KARMA KARIŞIK EVREN

İkinci Kitap

Dolores Cannon

KARMA KARIŞIK EVREN

İkinci Kitap

Dolores Cannon

Çeviren:
Aysu Erenuluğ

Copyright © Dolores Cannon 2005, 2007
İlk baskı Ozark Mountain Publishing, Inc.-2005
yeniden düzenlenmiş basım 2007,
İlk Türkçe çeviri-2022

Tüm hakları saklıdır. Edebi makaleler ve değerlendirme yazılarında sadece kısa alıntılar dışında bu kitabın hiçbir bölümü, Ozark Mountain Publishing Inc.'in yazılı izni alınmadan kısmen ya da bütünüyle, fotokopi, ses kaydı ya da herhangi bir bilgi depolama ve bilgi edinme sistemi dahil olmak üzere elektronik, mekanik veya fotoğraflama yoluyla, hiçbir şekilde çoğaltılamaz, dağıtılamaz ve kullanılamaz.

İzin almak, serileştirmek, özetlemek, uyarlamak veya diğer yayınlarımızın kataloglarına ulaşmak için Ozark Mountain Publishing, Inc., P.O. box 754, Huntsville, AR 72740, ATTN: Permissions Department'a yazılı olarak başvurunuz.

Kongre Kütüphanesi (Library of Congress) Yayım Kataloglama Bilgisi
Cannon, Dolores, 1931 - 2014
KARMA KARIŞIK EVREN, İkinci Kitap
(The Convoluted Universe - Book Two), by Dolores Cannon
The Convoluted Universe - Book One'ın devamı niteliğinde olan bu kitap, birçok deneğin hipnozla geçmiş yaşam regresyonu deneyiminden geçirilmesiyle elde edilen metafizik bilgileri içermektedir.

1. Hipnoz 2. Reenkarnasyon 3. Geçmiş Yaşam Terapisi 4. Metafizik 5. Kayıp Uygarlıklar 6. Yeni Dünya

I. Cannon, Dolores, 1931 - 2014 II. Reenkarnasyon III. Metafizik IV. Başlık

Kapak Tasarımı: Victoria Cooper Art
Düzenleme: Times New Roman
Kitap Tasarımı: Nancy Vernon
Çeviren: Aysu Erenuluğ

Yayımlayan:

PO BOX 754, Huntsville, AR 72740
www.ozarkmt.com
Amerika Birleşik Devletleri'nde basılmıştır.

Deneyimleyebileceğimiz en güzel şey,
gizemli olandır. O, gerçek sanat ve bilimin
tümünün kaynağıdır.

Albert Einstein

İnsan, bizim "evren" diye adlandırdığımız bütünün zaman ve uzayla sınırlandırılmış bir parçasıdır. Kendini, düşüncelerini ve duygularını diğer her şeyden ayrıymış gibi deneyimler. Adeta kendi
bilincinin yarattığı bir tür göz yanılsamasıyla... Bu yanılsama bizim için bir tür hapis gibidir. Bizi sadece kişisel arzularımızla ilgilenmekle ve en yakınlarımız olan birkaç kişiye şefkat duymakla sınırlandırır. Bizim görevimizse şefkat çemberimizi tüm canlı yaratıkları ve doğayı olanca güzelliğiyle kucaklayacak şekilde genişleterek kendimizi bu hapisten özgürleştirmek olmalıdır.

Albert Einstein

Bu kitabın yazarı, fiziksel ve tıbbi sorunların tedavisine yönelik olarak herhangi bir tekniğin kullanımını tavsiye etmemekte ya da tıbbi öneriler sunmamaktadır. Bu kitaba dahil edilen tıbbi bilgiler Dolores Cannon'ın danışanlarıyla gerçekleştirdiği bireysel danışmanlıklarından ve seanslarından alıntılanmıştır. Bu bilgiler hiçbir şekilde tıbbi tanı koymak ya da doktorunuzun tıbbi tavsiyeleri ve tedavileri yerine geçmesi amacıyla sunulmamaktadır. Bu nedenle yazar ve yayımcı, herhangi bir bireyin bu bilgileri nasıl yorumladığı ya da kullandığı konusunda sorumluluk kabul etmez.

Bu seansların gerçekleştirildiği danışanların kimliklerinin ve mahremiyetlerinin korunması için her tür çaba gösterilmiştir. Seansların gerçekleştirildiği yerler doğru olmakla birlikte kişilerin sadece ilk isimleri kullanılmış ve bunlar da değiştirilmiştir.

İÇİNDEKİLER

1. Kısım: Geçmiş Yaşam Terapisinin Yararları
Bölüm 1 - Hipnoterapiye Nasıl Başladım
Bölüm 2 - Normal Geçmiş Yaşam Terapisi

2. Kısım: Antik Bilgiler ve Kayıp Uygarlıklar
Bölüm 3 - Kedi İnsanları (Farklı Bir Sfenks)
Bölüm 4 - Tanrıça İsis
Bölüm 5 - Saklı Kent
Bölüm 6 - Atlantis'ten Kaçış
Bölüm 7 - Antik Bilgelik
Bölüm 8 - Güvenli Bir Yere Götürülme

3. Kısım: Gelişmiş Varlıklar ve Karma
Bölüm 9 - Çocuklar Karma Yaratır
Bölüm 10 - İnsan Olmayan Bedenlerde Yaşam
Bölüm 11 - Dünya'nın Yabancısı
Bölüm 12 - Uykuda Yapılan İşler
Bölüm 13 - Yedilinin İlki
Bölüm 14 - Gelişmiş Varlıklar

4. Kısım: Bilge Kişiler
Bölüm 15 - Bilge Kişiyi Hatırlamak
Bölüm 16 - Bilge Kişiyi Aramak

5. Kısım: Diğer Gezegenler
Bölüm 17 - Diğer Gezegenlerde Yaşam
Bölüm 18 - Mor Güneşli Gezegen

6. Kısım: Zaman Portalları
Bölüm 19 - Portalın Bekçisi

Bölüm 20 - Aborjin
Bölüm 21 - Gelecekten Gelen Varlıklar İçin Zaman Portalları

7. Kısım: Enerji Varlıklar ve Yaratan Varlıklar
Bölüm 22 - Gizemler
Bölüm 23 - Başka Bir Enerji Varlık
Bölüm 24 - Düşünürsen Yaratırsın
Bölüm 25 - Bir Enerji Varlık Yaratıyor
Bölüm 26 - Yaratan Bir Varlık Yuvaya Dönüyor

8. Kısım: Derinlere Dalış
Bölüm 27.- Rüyayı Rüyasında Gören Rüyacı
Bölüm 28 - "Bedene Girenler"e Farklı Bir Alternatif
Bölüm 29 - Çok Veçheli Ruh
Bölüm 30 - Yeni Dünya
Bölüm 31 - Final

Yazar Hakkında

1. KISIM

GEÇMİŞ YAŞAM TERAPİSİNİN YARARLARI

BÖLÜM 1

HİPNOTERAPİYE BAŞLAMA SERÜVENİM

Hipnoz alanındaki maceralarım şimdiye kadar, bu kitabı saymazsak, on iki kitapla sonuçlandı. Çoğu zaman kendimi daha önce hiçbir insanın gitmediği yerlere giden "Uzay Yolu" karakterleri gibi hissediyorum. Geçmişin sakladığı tarihi ve geleceğin vadettiği olasılıkları keşfetmek için keşfetmek için zaman ve uzayda yolculuk yaptım. Bilinmeyen gezegenlere ve boyutlara gittim, pek çok "uzaylı" diye adlandırılan türle konuştum. Kayıp uygarlıkların merak edilen yanlarını keşfettim ve nasıl son bulduklarına dair bilgiler aldım. Bunların hepsini bilimkurgu hikâyelerde sıkça rastlanan zaman makinelerini kullanmadan yaptım. Bu macera dolu çalışmaları gerçekleştirmek için kullanılması gereken tek şey insan zihniydi. Bilinen ve bilinmeyen her şey bilinçaltının gerilerinde saklı bir şekilde keşfedilmeyi beklemektedir. Bu benim çalışma yaptığım alandır ve benim tutkumdur. Her ne kadar çalışmalarımın çoğu hipnoterapi yoluyla geçmiş yaşam regresyonuna dayansa da ben kendimi bir muhabir, bir dedektif, "kayıp bilginin" araştırmacısı olarak görüyorum.

Çalışmalarımın bilinmeyenle ilgili olduğunu söylüyorum çünkü bu çalışmalarda gizemli ve keşfedilmemiş alemlerin araştırılıp incelenmesini sağlayan kendi geliştirdiğim hipnoz yöntemini ya da tekniğini kullanıyorum.

Bu alanda çalışmaya başladıktan kısa bir süre sonra çalışmalarımın sıradandan "kayıp bilgileri" bulmaya doğru yön değiştirdiğini gördüm. Bunları "kayıp bilgiler" olarak adlandırıyorum çünkü keşfettiğim bilgiler ya unutulmuş ya gömülmüş ya da zaten hiçbir zaman bilinmemiş olan bilgilerdi. Şu anda biz bu bilgilerin değerinin anlaşılacağı ve uygulamaya konacağı yeni bir dünyaya, yeni bir boyuta doğru ilerliyoruz. Bu bilgilerin gömülmelerinin, kaybolmalarının ya da saklanmalarının çok geçerli nedenleri vardı. Kayıp uygarlıkların çoğu güçlerini yanlış yönde kullandıkları ve elde ettikleri başarıların kıymetini bilmedikleri için verilen bu bilgiler insanlıktan geri alındı. Belki de bu yeteneklerin, güçlerin ve bilgilerin yeniden ortaya çıkması, değerlerinin anlaşılması ve uygulamaya konmaları için uygun zaman bizim dönemimizdir.

Elbette benim çalışmalarımın asıl amacı terapidir ve insanların sorunlarını çözmelerine ya da iyileşmelerine yardımcı olmaktır. Ama işimin en heyecanlı ve en tatmin edici tarafı, yani pasta üzerindeki kreması, tarihi keşfetmektir. Ve o zamandan bilgileri ve yeni teorileri bizim zamanımıza getirmektir. Bu gerçekten de gömülü bir hazine bulmaya benziyor. Aslında hiçbir şeyin yeni olmadığı söylenir. Biz sadece başka hayatlarda bir zamanlar sahip olduğumuz ama çağlar içerisinde unuttuğumuz bilgileri yeniden keşfediyoruz. Öte yandan yaptığım çalışmalarda ben bu bilgilerin aslında hiçbir zaman gerçek anlamda unutulmadığını gördüm. Çünkü bilinçaltı zihnin bilgisayar bankalarında saklı bulunuyorlardı. Bu bilgiler sadece yeniden ortaya

çıkarılmak için doğru zamanı bekliyor. Benim hipnozla gerçekleştirdiğim çalışmalarla yapmaya çalıştığım da bu.

Kitaplarımda ele aldığım konular üzerine dünyanın dört bir yanında konuşmalar yapıyorum. Dinleyenlerin sözü geçen bilgilerin nasıl elde edildiğini anlayabilmeleri için de konuşmalarıma kişisel geçmişime dair kısa bir bilgilendirmeyle başlıyorum. Çünkü daha önce kitaplarımda geçen vakaları uydurmakla, kısacası harika bir kurgu yazarı olmakla suçlandığım oldu. Bana göre bunu yapabilmek, yani derin transta öne çıkan gerçekleri olduğu gibi iletmek yerine yazdığım şeyleri uydurmuş olmak çok daha büyük bir başarı olurdu. Gerçek şu ki benim tek yaptığım meşhur Pandora'nın Kutusu'nu açmanın bir yolunu bulmak oldu. Kitaplarıma malzeme olan bilgiler danışanlarımın/deneklerimin bilinçaltlarından akmaya devam ediyor. Benim tek yapmam gerekense bu bilgileri organize etmek ve kitaplaştırmak. Ama bu bile hiç kolay bir iş değil.

Benim hipnoz alanındaki geçmişim 1960'lara dayanıyor. O nedenle yaklaşık kırk yıldır bu alandayım. İlk zamanlar çalışmalarımın giriş kısmı (induction*) çok uğraştırıcıydı ve çok zaman alıyordu. Benim "parlak nesneyi izle" diye adlandırdığım, hipnoterapistin telkinlerde bulunurken deneğin önünde bir obje sallandırdığı bir yöntemi içeriyordu. Ve bedenin tüm parçalarının teker teker gevşetildiği uzun bir süreci... Ardından da hipnoterapistin çalışmasına başlayabilmesi için transın derinliğini ölçmeye yönelik çeşitli testler gerçekleştiriliyordu. Günümüzde artık daha ziyade filmlerde ve TV'de dramatik bir etki yaratmak için kullanılıyor olsalar da bu yöntemlerden bazıları hâlâ kullanılmakta ve öğretilmektedir. Hipnoterapistlerin çoğu artık çok daha hızlı yöntemlere geçiş yapmıştır. Ben de kendi tekniğimi böyle geliştirdim: giriş kısmında zaman alan ve gereksiz olan kısımları eleyerek. Günümüzün modern teknikleri sesin, görüntülerin ve

imgelemenin kullanımını içermektedir.

Ben reenkarnasyon ve geçmiş yaşam regresyonuyla ilgilenmeye1968'de başladım. Eşim Johnny yirmi yılı aşkın süredir Amerikan Donanması'nda görev almış ve Vietnam'daki görevinden yeni dönmüştü. Teksas'a atanmıştık ve savaş nedeniyle dört yıl ayrı kaldıktan sonra hayatlarımızı yeniden normale döndürmeye çalışıyorduk. Eşim (ki asıl hipnoterapist oydu) ve ben duygusal yeme bozukluğu olan genç bir kadınla çalışıyorduk. Aşırı kilolu olduğu ve böbrek sorunları yaşadığı için doktoru hipnozun kendisine yardımcı olabileceğini düşünmüştü. Eşimle ben o zamana kadar sadece alışkanlıklara odaklanan geleneksel hipnoterapi seansları gerçekleştirmiştik ve daha çok sigarayı bırakmak, kilo vermek vs. isteyen insanlarla çalışıyorduk. Hipnozla bundan daha fazlasının gerçekleştirilebileceğini hayal bile edemezdik. Sözünü ettiğim genç kadınla yaptığımız çalışma sırasında onu tam geçmişte yaşadığı önemli bir ana götürüyorduk ki kadın birden 1920'lerin hareketli Şikago'sunun aykırı kızlarından biri olarak yaşadığı başka bir yaşama atladı. Şaşırdığımızı söylemek hafif kalır. Konuşma tarzı ve hareketleriyle başka bir kişiliğe dönüşmesine şahit olduk. Resmen gözlerimizin önünde başka bir insana dönüştü. Bu, reenkarnasyonla ilk karşılaşmamızdı. Bu hikâyenin tamamı Hatırlanan Beş Yaşam (Five Lives Remembered) adlı kitabımda anlatılmaktadır. Bu yazdığım ilk kitaptı ve hiçbir zaman yayımlanmadı. Bundan sonra da yayımlanır mı bilmem çünkü kariyerim boyunca gerçekleşen diğer olaylara bakınca bugün bu hikâye fazla sıradan kalıyor gibi geliyor bana.* Ama bazı insanlar da hipnoza başlama hikâyemin ilgi görebileceğini düşünüyor.

Bu genç kadınla çalışırken merakımız bizi reenkarnasyon fenomeni hakkında daha fazla şey öğrenmeye itti. Hipnozun bizi nerelere götürebileceğini görmek istedik. Genç kadını beş farklı, dikkat çekici yaşama

ve Tanrı'nın onu yarattığı ana kadar götürdük.

Seansların hepsi o zamanların taşınabilir banttan banda kayıt sistemiyle kaydedilmişti. Yirmişer santimlik iki büyük makaraya sahip bu ses kayıt cihazı, son derece ağır olmasına rağmen "taşınabilir" diye adlandırılıyordu. O zamanlar eğitim kitaplarında bir hipnoterapistin böyle bir olayla karşılaşması durumunda ne yapacağına dair hiçbir yönlendirme yoktu. Bu türden tek kitap Morey Bernstein tarafından yazılmış olan Search For Bridey Murphy adlı kitaptı. O zamanlar bu kitap bir klasik sayılıyordu ama bugün için o kadar sıradan ki muhtemelen günümüzde olsa basılmazdı. Doğru zamanda gelen kitaplardan biri... Dolayısıyla genç kadını geçmişte yolculuğa çıkarırken bize rehberlik edebilecek hiçbir kaynağımız yoktu ve gittiğimiz farklı dönemlerde genç kadının kelimenin tam anlamıyla gözlerimizin önünde farklı kişiliklere bürünmesine şahitlik ediyorduk. Zamanla kendi kurallarımızı oluşturmaya başladık ve kayda değer sonuçlar elde ettiğimizi gördük. Üstelik bu deneysel süreç içerisinde, kimse bize bunun yapılamayacağını söylemediğinden, hepimizin o zaman ne yapıyor olacağımızı görmek için genç kadını geleceğe de götürdük. Eşimle benim kırsal bir alanda yaşadığımızı ve torunlarımız olduğunu gördü. Birlikte çalıştığımız kadının kim olduğunu kimseye söylememiştik. Buna rağmen Donanma'dan birkaç arkadaş yaptıklarımızdan haberdar oldu ve çalışmamızın son kısmını, yani bu hikâyenin son bölümünü öğrenmek için evimize geldi. Bu deney inanç sistemimizi ve hayatımızı sonsuza kadar değiştirdi.

1968 benim hayatımda çok önemli bir yıl olmuştu çünkü hayatımdaki her şey sonsuza kadar değişmişti. Hayatım bir daha asla eski haline dönmeyecekti. Eşim Johnny Deniz Üssü'ne gitmek için yola çıktığı bir gece korkunç bir araba kazası geçirip ölümden döndü. Karşıdan gelen sarhoş bir sürücü Johnny'nin arabasına bodoslama çarpmış ve Volkwagen marka minibüsümüz hurdaya dönmüştü. Doktorlar Johnny'nin hayatta kalmasının bir mucize olduğunu söylediler. O kadar ağır yaralarla aslında o gece ölmüş

olması gerekirdi. Hayatının kurtulmasının nedenlerinden biri Vietnam'dan yeni dönmüş olan bir sıhhiyecinin de Johnny ile birlikte arabada olmasıydı. Sıhhiyeci savaş alanında ağır yaralanmalara müdahale etmeye alışkındı ve Johnny'nin otobanda kan kaybından gitmesini önleyebilmişti. Acil yardım ekibi gelene kadar kanamasını kontrol altında alabilmişti ama Johnny hâlâ hurdaya dönmüş arabanın içinde sıkışmış haldeydi. İtfaiye ekibinin onu arabanın içinden çıkarması yoğun çaba gerektirdi. Ardından helikopterle Corpus Christi'deki Donanma hastanesine nakledildi.

Yoğun bakım ünitesine vardığımda beş farklı doktordan teker teker Johnny'nin neden geceyi çıkaramayabileceğine dair farklı nedenleri dinledim. Üzgün görünmeyişim onları şaşırtmıştı. Onlara yanıldıklarını söyledim. O ölmeyecekti. Ama tabii ki onlara bunu nereden bildiğimi söyleyemezdim. Gelecekte torunlarıyla birlikte olduğunu gördüğümüze göre nasıl ölebilirdi ki? Bunun doğru olduğunu biliyordum. Yaptığımız şeye ve keşfettiklerimize inancım sonsuzdu. Eğer yaptığımız şeye inanacaksam, onunla ilgili her şeye inanmalıydım. Bu inanç böyle korkunç bir zamanda metanetimi koruyabilmemi sağlamıştı.

O zaman fark etmemiştim ama üsteki pek çok insanın inanç sistemi de sınanıyordu. Kimisi bu kazanın Tanrı'nın bizi cezalandırma yöntemi olduğunu söylüyordu çünkü biz reenkarnasyonu araştırmakla Şeytan'ın işi olarak görülen bir şeyi didikliyorduk. Karanlık köşelere burnumuzu sokuyor, kapalı kalması gereken kapıları açıyorduk. Benim buna inanmam mümkün değildi çünkü genç kadınla yaptığımız çalışmalarda bize sevgi dolu ve nazik bir Tanrı gösterilmişti, intikam peşinde olan bir Tanrı değil. Hayatımı altüst eden bu olayın neden gerçekleştiğini bilmiyordum ama bildiğim tek bir şey vardı ki o da bilgiye duyduğumuz merakın cezalandırılacak bir şey olmadığıydı.

Johnny'nin savaştan sağ dönüp de sarhoş bir sürücünün ihmalkarlığı sonucu ölmesi çok ironik olurdu. Ama öyle olmayacaktı. Doktorlar ona

“mucize adam” demeye başladı çünkü tüm engellere ve mantığa meydan okuyan bir şekilde Johnny hayatta kaldı. Bu, yıllarca sürecek bir kabusun başlangıcıydı.

Yoğun bakımda geçen ayların ve hastanede geçen bir yılın (sekiz ayı beden alçısı içerisinde geçmişti) sonunda Johnny Donanma’dan engelli bir gazi olarak terhis edildi. Emekli maaşıyla geçinirken dört çocuğumuza destek olabileceğimizi düşündüğümüz Arkansas tepelerine taşınmaya o zaman karar verdik. O zamanlar bu bir zorunluluktu ama daha sonraki yıllarda inzivaya çekilebileceğim böyle bir sığınağa sahip olduğum çok şükrettim. Johnny ömrünün kalan yirmi beş yılını tekerlekli sandalyeye mahkûm olarak geçirdi. Kısmı engelli bir birey olarak koltuk değnekleriyle dışarı çıkabiliyor ve elle kontrol edilen bir araba kullanabiliyordu. O dönemde ben tamamen eşime ve çocuklarıma odaklanmıştım.

Yeni hayatıma alışmaya çalışırken hipnozla reenkarnasyon alanındaki maceralarım arka planda kaldı. Hipnoza duyduğum ilgi çocuklarımın evlenmeleri ya da üniversiteye gitmek için evden ayrılmalarına kadar yeniden alevlenmeyecekti. O zaman “boş yuva sendromu” beni vurdu ve hayatımın geri kalanıyla ne yapacağım sorusuyla baş başa kaldım. Böyle bir durumda kalan “normal” bir kadının yapmayacağı, çok sıra dışı bir şey yapmaya karar verdim. Arkansas tepelerinde nasıl müşteri bulacağım hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen hipnoza dönmeye karar verdim. Sadece bunun yapmak istediğim bir şey olduğunu biliyordum. Ama 1960’larda popüler olan eski moda, uzun giriş kısmına sahip hipnoz yöntemlerini sevmiyordum. Daha kolay ve hızlı sonuç veren tekniklerin de olması gerektiğini biliyordum. Böylece daha yeni yöntemleri araştırmaya başladım ve trans halinin görseller ve imgeleme yoluyla da elde edilebileceğini öğrendim. Artık kişinin sigarayı bırakmasını ya da kilo vermesini sağlamak için yapılan, alışkanlıkları

kırmaya yönelik klasik hipnoza odaklanmak istemiyordum. Benim ilgimi çeken reenkarnasyondu ve odaklanmak istediğim konu buydu. 1970'lerin sonu ve 1980'lerin başlarına denk gelen dönemde bir hipnoterapiste geçmiş yaşam terapisi alanında yardımcı olacak kitaplar hâlâ çok az sayıdaydı.

O nedenle kendi tekniğimi geliştirmeliydim. Kısa bir süre içinde geleneksel hipnozda öğretilen tekniklerinin çoğunun gereksiz olduğunu gördüm. Böylece bu adımların bazılarını çıkararak yerlerine daha hızlı yöntemleri koydum. Danışan zarar görmediği sürece hipnoterapistin neyin işe yarayıp neyin işe yaramadığını görmek için denemeler yapabileceğine inanıyorum. Ne de olsa başlangıçta da birinin en etkili trans halini yaratmak için gerekli yöntemi denemeler yaparak keşfetmesi gerekmişti. Keşfedilmemiş topraklarda ilerlediğimin farkındaydım. Tekniğimi işleyip mükemmelleştirdiğim neredeyse otuz yılın ardından artık kendi yöntemime sahibim. Transın uyurgezerlik (somnambulist*) düzeyiyle –ki bu, transın olabilecek en derin düzeyidir- çalışmayı seviyorum çünkü tüm cevapların burada yattığına inanıyorum. Çoğu hipnoterapist bu düzeyle çalışmaz çünkü "orada garip şeyler oluyor" derler. Kitaplarımı okumuş olan herkes orada gerçekten de garip şeylerin olduğunu bilir. Çoğu hipnoterapist danışanı daha hafif trans düzeylerinde tutmak üzere eğitilir. Ancak o düzeyde bilinçli zihin çok aktiftir ve çoğu zaman araya girer ve akışı keser. O düzeyde de bazı bilgilere ulaşmak mümkündür ama bilincin aradan çekilip bilinçaltıyla tam bir iş birliğinin sağlanabildiği uyurgezerlik düzeyinde olduğu kadar değil. Bu düzeyde kişi genellikle hiçbir şey hatırlamaz ve uyuyakaldığını düşünür. Normalde sadece yirmi ya da otuz kişiden biri doğrudan ve hızlı bir şekilde uyurgezer trans düzeyine erişir. Ama benim geliştirdiğim teknikte bunun tam tersi geçerlidir: sadece yirmi ya da otuz kişiden biri bu trans düzeyine erişemeyebilir. O nedenle bu yöntem bilinçli zihnin aradan çekilmesi ve

bilinçaltının istenen cevapları bulmasına izin vermesi yönünden çok etkilidir. Şu anda benim hipnoterapi derslerimde öğrettiğim yöntem de budur ve öğrencilerim de bu yöntemle harika sonuçlar elde ettiklerini bildirmektedir.

Ciddi olarak terapi çalışmalarına başladığım 1970'lerin sonunda kısa sürede bir örüntü keşfettim. Bu, bilinçaltı zihinle temas kurma yöntemimi geliştirmemden önceydi. Fakat yöntemimi geliştirdikten sonra bu örüntü daha da net bir şekilde ortaya çıktı. İnsanların yaşadığı fiziksel, zihinsel, alerjik sorunların, fobilerin ya da ilişki sorunlarının çoğunun kökeninin şimdiki yaşamlarına değil, geçmiş yaşamlarına dayandığını ve bu sorunların izlerinin o yaşamlardaki deneyimledikleri olaylara kadar sürülebileceğini gördüm. Danışanlarımın çoğu yıllarca tıp ve psikiyatri alanlarında uzman doktorların kapılarını aşındırmış ve ısrarla devam eden sorunlarına bir cevap bulmak konusunda çok az yol kat etmişlerdi. Bunun nedeni doktorların sadece belirgin fiziksel semptomlara ve şu anki yaşamlarında gerçekleşen olaylara odaklanmalarıydı. Bazen sorunların kökeni çocukluk döneminde gerçekleşen olaylardan kaynaklanabilir ancak benim üzerinde çalıştığım vakaların çoğunda sorun daha da eskiye dayanıyordu.

Ben geçmiş yaşamların başka bir titreşim ya da frekans düzeyinde var olduğuna inanıyorum. Biz geçmişe giderken o yaşamları görüp tekrar deneyimleyebilmek için frekansımızı değiştiriyoruz; tıpkı radyoda ya da televizyonda kanal değiştirir gibi. Bazen geçmiş yaşamların frekansları bu yaşama çok yakın oluyor ya da ikisi birbiri üzerine biniyor ve bu da statik oluşmasına, ya da bir hastalığın oluşmasına neden oluyor.

Ben tekniğimde en iyi sonuçları (benim adlandırdığım şekliyle) bilinçaltı zihinle temasa geçtiğimde alıyorum. Seans sırasında danışan şu anki yaşamında sahip olduğu sorunların kökeninin yattığı geçmiş yaşamını saptadıktan sonra kişinin bilinçaltıyla konuşmak için izin istiyorum. Bilinçaltı

daima bu isteğime cevap veriyor ve arzu edilen bilgileri bize aktarıyor.

Geleneksel hipnoz uygulamalarında terapiste bilinçaltından cevapları el işaretleriyle alması öğretilir. Danışandan "evet" için bir parmağını, "hayır" için başka bir parmağını kaldırması bu noktada istenir. Bana göre bu son derece yavaş ilerleyen ve kısıtlı bir yöntemdir. Bilinçaltıyla doğrudan konuşabileceğin ve onun da seni sözel olarak yanıtlayabileceği bir yöntem varken bunu neden kullanayım? Benim yöntemimde bilinçaltıyla konuşabilir ve çift taraflı bir iletişim kurabilirsiniz. Üstelik sormak istediğiniz her şeye yanıt alabilirsiniz.

Benim bilinçaltı tanımım şudur: zihnin bedenin bakımını üstlenen kısmı. Bedenin tüm sistemlerini düzenler. Kalbinize çarpmasını söylemeniz ya da kendinize nefes almayı hatırlatmanız gerekmez. Bunları bilinçaltının görevleri olarak tanımlarım çünkü o kişinin bedenin olan biten her şeyi sürekli takip eder ve bilir. Bu yöntemi kullanarak sağlıkla ilgili sorulara yanıt alabilmemizin nedeni de budur. Ben tüm fiziksel semptomların, rahatsızlıkların ya da hastalıkların bilinçaltının bir mesajı olduğunu gördüm. Bilinçaltı bir şekilde dikkatimizi çekmek için uğraşıyor. Bize bir şey söylemeye çalışıyor ve biz söylemeye çalıştığı şeyi anlayana kadar da durmuyor. Biz dikkatimizi vermezsek o rahatsızlık ya da sorun da dikkatimizi ona vermekten başka seçeneğimiz kalmayana ya da durumu tersine döndürmek için çok geç olana kadar kötüleşmeye devam ediyor. Bunun doğru olduğunu biliyorum çünkü farklı insanların şu anki hayatlarında deneyimledikleri benzer semptomların benzer sorunlarla ilişkili olduklarını gördüm. Bilinçaltının mesajını iletmek için daha acısız bir yol bulabilmiş olmasını dilerdim. Sıklıkla bilinçaltına "İnsanların eline bir not tutuşturmak daha kolay olmaz mıydı?" diye sormuşumdur. Ancak bilinçaltı mesajını doğrudan, kişinin çok net anlayabileceği bir şekilde verdiğini düşünmektedir.

Fakat genellikle durum hiç de öyle olmaz. Biz çoğunlukla neden geçmeyen sırt ağrılarımız ya da baş ağrılarımız olduğuna kafa yoramayacak kadar günlük hayatımıza odaklanmış oluruz.

Seans gerçekleştirip rahatsızlığın nedenini keşfettiğimizdeyse (ki sıklıkla sorunlar o kadar sıra dışı şeylerden kaynaklanıyor olur ki kimsenin aradaki bağlantıyı bilinçli olarak kurabileceğini düşünmüyorum) mesaj iletilmiş olur ve rahatsızlık diner. Zira mesaj iletildiği ve anlaşıldığı için rahatsızlığın varlığını sürdürmesine gerek kalmaz. Kişi hayatında gerekli değişiklikleri yaptığı takdirde sağlığına kavuşur. Durum her zaman kişinin gereken sorumluluğu almasına bağlıdır. Bilinçaltı ancak bir yere kadar bir şeyler yapabilir ve kişinin özgür iradesine her zaman saygı gösterir.

Bu açıklamaların kulağa hayli radikal geldiğinin ve geleneksel tedavi yöntemlerine uymadığının farkındayım ama benim yapabileceğim tek şey binlerce kişiye yardımcı olmaya çalışırken keşfettiğim ve gözlemlediğim şeyleri aktarmak.

Ben ayrıca bilinçaltının devasa bir bilgisayara eşdeğer ölçüde bir kayıt tutucu olduğuna inancındayım. Bilinçaltı, kişinin hayatında gerçekleşen her şeyin kaydını tutuyor. Ortaya çıkan bilgilere hipnoz yoluyla erişebilmemizin nedeni de bu. Kişiden on ikinci yaş günü partisine geri gitmesini isteyecek olsak o gün gerçekleşen tüm olayları; yaş günü pastası, kimlerin partiye katıldığı ve hediyeler de dahil olmak üzere tüm detaylarıyla hatırlar. Bilinçaltı her bir detayı kaydeder. Çoğu da fuzulidir ve bilinçaltı bu kadar minik detayla ne yapar bilmem. İçinde bulunduğum herhangi bir an içerisinde binlerce bilgi parçasının bombardımanına uğrarız: görüntüler, sesler, kokular, duyumsadıklarımız ve daha pek çoğu... Tüm bunların bilinçli olarak farkına varacak olsanız bu bombardıman içerisinde boğulur ve işlev gösteremeyecek hale gelirdiniz. Hayatınızı yaşayabilmek için sadece gerekli olan bilgilere

odaklanmanız gerekir. Oysa bilinçaltı her zaman her şeyin farkındadır ve bilgileri sürekli kaydedip depolar. Peki ne için? Bu sorunun cevabını bu kitabın ilerleyen bölümlerinde keşfedeceğiz. Bu durum ani psişik aydınlanmaların ve sezgilerin nereden geldiğini de açıklayabilir. Çünkü bunlar başka bir düzeyde algılamakta olduğumuz ama çok da ihtiyaç duymadığımız bilgilerin bir parçasıdır. Ama bu bilgiler halihazırda orada var oldukları için de arada bilinçli dünyamıza sızarlar. Böyle bir şey gerçekleştiği zaman da bunu mucizevi bir fenomen olarak değerlendiririz. Oysa ki bu geniş bilgi havuzu her zaman oradadır ve doğru bir eğitimle ona erişmemiz için hazır beklemektedir.

Bilinçaltı kişinin sadece bu yaşamında olan her şeyi kaydetmekle kalmaz, tüm geçmiş yaşamları ve ruhsal varoluşları boyunca gerçekleşen her şeyi de kaydeder. Bu bilgilerin çoğunun bu yaşama bir katkısı olmaz. Sırf meraktan bu bilgilere erişilebilir ve bunlar kişinin ilgisini çekebilir. Ama bu hayattaki sorunlarımıza çözüm bulmakta ne işe yararlar ki?

Böyle düşünmek çoğu hipnoterapistin yaptığı yanlışlardan biridir. Kişiyi geçmiş yaşama götürmenin merakı gidermek ya da eğlenmekten öte bir katkısı olmadığını düşünürler. (Ki aslında çoğu geçmiş yaşam keyifli olmaktan çok uzaktır.) Benim kendi tekniğimi geliştirmemin nedeni de budur. Ben kişiyi şu anki yaşamında var olan sorunlarla en alakalı olan geçmiş yaşama götürürüm. Ama bunun için hiçbir zaman bir yönlendirme yapmam. Kişiyi o seans sırasında gözden geçirilmesi en uygun olan yaşama bilinçaltının götürmesine izin veririm. Gittiğimiz yaşam ister sıkıcı ya da sıradan bir yaşam (ki %90'ı öyledir) ister antik çağlarda ya da modern uygarlıklarda geçen bir yaşam ister başka gezegenler ya da boyutlarda yaşayan uzaylılarla ilgili bir yaşam olsun, her seferinde şaşırırım. Bağlantıları bilinçaltı kurar ve bu bağlantılar her zaman benim ya da danışanımın bilinçli

olarak kuramayacağı türden bağlantılar olur. Ama bilinçaltının sunduğu bakış açısından bakıldığında da bu bağlantılar daima son derece mantıklıdır.

Bilinçaltıyla temasa geçmek bende her zaman hayret uyandırır çünkü temasa geçtiğim anda danışanın kişiliğiyle değil, başka bir varlık ya da kişinin başka bir kısmıyla konuştuğum çok bariz bir hal alır. Bilinçaltına ulaştığımızı ve soruları cevaplayanın o olduğunu anında anlarım. Çünkü bilinçaltı danışandan bahsederken her zaman üçüncü tekil şahıs kullanır (O). Duygusuzdur ve adeta tarafsız bir gözlemci gibi danışanın yaşadığı sorunlardan bağımsızmış gibi görünür. Kendisini dinlemediği için kişiyi paylar. Bazen bilinçaltının ilk cümlesi şu olur: "Ah, sonunda ben de konuşma şansı elde ettim. Onunla (Jane ya da Bob) yıllardır konuşmaya çalışıyorum ama bir türlü beni dinlemiyor." Bazen bilinçaltı o kadar objektif olabilir ki kulağa çok acımasız gelir. Lafını esirgemez belki ama durumla ilgili gerçeği de olduğu gibi ortaya koyar. Derdinin anlaşıldığından emin olmak için kişinin gözünü korkutması bittikten sonra her zaman kişiye ne kadar sevildiğini ve kaydettiği ilerlemeden ne kadar gurur duyduklarını anlatır. Bu kısım benim de farkımdadır, beni tanır ve çoğu zaman kişiyi trans haline sokarak bu sürecin gerçekleşmesini sağladığım için bana teşekkür eder. Çoğunlukla sanki tek bir varlık değil de birden fazla varlıktan oluşuyormuş gibi kendisinden çoğul olarak bahseder (biz). Bu durum da bu kitapta detaylı bir şekilde işlenmiştir.

Konuya şüpheyle yaklaşanlar bu duruma inanmaz ya da bir anlam veremez ki eğer bu temas sadece bir kişi aracılığıyla kuruluyorsa aksine inanmak için bir nedenleri de yoktur. Fakat bu durum dünyanın neresinde oldukları fark etmeksizin çalıştığım herkeste ortaya çıkıyorsa nasıl olur da insanlar bunun bir fantezi, sahtekarlık, kasıtlı bir manipülasyon ya da onun gibi bir şey olduğunu söyleyebilirler ki? Kişiyi ilgili geçmiş yaşama götüren

hipnoz tekniğinde başarı oranım yaklaşık olarak %90, bunlar içerisinde bilinçaltıyla temas kurma konusundaki başarı oranım da %90'dır. Bilinçaltı her zaman aynı biçimde konuşur ve soruları aynı biçimde yanıtlar. Bu rastgele gerçekleşen bir durum olsaydı böyle olmazdı.

Transa sokmakta en çok zorlandığım insanlar yüksek düzey iş adamları ve katı yargılara sahip, analitik kişilerdir. Böyleleri gevşeyip telkinlere uymak yerine seansın kontrolünü ellerinde tutmaya çalışırlar. Bir de cevapları almaya hazır olduklarını söyleyen ama alttan alta duyacakları şeylerden korkanlar vardır ve bilinçli zihinleri seansı sabote eder. Ama söylediğim gibi bunlar danışanlarımın sadece %10'luk bir kısmını oluşturur. Geri kalanı (%90) her zaman bir geçmiş yaşamına ulaşır. O nedenle bu durumun reenkarnasyonun var olduğu yönünde çok ikna edici bir kanıt oluşturduğuna inanıyorum.

Bu beni hep düşündürmüştür. Kişinin zihninin bu parçası her vakada aynıymış gibi göründüğüne göre, aslında neyle temas kuruyorum? Eğer bu parça sadece çalıştığım kişiye aitse ve sadece o kişiyle ilgili bilgilere erişebiliyorsa (ki mantıken böyle olması gerekir) nasıl oluyor da daha geniş çaplı bilgilere de ulaşması mümkün olabiliyor? Bu kitapta bu soru bilinçaltının kendisi tarafından yanıtlanmaktadır. Çalışmalarımın alanı genişledikçe aslında bildiğimden çok daha fazlasının olduğunu fark ediyorum ve daha karmaşık konulara ilişkin açıklamaları duymaya hazırım (ya da öyle olduğumu sanıyorum).

Şimdi fark ettim ki buraya kadar bilinçaltını tanımlarken onu çok basitleştirip sınırlamışım. Aslında bilinçaltıyla konuşmak devasa bir veri tabanına bağlı olan bir bilgisayar terminaliyle iletişim kurmaya benziyor. Bu veri tabanı zamanı, uzayı ve bireysel bilincin tüm sınırlarını aşıyor. Çalışmalarımın şaşırtıcı kısmı da bu. Her zaman aynı parçayla (ya da varlıkla

ya da her neyse onunla), her şeyi bilen parçayla konuşuyormuşum gibi görünüyor. Bu parça sadece danışanların aradıkları cevaplara sahip olmakla kalmıyor, sormak istediğim her konuda cevaplara sahipmiş gibi görünüyor. Tüm bilgilere erişimi olan bir şeyin her şeyi bilen bir parçası gibi. Bazıları bu parçaya "Benliğin Bütünü", "Yüksek Benlik", "Üstruh", "Tanrı" ya da Jung'un tanımıyla "Kolektif Bilinçaltı" demeyi tercih edebilir. Ama bunların hepsi aynı şeye verilen farklı isimler. Ama ben çalışmalarımda onun, "bilinçaltı" adıyla çağırdığımda bana cevap verdiğini gördüm.

Bilimde ve dinlerde bağlantı kurmayı başardığım bu parçaya açıklama getirebilecek başka terimler de var. Bu parça her ne olursa olsun, merakım ve bilgiye duyduğum açlık nedeniyle onunla çalışmak benim için çok keyifli. Kütüphanelerde araştırma yapmayı çok severim ve bu da tüm kütüphanelerden daha büyük bir kütüphaneye erişiminin olması gibi bir şey. O yüzden gelin, daha karmaşık metafiziksel kavramları keşfetmek için çıktığım bu yolculukta bana katılın. Tüm cevaplara sahip olmadığımı biliyorum ama bu kitapta yüzeyi biraz daha derinlemesine kazımayı başardığıma inanıyorum. Belki bulduğum yanıtlar sizin zihninizi de hareket geçirir. Araştırmaya ve soru sormaya devam edin. Aradığınız cevapları bulmanın tek yolu budur. Şu sözü unutmayın: "Paraşüt dediğin zihin gibidir. Sadece açık olduğunda bir işe yarar."

BÖLÜM 2
NORMAL GEÇMİŞ YAŞAM TERAPİSİ

İnsanlar zihinlerinin kendilerini iyileştirme konusunda sahip olduğu gücün farkında değil. Benim tekniğimle zihnin sorunların nedenlerinin bulunabileceği bölümüne erişim sağlanabiliyor. Bilinçaltı istediği mesajları vermek için fiziksel semptomları kullanırken çok düz bir mantık izleyebiliyor. İnsanlar bunu bilselerdi bedenlerinin onlara anlatmaya çalıştıklarını daha yakından dinlerlerdi.

Bugüne kadar gerçekleştirdiğim binlerce seanstan sonra artık kişinin fiziksel sorunlarının kaynağının şu anki yaşamında yattığını gösteren örüntüleri ya da belirtileri genelde ayırt edebiliyorum. Örneğin kişi bana devam eden sırt ya da omuz ağrılarından şikayetçi olduğunu söylediğinde ona hayatında ağır bir yük taşıyormuş gibi hissedip hissetmediğini soruyorum. Bu soruyu sorduğum kişiler de istisnasız ev ya da iş hayatlarından ötürü gerçekten de kendilerini çok fazla yük ve baskı altında hissettiklerini söylüyorlar. Bu tür sorunlar sırt ve omuz bölgesinde rahatsızlık yaratıyor. El ve el bileklerindeki ağrılar, hayatlarında aslında bırakmaları gereken bir şeye sıkı sıkı tutunduklarını gösterebiliyor. Yine deneyimlerimden gördüğüm kadarıyla kalça, bacaklar ya da ayaklardaki ağrılar, hayatlarında farklı bir yöne doğru gidebilecekleri bir durumun içinde bulundukları anlamına geliyor ve bu da genellikle hayatlarını kökten değiştirecek önemli bir kararı içeriyor. Bunun sonucunda rahatsızlıklar bedenlerinin kalça, bacak ve ayak

bölümlerinde meydana geliyor çünkü bilinçaltları onlara adım atmaktan korktuklarını söylemeye çalışıyor. Bir sonraki adımı atmaktan korktukları için de bu bölgelerdeki ağrılar onları adım atmaktan alıkoyuyor. Sindirim sorunlarının nedeni de bazen kişinin hayatındaki bir olayı "sindirmekte" zorlanmasından kaynaklanabiliyor. Kanser, özellikle bağırsak kanseri, bazı şeyleri içinde tutmaktan kaynaklanıyor ve bunlar dışarı vurulamadıkları için stres yaratarak organları yemeye başlıyor. Epilepsi, bedende var olan yüksek düzeydeki enerjinin işlenememesinden, bu enerjiyle başa çıkılamamasından kaynaklanabiliyor.

Belirli gıdaları yemeye ya da bazı ilaçları almaya teşebbüs ettiklerinde neredeyse boğulduklarını söyleyen danışanlarım oldu. Bu vakalarda da bilinçaltı o ilaçları almalarına gerek olmadığını, ilacın bedenlerine yarardan çok zarar verdiğini belirtti. Kişinin zararlı olan gıdayı ya da ilacı almasını önlemek için, beden bir reddetme şekli olarak boğulma refleksini devreye sokuyordu. Bilinçaltı bazen çok kontrolcü ve dramatik olabiliyor.

Bazı sorunların nedeni su anki yaşamda yatsa da benim çalışmalarımın büyük bir bölümü geçmiş yaşamlara odaklanır. Kişinin şu anki yaşamında deneyimlediği sorunların çözümünde nasıl kullanıldığını göstermek adına burada birkaç tane "normal" geçmiş yaşam regresyonu örneği sunacağım. Kitabın geri kalanındaysa normalin dışında ya da farklı bir tür regresyon diyebileceğimiz regresyon yoluyla keşfettiklerimizin danışanlara nasıl yardımcı olabildiğine odaklanacağım.

Bu noktada belirli sorunlara getirilen açıklamaların benzer tüm vakalara harfiyen uymayabileceği ve hastalıkların ya da rahatsızlıkların her zaman tek bir nedeni olmayabileceği unutulmamalıdır. Aşırı kilonun nedeni her zaman şudur ya da migrenin nedeni her zaman budur gibi tüm benzer vakaları kapsayan bir ifadede bulunmak söz konusu olamaz. Sorunların nedenleri

insanlar kadar çeşitlilik gösterir ve bilinçaltı da çok kurnaz olabilir. Bu nedenle hipnoterapist her vakaya esnek bir bakış açısıyla yaklaşmalı ve doğru surları sormak için kendi sezgilerini kullanmalıdır. Bir kişi için geçerli olan cevap ve çözüm bir başkası için geçerli olmayabilir.

Geçmiş yaşamın şu anki yaşamı etkilemesinden kaynaklanan fiziksel problemlere bir örnek: Eklem iltihabı (artrit) vakalarının birçoğu ortaçağ dönemindeki geçmiş yaşamlarda gerdirilerek işkence görmekten ya da zindanlarda benzer işkencelere maruz kalmaktan kaynaklanır. İnsanoğlunun tarihi birbirine yaptığı korkunç şeylerle doludur ve bazen bu anılar beden hafızasına kazınmış olabilir.

* * *

Rahimde görülen fibroid kistlere ilginç bir açıklama getiren bir vakam olmuştu. Çalıştığım kadın birkaç kürtaj geçirmişti. Kürtaj olmak için haklı sebepleri vardı çünkü halihazırda birkaç çocuğu vardı ve maddi olarak onlara bakabilmekte bile zorlanıyordu. O şartlar altında daha fazla çocuk sahibi olarak zaten yüklenmiş olduğu yükü daha da artıramayacağını düşünmüştü. Kürtaj olmak zorunda kalmanın canını sıkmadığını ve bu gerçeği kabullendiğini söylese de bilinçaltı ve bedeni aksini söylüyordu. Kürtaj sonrası fibroid kist sorunları yaşamaya başlamıştı. Seans sırasında bilinçaltı, bu konuda sandığından daha fazla suçluluk duyduğunu ve fibroid kistlerin doğmamış bebeklerini temsil ettiğini söyledi. Bu gerçeği kabul ettikten sonra kistleri küçülmeye başladı ve ameliyat gerektirmeden kendiliğinden yok oldu.

Cinsel rahatsızlıklar –herpes, rahmin ameliyatla alınması, yumurtalık kistleri, prostat problemleri vb.- geçmiş yaşamlarda uygunsuz cinsel davranışlarda bulunmaktan ya da karşı cinse kötü davranmaktan

kaynaklanabiliyor. Bu rahatsızlıklar aynı zamanda şu anki yaşamda karşı cinsi kendinden uzak tutmak ya da kendi kendini cezalandırmak için de yaratılabiliyor. Çalıştığım kadınlardan birinin endometriyozis sorunu vardı ve cinsel organlarında yaşadığı problemler sırtını da etkiliyordu. 19 yıldır evli olmasına rağmen hiç çocuğu olmamıştı. Doktoru, yaşadığı cinsel sorunları ortadan kaldırmak için ameliyatla yumurtalıklarını ve tüplerini almak istemişti. Kadının geçmiş yaşamı, dişilik organlarıyla ilgili sorunların kişinin birkaç geçmiş yaşamını bekarlık yemini etmiş rahip ya da rahibeler olarak geçirmesinden kaynaklanabildiğini ortaya koydu. Bu yaşamda cinsel duyguların ve aktivitelerin bastırılmasına neden olan şey buydu.

Geçmiş yaşamlarda edilen yeminler çok güçlüdür. Özellikle fakirlikle ilgili yeminler başka yaşamlara kadar taşınabilir ve şu anki yaşamda parayla ilgili problemler yaşanmasına neden olabilir. Geçmiş yaşamda bu yeminlerin gerekmiş olabileceği ama artık gerekli olmadıkları için bozulabilecekleri kabul edilmelidir.

Kimi zaman da kişi geçmiş yaşamlarının çoğunu bir cinsiyette geçirmiş olabilir ve birden kendini karşı cinsiyetten bir bedende bulur. Böyle durumlarda bedeni reddetmenin bir yolu olarak, özellikle hormonlarla ilgili rahatsızlıklar ve sorunlar geliştirebilir. Kimi vakalarda homoseksüelliğin de aynı durumdan kaynaklandığını gördüm. Kişi belirli bir cinsiyette pek çok geçmiş yaşam deneyimlemiş olduğu için karşı cinsiyette geçirdiği bu yaşama uyum sağlanmakta zorluk yaşayabiliyor.

* * *

Migren ağrıları çeken birçok danışanım oldu. Bu sorunun kökeninin de sıklıkla geçmiş yaşamlarda kafayla ilgili travmalar geçirmelerine bağlı

olduğunu gördük. Başka bir insandan, silahlardan ya da hayvanlardan kaynaklı olarak başlarına aldıkları darbeler genellikle geçmiş yaşamlarında ölmelerine neden olan hataları yapmamaları yönünde bir hatırlatıcı unsur olarak bu yaşamlarına da taşınıyor. Bu tarz vakalardan birinde bir kadın, Amerikan İç Savaşı döneminde başından vurulan genç bir adam olduğu bir yaşamını keşfetmişti. Başka bir vakada da İngiltere'de yaşayan bir kadın, burun kemerinden başlayıp alnına ve oradan da başının tepesine kadar çıkan korkunç baş ağrıları çekiyordu. Hiçbir ilaç ağrılarını dindiremiyordu. Baş ağrılarının geçmiş yaşamında Avrupa'da süregelen savaşlardan birinde, tam da şu an baş ağrısı çektiği bölgeye aldığı kılıç darbesinden kaynaklandığını gördük. Çoğu zaman fiziksel sorunun nedenini anlamak, onu ortadan kaldırmaya yeter.

Migren vakalarından birindeyse hikâye bambaşkaydı. Danışanım olan kadın bir seyahat danışmanıydı ve işi dolayısıyla dünyanın birçok yerine seyahat etmesi gerekiyordu. Baş ağrıları Endonezya seyahatinden eve dönerken ortaya çıkmıştı. Çok güzel, rahatlatıcı bir tatil geçirmiş ve orada kendini evindeymiş gibi hissetmişti. Tatil boyunca hiçbir travmatik ya da keyfini kaçıracak bir olay yaşamadığı için baş ağrılarının neden bu seyahatten sonra ortaya çıktığına bir anlam veremiyordu. Regresyon sırasında Endonezya'ya yakın bir bölgede harika bir aileye ve onu çok seven bir adama sahip olduğu ideal bir geçmiş yaşama gitti. Bilinçaltı ona o bölgeye geri dönmenin, yaşadığı o harika hayatın anılarının tetiklendiğini ve oradan tekrar ayrılmak zorunda kalmanın onu üzdüğünü açıkladı. Baş ağrılarını yaratan bu duyguydu. Çok mutlu olduğu o yere geri dönmek istiyordu. Benim görevim kadının diğer kişiliğini, oraya geri dönse bile hiçbir şeyin aynı olmayacağına çünkü sevdiği insanların artık orada olmadıklarına ve koşulların farklı olduğuna ikna etmekti. O yaşama yeniden kavuşması mümkün olmadığı için

mutluluğu şu anki yaşamında, sevdiklerimizle beraber reenkarne olma eğiliminde olduğumuz için belki de aynı insanlarla birlikte yaşadığı bu yaşamda, bulmalıydı. Bu durum anlaşıldığı anda baş ağrıları yok oldu ve bir daha da tekrar etmedi.

* * *

Aşırı kilolu olmanın da pek çok nedeni vardır. Bazılarını tahmin etmek kolaydır: kişi başka bir hayatında açlıktan ölmüş ya da başkalarının açlıktan ölmesine neden olmuştur. Kimi zaman da kilolar kendini korumak içindir. Kişi (gerçek ya da algısal) bir tehditten kendini korumak için bedeninin etrafında bir dolgu malzemesi oluşturur ya da kendini çekici olmayacak bir hale getirerek zarar görmekten korur. Burada benim görevim kişinin kendini neden korumaya çalıştığını bulmaktır. Sıklıkla kişinin kendisi nedenin ne olduğunu en son fark edecek kişidir ama durum kendisine hipnoz altındayken açıklandığı zaman her şey yerine oturur. Böylece danışan iyileşme yoluna girer.

Aşırı kiloya beklenmedik açıklamaların getirildiği vakalarım da oldu. Bir seferinde çalışma yaptığım kadın İskoçya'da bir klanın lideri olduğu bir geçmiş yaşamına gitti. Üstlendiği sorumluluk çok ağırdı. Öldüğü sırada hâlâ bu sorumluluğu hissediyordu ve (öldükten sonra) söylediği bir söz bize çok önemli bir ipucu veriyordu: "Bu sorumluluğun yükünden asla kurtulamayacağım." Bilinçaltı bu sözleri çok ciddiye almıştı ve yükü şu anki yaşama da taşımıştı.

Bir başka sıra dışı vaka da Yıldızlardan Gelen Miras (Legacy From the Stars) adlı kitabımda da anlatılan, bir kadının kendini gemisi Dünya'ya düşen ve yerliler tarafından tedavi edilen bir uzaylı olarak gördüğü bir geçmiş yaşamdı. Uzaylı olarak insanların dikkatini çeken birçok anormal yeteneği vardı. Bunlardan biri, Dünya üzerindeki yer çekimi değişikliklerine bağlı

olarak birden havalanabilmesiydi. Daha fazla dikkat çekmemek için kendini havalanmaktan alıkoyma arzusu, ne kadar mantık dışı olsa da, şu anki yaşamında kendini yerde tutmak için bedenine fazladan ağırlık eklemesiyle sonuçlanmıştı.

Başka bir sıra dışı açıklama da aşırı kilolu bir danışanım olan Rick'in kilo problemini çözmek için benden yardım istemesiyle ortaya çıktı. Kilo vermesi için hiçbir şey işe yaramıyor gibi görünüyordu. Özellikle de bazı gıdaları yasaklayıp belirli gıdaları tüketmesi gereken diyetler... Rick regresyon sırasında antik bir kültürde geçiyor gibi görünen bir yaşama gitti. Tarif ettiği binalar ve yapılar, gördüğüm ya da tarih kitaplarında okuduğum hiçbir şeye benzemiyordu. Tarif ettiği bazı şeyler bana Aztekleri, özellikle de arkeologların bulduğu şeyleri anımsatmıştı. Tribünlere benzer izleme yerleriyle çevrili dikdörtgen şeklinde bir sahadan bahsediyordu. Oynanan oyunda her topluluktan bir atlet yarışıyordu. Rick bu oyunu oynamak için eğitilmiş bir atletti. Bu oyun çok önemliydi çünkü bir sezon boyunca toplulukların tümünü hangi topluluğun yöneteceğine böyle karar veriliyordu. Yönetici her sezon değişiyordu ve hangisinin yönetici olacağı kazanan atlete göre belirleniyordu. Rick acayip bir üniforma giyiyordu ve yüzünde şeritler halinde sürülmüş boyalar vardı. Oyun basketbolu andırıyordu. Atletler bir topla saha boyunca koşturuyor ve topu atarak sahanın kenarından yükselen taştan bir çemberin içinden geçiriyorlardı. Bana Aztekleri çağrıştıran bu olmuştu çünkü arkeologlar Meksika'da Azteklerin benzer bir oyun oynadığı bir top sahası bulmuştu ama onların iddialarına göre Aztekler bu oyunu top yerine insan kafasıyla oynuyordu. Rick'in gördüğü yer aynı yerse, o zaman bu oyun çağlar içinde değişerek insan kafasıyla oynanır hale mi gelmişti yoksa arkeologlar yanılıyor muydu?

Rick çok iyi bir atletti ve sürekli kazanıyordu. Bu da ardı ardına kaç sezondur lider olacak kişiyi onun topluluğunun seçtiği anlamına geliyordu.

Rick bu kadar çok çalışmaktan hoşnut değildi ve aslında bu oyunu onlar yerine liderlerin oynaması gerektiğini düşünüyordu. Evlenmesi yasaktı ve formda kalabilmesi için çok sıkı bir diyete tabi tutuluyordu. Sosyalleşmelerine ve istediklerini yemelerine izin verildiği için diğer insanları kıskanıyordu. Diyeti kaplumbağa eti, bir tür beyaz kök sebze, bolca su ve etli bir bitkiden elde edilen acı bir beyaz içecekten oluşuyordu. Bu içeceği sabah akşam içmek zorundaydı. İçecek genelde biraz uykusunu getiriyordu ama kaslarını formda tuttuğu için içmesi şarttı. Tadını hiç sevmiyordu ve bu içeceğe hiçbir zaman alışamamıştı.

En sonunda bu oyunu oynamaktan sıkılmış ve kendini bu durumdan kurtarmanın bir yolunu bulmaya çalışmıştı. Halk onu çok seviyordu ama sürekli kazandığı için de bir yandan sıkılmaya başlamışlardı. Diğer topluluklarsa kazanmalarına hiç şans tanımadığı için zaten durumdan hoşnut değildi. Böylece Rick oyunu kaybetmeye karar verdi ama mahsus kaybettiği anlaşılmamalıydı. Oyunları kaybetmeye başlayınca yerine başka bir atleti geçirmeye karar verdiler. Böylece normal bir hayat sürmesine ve istediği her şeyi yemesine izin verilmiş oldu. Yönetme sırasının kendilerine geçmesinden çok mutlu olan rakip topluluk içerisinde yaşamaya karar vermişti. O topluluğa gittiğinde onların atletlerinin öyle sıkı diyetler yapmadığını, normal yiyecekler yediklerini görmüştü. Orada mutluydu ama uzun yaşamamıştı. Öldüğü sırada iç organları yanıyormuş gibi hissetmişti. Topluluğun şifacı hekimi bunun yıllarca içmeye zorlandığı o beyaz içecekten kaynaklandığını söylemişti. İçecek bedenine zarar vermişti.

Rick'in bilinçaltıyla konuştuğumuzda bu yaşamındaki kilo probleminin o yaşamla bağlantılı olduğu açık bir şekilde ortaya çıkmıştı. Bilinçaltı, içmek zorunda bırakıldığı o içeceğin kalbinin daha hızlı atmasına, dolayısıyla da sindirim sisteminin ya da beden metabolizmasının daha fazla kas üretecek ve

daha hızlı olmasını sağlayacak şekilde hızlanmasına neden olan bir uyuşturucu, bir tür narkotik madde olduğunu söyledi. Madde bir süre sonra bağırsaklarında delinmelere ya da ülserlere yol açmış ve ölümüne de bu neden olmuştu. Rick'e kilo problemi konusunda yardımcı olup olmayacağını sorduğumda bilinçaltı bunun o kadar da basit olmadığını söyledi. Birden fazla faktör söz konusuydu ve hepsi de iç içe geçmişti. Otorite figürü bir kişi (hükümdar) kendisine zarar veren bir şey yapması için Rick'i zorladığı için Rick otorite figürlerine (devlet, kilise, doktorlar vb.) şüpheyle yaklaşmayı ve güvenmemeyi öğrenmişti. Ayrıca yemek yemek onun zihninde keyifle ve sosyal aktiviteyle ilişkilendirilmişti. Bu bileşenlerin hepsini birbirinden ayırmak zor olacaktı ve Rick'in sağlığı yerinde olduğu için de bilinçaltı bunun için uğraşmaya gerek görmüyordu. Rick'in sadece belirli gıdaları yiyebildiği sıkı diyetlerde neden başarısız olduğu çok açıktı. Böyle diyetler geçmiş yaşamının anılarını geri getiriyordu. O ise yemek yapmayı seviyor ve çok çeşitli gıdalar tüketiyordu. Bu aşırı kilolu olmak için sıra dışı bir nedendi ve Rick'e bu konuda yardımcı olmak zor olacaktı.

Rick uyandığında hiçbir şey hatırlamıyordu ama ağzında rahatsız edici acı bir tat olduğu için su içmek istedi. Bu tadın ona çocukken arkadaşıyla ormana gittiği zamanı hatırlattığını söyledi. Etli bir bitki bulup çiğnemişlerdi. (Kendine zarar vermemesi bir mucizeydi çünkü ormandaki çoğu bitki zehirlidir.) Bitkinin acı bir tadı vardı. Ona diğer yaşamında uzun yıllar boyunca içmek zorunda kaldığı beyaz içecekten bahsettim. Onun tadını beraberinde bugüne getirmişti. Birkaç şişe su içtikten sonra bu tat geçti.

* * *

Çoğu astım vakasında da kişinin geçmiş yaşamlarında boğularak ya da

çevresel faktörlerden (toz, kum vb) kaynaklı akciğer ya da solunum problemlerinden öldüğünü gördüm. Buna benzer dikkat çekici bir vakayla çalışmalarımın ilk yıllarında karşılaştım. Yıllardır astım nöbetleri geçiren bir doktor beni görmeye gelmişti. Astım spreyi kullanıyordu ama kullanımının daha ziyade alışkanlıktan olduğunu biliyor ve artık bırakmak istiyordu. Aradığı cevabın geçmiş yaşamlarında yatıyor olabileceğini düşünecek kadar da paranormal ve metafizik konularda bilgi sahibiydi. Afrika'da ormanda yaşayan bir yerli olduğu bir geçmiş yaşama gitti. Bu yaşam Fransızların yeraltından asbest çıkarmak için madenler kazdıkları dönemdeydi. Yerlileri yakalayıp madenlerde köle olarak çalıştırıyorlardı. Kendisi de yakalanıp yeraltına götürülenlerden biriydi. Maden kazma işlemi sırasında sürekli olarak asbest liflerine maruz kalmak yerlilerde akciğerlerden ağza kan gelmesi gibi fiziksel semptomlar yaratıyordu. Bu durum solunum problemlerine yol açıyor, en sonunda da ölmelerine neden oluyordu. Böyle bir şey yaşandığı zaman Fransız madenciler ölen yerlinin cesedini alıp ormana bırakıyor ve ölenin yerini alması için başka bir yerli daha yakalıyorlardı. O yaşamda kendisi de benzer belirtiler göstermeye başlamıştı ve akciğerlerinin tahriş olmasından ötürü öleceğini biliyordu. Ait olduğu kültürde katlanılamaz bir durumun içinde olduğunda intihar etmek yanlış görülmüyordu. O nedenle o da bir kazık alıp sağ omuz bölgesinde bir yere saplayarak kendini öldürdü.

Bilinçaltıyla konuştuğum zaman o yaşama ait anının bugüne taşındığı ve stres altında kalınan durumlarda solunum probleminin astım atakları şeklinde geri döndüğü açıklandı. Bu açıklama sayesinde doktor sorunun nereden kaynaklandığı anladığı için de sorun artık ortadan kaldırılabilirdi. Doktor uyandığı zaman "Neden bazen göğsümün sağ kısmının ağrıdığını hep merak etmiştim" dedi. Bunu söylerken eliyle tam da kazığı sağladığı yeri ovuyordu.

Bu doktorla daha sonra yakın arkadaş olduk ve bu seanstan yaklaşık dört-beş yıl sonra astımının nasıl olduğunu sorduğumda gülümsedi ve "Ah, doğru! Eskiden astımım vardı, değil mi?" diye cevap verdi.

* * *

Birçok korku ve fobi de kişinin geçmiş yaşamında nasıl öldüğüyle kolayca ilişkilendirilebilir. Yükseklikten korkma, karanlıktan korkma, klostrofobi ve agorafobi bu bakış açısından bakıldığında kolayca anlaşılabilir. Karşılaştığım bu tür vakalardan biri (çalıştığım yüzlerce benzer vakadan biri) klostrofobisi olan bir kadındı. Elleri ve ayaklarının bağlanması düşüncesi onu dehşete düşürüyor ve saat başı uyanmadan bir gece geçiremiyordu. Arkansas Fort Smith'de eski bir müze ve mahkeme binasının bulunduğu National Historic Site'ı ziyaret ettiği zaman deja vu yaşamıştı. Burası "asan yargıç" olarak nam salan Hakim Parker'ın 1875'ten 1897'ye kadar duruşmalarda hakimlik yaptığı mahkeme binasıydı. O dönemde kullanılan hapishaneyi olduğu gibi korumuşlar ve darağaçlarını da restore etmişlerdi. Danışanım oraya gittiğinde daha önce orada bulunduğunu ve bunun korkunç bir deneyim olduğunu hissetmişti. Oraya yaptığı ziyaret onun için ürkütücü bir deneyim olmuştu.

Seans sırasında danışanım, Amerikan İç Savaşı'nda güneyli ordusunun bir askeri olarak diğerleriyle beraber yakalanmış olduğu bir geçmiş yaşama gitti. Çok küçük pencereleri olan karanlık bir odaya doldurulmuşlardı. El ve ayaklarının bağlanması korkusu o odada duvara zincirlenmiş olmasından kaynaklanıyordu. Gece boyunca deliksiz uyuyamaması da hem şartlardan hem de kendisine ne olacağı korkusundan ötürü uyuyamamış olmasından geliyordu. Takip eden birkaç gün içerisinde hepsi asılmıştı.

Bu vaka, deja vu deneyimlerinin geçmiş bir yaşama ait anıların hatırlanması olabileceğine bir örnektir. Aynı zamanda da insanların tarihin

belirli dönemlerine ya da belirli kültürlere (ülkelere) ilgi duymasının nedeninin geçmiş yaşamları olabileceğine... Kişinin duyduğu çekim hissi her zaman olumsuz olmak zorunda değildir ama birkaç yaşam boyunca taşınmış olan bu hislerin çok kuvvetli olduğu kesindir.

* * *

Bir başka danışanım da psikoloji alanında yüksek lisans yapmış profesyonel bir hemşireydi. Sorununa bir çözüm bulmak için uzun süredir terapiste gidiyordu ama bu konuda pek başarı kaydedememişti. Varabildikleri tek sonuç, çocukluğunda başına şu anda hatırlayamadığı bir olayın geldiğiydi. Ki bu da aklındaki soruları cevaplamıyordu. En büyük oğluyla sorunlar yaşıyordu. Ona hamile kaldığında evli değildi ve kürtaj olmak istemişti. Bebeğin babasıysa onu bebeği doğurmaya ikna etmiş ve sonunda da kendisiyle evlenmişti. Ama bebek doğduğu andan itibaren danışanım bebekten korkmuş, kendini tehdit altında hissetmişti. Bebeğin kendisini aldırmayı düşündüğünü fark etmiş olabileceğini bile düşünmüştü. Bebek artık büyümüş olduğu halde aralarındaki sorun devam ediyordu.

Seans sırasında doğruca aşırı sinirli bir adam olduğu bir sahneye gitti. Elleri birinin boğazındaydı ve onun boğazını sıkıyordu. Boğazını sıktığı adamın kim olduğunu görebildiğimiz için bana o adamın bu yaşamındaki oğlu olduğunu söyledi. Onu karısıyla yakalamıştı ve öldürecekti. Aniden gelen bir aydınlanmayla karısının da şu anki yaşamında annesi olduğunu fark etti. Annesiyle ilişkileri de kötüydü. Bu yaşamında oğlu olan adamı öldürdü. Otoriteler onu aldı ve hiçbir penceresi bulunmayan, fareler ve hamamböcekleriyle dolu korkunç bir hapishane hücresine koydu. Çok kirli, çok kasvetli bir hücreye... Sonunda da o hücrede öldü. Oğlu negatif

karmalarını çözümleyebilmeleri için bu yaşamda geri gelmişti ama gelirken ona karşı duyduğu kızgınlığı da beraberinde getirmişti. Bu çocuktan neden bu kadar korktuğuna ve kendini tehdit altında hissettiğine şaşmamalı.

Şu anki yaşamında alkolik insanlardan neden tiksindiğini de hiç anlayamamıştı. Alkol kokmalarından, konuşma şekillerinden ve davranışlarından gerçekten tiksiniyordu. Bunu sorduğumuzda alkolü, başka bir adamı boğazladığı o sahneyle ilişkilendirdiğini gördük. Belki ikisi de içki içmişti ve bu durum öfkelerinin de bu kadar alevlenmesine neden olmuştu. Nedeni her ne olursa olsun bunun sonuçları korkunç olmuştu. O yüzden şimdiki yaşamına, aralarındaki negatif karmayı çözümlemeye çalışmak için o olaya dahil olan herkesle birlikte gelmişti. Bunun farkına varıp aslında bu duyguların geçmiş yaşamına ait olduğunu görürse hem kendisini hem de olaya dahil olan herkesi affedebilirdi. Bu konuyu geçmişte bırakması tüm sorunlarını da çözmüş olurdu.

Çalışmalarımda karmayı ödemenin gökteki yıldızlar kadar çok yolu olduğunu gördüm. Ama bunların içerisinde en arzu edilmeyeni geçmiş yaşamda katil olan kişini yeniden hayata gelip kurbanı tarafından öldürülmesidir. Bu hiçbir şeyi çözmez. Sadece karma çarkının dönmesine ve daha fazla karma yaratılmasına neden olur. Bana bir katilin işlediği suçun karmasını ödemesinin en iyi yolunun "yumuşak olan yol" olduğu, yani yolun sevgiden geçtiği söylenmişti. Örneğin katil olan kişi, bu yaşamda kurbanına bakmak durumunda kalacağı bir konuma getirilebilir. Tüm hayatını bakıma muhtaç bir ebeveyn, engelli bir çocuk vb. olarak hayata gelen kurbanına bakmaya adaması gerekebilir. Böyle bir durumda kendi hayatlarını yaşama hakları ellerinden alınır. Bu, "kısasa kısas" ile karşılaştırıldığında karmayı ödemenin daha akıllıca bir yoludur.

Psikoloğu kendisi inanmasa da geçmiş yaşam terapisine gitmesine karşı gelmeyeceğini söylemişti. Ama psikoloğu ne kadar uğraşırsa uğraşsın,

geleneksel terapi yöntemiyle kadının yaşadığı sorunların kaynağını asla bulamazdı. Danışanım artık terapiye ihtiyacı olmadığını söylediğinde terapistinin verdiği tepkiyi görmek isterdim. Danışanım sorularının cevabını bu tür bir terapide bulmuştu.

* * *

Başka bir vaka da New Orleans'da aşırı kilolu genç bir kadın olan ve bebek sahibi olmak isteyen bir danışanımdı. Doğurganlığı artırmak için ilaç tedavileri görmüş ama hiçbiri fayda etmemişti. Adet döngüleri çok düzensizdi ve kanaması aylarca sürebiliyordu. Tek çözüm doğum kontrol hapı kullanmasıydı ama bu da hamile kalmasını engelliyordu. Ayrıca kilo da vermeye çalışıyordu. Regresyon sırasında neden bebek sahibi olmakla ilgili sorun yaşadığını sordum. Bilinçaltı genç kadının geçmiş yaşamında koruyucu ebeveynlik yaptığını onbir kadar çocuğa baktığını söyledi. Bir çocuk evden ayrıldığı anda yerine bir başkası geliyordu. Birbirini takip eden bu çocuklara çok iyi bakmış ve onlara bakmaktan mutluluk duymuştu ama bu yaşamında çocuklardan yana bir nefes alıyordu. Ona endişelenmesine gerek olmadığını, çocuğu olacağını söylediler. Bedeni düzene girmeye ve normale dönmeye başlamıştı. Aşırı kilolarıysa özellikle yetişkinliğe doğru giden genç bir insan olarak, kimi zaman yetişkinlerin bile söyleyebildiği kaba ve alaycı sözlere katlanıp katlanamayacağını görmek için bir sınavdı. Artık sınavı geçmişti ve kilo vermesine izin verilecekti. Çocuk sahibi olabileceği noktaya geldiğinde bedeni de iyi durumda olacaktı. Ve elbette çocuk, gelmesi gereken zamanda gelecekti.

Danışanım aynı zamanda hayatı boyunca hep aşırı hassas olmuş, yapayalnız ve terk edilmiş hissettiği depresif dönemlerden geçmişti. Sonunda

engel olamadığı ağlama nöbetlerine neden olan bir çöküntü yaşamıştı. Notlarında şöyle diyordu: “İçim bomboşmuş gibi hissediyorum. Çoğu zaman hayatımda önemli hiçbir şey olmuyormuş, dümdüz bir hayat yaşıyormuşum gibi hissediyorum. Bazen dinleniyormuşum gibi geliyor. Bazense başıma bir felaketin gelmesini bekliyor olmaktan korkuyorum. Hüzün hep var. Onu nasıl ayırt edebilirim ve değiştirmek için ne yapabilirim? Küçüklüğümden, sekiz-dokuz yaşlarımdan beri hüzün hep benim bir parçam oldu.” Bilinçaltı çok ilginç bir yorumda bulundu. Danışanımın bu hayata aslında ikiz bebeklerden biri olarak gelmesi gerektiğini söyledi. Diğer varlık bu hayata onunla birlikte gelmek üzere bir anlaşma yapmış ama son dakikada fikir değiştirmiş ve o anda dünyaya gelmek istemediğine karar vermişti. O nedenle diğer “beden” gelişmemiş ve genç kadın doğan tek bebek olmuştu. Hayatı boyunca diğer parçanın, orada olmayan ikizinin onu yalnız bıraktığını ve terk ettiğini bilinçaltında hissetmişti. Depresyonla birlikte hep bir hüzün hissi, bir şeylerin eksik olduğu hissi vardı. Nedeni buydu: ona bu yaşamda eşlik etmesi planlanan diğer varlığın yokluğunu hissediyordu. Ona hiç söylemedim ama gelecekte sahip olacağı bebek acaba en sonunda enkarne olmaya karar veren o diğer varlık olabilir mi diye hep merak ettim.

Öğrendiklerimizi annesine söylediğimizde bunun onu çok şaşırttığını çünkü aslında ikizleri olması gerektiğine dair herhangi bir belirti olmadığını söyledi. Doktorlar ona ikiz olasılığından bahsetmemişlerdi. Danışanım 1972 doğumluydu. Şimdilerde “hayalet ikiz” ya da “yok olan ikiz” fenomeni olarak bilinen duruma o zamanlar bakıyorlar mıydı bilmem. Daha sonra birlikte yediğimiz bir yemekte annesi doğuma kendi doktoru yerine tanımadığı bir doktorun girdiğini söyledi. Belki kendi doktoru olsa başka bir bebek daha olduğuna dair göstergeler olduğunu ona söylerdi. Sanırım bunu hiçbir zaman bilemeyeceğiz.

Doğurganlık sorunlarıyla ilgili başka vakalarda sorunun başka yaşamlarda doğum sırasında ölümden kaynaklandığını gördüm. Bilinçaltı kişinin gebe kalmasını engelleyerek bunun tekrar yaşanmasını önlemeye çalışıyordu.

Bilinçaltı bazen çok garip bir mantık izleyebilir.

* * *

Bu regresyon Mayıs 2000'de Kaliforniya San Jose'de gerçekleştirildi. Danışanım olan kadın ömrü boyunca aşırı bir üzüntü hissiyle yaşamıştı ve depresyondan muzdaripti. Hayatında tekrar eden terk edilme, reddedilme, değersizlik duygusu, bir kenara atılan çocuk olma ve "bir şeyden" korkma örüntüleri vardı. Küçük bir çocukken terk edilmiş ve yetimhanede büyümüştü. Erkeklerle, evlilikle ve işle ilgili sorunlar yaşıyordu. Sürekli olarak değersiz olduğu ve hiçbir şey başaramayacağı hissi içerisindeydi. Ayrıca migrenden de şikayetçiydi ki migrenin kendi kendini cezalandırma yöntemi olduğundan şüpheleniyordum. Çok sıkıntılı ve acınacak bir haldeydi.

Bu durumuna açıklık getiren önemli bir yaşama gittik. Kendini kucağında bir yaşında bir bebekle bir şehrin sokaklarında koşarken gördü. Herkes telaş içinde, çığlık çığlığa koşturuyordu çünkü atlı askerler tarafından kovalanıyorlardı. Belli ki bir tür işgal gerçekleşiyordu. Hayatta kalmak için korkuyla saklanacak bir yer bulmaya çalışıyordu. Bebeği ağlıyordu. Bu sesin dikkat çekmesinden ve onu saklandığı yerde bulmalarından korkuyordu. O yüzden bebeği bir duvarın kenarına bıraktı ve saklanmak için bir binanın içine girdi. Kimsenin bir bebeğe zarar vermeyeceğini düşünmüştü. Ama saklandığı yerden askerlerin atlarıyla sokağa girip bebeği öldürdüklerini gördü. Acıdan öyle kahrolmuştu ki askerler onu bulup öldürmeden önce ona tecavüz ettiklerinde artık hiçbir şey umurunda değildi. Bebeğin ölümü için kendini suçlamış ve onu yanından ayırmakla hata ettiğini düşünmüştü. Öyle yapmış bile olsa sonuçta ikisi de ölecekti ama o bunu düşünmüyordu. Çocuğunu bıraktığı için kendini suçluyordu. Ruhsal tarafta bile perişan bir haldeydi.

Bu acıyı ve kederi bu yaşama da taşımış ve kendini cezalandırma döngüsünü sürdürmüştü. Ona bebeğini öldürdükleri için askerleri affedip affedemeyeceğini sordum. "Evet" diye yanıtladı, çünkü onlar sadece "erkeklik" görevlerini yerine getiriyorlardı. Ama bebeği terk ettiği için kendini asla affedemezdi. Bilinçaltıyla uzun süren bir pazarlıktan sonra sonunda kendini affetmesini sağlayabildim. Çok zor oldu ama kendini affedebilmesi büyük bir rahatlama sağladı. Uyandığında ona bu olay yüzünden kendini birçok yaşamdır hırpaladığını ve artık yaşananları geride bırakması gerektiğini söyledim. Üstelik onu daha da önceki yaşamlarına götürecek olsak daha önce bir asker olarak aynı şeyi kendisi de yaptığı için aslında o yaşamda karmasını ödediğini göreceğimizden emindim. Ne ekerseniz onu biçersiniz. Seanstan sonra inanılmaz derecede rahatladı. Değersizlik duygusu yok oldu ve yerini umut ve geleceğe beklentiyle bakma hissi aldı. Bunun hayatında bir dönüm noktası olduğunu hissettim. Artık kendini cezalandırmayı bırakıp yaşamaya başlamasının zamanı gelmişti.

* * *

Sıradaki regresyonu Londra'da yaşayan Çek asıllı çok güzel bir genç kadınla gerçekleştirdik. Psişik Çalışmalar Enstitüsü'nde (College of Psychic Studies) yıllardır metafizik üzerine eğitim alıyordu ancak bir türlü mezun olamamıştı. Öğretilenleri biliyor ama iş final sınavlarına ya da final ödevlerini yazmaya gelince çuvallıyordu. Esas sıkıntısı bedeninin her yerinde bulunan egzamalardı. Üç aylık bir bebek olduğundan beri bu egzamalar vardı. Doktorların denediği hiçbir şey fayda etmemişti. Egzamasına bir çözüm bulunabilmesi için çocukken aylarca hastanede yatması gerekmişti. Steroidler kullanmıştı ama onların da yan etkileri vardı. Bitkisel Çin tıbbını denemiş ve bu onu kısmen rahatlamıştı ama bu da midesinde enfeksiyona

neden olmuştu. Bana geldiği dönemde egzamanın yüzünde de vücudundaki kadar kötü bir şekilde belirmesini engelleyen bir krem kullanmaktaydı. Egzaması azdığı zaman tüm bedeni yanıyor ve kaşınıyordu. Bir yandan bundan kurtulmak için yardım istiyor, bir yandan da hayatı boyunca bununla yaşadığı için egzamasını kendisinin bir parçası gibi görüyordu. Egzama yok olursa kendisinin bir parçası da yok olurmuş gibi hissediyordu. Bu nedenle egzamanın yerine başka bir şeyin konması gerekiyordu.

Derin transa girdiği anda çok parlak bir ışık gördü ve bir ateşe bakmakta olduğunu anladı. Ateş ayaklarındaydı ve yukarı doğru tüm bedenine yayılıyordu. Rahatsızlık duymaya başladığı için onu, olayı objektif bir şekilde gözlemleyebileceği bir yere taşıdım. Kendisinin (bir adam olarak) başkalarıyla birlikte bir ormanın yakınlarındaki bir tarlada kazıklara bağlanmış şekilde yakıldığını anladı. Hikâyenin başlangıcına gittiğimizde kendisini birkaç adamla daha birlikte bir köşk ya da malikanede yaşayan ariflerden biri olarak gördü. Sessiz bir şekilde çalışıyor ve büyük kitaplara bir şeyler yazarak kimseye karışmadan yaşıyorlardı. Ancak yerel yetkililer onların tehlikeli olduğunu ve Şeytan ile çalıştıklarını düşünüyordu. Yetkililer, onları yine bir tehlike olarak gören dini topluluk tarafından kışkırtılmışlardı. Bir gece evi basan adamlar ve köpekler tarafından uyandırılmışlardı. Kendisi ve diğerlerinden birkaçı adamlar ve köpeklerce kovalanırken ormana doğru kaçmaya çalışmış ama yakalanmışlardı. Kasabada bir yere götürülmüşler ve kitaplara ne sakladıklarını itiraf etmeleri için feci şekilde işkence görmüşlerdi. Bu işkenceler sırasında yüzü, özellikle de çenesi ve bir gözü (ki bu hayatında da çenesi ve gözüyle ilgili sorun yaşıyordu) çok zarar görmüştü. Ariflerden daha fazla bilgi alamadıkları noktada onları sahte bir duruşmanın gerçekleşeceği geniş bir odaya götürmüşlerdi. Fakat o noktada suçlamalara cevap veremeyecek ya da duruşmada ses çıkaramayacak kadar kendinden

geçmiş durumdaydı ve acı içindeydi. Sersemlemiş bir şekilde orada öylece oturmuş ve bir rüyadaymış gibi etrafında olanları dinlemişti. Zaten duruşma formalite icabı yapılan göstermelik bir duruşma olduğu için başka türlü de olsa bir şey fark etmeyecekti. Ardından ormanın yakınlarındaki tarlaya götürülmüşler ve kazıklara bağlanıp yakılmışlardı. O ve diğerleri aslında yanlış bir şey yapmamıştı. Onlar sadece sahip oldukları gizli bilgileri korumaya çalışıyorlardı. Kitaplardan bazılarının o dönemde insanların asla bulamayacağı bir yere saklandığını da söylediği.

Tarih boyunca böyle olaylar sayısız kez yaşanmıştır. Her zaman bilgiyi korumaya çalışan bilginler ve bu bilgileri kendi emelleri için kullanmak isteyen başka gruplar olmuştur. Engizisyon dönemindeki sözde "cadı duruşmalarının" da asıl amacı budur. Kilise, ele geçirmekte başarısız olduğu gizli bilgilere sahip olanlardan kurtulmak istemiştir. Artık biliyoruz ki aslında hiçbir şey kaybolmuyor. Bilgi en güvenli yerde saklanmış durumda: insanın bilinçaltında.

Bilinçaltı, o yaşamda alevlerin bedenine doğru çıkmasını izlemesinin bu yaşamda egzamaya neden olduğunu doğruladı. Yanma ve kaşınma o ölümü sembolize ediyordu. Şimdiki yaşamında metafizik eğitimini neden bir türlü bitiremediğini anlamak da kolaydı. Bilinçaltında, bilgiye sahip olduğu zaman başına aynı şeylerin gelmesinden korkuyordu. Ama bu korku bile onu bilgiyi araştırma ve öğrenme isteğinden alıkoyamamıştı. Bilinçaltını artık çok farklı bir zamanda olduğumuz için tekrar kazıklara bağlanıp yakılmasının pek olası olmadığına ikna etmem gerekiyordu. Egzama da artık ortadan kalkabilirdi çünkü nedeni anlaşılmıştı ve artık varlığına ihtiyaç kalmamıştı.

Egzaması kendisinden alınacaksa yerine başka bir şeyin konulması gerektiğiyle ilgili söylediklerini hatırladım. Ona bir zamanlar güçlü ve sağlıklı bir bedene de sahip olduğunu görebilmesi için Hollanda'da geçen

başka bir yaşamı da gösterilmişti. O bedeni gerçekten çok sevmişti. O nedenle bilinçaltı, egzamanın yerine o gördüğü Hollandalı kızın sağlıklı beden imgesinin konabileceğini söyledi. Bu onu çok mutlu etti ve bunun olmasına izin verdi.

* * *

Omurgasındaki disk problemi nedeniyle sırtının alt kısmında ağrıları olan kadın bir danışanım vardı. Doktoru onu ameliyat etmek istiyordu. Kore'de siyahi bir asker olduğu bir geçmiş yaşama gitti. Etrafında bombalar patlıyordu. Sırtından darbe almış ve darbenin etkisiyle suyla dolu bir çukurun içine uçmuştu. Felç olduğu için çukurdan çıkamamış ve boğularak ölmüştü. Bu yaşamın ardından çok çabuk reenkarne olduğu için sırtında bu anıyı taşıyarak dünyaya gelmişti. Bu durum kadının neden bu yaşamında kapalı yerde kalma ve nefes alamama korkusu yaşadığını da açıklıyordu. (Ara sıra bronşit olmasını da.)

* * *

Yaptığım çalışmalardan edindiğim bir bilgi de engelli bedenlere gelmek için sıraya giren ruhların normal bedenlere kıyasla daha fazla olduğudur. Ruhun bakış açısından bunun nedenini anlamak kolaydır. Dünya'da enkarne olacağı zaman ruhun planladığı şey, bir yaşamda mümkün olduğunca çok karmayı geri ödemektir ki tekrar tekrar Dünya'ya dönmek zorunda kalmasın. Engelli bir bedene gelmekle daha fazla karma geri ödenebilir. Hem ruh hem de o ruha bakanlar (ebeveynler vb.) bu yolla büyük dersler öğrenir. Bakıcılığı üstlenen insanlar da bu yaşama gelmeden önce o bireye bakmayı ve ellerinden geldiğince yardımcı olmayı kabul etmişlerdir. Bazı dersler

diğerlerinden daha zor olsa bile sonuç olarak hayattaki her şey derslerle ilgilidir. Üstelik o engelli kişiyi görenler de onu sadece görmekle bile nasıl dersler almaktadır? Gözlemci bu duruma nasıl tepki vermektedir? Engelliler rastladıkları herkese bir şeyler öğretmektedir. O nedenle de engellilere acıyarak bakmamak ve onları dışlamamak gerekir. Bu yaşamda çok zor bir yolu seçmiş oldukları için onlara hayranlıkla bakılmalıdır ve toplumca kabul edilmelidirler.

* * *

Evlat edinilen insanlar da bunun olacağını bilerek bu yaşama gelirler. Hepsi önceden planlanmıştır ve diğer tarafta hem biyolojik ebeveynler hem de evlat edinen ebeveynlerle gerekli düzenlemeler yapılır. Biyolojik ebeveynler fiziksel bedeni oluşturan genleri vermeyi kabul etmiştir ve bebeği vermekle de bir dersi öğrenmektedirler. Evlat edinen ebeveynlerse bebeği bu yaşamında öğrenmeyi arzu ettiği dersleri öğrenebilmek için seçtiği ortamda yetiştirmeyi kabul etmişlerdir. Tüm bunlara rağmen planlar değiştirilemez değildir. Özgür irade her zaman söz konusudur (sadece kişinin kendisi için değil, karşılaştığı herkes için de). Plana dahil olan herkes sonucu değiştirebilir.

* * *

Sıradaki vaka benim ilk aşkıma dayanıyor: kayıp ya da bilinmeyen bilgileri keşfetmeye. Gelen bilgi muhtemel tarih açısından ilgi çekici bir bilgi kırıntısı.

Danışanım İngiltere'de bir basım şirketinin yöneticisi olan, özellikle de insanlarla iletişim ve pazarlık konusunda yetenekli bir adamdı. Tüm bunlara

rağmen işi, sorumlulukları ve özellikle de evliliği tarafından tutsak edilmiş gibi hissediyordu. Üzerine bir de rahatsız edici bir gözlerini kırpma ve kısma tiki ortaya çıkmıştı. Bu tik canını sıkıyordu çünkü iş için insanlarla konuşurken bu tikin çok garip görünmesine neden olduğunu düşünüyordu. Bir süre kendine bunun sadece göz tahrişinden kaynaklanan bir şey olduğunu söylemişti. Ayrıca gözlerinin ışığa karşı hassasiyeti de vardı.

Bu seanstan beklentisi daha ziyade hayatında bir yön değişikliğine gitmesinin, farklı bir işe yönelmesinin, hatta belki de karısını ve dört çocuğunu bırakarak kız arkadaşıyla bir hayat kurmasının gerekip gerekmediğini öğrenmekti. Bunların bir kısmı yaşından ileri geliyor olabilirdi çünkü bazı insanların hayatta izledikleri yolu sorguladıkları ve "fırsatı kaçırmış" gibi hissetmeye başladıkları 40'lı yaşlardaydı. Yelken kanat uçuşu, tüplü dalış ve kaya tırmanışı gibi bir sürü tehlikeli hobisi vardı. Artık sıkıcı bulduğu işinin tersine bu hobilerin verdiği heyecan ve tehlike duygusunu seviyordu.

Regresyonu çok garip olduğu için İkinci Dünya Savaşı'nın bilinmeyen tarihinden bir parçaya mı denk gelmiş olup olamayacağımızı merak ediyorum. Başta Amerika'nın batısındaki küçük bir kasabada ailesiyle mutlu bir şekilde yaşayan bir demirci olduğu sıradan bir yaşama gitmişti. Bu yaşamın sıra dışı bir tarafı olmadığı için ondan önemli bir güne gitmesini istedim. Aniden korkudan nefesi kesildi. Bir atom bombası patlamasının yarattığı mantar şeklinde bir bulutun gökyüzünde yükselmesini izlediğini söyledi. Ardından gelen aşırı parlak ışıkla neye uğradığını şaşırdı. Doğal olarak ben bunun Hiroshima ya da Nagasaki'ye atılan atom bombalarından biri olduğunu düşündüm çünkü benim bildiklerim bunlardı. Ama bu patlama başkaydı.

"Bu çok güçlü! Hata yapmış olmalılar! Bu planladıklarından çok daha

güçlü!” diye haykırdı. Tamamen şoktaydı ve ardından kasılmaya, titremeye ve sallanmaya başladı. Fiziksel reaksiyonlara kapıldığı için benimle konuşamıyordu. Sakinleşmesi için elimi üzerine koydum ve ondan kendini sahneden ayırmasını ve olanları tarafsız bir konumdan izlemesini istedim. Böylece neler olduğunu bana rahatça anlatabilirdi. Bunu başarabilmesi birkaç dakikasını aldı. Titreşimler ve kasılmalar o kadar şiddetliydi ki konuşamıyordu. Adeta şiddetli bir şok dalgasına yakalanmış gibiydi. Konuşabilecek hale geldiğinde bu tür bir güç üzerinde deneyler yapan bir bilimsel araştırma takımının bir üyesi olduğunu söyledi. Bu olay Almanya’da yaşanıyordu ki bu beni çok şaşırttı. Dağlık bir bölgedeydiler ve laboratuvarları da iki dağın arasında bulunan bir kanyondaydı. Kendisinin Alman değil Rus olduğunu düşünüyordu. Bilim insanlarının her birinde formülün ya da denklemin bir parçası vardı. İşe yaraması için ellerindeki parçaları bir araya getirmeleri gerekiyordu. Bu işi ayrı ayrı yapmaları mümkün değildi çünkü hiçbiri kendilerindeki parçanın dışındakileri bilmiyordu. Fizik ve matematik alanındaki mükemmel bilgi birikimi nedeniyle bu göreve seçilmişti. Bilim insanları fikri ve bunun nasıl gerçekleşeceğini kâğıt üzerinde kavramışlar ama hiç denememişlerdi. Bir savaşla ilişkiliydiler ve yeni bir silah bulmaya çalışıyorlardı. İnsanların ölmesi önemli değildi çünkü kendi insanlarını kurtarmaya çalışıyorlardı. Anlaşılan o ki patlama gerçekleştiğinde, ister kazara gerçekleşmiş ister bilinçli olarak gerçekleştirilmiş olsun, deney yapmaktalardı. Patlamanın gücü karşısında ağzı açık kalmıştı. Patlamanın bu kadar büyük olacağını düşünmüyordu. Geniş bir alanı imha edecek büyüklükte bir şey üzerine çalıştıklarını biliyordu ama bunun koca bir şehri ya da daha fazlasını yok edecek büyüklükte olduğunu görünce nefesi kesilmişti. Patlama hayal edebileceğinden (ve ona göre diğerlerinin de tahmin edebileceğinden) çok

daha güçlüydü. Yukarıdan sahneye baktığında her şeyin yol olduğunu gördü. Laboratuvar da dahil her şey yok olmuştu. Sahneye bu konumdan bakarken tarafsız ve mantıklı bir şekilde konuşabiliyordu. Sahnenin içine geri dönüp patlamadan bahsetmeye çalıştığındaysa tekrar titremeye ve kasılmaya başlıyordu. O nedenle her seferinde onu sakinleştirmem ve onun için güvenli olan izleme noktasına onu geri getirmem gerekmişti.

Bilinçaltı bu büyüklükteki bir olaydan sağ çıkabildiyse hayatta karşılaştığı her şeyden sağ çıkabileceğini anlaması için bu yaşamı görmesine izin verildiğini söyledi. Hayatta karşılaşacağı her durumun üstesinden gelebilirdi. (Aslında o olaydan sağ çıkamamıştı ama ruhu yara almadan çıkmıştı.) Bu durum şimdiki yaşamında stres altındayken ortaya çıkan göz kırpma ve kısma tikleriyle gözlerinin ışığa duyarlı olmasını açıklıyordu. Bilinçaltı bunlarla ona her şeyin üstesinden gelebileceğini hatırlatmaya çalışıyordu.

Almanya gerçekten de Birleşik Devletler ile aynı anda ya da daha önce atom gücüyle deneyler yapmış olabilir miydi? Başka insanlardan Almanya'nın "ağır su" ile deneyler yaptıklarını duymuştum. Belki de bu konuda başarılı olamamalarının nedeni bu olaydı. Belki de bilginin sadece parçalarına sahip olan, en iyi bilim insanlarını bu ölümcül deneyde kaybetmişlerdi ve deneylerinde hızlı bir şekilde tekrar aynı seviyeye gelebilmeleri mümkün olmamıştı. Bu vakayı paylaştığım insanlar gerçekten böyle bir şey olsaydı mantar bulutunun ya da patlamanın yansımalarının başkaları tarafından da fark edileceğini söylediler. Ama belki de fark edilmemiştir. Amerika olarak biz de Japonya'ya atom bombası atmadan önce yıllarca White Sands, New Mexico'da deneyler yapmıştık. Çöllerde deneysel patlamalar gerçekleştirilmişti. Birileri bu patlamaları uzaktan görseydi bile muhtemelen ne gördüğüne bir anlam veremezdi. Unutmayın ki atom bombasının geliştirilmesi İkinci Dünya Savaşı'nın en dikkatle saklanan sırrıydı. Bombalar Japonya'ya atılana kadar sadece haberdar olabilecek konumlarda olanlar bu bombaların varlığından haberdardı. Belki aynı şey Almanya'da da yaşanmıştı. Gördüğü laboratuvarın dağlarda, gözden uzak bir konumda olduğunu belirtmişti. Belki bu dağlar da (White Sands gibi) uygarlıktan kilometrelerce uzaklıkta bulunuyordu ve o nedenle kimsenin bu

olaydan haberdar olması mümkün olmamıştı. Biri bu patlamayı görmüş olsa bile ne olduğunu anlayamamış olabilirdi çünkü insanlık tarihinde buna benzer bir şey daha önce hiç görülmemişti. Normal bir bombalama bile yeterince korkunçken böyle bir patlamanın Almanya'nın en gizli sırrı olması muhtemel. Savaştan sonra Almanya'nın en iyi bilim insanları, uzay mekiği programımızda çalışmak üzere Birleşik Devletler'e geldi. Aslında İkinci Dünya Savaşı sırasında kendi uzay mekikleri (V-2'ler) üzerinde çalıştıklarını ve başarılı fırlatmalar gerçekleştirdiklerini artık biliyoruz. Atom gücü üzerinde de çalışmalar yapmış olmaları bence son derece mümkün. Biz (Amerikalılar) sadece onlardan daha önce bombayı geliştirebildik. Bizim atom bombamız aslında Almanya'ya atılacaktı ama bomba hazır olana kadar savaş sonlandığından, işe yarayıp yaramadığının görülmesi için bomba Japonya'ya atıldı. Bu tarihsel bir gerçektir. (Hatırlanan Beş Yaşam kitabıma bakınız.) Bence aynı anda iki ülkenin de gizli projeler üzerinde çalışıyor olması ve birbirlerinin ilerlemelerinden haberdar olmaları son derece olası.

* * *

Bu vakaların hepsinde sorunların kökenine yönelik olarak mantıklı tıp camiası tarafından asla kabul görmeyecek, hatta araştırmanın bile akla gelmeyeceği cevaplar aldık. Buna rağmen bilinçaltının mantığı göz önünde bulundurulduğunda bu cevaplar hayli akla yatkın oluyor. Bununla birlikte bu örnekler terapistin danışanın bilinçaltını yaşadığı fiziksel problemlere artık gerek olmadığına ikna etmeye çalışması gerektiğini de gösteriyor. Yani yaşanan sorunların yıllar önce varlığı sonlanmış olan başka bir bedene ait olduğuna... Hipnoterapistin ne yapması ya da ne söylemesi gerektiğini öğreten bir kitap yok. Beklenmedik bir durumla baş edebilmek çoğu zaman anlık kararlar ve "sağduyuyu" kullanmakla mümkün oluyor. Esas olan tek şey, danışanın her zaman korunup kollanıyor olmasıdır. Bizim de tıp mesleğindekilerle aynı yemini ederek hareket etmemiz gerekiyor: "Her şeyden önce, kimseye zarar verme!"

Bu örnekler, binlerce vaka için gerçekleştirdiğim terapilerden sadece

birkaçı. Ben burada danışanların sahip olabileceği fiziksel ve fiziksel olmayan problemlere getirilen açıklamaların çeşitliliğini ve başka bir yaşamla nasıl ilişkili olabileceklerini gözler önüne serebilecek olan birkaçını seçtim. Bu örnekler ayrıca kişinin bilinçaltının paha biçilemez yardımıyla sorunların nasıl kolayca çözümlenebildiğini de göstermektedir. Konuya şüpheyle yaklaşanlar kişinin fiziksel sorununa açıklama getirecek bir hikâye yarattığını söyleyebilirler. Eğer öyle olsaydı neden bu kadar garip (ve çoğu zaman da dehşet verici) açıklamaları seçmeyi tercih etsinler ki? Bir fantezi yaratmak istiyorlarsa bunu yapmanın çok daha basit yolları var. Bu vakalar tarafsız bir gözle değerlendirildiğinde hiçbirinin fantezilerin karakteristik özelliklerini sergilemedikleri net bir şekilde görülecektir. Bu açıklamalar sadece hayal güçlerinin bir ürünü bile olsa, önemli olan sorunlarının nedenine bir cevap bulmuş olmalarıdır. Ve bu cevapla birlikte özgürlük de gelmiştir. Benim için yıllarımı verdiğim bu çalışmaların en büyük mükafatı da budur: insanlara yardım edebilmek.

Elbette sorulan sorular sürecin vazgeçilmez bir parçasıdır. “Onlar” pek çok kez bana sorulan soruların son derece önemli olduğundan bahsetti. Bu terapide soru sormak bir sanat haline gelir. Soru doğru şekilde sorulmadığı takdirde önemli bilgilerin sadece bir kısmını ya da önemsiz olanlarını almam mümkün olur. Tekniğimi geliştirmek üzerine çalıştığım otuz yıl boyunca öğrendiğim şeylerden biri de sorulan sorunun net ve doğru bir şekilde oluşturulması gerektiğidir. Her tür terapi tekniğinde pratik yapmak büyük önem taşır.

Bir insanın reenkarnasyon kavramının gerçekliğini kabul etmesinin ardından gelen ikinci adım, Dünya’nın gidilecek tek okul olmadığını kavramasıdır. Hepimizin başka gezegenlerde ve hatta fiziksel bir bedene sahip olmamızın gerekmediği başka boyutlarda yaşamlarımız oldu. Bir enerji

varlık olmak da olasıdır. Biz Dünya'da bildiğimiz fiziksel dünya ile sınırlı değiliz. Varoluşta her şey mümkündür. İleriki bölümlerde inceleyeceğim konu da budur. Diğer dünyalar, diğer gerçeklikler, diğer olasılıklar.

Bu bölüm "normal" geçmiş yaşam terapisi vakalarına odaklanmıştı. İleriki bölümlerse bilinçaltının danışanı sıra dışı ve alışılmadık yerlere götürerek de olsa danışanın yaşadığı sorunlara ilişkin değerli bilgilere ulaşmasını sağladığı "anormal" ya da sıra dışı vakalara odaklanacak. Bilinçaltı bu yolla "kayıp" ya da bilinmeyen bilgilerin araştırmacısı olarak benim meraklı zihnim için de paha biçilemez bilgiler sunmuş oldu.

2. KISIM

ANTİK BİLGİLER VE
KAYIP UYGARLIKLAR

BÖLÜM 3

KEDİ İNSANLARI

(FARKLI BİR SFENKS)

Bu seans, Kansas City Missouri'de bulunduğum sırada Unity Church Convention'da (Birlik Kilisesi Kongresi) gerçekleştirdiğim özel bir seanstı.

Hipnoz tekniğimde kişiyi geçmiş yaşamına götürmek için beyaz bir bulutun üzerinden aşağı indiririm. Normal bir geçmiş yaşam terapisinde bundan sonra nelerin olacağı gayet kestirilebilirken bazen hiç beklenmedik şeylerle de karşılaşılabilir. Yaptığım çalışmaların heyecan verici yanı da budur çünkü kişinin nereye gideceğini hiçbir zaman bilemem. Bu vakada Jane buluttan indiği zaman kendini Mısır'da bulunca şaşkınlığa uğradı. Piramitleri görebiliyordu ama onun dikkatini çeken asıl şey yakındaki bir tepenin üzerinde duran çok güzel bir tapınaktı.

"Piramitler harap olmuş durumda. Yaşlanmış görünüyorlar. Şu anda onları günümüzde göründükleri halleriyle görüyorum ama daha önceki, harap olmadan önceki hallerini de görmüştüm. Yeni, pırıl pırıl ve çok güzel oldukları zamanı hatırlıyorum. Üzerlerindeki resimler muhteşemdi. Kalıntıların içindeki resimleri harap olmadan önceki halleriyle görebiliyorum. Burası yuvam gibi. Bu yerleri tanıyordum. Burası kendimi rahat hissettiğim bir alan. O yüzden buraya geldim. Komik değil mi? Şu anki halleri yerine eski hallerine geri gidiyorum. Çok ama çok güzel oldukları zamana. Tapınağın içindeki altından heykelleri görebiliyorum. Yüzümü o altın figüre, altın kediye dayıyorum. Altının böyle bir sıcaklığa sahip olması çok garip. O

altında bir enerji var. Ben Firavunlarla çalışıyorum ve tapınaklara girmesine izin verilen birkaç kişiden biriyim. Gittiğim tapınak içerisinde çok büyük bir sevgi hissettiğim bir yerdi. Hepsini görüyorum. Aman Tanrım! Şu insanlara bak."

D: İnsanlar orada mı?

J: Burada değil. Buraya girmeleri yasak. Burası gerçekten de sadece seçilmiş kişilerin oturabileceği az sayıdaki yerlerden biri. Burada daha rahat etmeye çalışıyorum çünkü zihinsel yanım araya girip "Bu çok saçma!" deyip duruyor ve ben de ona "Kapa çeneni!" diyorum.

Kişi bir geçmiş yaşam sahnesine ilk kez girdiğinde bu sıkça olur. Bilinçli zihni kişinin dikkatini dağıtmaya ve kafasını karıştırmaya çalışır. Meditasyon yapmayı denemiş herkes zihnin ilk zamanlarda nasıl konuşup durduğunu ve süreci aksatmaya çalıştığını bilir. Yapılacak en iyi şey onu görmezden gelmektir. Kişi sahneyi tarif etmeye daldıkça bilinçli zihin de kimse onu dikkate almadığı için susacaktır. Benim geliştirdiğim hipnoz tekniği, bilinçli zihnin araya girmesini engellemek için onu bir kenara itecek şekilde tasarlanmıştır. Böylece zihni kapatırsınız ve bilinçaltının bilgileri serbest bir şekilde akıtmasına izin vermiş olursunuz. Bilinçli zihin araya girmesi ve her şeyi sorgulaması söz konusu olmadığında gelen bilgiler daha katışıksız ve doğru olur.

D: Zihnini boş ver. Sen bana ne gördüğünü anlat.

J: Başkalarının buraya gelmeye cesaret edemeyeceğini hissediyorum. Burada bulunan enerjiden ötürü burası onlar için güvenli değil. Burası beyaz ışığın tapınağı. Beyaz ışığın bu planda var olduğu yer burası. Ve benim ışığın içine doğru yürümem gerekiyor. (Bunların hepsi, Jane bu sahneye

girdiğinden beri, huşu ve şaşkınlıkla anlatılıyordu.) Bu ışık çok belirgin bir varlığa sahip.

O kadar derin bir huşu ve hürmet gösterme halindeydi ki bulunduğu yerin neresi olduğunu öğrenebilmemiz için dikkatini tekrar etrafında gördüklerini tarif etmeye vermesini sağlamam gerektiğini biliyordum.

D: Bu tapınak piramitten ayrı bir yer mi?

J: Buluttan indiğimde bu tapınağa geldim. Burayı henüz keşfettiklerini bile sanmıyorum. Ama yaklaşıyorlar. Mezarlardan geçiyorsunuz ve orası ölülerin gittiği yer. Ama bu tapınak yaşayanların geldiği bir yer. Ve ben burada yaşıyorum. Burada çalışıyorum. Ben bunun için doğdum.

D: Ama orada başkalarının da olduğunu söylemiştin?

J: Yardımcılar var. Onlar insanları burada çalışan, ışığın içinde çalışan bizlere getiriyorlar. İnsanlar danışmak için bize geliyor. Bu çok komik çünkü her şeyi bilenin biz olduğumuzu sanıyorlar ama aslında bilgi ışıktan geliyor. Onlar ışığın içine yürümeyi hayal bile edemezler.

D: Bu yerde çok fazla enerji olduğunu söylemiştin. Sıradan bir insan o enerjinin içinde bulunamaz mı?

J: O noktada bulunamaz. Beyaz ışığın içinde bulunamaz.

Ondan kendini tarif etmesini istediğimde tekrar kafası karıştı çünkü dişi mi yoksa erkek mi olduğundan emin değildi.

J: (Kafası karışmış halde) Arada gidip geliyorum. Bir an dişiymişim gibi hissediyorum ama sonra da erkekmişim gibi.

Üzerinde beyaz renkte, uzun ve uçuşan bir kaftan vardı ama saçları yoktu.

Kafası kazınmıştı.

J: Saçın bize engel olmasını istemiyoruz. Neredeyse dişiymişim gibi hissediyorum ama değilim çünkü biz dişi ya da erkek olmaktan sakınıyoruz. (Kıkırdama) Ama sanırım bu beden normalde dişi olarak kategorize edilirdi çünkü sanırım göğüslerim olduğunu hissedebiliyorum. Çok ama çok zayıfım o yüzden bedenimde pek belirgin bir şey yok.

Bileklerinde özenle işlenmiş bir takı vardı. Tarif ettiğine göre taşlarla süslenmiş, kelepçe gibi koluna geçen ve bileğine gelen kısımda bükülerek parmaklarına kadar uzanan altın bir bileklikti bu.

J: Bizi bayağı süsleyip püslüyorlar. (Kahkaha) Bu bizden ziyade onlar için. İyileşmek için buraya gelen insanlar böyle süslü şeyleri seviyorlar. Bu onlara şey gibi hissettiriyor... Ne gibi? Buna bugün ne diyoruz? "Paralarının karşılığını fazlasıyla almak." (Kahkaha) Burada altından bir kedi heykeli bulunmasının ve bize altından takılar takmalarının nedeni de bu. Çünkü bu takıları yapanlar altında bir şey hissediyorlar. Altının simyasında sevgi varmış gibi. Evet, olay bu! Sevgi simyanın içinde. Bize bu takıları yapıyorlar. (Şaşırarak) Altının yardımı oluyor. Olay bu! Altının parlayışı. Saf enerji böyle geliyor. Altından geçiyor ve ben şifa için başkalarına dokunduğum zaman onların zarar görmelerine engel oluyor.

D: Üzerinde altın olmasaydı zarar görürler miydi?

J: Evet, altın eterikten fiziksele bir birleştirici görevi görüyor. Ben ışığa gireceğim zaman takımı çıkarıyorum. Ve sanırım bazen kaftanımı bile çıkarıyorum çünkü o muhteşemlikle arama hiçbir şeyin girmesini istemiyorum. Sonra tekrar kaftanımı giyiyorum çünkü kaftan başkalarını

beden enerjimden koruyan bir kalkan görevi görüyor.

D: Yani o enerji alanının içindeyken daha fazla enerji mi üretiyorsun?

J: Yo, hayır. Enerjiyi taşıyorum sadece. Bu öyle harika bir his ki... Senin... Atomlarına giriyor. Harika bir şey.

D: Sana zarar vermiyor ama başkalarını ondan koruman gerekiyor.

J: Başkaları için çok güçlü. Onlara dokunuyorsun ve "Puf!" diye gidiyorlar. (Kahkaha) Bu kişisel bir şey değil. O yüzden onları bu enerjiden korumam gerekiyor.

D: Bu enerji tapınağın sadece bir bölümünde mi bulunuyor?

J: Evet. Burada kendi taşımız var. Ve o enerjiyi taşıyanlar bu taşa yaklaştıkları zaman taş canlanıyor.

D: Bu taş nerede bulunuyor?

J: Halk ön taraftan giriyor ve içeride müdavimlerin ve insanların toplandığı büyük bir hol bulunuyor. Ardından enerjinin biraz değişmeye başladığı bir alan geliyor. Oradan da duvarları resimler ve mücevherlerle süslenmiş olan başka bir bölüme geliniyor. Taşın bulunduğu kısım daha ileride, diğer bölümlerden uzakta. Güvende olması için onu daha uzakta saklıyoruz. Ve burada insanları korumak için perdeler de bulunuyor.

Daha sonra araştırma yaptığımda Mısır'daki tapınakların gerçekten de Jane'in anlattığı gibi tasarlandıklarını öğrendim. Tapınakların tanrının evi olarak görülüyorlardı, rahiplerin evi olarak değil. En yüce rahip Firavundu. Firavun, tanrılara karşı görevini yerine getirmeleri için yüce rahipleri ve başkalarını görevlendiriyordu. Tipik bir tapınak iki bölümden oluşuyordu: Yeni üyelerin kabul edildiği dış tapınak ve sadece kendini kanıtlamış ve daha yüksek bilgileri edinmeye hazır olanların girebileceği iç tapınak. İbadete gelenlerin, adaklarını bıraktıkları dış avludan öteye gitmelerine izin yoktu.

Tapınağın adandığı tanrının heykeli, iç tapınakta bulunurdu. Ama bu regresyonda sözü edilen tapınakta tanrı heykelinin yerinde çok daha güçlü bir şey vardı.

İsa ve Esseniler (Jesus and the Essenes) adlı kitabımda anlatıldığına göre Kumran'daki kütüphanede de Esseni öğrencilerin enerjilerini aktardıkları devasa bir kristal bulunuyordu ve bu kristal Gizemlerin Üstadı tarafından idare ediliyordu. İsa orada öğrenci olduğu sırada bu enerjiyi kullanmayı öğrenmişti. Bu kristal de öğrencilerin ona çok yaklaşıp zarar görmemesi için korunaklı bir alanda tutuluyordu. Bu durum Kudüs'teki tapınağın Yücelerin Yücesi kısmında perde arkasında tutulan Ahit Sandığı ile de benzerlik göstermektedir. Ahit Sandığı'na da sadece nitelikli rahipler yaklaşabiliyordu. Bahçenin Koruyucuları (Keepers of the Garden) kitabımda Phil de başka bir gezegende kendisine yönlendirilen enerjiyi gerekli yerlere aktaran bir enerji yönlendiricisi olarak çalıştığı bir geçmiş yaşamından bahsetmişti. Görünen o ki eski zamanlarda birçokları benzer biçimde güçlü taşlar kullanıyordu ve bu taşların barındırdığı bilgileri ve enerjileri nasıl kullanacaklarını da biliyorlardı. Bu kaybettiğimiz antik bilgilerin bir parçasını oluşturuyor. Anlaşılan o ki günümüzde kullanılabilmesi için bu bilgiyi geri kazanma zamanımız artık gelmiş.

D: Yani sıradan bir insan taşın bulunduğu odaya giremiyor.

J: Bu kısımlardan ötesine geçemiyor. Bu güvenli değil.

D: O enerjiyi kaldırabilmeleri için gerekli olan eğitime sahip değiller.

J: Bu serbest bırakmakla ilgili. Bu yaşamda uğruna bu kadar çaba sarf ettiğim şey de bu: serbest bırakabilmek. (Bir aydınlanma.) Ah, bu inanılmaz değil mi! Kutsal taşla çalışabilenler bizler Firavunlar için bu taşın bir parçasını piramitlere koyduk. Piramitlerin o kısımlarına giren insanların ölmesinin

nedeni de bu. Aslına bakarsanız taş o kadar güçlü ki ancak çok küçük bir parçası oraya konabiliyor. Ve daha sonraları –şimdiki zamanda- piramitlere girenler, mezar yağmacıları lanetlerden söz ediyor. Lanet filan yok. Ölümlere neden olan şey o taş.

D: Bu lanet değil sadece enerji ve bu enerji muhtemelen herkesle uyumlu olabilecek bir enerji değil.

J: HAYIR! HAYIR!

D: Ve o insanlar da bunu negatif bir şey olarak algılıyor.

J: Ama anlıyorsunuz ya, taş her şeyi tezahür ettirebilir. Taşın sırrı da bu zaten. Ve eğer kalpleri saf değilse böyle saf bir enerjiye yaklaşmaları mahvolmalarına neden olabilir.

D: Böylece korktukları her neyse onu tezahür ettiriyorlar. (Evet) Mantıklı. Peki bu ana taş ne tür bir taş?

J: Aslında bu komik çünkü böyle bir taşın özel bir taş olması gerektiğini düşünürsünüz. Ama esas mesele iki şeyin bir araya gelmesinde. Kristaller işe yarıyor ve gerçekten iyi bir saf kristal bulmak da zor. Bulduğun zaman saf kristali kutsal enerjiye götürüyorsun. Kristali özel kılan da bu oluyor. Kristalin kendisi özel olduğundan değil. (Kıkırdama) Komik değil mi? Şimdilerde insanlar kristaller alıp duruyor ve onlara yardım edenin kristaller olduğunu düşünüyorlar. (Kıkırdama) Oysa yardım eden şey enerji. Kristalin kendisi değil. İlahi enerji.

D: Ama bu enerji burada kristal bir taş gibi, öyle mi?

J: Yani, hayır. Bu enerjiyi barındırmayı kabul etmiş bu bedenler dışında, fiziksel planda, enerjiyi tutabilecek tek şey bu taşlar sadece o kadar. Ama büyük kristallerle de çalışıyoruz çünkü ortak alana gidip kendimizi enerjiye açtığımızda saf kristal bizim için o enerjiyi tutabiliyor. Pillerde olduğu gibi. Enerjiyi taşta depolayabiliyoruz ve sonra dışarı çıkıp

insanlarla çalışıyoruz.

D: Enerjiyi beraberinizde götürüp kullanabiliyorsunuz.

J: Evet ve verebiliyoruz. Ve anlamalarını sağlamaya çalışıyoruz. Onlarda bir enerji patlaması yaşatabiliyoruz çünkü bilekliklerdeki altının kimyası zarar vermeden bunu yapabilmemizi sağlıyor. Ve bu enerji bir süre daha onlarla kalıyor. Onlara sadece dokunsam da gayet iyi miktarda enerji alırlar ama bu takı enerjiyi çoğaltıyor. Aynı zamanda onları koruyor da çünkü bu parlak saf enerji fazlasıyla güçlü.

D: Bu enerji nereden geliyor?

J: Başka ışık kaynaklarından geliyor. Onların en ötesinden. (Yumuşak bir şekilde) Tanrı kaynağından.

D: Peki öyle, sadece tek bir odaya nasıl yönlendirilebiliyor? Yani normalde bu enerjinin her yerde olması gerekir, öyle değil mi? Her yere dağılmış şekilde bulunması.

J: Bu enerjiyi taşıyacak olanlarımız bu fiziksel aleme enkarne olurken bir anlaşma yapıyor. Ve aslında bu enerji bizim içimizde oluyor. O nedenle böyle bedenlerde bir simya söz konusu oluyor. Ve bu da enkarne olunduğu zaman bedenin hayli zorlanmasına neden oluyor. Jane'in böbrekleri o yüzden bu yaşamında iflas edip durdu. Buna neden olan o ruhun, o özün karmasının filtre edilmesiydi. Çünkü sonucu ne olursa olsun bu kötü deneyimlerden geçmek zorundayız. Çünkü her şeyi bilen olmak istiyoruz. Ama bu enerjiler de varlığını sürdürüyor. Ve bu bedene çok güçlü bir halde geldikleri zaman çok miktarda arınmanın gerçekleşmesi gerekiyor. Öyle çok ki bu böbrekler daha fazlasını kaldıramadı.

Jane çocukluğunda birkaç kez hastalık nöbetleri geçirmiş ve ölümden dönmüştü. Doktorlar onun sıra dışı ve pek rastlanmayan semptomlarıyla

savaşmaya çalışırken aylarca hastanede yatması gerekmişti.

J: O yüzden o kadar hastalandı ve hastanede yatması gerekti. Nedeni bu hayata beraberinde getirdiği o enerjiydi.

D: Peki ama o enerjinin aslında Mısır'daki bedende bırakılmış olması gerekmez miydi?

J: Teknik olarak, hayır. Şifa tapınağındaki o beyaz enerjiyi –tapınak aslında buydu, bir şifa tapınağıydı- biz kristale yüklüyorduk. Böylece içeri girip kendimizi şarj etmek bizim için daha hızlı oluyordu. Ve kristale yüklemek enerjiyi de bir yere odaklamayı sağlıyordu.

D: Ama ben ruh bedeni terk ettiği zaman o enerjinin de bedende kalacağını düşünürdüm. Beraberinde buraya geleceğini değil. Çünkü o enerjiyle çalışan ve onu yönlendiren beden Mısır'dakiydi.

Çalışmalarımda önceliğim şimdiki enkarnasyondaki bedenin iyileşmesine yardımcı olmaktır. O nedenle sözü geçen iki kişiliği birbirinden ayrıştırmaya çalışıyordum ki şimdiki hayata taşınan kişilik Jane'in bedenine zarar vermeyi bıraksın.

J: Evet ama biz bu enerjiyi getirmek için buradayız. Enerjiyi taşıyan aslında ruh. Ve o ruh bedene eşlik ediyor. Yani aslında o enerjinin sahibi ruh. O nedenle asıl mesele, fizikseldeki bedende ruhun ne kadarının bulunacağı. Bunun bu kadar teknik bir tarafı olduğunu düşünmemiştim ama gerçekten de öyle. Mısır'da, o zamandaki o bedende, fizikselin simyası bir sorundu. Ama bu fiziksel zamanda, bu çevrede, bu havada bedenin aldığı şeker, bedenin aldığı kirletici maddeler bambaşka bir sorun. Güneş bile daha farklı. Mısır'da neredeyse dışarı çıkmak bile güneşle iyileşmeni sağlardı.

Ama şimdi bu yaşamda havada o kadar pislik var ki şimdiki beden oynamak için dışarı çıktığında ve kendini iyileştirmeye çalıştığında yapamıyor. Bu beden ameliyat geçirdiği zaman acıyla baş etmesi zor oldu. Jane, "Hayır, ben bu bedeni terk ediyorum. Buradan gidiyorum" da diyebilirdi. Bu beden, sahip olduğu enkarnasyon takımı, ebeveynler ve sevgi bakımından çok şanslıydı. Sevgi, özellikle bu bedeni doğuranın sevgisi bakımından. (Kıkırdama) Onun öbür taraftan beni enkarne olmaya çağırışını duyabiliyorum. Bense bir süre bekledim çünkü bu yaşamın pek de eğlenceli olmayacağını biliyordum.

D: (Onu konuya geri döndürmeye çalıştım.) Ama ruhun o enerjiyi buraya getirebilmesi bana çok ilginç geldi.

J: Ama anlıyorsunuz ya, ruh böyle bir şeydir, ruh bir enerjidir. Biz hepimiz Tanrı'nın kıvılcımlarıyız.

D: Evet. Ama o enerjiye maruz kalan ve onunla nasıl çalışacağını bilen Mısır'daki fiziksel bedendi. O yüzden enerjinin hâlâ ruhta bulunması beni şaşırttı.

J: Aslında ikisi birbirinden ayrı şeyler değil. Sevgi ve merhamet okyanusunda her şey o parlak beyaz ışıktır. Ve sonra biz ondan koparak küçük bir kıvılcım oluruz. Ve sonra da enkarne oluruz. O Mısır'daki enkarnasyonuna geldiğinde o beyaz ışıktan büyük bir miktar da onunla beraber geldi. Ve sonra biz o beyaz ışığı şimdiye getirmek istedik. Ve bunu yaptığımızda çevre şartları böyle olduğu için... Yani mesele o zamanki o enerji ve şimdiki bu enerji meselesi değil. Çünkü bunların hepsi zaten şimdide. Bu bir esinti ve bu esintinin bu parçası çevrenin bu durumu nedeniyle... Problem burada.

D: Ama dedin ki, enerji her şeye kadir olandan, Kaynaktan geldi. Ve bu kristale yönlendirildi ve giriş yaptı. Bu enerjiyi nasıl ortaya çıkaracağınız

ve yönlendireceğiniz size öğretildi mi?

J: Hayır. Onunla doğarsın. Onu zaten öğrenmişsindir. Ama bu planda bu öğretilemez. Diğer planlardaki diğer okullarından bu enerjiyi beraberinde getirirsin.

D: Tapınaktaki kristalle bu enerjiyi nasıl ortaya çıkaracağınız size öğretilmiş miydi, merak etmiştim.

J: Hayır, o zamanlar bu durum ebeveynler için daha zordu çünkü çocuklar bu tarz şeyleri zaten yapıyordu. Bunu nasıl söylesek? Zaten bunu yapıyorduk. Çocuk bunu yapıyordu. Ve o yüzden bu çocuğun da ebeveynlerinden ve fiziksel şeylerden uzak kalması gerekti çünkü beden bir şeyler yapıyordu. Ebeveynleri bunları görse çok korkardı. Şok geçirirlerdi. Çünkü enkarne olduğunda bir çocuk olarak böyle şeyleri yapabiliyorsun. Ve piramitler zamanındaki o çocuk da doğduğu zaman... O çocuk minicikken bir şeyler olmaya başladı. Böylece ebeveynleri onu bu okula götürmeleri gerektiğini anladılar. Böyle şeyleri yapabilen diğerlerinin çocuğu büyütmeleri için onu tapınağa götürmeleri gerektiğini, çünkü kendilerinin bunu yapamayacağını biliyorlardı.

Bu başka bir bölümde ele alınan, bu yaşamda bir bebek ve çok küçük bir çocuk olarak sahip olduğu inanılmaz yeteneklerle ebeveynlerini korkutan Molly'nin vakasını andırıyordu.

D: Başka bir çevrede bulunmalıydın. (Evet.) Ama orada başkaları da vardı.

J: Ve onlar da bu yetiyle doğmuşlardı.

D: Ve onlar da oraya götürülmüşlerdi. Ama bu tapınağın piramitlere yakın olduğunu söylemiştin? Oradan piramitleri görebiliyordun.

J: Evet. Piramitler uzakta. Tapınağı daha yüksek bir yere, bir yüksekliğe konumlandırmışlardı. Oradan uzaklara bakabiliyor ve piramitlerin

bulunduğu yeri görebiliyordun.

D: Ama bu tapınağın şimdiye kadar keşfedilmediğini düşünüyorsun, öyle değil mi?

J: Hayır, keşfedilmedi. Tapınak toz oldu çünkü öyle olmasının zamanı gelmişti. Piramitler gibi bilinmesinin zamanı gelmemişti. Sfenks ile ilgili de bir şey var. Kedi kısmı ve yüz kısmıyla ilgili. Bu komik. Sanki biri bunu biliyormuş gibi. Benim o kedi heykelciğine karşı duyduğum bağlılığa benziyor bu. Tapınağın çözünüp gitmesi gerekiyordu. Sfenks'i de o yüzden inşa ettiler.

D: Sfenks'ten önce orada o tapınak mı vardı?

J: Evet. Ve o tapınağı hatırlatması için bulunmasına izin verilen tek şey o Sfenks'ti. Sfenks kedi insanlarını temsil ediyordu. Bize kedi insanları diyorlardı çünkü altın kedilerimiz ve tapınak kedilerimiz vardı. Yardıma ihtiyacı olan insanlar içindi bu. İçinde bulundukları hayat nedeniyle tapınağa gelemeyenlere biz kedilerin içinde gidiyorduk.

D: Bunu nasıl yapıyordunuz?

J: Kediler çok özeldir. O tavırları da o yüzden. (Kıkırdama) Kucağımıza alıp onlarla zihinsel olarak iletişim kurabiliyorduk. Fizikselde bir kediyle konuşmaya çalışsanız size deli gözüyle bakarlar. Ama bizden biriyseniz bunu neden yaptığınızı anlıyorlardı. Biz kediyi tutar ve onunla konuşurduk. Ve ardından birine yardımcı olması için gönderirdik. İşleri bittikten sonra geri gelirler ve bize neler olduğunu anlatırlardı. Sfenks'i bir kedi ya da aslan bedeniyle inşa etmelerinin nedeni bu. Tabii ki kedilerin en harikası aslan. Tapınakta da aslanlarımız vardı. En iyi kedilerimiz onlardı. Ama biliyor musunuz, aslanları insan kalabalığına gönderdiğinizde... (Yüksek sesli kahkahalar)

D: Bundan hoşlanmıyorlardı. (Zihnindeki görüntüye gülmeye devam

ediyordu.) Ve geri geldikleri zaman kedinin ne söylediğini anlayabiliyordunuz...

J: Evet. Çünkü biz imgeliyorduk ve kedi de bize gittiğini ve o kişiye süründüğünü gösteriyordu. Ve bazen de kişi kediye içini döküyor ve sarılıyor, kedi de ona sarılıyordu. Ve böylece onlara gönderdiğimiz enerjiyi alıyorlardı.

* * *

Ansiklopediden:

"Mısır'da kediler sadece yardımları dokunduğu için değil güzellikleri, zekâları ve zarafetleri tanrılarla ilişkilendirildiği için de evcil hayvan olarak besleniyordu. Mısır'da kimi zaman kedi formu alan baş tanrı Ra ve kedi kulaklarına sahip olarak resmedilen baş tanrıça İsis için kutsal sayılıyorlardı. Üstelik Mısırlılar'ın İsis'le yakın akraba olan kedi başlı bir tanrıçaları da vardı. 'Puss*' kelimesinin Pasht isimli bu tanrıçadan türetildiğine inanılmaktadır. Mısır'ın farklı yerlerinde yapılan kazılarda kedi tapınakları ve binlerce mumyalanmış kedi bedeninin bulunduğu kedi mezarlıkları bulunmuştur. Mısırlılar için birçok hayvan kutsaldı ama boğa dışında hiçbirine kediler kadar yaygın bir şekilde tapınılmamış ve hiçbiri piramitlerdeki yazılar, takılar, çömlekler ve mobilyalarla ölümsüzleştirilmeye çalışılmamıştır."

Belki de arkeologlar kedilerin Mısır kültüründe oynadığı rolü tam olarak anlayamamıştır.

* * *

D: Tapınak yok olduğunda sen orada mıydın?

J: Hayır, ben daha erken dönemde, tapınak daha yeniyken oradaydım. Enerjiyle faaliyet gösterdiği sırada. İnsanlara yardım ettiğim zamanlarda. Şimdi oraya geri gidecek olsam tapınağı ancak dönüştüğü toz yığınına bakarak bulabilirim. Manzaraya göre konumuna bakarak.

D: Tapınak mahsus mu yıkılmıştı?

J: Evet. Halkın o karanlık döneme geçiş yapması gerekiyordu.

D: Tapınağın çözülüp yok olmasına o sırada senin gibi orada yaşayanlar mı neden oldu?

J: Hayır. Ah, sanırım buna kendilerinin neden olduğunu düşündüler. Enerjinin kendisinin, ilahi kaynağın öfkelendiğini... Ve "İyi öyleyse, madem benim yardımımı istemiyorsunuz, o zaman ben de sizin için burada var olmayı bırakıyorum" dediğini... Ve tapınak öylece... gitti. Artık Dünya planında var olmasına gerek kalmamıştı. Ve "puf!" Yok oldu.

D: "madem benim yardımımı istemiyorsunuz" derken neyi kastediyordu? Sizden sonra şartlar mı değişti?

J: Evet. İnsanlar altına yüklediğimiz enerjiden çok altının kendisine inandı. O yüzden de o heykelcikleri, o kahrolası heykelcikleri yapmaya başladılar. O aptal heykelciklere dua ettiler. Ve o altına. Ve "Altın sayesinde iyileştim" dediler. Onlara iyileştirenin altın olmadığını öğretmeye çalıştık. İyileştirenin enerji olduğunu öğretmeye çalıştık ama anlatamadık. O yaşamda bir keresinde altını çıkararak birini iyileştirmeye karar verdim çünkü işlerin nereye doğru gittiğini görebiliyordum. O kişiye dokundum ve dokunduğum kişi öldü. Enerji çok fazla geldi. Beni dışarı sürüklediler ve taşlayarak öldürdüler. Altını takmadığım için ahmaklar iyileştiren şeyin altın olduğu fikrine kapıldılar. Bilmiyorlardı tabii ki. Hayatlarına bizim gibi olan bir çocuk girmedikçe de gerçeği anlayamazlardı. Ebeveynler

gerçeği açıklamaya çalıştılar ama artık çok geçti.

Tapınağın ortadan yok olmasıyla ilgili bu kısım Birinci Kitap'ta geçen Bartholomew'un hikâyesindeki Güneş ve Ay tapınaklarının yok oluşuna çok benziyordu.

D: Normalde enerjinin gideceğini ama binanın kalacağını düşünürdüm.

J: Yapabildiklerimiz sayesinde tapınak bir bakıma Tanrı'nın molekülleştirilmiş hali gibiydi. Ve tapınağın her bir parçasında o enerji vardı. Özellikle de bir bölümünde. O yüzden yok olması gerekiyordu. Yoksa insanlar ölürdü. Taşıdığı enerji nedeniyle tapınaktaki altınları çıkardılar. O altınların hâlâ iyileştirme gücü vardı.

D: Yani bir işe yaradılar.

J: Ah, evet. Ama tapınağın kendisi ve o kuvars parçası, o kutsal taş, tuzla buz oldu. (Bir aydınlanma.) Ah, aman tanrım! Şu anda o bölgedeki kum tanelerine baktığınızda minik kristalin parçacıkları görebilirsiniz. Bunlar o kutsal taşın parçaları. Ama kimseyi öldürmemesi için taşın bu kadar minik taneciklere bölünmesi gerekti.

D: Ama o bölgede hâlâ çok enerji var, öyle değil mi?

J: Ah evet! Sonuçta eskiden neyse şimdi de o. İlahi olan bir şeyin ne olduğuna karar verdiği zaman insanlar gibi fikir değiştirmez. (Kahkaha) Evet, o şey yaptığı şeyi yapmaya devam eder.

D: Yani tapınak, piramitlerle aynı dönemde oradaydı.

J: Evet, piramitler her şeyden eskiydi.

D: Sfenks sonradan mı geldi?

J: Evet çünkü tapınak yok olduktan sonra insanlar bizim ne yaptığımızı anlayamamış olsalar da altının varlığına şükrediyorlardı. Ve kedi

insanlarının gizemi bir efsaneye dönüşmüştü. Rahipler bizim yaptıklarımızı devam ettiremediler çünkü sırlarımızı bilmiyorlardı. Ellerinden gelen tek şey bir efsane yaratmak oldu.

D: O zamanlar piramitleri ne için kullanıyorlardı?

J: Bizim tapınağımız açısından piramitler uydular gibiydiler. Daha önce de söylediğim gibi, yüce kişileri onurlandırmak için tapınağımızdaki kutsal taştan küçük bir parça alıp piramide koymuştuk. Yüce Firavunları. Ve gerçekten de yüceydiler. Onlar insanlarla çalışmaları için seçilmiş kişilerdi. Firavunlar kendilerine has sırlarla doğmuşlardı. Tıpkı bizim de insanları iyileştirerek onlara yardımcı olacak sırlarla doğduğumuz gibi. Tapınaktan olan bizler yabancı bir enerjiydik, piramitten olanlar da başka bir enerjiydi. Piramidin enerjisinde negatif daha fazlaydı. Hâlâ var olmasının nedeni de bu. Öyle olduğu için bu ortama çok daha kolay uyum sağladı. Piramidin varlığını sürdürmesi, yüce tapınağın mirasının devam etmesinin de bir yoluydu. (Duraklama) Biz Atlantis'ten ve onun yok oluşundan kurtulanlardık. Bu enerjinin Dünya'ya ilk indirildiği yer orasıydı. Ve insanların bu enerjiden korunması gerektiğini de ilk orada öğrendik. Enerji o özel tapınakta bulunmalıydı çünkü ilahi enerjinin kullanıldığı ilk yer orasıydı. Ve o deli insanlar deli fikirlere kapılmaya başladığı anda... O ilahiliğin etrafında negatiflik bulunduramazsınız. İlahi olan parmağıyla gösterip "Aaa, bu kötü!" diyeceğinden değil. Ondan değil. İlahi olan bunu yapmaz. İlahi olan iyinin ve kötünün ötesindedir. Ama şu olur: eğer sizde negatiflik varsa ve siz o negatifliği ilahi olana getirecek olursanız, negatiflik katlanarak artar. İşin hayret verici kısmı da bu. Atlantis zamanında bile sorun bundan kaynaklanmıyordu. Atlantisliler kötü niyetli olduğundan değil. Ama o dönem negatifliğin başladığı dönemdi. Sanıyorum Yüce Olan pozitif olmayı öğrenmekte yeterince

başarılı olamadığımızın farkına vardı. Yani ruh. Ruh hiçbir zaman durmaz. Ve biz kafamıza estiği gibi bir bedeni bırakıp bir diğerine geçemeyiz.

D: Sen de sadece bilgiyi bir yaşamdan diğerine taşıdın.

J: Evet. Atlantis'in sonunun geleceği bazılarına gerçekten bildirilmişti. Bununla yüzleşmek bizim için çok zordu çünkü biz insanlara öğretebileceğimize inanıyorduk. Yani biz öğretemediğimizden değil. Bedenlerin simyası değişiyordu. Ve Atlantis'i yıkıma götüren etkenlerden biri de buydu. O yüzden bu enerjinin Mısır'da da yine tamamen yok edilmesi gerekti çünkü bu başıboş bırakılabilecek bir enerji değildi.

D: Enerji çok güçlü bir hale mi gelmişti?

J: Evet. Şimdi tapınağı bırakıp eski Atlantis'e gittim. Atlantis'e ayak basarsam bunu daha iyi anlayabilirim çünkü, ah, eskiden çok güzeldi. Ve artık sona ermesi gerektiği söylendiğinde çok üzülmüştüm.

D: Ama enerji Atlantis'te yanlış emeller için kullanılıyordu, öyle değil mi?

J: Kesinlikle öyle. Buna bir sonraki adım diyorlardı. Düşünebiliyor musunuz? Buna bir sonraki adım diyorlardı. Bense buna uçurumdan atlamak diyordum. Çünkü uçurumdan atlayıp "pat" diye yere yapışırsam ne olur? Ne öğrenmiş olurum? "Pat" diye yere yapışabileceğimi öğrenmiş olurum. Bu neye yarar? Ama o zaman dediler ki konu yere yapışmak değil düşmek. O düşüşten bir şeyler öğrenmek. Burada da yine gideceğimiz yönü bulmaya çalışıyoruz ve evrimden bahsediyoruz. Evrimleşmeye çalıştığımız yön buydu. Bedenin simyası değişmeye başladı. Önceleri bedenimizin simyası... Aman tanrım, bedenlerimiz neler yapabiliyordu! Bu bedenler de halen bunları yapabilecek durumda. Ama beden simyası değişmeye başladı ve dolayısıyla enerji de değişmeye başladı. Artık saf olanın yanına yaklaşamıyorduk. Giderek ondan uzağa, daha uzağa ve daha uzağa gitmemiz gerekti. Ve şimdi o bedene geri dönebilmemizin nedeni

de bu. O halen bunca katmanın altında saklı durumda.

D: Yani hâlâ bu bilgiye sahip mi?

J: Evet. O yüzden bedene bakıp "Tamam, ben bunu iyileştireceğim" diyebiliyoruz. (Kıkırdama) Bu beden de o yüzden bu kısmı tedavi etmekte zorlanıyor (Alnının ortasını işaret etti). Çünkü o ilahi parçayı kabul etmekte zorlanıyor.

D: Üçüncü göz kısmını mı yani? (Evet)

Sfenks ile ilgili bilgi almaya devam etmek istedim.

D: Sfenks'ten bahsediyordun. Sfenks'in tapınaktan daha sonra, Kedi İnsanları'nın anısına yapıldığını söylemiştin. O zamanlarda yüzü şimdiki gibi miydi?

J: Hayır, daha kadınsı bir yüzü vardı. Yüzünü daha sonra tekrar yaptılar.

D: Ben de öyle duymuştum. İnsanlar orijinal yüzünün farklı olduğunu söylemişlerdi.

J: Orijinal yüzü çok güzeldi. Bir kadın yüzüydü. Çok ama çok güzel bir kadın. Ah, bir şey gördüm! Taşladıkları kadın vardı ya... Sfenks'in yüzü onun yüzüydü.

D: Senin o yaşamda olduğun kadın mı yani?

J: Evet. Beni o kadar güzel bulduklarını bilmiyordum. (Kıkırdama) Aslında öyle değildim. Beni taşladıkları için duydukları suçluluk duygusundan beni öyle resmettiler. Ama benden korktukları için beni taşladılar. Çünkü ben birini öldürmüştüm. Daha önce kimseyi öldürmemiştim. İstediğim tek şey insanları iyileştirenin o lanet olası altınları olmadığını göstermekti. – Sfenks'in başında bir başlık da vardı. Şifa çalışması yaparken ben de bir başlık takıyordum. Omuzlarıma kadar iniyordu. Ah, o yüzden omuzlarım

beni çok rahatsız ediyor. O lanet olası başlıktan kaynaklıyor bu. Çok ağır bir şeydi. Ah ve bu da benim suçluluk duygum. Bundan kaynaklanıyor! Omuzların bu bedene rahatsızlık vermesinin nedeni bu. Çünkü tapınağın yok olmasına benim neden olduğumu düşündüm.

D: Ama sen neden olmadın.

J: Yo, hayır. Şimdi öyle olmadığını biliyorum.

D: Başlık neye benziyordu peki? Sfenks'in orijinal yüzünün nasıl göründüğüne dair zihinsel bir imaj oluşturmaya çalışıyorum kafamda.

J: Başlık omuzlarda kavis yapıyor, yukarı doğru çıkıyor ve başın üzerinden devam ediyordu. Bayağı uzundu. Onu başın etrafında bir güneş gibi yapmaya çalışmışlardı. Bizim dışarı yaymaya çalıştığımız enerjinin parlamasını temsilen. Kafaya oturuyordu. Ve omuzlardan böyle inip patilere geliyordu. O yüzden o kısmı kedi bedeninin üzerine getirdiler. Aslında o kısım bizim başlığımızın omuz kısmıydı çünkü önlük gibi onu takıyorduk. (Belli ki tekrar kendi başlığını tarif etmeye geçmişti.) Ve üst kısmında mücevherler vardı. Belki elmas belki de kristaldiler ama üst kısmında bulundukları kesin ve altına işlenmişlerdi. Ve o lanet olası şey korkunç ağırdı. O başlığın anısı şimdiki yaşamda omuz ağrısına neden oldu. Ağrıya neden olan şeylerden biri de bunca zamandır tapınağın yıkılmasına benim neden olduğumu sanmamdı. Patiler başlığın omuz kısmından çıkıyordu. Bir kediyi yatırmışsınız da önlüğü başına geçirmişsiniz ve patiler de önlüğün altından çıkmış gibi. Ama bu aslında başlığın önlük kısmıydı.

El hareketleriyle başlığın omuz kısmının bileklere kadar geldiğini ve sadece ellerin dışarıda kaldığını göstermişti.

J: O yüzden Sfenks'in kafası normalde çok daha büyük olurdu; başlık da olduğu için. Zaten o yüzden dağıldı. Önlük kısmı hava koşullarına dayanamadı.

D: Kafayı mahsus mu değiştirdiler yoksa kendi kendine mi dağıldı?

J: Dişi oluşundan. Firavunlar, hâlâ piramitlerde olan adamlar. Onlar orada öyle kocaman bir kadın figürünün durmasına pek sıcak bakmadılar. (Kıkırdama) O yüzden yüzü daha jenerik yaptılar. O yüzden şu an tam olarak bir kadına ya da bir erkeğe benzemiyor.

D: Doğru. Ve başı da bedenine göre çok küçük.

J: Evet, bedene göre fazla küçük. Firavunlar onu daha küçük yaptı çünkü ilerleyen zamanlarda bize haddimizi bildirmek istediler. Beden bir kedi bedeniydi. Yani orantısal yönden bir insanın başını bir kediye oturtmaya çalıştılar. Ardından hesaplamaları yaptılar. 62 katı da ne? Ortalamanın kedi bedeninin 62 katı olması gerekiyordu. 62, onun gibi bir şey. Belki de öyleydi. Firavunların başlarına taktıkları şeyleri görmüşsünüzdür. Onları özlüğümüzle beraber bizden aldılar.

D: Sfenks'in altında bir şey bulunduğundan söz ediliyor. Bununla ilgili bir bilgin var mı?

J: Belki bizim eski tapınağımızın bir kısmıdır. Belki de firavun Sfenks'i bizim tapınağın üstüne mi inşa etti? Öyle mi? Sırlar mı?

Seans boyunca Jane onu şaşkınlığa uğratan, mantıken beklemediği bilgiler alıyor gibi görünüyordu. Ayrıca verdiği cevapların çoğunu neredeyse fısıldayarak vermişti. Çok kısık bir sesle konuşmasına rağmen kayıt cihazı sesleri alabilmişti.

D: İnsanlar Sfenks'in patilerinin altında bir şey olabileceğini söylüyor.

J: Gövdesinin altında. Tapınak yok olmadan önce sırlarımızın bir kısmı gerçekten de gövde kısmının altında sakladılar. Çünkü öğrendiklerimizin bir kısmını kaydetmiştik. Öğretiler korunmuştu.

D: Bunların tam olarak nerede olduklarını görebilir misin?

J: Evet, kedicik onun üzerinde oturuyor. (Kıkırdama) Bir fare yakalamış ve kendiyle gurur duyan bir kedi gördünüz mü hiç? Yakaladığı farenin üzerine yatar. Bu Sfenks de öyle yapıyor. (Kahkaha) Yakaladığı harika avın, harika ödülün üzerinde yatıyor. Patiler oraya giriş yolu olabilir. Tabii tabii, öyle. Oradan giriliyor. Neredeyse gözlerimle görebiliyorum. Patilerin altında bir giriş var. Ve onu mahsus öyle yaptılar çünkü aslında bizim tapınağımızda... En enerji yüklü kısmı en geriye koyduğumuzdan bahsetmiştim ya... Yok olan tapınaktan kalan kumları orada saklamış olabilirler. (Kahkaha) Ve kimse... (Bunu çok komik bulmuştu) Ah, çok hoş. O patilerin altına girecekler, girişi bulacaklar ve çok heyecanlanacaklar. Arkaya doğru gidecekler ve buldukları şey... (Kahkaha) Toz ve kum olacak. "Bunun için mi?" diyecekler. (Kahkaha) "Burası çoktan yağmalanmış" diyecekler.

Böyle bir şeyin orayı keşfedecek olanları şoke edeceği kesindi çünkü şifa tapınağının orijinal enerjisinin bir parçası olan bu kumun öneminin ve sembolik anlamının farkına varamazlardı.

D: Kaşifler kayıtlar gibi şeyler bulmayı umuyor.

J: Orada kayıtlar var. Ama onları deşifre etmeye çalışmaları hayli zaman alır çünkü o bizim gizli dilimizdi.

D: Girişi bulabilirlerse arkadaki o kısma erişmenin bir yolu var mı?

J: Labirentlere mi? Sanırım orayı bir labirent gibi yaptılar. (Duraklama) Bunu

söylememem gerekiyor.

D: Neyi söylememen gerekiyor?

J: Tapınakla birlikte yok edilmemiş olanlar çok öfkeliydi. O yüzden oraya erişimi daha da zorlaştırmak istediler. Ve kimsenin işini kolaylaştırmayacaklardı. Bu şeyler gömülmüşlerdi. Ama insanlar oraya eriştiklerinde daha önce karşılaştıklarından tümüyle farklı bir dille karşılaşacaklar. O zamanlar konuşulduğunu düşündükleri dilden farklı bir dille çünkü bizim kendi usullerimiz vardı. Ama bu usulü biz çıkardık anlamında değil. Bize böyle yapmamız söylenmişti. Tapınağın içinde olabilmek çok güzeldi çünkü buradaki varoluş biçimi tapınağın dışındakinden çok farklıydı. Bize özgü dillerimiz vardı. Kendimize özgü yeteneklerimiz vardı. Her şeyi kendimize özgü bir biçimde yapıyorduk. Usullerimizin farklı olması gerekiyordu çünkü enerjimiz farklıydı. Atlantis'te de aynısı söz konusuydu. Biz daha fazlasını öğrenebilelim diye tapınağı bu şekilde düzenlememiz gerekiyordu. İlahi olanla tartışmalarımız ve burada öğrenmeye çalıştıklarımızdan ötürü. Bunları insanlara öğretebilmek için yalvardık ama ilahi olan "Onlar öğrenmeyecek" dedi. Biz de dedik ki, "Bize bir şans ver." İlahi de dedi ki, "Pekâlâ, alın size şans." Bize şans tanıdı. Ve dedi ki, "Ama onlardan tamamen ayrı, tamamen farklı olmalısınız. Tamamen." O nedenle oraya ulaştıkları zaman buldukları şeyi anlayamayacaklar. O hiyeroglifleri anlayabileceklerinden bile emin değilim...

D: Yani oymaları mı?

J: Evet, evet. Onları bile anlayabileceklerinden emin değilim. Şaşkınlığa uğrayacaklar. Sonunda oraya girmelerine izin verilecek mi merak ediyorum. Ama sanırım yaklaşmakta olan şeyleri düşünürsek, yaklaşmakta olan şeyleri... (Yumuşak bir biçimde) olabilir belki. Kafaları çok

karışacak. (Kahkaha)

D: Patilerin altındaki girişi bulmak zor olacak mı, bunu görebiliyor musun?

Bu konuda ısrar ediyor ve daha detaylı bilgi almaya çalışıyordum çünkü bu seanstan sadece bir hafta kadar önce bir arkadaşımla yaptığımız seansta da aynı konu ortaya çıkmıştı. O arkadaşım da bir medyum olarak Mısır'daki araştırmacılarla iş birliği yapıyor ve gizli tünelleri bulmalarına yardımcı olmaya çalışıyordu. Şimdiden Sfenks ile piramit arasında, patilerin altında bulunan bir bölüme ulaşmayı başarmışlardı. Daha fazla araştırma yapmak için Mısır'a geri dönmeyi planlıyordu.

J: İlk bakışta gizli. Öyle olduğu çok aşikâr. Oraya gidecek olursam enerjisel olarak hissedip "Burayı kazmaya başlayın çocuklar" diyebilirim sanırım. Giriş çok derinde. İşi zorlaştırmak için ellerinden geleni yapmışlar ama imkânsız değil. Bunu yapanlar şimdinin mantığının nasıl işleyeceğini bildiklerinden bu bilgiyi işleri zorlaştırmak için kullanmışlar. (Kıkırdama) O nedenle mantık yürüterek ilerlemeye kalkarlarsa girişten daha da uzaklaşacaklar. (Bunu çok komik bulmuştu.)

D: Ama sonunda oraya indikleri zaman da bir labirentle karşılaşacaklar.

J: Onları yavaşlatacak olan da bu çünkü çok fazla çıkmaz yol var. Ve Sfenks'in patileriyle arka kısmı arasındaki bölge de çok büyük.

D: Ama giriş yalnızca doğru insanlar tarafından bulunabilecek, öyle değil mi?

J: Yani, böyle bir şeyi isteyenler onlar olduğu için. Bunu şimdi gün ışığına çıkarabilmeyi istediler çünkü buldukları şeyi anlayabilmeleri zaten hayli zaman alacak. Onlar için buldukları şey çok şoke edici olmayabilir çünkü buldukları resimler bedenin kendi kendini iyileştirebildiğini gösteriyor olacak. Ama bunu tam olarak kavrayamayacaklar.

Ardından Jane'in yanıt almak istediği sorulara geçtim. Seansın asıl amacı buydu. Burada bu sorulardan sadece bu hikâyeyle ilintili olanlarına yer vereceğim. Geri kalanı konumuzla pek alakalı değil.

Bilinçaltına Mısır'daki o yaşamın Jane'in şu anki yaşamıyla nasıl bir bağlantısı olduğunu sordum.

J: Bu deneyimin en önemli tarafı, tapınağın yok olmasına kendisinin neden olmadığını anlamasıydı. Ayrıca bir de omzuyla ilgili meseleydi. O günlerden çok fazla şeyi bu yaşamına taşıdı.

Sorunun kaynağını bulduğumuza göre omzundaki rahatsızlığı çekmesine artık gerek yoktu.

J: Anlaması gereken şey ilahinin bir şeyleri kontrol edebileceği, evet. Ve bazen biz fiziksel plana geldiğimizde sadece bir şeyleri denemekte olduğumuzu düşünüyoruz ama öyle değil. O, tapınağın yok olmasına kendisinin neden olduğunu sanmıştı.

D: Oysa bunun onunla hiçbir ilgisi yoktu ama yine de onu taşladılar.

J: İyileşmeyi sağlayanın altın olmadığını insanlara gösterme vakti gelmişti. Ama ilahi olacakları biliyordu ve ona bunun için taşlanacağını göstermişti. Böyle bir şeyi nasıl olur da unutur? Ah! Bu çok korkunç bir şey olduğu için unuttu. Bu mantıklı. Ama bilincin artık bu değişimi gerçekleştirme zamanı gelmişti. İnsanların bu değişikliği gerçekleştirmesi gerekiyordu. Ama bu çok büyük bir düşüş oldu. Onun taşlanması olayına binlerce kişi dahil olmuştu. Yaşanan büyük bir trajediydi.

D: Evet öyleydi çünkü bir sürü kabiliyet ve enerjileri kullanabilme becerisi de

böylece kayboldu.

J: İşte o yüzden kendisine bu becerileri bu hayatta geri getirme ayrıcalığı tanındı.

D: O da o yüzden bu hayata bu kadar yüklü enerjiyle geldi ve bebekken uzun süre hastanede yatması gerekti. Enerjileri bedeniyle uyumlu hale getirebilmesi için yani, öyle mi?

Doktorlar sergilediği sıra dışı semptomlara bir anlam veremediği için Jane'in bebekken aylarca hastanede yatması gerekmişti. Belli ki bu dönem fiziksel bedenin, Jane'in Mısır'daki yaşamından bu yaşamına getirdiği yüksek enerjilere uyumlanmaya çalıştığı bir dönemdi. Ama bu becerilerin kökeninin, bu enerjilerin kullanılmasının yaygın olduğu Atlantis'teki yaşamına kadar izini sürmüştük.

J: İlahi olan, sıra dışı diye tabir edilen deneyimleri deneyimlemeleri için insanlarla hep çalıştı. Bunlar çok doğal şeyler. Atlantis zamanında bu enerjileri kullanmıyorsan asıl o zaman sende bir sorun var demekti. Enerjileri kullanmak çok doğal bir şeydi. Ve biz Atlantis'te ne yaptık? Negatife doğru ilerledik. Ve uzun yıllar boyunca negatifin daha derinine, derinine, derinine indikten sonra da negatifliğimizin bizi nerelere götürdüğünü gördük.

Jane'in bu bilgiyi hatırlamasına, şimdiki yaşamında onu şifa için kullanabilmesi için izin verilmişti. Enerjiler her zaman kullanılmaya hazırdı, aslında hiçbir zaman yok olmamışlardı. Sadece onları kullanabileceği bir yaşama enkarne olana kadar uykudaydılar. Bu yetileri nasıl kullanabileceği bilgisi bilincinde yüzeye çıkacak ve böylece onları şifa çalışmalarında kullanması son derece kolay ve doğal bir biçimde gerçekleşecekti. Bu

dönemde birçok insanın uykuda olan bu enerjilere erişim sağlamaya başladığını keşfediyorum çünkü artık bu enerjilerin canlanmasının ve pozitif yönde kullanılmasının vakti geldi.

J: Sfenks'i onun için inşa ettiler çünkü yaptığı şeyi çok seviyorlardı. Ama aynı zamanda da korktukları için sırları onun derinlerine gömdüler. Çünkü bunları bilen tek kişinin o olduğunu düşünüyorlardı. O yüzden o öldüğü zaman tapınak yok edildi. O kadar büyük bir korku vardı ki her şeyi çok derinlere gömdüler. Ve Sfenks'i de onu onurlandırmak ve öfkesini dindirmek için inşa ettiler ki insanlara daha fazla zarar vermesin.

Tapınağın tamamen parçalanıp bir toz yığını haline geldiğini görmek insanlar için de çok korkutucu olmuş olmalı. Sıra dışı olayların nasıl da gerçekleşenleri sembolize edecek efsaneler, anıtlar ve idollerin ortaya çıkmasına neden olduğunu görüyoruz. Daha sonraki yıllarda insanlar, olayların (doğaüstü yanları nedeniyle) tam olarak nasıl gerçekleştiklerini bilemezdi ve güce sahip olanlar tarafından farklı açıklamalar öne sürülürdü. Özellikle de olayların aslını çarpıtmak istiyorlarsa. Tarih boyunca pek çok hükümdarın ve rahipler grubunun rolü bu oldu ve o yüzden Dünya tarihinin çoğu (özellikle de antik dönemlerde yaşananlar) kayıplara karıştı. Yaptığım çalışmaların bir kısmı da her zaman tarihin kaybolan bu parçalarını zamanımıza kazandırmakla ilgili oldu.

* * *

Bu seans sonrasında çok acayip ve hayli sıra dışı bir olaya da vesile oldu. Birlik Kilisesi Konferansı'na (Unity Church Conference) katılmak için Kansas City, Missouri'deydik. Kızım Nancy ve çocukları konferansın gerçekleştirildiği otelde kitaplarımın satışıyla meşguldü. Konferans bittiğinde Huntsville'e geri dönecek ve yolda da kızım Julia'nın Lamar'daki evine

uğrayacaktık. Bizi şehirden çıkaracak olan otoyola yönlendirecek doğru sokağı bulmaya çalışırken kaybolduk ve bilmediğimiz bir sokağa girdik. Devasa bir Mason tapınağının yanından geçtik. Binanın girişine çıkan merdivenlerin iki yanında gördüğüm kocaman heykeller karşısında şaşkınlığa uğradım. Heykeller oturan iki sfenksti. Yüzleri bir kadının yüzüydü ve başlarının üzerinden arkaya doğru, omuzlarından dökülüp patilerinin bileklerine kadar inen çok sıra dışı başlıkları vardı. İki heykel de birbirinin aynıydı. Şaşkınlık içinde Nancy'ye yakın zamanda yaptığım regresyon seansıyla heykeller arasındaki benzerliği anlatmaya başladım. Birkaç blok geçmiştik ki Nancy'den geri dönmesini istedim. Arabadan inip heykellere yakından bakmak ve fotoğraflarını çekmek istiyordum. Geri dönüp park ettik. Arabadan inip tapınağın etrafını dolaştım ve heykellerin farklı açılardan fotoğraflarını çektim. Elimde hem kitaplarımdan birinde kullanacak hem de araştırmalarımda yardımcı olacak elle tutulur bir görsel kanıt olsun istiyordum. O günden itibaren Kansas City Masonlarının neden bu sfenks sembolünü kullandıklarını merak edip durdum. Bu sembol kesinlikle Mısır'daki geleneksel versiyonundan çok farklıydı. Bu sembolün arka planını araştırmak zorunda olduğumu biliyordum. Ayrıca söz konusu regresyon seansının belirli ölçüde gerçeğe dayandığını da görmüş ve bu seansa kitaplarımdan birinde yer vermem gerektiğine karar vermiştim. Araştırmalarım sonucunda kim bilir ne bulacaktım? Üstelik "yanlış" sokağa sapmamızın kazara olmadığının da farkındaydım.

* * *

Bu regresyon seansından itibaren kadın başlı bir sfenksin bir zamanlar gerçekten de var olduğuna dair bir kanıt bulmak için çok çalıştım ama nafile.

Bulabildiğim tek şey, bir zamanlar Nil'in karşı kıyısında ikinci bir devasa sfenksin daha bulunduğuna yönelik bir görüştü ama bunun dışında bir bilgiye rastlamadım. Bazılarından Mısır'da birçok sfenks olduğunu ve bunların bazılarının kadın yüzüne sahip olduklarını ama genellikle kanatlarla birlikte tasvir edildiklerini duydum. Bir internet sitesindeyse şöyle diyordu: "Mısır sfenksi nadiren kadın olarak tasvir edilmiştir ve bu tasvir de tanrıça İsis ve/veya hükmeden kraliçeyi sembolize etmektedir." Aynı sitede antik zamanlarda Büyük Sfenks'in bir Güneş tapınağının önüne, Güneş'e sunulan adakları kabul etmesi için inşa edildiğinden de söz ediliyordu. (Burada da yine Güneş ile altına gönderme yapılıyor gibiydi.)

Ayrıca Mısır'da çeşitli boyutlarda pek çok piramit bulunuyor. Kahire yakınında bulunan Sfenks ve piramit bunların içinde bizim en iyi bildiklerimiz.

Antik sfenks ile ilgili daha fazla bilgi bulamadığım için Kansas City'deki Masonların tapınak girişine neden kadın başlı sfenksler koyduklarını öğrenmeye karar verdim. Ve şaşırtıcı sonuçlarla karşılaştım. Sözünü ettiğim görkemli yapı, 1330 Linwood Bulvarı, Kansas City, Missouri'de bulunan Scottish Rite Temple idi (İskoç Ayin Tapınağı). 1928'de inşa edilmişti ve tapınağın mimarı olan Jorgen C. Dreyer sfenks heykellerinin de heykeltıraşıydı. Sonunda Tapınak'tan yetkili biriyle temasa geçtiğimde adam sorduğum soru karşısında şaşkınlığa uğradı: "Binanın girişindeki sfenksleriniz neden kadın yüzüne sahip?" "Daha kimse bu soruyu sormamıştı" dedi. Her sabah işe gelirken o heykellerin yanından geçtiklerini ama bunu sorgulamanın akıllarına hiç gelmediğini söyledi. "Ama evet, erkek odaklı bir organizasyon olan Masonlar Locasının girişinde neden kadın heykelleri vardı ki?" Binanın ve heykellerin Washington DC'deki Scottish Rite genel merkezinin birebir bir kopyası olduğunu belirtti. Genel merkez

binası 1800'lerin sonuna denk gelen Napolyon Dönemi'nde, Amerikan binalarında Mısır mimarisinden esinlenildiği zamanlarda inşa edilmişti.

Kansas City'deki tapınaktan önce inşa edilen Washington'daki bu binayla ilgili daha fazla bilgi elde etmek için internete başvurdum ve gizem daha da büyüdü. Binaların ikisi de birbirinin kopyasıydı. Ama heykeller değil. Washington'daki binanın merdivenlerindeki sfenksler erkekti. Üstelik bu sfenksler birebir aynı da değildi. Birinin gözleri açık, birinin gözleri kapalıydı. Gücü ve Bilgeliği temsil ediyorlardı.

Kansas City'deki sfenkslerin heykeltıraşı Jorgen C. Dreyer ile ilgili daha fazla bilgiye ulaşmaya ve heykelleri neden kadın yüzlü olarak yaptığını keşfetmeye çalıştım. Adam ve binayla ilgili bilgi vardı ama adamın niyetiyle ilgili herhangi bir bilgiye ulaşamadım. Kansas City Kütüphanesinin internet sitesindeki bilgi şöyleydi: "Scottish Rite Tapınağı sfenksleri 1928'de tamamlanmış olup her biri yaklaşık 1 ton ağırlığındadır. Aslan bedenleri üzerinde kadın kafası detayına sahip sfenkslerin her biri Mason cemiyetini temsil eden bir madalyon takmaktadır." Binanın tamamlanmasıyla ilgili bir habere ulaşmak umuduyla 1928 tarihli gazete dosyalarında arama yaptım. Heykellerin neden böyle bir tasarıma sahip olduğundan bahsedilmiş olabileceğini düşünmüştüm. Ama yine şansım yaver gitmedi. Kansas City Star gazetesi kimsenin arşivlerini görmesine izin vermiyordu. İnsanlar eski gazete arşivlerine erişemeyeceklerse nasıl araştırma yapacaklar?

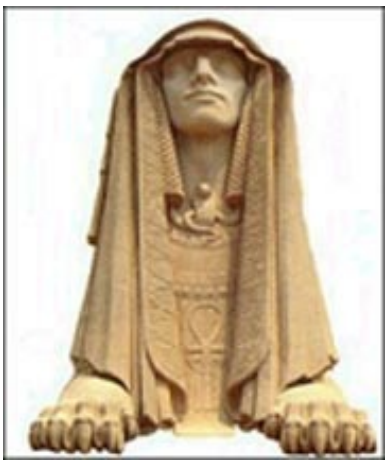
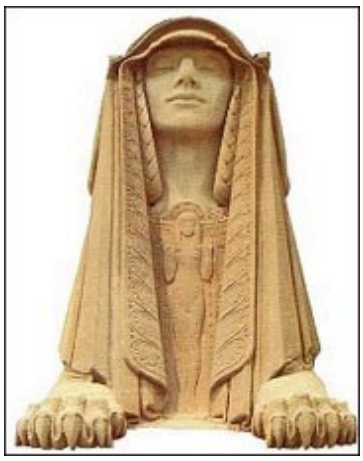
"Kedi İnsanları"ndan bahseden bir metin bulma konusunda da şansım yaver gitmedi. Sadece Mısır'da kedilere çok saygı duyulduğu ve tapıldığıyla ilgili bilgiler vardı.

Durum böyle olunca her ne kadar böyle bilgileri ucu açık şekilde bırakmayı sevmesem de bu kitapta bu bilgiye bu kadarıyla yer vermeye karar verdim. Belki kitabı okuyan birileri bu soruların yanıtlarına sahiptir ve onları

benimle paylaşırlar.

Kansas City, Missouri'deki Scottish Rite Tapınağı'nın girişinde bulunan kadın başlı sfenksler.

Washington D.C.'deki Scottish Rite Tapınağı genel merkezinde bulunan erkek başlı sfenksler.

BÖLÜM 4

TANRIÇA İSİS

Bu seans Nisan 2002'de bir konferansta konuşma yapmak üzere Las Vegas, Nevada'da bulunduğum sırada gerçekleştirildi. Ingrid Güney Afrika'da büyümüş, elli yaşlarında ufak tefek bir kadındı. Aksanlı konuşuyordu ama seans sırasında aksanına alıştım. Aksanlar bana her zaman sorun çıkarır. İnsanların ne dediğini doğru anlayabilmem için onları çok dikkatli dinlemem gerekir. Kimi zaman da İngilizce kişinin ana dili değilse derin transa girmesi zorlaşır. Ama Ingrid'in durumunda aksanı sorun olacağa benzemiyordu. Derin transa hızlıca girdi. Buluttan indiği zaman nerede olduğunu sorma fırsatı bile bulamadım. Anında feveran etmeye başladı. Ses kaydında bir şeyi kaçırmamak için mikrofonu hemen çalıştırmam gerekti.

I: Buraya barışı sağlamak için geldim! Diğerleri bizim usullerimizi anlamıyorlar. Fazlasıyla kavga ediyorlar. Fazlasıyla yok ediyorlar. Bir süredir dengeyi sağlamaya çalışıyoruz ama bir türlü anlamıyorlar.

O kadar duygusallaşmıştı ki neredeyse ağlayacaktı. Bu duygusal tepkiye neyin neden olduğunu merak ettim. Bu bir geçmiş yaşamla mı ilgiliydi yoksa

Ingrid'in uzun zamandır içinde tuttuğu bir şey miydi?

I: Ben buraya gelmek istemedim ama büyüklerim beni buraya gelmem için zorladı çünkü gezegende bir değişim gerekliydi. Ve ben de geldim. (Ağlayarak)

D: Uzun zamandır mı Dünya'dasın?

I: Buraya otuz altı bin yıl önce (36.000), Memphis zamanında buradaydım. (Arada hıçkırıklara boğulduğu için kelimelerini anlamak zordu.) Ardından bu gezegendeki yıkıma gidişi durdurmak üzere Sirius'tan geldim.

Seanslarda ben yönlendirme yapamam. Danışanın kendi hikâyesini anlatmasına izin vermem gerekir. Atlantis'in yok oluşundan mı bahsediyordu, merak ediyordum.

D: Sen yıkım zamanda mı yaşıyordun?

I: Ben yıkımdan sonra geldim. İnsanlara yardım etmek için. Dünya üzerinde bulunan ırka yardım etmek için.

Duyguları yatıştı. Artık ne dediğini anlamak daha kolaydı.

I: Hayatta kalanlara. Onlara yeni yöntemler öğretmeye. Sevgiyi öğretmeye. Uyumu öğretmeye. Birliği öğretmeye.

D: Seninle birlikte gelen başkaları da var mıydı?

I: Biz gemiyle gelen az sayıda kişiydik. Sizin Mısır olarak bildiğiniz yere iniş yaptık. Orası Atlantis'in bir parçası olduğu için hayatta kalanların bir kısmı orada bulunuyordu. Atlantis'in büyük bir bölümü sular altında. Ve çok fazla yeni kara parçası yükselmiş durumda. Mısır, Atlantis topraklarının bir parçasıydı.

Bu ülkelerin adını telaffuz ederken sanki zorlanıyormuş gibi doğru telaffuz etmeye çabalıyordu.

I: Hayatta kalanların bir kısmı Mısır'daydı. Olaydan sonra küçük adalara ve başka yüksek kara parçalarına giden başkaları da vardı.

D: Ama sen "Sirius" dediğin yerde yaşıyordun, öyle mi?

I: Evet. Biz çok ileri bir ırkız ya da frekansız ya da enerji düzeyiyiz. Biz ışıktan besleniyoruz. Sizin bu gezegende yaptığınız gibi fiziksel şeyler yemiyoruz.

D: Ama başkalarının seni buraya gelmeye zorladığını söylemiştin, değil mi?

I: Bizim gezegenimizde kozmosun büyük bir kısmına gözetmenlik yapan bir ihtiyarlar heyeti var. Onlar yaşamdan ve yaratımdan sorumlular. Türlerin ve gezegenlerin pek çoğunu onlar yaratıyorlar. Görevleri bu.

Türümüzün yaratımıyla ilgili bu açıklama beni şaşırtmamıştı çünkü aynı bilgiyi daha önce de birçok danışanımdan almıştım. Bu konuyu detaylarıyla Bahçenin Koruyucuları (Keepers of the Garden) ve The Custodians (Koruyucular) adlı kitaplarımda işledim.

D: Peki bunu yapabilmek için o gezegenlere fiziksel olarak gitmeleri gerekiyor mu?

I: İlla fiziksel olarak gitmeleri gerekmiyor ama bazen gidiyorlar. Bir şeyleri yeniden programladıklarında. Yeniden yapılandırdıklarında. Tamamen – nasıl desek?- yoldan çıkan türleri yeniden yaptıklarında. Frekans ve enerji düzeyleri barışa ve uyuma hizmet etmediğinde.

D: Hayvanları en başta orada yaratıp sonra mı fiziksel olarak bu gezegene getirdiniz?

I: Gezegene fiziksel olarak getirilmediler. Onları bulunduğumuz yerde tasarladık ve ardından fiziksel olarak buraya gelip onlara enerji verdik. Dünya gezegeninde hangi frekans hammaddesi bulunuyorsa onu kullanarak; bu gezegenin enerjileri ve frekanslarını kullanarak.

D: O zaman başka gezegenlere de gittiniz mi?

I: (Sözümü kesti) Ah, evet! Sadece bu gezegende bulunmadık; çok, pek çok gezegende bulunduk. Çünkü biz bu gezegenin bekçileriyiz (gatekeepers). Burada neler olduğuyla ilgileniyoruz. Bunu görmüyor musunuz? (Tekrar duygusallaştı.) Şu süregelen yıkımı... (Hıçkıra hıçkıra ağlayarak) Onlara özgür irade verdik ama bunu sevgiyi deneyimlemeleri için yaptık, uyumsuzluk ve yıkım için değil. Yoldan çıktılar.

D: Ama buraya gelmek istemediğini söylemiştin. Seni neden gönderdiler?

I: (Sakinleşti.) Beni ilk olarak Atlantis tufanından sonra, türe yardım etmem için gönderdiler. Benimle gelen başkaları da vardı. Ve tür kendi kendine yetebilmeye hazır hale geldiğinde buradan ayrıldık.

D: O zaman fiziksel bir bedeniniz var mıydı?

I: Yapımızı Dünya türünün daha temel seviye olan yapısıyla uyumlu olacak şekilde değiştirmemiz gerekti. O nedenle –nasıl desem?- bu gezegenin yapısı, enerjileri ve frekans düzeyleriyle daha uyumlu olması için fiziksel bedenler edindik. Ki bu düzey çok düşük, bizim "çok temel" diyeceğimiz bir düzey. Bizim geldiğimiz yer, sizin "Sirius" olarak adlandırdığınız yıldız sistemi, yani gökte gördüğünüz en parlak yıldız.

D: O zamanlardaki asıl formunuz nasıldı peki?

I: Biz şu an ışık bedenleriz. Sadece enerji frekanslarıyız. Siz bizi sadece ışık olarak görürsünüz. Gerçek bir fiziksel form olarak görmezsiniz, sadece ışık varlıklar olarak görürsünüz.

D: O halde siz Sirius'un yörüngesi etrafında dönen gökcisimlerinden birinde yaşıyordunuz. Demek istediğin bu mu?

I: Biz Sirius'un içinde yaşıyoruz.

D: Ama ben yıldızları bizim Güneş'imize benzer yıldızlar olarak düşünüyorum. Ve onlar yaşamak için çok sıcak ve çok parlak olsalar gerek.

I: Sadece parlak değil. Gerçekten pırıl pırıl parlak. Ama bizim frekanslarımız ve enerjilerimiz o sistemle uyumlu. Sizin bedenleriniz nasıl Dünya sistemiyle uyumluysa, bizim bedenlerimiz de bizim sistemimizle uyumlu. Bizim frekansımız sizin "Sirius" diye adlandırdığınız yıldızla aynı rezonansta.

D: Öyleyse siz bizim deyişimizle o güneşin bir parçası olan enerjilersiniz, öyle mi? (Evet) Netleştirmeye çalıştığım da buydu. Orada bir heyet olduğundan söz etmiştin. Onlar da o yıldızda mı bulunuyor?

I: Onlar hem orada hem de sizin "merkezi güneş" dediğiniz yerde bulunuyorlar. Sizin "Sözün Lortları" (Lords of the Word) dediğiniz şeyle sürekli temas halindeyiz.

Bunu anlayamamıştım. Yasalar (Laws) dediğini sanmıştım ama beni düzeltti ve "Sözün Lortları" (Lords of the Word) dediğini yineledi.

I: Kozmosun Sözünün Lortları ya da sizin deyişinizle "Sözün" Lortları. Ve bizim deyişimizle "Kozmos'un" ya da "merkezi güneşin Lortları", ya da yüce varlıklar ya da merkezi güneşin ışık varlıkları. Sizin deyişinizle "Tanrı" ya da Tanrıça'nın bir parçası olanlar ya da bizim ışığımızın başladığı yer.

D: Konseyi duymuştum ama nerede bulunduğunu bilmiyordum. Peki bu konsey gezegenlerin hepsiyle mi ilgileniyor?

I: Kozmos'un tümüyle.

D: Tüm kuralları ve düzenlemeleri belirleyen onlar.

I: Evet. Pek çok yasa var ama bunlar kontrolcü yasalar değil. Sevgiden yapılma yasalar. Özgürlük ve sevgiyle el ele yürüyen yasalar.

D: Sen hep bir enerji varlık mıydın yoksa başka yaşamların da oldu mu?

I: Enerji frekansını şekillendirme becerisine sahiptim. Bazen enerji düzeylerinin frekans titreşimini yükseltmek için fiziksel bir form almam gerekiyordu. Sadece sizin gezegeninizde değil, başka gezegenlerde de.

D: Ama buraya ilk kez gelmen söylendiğinde konsey Atlantis'e bir şey olacağını biliyor muydu?

I: Konsey Atlantis tufanının gerçekleşmesini bekledi. Doğru zaman o zamandı. Atlantis'i kurtarmak için çok geçti. Ama gezegene, hayatta kalanlara, ekolojik sisteme ve diğer yaşam formlarına yardımcı olmaları gerekiyordu. Yardımcı olup hayatta kalmalarını sağlamaları.

D: Çünkü o sırada karmaşa hüküm sürüyordu.

I: Ah, hem de çok. Çok fazla. Çok çok fazla. Aynı anda eksen de kayıyordu. Dolayısıyla tamamen bir tarafa yatmış bir şeydeki yıkımın ve sorunların boyutunu tahmin edebilirsiniz.

D: Ve senin görevin de Mısır'a iniş yapıp hayatta kalanlara yardım etmekti.

I: Evet ve orada uzun, çok uzun zaman süre yaşadım. Oraya gelişimden ve buranın frekansının bir parçası olabilmek için bir Dünya bedeni alışımdan itibaren çok uzun zaman. Buranın frekansıyla aynı rezonansta olabilmek için bir Dünya bedenine bürünmem gerekti. Ve o Dünya bedeni de altı yüz yıldır fiziksel bir formdaydı. Çoğumuz yaklaşık o kadar uzun yaşıyorduk. İnsanlar kendi kendilerine yetecek hale gelene kadar. Ardından buradan ayrıldık.

D: Yani o kadar süre onlarla birlikte, kendinize ayarladığınız o fiziksel bedenlerle yaşadınız.

I: Evet, öyle yaptık. Ve bazılarımız türe biz ayrıldıktan sonra da yardımcı

olacak daha yüksek bir varlık vermek için Dünyalı türüyle evlilik yaptı.

D: Peki insanlar sizin farklı olduğunuzun farkında mıydı?

I: Ah, tabii ki farkındaydı. Bize "tanrılar" diyorlardı çünkü bizi tanıyorlardı. O yüzden ben tanrıça İsis olarak tanınıyordum. Ben İsis adlı kadın, İsis adlı tanrıçaydım. Bir kadın bedenine bürünmüştüm. Ve o zamanlar adım sizin İsis olarak bildiğiniz gibi değildi. Buna biraz değiştirdiler. Ben Ezi'ydim. Asıl adım buydu. Ezi. Ki şimdi siz ona İsis diyorsunuz. İnsanlara yardım ediyorduk. Onların ekolojiyi anlamalarını sağladık. Farklı bitkileri onlara öğrettik. Farklı şifa yöntemlerini öğrettik. Frekansları nasıl yükselteceklerini öğrettik. Birliği öğrettik. Sizin "Tanrı" dediğiniz şeyi öğrettik. Bizim nazik yaratıcı olarak tanıdığımız şeyi. Onlara O'nu öğrettik. Onlara birbirini sevmeyi, birbirine saygı duymayı, birbirinin alanına saygı duymayı öğrettik. Ve yaşamın tümüne saygı duymayı. Her şeyin birin bir parçası olduğunu, ayrılık olmadığını öğrettik.

D: Yıkımdan sonra bunları duymaya hazırdılar sanırım.

I: Ah, çok ama çok hazırdılar. İşleri tersine çevirmeye hazırdılar. Değişmeye gerçekten hazırdılar.

D: Onlara binaları nasıl inşa edeceklerini de öğrettiniz mi?

I: Ah, evet. Piramitler çok eski, sevgili çocuğum. On iki bin yıldan daha eski (12.000). Onlar çok, çok, çok eski. Tahmin edebileceğinden de eski. Bir tür ışık enerjisiyle yapılmışlardı. O gördüğünüz büyük taşlar ışık enerjisiyle yapıldı.

D: Sirius'tan gelen sizinkiler mi yaptı yoksa diğerlerine nasıl *yapıldığını mı gösterdiniz?*

I: Kısmen biz de yapımından sorumluyduk. Ama türler arası evlilikle yarattığımız bazı türler de bizim frekanslarımızın bir kısmıyla aynı rezonanstaydı. Ve onlar da ışık enerjisiyle çalışabiliyor, o devasa taşları ve yapıları enerjiyi kullanarak bir yerden başka bir yere taşıyabiliyorlardı. Ve her şeyi gezegenle ve Sirius ile uyumlu olacak şekilde, tam olarak bizim

planladığımız gibi tasarlayabiliyorlardı. Aynı zamanda o devasa tapınakların içine girecek olanların enerjileriyle ve frekanslarıyla da uyumlu olacak şekilde. Çünkü aslında onlar şifa tapınaklarıydı. İnsanların sandığı gibi ölüler için yapılan tapınaklar değillerdi. Öyle değiller.

Jane de "Kedi İnsanları" bölümünde (Bölüm 3) aynı şeyi söylemişti.

D: Ben de hiçbir zaman onların birer lahit olduğunu düşünmedim.

I: Onlar insanların öldükten sonra gittikleri yerler değiller. Onlar frekansları yükseltmek için yapılmış tapınaklar. Enerjiyi yükseltmek için. Onlar bunun için. Artık enerjilerinin çoğu eskisi kadar güçlü değil ama hala bir miktar frekans barındırıyorlar. Ama zaman içinde insanlar bu tapınaklara değişen enerjiler ve titreşimlerle gelmeye başladılar. Ve tapınakların özünü büyük ölçüde bozdular. Enerjisini düşürdüler.

D: Üzerinden çok da zaman geçti. Bu kadar zaman geçmesi de bir fark yaratır, öyle değil mi?

I: Belirli ölçüde yaratır. Ama insanlar tapınaklara saf niyetlerle gitmiş olsalardı, tapınakların enerjisi bugün çok ama çok daha yüksek olurdu. Yapıldıkları gibi kalırlar ve çok ama pek çok insana yardımcı olurlardı.

D: Ama dünya aynı kalmadı.

I: Kalmadı. Tüm yaşam formları, enerjileri ve titreşimleri çok kirletti. Okyanusları da kirlettiler. Toprağı, nehirleri, her şeyi kirlettiler. Her şeyi. Okyanuslarda, ormanlarda, dağlarda... Enerjileri her yerde. Bunları soluyoruz da. Her yerde. Her yerde. Canlı olan her şey bundan etkilenmiş durumda.

D: Artık bundan kaçış yok.

I: Hayır, her yerde, her yerde.

Bu konu onu tekrar üzmeye başlamıştı. Konuyu değiştirmeliydim.

D: Daha önce bana Atlantis'te insanların zihinleriyle bir şeyler yapma becerisine sahip oldukları söylenmişti.

I: Zihinlerini yanlış kullandılar. Kristallerle çok çalıştılar. İşlerinin çoğunu kristal enerjisinin ışığını kullanarak gördüler. Buna açıktılar ama bizim bildiğimiz kadarını bilmiyorlardı. Kristal enerjisiyle çalışmayı biliyorlardı ama ışık terapisine o kadar hâkim değillerdi. Kristal enerjisini yanlış kullandılar. Yıkımdan sonra onlara kristal enerjisini kullanmanın doğru yolunu ve zihinlerini arındırmayı gösterdik.

D: Peki ya Sfenks? O da piramitlerle aynı dönemde mi inşa edildi?

I: Yaklaşık olarak aynı zamanda, belki aynı binyıl içerisinde. Sfenks daha çok Atlantisliler tarafından inşa edildi çünkü Sfenks'in bir kısmını mezarlık alanı olarak kullandılar. Sfenks'in altına bakarsanız, altında gömü alanı ya da diğer bir deyişinizle "lahit" olarak kullanılan odalar olduğunu görürsünüz. Sfenks'in kullanım amacı buydu. Ve aslan da lahitleri koruyordu. Bu Atlantis'e özgü bir inanç sistemiydi. Aslan, aslanın enerjisini temsil ediyordu. Aslan tüm yaratıkların kralıdır. Ve aslanın mezar yağmalayıcılarına kükreyerek mezarları koruması bekleniyordu.

D: Sfenks'in altında birtakım gizli odalar buldular.

I: Hala bulmaları gereken çok ama çok şey var. Ve rivayet edilen Büyük Kayıtlar Odası da Sfenks'in altında değil. Ana piramidin altında. Orada tüneller de var. Bu gezegenin merkezine kadar giden bir sürü tünel. Hiç bilmediğiniz ırklara giden. O tünelleri takip ederek bu gezegende, yüzeyin altında yaşayan diğer ırklara gidebilirsiniz.

Yeraltı şehirleri bir sonraki bölümde detaylı bir biçimde incelenecektir.

D: Ama şu anda piramitlerden sorumlu olanlar bunların var olduğundan habersiz, öyle değil mi?

I: Bazı şeylerden haberdarlar ama inanç sistemi nedeniyle, dini doktrinleri nedeniyle, insanların geçmiş yaşamlarının olduğunu bilmesini istemiyorlar. Başka yaşam formları da olmuş olduklarını. Dinlerinin her yerde hükmü geçen din olmadığını bilmelerini. Kendi ibadet şekillerinden farklı ibadet şekilleri de olduğunu bilmelerini. Kaynağa gitmenin, kendi yöntemlerinden farklı yolları olduğunu bilmelerini.

D: Yüzeyin altındaki girişlerin varlığından haberdarlar mı peki?

I: Ah, tünellerin varlığının farkındalar. Bazılarını kapattılar. Açık olanlar var. Ama bu konuyu halka açmaktan korkuyorlar. Çünkü kendileri de bilinmeyenden korkuyorlar.

D: Yani insanlara tünellerin varlığından bahsetmiyorlar. (Evet) Peki bu tünellere piramidin içinden mi ulaşılabiliyor?

I: Yalnızca büyük piramidin içinden.

D: Ama korktukları için bu tünelleri kendileri de mi keşfetmeye çalışmadı?

I: Bilinmeyenden çok ama çok korkuyorlar. Bunu Batılılara açıklayacak olurlarsa... Batılılar o kadar... Sizin deyişinizle "tavuk gibi korkak" değil. Onlar keşfetmekten çekinmez. Bu tünelden boğulmadan ya da oksijensiz kalmadan geçmenin yollarına ya da araçlarına sahip olabilirler. Bu tünellerden geçebilirler ama geçmeseler daha akıllıca olur. Çünkü bu tüneller çok ama çok uzun. Kilometrelerce uzunlukta. Bu tünellerden kimsenin haberi olmasını istemiyorlar. Birinci neden, risk. İkincisiyse inanç sistemi.

D: Bu tünelleri sizin insanlarınız mı inşa etti?

I: Evet, biz inşa ettik. Bizim için bu çok basit bir işti. Sadece ışık enerjisini

kullandık. Ayrıca bizim bir yerden bir yere ulaşım şeklimiz de çok çok basitti. Biz ışık aracılığıyla seyahat ediyorduk.

D: Bu tünellerin yapımında uzay aracınızı kullandınız mı?

I: Biz illa aracı kullanmak zorunda değildik. Sadece yapmak istediğimiz şeyi zihnimizde imgelememiz yeterliydi. Ve o şeyi zihnimizle yaratıyorduk.

D: Tünelleri neden yeryüzünün altına gidecek şekilde yaptınız?

I: Bunu deneyimlemek isteyen yüzeyde yaşayan bir tür vardı. Çok ileri düzeyde bir türdü. Yüzeydeki delilikten uzak olmak istediler. Böylece Dünya Ana'ya yardım etmeye ve yardım edebilmek için Dünya'nın merkezine gitmeye karar verdiler. Çünkü, bildiğiniz üzere, Dünya canlı bir varlık. Dolayısıyla onlar da onun yardımcılarından, ona yardım edenlerden bazıları. Ve onunla çok yakın çalışıyorlar. Çok, çok ileri düzeyde bir tür onlar.

D: Peki onlardan önce yerin altında yaşayan başka insanlar da olmuş muydu?

I: Bildiğim kadarıyla hayır. Ama bu bahsettiğim bizim buraya gelişimizden sonra gerçekleşen bir olay.

D: O zaman tünelleri inşa ettiler ve sonra bazı insanlar orada mı yaşamak istedi yani?

I: Evet. Onlar sahip oldukları frekans düzeyi ve titreşim düzeyi sayesinde sizin ihtiyaç duyduğunuz gibi fiziksel bir güneşe ihtiyaç duymuyorlar. Ama fiziksel anlamda ışık elde etme yöntemlerine de sahipler.

Beşinci bölüm olan "Saklı Kent"e bakınız. Bahçenin Koruyucuları'nda da bu konudan bahsedilmektedir.

D: Tüneller piramitten önce mi inşa edilmişti?

I: Tüneller piramit yapıldıktan sonra inşa edildi çünkü herkes tarafından bilinmemeleri gerekiyordu. Varlıkları sadece seçili birkaç kişi tarafından biliniyordu.

D: Yüzeyin altında bu insanlardan geriye kalanlar hala var mı?

I: Pek çoğu hâlâ hayatta, en az senin ve benim kadar canlılar.

D: Hiç tünellerden yüzeye çıkmaya çalıştıkları oldu mu?

I: Ah, tabii ki. Onlar çok ama çok ileri bir uygarlık. Arada sırada yüzeye çıkmaları için gereken yöntemlere ve araçlara sahipler. Ve geri dönmelerinin de birçok yolu var. Onlar için bu çok basit. Bunu sağlamak için farklı frekansları ve ışık terapilerini kullanıyorlar çünkü ışık terapisini biliyorlar.

D: Sizin öğretmeye çalıştıklarınızı almış ve onu saf haliyle korumuşlar gibi geliyor kulağa. Yüzeydeki diğerleri bu öğretileri kirletirken.

I: Evet, öyle. Öğretileri saf haliyle korumaya ve daha yüksek bir titreşime ve frekansa geçiş yapmaya karar verdiği zaman gezegenin tekâmülüne yardımcı olmaya karar verdiler. Ki Dünya şu anda bu süreçten geçiyor.

D: Dünyanın başka yerlerinde de yeraltında yaşayan bu insanlara ulaşmayı sağlayacak tünel girişleri var mı?

I: Bildiğim kadarıyla diğer piramitlerin bazılarında var. Yucatan piramidini görüyorum. Ve bir tane daha var, Sanırım Bolivya'da. Biz orayı sizin şimdi bildiğiniz gibi Bolivya olarak bilmiyorduk. Farklı bir adı vardı.

D: Bu girişler aynı yere ulaşmak isteyen başkaları tarafından mı yapıldı?

I: Ulaşım daha kolay olduğu için bizim yarattığımız ve orada yaşamayı seçen ırk tarafından yapıldı. Biz ulaşımımızı enerji ve ışık frekansları aracılığıyla sağlıyorduk. Ve ne zaman bir yerde insanların yardıma ihtiyacı olsa, oraya gidiyorduk. Ve piramitler de insanlara daha asil yöntemleri öğretmek amacıyla oralara inşa edilmişti. Ve aynı zamanda bu tünelleri de inşa ettik

çünkü bazılarımızın o ırkla beraber gitmesi gerekti. İlahi Anne ile yakından çalışmak için. Tekâmül sürecinde ona yardımcı olmak için.

D: Mısır'da altı yüz yıl yaşadığını söylemiştin. O süre boyunca hep rahibe İsis –sen bunu farklı biçimde telaffuz etmiştin- olarak mı tanınıyordun?

I: Evet, öyle tanınıyordum. Dünya çapında tanınıyordum. Bu gezegenin tümünde tanınıyordum. Başka kürelerde de tanınıyordum.

D: Ama beklentin sana tapınılması değildi, değil mi?

I: Sahip olduğum güç ve taşıdığım frekanslar ve enerjiler nedeniyle, yani sırf olduğum kişi olduğum için bana tapmaları tam bir saçmalıktı. Ama daha çok bana onlara yardımcı olabilecek biri gözüyle baktılar. Tutumları bana tapmaktan ziyade bana duydukları saygının göstergesiydi.

D: Ve altı yüz yıl sonra artık kalmana gerek kalmayacak kadar evrimleşmişler miydi?

I: O süre içerisinde türler arası evlilikler yoluyla ırka yardımcı olacak frekansı ve enerjiyi taşıyan yeterince tür yaratmıştık. Hatta gezegenin ekolojisine yardımcı olacak, bu gezegene dengeyi getirecek kadar türü... O nedenle orijinal formda gelen çoğumuz, altı yüz yıl sonra buradan ayrıldık. Melezleri ve bizden yaratılanları, yaptığımız çalışmaları biz gittikten sonra da sürdürmeleri için geride bıraktık.

D: Ayrıldığınızda Sirius'a mı geri döndünüz?

I: Evet, fiziksel bedenlerimizi bıraktık ve Sirius'a geri döndük. Ve tekrar eski formumuzu aldık.

D: Sonunda yuvana döndüysen neden şimdi tekrar Dünya'ya dönmeye karar verdin?

I: Bu sefer bizden pek çoklarının burada bulunması gerektiğine karar verdik. Ve bizden gerçekten de çok var. Atlantis zamanında yapılanı telafi etmeye çalışıyorlar. Bu sefer öyle bir tufanın yaşanmasını önlemeye çalışıyorlar. Çünkü bu sefer daha fazla ve daha fazla insanın uyanmasıyla bir şeylerin olabileceğini görüyoruz. Çünkü, sizin deyiminizle, o borcun temizlenmesi

gerekiyor. Bizim yaptığımız da bu. Borcu temizliyoruz. Her şeyi açıklığa kavuşturmak için tüm olumsuzlukların gün yüzüne çıkmasını sağlıyoruz. Ki her şey daha dengeli, daha uyumlu, daha huzurlu bir hale gelsin. Sorunlar çıkacak. Coğrafi, jeolojik sorunlar ve birbiriyle savaşan insan ırklarıyla ilgili sorunlar. Ama bunlar sizi strese sokmasın ya da öfkelendirmesin. Siz sevgide kalın. Ve her şeyin ilahi düzene uygun olarak gerçekleştiğine inanın. Ve her şeyin çok iyi olacağına da. Ve öyle de olacak. Atlantis'teki kadar kötü olmayacak. Atlantis zamanında burada olanların birçoğu o yüzden bu zamanda tekrar geri geldi. O zamanlar yaptıkları yanlışları düzeltmek için.

D: Mısır'dan sonra Sirius'a geri döndüğünde şimdiki enkarnasyonuna kadar orada mı kaldın?

I: Evet, orada kaldım. Bu benim o zamandan beri ilk enkarnasyonum.

D: Ama bu sefer buraya fiziksel olarak doğarak geldin. Öyle değil mi?

I: Evet, doğru. Ama bu fiziksel bedenin kaldırabileceği kadar bir frekans ve enerjiyle geldim. Ki bu benim çok küçük bir parçamdı. Ve Ingrid benim özümü taşıyabilmeye hazır olduğundan beri de özümden giderek daha fazlasını bu fiziksel bedene aktarıyor, bu bedene entegre ediyorum.

D: Yine başka bir beden yaratmak varken neden bu sefer bu yolu tercih ettin?

I: Gezegeniniz artık daha farklı bir frekans ve titreşim düzeyine sahip olduğu için bu yolla gelmek daha uygundu. Tufandan sonra beden yaratarak gelmek daha kolaydı çünkü insanlar sorularına cevap arıyorlardı. Kendilerine tanrılar arıyorlardı. O yüzden biz de tanrılar olarak gelmiştik.

D: Ve şimdi buraya bir bebeğin bedeninde gelmek daha kolay.

I: Şu anki frekansa gelmek daha kolay çünkü tufan gerçekleşmedi. Şu anki farklı bir form ve şu anda farklı formda olaylar gerçekleşiyor. Şimdiki tufan sonrası değil, tufanı önleme çalışması.

D: Anladım. Dünyaya bu şekilde gelmenin sizin için daha sınırlayıcı ve dolayısıyla daha zor olacağını düşünmüştüm.

I: Doğumda benim sadece çok küçük bir parçamın gelmesinin nedeni bu. Çocukken pek çok kez yıldızlara bakıp beni eve götürmelerini istedim. İnsanları anlayamıyordum. İnsanların acı çekmesini anlayamıyordum. Çocukluğumda Afrika'daki dilencileri gördüğümde ağlamıştım.

D: Ama diğer yolla geldiğinde çok daha fazla yetiye ve güce sahiptin. Bu sefer bu kadar sınırlandırılmış olmak çok zorlayıcı olsa gerek.

I: Gerçekten pek çok yönden sınırlandırıcı.

D: Ve insan olarak da çok zorlayıcı bir yaşam deneyimledin.

I: Çok, çok zorlayıcıydı ama insan hallerini öğrenmem gerekiyordu. Hüznü öğrenmem gerekiyordu. Farklı dinlerin usullerini öğrenmem gerekiyordu. İnsanların nasıl davrandıklarını öğrenmem gerekiyordu. Gerçek anlamda öğrenebilmem için insana özgü tüm hislerden, duygulardan ve deneyimlerden geçmem gerekiyordu. O nedenle bu sefer bu şekilde gelmem gerekti. Irkınızla ilgili, Atlantis tufanı sırasında ve sonrasında olduğundan çok daha fazla öğrenecek şey var artık.

D: Ama söylediğine göre senden, yani özünden bir parça bir bebek olarak geldi. Ve özünden giderek daha fazlası bünyene katılıyor, değil mi?

I: Evet, giderek daha fazlası bu fiziksel bedenin bünyesine katılıyor. Bu fiziksel bedenin frekansı ve titreşimi her geçen gün yükseltiliyor. Geceleri çok yoğun çalışma yapılıyor. Onun DNA'sı üzerinde çalışıyoruz. Fiziksel bedeninin farklı yönleri üzerine de çalışıyoruz. O bilmiyor ama uykuda olduğunda üzerinde çalışmak için onu pek çok kez alıp götürdük. Bu kanal (Ingrid) sana çakralarının sürekli döndüğünden bahsetmişti. Bu ona sürekli oluyor. Yatarken, sessiz bir şekilde otururken ya da biriyle sohbet ederken titreşimi hızlanıp duruyor ve sürekli yeniden ayarlanıyor. Şimdi kendisine

neler olduğunu daha iyi anladı. Daha önce anlayamamıştı.

D: Sormak istediği sorulardan biri de buydu: Neden bedeninde titreşim ve başının içinde bir çınlama hissettiğiydi.

I: Artık anladığı için daha fazla bu konuyu sorgulamayacak. Ve olanları kabul etmeye daha açık olacak.

D: Yani bunlar sadece bünyesine giderek daha fazla enerjinin katılmasından ve enerjisinde değişimler olmasından kaynaklanıyor. (Evet, evet.) Mısır'a ilk gittiğinde yaşadığı deneyimlerin nedeni de bu mu?

Ingrid birkaç yıl önce bir tur grubuyla Mısır'a gittiği zaman İsis Tapınağı kalıntılarını gezerken çok duygusal tepkiler vermişti. Bu deneyim onu fiziksel olarak da o kadar güçlü etkilemişti ki, seyahatini yarıda kesip Amerika'ya geri dönmek zorunda kalmıştı. Fiziksel ve zihinsel olarak normale dönmesi birkaç haftasını almıştı ve neden bu kadar aşırı tepki verdiğine bir türlü anlam verememişti. Bu da yanıtlanmasını istediği sorularından biriydi.

I: Ona artık hayat amacı doğrultusunda ilerlemesi gerektiği söylenmişti ama o bunu yapmıyordu. O, sizin deyiminizle, (yavaşça ve dikkatlice telaffuz ederek) erteleyip duruyordu. Bu benim için söylemesi zor bir kelime. Artık ne yapması gerektiğini bilmeli ve sizin deyiminizle işe koyulmalı. Yapması gerekeni yapmaya başlamalı.

D: Ama tereddüt etmek çok insani bir durum.

I: Biliyorum. İnsan olma deneyimini öğrenmeye çalışırken özümsediği insani hislere ve duygulara kapılıyor. Bu da şimdiye kadar onu belirli bir ölçüde tüketti. Bence artık ilerlemesinin vakti geldi. İlerlemeli. İsis ile bağlantısını kendine saklaması da iyi olur çünkü insanlar bunu

anlamayacaktır. İnsanlar yanlış fikirlere kapılabilirler. Kendini beğenmişlik olarak algılayabilirler. O yüzden bundan kimseye söz etmemeli.

D: Bunu sadece anlayacağını düşündüğü insanlarla paylaşabilir. (Evet) Ama İsis Tapınağı'na gittiğinde verdiği tepkilerin nedeni buydu.

I: Evet, o sırada enerjisinin büyük bir bölümü aktive oldu. Özünün büyük bir bölümü aktive oldu. Çünkü o bölgede fiziksel bedende olduğu zamanlardan pek çok parçası vardı orada. Orada çok, çok, çok uzun süre yaşadı. O nedenle oraya gittiğinde, oradaki frekans düzeylerinde bulunan kendi enerjisini çekip onunla bütünleşti. Aslında oraya gitmesinin nedeni de buydu çünkü bu olay onun bütünleşme sürecinin bir parçasıydı. Oradaki enerjilerin tümüyle bütünleşti. Yerle, nehirle, ağaçlarla... Oradayken tüm yaşam formlarıyla bütünleşti.

D: Yani oraya gitmesi bu sürecin tetiklenmesi ve aktive edilmesi içindi.

I: Mısır'a bir daha gitmeyecek çünkü artık oraya gitmesine gerek kalmadı. Bundan sonrası dünyadaki olaylara bağlı. Orta Doğu'da çok şey oluyor. Ve daha da olacaklar var.

D: Oradayken onun için çok endişe etmişler ve onu hastaneye götürmüşlerdi.

I: O olayda neredeyse ölüyordu. Ama biz onu ölümden döndürdük.

D: Çok fazla enerji yüklenmişti. (Evet) Bunun bir daha yaşanmayacağından emin olabilmesi için ona yardımcı olabilir misiniz?

I: Ona elimizden gelen her şekilde yardımcı olacağız. Bunun bir daha asla olmamasını sağlayacağız.

D: Ingrid Güney Afrika'da büyüdü. Neden oradan ayrılması gerekti? Oradan ayrılmak onun için çok travmatik ve zorlayıcı bir karar oldu.

I: Bu karar ilahi düzenin bir parçasıydı. Merkeze taşınması ruhunun isteğiydi. Buraya gelmesi konseyin isteğiydi çünkü sevgi titreşimine ihtiyaç duyan

ülke burasıydı. Birliği anlaması gereken ülke burası. Sevgiyi anlaması gereken... Tüm yaşama saygı duymayı anlaması gereken... Çünkü bu gezegendeki en büyük güç odur.

D: Yani enerjisini bu ülkeye taşımak onun kaderinde vardı.

I: Dünyanın sevgiye uyanması gerekiyor. İnsanların yerlerine saygı duyması gerekiyor. Barışı sağlaması gerekiyor. Bir denge kurması gerekiyor... Bu frekans düzeylerinde. Petrole ihtiyacın olduğu için gidip insanları öldürmen gerekmiyor. Güç ve açgözlülükten kaynaklanan durumlar yaratman gerekmiyor. Hayatlar pahasına böyle şeyler yaratamazsınız. Sırf daha çok finansal güç kazanacaksınız diye böyle şeyler yaratamazsınız. Daha fazla hırs ve daha fazla kontrol. Şimdi paylaşma zamanı. Küresel kaynaklarınızı paylaşmalısınız. Açları doyurmalısınız. Birbirinizi sevmelisiniz. Saygı ve sevgi.

D: Bu çok zor çünkü bunların hepsi güce sahip olanların kontrolünde.

I: Şu an öyle bir aşamaya geliyoruz ki çok fazla yaşam enerjisi buraya doğru geliyor. Şu anda bu gezegene çok yüksek frekanslar yöneltiliyor. O kadar ki artık insanların değişmek dışında bir seçenekleri olmayacak. Şimdiye kadar ki düzeni oluşturan katı yapıların hepsi yerle bir olacak. Paramparça olup yıkılmaktan başka şansları yok. Işığın gücüyle, ya da sevginin gücüyle, hepsi yıkılacak. Çünkü o çok güçlü. Hiçbir şey sevginin gücünü yenemez. Sevgi her şeydir. Sevgi soluduğunuz şeydir. Evrenlere, kozmosa nüfuz eder. Ve her şey ondan yaratılmıştır.

D: Bu doğru. Güç yapılarını nasıl alt edeceğini görmek ilginç olacak çünkü her şeyin kontrolü onların elinde.

I: Kendilerini kendi elleriyle yıkacaklar. Kendi sonlarını kendileri getirecekler. Kendi yıkımlarını kendileri yaratacaklar. Başlarına gelen her şeyin sorumlusu yine kendileri olacak.

Bize Ingrid'in sağlık sorunlarının baskıcı bir adamla yaptığı kötü evliliğin baskısından kaynaklandığı söylenmişti. Bunun nedeni karma değildi çünkü Mısır'daki yaşamından bu yana hiç Dünya'da yaşamamıştı. Başka bir kişiyle yaşanan olumsuz hayat deneyimlerinin, o kişiyle başka yaşamlardan kaynaklanan karmayı çözümlemekten başka nedenleri de olabilir. Bu vakada böyle bir deneyimin nedeni, insan enerjileriyle başa çıkmayı öğrenmekti. Ve hepimizin bildiği gibi bu enerjilerin bir kısmı gerçekten de çok olumsuz olabiliyor. Tabii kişi bilinç düzeyinde bu deneyimlerin nedenleriyle ilgili hiçbir bilgiye ya da anıya sahip olmadığı için de bu deneyimleri anlamlandırmak kişi için çok zor olabiliyor.

I: İnsan psişesini, davranışsal örüntülerini, insanların yalanlarını ve kandırmacalarını anlaması gerekiyordu. Ve davranış biçimlerini. Öğrenmesinin tek yolu bunları deneyimlemesiydi.

Ingrid'in konuşma biçimi değişerek kesik kesik ve kelimeleri kısa tutan bir hal aldı. Aynı şey seansın başında da olmuş ama sonra düzelmişti. Sanki kelimeleri söylemekte zorlanan ve bu şekilde iletişim kurmaya alışık olmayan biriyle konuşuyordum. Uzun kelimeleri bazen hecelemesi gerekiyordu. Konuşması kulağa garip geliyordu ve hiç doğal değildi. Seansın sonuna doğru sesi tekrar normale döndü.

I: Ingrid daha çok enerji ve frekans sisteminin bütünüyle çalışıyor. Ve ilahi sevgi enerjisinin titreşimini başkalarının frekans sistemine getiriyor. Sadece bu ilahi sevginin getirilmesiyle bile sevgi diğer her şeye nüfuz ediyor ve üstün geliyor. Her şeyi değiştirip özünü dönüştürüyor. Sevgi dünyanın en güçlü şeyidir. İnsanlar sevginin karşıtının korku olduğunu

söylüyor ama değil. Sevgi sadece vardır. Sevginin bir karşıtı yoktur. Bunu unutma sevgili çocuğum. Sevginin bir karşıtı yoktur. Sadece sevgi vardır. Her şeyin cevabı sevgidir. Her şeyin. Nerede uyumsuzluk varsa. Nerede acı varsa. Nerede açlık varsa. Nerede hüzün varsa. Sadece sevgi gönderin. Sadece insanlığa değil, yaşamın tümüne gönderin. Nehirlere, okyanuslara, ormanlara... Hayvanlara, kuşlara, arılara, soluduğunuz havaya... Kozmosun tümüne, çünkü siz birin bir parçasısınız. Hepimiz birin bir parçasıyız. Ayrılık yok.

* * *

Tanrıça İsis ile ilgili araştırma yaptığım zaman İsis'in, gerçekten de Ingrid'in Dünya'ya yapmak üzere geldiğini söylediği şeylerle ilişkilendirildiğini gördüm. İsis evlilik kurumunu kurmuş, kadınlara mısır öğütmek ve keten dokumak gibi evsel uğraşları öğretmişti. Tarımı ve tıbbı halka tanıtan o olmuştu. Atlantis'in yok oluşundan sonra insanların Dünya'yı yeniden inşa etmelerine yardımcı olmak için geldiğini söyleyen birinin böyle hatırlanması ona çok uyuyordu. İsis, birincil dişi arketipi ya da doğanın ilahi doğurganlığını temsil eden enerji olarak görülüyordu. O, ilahi anneliğin odağı ve yeniden doğuşun kraliçesiydi. Ay döngüleri ve yıllık ekin döngüleriyle ilişkilendiriliyordu. İsis insanların Dünya'ya nasıl bakmaları gerektiğini öğrenmelerini istemişti. Dişil gücü, ilişkilerde duyguları derin bir biçimde hissetme kapasitesini, yaratım gücünü ve yaşamı sürdürmek için gerekli tüm maddelerin kaynağını ve korunmayı sembolize ediyordu.

Bulduğum bilgilerden yaptığımız seansı destekleyen bir diğeriyse İsis'e "Eset" de dendiğiydi. Bu isim, Ingrid'in söylediği "Ezi" ismine fonetik olarak çok yakındı ve Ingrid'in aksanını da göz önüne alacak olursak ikisi aynı bile

olabilirdi.

Etkisi bugün büyük ölçüde unutulmuş olsa da İsis modern dinlerin gelişmesinde de önemli rol oynamıştı. Ağırlıklı olarak dişil niteliklerin vücut bulmuş hali olmasıyla Grekoromen dünyası tarafından kendisine tapılmıştı. Hristiyanlığın doğuşuyla beraber birçok İsis tapınağı kiliseye dönüştürülmüştü. Dördüncü yüzyılda Hıristiyanlık Roma İmparatorluğu'nda yayılmaya başlarken İsis'e tapanlar onun hatırasını canlı tutabilmek için Madonna inancının temellerini atmışlardı. Hatta erken Hıristiyanlardan kendilerine "İsis'in çobanları ya da hizmetkârları" anlamına gelen Pastophori ismini verenler olmuştu ki Hıristiyanlıktaki "pastors" (papaz) kelimesi buradan geliyor olabilir. İsis'in oğlu Horus'u emzirişini gösteren antik tasvirleri, dini sanat eserlerinde rastlanan "Madonna ve Çocuk" tasviri de dahil olmak üzere yüzyıllar boyunca tüm anne ve çocuk portre stillerine ilham olmuştu. Böylece İsis ve oğlu Horus, Kucağında İsa'yı tutan Bakire Meryem'e dönüşmüştü.

BÖLÜM 5

SAKLI KENT

Memphis Tennessee'ye 2001 yazında Unity Church'te (Birlik Kilisesi) konuşma yapmak üzere gitmiş ve küçük bir mutfağı da olan bir motel odasında özel seanslar yapmak üzere bir hafta kadar kalmıştım.

Benimki gibi bir iş yapıyorsanız, beklenmedik şeylere hazır olmalısınız. Artık insanlarla yaptığım seanslarda kişinin "normal" bir geçmiş yaşama gitmediği durumlarla giderek daha sık karşılaşır oldum. Neredeyse bize kişinin hayal edebileceğinin de ötesinde bir varlık olduğunun farkına varması gerektiğini gösterircesine... Kişilerin ruhsal yaşamları tahmin edebileceklerinden çok daha renkli oluyor. Belki de kendimizin diğer parçalarının farkına varmamız gereken bir zamandayız. Danışanlarımın başka gezegenlere, boyutlara ya da çoktan unutulmuş uygarlıklardaki yaşamlarına gitmeleri artık alıştığımız bir şey haline geldi. Onlar nereye giderlerse gitsinler, benim tarif ettikleri şeylerle ilgili sorular sormam gerekir. Çünkü gördükleri ne olursa olsun, onu görmelerinin bu yaşamları, bireysel gelişimleri ve vardıkları anlayış açısından önem arz eden bir nedeni vardır.

Mary için de bu böyleydi. Onu buluttan indirdiğim anda söylememe gerek kalmadan etrafında gördüklerini tarif etmeye başladı. Tarif ettiği şeyler tarihten aşina olduğum hiçbir şeye benzemiyordu. Kendini kocaman ve muhteşem bir binanın içinde bulmuştu. Binada çok sayıda yüksek tavanlı ve geniş oda vardı ve binanın mimarisi de daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Çok sıra dışıydı. İnanılmaz detaylı oymalarla kaplı kocaman ahşap kapılar vardı. Geniş pencereden dışarıdaki avluya bakınca üzerinde

Uzakdoğu tarzında minik bir köprü uzanan bir göl gördü. Bina muazzam büyüklükteydi ve tarif edilemeyecek kadar güzeldi. Binanın her bir unsuru incelikle işlenmişti ve renkler son derece zengin ve asildi.

Ondan kendini tarif etmesini istedim. Kırmızı ve altın renklerinde kadife görünümlü bir malzemeden yapılmış çok güzel bir cübbe giyen bir erkekti. Ayrıca başında tam olarak göremediği bir başlık da vardı ve ayakkabıları bir tür ahşaptan yapılmaydı.

Ona ne iş yaptığını sorduğumda kendini bu devasa yerdeki odalardan birinde buldu.

M: Sanırım ben bir keşiş ya da ruhsal bir kişiyim. Şimdi burada başkaları da var. Onlar benden daha sade giyimli. Hepsi birbirinin aynı giyinmemiş ama sade giyinmişler. Girdiğim bu odanın her yeri kitap dolu. Farklı büyüklükte ve kalınlıkta kitaplarla yerden tavana kadar dolu. Nereye baksan kitap var. Kitaplar. Kayıtlar.

D: Bunlar açıp okunan türden kitaplar mı?

Kitaplarla parşömen ruloları arasındaki ayrımı netleştirmeye çalışıyordum çünkü bu, hangi dönemde olduğumuzu anlamama yardımcı olabilirdi.

M: Evet, açıp okuyabildiğin türden. Ben daha yüksek bir bakış açısından aşağı, odanın içine bakıyorum. Ve daha aşağıdaki katta oradan oraya koşturup bir şeylerle uğraşan insanlar var.

D: Bu oda bir tür kütüphaneye benziyor gibi. Doğru mu?

M: Öyle görünüyor. Sanırım buradaki insanların bazıları kitapların bakımıyla ilgilenen kişiler. Araştırma yapıyor ya da kayıt tutuyor gibi görünüyorlar.

Burası bilgilerin içinde toplandığı antik dönemden bir salon gibi hissettiriyor. Sanırım bu çok geniş bir koleksiyon. Çok geniş.

D: Bakım işini onlar yapıyorsa senin oradaki görevin ne?

M: Pek emin değilim. Şimdi taş duvarlar da görüyorum. (Ani bir aydınlanma.) Sanırım ben yerin altındayım. Burası bu büyük kompleksin başka bir bölümü gibi görünüyor. Öyle ki bana acaba bunların hepsi yerin altında mı diye düşündürüyor.

D: Daha önce bir göl ve bir köprü görmüştün.

M: Burası büyük bir yeraltı şehri olabilir mi diye düşünüyorum. Öyleye benziyor. Burayla ilgili ilk izlenimim bir Shambala*'ya (kelimeyi söylemekte zorlandı) ya da Shangri-La** ya da onun gibi bir şeye benzediğiydi. Büyüklüğü bakımından. Ama kayalar, tüneller ve basamaklar bana buranın saklı bir yer olduğunu düşündürüyor. İçeride ışık ve su var ama burası bütünüyle saklı bir yer. Ve tüneller görüyorum. Burası gözlerden ırak bir yer. Saklı. Korunması için saklı. Kayıtları korumak için.

Son birkaç yıldır gerçekleştirdiğim regresyon seanslarında tekrar tekrar karşıma çıkan ortak temaya bakılırsa biz bilgi ve bilgeliğin kayıtçıları ya da toplayıcılarıyız ve esas görevimiz de bu bilgilerin unutulmaması için onları DNA'mıza ya da bilinçaltımıza kodlamak gibi çeşitli yollarla saklamak. Bilgi, ilahi plan içerisindeki en önemli şey gibi görünüyor. Belki de Kaynak ya da Tanrı, toplayabileceğimiz kadar bilgiyi toplamamıza ihtiyaç duyuyor. Dünya dışı varlıklar da bilgi toplayıcıları. İmplantların (özellikle de burun boşluğunda bulunan implantların) ana işlevlerinden biri de bilgi kaydetmek ve iletmek. Bu konuyu araştırdıkça görüyorum ki aslında her şey bir kayıt. Diğer bölümlerde bu konuyla ilgili daha fazla bilgi yer alacak.

D: Yani burası güvenli bir yer olduğu için mi kayıtları yeraltında bulundurmayı tercih etmişler?

M: Evet, burası güvenli bir yer. Yerüstünde piramitler var ama burası yeraltında çok derinde. Bir piramit görüyorum. Ama şimdi bir de yüksek sıradağlar görüyorum o yüzden piramitler bizim aşina olduğumuz şeyler olamaz. Buraya gitmek için dağların içerisine oyulmuş basamaklar var. Bilinmeyen şeyler. Dağların içerisinde saklı şeyler. Piramit dağın içinde! (Şaşırarak) Bu bir uzay üssü. Dışarıda ayrı bir dünya var, içeride ayrı bir dünya.

D: Dağların içerisine oyulmuş dediğin basamaklar nereye gidiyor?

M: Saklı kentin girişine gidiyor.

D: Yani piramit dışarıda kalıyor ama girişi sıradağların içinde, öyle mi?

M: Evet. Önemli olan piramit değil. Önemli olanın piramit olduğu düşünülmüştü ama değil. Önemli olan onun etrafında, arkasında ve altında bulunan dağların içindeki. Saklı olan şey orada.

D: Piramit herhangi bir şey için kullanılıyor mu?

M: Hayır. O sadece bir yer işareti.

"İsis" bölümünde yeraltındaki şehirlere giden tünellerin girişlerinin piramitlere yakın yerde olduğunu söylemişti.

D: Ama buranın bir uzay üssü olduğunu söyledin.

M: Eskiden bir uzay üssüydü, evet. Burası ilk inşa edildiğinde, uzun zaman önce. Dünyanın çok çok derinlerine giden çok büyük, devasa bir açıklık görüyorum. Burası inşa ediliyor. (Uzun bir duraklama)

D: Ne görüyorsun?

M. Sadece inanılmaz büyüklükte ve dünyanın derinlerine doğru giden çok derin bir yarık görüyorum. Ve bu çatlaktan derinlere doğru inen gemiler olduğunu biliyorum. Erzak alıyorlar. İnsanları alıyorlar. Malzeme alıyorlar. Ve yeraltında inşa ediyorlar. Neredeyse bir volkanın ağzına benziyor ama ne büyüklükte, bilemiyorum. Ama aşağı doğru iniyor ve hiçbir şey göremediğim bir noktaya kadar geliyorum. Derinleri o kadar karanlık. Yeraltında inşa ettikleri yere malzeme götürmek için kentin girişine böyle gidiyorlardı. Bir volkan gibi muazzam bir yarığın derinlerine inerek. Ve devasa deliklerden geçerek.

D: İnsanlar bulamasın diye mi böyle yapıldı?

M: Evet, uzun zaman önceydi. Dağın diğer tarafında, aşağıdaki vadinin orada yaşayan ilkel insanlar vardı. Kulübe türü şeylerde yaşıyorlar. Onlar buranın yerli halkı. Korkmuş görünüyorlar. Üzerlerindeki gökyüzünde bir sürü şey var.

D: O yüzden mi korkmuş haldeler? (Evet) Gemilerin insan ve malzeme getirdiğini söylemiştin.

M: Evet, içeri girmemiz lazım. Az önce yeraltı mağarasını görüyordum. Derinine gittikçe dipte ışık görmeye başlıyorsun.

D: Aşağıda aydınlık yaratmanın bir yolunu mu buldular?

M: Bu başka yerlerden getirilen bir teknoloji. Dünya'ya ait bir teknoloji değil.

D: Neden buraya gelip bu dağın içinde bir şehir inşa etmeyi seçtiler?

M: Gezegeni mahveden bir savaş var.

D: Bu savaş Dünya gezegeninde mi oluyor?

M: Evet, sanırım öyle. Yer yüzeyini büyük ölçüde mahveden bir savaştı. Çok, çok fazla yıkım.

D: Bu insanlar yerlilerle mi savaşıyor?

M: Hayır, savaştıkları da dışarıdan gelen insanlar. Çok kötüler… Şeytaniler.

Acımasızlar. Bu gezegene geldiler. Çok sertler. Çok güçlüler.

D: Peki onlarla savaşan diğer grup daha önceden mi buradaydı?

M: Tek grup değil, birden fazla. Pek çok grup var. Bir grup… (Uzun bir duraklama)

D: Ne görüyorsun?

M: Yukarıda, gölün yakınında buzula benzer bir şeyin görüntüsü. Ve orada… Çok tuhaf görünümlü bir gemi var. Uzay Yolu'nda bile böylesini görmemiştim. Uzun ve ince ama çeşitli uzantılara sahip.

Gemiyi gözlemlediği sırada uzun süre sessiz kaldı. Böyle anlar benim için çok can sıkıcı olabiliyor çünkü onun gördüklerini ben göremiyorum. Ardından tekrar gördüklerini tarif etmeye çalıştı.

M: Yakınlarda bir şey yapıyorlardı. Bir tür… Gördüğüm şeyin ne olduğunu tam olarak bilemiyorum. Tesis gibi bir şey, bir tür fabrika. Ve kaynakları alıyorlar gibi hissediyorum. Madencilik yapıyorlar. Çok büyük, geniş bir aparat var… Ne olduğunu bilmediğim şeyler görüyorum.

D: Bir buzulun yakınında olduklarını söylemiştin, değil mi?

M: Buzul yukarıda. Ama bu şey dağın alt kısmına, vadiye doğru gelmeye başlıyor.

D: Kazıyı orada mı yapıyorlar? (Evet) Bunun bahsettiğin savaşla nasıl bir bağlantısı var? (Duraklama) Birden fazla grup olduğundan bahsetmiştin.

M: Füze gibi şeylerin ateşlendiğini ve fırlatıldığını görüyorum. Buzul bu savaşlar sonucu buraya gelmiş. Muazzam bir ışık görüyorum. Bu gezegenin dış yüzeyinin çoğunu bu ışık mahvetmiş. Muazzam patlamalar. İnsanların çoğu uzay gemileriyle uzaklaşmış. Bir kısmı da yeraltında yaşıyor. Pek çoğu yok edilmiş.

D: Buzul bu yüzden mi buraya gelmiş?

M: Evet. Yaptıkları şey bazı karaların çökmesine ve bazılarının da yükselmesine neden olmuş. Günler süren karanlığa neden olmuş. Soğuk. Yıkmış, mahvetmiş. Muazzam bir yıkım. Yardım etmek için burada olduğumu biliyorum. Kayıtlara göz kulak olmak için buradayım.

D: Yani kayıtları bu yüzden başka bir yere taşıdılar.

M: Evet. Bilgiyi.

D: O geniş kütüphanede saklamaya çalıştıkları bu kayıtları nereden elde etmişler peki?

M: Bu sahip olduğumuzdan haberimizin bile olmadığı bir bilgi. Gelişen uygarlıklar vardı. Atlantis. Lemurya. Ve diğerlerinden edindiğimiz teknoloji. DNA'nın insanlarınkiyle nasıl karıştırıldığı.

D: Bunların hepsi o kayıtlarda mı bulunuyor?

M: Evet. Bu muazzam yerde.

D: Ve senin görevin bu bilgiyi korumak ve ona göz kulak olmak mı?

M: Tam olarak emin değilim. Bilgiyi kaydetmiyorum. Tam olarak göz kulak da olmuyorum. Sanırım ben bir danışmanım, ya da… (Uzun bir duraklama) Aydınlatılmış bir merdiven boyunca ilerlediğimi görüyorum. Uzun bir merdiven değil, küçük ve bir alana açılıyor. Burası çok iyi aydınlatılmış. İçinde kristaller var. (Duraklama) Başka varlıklar benimle burada buluşuyor. Işık olarak buraya geliyorlar. Gerçek bedenleriyle değil. Bir beden formuna bürünüyorlar. Çok ama çok güzeller. (Uzun bir duraklama) Ve bir de küre var… Çok güzel renklerde ve ışık saçıyor, kaybolup beliriyor. Ve benimle iletişime geçiyorlar gibi hissediyorum. (Uzun bir duraklama) Konuştukları kişi benmişim gibi ve sonra ben de gidip söylediklerini diğerlerine anlatıyorum.

D: Ama onlar fiziksel bir bedene sahip değilken sen sahipsin.

M: Fiziksel bir bedene sahibim. Ve orada, yeraltında yaşıyorum.

D: Daha önce bulunduğun yeri inşa ederlerken bir şeyler getirdiklerini görmüştün. Belli ki artık inşaat bitmiş. Öyle mi? (Evet) Tekrar yüzeye çıkıp orada yaşayabilir misin yoksa yeraltında mı kalmak zorundasın?

M: Bazıları yüzeye dönecek. Diğerleriyse yüzeye dönmeyi seçmeyecek. Ama zamanla yüzey tekrar yaşanabilir bir hal alacak.

D: Peki kayıtlar Dünya'ya dair kayıtlar mı yoksa başka bir yere mi ait?

M: Dünya ve diğerleriyle ilgili kayıtlar. Adeta her şeye dair tüm bilgi.

D: Ve bu varlıklar bu kayıtları yok olmasınlar diye mi derinlerdeki bu yere getirdiler?

M: Onla çok ama çok sevecen. Bize öğretmek ve yardımcı olmak için buradalar. Ben onların sesiyim, sanırım.

D: Yüzeyde savaş olunca her şeyin yok olacağından mı korktular?

M: Evet, bizi korumak istediler. Korumak, kurtarmak ve ilerleyen zamanlarda bize yardımcı olmak.

D: İnsanları yeraltına onlar mı getirdi?

M: Evet, yeraltında birçok farklı varlık var.

D: Bu güzel şehri Atlantis'in yok olmasından sonra mı inşa ettiler?

M: Şehrin inşasına Atlantis'in yok olmasından önce başlandı. Bunun olacağı biliniyordu. Bu bilgi cepteydi. Herkes tarafından biliniyordu. Şiddet artmıştı. Şehrin inşasına ve kayıtların biriktirilmesine çok önceden, Atlantis'ten bile önce başlandı. Atlantis'ten çok önce.

D: Ben Atlantis'ten önce de sonra da pek çok uygarlığın var olduğunu duymuştum.

M: Atlantis döneminde çok gelişmiş şehirler vardı. Aynı zamanda çok ilkel yerler de. Şimdi dış dünyayı görüyorum. Ve dağlarla çevrili bir ama suyun üzerine kurulmuş bir şehrin kapılarını görüyorum. Bu yer yerin üstünde. Diğer yer halihazırda yerin altında bulunuyordu.

D: Yerin üstündeki insanlar tarafından mı inşa edildi?

M: Bildiğimiz insanlardan evrimsel olarak daha ileride bulunan insanlar tarafından. O şehir daha kalabalıktı. Yeraltındaki şehir daha seyrek yerleşim olan bir bölgedeydi. İnsanlar ve dünya dışı varlıklar burada birlikte yaşadılar ve var oldular. İçlerinde buraya yardım için gelenler olduğu kadar burayı fethetmek için gelenler de vardı. İnsanların bir kısmı zamanla çok daha ilerlemiş hale geldi. Diğerleriyse hayli ilkeldi. Daha hayvani. Ve insanlara çok ama çok kötü davranılan bir yer de var. Çok kötü. Mutasyonlar.

D: Atlantis döneminde mi? Bir zaman sıralaması alabilir miyiz?

Tabii ki aklıma Atlantis dönemindeki yarı insan/yarı hayvan mutasyonlar gelmişti. Ama bahsettiği dönem o dönem miydi, bilmiyordum.

M: Biri diğerinden biraz daha önce ama çok yakın. (Uzun bir duraklama) Konsey! Bir konsey var. Kötüleri durdurmak için yapılan bir toplantı var. Büyük bir toplantı. Galaksiler. Bir sürü galaksi. Bir sürü halk.

D: Mutasyonları yaratanlardan bazılarını durdurmak mı istiyorlar?

M: Evet, çünkü yıkıcı şeyler yapıyorlar. Çok baskıcılar. Acımasızca şeyler yapıyorlar. Bu iki dönem arasındaki zaman birbirine o kadar yakın ki ayırt etmek çok zor – Belki on sene arayla. Dünyanın bir bölgesi çok gelişmiş ve gelişmeye de devam ediyordu. Diğer bir bölgesiyse çok ilkel, talan edilmiş, madencilik yapılır halde. Altın için madencilik yapılıyor. Savaşçı yapıdalar. Yaptıklarının gizli tutmaya çalışıyorlardı. Yakındalardı ama aynı bölgede değil. Ve yaptıkları ortaya çıktı. Ve yüksek bir yerde bu konuyu tartışan bir konsey var. Ve bu grubun yaptıklarından hoşlanmıyorlar. Büyük bir masa. Çokça tartışma.

D: Bir karara varıyorlar mı?

M: Evet. Korumak zorunda olduklarına, onları durdurmaları gerektiğine karar veriyorlar. (Uzun bir duraklama) Onlardan burayı terk etmelerini istiyorlar. Eylemlerine bir son vermelerini, buradan ayrılmalarını. Bir lider, bir sözcü var, üzerinde bir sürü metal olan. Başında adeta bir kuşu andıran bir başlık var. Onlar bu konseyin onlar için bir tehdit oluşturduğunu düşünmüyorlar. Ve bu gezegende en az onlar kadar hakları olduğunu iddia ediyorlar ve buradan ayrılmayı reddediyorlar. Bir süredir silahlar getirmektelermiş. Uzay üssünü görüyorum. Yerde silahlar var. Burayı onlar istiyorlar. Bir süredir herhangi bir saldırıya karşı hazırlanıyorlarmış. Savaşçı bir bilince sahip oldukları için savunma silahları çok.

D: Yani konseye itaat etmeleri gerektiğini düşünmüyorlar. (Hayır) (Duraklama) Zamanı kısaltabilir ve bana eylemlerinin sonucunda ne olduğunu anlatabilirsin. Konsey ne yapmaya karar verdi?

M: İnsanları güvenli bir yere götürmeye ve yerleştirmeye o zaman karar verdiler. Tehdit altında oldukları aşikardı. Sonuç çok yıkıcı olabilirdi, çok pahalıya patlayabilirdi. İnsanları taşımak için büyük bir telaş var, her şey çok hızlı oluyor.

D: Ama negatif olan grup savaş açtıkları takdirde bu kadar istedikleri bu yeri mahvedeceklerinin farkında değil mi?

M: Bunu gerçekten hiç düşünmediler. Kitlesel bir yıkım oldu. Pek çok galaktik savaş gerçekleşti.

D: Yani savaş çıkarmanın bindikleri dalı kesmek anlamına geleceğini düşünmediler.

M: Hayır, hayır. Yaratan özgür irade bahşetmişti. Karanlık tarafın akışını sürdürmesine izin verilmişti. Bunun olmasına izin verilmişti. Ve ışığın

tarafındakiler bu duruma karşı gelemeyince Dünya çok karanlık bir döneme girdi. Yüzeyde kurtulan çok az şey var. Çok az. Koruma altına alınan bazı yerler var ama çok, pek çok şey mahvolmuş durumda. Büyük değişimler söz konusu. Etrafta bu durumdan etkilenen, hatta tamamen yok olan başka gezegenler de var. Sadece Dünya'yı etkilemekle kalmadı. Bu, bu sistemde gerçekleşen galaktik bir savaştı.

D: Etkilenen diğer gezegenler hangileriydi?

M: Bu galakside, bu güneş sisteminde Mars çok etkilendi. Mars şimdiki gibi çorak bir gezegen değildi.

D: Bize bunun nedeninin Mars'ta gerçekleşen bir savaş olduğu söylenmişti.

M: Bu savaşlar birbiriyle bağlantılı savaşlardı. Zararın bir kısmı galaktik savaşlardan kaynaklanıyordu.

D: Yani Dünya'da olanların bir yansıması değildi, bunlar aynı anda mı yaşanıyordu demek istiyorsun?

M: Anladığım kadarıyla öyle. Birçok grup dahildi. Ben on ikiler konseyinin bir üyesiymişim gibi hissediyorum. Neden on iki dediğimi bilmiyorum çünkü masada çok daha fazla kişi var.

D: Belki de o on iki kişi içlerindeki en önemlileriydi.

Bahçenin Koruyucuları'nda (Keepers of the Garden) Phil aracılığıyla bize ilk kez bilgi aktaran grubun kendisini On İkiler Konseyi olarak tanıttığına dikkatinizi çekmek isterim.

M: Ben uzun, çok uzun bir süre yeraltındaki o şehre göz kulak olmakla görevlendirilmiş bir arabulucuydum.

D: O halde yüzeydeki yıkım yeraltındaki şehirleri etkilemedi.

M: Hayır, orası güvendeydi. Hala da yerinde duruyor.

D: Sana çalışmalarımdan edindiğim bir bilgiyi vereyim: Duyduğuma göre Atlantis'in batmasına neden olan, Atlantisli bilim insanlarının yapmamaları gereken şeyler yapmalarıymış.

M: Atlantis'te pek çokları karanlık tarafa geçtiler. Her zaman öyle değillerdi. Ve gücün yanlış kullanımı galaktik savaşı getirdi. Hepsi birbirine bağlıydı.

D: Yani Atlantis halkı, negatif varlıklarla aynı safta mı yer alır hale mi geldi?

M: Evet, birçoğu karanlık tarafa geçti. Bunların hepsi aynı anda gerçekleşiyordu, hatta belki de daha önceden. Aydınlık tarafta ileri görüşlü, bugün bilmediğimiz büyük güçlere sahip olan pek çok varlık vardı. (Uzun bir duraklama) Bunların hepsi durdurulabilirdi ancak bu özgür iradeye aykırı olurdu. Olan ve olmuş olan ve olacak olan her şeye izin vermek gerekiyordu. Dünya'nın milyonlarca ve milyarlarca yıllık tarihinde bunların hepsi yaşandı ve dönüp dolaşıp aynı noktaya gelindi. Ve bu konuda çok ama çok bilgi var. Gerçekleşecek olan çok ama çok değişiklik var. Öğrenilecek çok bilgi var.

D: Ben başlarına bu işi açanın hep Atlantislilerin kendileri olduğunu düşünmüştüm.

M: Perde arkasında bir sürü şey oluyordu. Atlantisliler negatif karanlık taraftakiler müdahalesiyle deneylerine başladılar. Adeta oldukları kişiyi unuttular. Aydınlanmış hallerini unuttular. Maddesel dünyaya kapıldılar ve bu durum bütün bu yıkımı getiren dengesizliğin başlangıcı oldu.

D: Yani negatif olanlarla iş birliği içindeydiler mi demek istiyorsun?

M: Evet. Karanlık taraf gözlerini boyamıştı.

D: Yani negatif olanlar onlara yardım ediyor, bilgi veriyordu, öyle mi?

M: Evet, baştan çıkarılıyorlardı.

D: Ve konsey durumun ve sonuçlarının farkında olmasına rağmen bu savaşın gerçekleşmesine göz yumdu.

M: Konu özgür iradeyle ilgiliydi. Ve öğrenmekle. Bilinç öğrenmek ve keşfetmek adına karanlık alemlerde çok ileriye gitti. Kocaman, dönem tekerlek gibi bir şey görüp duruyorum ama bu bir tekerlek değil. Bir güneş sisteminin dönüp dolaşıp aynı noktaya gelmesi gibi bir şey.

D: Yani bir döngü gibi mi? (Evet) Peki yıkımdan sonra yaşamın ve uygarlığın yüzeye geri gelmesi çok uzun süre aldı mı?

M: Evet. Yerlilerden bazıları Dünya'ya geri getirildiler. Ve yeni uygarlıklar kurdular. Her şeye baştan başlar gibi.

Bu bölümde bu konuya daha sonra tekrar değinilecek. Danışanlarımdan biri bir geçmiş yaşamda kendisiyle beraber birçok kişinin büyük bir felaket öncesi gezegenden alınarak daha sonra geri getirildiklerinden ve hayatlarına sıfırdan başladıklarından söz etmişti.

D: Ve bu olayların bazı buzulların oluşumuna neden olduğunu söylemiştin, değil mi?

M: Evet. Bu olaylar Dünya'yı değiştirdi.

D: Peki bu bilgiye sahip olanlardan yüzeyde kalan kimse olmadı mı?

M: Evet, kalanlar oldu. Ama bu bilgi gizli bir şekilde nesilden nesle aktarıldı çünkü korkuyorlardı… Güç ve kontrol arzusunda olanlar her zaman… Karanlık güçler geri döndü. Dünya iyileşmeye başladıktan sonra daha küçük gruplar halinde geri geldiler ve hükümetlerle iş birliği yapmaya başladılar. Görünüşleri tam olarak insan sayılmaz. Bazıları insanımsı türden. Bazıları sürüngenimsi (reptilian) görünümlü. Bazıları hibrit, yani yarı insan yarı uzaylı. Geri döndüler. Gerçi aralarından pek çoğu karanlıktan aydınlık tarafa geçti. Ama kontrol ve güce sıkı sıkı tutunmaya çalışanları hâlâ var. Görmeme izin verilmeyen şeyler var gibi. Bu konuda

sadece buraya kadar gidebiliyorum. Tam olarak zamanı neden öğrenemeyeceğimi ve sadece imgeler gördüğümü bilmiyorum. Ve hissim hep bir arabulucu olduğum yönünde.

D: Evet daha önce bana da bazı şeyleri görmeye henüz hazır olmadığımız söylenmişti. Görmeye iznimiz yok. Bir zaman silsilesi içerisinde gerçekleşmiş olmalı. Peki olaylar döngüsü tamamlandığı için mi bunlar sana şimdi gösteriliyor sence?

M: Evet. Gerçekten gelecek çok güzel şeyler var. Gerçekleşecek değişimler var. Bir zamanlar karanlık olan yerde ışık var. Bir matris (matrix) gibi… Burnumuzun ucunda olan şeyi göremiyoruz. Bir perdeden görmeye çalışmak gibi. Aslında her şey gözümüzün önünde. Ama görüntüler çarpıtılmış. Bilgi çarpıtılmış. Bunlar değişecek.

Ardından Mary'nin görmesine izin verilmeyen şeylerle ilgili daha fazla bilgi almak için Mary'nin bilinçaltıyla konuşmayı talep ettim.

D: Mary'ye bunlar neden gösterildi? Biz önemli bir anıyı görmek istemiştik ve gösterilenler de önemli anılardı. Ama bilinçaltı ona göstermek için neden bu anıyı seçti?

M: O her zaman Atlantis ile arasında bir bağ hissetti. Orada bulunduğuna dair. Bunun gerçekten olduğuna dair. Atlantis'in gerçekten var olduğuna dair.

D: Ama bu bize onun daha ziyade yeraltındaki şehirle bir bağlantısı olduğunu gösterdi.

M: Sadece bir süre için. Oraya göz kulak olmak için gitti. Arabulucu olmak için. O her zaman oradaydı. Bu görev için seçilmişti.

D: Görevi bilgiye ve gizli kayıtlara göz kulak olmaktı. (Evet) Ama bu anı ona

neden şimdi gösterildi? Bu anının onun şu anki yaşamıyla nasıl bir bağlantısı var?

M: (Derin bir iç çekiş) O pek çok şeyi seziyor ama buna rağmen bazı şeyleri bilmekten çekiniyor. Hazır olmadığı bazı şeyleri öğrenmekten. Ve bazı şeyleri bilmesinin vakti gelmemişti, ki bazılarını bilmesinin halen daha vakti gelmedi.

D: Bilinçaltı bilinmesi gerekenleri doğru zamanda ortaya çıkarmak konusunda çok bilgedir. Şu anda bunları görmesinin nedeni şu anki yaşamında bunlarla ilgili bir şey yapması gerekeceği anlamına mı geliyor?

M: Gerçekleşecek bir iletişim var. Elini henüz yarısına kadar sokmuş olduğu bir kapı, bir portal, bir açıklık. Ama henüz içerisine adım atmadı. Elini içeriye doğru sokuyor ve sonra geri çekiyor. Bu portal aracılığıyla kendisiyle, rehberleriyle ve melekleri arasında bir bağlantı. Bilinçle bağlantı kurmakla ilgili bir iletişim. Onunla bir olmak ve birbirinin içine girip çıkarak hareket etmekle ilgili. O kapı, o portal, hep görmeyi arzu ettiği şeyi görebileceği biçimde açılacak. Yani onun deyimiyle ruhlar alemini. Başka boyutları. Dünya yaşamına gelmeyi, arabuluculuk yaptığı yerden ayrıldıktan sonra seçti. Fiziksel bir bedeni seçip Dünya'ya gelen pek çokları oldu.

D: Gelip yardım etmeye mi karar verdiler?

M: Evet, seçim şansları vardı. Gelmek zorunda değildiler.

D: Ama o hâlâ fiziksel olanın ötesinde de bir şeyler olduğunu hatırlıyor. Onu mu demek istedin?

M: Biz hepimiz, zamansızız. Başka yaşamlar da oldu. Başka boyutlar. Başka gerçeklikler.

D: Savaşlar ve yeraltı şehriyle ilgili verdiği bilgileri kitaplarımda işlemeye

iznim var mı?

M: Evet, iznin var. Bugün elde ettiğin bilgileri tamamlayacak bilgiler de ileride sana verilecek. Bugün senin için tamamlanamayacak bazı eksikler daha sonra tamamlanacak. O zaman daha net anlayabileceksin. Sen bunları zaten yazdın, yazıyorsun. Süreç işliyor. Elde edeceğin daha çok bilgi var. Ancak bu bilgilerin nereden geleceği henüz netleşmiş değil. Seni bu bilgi deryasına götürecek bir kapı açılıyor senin için. Şu anda bu kapı senin için kapalı. İleride bu kapıdan içeri adım atmana ve bilgiyi gözden geçirmene izin verilecek. Oraya başka bir varlık aracılığıyla ya da kendi rehberinle çıktığın ruhsal bir yolculukla götürülebilirsin. Bu gerçek ve olağanüstü bir yer. Kapı şu anda kapalı. Senin için bu kapı daha sonra açılacak ve içtenlikle karşılanacaksın.

D: Yerin altında bulunan bu şehir, hâlâ orada mı?

M: Evet, hâlâ orada.

D: Bilgi ve kütüphane de hâlâ orada mı?

M: Evet, hâlâ orada. Onun gibi pek çok dört başı mamur yeraltı şehri var.

D: Bunu duyduğuma sevindim çünkü benim için bilginin yok olması çok korkunç bir şey. (Evet) Benim görevim bu, kaybolan bilgileri geri kazanmak.

M: Evet, öyle. Senin görevin bu. Ve başkalarının da bu bilgileri hatırlamasına yardımcı olmak.

D: Bana söylenen de buydu. Daha fazla bilgi edinmek değil, daha fazlasını hatırlamak.

* * *

Söylediklerinin gerçekleşmesi üç yılı aldı, ama sonunda gerçekleşti.

2004’te Huntsville Arkansas’ta bir ofis açıp danışanlarımı düzenli olarak almaya başladıktan sonra daha fazla bilgi gelmeye başladı. Bob, karısının ölümünden sonra kuzeyden bulunduğumuz bölgeye taşınmış bir adamdı. Bölgeyi hiç görmeden buraya gelmiş ve yanında sadece kitaplarını ve köpeğini getirmişti. Diğer her şeyi geride bırakmıştı. Gölün kenarında bulunan evini satın aldığında evin eski sahibi tüm mobilyalarını ona bıraktığı için bir sorun yaşamamıştı. Kimseyi tanımadığı bir yer olsa da yeni bir bölgede yeni bir hayata başlıyordu.

Kitap okumaya doyamayan biriydi ve özellikle de metafizik konular üzerine eline geçirebildiği her şeyi okuyordu. Bu konuda zor bulunan, nadir kitaplara da sahipti. Bu onun tutkusuydu. Ama kendi seansı sırasında gelen bilgileri başka hiçbir yerde bulabileceğini sanmıyorum. O nedenle de bilinçaltının daha önce okuduğu kitaplardan etkilendiğini düşünmüyorum.

Seansın başında bir şey görmekte zorlandı. Kaya gibi sert bir şeyin üzerinde dikilmekte olduğunu hissetse de etrafında gri renkten başka bir şey göremiyordu. Birkaç kez imgelemini tetikleme girişiminde bulunduktan sonra ondan ruhsal rehberinin ya da koruyucu meleğinin görüntüsünü hayal etmesini istedim. Üzerinde uçuşan, parlak mavi bir giysi bulunan güzel, sarı saçlı bir kadın gördü. Bu kadının yanında kendini rahat hissetti ve kadının kendisini uygun bir yere götürmesine izin verdi. Kadın elinden tuttu ve onu bir açıklıktan yeraltında bulunan bir tünele doğru götürdü. Tünel sonunda beklenmedik bir yere açıldı.

B: Geniş, açık hava bir alandayız. Ama aslında başımızın üzerinde bir tavan olduğunu hissedebiliyorum. Çok yukarıda bir yerde. Büyük bir mağaranın içindeymişiz gibi hissediyorum. Çok ama çok büyük bir mağaranın. İçerisi çok güzel aydınlatılmış. Her yerde ağaçlar var. Buranın çok nazik bir yer

olduğunu hissediyorum. Pastel tonlarda bir sürü hoş bina var. Ağaçlar, çimenler, bahçeler ve güzel çiçekler var ve hayvanlar oradan oraya koşturuyor.

D: Bunların hepsi yeraltında mı yani?

B: (Heyecanla) Evet! Evet! Evet! Burası gayet güzel aydınlatılmış. Işık, kolayca görülebilen merkezi bir güneşten geliyor gibi görünüyor. Yüzeydeki, bizim Güneşimizin parlaklığıyla aynı parlaklıkta değil. Tonu grimsi ama çok güzel bir ışık veriyor. Buradaki binalar dahil diğer her şey tıpkı dışarıda bizim günışığımızda görüneceği gibi görünüyor. Ve sıcaklığı yaklaşık 22-24 derecede tutuyor, asla çok sıcak olmuyor. Yağmurun yağdığı oluyor ama tabii ki öyle programlandığı için.

D: Hmmm, bunların hepsinin yeraltında olması kulağa çok acayip geliyor, öyle değil mi?

B: Belki bunlar ama milyonlarca yıldır buradalar. Ve tabii teknolojileri artık bizimkini o kadar aşmış durumda ki bazılarımız buraya sıklıkla gelip gidiyoruz ama bunun farkında bile olmuyoruz. Ve ben de buraya daha önce pek çok kez gelmiş insanlardan biriyim.

D: Orada hayvanlar olduğunu da söylemiştin, değil mi?

B: Ah, evet! Evet, evet. Bu gezegen üzerinde hep gördüğümüz hayvanların birçoğu var. Ama insanların var olup olmadığını merak ettiği bir pek çok farklı tür de var. Sık görmediğimiz. Örneğin, yüzeyde insanların sadece bir an için görebildiği büyük yüzen bir hayvan var. Loch Ness canavarı türü bir şey. Yeraltı kanalları yoluyla topraktan boyunca ilerliyorlar. Ve arada sırada kanallardan yüzeye çıkıyorlar çünkü bu kanallar iki yöne de açılıyor.

D: Yani yeraltında da su var.

B: Ah, evet! Aslına bakarsanız gezegenin içerisinde de neredeyse yüzeyindeki kadar su var. Su, gezegenin kabuğundaki çeşitli çatlaklardan aşağı iniyor. Tabii bir kısmı da gezegenin iki ucundaki kutup

açıklıklarından.

D: Yeraltında şehirler bile olduğunu söylemiştin, değil mi?

B: Evet, hayal edebileceğiniz her şey, evrenin en büyük bilgisayarlarından biri de dahil, hepsi var. Yüzeydeki her şeyin çok ama çok daha fazlası.

D: O bilgisayar nasıl görünüyor peki?

B: Aslında bizim burada gördüklerimiz gibi küçük bir parçadan ibaret değil. Kelimenin tam anlamıyla dönümlerce, kilometrelerce alanı kaplayan ve kendi kendine yeten bir bilgisayar. Ana evrensel bilgilerin hepsini depoluyor. Örneğin bu güzel bahçelerde, sanki 20 dönümlük bir çiftlikteymişsiniz gibi gezinebilirsiniz. Çiçek tarhları, güller ve her türden son derece egzotik bitkiler var. Buradaki patikalardan yürüyerek çeşitli bahçelere ya da çiçek bahçelerine gidebilirsiniz. Ve kendinizi yükseltilmiş bir sandalyede, daha doğrusu şezlong gibi bir koltukta bulabilirsiniz. Bu koltuğa bir hamağa yattığınız gibi yatılıyor ama bir hamak gibi sallanmıyor, sabit duruyor. Koltuğa oturup ayaklarınızı da yukarı çektikten sonra geriye doğru yatıyorsunuz ve koltuk sizi bir muz kabuğu gibi sarıyor. Bu, bir soru sorduğunuzda otomatik olarak evrende dilediğiniz yere gidebildiğiniz bir makine. Öyle de kullanabilirsiniz ama aynı zamanda öğrenmek için makine bu. Bilmeniz gereken ya da öğrenmek istediğiniz her şeyi size öğretebiliyor. Ya da seyahat etmenizi sağlayan bir sanal gerçeklik makinesi olarak da kullanılabiliyor. O tarz bir ulaşımı tercih edebilirsiniz. Ya da onu tercih etmiyorsanız daha fiziksel bir beden taşıması da yapıyoruz. Küçük basamaklardan çıkarak buradakilerin "portal" olarak adlandırdığı, ama aslında yüzeydeki insanların "yıldız geçidi" (stargate) dediği şeylerden geçebiliyorsunuz. Adımınızı attığınıza evrende gitmek istediğiniz her yere gidebiliyorsunuz. Yani bedeninizi de götürebiliyorsunuz ve geri de dönebiliyorsunuz. Ayrıca Dünya'nın içinde

örümcek ağı gibi örülü, trenlerin saatte 5000 kilometre hızla gittiği yüksek hız tünelleri de var. Bu çok sıradan bir şey. Dilediğin yere gitmek sadece 1 saat sürüyor. Dünya, bilinen tüm evrenler içinde böyle bir yeraltı dünyasının bulunduğu gezegenlerden sadece biri. Genelde gezegenlerin hepsi böyle çünkü hepsinin içi boş. Çoğunda yeraltında yaşayan uygarlıklar var. Ve bu gezegenler arasında düzenli olarak seyahat eden yıldızlararası gemi filolarımız var. Onları bazen burada da görebiliyorsunuz ama genelde sizin yüzeydeki televizyon sistemlerinizde yayınladığınız bilimkurgu filmlerinde görülen "görünmezlik kalkanı" gibi cihazlarımız var. "Klingon görünmezlik cihazı" mı deniyordu? Tüm gemilerde bu sistem bulunuyor. Standart bir prosedür bu.

D: Peki insanlar neden yüzeyde değil de yeraltında yaşamayı tercih ediyor?

B: Böylesi daha güvenli. Tabii ikincil nedenleri de var. Siz Dünya gezegeninde "frekans" bariyeri denen bir şeye sahipsiniz. Şimdi bu bariyer giderek inceliyor çünkü siz de Dünya gezegenindeki yeni frekans değişimine giderek yaklaşıyorsunuz. Temelde herkesin beklediği şey bu. Galaksilerarası ırkların buraya bu kadar ilgi duymasının nedeni bu. Buraya gelip değişimin gerçekleşmesini izleyebiliyoruz. Çünkü siz her ne kadar Dünya'daki cihazlarınızla durumu algılayamasanız da biz olanların farkındayız. Bunu sizinkilerden çok daha gelişmiş olan aletlerimizle ölçümleyebiliyoruz. O nedenle hepimiz bu değişimi bekliyoruz çünkü çok yakın zamanda gerçekleşecek.

Burada Yeni Dünya'nın doğuşuna neden olacak frekans değişimlerinden bahsediyordu. Bu konu Bölüm 30'da işleniyor.

D: Ama biz Dünya'nın içinin boş olduğunu düşünmüyoruz çünkü merkezinde

magmanın bulunduğunu düşünüyoruz.

B: Çünkü bu, sizin yüzeyde inanmanızı istedikleri küçük tatlı hikâyelerden biri. Size türlü türlü gerçek olmayan şey anlatıyorlar. Aslında gezegeninizin yüzeyi 1300 kilometre kalınlığında. Onun altıysa tamamen boş. Bizim Dünya'nın içinde bulunan güneşimiz yaklaşık 1000 kilometre çapında. Milyonlarca yıl önce buraya getirildi ve içeri yerleştirildi. -Ama geriye kalan insanlar gezegenin içinde kalacaklar. Çünkü İçerisi etkilenmiyor. Sadece dışarısı etkileniyor. Gezegeninizin manyetik alanının asıl kaynağı o 1300 kilometrelik yerkabuğu. Gezegenin merkezi değil. Volkanlarınız da o 1300 kilometrelik kabuk içerisinde ileri geri kayan kayaların sürtünmesiyle oluşuyor. Gezegenin merkezi gayet boş; tabii sözünü ettiğim gibi orada güneşimiz var. Diğer gezegenler de çoğunlukla benzer yapıda. O nedenle volkanlarınızı oluşturan, kayaların birbirine sürtünmesi. Volkanlarınızın hepsi yüzeyin hemen altına kadar iniyor. Belki birkaç tanesi 400-500 kilometre derinliğe varıyordur ama hiçbiri gezegenin merkezine ulaşmıyor. Gezegenin merkezi manyetik değil. Eğer öyle olsaydı -ki ben bu konularda pek de uzman sayılmam ama- başka bir büyük gök cismi güneş sistemine girdiği anda Dünya'ya sürterdi. Böyle olurdu. (Ellerini birbirine çarptı.)

D: Yani Dünya'yı göçertirdi.

B: Hayır, hayır. Mıknatıs gibi bir çekiminiz olurdu. Bir mıknatıs, yarı eriyik bir çekirdeğe sahip bir gezegeni "hüp" diye çekiverirdi. Serbest kalmasına da izin vermezdi. Diğer gök cismi de Dünya'nın yanından süzülürken iki ucundan birine manyetik olarak çekilirdi. Hangi ucu mıknatıs gibiyse ona. Dünya'nın kuzeyi diğer cismin güneyini çekerdi. Dünya gezegeni dolu bir gövdeye sahip olsaydı tam olarak diğer cisimle kenetlenirdi. Ve onu bırakmazdı. Gerçekteyse Dünya'nın çekim gücü o kadar kuvvetli değil.

Ama öyle olsaydı aradaki çekim gezegenin bir tarafa doğru devrilmesine neden olurdu. En güçlü çekimin nereden geldiğine bağlı olarak. Hangi taraf daha güçlüyse.

D: Gezegenin içinde yaşadığın çok yaşamın oldu mu?

B: Bu gezegendeki yaşamlarım boyunca birkaç kez gezegenin içinde bulundum. Orası farklı. Çünkü dışarıda ya da başka yerlerde sizin yaşamlarınız var. Ama gezegenlerin içinde dilerseniz gerçek anlamda sonsuza kadar yaşayabilirsiniz. Ama benim yaşamlarımın çoğu dışarıda farklı yerlerdeydi.

D: Yani başka gezegenlerde mi?

B: Evet, bir yaşamdan diğerine geçersiniz. Bir yaşamda neyi başarmayı hedeflediğinize göre. Evrenin tümü devasa büyüklükte bir okul gibidir. Öğrenmeniz gerekene bağlı olarak bir yerden diğerine gidersiniz.

D: Hepsinde uzun bir süre mi kalırsın?

B: Tamamlaman gereken ders ya da üzerinde çalıştığın şey, projen için ne kadar zamana ihtiyacın varsa o kadar. Unutma, bazılarımız milyonlarca yıl yaşındayız. Teknik olarak sonsuza kadar yaşıyoruz.

D: O zaman Dünya'ya gelmek anaokuluna geri dönmeye benziyordur biraz, değil mi?

B: Ah evet, biraz geri gitmek gibi oluyor. Ama bazen bir konuyu tazeleme kursu olarak bunu tercih ediyorsun. (Kahkaha) Evrende yapabileceğin milyarlarca başka şey varken bunu tercih etmek de bir acayip. Ziyaret edebileceğin onca gezegen, yaşam tarzı varken… Her tür şey var. Sınırsız. Ama Bob olarak yaşamım son derece sakin. Bana kafamı boşaltma, arkama yaslanma ve her şeyi oluruna bırakma fırsatı veriyor. Yani öylece oturup gözlem yapıyorum, insanları izliyorum. Bu bir tatil. İnsanlar tatile gidince ne yapıyorsa ben de şu anda burada onu yapıyorum. Ben bir

gözlemciyim.

BÖLÜM 6

ATLANTİS'TEN KAÇIŞ

İnsanların Atlantis'in yok olmasına neden olan afetlerden nasıl kaçtığıyla ilgili birden fazla örnekle karşılaştım. Yaşanan felaketler tüm dünyayı etkilemiş olsa da herkes yok olmamış, hayatta kalanlar da olmuştu. Birçoğu denizleri aşarak başka ülkelere gitmenin bir yolunu bulmuş ve yepyeni bir yerde eski yaşam tarzlarını sürdürmeye çalışmışlardı. Aşağıdaki de benzer bir örnek:

Marie, bir hastanenin doğum ünitesinde çalışan bir hemşireydi. O da herkes gibi sorunlarına bir çözüm bulmak için 2004'te Huntsville'deki ofisime geldi. Ancak yaptığımız seansta karşımıza çıkan sıradan bir geçmiş yaşam değildi; hatta başta şimdiki yaşamıyla herhangi bir bağlantısı yok gibi görünmüştü. Buluttan indiğinde, okyanusun ortasında süzülmekte olduğunu söyledi.

Bu birkaç anlama gelebilirdi. Ya bir deniz canlısıydı, ya yüzmekte olan biriydi, ya da o yaşamda öldüğü güne gitmişti ve boğulmaktaydı. Fakat sesi, öldüğü güne gitmiş biri gibi korku taşımıyordu.

Etrafına baktığı zaman küçük bir teknede olduğunu gördü. "Deniz şu anda çok durgun. Böyle durgun bir hale tekrar gelene kadar şartların çok daha kötü olacağı hissindeyim. Nereye baksam su görüyorum. Sudan başka bir şey yok. Tekne tahtadan. Çok büyük değil. Üç ya da dört kişi ancak alır. Okyanus açıklarındaymışız gibi hissediyorum. Ve nereye gittiğimiz bizim kontrolümüzde değil. Sürükleniyoruz da diyebiliriz. Küreklerimiz var sanırım ama teknenin boyutu ve denizin büyüklüğü düşünüldüğünde pek bir fark

yaratmıyorlar. Akıntıyla gidiyoruz.”

D: O zaman belirli bir yere doğru gitmiyorsunuz, öyle mi?

M: Bir yerden ayrılmışız ve kendimize güvenli bir yer arıyormuşuz gibi hissediyorum.

D: Nereye doğru gittiğinizi biliyor musun?

M: Hayır. Tekne bizi nereye götürürse oraya. Başka şansımız yok.

Teknede bir kişi daha vardı. “Çok yakın bir arkadaşım olduğunu hissediyorum. Yakınım olan biri. Erkek mi yoksa kadın mı, emin değilim. Ama çok yakın ilişkim olan biri.” Kendisinin halattan bir kemerle belinden bağlanmış, sert kumaştan bir cübbe giyen orta yaşlı bir adam olduğunu gördü.

D: O teknede ne yapıyorsun?

M: Sanırım gitmemiz gerekiyordu. Ve… Sanırım ben Atlantis ya da Lemurya’danım. Ve adamız yok olacağı için hâlâ vakit varken oradan ayrılmamız gerekiyordu.

D: Küçük bir teknenin yeterince güvenli olacağını mı düşünmüştünüz?

M: Başka seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum. Bir sürü insan daha önce gitmişti. Ve diğerleri daha büyük tekneleri aldıkları için biz daha küçük olan tekneye razı olduk. Büyük tekneler kesinlikle daha güvenli olurdu. Ne olacağını biliyorduk ve gitmemiz gerekiyordu. Ve diğerlerinin önden gitmesine izin verdik.

D: Siz ayrılırken bir şeyler oluyor muydu?

M: Bir süredir oluyordu. Ve dünyamızın yok olacağını biliyorduk. Hazırlık yapmaya çalıştık. İhtiyacımız olan şeyleri almaya… Uygarlığın tümüyle yok olmasını istemiyorduk, o yüzden yanımıza onu hatırlatacak bir şeyler aldık. Bazı bilgileri, yeni dünyada bize yardımcı olacak kristalden bir şeyleri…

D: Bunlar orada kullandığınız şeyler miydi?

M: Evet, bunlar uygarlığımıza ait parçalar. Ve yeni bir yaşam kurmamız gerektiği takdirde yardımı olacağı için yanımızda götürdüğümüz şeyler.

D: Peki senin işin, mesleğin neydi?

M: Ben tapınaktaydım. (Uzun bir duraklama) Zamanımı enerji kullanımı hakkında bir şeyler öğrenmekle geçiriyordum. Ve farklı yaşam formları için dünyamızı da iyi bir yer haline getirmekle. Şifa ve başkalarına yardım etmekle ilgileniyordum. Yüksek mertebedekilerden değildim. Hâlâ bir öğrenciydim ama gelişme gösteriyordum. Hem öğreniyor hem de öğretiyordum. Başkalarına yardım ediyordum.

D: Teknede seninle olan kişi de öğrencilerden biri miydi?

M: O da benimle tapınaktaydı, benim yanımda çalışıyordu. Bir asistan gibi.

D: Orada sana bir şeyler öğretiliyordu ve sen de enerjiyi kullanıyordun, öyle mi?

M: Evet. Kristalleri ve enerji kullanımını öğreniyordum. Ve bir şeyler yaratmayı. Durumları nasıl değiştireceğimi. Nasıl şifa vereceğimi. Dengesi bozulmuş olanlara nasıl yardımcı olabileceğimi. Bunları yapabiliyordum ama mükemmelleştirmiş değildim. Halen daha kişinin zihniyle enerjinin birleştirilmesini öğreniyordum. Enerjiyi nasıl değiştirip ve fiziksel forma dönüştürebileceğimi. Böylece bütünün yararına nasıl kullanabileceğimi. Böylesi bir fiziksel tezahürün topluluğumuzda ya da bireysel olarak nasıl kullanılabileceğini ya da bizimle aynı yolun takip edenlerin onu nasıl kullanabileceğini.

D: Pozitif tarafla çalışıyor olman güzelmiş.

M: Evet. Bu işte giderek iyileşiyordum. Gerektiği takdirde hava döngülerini etkileyebiliyordum. Ama benim odağım daha çok insanlara yardım etmekti. Onların fiziksel ve zihinsel rahatsızlıklarını iyileştirmek.

D: Bunun için insanlar tapınağa mı geliyorlardı? (Evet) Peki onları nasıl

iyileştiriyordun?

M: Bazen kristalleri kullanıyorduk. Bazen de sadece dokunma yoluyla enerjiyi manipüle etmeyi. Bazen onlara dokunmamız bile gerekmiyordu, sadece ellerimizle enerjiyi onlara doğru getiriyorduk.

D: O zaman kullandığınız kristaller hayli güçlü olsa gerek.

M: Evet. Dışarı gönderdiğin enerjiyi büyütüyorlardı. Ve enerjiyi daha da güçlü hale getiriyorlardı. Bazen de enerjiyi pozitife çevirmeye yarıyorlardı.

D: Hava döngülerini kontrol edebildiğinden bahsetmiştin. Buna neden ihtiyaç duyuyordunuz?

M: Uzun bir süren bir kuraklık dönemi yaşadığımızda, susuz kaldığımızda. Ya da fırtınalar bulunduğumuz yeri tehdit ettiğinde. Çok yıkıcı olmaması için enerjileri değiştirmeye çalışabiliyorduk. Bölgede çok fazla huzursuzluk vardı. Negatif enerjiye sahip çok insan vardı. Sen de bunu dengelemeye çalışıyordun.

D: Yaşadığınız topraklarda mı?

M: Evet. Karanlık tarafın enerjileri ve güçleriyle deneyler yapanlar vardı. Ve kaos yaratıyorlardı. İnsanların arasında huzursuzluk yaratıyorlardı.

D: Öyleyse enerjileri negatif yönde kullanmak da mümkün.

M: Evet, mümkün. Ama enerjiler bunun için yaratılmadı. Ama birçok varlık ya da enerji olduğu için, o varlıkların düşünce yapıları enerjileri değiştirdi. Bunu nasıl yapacaklarını öğrendiler. Onlar bir sürü soruna neden olan negatif güçlerdi.

D: Enerjileri nasıl değiştirebileceklerini öğrenmiş olduklarına göre enerjileri bu şekilde kullanmamaları gerektiğini de biliyor olmalarını bekliyor insan.

M: O kadar ilerlemiş olmayanlar çok. Doğrusunun ne olduğunu anlamamış

olanlar…

D: Çünkü sen ne gönderiyorsan sana geri döner, öyle değil mi?

M: Doğru.

D: Negatif olanlarla mücadele etmek için bir şeyler yapamaz mıydınız?

M: Mücadele etmek için pek çok şey yaptık ama sonunda onlar ağır bastı. Dışarı gönderilen negatif titreşimler ve enerjiler daha fazlaydı ve giderek daha fazla insan onlara çekiliyordu. Korkmaya başlamıştık. Ve en sonunda durum, elimizden daha fazlasının gelmediği bir noktaya vardı. O yüzden biz de sahip olduğumuz bilgi ve yöntemleri korumak için elimizden ne geliyorsa yapmaya odaklandık. Onun için bir sürü insan ayrılmaya karar verdi. Teknelere binip yanlarında götürebilecekleri kadar şeyi götürmeye.

D: Bu kadar radikal bir karar almanıza neden olacak ne görüyordunuz, ne olacağını düşünüyordunuz?

M: Üzerinde yaşadığımız kara parçalanıyordu. Bir sürü deprem gerçekleşiyordu. Ve kara okyanusun dibine çekilecekti. Ve buna engel olamayacağımızı biliyorduk.

D: Yani depremler olmaya başlamıştı bile, öyle mi?

M: Başlamıştı, evet. Dünyamızın tamamen değişmesinin an meselesi olduğunun farkındaydık. Bazılarımızın fiziksel bedenlerini terk edeceklerini ve diğerlerimizin de eski dünyadan kalan bazı şeyleri kurtarıp yenisine götürmeye çalışacağını biliyorduk.

D: Oysa negatifliği kullanan insanların yaşananları görünce yaptıklarından vazgeçmelerini beklerdim.

M: Bir şeyleri değiştirme, gücü kullanarak değiştirme becerisi onları sarhoş etmişti. Umurlarında değildi. Onlardan da teknelerle ayrılmayı planlayanlar vardı.

D: Negatif enerjiyle tam olarak ne yaptıklarını biliyor musun? Onu ne için

kullanıyorlardı?

M: İnsanları ışıktan uzaklaştırmaya çalışıyorlardı. Onları pozitiften uzaklaştırmaya çalışıyorlardı. Sadece korkuyu hissetmeleri ve sadece negatif şeyleri görmeleri için. Çünkü onları kontrol etmek istiyorlardı. Böylece onların lideri olacak ve kendilerinden korkulduğu için sözlerini geçirebileceklerdi.

D: Yani korkuyu kullanarak. (Evet) Ama içlerinden bazıları da olanları görünce oradan uzaklaşmaya çalıştı.

M: Evet. Olaylar geri dönülemeyecek bir noktaya varmıştı. Üzerinde bulunduğumuz kara parçası ve bölge daha fazla bozulmayı kaldıramayacak hale gelmişti. Artık var olması mümkün değildi. Suların altında kalacaktı.

D: Daha büyük olan teknelerin başkaları tarafından alındıklarını söylemiştin. (Evet) Öyleyse insanların pek çoğu neler olacağının farkındaydı. Sonra sen ve asistanın da daha küçük olan tekneyi aldınız. Ve kristallerin bir kısmını da yanınıza aldınız, öyle değil mi?

M: Yanımızda kristaller ve bazı parşömen ruloları var. Korumak istediğimiz bazı öğretiler ya da bilgiler içeriyorlar. Bunların kopyaları pek çok insanda bulunuyor. Bazılarımızın hayatta kalacağı ümidiyle yanına daha fazla parça alanlar da çok. Herkes aynı yöne gitmiyor. Hepimiz farklı yönlere doğru gitmeye çalışıyoruz. Öğrendiklerimizi, öğretilerimizi, elimizdeki bilgileri devam ettirme umuduyla.

D: Öyleyse hiçbiriniz tam olarak nereye varacağınızı bilmiyorsunuz. (Duraklama) Daha önce oralara hiç gitmediniz mi?

M: Bazıları oralara seyahat etti. Çoğunlukla tekneyle ama uykularında da ziyaret ettikleri oldu. Havaya yükselme (levitation) yoluyla gidebiliyorlardı. (Meditasyon mu dedi? Ama “levitasyon” demiş gibi

duyuluyordu.) O şekilde de oradan oraya gidebiliyorlardı. İlla fiziksel bir tekneye ihtiyaçları yoktu. Ama şu anda enerjide ve güçlerimizde o kadar bozulma söz konusu ki – adeta korkunç şiddette bir fırtınaya yakalanmışız gibi – o şekilde seyahat etme yöntemlerini kullanamıyoruz. O nedenle tekneyle gitmek zorundayız.

D: Zaten ruhsal yolculukta yanınızda götürdüklerinizi de götüremezdiniz.

M: Doğru.

D: Yanınızda fiziksel objeler götürmeniz gerekiyordu.

M: Bilgi eterik planda ve daha yüksek planlarda sonsuza kadar korunur ama bilgileri yanımıza almazsak bu sefer de onlara erişmek fiziksel formda olduğu kadar kolay kolay olmaz.

Önceden denize açılmış oldukları için kara parçasına ne olduğunu görememişlerdi. Sadece kaçmak ve akıntı onları nereye götürürse oraya gitmek istemişlerdi.

D: Yanınızda yiyecek var mı?

M: Evet, biraz var. Aramızda pay ediyoruz. Bize mümkün olduğunca uzun süre yetmesi için çok az bir miktarla yetinmeyi öğrendik. Çünkü karaya ulaşmamızın ne kadar süre alacağını bilmemize imkân yok.

D: Yanınızda ne tür yiyecekler var?

M: Enerjinin çok konsantre bir formu gibi. Bir tür tahıl. Ve yiyebileceğimiz küçük kekler. Tabii suyumuz da çok değerli, o yüzden sadece yudumlar alarak kullanıyoruz. Çünkü yanımıza daha fazlasını almamız mümkün değildi. O nedenle kürekleri çok kullanmamaya çalışıyoruz. Ve mümkün olduğunca çok uyuyoruz. Mümkün olduğunca az yiyoruz.

D: Mantıklı. Çünkü uyurken o kadar enerji harcamazsınız.

M: Doğru.

D: Tarif ettiğin yiyecekler kolayca bozulacak türden değil gibi.

M: Hayır, uzun süre dayanır.

D: Ne süredir denizdesiniz?

M: (Duraklama) Günler mi yoksa haftalar mı geçti, emin değilim. Ama bir süredir denizdeyiz gibi. Geçen her günü teknenin üzerine işaretleyebiliyoruz.

D: Ama yine de insana günler birbirini kovalıyor gibi geliyor.

M: Doğru. Özellikle de çok uyuduğunda. Uyanıyorsun ve sonra tekrar uykuya dalıyorsun.

Neler olacağını görmek için onu zamanda ileriye götürdüm çünkü uzun bir süredir okyanusta ilerliyorlardı.

D: Durabileceğiniz bir yer buldunuz mu?

M: Evet, bulduk. Bir sürü insan toplanmış, kıyıya gelişimizi izliyor. Böyle küçük bir tekneyle nereden geliyor olabileceğimizi merak ediyorlar. Ve öyle sanıyoruz ki burası… Kıyıya yanaştığımız yer Mısır'a benziyor. Dikilip bize bakan insanların tenleri bizden daha koyu renkte.

D: Onlarla anlaşabiliyor musunuz peki?

M: Telepatik olarak iletişim kurabiliyoruz ama dil bir bariyer teşkil ediyor.

D: Onlar da sizi telepatik olarak anlayabiliyor mu?

M: Bazıları anlayabiliyor ama biz onları, onların bizi anladığından daha iyi anlayabiliyoruz.

D: Peki onların yaşadığı karalarda bir şey olmuş mu?

M: Bir sürü fırtına ve mevsim değişimi olmuş. Olağanın dışında bir şeylerin gerçekleştiğini biliyorlar. Ve bu durumdan korkuyorlar. Denizler sakin değilmiş ve hava da normalden farklıymış. Ve tüm bunlardan sonra küçük

bir tekne içinde insanların gelmesi, ve kendilerinden de farklı görünmeleri, onların daha da fazla tedirgin olmalarına neden oluyor.

D: Onlara neler olduğunu anlatabiliyor musunuz?

M: Tam olarak neler olduğunu herkesle paylaşmıyoruz. Onlara sadece evimizi kaybettiğimizi ve buraya kadar tekneyle uzun bir yolculuk yaptığımızı söyledik. Görünüşe bakılırsa söylediklerimizi çevirebilen biri var. Ama olan biten her şeyi önümüze çıkan herkese anlatmıyoruz. Onlar da bizim uygarlığımızı tam anlamıyla kavrayabilecek anlayışa sahip değiller.

D: Onların uygarlığı o kadar ilerlemiş durumda değil mi?

M: Hayır. Bizimki kadar değil.

D: Peki kalmanıza izin verecekler mi?

M: Evet. Meraklarını cezbediyoruz. O nedenle gelmemize izin veriyorlar.

D: Peki şimdi ne yapmayı planlıyorsunuz?

M: Öncelikli planımız kendimize gelmek ve bir süreliğine kalacak yer bulup karnımızı doyurmak. Ve bizi evine alıp orada kalmamıza izin veren bir adam var.

D: Peki yanınızda getirdiğiniz şeyler de sağ salim sizinle geldi mi? Yani kristaller ve parşömenler ve bilgiler.

M: Evet, geldi. Onları… Kumaş gibi bir şeye sarılı tutuyoruz. Böyle şeyleri içine sardığımız bir materyal. Çünkü başlarına bir şey gelmesinden ya da birilerinin onları görüp çalmasından korkuyoruz.

D: Ne olduklarını bilirlerse çalabileceklerinden.

M: Evet. Onları bir mağarada saklıyoruz.

D: Sence sahip olduğun bilgileri başkasına öğretebilecek misin?

M: Burada da öğretebileceğimiz insanlar olduğundan eminiz. Bunları paylaşabileceğimiz öğretmenler ya da fagistler (Bu ne demekti?) var. Onlara güvenebileceğimizi görürsek, bunları onlarla adım adım

paylaşmaya başlayabiliriz.

D: Bu zaman alacaktır. Ve artık yeterince zamanınız var, öyle değil mi?

M: Evet, var.

D: En azından kalacak bir yer buldunuz. Ama diğerlerinin başarılı olup olmadığını bilmiyorsunuz.

M: Başkalarının da farklı yerlerde karaya ulaştığına dair haberler aldık. Yani başka yerlere ulaşanlar olduğunu biliyoruz. Bazılarındansa haber alamadık. Ama hayatta kalanlar olduğunu biliyoruz.

D: Öyleyse bilgi yok olup gitmeyecek demektir.

M: Hayatta kalan başkalarının da olduğunu duymak harika bir haber. Tek hayatta kalanların biz olmadığımızı. Sorumluluğumuz bu bilgileri ve yetenekleri taşımaya devam etmekti.

Hikâyeyi ilerletmek için Marie'yi o yaşamındaki önemli bir güne götürdüm.

M: Kristalleri ve parşömen rulolarını saklayacak bir yer bulduk. Artık onların başına bir şey gelecek diye sürekli kaygılanmamız gerekmeyeceği için rahat bir nefes alabileceğimizi hissediyoruz. Bilgimizin bir kısmını bu insanlarla paylaştık ama henüz tümünü almaya hazır değiller. O nedenle bunları alıp şimdilik bir yerde saklamamız gerekiyor.

Onları nereye sakladıklarını sorduğumda gerildi. Onu bir tehdit teşkil etmediğime, bana söylemesinin güvenli olduğuna ikna etmem gerekti.

M: Bir yerde saklanmış durumda… Bir piramidin içinde. Ama bu neredeyse boyutlararası türden bir depolama alanı. Oraya nasıl ulaşacağını bilmeden

bulunabilecek gibi değil. Onu kolayca görmeniz ya da orada olduğunu bilmeniz mümkün değil. O eşyaların fark edilebilir hale gelmeleri için belirli enerjiler gerekli. Belirmeleri için. Eşyalar fiziksel ama saklandıkları yer… şey bir alan gibi… yani aslında oradalar ama onları göremiyorsun gibi. Bu, boyutlararası bir boşluk. Eşyaları içine koyup sonra da kapattığımız bir kutu. Ve sadece belirli enerjiler buranın kapısını açabilir ve eşyalar da görünür olur.

D: Bu boyutlararası alan sizin nasıl yaratılacağını bildiğiniz bir şey mi?

M: Hayatta kalanlarla sonunda bir araya geldik ve onların da yardımını aldık. Bu alanı birlikte çalışarak yaratabildik.

D: Yani bu alan, piramidin içinde bulunan fiziksel bir yer değil.

M: Fiziksel bir yer ama görünür değil. Aslında orada. Ama mühürlü olduğu sürece… herhangi birinin gelip görmesi mümkün değil. Burayı açmak için belirli bir zihinsel enerji, bilgi ve hatta semboller kullanmak gerekli.

D: Peki bir duvarın içine yerleştirmek gibi mi?

M: Evet, ona benzer. Büyük taşlardan birinin içindeymiş gibi. Orada ama içine ulaşabileceğin bir yol görmen mümkün değil. Orada olduğunu anlayabileceğin hiçbir şey yok.

D: Yani fiziksel olarak açman mümkün değil.

M: Doğru. Fiziksel olarak açamazsın. Enerjiyle açılması lazım. Belirli bir düşünce örüntüsüyle. Ve sembolleri taşıyan doğru insan olması lazım. Taşın kilidini açacak olan sembolleri enerji alanında taşıyor olması lazım.

D: Yani bunlar kendilerinin bildiği fiziksel semboller değil mi?

M: Enkarne olmadan önce bildikleri semboller. Burada enkarne olmadan önce bu sembollerin farkındaydılar ve semboller de enerji alanlarında bulunuyordu.

D: Yani semboller kişi enkarne olmadan önce mi enerji alanına kondu?

M: Evet. Bazen de bunu hak etmeleri gerekti. Sembollerin işler hale gelmesi, aktive olması için belirli şeyleri öğrenmeleri ya da belirli sınavlardan geçmeleri gerekti. Ki semboller çalışsın. Yani aynı kişi belirli bir zamanda doğru noktada olabilir ama hiçbir şey olmayabilir. Çünkü önce bir şeyleri öğrenmesi gerekiyor olabilir. Ama bu hayatta belirli şeyleri başardıktan, belirli sınavlardan geçtikten ve gerçek niyetlerini, niyetlerinin iyi olduğunu kanıtladıktan sonra enerji alanlarında bulunan semboller aktive olur. Ve o zaman aynı yere giderlerse bu sefer o alan onlara açılır. Nereye gitmeleri gerektiği bilgisi onlara verilir. Ve zihinsel düşünceleri anahtar gibi orayı açar. Ve bu özelliğe sahip birden fazla kişi var. Birinin başarısız olması ihtimaline karşı birden fazla kişi olması gerekiyordu çünkü.

D: Mantıklı. Peki insanlar enkarne olduklarında ruhlarına, auralarına ya da o her neyse ona konan belirli semboller mi oluyor?

M: Evet, hepimiz bunları taşıyoruz. Birbirimizi tamamlamamızı ya da tanımamızı onlar sağlıyor. Onları fiziksel gözlerimizle görmüyoruz ama bedenimiz ya da enerji alanımız o sembollerin farkında. Bizse sadece hislerle hissediyoruz. Uzak durma isteği ya da çekim gibi. Ya da kendini iyi hissetmek gibi.

D: Yani bu semboller önemli. (Evet) Peki bu semboller ruhsal boyutta mı yaratılıyor? (Duraklama) Nereden geldiklerini merak ettim. Onları oraya… Yani aura alanına mı demeli… Kim koyuyor?

M: Onlar evrensel zihnin bir parçası. Evrensel zekânın. Ve biz enkarne olmadan önce nasıl bir hayat planı yaptıysak onunla örtüşen semboller. Hayatımız boyunca taşıdığımız anahtarlar gibiler. Belirli bir noktaya ya da yere gittiğimiz, belirli bir bireyle karşılaştığımız zaman anahtar kilide uyuyor. Ya da iki sembol birbiriyle birleşiyor. Ya da birbirine zıt semboller karşılaşıyor. Semboller bizim ne yapmamız gerektiğini

bilmemize yardımcı oluyor. Bazen anıları tetikliyorlar. Bazen içimizde karar almamıza ve hayatımızı değiştirmemize yardımcı olacak bir tepkiyi tetikliyorlar. Yaşam tarzımız, hayatımızla ilgili kararlarımız için. Yani adeta küçük bir yol gösterici sistem gibiler. Belirli bir zamanda aktive olabiliyorlar ve ne zaman ne yapmamız gerektiğini bilmemizi sağlıyorlar.

D: Ama bu semboller sıradan bir insanın bildiği, bizim farkında olduğumuz şeyler değil.

M: Hayır ama hepimizde varlar.

D: Ve genellikle onları göremiyoruz ya da orada olduklarının farkında olmuyoruz.

M: Bazı insanlar görebiliyor ama çoğumuz kendi gözlerimizle göremiyoruz.

D: Sadece bazı hisler, içgüdüler duyumsuyoruz.

M: Evet, evet. Tam olarak öyle.

D: Bu önemli bir şey. Ve demek ki evrensel zekâ için de bu semboller çok önem taşıyor.

M: Doğru. Bahsettiğimiz semboller evrensel bir dil.

* * *

Bu bilgi, daha önce aldığım ve diğer kitaplarımda işlediğim bilgilerle de örtüşüyor. Dünya dışı varlıklar bizimle iletişim kurarken zihinsel olarak aktarılabilen, kavramlar ve paket halinde bilgiler içeren semboller kullanıyorlardı. Ayrıca bu bilgi, zihinlerine birden yağmur gibi semboller yağmaya başladığını söyleyen insanların yaşadıklarını da kısmen açıklıyor. Oturma odasındaki koltukta uzanırken pencereden içeri giren ışığın içerisinde çeşitli geometrik şekiller ve semboller gördüğünü anlatanlar olmuştu. Işık, alın bölgelerine odaklanıyordu. Kimisi de saatlerce oturup semboller ya da

sıra dışı tasarımlar çizme konusunda bir dürtü hissettiklerinden bahsetmişti. (Birçok kişi bana yaptıkları çizimlerin kopyalarını gönderdi ve hepsinin birbirine benziyor oluşu çok şaşırtıcıydı.) Dünya dışı varlıklar bana Ekin Çemberlerindeki sembollerin de blok halinde bilgi içerdiklerinden bahsetmişti. Bu bilgileri almak için kişinin çemberin içinde bulunması gerekmiyordu. Sembolü bir dergide ya da gazetede görmek bile içerdiği bilginin zihne yüklenmesine yetiyordu. Yüklemelerin gerçekleştirilebileceği başka yollardan da bahsetmişlerdi. Bunların onların kullandığı dil olduğunu söylemişlerdi. Bunları alan kişinin illa onları anlaması gerekmiyordu çünkü kişinin bilinçaltına hücresel düzeyde işleniyorlardı. Bu yüklemelerdeki amaç, kişinin bir noktada ihtiyaç duyacağı bilgiye sahip olmasıydı. Nereden geldiğini bilmesinin bir önemi yoktu. Ki bu da şu soruyu doğuruyor: Eğer gerçekten de enkarne olmadan önce ruhumuza ya da auramıza semboller bir şekilde işleniyorsa, o zaman dünya dışı varlıkların yaptıkları yüklemeler bizdeki sembollere ekleme mi yapıyor yoksa onları aktive mi ediyor? Sonuçta Marie, taşıdığımız sembollerin yaşam deneyimlerimiz boyunca değiştiğini de belirtmişti.

* * *

D: Mısır'da birçok piramit olduğunun farkındayım. Sizin bunları sakladığınız büyük olanı mı?

M: (Duraklama) Piramidin kendisinden ziyade Sfenks'in patisinde olduğunu düşünüyorum. Sanırım öyle. Orada bir sürü yeraltı tüneli ve odası bulunuyor. Sanırım bulundukları yer – Sfenks'e karşıdan baktığımda – muhtemelen sol patisinde.

D: Tüneller piramidin altına kadar da gidiyor mu?

M: Evet. Piramitlerin altında pek çok tünel var.

D: Ama insanların çoğu bunlara nasıl ulaşılacağını bilmiyor, değil mi?

M: Hayır, sadece belirli üyeler, rahipler, bazı kraliyet mensupları biliyor. Sıradan bir insan bilemez. Var olduklarına dair dedikodular var çünkü bu tünellerin kazılması gerekti. Ve dışarı her zaman bilgi sızar. Ama sıradan bir insan detaylara hâkim değildir. Sadece var olduklarına dair söylentiler duymuşlardır.

D: Siz Mısır'a geldiğinizde Sfenks ve piramitler zaten varsa, onları kimin inşa ettiğiyle ilgili herhangi bir hikâye duydunuz mu?

M: (Duraklama) Evet. Sanırım oradaki uygarlık – her ne kadar bizimki kadar gelişmiş olmasa da – dünya dışı varlıklardan yardım alarak onları inşa etmiş. Zira o toplumun genel zekâ seviyesi o kadar gelişmiş değildi. Bunun için gereken bilgiyi onlara dünya dışı varlıklar verdi. Ama yine, az sayıda insandan oluşan küçük bir topluluğa. Herkese değil. Çoğunluk bağımsız düşünebilen insanlardan ziyade takipçilerdi.

D: O kadar büyük taşlarla inşa etmeyi nasıl becerdiklerini hiç duydun mu?

M: Enerji manipülasyonuyla. Bir çeşit yerçekimsel aygıtla. Havaya yükselterek. Yoksa bu anıtların fiziksel olarak inşa edilmesi imkânsız olurdu.

D: Senin geldiğin yerde böyle bir şey yapmak mümkün olur muydu?

M: Evet. Benim uzmanlık alanım mimari ya da bir şeyleri inşa etmek olmasa da enerji manipülasyonu konusundaki temel bilgilere sahiptim. Ve havaya yükseltme konusunda. Tapınakta çalışan öğrencilerin, üyelerin çoğu da bu bilgilere sahipti. Bunlar da öğretiye dahildi. Havaya yükseltme ve enerjinin kullanımları.

D: Yani bunlar herkese öğretilen bilgilerdi.

M: Evet. Ama bu konularda çok daha ileri seviyede olanlar vardı. Yani mimari ve maddesel şeyler yaratmada. Sadece maddesel de değil. Sadece

üç boyutlu değil. Ruhsal tezahüre yakın, maddeyle daha yüksek titreşimlerin karışımıyla bir şeyler yaratmada. Bunlar sadece fiziksel şeyler değillerdi.

D: Ama Mısır'da yaşayanların tüm bunları kendi başlarına yapamayacaklarını söylüyorsun.

M: Evet. Aralarında daha gelişmiş ve dinlemeye gönüllü olanlar vardı. Ve daha açık… orada yaşayan sıradan insanlardan daha eğitimli olanlar. Oradaki uygarlığın ilerlemesine yardımcı olması umuduyla bu bilgiler onlara verildi. Ve böylece dünya dışı varlıklarla, onlara göz kulak olanlarla temasa geçtiler. Geldiler ve bunlarla ilgili onlara yardım ettiler. Ve biz de geldiğimiz yerden ve sahip olduğumuz bilgilerden ötürü onların öğrenmelerine ve ilerlemelerine yardımcı olabildik.

D: Piramitler neden inşa edilmişti? Neye yarıyorlardı?

M: (Uzun bir duraklama) Piramitler çok kompakt enerji kaynaklarıydı. Kristaller gibi değillerdi ama enerjiyi neredeyse piramidin içinde ve piramidin titreşimi içinde bulunan pek çok şeyin yaratımında kullanılacak kadar güçlendirebiliyorlardı. Öğrenim yerleriydiler. Ama aynı zamanda da içerdikleri enerjiden ötürü birinin içine adım atmak, başka bir boyuta geçmek gibiydi. Enerjileri ve titreşimleri hem güçlendirme hem de başka yerlere gönderme özellikleri vardı. Dev bir enerji alanı ya da kuvveti gibi – belki tam olarak kuvveti değil. Yüklü miktarda güç ve enerjinin toplandığı yerlerdi.

D: Yani dünya dışı varlıkların bunların inşa edilmesini isteme nedeni bu muydu?

M: İnşa edilmelerinin ya da fonksiyonlarının bir nedeni buydu. Dünya dışı varlıkların tek isteği, insanoğlunun daha fazla uyum ve huzur dolu bir dünya yaratması. Ve fakirlik, acı ve umutsuzluk dolu bir yerden ziyade yaşanacak daha mutlu bir yer yaratması. Kullanmamız için verdikleri bilgi

ve beceriler sayesinde bu olasılığı güçlendirmeyi umuyorlardı.

D: Bu bilgiyi nasıl kullanacağını bilen insanların olması gerekiyordu.

M: Doğru. Onun için piramitlerin gücü ve o bölgeyi geliştirmeye nasıl yardımcı olabilecekleriyle ilgili bilgi sadece belirli sayıda insana verildi. Çünkü güçle beraber – tıpkı Atlantis'te olduğu gibi – gücün negatif yönde kullanılma olasılığı da ortaya çıkar.

D: Gücün yanlış kullanımı.

M: Doğru. (Büyük bir iç çekme) Özgür irade, iki tarafa da yöneltilebilir.

D: İki tarafa da gidebilir. Ama siz parşömenleri ve kristallerinizi kullanmak yerine güvende olmaları için onları saklamayı tercih ettiniz.

M: Evet, insanlar bilginin tamamını almaya hazır değildi. Ve kullanılması gerektiği şekilde de kullanmıyorlardı. Bazı bölgelerde gücün kötüye kullanımı zaten başlamıştı ve durum kolayca başka bir Atlantis vakasına dönüşebilirdi. Yani bilgiye ve mutlak gücü kullanma becerisine sahip olsalardı.

Sırlarını sakladıklarını öğrenince Marie'yi o hayattaki son gününe götüremeye karar verdim çünkü o noktadan sonra artık ondan daha fazla bilgi alabileceğimi sanmıyordum.

M: Çok yaşlıyım. Hocamızın bize şifa, enerji kullanımı ve bedeni biçimlendiren düşünceler hakkında öğretmiş olduklarından dolayı bedenim fena durumda değil. Ama yine de yaşlanmış halde. Ve çok yorgun. Gitmeye hazırım.

D: Yani bedeninde bir sorun yok.

M: Yaşlanıyor. Bu Dünya yaşamının etkilerinden dolayı değişim gösterdi. Ama ciddi bir sorunu yok.

D: Mısır'da uzun süre mi yaşadın?

M: Evet. Kırk yıldan fazla diyesim geldi.

D: Öyleyse sahip olduğunuz bilgilerin bir kısmını başkalarına aktarabildin herhalde.

M: Evet, evet. Bazı alimlerle uygun bulduğum kadarını paylaştım. Yöntemlerimiz konusunda eğitim almış olanlarla. Ama yine de tümünü paylaşamadım çünkü o zaman için bu uygun olmazdı.

D: Evet ama hayatta çok şey başardın.

M: Elimden geldiğince. Yanlış kararlar da her zaman vardır. Bazen insanlara bir şeyler anlatır ya da öğretirsiniz ve onlar… hayatlarında hep olduğu gibi bazıları aldıklarını kullanır, bazıları kullanmaz. Bazıları da kötüye kullanır.

D: Her yerde olduğu gibi. (Evet) Hayatının son gününde yanında birileri var mı?

M: Hayır, yalnızım. Korku duymuyorum ama artık gitmeye hazır olduğumu biliyorum.

Bedeninden çıkıp ruhsal plana geçtikten sonra biraz önce ayrıldığı yaşamı şöyle bir gözden geçirmesini ve öğrendiği bir ders olup olmadığına bakmasını istedim.

M: Sanırım sabrı öğrenmem gerekiyordu çünkü hep öğrenmeye hevesliydi olmuştum ve hep daha fazlasını öğrenmek istemiştim. Ve hiçbir zaman ulaşabileceğim yere ulaştığımı hissetmemiştim. Önemli bir kilometre taşına ulaşmış olsam bile bu benim için hiçbir zaman yeterli olmadı. Hep daha fazlasını daha hızlı bir şekilde öğrenmem gerektiğini düşünüyordum. Ve bu çok zorlayıcı bir dersti.

D: Peki sence bu dersi öğrenebildin mi?

M: Öğrenebilmek mümkün mü? Bu zor bir soru. Ama evet, daha sabırlı olmayı öğrendim.

D: Ayrıca o yaşamda bir hayli bilgiye de sahiptin.

M: Evet ve bu da almam gereken dersin bir parçasıydı. (Derin bir iç çekme) Bilgiyi kullanmayı ve aktarmayı öğrenmek. Bununla beraber gelen sorumluluğu bilmek. Eğer sana böyle bir bilgi veriliyorsa onu bilgelikle kullanmayı da öğrenmelisin. Bazen paylaşmaya uygundur, bazense değildir. Ve bilgiyi yanlış zamanda yanlış kişiye verirsen çok yıkıcı sonuçları olabilir. Ama doğru zamanda verirsen çok ama çok güzel sonuçları da olabilir.

D: Yani bunun ayırdına varabilmen lazım.

M: Doğru. Ve bu çok büyük bir sorumluluk.

Ardından Marie'nin bilinçaltıyla konuşabilmek için varlığın geri çekilmesini ve Marie'nin yeniden bedeniyle bütünleşmesini sağladım.

D: Marie'nin görmesi için neden bu yaşamı seçtin?

M: Çünkü bugün yaşadıklarıyla arasında çok paralellik var. O, öğrenme yolunda. Ve elinde bu dünyayı değiştirmek için harika fırsatlar var. Yeni dünyanın gelmesini sağlamak için. Bu çok büyük bir sorumluluk.

D: Ama görünürde çok da benzer değiller gibi.

M: Geçmiş yaşamından getirdiği bilgi ve enerji kullanımı konusunda bu dünyada çok şey gerçekleştirebilme imkânı var. Birçok kişiyle iletişim kurma imkânı var. Ya da hazır olduğunda kurabilecek. Ve bunu doğru zamanda, doğru sırayla gerçekleştiremezse kaybedilecek çok değerli şeyler söz konusu. Ve şunu anlaması çok önemli: birincisi, sabır çok

önemli. Her şey doğru zamanda gelir. Ve ikincisi, bu güçleri ve becerileri kazandığın zaman onları doğru kullanmalı. Ve arzu doğru olsa da, yani insanlara yardım etmek olsa da, onlara her zaman kolay yoldan yardım edemezsin. İnsanlar bazen kendileri öğrenmek zorundadır. Ve onlara görünürde ihtiyaç duydukları ya da kullanabilecekleri her şeyi sunmak, her zaman doğru karar değildir. Onlara doğru zamanda, bazen de gerçekten kullanabileceklerinden daha azını vermesi lazım.

D: Peki vereceği bu bilgiler ona nereden gelecek?

M: Zaten sahip olduğu bu bilgiler, tüm geçmiş yaşamlarından öğrendiği bilgiler. Ve doğru zaman geldiğinde bu bilgiler ona verilecek.

D: Yani hepsi geri gelecek mi demek istiyorsun?

M: Evet. Ve onun bazı parçalarının… benim, yani evrensel ruhunun, doğru zamanda fiziksel bedene girmesi ve bu yetenekleri de, yani onu bir sonraki adıma, bir sonraki seviyeye taşıyacak olan enerjileri ve bilgileri de, beraberinde getirmesi önceden planlandı.

D: Ama öyle bir durumda kendi kişiliği de yerinde duracak, değil mi?

M: Evet, tabii ki.

D: Yani bu, bilgiye sahip olan parçasının kişiliği üzerine eklenmesi ya da onunla bileşmesi gibi bir şey mi?

M: Doğru. Şu anki varlığıyla bütünleşmesi.

D: O zaman bunun için bir şeyler öğrenmesi ya da herhangi bir kursa gitmesine gerek yok, öyle mi?

M: Hayır, bunları yine de yapmalı. Bunlar anıların tetiklenmesine yardımcı olacak. Ve yeniden öğrenme sürecinde ona yardımcı olacak. Bazen bu belirli düşünce örüntülerini geri getirmek çok zor olabiliyor. Bunları şu anki zihninin farklı devre sistemiyle yeniden öğrenmesi ona şu anki yaşamında yardımcı olacak. Ona bu konuda bu taraftan da (ruhsal plandan

da) eğitim veriliyor.

D: Marie'nin bir sorusu daha var. Deniz onu neden bu kadar tutuyor? Suyu ve yunusları çok seviyor ama deniz onu çok tutuyor.

M: Okyanusun enerji düzeyi çok yüksek. Çok kuvvetli enerjiler yaratıyor. Ve onun bedeni, özü, enerjileri dönüştürücü yapıda olduğu için enerjilerin çok azını bile özümsese, hemen fiziksel bedeninde hissetmeye başlıyor. Deniz tutması ayrıca Atlantis'ten ilk ayrılışında okyanusta geçirdiği uzun süreyle de ilişkili. O kadar uzun süre okyanusta olmak çok stresliydi. Ve yine, enerji çok yüksek düzeydeydi. Elementler üzerinde kısmi bir kontrol becerisine ve okyanusları çok şiddetlenmekten alıkoyacak enerji dönüştürme yeteneğine sahip olsa da, yemek ve suyun yokluğundan bedeni zayıf düşmüştü.

D: Durumun yaşattığı travmadan yani.

BÖLÜM 7

ANTİK BİLGELİK

Bu seans, Mayıs 2002'de Bozeman Montana'da kaldığım çiftliğin misafirhanesinde gerçekleştirildi. Bozeman'a birkaç konuşma yapmak için gitmiştim ama oraya asıl gitme nedenim İsa ve Esseniler (Jesus and the Essenes) kitabımın kapağında kullandığım İsa resminin fotoğrafını çeken 100 yaşındaki Leila Sherman ile görüşmekti. Leila bana aslında ölmeye hazır olduğunu düşündüğünü ancak www.christpicture.com'u açma ve bir pazarlama planı geliştirme sürecinde ne kadar keyif aldığını görünce bir 100 yıl daha yaşasam olur diye düşündüğünü söyledi. Leila bir bakımevinde yaşamaya devam ediyor ama hâlâ çok aktif bir yaşam sürüyor ve kendi kendine bakabiliyor. Bana söylediğine göre bakımevinin en yaşlısı olmasına rağmen yardıma ihtiyacı olmayan tek kişi kendisi.

Lorraine de benimle aynı anda orada olabilmek için başka bir eyaletten uçakla Bozeman'a gelmişti. Kendisi bir şifacıydı ve doğal şifa yöntemlerinin geleneksel yöntemlerle birlikte kullanılması fikrini aşılamak için doktorlar ve hastanelerle çalışmalar yürütüyordu. Yaşadığı büyük şehirde beş büyük hastaneyle çalışıyor ve işe hemşirelere eğitim vermekten başlıyordu. Kendisi çok zeki bir kadındı ve öğrettiği uygulamaların çok önemli bir pratik haline

geleceği görüşündeydi.

Seans sırasında buluttan indiğinde, kendini uzun kızıl-kahve saçları olan 14-15 yaşlarında bir kız olarak buldu. Bir sahil kasabası olduğunu düşündüğüm sakin bir yerde yaşıyordu. Anlattıklarından çıkardığım buydu ama seans ilerledikçe bunun doğru olmadığı ortaya çıktı. Evini bir koyda bulunan ve iki taraftan da denize bakan çok büyük kemerlere sahip bir yer olarak tarif etti. Ebeveynleri ve erkek kardeşleriyle birlikte normal bir hayat sürmek istiyordu ama adada bulunan güçlü bir grubun onun için başka planları vardı. Grup, onun diğer insanlardan farklı olduğunu keşfetmişti ve yeteneklerini kullanmak istiyordu. Ondan kasabanın yukarısında bulunan bir tepedeki büyük bir tapınakta yaşaması bekleniyordu.

L: Bende o yetenek var. Ben, görebiliyorum.

D: Neyi görebiliyorsun?

L: (Fısıldayarak) Geleceği. (Uzun bir duraklama) Ben geleceği görebiliyorum. Bana bunu nasıl yönlendirebileceğimi öğretmek istiyorlar.

D: Böyle bir yeteneğin olsa da onu kontrol etmeyi bilmiyorsun. Demek istediğin bu mu?

L: Hayır! Yeteneğimi onlar kontrol etmek istiyor – Benim aracılığımla. (Fısıldayarak) Tarikat. Her şeyi yöneten adamlar. Denizi yöneten. Halkı yöneten. Benden tepenin üzerindeki büyük tapınağa gidip orada yaşamam ve istediklerini yapmam bekleniyor.

D: Her şeyi tapınaktaki adamlar mı kontrol ediyor?

L: (Meraklı bir şekilde) Evet. Beni de kontrol edecekler. Ben ailemle kalmak istiyorum. Gemiyle okyanusa açılmak istiyorum. Erkek kardeşlerim istediklerini yapabiliyorlar. Ben şarkı söylemek istiyorum. Ama şarkı söylememe izin verilmiyor. O sesleri çıkardığım zaman bir şeyler oluyor.

D: Bence şarkı söylemekte hiçbir sorun yok. O sesleri çıkardığında ne oluyor peki?

L: Ne istersem o! – Tepedeki adamlar benden korkuyor.

Ona bu konuyu benimle rahatça konuşabileceği, benim ona karşı bir tehdit arz etmediğim yönünde telkinde bulundum. “Nasıl sesler çıkarıyorsun?” diye sorduğumda Lorraine bir “uuu” sesi çıkaracakmış gibi dudaklarını büzdü. “Dudaklarını oynatıyorsun ama ben hiçbir şey duyamıyorum,” dedim.

L: Sesi duymuyor musun? Rüzgâra benziyor. Kulağa rüzgâr gibi geliyor.

Ardından ürkütücü, uzun, tiz bir ses çıkarmaya başladı. Giderek tizleşen, sonunda kulağın algılayamayacağı kadar tize çıkan ve ardından tekrar pesleşen bir “Uuuuuuuuuu” sesiydi bu. Lorraine daha sonra seansın kaydını dinlediğinde bunun kendisinin çıkaramayacağı bir ses olduğunu söyledi. Özellikle de sesin giderek tizleşip duyulmaz derecede tiz hale gelen kısmının.

Sesin ne işe yaradığını “Kapılar açıyor” diye açıkladı. Önce bunun ne demek olduğunu anlayamadım. “Fiziksel kapılar mı?” diye sordum. “İçinden geçebildiğin kapılar. Görünmüyorlar,” diye yanıtladı. Demek ki bunlar fiziksel kapılar değildi. Belli ki görünmeyen alemdeki bir şeylerden bahsediyordu.

L: Bunlar kenarları mücevherlerle bezenmiş, ortasında beyaz ve rengarenk ışıklar olan yaldızlı kapılar. Tam olarak fiziksel kapılar değiller. Onlar bir tür geçit ya da portal.

D: Onları nerede görüyorsun?

L: Karşımda. Boşlukta.

D: Yani dışarıda mı?

L: Hayır, nereye gidersem gideyim benimleler. Boşluktalar. Ses bu kapıları

yaratıyor ve açıyor. Açıldıkları zaman bu kapılardan geçebiliyorum.

D: Ve senden başka kimse bu kapıları göremiyor. Bunu yapabildiğini ilk ne zaman keşfettin?

L: Beş yaşındaydım. Ailem, amcam… Onlara kapıların içinden bir şeyler görebildiğimi söyledim. Benim hikâyeler uydurduğumu, şaka yaptığımı düşündüler.

D: Kapıların içinden neler görüyordun?

L: (Fısıldayarak) Geleceği görüyorum.

D: Gördüğünün gelecek olduğunu nereden biliyordun?

L: Çünkü aileme anlattığım hikâyeler gerçekleşiyordu. Sekiz yaşına geldiğimde bana inanmaya başladılar. Sonra da tepedeki adamlar gelip beni götürdü. Bana testler yapmaya başladılar. Bir odaya konuldum. Ve onlara söylediklerimi not alıyorlardı. Sonra da beni gördüklerimi değiştirmem için eğitmeye başladılar. Onlara yardımcı olması için gördüklerimi değiştirmemi, farklı şekilde yönlendirmemi istiyorlardı. Onlar için iyi şeylerin olması ve trajedinin başkalarına yönelmesi için.

D: Yani negatif şeyler mi görüyordun?

L: Her şeyi görebiliyordum. Neyin yaklaşmakta olduğunu biliyordum. Kapıların içerisinde üç pencere vardı. Neler olabileceğini görebiliyorum. Olayların üç farklı şekilde nasıl gerçekleşebileceğini.

D: Yani geleceğin sadece bir şekli yok.

L: (Fısıldayarak: Hayır.) Onu değiştirebiliyordum. Başka yere gönderebiliyordum. Yerini değiştirebiliyordum. Başka bir şeye dönüştürebiliyordum.

D: Bunun yapılmasına izin veriliyor mu peki?

L: Bu şans gibi bir şey. İyi şans geliyorsa kötü şansın da bir yere gitmesi gerekiyor. Onlar bunu göremiyorlardı. Tüm şansı kendilerine

saklayabileceklerini düşünüyorlardı. İyi şansı kendilerine çektiler ve diğer herkesi kontrolleri altına aldılar. Büyük, bir sürü koya sahip bir adada yaşıyoruz. Buluttan inerken adayı gördüm. Çok güzel. Tepenin üzerinde yüksek yapılar var ve aşağıdaki herkesi onlar yönetiyor.

Anlattıklarının bir tür dini yapılanmaya benzediğini düşündüm.

L: Henüz bir kilise yok. Henüz bir din değil. Bu, güçle ilgili. O tapınakla ilgili. Tüm varoluşla ilgili bir yer bu.

Görünüşe bakılırsa zamanda çok geriye, dinin başlamasından çok önceye gitmiştik. Ama fark eden bir şey yoktu çünkü güç ve açgözlülük insanoğlunun Dünya'da yaşamaya başlamasından beri var olageldi. Anlaşılan iyi ve kötü güçler arasında her zaman bir savaş söz konusu oldu.

D: Yani gördüğün şeyleri değiştirerek adada yaşayan herkesi kendi kontrolleri altında tutmak mı istiyorlardı?

L: Evet. Güce sahip olan tüm zihinler o tapınakta yaşıyor. Ben de gidip o tapınakta yaşamak zorundayım. Ailemden ayrılmak zorundayım.

D: Peki ailen bu konuda ne hissediyor?

L: Yaptıklarım sayesinde çok zenginleştiler. Onlara talih getirdim. Düşünüyorsun ve gerçekleşiyor. Talihi alıyor, yönlendiriyor ve olumsuzunu da başka bir yere gönderiyorsun. Bu sadece yönlendirme işi. Yaşamak için tapınağa gidersem güç üzerindeki tüm kontrole sahip olacaklar. Çünkü onlara bunun nasıl yapıldığını göstereceğim.

D: Bunun nasıl yapılacağını onlara gösterebileceğini mi düşünüyorsun?

L: Hayır. (Tekrar "uuu" sesleri çıkarmaya başladı.) Benim tek yaptığım o

pencereyi açmak. Portal bir sesle açılıyor. Ve kapıdan içeri bakarsam daha fazla şey görebiliyorum. Ses frekans dalgaları taşıyor. Ve bu dalgalar pencereyi itip açıyor. Ve böylece ben de gelecek olanı görebiliyorum.

D: Ama onlara bunun nasıl yapılacağını öğreteceğini söylemiştin?

L: Evet, bunu öğrenebileceklerini sanıyorlar. (Kıkırdama) Ama ben de bunun nereden geldiğini bilmiyorum.

D: Nasıl yaptığından emin olmadığın bir şeyi başkalarına nasıl öğretebilirsin?

L: Onlara bu bilgiyi nasıl vermem, bilemiyorum. Bana bunu zorla yaptırıyorlar. Yoksa ailem acı çeker.

D: Anlıyorum. Ama bir kere onlar erkek. O yüzden muhtemelen deneseler de sesleri aynı şekilde çıkaramazlar.

L: (Fısıldayarak) Hayır, bu imkânsız. Bu sene onlara gerçeği nasıl söylemeyebileceğimi öğrendim. Onlara doğru olanı yaptıracağım. Amcamdan onların gücünü kontrol etmeyi öğreniyorum. Ama bunun için onların öğrettiklerini aslında bilmek istemiyormuşum gibi yapmam gerekiyor. Ve onlar da bana giderek daha fazlasını öğretiyorlar. Yakında sahip oldukları tüm bilgilere sahip olacağım. Her grup farklı alanda yeteneklere sahip. Ve insanların zihinlerini kontrol etmek için farklı yöntemler biliyorlar. Ve bana her birini öğretiyorlar. – Bir şeyler yapmalıyım. Bu yetenekleri kötü amaçlar için kullanıyorlar. Bizi yok edecekler. Tüm pozitif enerjiyi alıyorlar ve negatif enerjinin hepsini de bir deliğe boşaltıyorlar. Yakında negatif enerji birikimi çok büyüyecek… ve patlayacak.

D: Yani negatif enerjinin de bir yere gitmesi gerekiyor, onu mu demek istiyorsun?

L: Evet, bunu göremiyorlar! Herkes sadece iyiyi alabileceğini düşünüyor. Çok geç olmadan sahip oldukları bilgilerin hepsine sahip olabilir miyim,

bilmiyorum.

D: Yoksa neler olacağını görüyorsun?

Bir an için duraksadı ve ardından ağlamaya başladı.

L: Her şey dağılıyor ve okyanusa gömülüyor.

D: Onlara neler olacağını anlatmayı deniyor musun?

L: Evet. Sonucun bana bağlı olduğunu söylüyorlar. Bunu değiştirip başka bir yere gönderebilirmişim. Güçlerini doğru yönde kullansalardı bunu yapabilirdim. Ama öyle yapmadıkları için enerjinin kötü tarafını deliğe doldurmaya devam ediyorlar. O da giderek büyüyor ve onlar da giderek daha düşüncesiz ve umursamaz davranmaya devam ediyorlar. Korkarım onları kontrol altına almam gerekecek. Tüm yeteneklerini öğrenir öğrenmez güçlerini ellerinden alabilir ve gücü insanlara yönlendirebilirim.

D: Planın bu mu? (Evet.) Onlarla yaşamak üzere büyük tapınağa gidiyor musun?

L: Evet. Tapınak çok güzel. Bir sürü merdiveni ve sütunları var. Ve denize bakan kemerleri. Ve çok büyük renkli kuşlar. Ve güzel bir müzik. Burası çok güzel. Benim de siyah bir leoparım var. (Bunu duyduğuma şaşırmıştım.) Adı Sasha. O benim evcil hayvanım. Düşüncelerimi duyabiliyor. Ve her zaman benimle.

D: Leopar beslemek tehlikeli olur diye düşünürdüm.

L: (Kıkırdama) İstediği zaman tehlikeli olabilir. Ama öyle olmamayı seçiyor.

D: Diğerlerinin de evcil hayvanları var mı?

L: Evet, çoğunun var. Hayvanlar her yerde. Bu geniş alanda uyum içinde yaşıyorlar. Burada geniş koridorlar ve bir sürü güzel oda var. Her gün insanlarla konuşuyorum. Onlara yalan söylüyorum. Onlara adamların

söylememi istediklerini söylüyorum.

D: Ne hakkında yalan söylüyorsun?

L: Çok fazla şeye, çok fazla yeteneğe sahip olarak yaşamanın tehlikeleri hakkında. Artık kimse hastalanmıyor. İyileştirmeyi öğrendik. Şu anda 25 yaşında olmalıyım.

D: Nasıl iyileştiriyorsunuz?

L: Artık iyileştirme yapmıyoruz.

D: Yaparken nasıl yapıyordunuz?

Tekrar çok tiz bir "Uuu" sesi çıkardı.

D: Bana ne yaptığını anlat.

L: Işıkla hizalanabilmesi için tavanın yönünü değiştiriyordum.

D: (Anlamamıştım.) Ne ışığı?

L: Hepimizin içinde ışık var. Bazen kırılıyor ve akışı tekrar sağlayabilmek için yeniden hizalanması gerekiyor. Ve kendi ışıklarını tekrar hizalayabilmeleri için kullanmaları gereken tonlar herkese öğretiliyor.

D: Tavanın yönünü değiştirdiğini söylemiştin. Bununla ne demek istedin?

L: Işıktaki tonları ve renkleri kullanarak onları yeniden uyumlu hale getiriyorum. Güneş sisteminin tavanında (kubbede) bir şema söz konusu. Renkler ve tonlar o şemaya uymalı. Renkler tavandaki ışık panellerinde. Farklı renklerde kısa ışık çakmaları gibi görünüyorlar. Katı bir cam parçası gibi görünüyor ama aslında minik renkli ışıklardan oluşuyor. Tüplere benzer bir tür sistem hepsini birbirine bağlıyor. Ve ışıklar katıymış gibi görünüyorlar ama aslında farklı panellerin içindeki küçük ışık çakmaları onlar. Paneli oluşturuyorlar. Güneş sisteminin şeması, ışığın altına gelen kişiye göre değişiyor. Bileğindeki bir ışıktan okunuyor ve bir

şema olarak tavanda gösteriliyor. Ardından ışıklar hizalanıyor ve kafatasının kökünden girip aşağı doğru iniyor. Bedenine doğru akıyor ve ışığını yeniden hizalıyor.

D: Öyleyse bu bir tür makine mi? (Evet.) Yani Zodyak şeması kişiye göre değişiyor.

L: Bu, kişinin şeması. Eskiden bunu insanlara kişisel olarak uygulardım. Ama sonunda onlara tonları kullanmayı öğrettim. Artık hastalık yok.

D: Tavanda başka bir var mı yoksa sadece o şemalar, levhalar ve ışık mı var?

L: Ortada ışınları yönelten büyük bir obje var. Bu bir dizi kristal görünümlü objenin boşluğun belirli kısımlarına yerleştirilmesinden oluşuyor. Ve bu obje hızla dönerken üzerine düşen ışık kırılıyor. Çok ama çok hızlı dönüyor. O kadar hızlı ki hareket ettiğini göremiyorsun. Camlardan geçen ışığı etrafa saçıyor, rakamlar tık tık ilerliyor ve ışığı renkli panellerden çekiyor. (Bir şey keşfetmiş gibi bir tonlamayla konuşuyordu.) Işık, bireyin kişisel şemasını oluşturan rakamlara ulaşana kadar kristallerin küçük katmanlarının hepsinden yansıyor. Ardından ışığı kafatasının köküne odaklıyor ve oradan da bedendeki noktalara doğru aşağı indiriyor. Her bir ışığın karşılık geldiği, bedendeki küçük noktalara. Ve sonrada kök çakradan geçip taç çakradan tekrar dışarı çıkıyor.

D: Ve bu kişiyi iyileştiriyor mu?

L: Bireysel ışıklarını hizalıyor!

D: Ve herkes kendi şemasına mı sahip? (Evet!) Ve bu alet ışığın aktive etmesi için kişinin şemasını buluyor ve onu iyileştiriyor mu?

L: Evet, ışık kırıldığı zaman onu nasıl hizalayacağımızı biliyoruz. Ve rahatsızlık bilgisi bu bedenlerden gidiyor. Işıkları hizalanmış olduğu sürece bedenler yaşlanmaz.

D: Ve bunu aktive etmek için belirli tonların kullanılması gerekiyor. (Evet.) O adamlar bunun nasıl yapıldığını biliyor mu?

L: Hayır. Sadece ben biliyorum. Bunu yaptığım için başım belada. İyileştirme karşılığında insanlardan para alınıyordu. Sadece zenginler iyileştirilebiliyordu. Diğerlerine kendilerini nasıl iyileştirebileceklerini öğrettiğim için bana kızgınlar. Ama bunun bir önemi yok. Nasıl olsa yaşam tarzımız yakında sona erecek.

D: Gördüğün o mu?

L: Evet. Tüm o kötü talih patlayacak noktaya kadar büyüdü. Ama onların umurunda değil, bana inanmıyorlar. Değiştirmek benim elimdeymiş. Kötü talihi başka bir yere göndermek. Bir yer seçmişler. Bir sürü insanın yaşadığı bir yer. Varlıklı insanlar değiller. Ama bizim sistemimizin ayakta kalmasını sağlıyorlar. Artık onlara ihtiyaçları olmadığını düşünüyorlar. Balıkçılara, çiftçilere. Eskiden ülkenin ihtiyaçlarını onlar sağıyordu. Ben talihi yönlendirdiğim sürece onlara ihtiyaçları yok!

D: Yiyeceğe ihtiyaç duyduklarında ne yapacaklar peki?

L: Artık yiyeceğe ihtiyaç duymuyorlar.

D: Yemek yemeleri gerekmiyor mu?

L: Bizim gibi değil.

D: Yani bahsettiğin insanlar gözden çıkarılabilir, öyle mi?

L: Onlar öyle düşünüyor. Ama bu doğru değil çünkü önemli olan tek şey insanlar. Ama bilmedikleri şey, onlarla birlikte her şeyin yok olacağı. Sadece insanlar değil, hepimiz yok olacağız çünkü çok büyük ve güçlü bir şey olacak bu.

D: Sahip oldukları tüm bilgiyi öğrenebildin mi?

L: Evet ama henüz yeterince değil. Sanırım zaman yetmeyecek. Onları kontrol altına alabilmem için bilgilerin tam olması gerek. Yaptıklarımızı değiştirmek ve kötü şansı kabul edebilmek için. Ve patlamaması için onu

ufak ufak açığa çıkararak baskıyı rahatlatabilmem için. Onu uzaklara gönderebileceğimi ve başkalarının yok olacağını sanıyorlar. Ve gerçekten uzağa gidecek de. Ama farkına varamadıkları şey çok büyük olduğu için giderken bizi de götüreceği.

D: Peki bundan sonra ne oluyor?

L: (Uzun bir duraklama) Bizi yok etmesine izin veriyorum.

D: Her seferinde az bir miktarını yönlendirmeye çalıştın mı peki?

L: Hayır. Yapmak istediğim buydu ama bana izin vermediler. Kimse kötü talihle yaşamak istemedi. Her seferinde birazını salmak demek insanların başarısızlık, açlık, hastalık ve uyumsuzlukla yaşaması demekti. Ve onlara haber de vermedim. Patlamasına izin verdim. (Kederli bir biçimde) Ve her şeyi götürdü. Her şey dağıldı. Toprağın altından derinden gelen uzun bir gürleme duyuldu. Etrafımızdaki her şey yıkılmaya başladı. Ve denize yuvarlandık.

D: Tüm ada mı?

L: (Fısıldayarak) Her şey.

D: Bu olurken neler görüyorsun?

L: (Belli belirsiz bir fısıldamayla) Dehşet… dehşet! Her şey yok oldu. Hiçbir şey kalmadı. Depremlerin ve atom bombalarının patlamasının aynı anda gerçekleşmesi gibi bir şeydi. Korkunç bir güç. Yerin deriliklerinden gelen kırmızılar, siyahlar ve karanlık. Patlıyorlar ve her şeyi de beraberlerinde götürüyorlardı ki her şey tekrar dengeye gelsin.

D: Her şey tekrar dengeye geldi mi? (Evet.) Olanları izlerken sen neredesin?

L: Kemerlerden birinin altındaki sütunların arasında dikilmiş olanları izliyorum. Sanki yer ağzını açıp her şeyi yutuyor ve geğirirken her şeyi tekrar yüzeye doğru püskürtüyormuş gibi görünüyor. Gökyüzü alevler ve siyah bulutlarla kaplı. Tüm sanat eserleri ve güzellik de yok olmuş

durumda. Ve ben de.

Nefes almakta zorlanır gibi sesler çıkarmaya başladı. Ona dilerse sahneyi bir gözlemci olarak izleyebileceği ve böylece herhangi bir fiziksel rahatsızlık duyumsamayacağı yönünde telkinlerde bulundum.

L: (Fısıldayarak) Su. Boğuldum. Yüksekteki konumumuzdan ötürü son giden biz olduk. (Fısıldayarak) Herkesin ölüşünü izledik.

D: Peki artık bedenden çıktığına göre her şeyi yukarıdan mı izliyorsun?

L: (Güçlü ve net bir biçimde) Evet!

D: O bakış açısından bakınca ne görüyorsun?

L: Denize düşen şeyleri. Denizin yüzeyindeki ölü insan ve hayvan bedenlerini. Ailem de benimle birlikte. Hepsi benimle!

D: Olanlara o taraftan bakarken ne hissediyorsun?

L: Gücü açgözlülüğün kontrolüne bırakmak korkunç bir hata. Korkunç bir açgözlülüktü bu. Düzende geniş bir yelpaze var: hayvanlar, ağaçlar, bitkiler, insanlar. Ve nasıl olduysa gücün negatif tarafı pozitif taraftaki her şeye baskın geldi.

D: Ama bu senin suçun değildi. Hiçbir şey için suçluluk hissetmene gerek yok.

L: Başarılı olamadığım için üzgün hissediyorum.

D: Sen doğru olanı yapmaya çalıştın.

L: Evet. Deniz duruldu. Artık sakin. Pembe gökyüzü geri döndü. Görünürde hiçbir şey yok, sadece su var.

D: Sonuçta ne oldu peki?

L: Issız bir kara parçasına geri geldik.

D: Karalar tekrar ortaya mı çıktı?

L: (Merakla) Evet. Sular çekildi. Burası çok güzel bir yer.

D: Neden ıssız bir yere geri gelmeye karar verdiniz?

L: Baştan başlamak için. Bu sefer doğrusunu yapmalıyız!

D: Hâlâ güçlerin var mı?

L: Hayır! Biz basit insanlarız. Böylesi daha güvenli. Zaman alacak… Nesiller boyunca. Ve zamanla kavrayış da gelecek. Tekrar aynı seviyeye geleceğiz ama bu sefer doğru yoldan ilerleyeceğiz. Ve yönetim o adamlarda olmayacak! Açgözlülük olmayacak.

D: Sence o yaşamda sahip olduğun bilgi ve gücü geri getirebilecek misin?

L: Geliyorlar. Getireceğiz.

D: Ama insan her zaman insan. Sence bu sefer gücü kontrol edebilecek ya da doğru biçimde yönlendirmeyi başarabilecek misiniz? (Evet.) Sence insanlar buna hazır mı? (Evet.) Biliyorsun ki dünyada her zaman her şeyi kontrol etmek isteyen açgözlü insanlar olur.

L: Onlar ifşa oldu. Güçle temasları yok. O alışkanlıklarından çıkmak zorunda kalacaklar. Gücün koruyucuları kontrolün onların eline geçmesine izin vermeyecek.

D: Gücün koruyucuları kimler peki?

L: Kadınlar. Onlar dünyayı sevgiyle yönetiyorlar.

D: Yani bu sefer erkekler işin içinde olmayacak mı demek istiyorsun?

L: Hayır, işin içindeler. Ama güce yaklaşabilmeleri daha uzun zaman alıyor.

D: Yani gücün nasıl kullanılacağına kadınlar karar verecek. Peki sence bu sefer doğru şekilde kullanılacak mı?

L: Uzun yıllar boyunca. Yüzlerce yıl boyunca.

D: Dünya çapında mı böyle olacak yoksa dünyanın sadece belirli bir kısmında mı?

L: Dünya çapında.

D: Dünyadaki bu değişim hızla mı gerçekleşecek yoksa zaman alacak mı?
L: Zaman alacak.
D: Ama bir yerden başlamak gerek, öyle değil mi?
L: Evet. Çünkü şimdiye kadar bilgi yanlış yönde kullanılmıştı.

Ardından Lorraine'in görmesi için neden bu yaşamın seçildiğini öğrenmek üzere bilinçaltıyla konuşmak için izin istedim.

D: Görmesi için neden bu yaşamı seçtin? Bu yaşamı göstererek ona ne anlatmaya çalışıyordun?
L: Düşüncelerinde bir sorun olmadığını. Eski düzen gidiyor ve yenisi geliyor. Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Kendini yalnız olmaya hazırlaması lazım.
D: Bununla ne demek istiyorsun?
L: Rolünün dişil enerjide oynanması gerekiyor.
D: Ama o evli.
L: (Duraklama) Hayat onu başka bir yola götürecek. Şu anda bu konuda ona daha fazlasını söyleyemeyiz.

Bilinçaltıyla iletişim kurduğumu anlamamı sağlayan şeylerden biri de budur. Bilinçaltı hiçbir duygu emaresi göstermeden son derece objektif ve açık sözlü olabilir. Hatta bazen insana acımasız gelecek kadar.

Lorraine daha önce dinlendiği ya da meditasyon yaptığı zamanlarda birçok kez tavanında kristaller ve Zodyak sembolleri bulunan bu odayı görmüştü. Bilinçaltı da gördüğü odanın seansta gördüğüyle aynı oda olduğunu onayladı.

D: Kendinde şifa gücü olduğunu ama ona bir türlü erişemediğini hissediyor.

L: Bu gücü geri kazanacak. Her zaman öyle olur. Başlangıçta başlayan şey her zaman bitirilir.

D: O gücü doğru kullanmaya çalışıyordu. Olanlar onun suçu değildi, öyle değil mi?

L: Suç yok. Pişman olunacak bir şey yok. Güç sadece bir süreliğine genele kapalıydı, herkes güç dengesini kavrayana kadar.

D: Anlaşılan o ki daha çok kadınlara eğitim vermesi gerekiyor ama şimdiki yaşamında birlikte çalıştığı doktorların çoğu erkek.

L: Giderek daha fazla kadın doktor oluyor. Gelecekte çok az erkek doktor olduğunu göreceksiniz. Şifa, pozitif enerji kadından gelir. Şifa orada başlar; hayatta orada başlar.

D: Kadınların gücünü küçümsüyorlar, öyle değil mi?

L: Çok uzun zamandır kadının gücünü kontrol altında tutuyorlardı.

D: Çoğunlukla ondan korktukları için diye düşünüyorum.

L: Korkmalılar da. Onu sana sorularına cevaplar bulması için getirdik. Umuyoruz ki bugün gördüklerini alıp bu yaşamında kullanabilir.

Bu seans çok uzak geçmişte Dünya'nın yok oluşuyla ilgili bilgiler içeriyordu. Bana söylenenlere göre Dünya uygarlıkları pek çok kez kayda değer bir gelişim gösterip ardından tamamen yok olmuştu. Bu seanstakiyse "modern" insanın sahneye çıkışından çok önce gerçekleşmişti. Tarihimizde hakkında hiçbir şey bilmediğimiz çok büyük bir zaman dilimi var. Benim görevlerimden biri de bu: kaybolan bilgiyi geri kazanmak.

* * *

Seanslarımdan başka birinde de bir danışan yine benzer şekilde çok uzak

geçmişte var olmuş bir uygarlıktaki çok gelişmiş bir gruptan bahsetti. Televizyon yapımcısı olan Rita, kendini sütunlar bulunan çok geniş bir salonda buldu. Tavan 18 metre yüksekliğinde bir kubbeydi. Duvarlar çok güzel altın rengi mermerlerden ya da akikten yapılmıştı. Yerler de aralarında incecik gümüş çizgiler bulunan, geometrik bir tasarımla döşenmiş mermerlerden yapılmışa benziyordu. Salonun ortasında, kubbenin tam altında bulunan yerden yüksek bir alana çıkan üç-dört büyük basamaktan oluşan çok geniş bir merdiven vardı. O ve yanındaki on bir kadın burada çalışıyorlardı.

"Bu yuvarlak oda belirli çalışmaları yapmak için toplandığımız çok özel bir yer. Kubbe yapı, enerjisel bir nedenle binanın ortasına konumlandırılmış bulunuyor. Enerji alanlarında ayarlama yapmak amacıyla enerjiyi burada uyandırıyoruz."

Üzerlerinde belden gevşek bir kordonla bağlanmış, geniş kesimli hafif elbiseler vardı. Gördüğü kadınlar ona klasik tanrıça çizimlerini anımsatmıştı. Kıyafetleri uçuk pastel tonlardaydı. Kendisi 30'lu yaşlarının başında, koyu kızıl saçlı ve soluk tenli bir kadındı.

"Erkeklerin bu binaya girmesine izin verilmiyor. Sadece kadınlar bu çalışmayı yapıyor. Bu çalışmayı yapan tek kadın grubu biz değiliz. Farklı tür bir enerjiyle çalışan yaşlı kadınlardan oluşan bir grup da var. Tek bildiğim bu çalışmayı yapan yaşlı kadınlar var ve biz daha genç olan kadınlarız. Bizim grupta bir tane yaşlı kadın var. Bizim onlardan görevi devralmamız gerekiyor çünkü onların daha az çalışma sırası geldi. Onların eski yöntemlerine ihtiyaç duyulan farklı enerji türleri söz konusu olduğunda bize katılıyorlar. Onların öğretilerine ve soylarına özgü yöntemlere ihtiyaç duyulduğunda. Biz daha genç ya da bir sonraki nesiliz. O yüzden bizi eğitiyorlar. Artık biz de yeterince büyümüş ve deneyim kazanmış olduğumuzdan bizimle çalışan sadece bir beyaz saçlı bilge kişimiz var. Artık biz de daha genç olanlara

öğretebiliriz. Çünkü bilgi kaybolmamalı.”

Hepsi toplandıktan sonra bana enerji çalışmasına başlarken gerçekleştirdikleri seremoni ya da ritüeli tarif etmeye başladı. “Ortam çok sessiz. Yaşlı olan tonu belirliyor, kelimenin gerçek anlamıyla yani. Bu bir ton. Kaynağını bilemiyorum ama yaşlı olan o tonu ya çağırıyor ya da odanın içinde yaratıyor. Ve ton dairesel bir biçimde, saat yönünde döner gibi hareket ediyor. Yaşlı kadın tonu çağırıyor ve ton, yapacağımız çalışma için içinde bulunduğumuz odanın titreşimsel frekansını ayarlıyor. Ardından kendi aura alanlarımızı hazırlamamız gerekiyor. Kendi aura alanlarımın içine giriyoruz ve alanımızı korumaya alması için etrafımızda mavi bir yumurta oluşturuyoruz. Ama yumurta korumadan fazlasını yapıyor. Bizi daha net duyabileceğimiz ve görebileceğimiz bir alana taşıyor. Bu neredeyse birer alıcı ve verici haline geldiğimiz bir alan. Yani bir mavi yumurta var ve biz, bizi çevreleyen bu özel enerji alanında hem alıcı hem de verici oluyoruz.”

O gün çok önem arz eden bir sorun üzerinde çalışmak için toplanmışlardı. “Bir şey bölgemizin bitki örtüsünü etkiliyor ve Güneş ile ilgili bir sorun varmış gibi görünüyor. Algıladığım kadarıyla Güneş lekeleri, güneş patlamaları ya da onun gibi bir şeyle ilgili. İçinde bulunduğumuz dönemde Güneş’in radyasyon düzeylerinin Dünya üzerindeki bitki örtüsünü ve varlıkları etkilemesiyle ilgili sorun yaşıyoruz. Radyasyon bazı bitkilerin ve bireylerin enerji alanını kötü etkiliyor. Radyasyon çok yoğun olduğundan Güneş’ten çıkan miktarda düzeltmeler yapmaya çalışıyoruz. Radyasyonu etrafımızdaki titreşimsel şemalarda hissedebiliyoruz.”

Güneş çok büyük ve güçlü olduğu için üzerinde çalışması zor olur diye düşündüm. “Bizim için değil. Güneş’in kendisinde değişiklik yapamayız ama Güneş’in anomalilerinin bazı insanlar üzerindeki yoğun etkisini düzeltebiliriz. Çünkü bunlar yakıyor, acıtıyor ve bazı insanların duygusal

alanına zarar veriyor. Atmosfer inceliyormuş gibi görünüyor çünkü ne zaman Güneş ile ilgili olağan dışı bir olay yaşansa bizi direkt etkiliyor. Bu, burada yaşayan tüm canlılar için çok rahatsız edici ve hemen fark edilebilir bir durum. Balıklar için de. Su için de. Su sıcak."

Ardından ritüel sürecini anlatmaya devam etti. "Toplu şekilde dua ediyoruz ve bizimle Güneş arasında aracılık yapan varlıklardan kötü etkilerin düzeltilmesini istiyoruz. Çalışmamız nedeniyle ortaya çıkan bazı etkilerden bizi koruması için, aslında koruyucu bir baloncuk gibi bir şey olan bir koruyucu tabaka oluşturulmasını istiyoruz."

Tabii ki iletişim kurdukları varlıklarla ilgili daha fazla bilgi almak istedim. "Onlar Güneş'in ruhu ve doğanın ve aralarında işleyen her şeyin "deva*"ları gibi yüce varlıklar. Güneş ile bizim aramızda iş birliği içerisinde çalışan melekler ve doğa ruhlarından oluşan bir hiyerarşi var. Bu, Güneş'in enerjilerinin gezegen tarafından uygun biçimde alınabilmesi, emilebilmesi ve kullanılabilmesi için ayarlanmasını sağlıyor. Bir şey değişmiş. Bu çok büyük bir olay. Varlıklardan bu şekilde destek almaya devam edebileceğimizden emin değilim. Bir dönüm noktasındayız. Büyük bir üzüntü hissediyorum ve bedenim titriyor. Şimdiye kadar varlıkları çağırıp hep onlardan yardım isteyebilmiştik ve onlar da yardım edebilecek olduklarında yardım etmişti. Ama şu anda yardım edemiyorlar. Oldukça gergin bir dönemden geçiyoruz."

On iki kadın, koruma enerjisini uyandırmak için daire şeklinde dizildiler. "Mavi yumurtaların içine girmeliyiz yoksa işlev gösteremeyiz. Bu, burada titreşimsel düzeyde gerçekleşen öğeler arasında koruyucu bir bariyer görevi görüyor ki on ikimiz de işlev gösterebilsin. Bu uzun sürecek. Çok uzun süre böyle dikilebiliriz. Çünkü bedenlerimizi hissetmiyoruz. Bedenlerimizin farkında değiliz. Doğa ruhlarından yardım ve izin istiyoruz. Bize bir kat daha yalıtım sağlayacak bir tür koruyucu baloncuk oluşturabilmek için onlardan

kendi enerjilerimizi yansıtmak için de izin istiyoruz. Zamanımız daralıyor. Daha önce pek çok kez kaderin yönünü değiştirmemiz, tutulmasal (ecliptical) türden bir olayda gidişatı değiştirebilmemiz için bize yardım bahşetmişlerdi. Tutulma burada mühim bir kelime. Bu bir olayın tutulması ama bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyorum. Bu tutulmasal bir dönem, bu her ne demekse. Şu anda gezegende yaşayan insanların iyiliği için koruma enerjisini uyandırmaya devam etmemize izin verip vermeyeceklerini bilmediğimiz bir zamanla karşı karşıyayız. Çünkü şu anda her şey çok keskin ve hızlı biçimde değişim gösteriyor. Gezegendeki her şey bundan etkileniyor ve tek yapabileceğimizin burada durup yardım istemek ve ne olacaksa onu kabul etmek olduğunun farkındayız. Yapabileceğimiz tek şey bu. Bu durumu ertelemek konusunda daha önce hayli etkili olduk. Bu enerjilerle daha önce de çalıştık, bu ilk seferimiz değil. Bu enerjiler nesillerdir bizimle çalışıyorlar. Burada zamanın uzunluğu çok farklı çünkü bir nesil dediğin çok uzun bir zamanı kapsıyor. Ve son birkaç nesildir aynı koruma enerjisini uyandırıyoruz. Geçmişte bu işe yaradı ama artık bunun da sona ermek üzere olduğunun bilincine varmaya başladık. Yine de elimizden geleni yapmalıyız."

Ellerinden geleni yapsalar da sonunda başarısız oldular. Ardından anlam veremediğim garip bir açıklamada bulundu. "Daha fazla bu şekilde devam edemeyiz. Şimdi uykuya dalıyoruz. Bundan sonra başka bir işlem yok artık. Hepimiz uzun süre uyumalıyız." Bunun ne anlama geldiğini açıklamasını istedim. Öldüklerini ve fiziksel bedenlerinden ayrıldıklarını mı kastediyordu?

Kısmen öyleydi ama dahası da vardı. "Bedenlerimizin radyasyonun etkilerine daha fazla dayanamadığı noktada öleceği ve ardından bedenlerimizi terk etmek zorunda kalacağımız anlamına geliyor. Ben de herkes gibiyim. Ben de korkuyoruz. Bildiğimiz şekliyle yaşam, Güneş'in parçaları gibi görünen güçlerce yanıp kül olacak. Ve şu noktada bildiğimiz kadarıyla biz de yok olacağız. Bu bir devrin sonu olacak. Bizim tekrar geri gelip

operasyonlarımıza devam etmemiz uzun zaman alacak. O zamana kadar başka şeylerin olmasına izin verdiğimiz bir uyku döneminden geçmemiz ve ardından yeniden başlayacağımız noktaya geri gelip bu altın çağı yeniden inşa etmemiz gerekiyor. Bir süre uykuda olacağız. Bu, bilinçli bilgi dağarcığımızın bugünkü gibi olmayacağı anlamına geliyor. Bizden öncekiler ve önceki nesiller gibi olmayacak. Bu karanlık döngüden geçerken bilincimiz uykuya dalacak ve kendini kapatacak. Doğru zaman geldiğinde uyanık bir halde tekrar geri gelebilir. Buna benzer ama yeni yerler ve zamanlar olacak. Bu dişil varlıklar tüm güçleri; tüm Güneş, atmosfer, Dünya, küreler ve kozmosun varlıklarını uyandırmak ve onlarla birlikte çalışmak için geri gelecek. Bu mermerle çevrili olduğumuz altın çağa geri dönmek için. Bir gün tekrar ama bu sefer farklı bir şekilde bir araya geleceğiz. Tekrar uyanışın sinyalini vereceğiz. Çok üzgünüz. Bilgi uykuda olacak, ta ki… Sanki içimizde programlanmış gibi, tekrar bir zaman gelecek ve biz Uyuyan Güzel gibi tekrar uyanacağız ve yine her şey çok güzel olacak."

Anlaşılan o ki demek istediği, bilgi ve insan formunda onu kullanabilme yetilerinin uzun bir süre kapalı kalacağı ve bu becerilerin ve yeteneklerin Dünya'da tekrar öne çıkarılması için doğru zaman geldiğinde açılacağıydı. Atlantis'te de insanların yetilerini kötü yönde kullanmalarından sonra aynı şeyin olduğu bana daha önce de söylenmişti. Şalterlerin atması gibi, doğru zaman gelene kadar insan zihninin bu yetileri yeniden uyandırması mümkün olmayacaktı. Yetilerin insanoğlunun erişimine kapatılması gerekmişti. Ayrıca artık uyanış zamanına eriştiğimizi düşündüklerini ve bu yetilerin birçok insanda tekrar ortaya çıkmaya başladığını da belirtmişlerdi. Bana seansa gelen insanlarda bunun olduğunu biliyorum. Seansların bir amacı da bu yetilere daha önceden sahip olduklarını ve yeniden sahip olma vakitlerinin geldiğini bildirmekmiş gibi görünüyor.

Beden dışı perspektiften olan her şeyi rahatça görebileceğini biliyordum, o yüzden ondan gördüklerini bana anlatmasını istedim. "Her şeyi yakıp kavuruyor! Her şeyi! Yaşam formları bu radyasyona dayanamaz. Radyasyonla kavruluyoruz ama radyasyon altın rengi enerji ve ışıkla

yayılıyor. Olanları hiçbirini anlayamıyorum. Her şey yok oldu.” Binalara ne olduğunu sordum. “Artık bunun bir önemi olduğunu sanmıyorum. O frekansta, o boyutta yaşaması gereken her şey; uygun elektromanyetik dengede, uygun radyasyon düzeyinde, uygun ısıda ve nem seviyesinde hayatta kalabilen narin şeylerin tümü… Bitkiler ve hayvanlar da dahil olmak üzere o yaşam koşullarındaki her şeye karşı hassas olan tüm yaşam artık yok oldu. Hepsi sona eriyor.”

Ardından her şey durulduktan sonra nasıl göründüğünü tarif etmeye başladı. Anlaşılan insanlığın sonu gelmemişti çünkü hayatta kalan bazı insanlar gördü. “Çok karanlık. İnsanlar geri gelmiş. Burası artık farklı bir yer. Farklı bir coğrafi yer. Çok daha karanlık. Kara kütlesi, Orta Doğu denen yeri ya da belki Afrika’yı andırıyor. Benzer görünüyor ama Orta Doğu ile Afrika arasında daha fazla kara kütlesi bulunuyor.”

Bu felakete tam olarak neyin neden olduğunu öğrenmek istedim. “Denemeler yapıyorlar ve oynuyorlardı. Enerji kullanıyorlardı çünkü enerji, ışık ve kristal/silikon güçleriyle ilgili bilgiye uzun zamandır sahiptik. Ve ondan yararlanmayı da öğrenmiştik ama belli ki sınırı zorluyorduk. Ben o alanda çalışmadım. Benim görevim bu değildi. Dişi olduğum ve benim görevim onu gerektirdiği için ben o kubbeli alandaydım. Ama dışarıda enerjilerle çalışmalarına izin verilen başkaları, erkekler vardı. Enerjiyle çalışmasına izin verilen bazı kadınlar da vardı. Onlar birlikte bu jeneratörler, kristaller ve onun gibi şeylerle çalışıyorlardı. Şu an onları görebiliyorum. Enerjiyi gerçekten artırıyorlar ama geriye döndüremeyeceğimiz bazı ciddi problemlere de neden oluyorlar. Ve yarattıkları şeylerin Güneş’ten gelen radyasyonun etkileriyle bir araya gelmesi iyi olmuyor. Çok yıkıcı bir etkiye neden oluyor. Ve bunu durdurmanın bir yolu yoktu. Bunu onlar yarattılar. Aşırıya kaçtılar. Buradaki radyasyon dengesini bozdular. Bizi Güneş’ten ve

onun radyasyonundan koruyacak hiçbir atmosferik bariyerimiz kalmayacak ve o nedenle tamamen savunmasız bırakacak bir hale getirdiler. Ve bunun onların yaptıklarıyla bir şekilde bağlantısı var. Koruyucu bariyerlerimizi buharlaştırdılar, yok ettiler. Oysa Güneş'in etkilerine bu kadar maruz kalmamamız gerekiyordu. Ona çok yakınız. Korunabilmemiz için her tür ileri düzey sıra dışı önlemler hazır bulunuyordu ve hepsi yok edildi. Güç kaynaklarıyla oynuyorlardı. Ve şimdi bizim karanlığa geri dönmemiz gerekiyor. Her şeyi sıfırdan tekrar çözmemiz."

"Dünya'da bu felaketin yaşandığı tek bölge sizinki miydi yoksa başka yerler de var mıydı?" diye sordum.

"Kavrulan bölge ve kara kütlesi burası. Ancak başka yerlerde de büyük sorunlar yaşandı. Üzerinden ne kadar zaman geçti bilmiyorum. Ama yaşam var. Belli belirsiz. Çok zayıf ama Orta Doğu'daki bu bölgede var ve Afrika'ya kadar da uzanıyor. Bitki örtüsü belirli bir ölçüde var ama çok değil. Sofistike şeylerden eser yok. Oysa eskiden çok yeşillikliydi. Ben sadece daha önce bulunduğum bölgeyi görüyorum. Artık eskisi gibi değil. Tamamen bitmiş. Ama başka bölgeleri de etkileyen çevresel etkiler söz konusu oldu. Tek bir bölgeyle sınırlı kalmadı ve başka bölgeler de etkilendiği için belirli düzeydeki yaşamın yeniden canlanması uzun zaman aldı. Arta kalan pek de hoş değildi. Pek gitmek istenilecek yerler değillerdi ama gitmeye mecburduk. Pek yeşillik kalmamıştı ve çekici değildi. Kupkuru."

Dünya üzerindeki en büyük çöllere sahip bu bölgede çöllerin oluşumuna bu olay mı neden oldu diye düşündüm. "Olabilir çünkü tekrar gelişen bitki örtüsü pek yok. Buraya gelecekte baktığım zaman yoğun karanlık, siyah enerjiler görüyorum. Bir sürü susuz kalmış, kuru, çöle benzer bölge var. Kayalıklı ve çöl renginde kahverengi. Pek yeşillik yok; sadece orada burada düzensiz küçük yeşillikler. Eskisi haliyle alâkası yok. Bizim çok güzel

ekinlerimiz, bitkilerimiz ve onları yetiştirme yöntemlerimiz vardı. Ve onları son derece güzel, eşsiz ve temiz bir biçimde yetiştirecek enerjimiz. Modern zamanlara kıyasla her şey, hiçbir kimyasal kullanılmaksızın on kat daha fazla serpiliyordu. Ekinlerimizi büyütmek ve hiçbir şeyi kurutmadan ya da zayıflatmadan bol verim alabilmek için enerjileri kullanmayı iyi bildiğimiz için. Ve şimdi bu berbat yerde nasıl yaşayacağız bilmiyorum."

"Bir süre uykuda olacağınızı söylemiştin."

"Evet ve o güç tekrar uyanmadı. Bilgi uyanmadı. Uyanan tek şey sadece hayatta kalmakla ilgilenen ilkel zihinlerimiz ve bedenlerimiz oldu. Ruha erişimimiz engellendi. Ruh ne demek, artık onu bile bilmiyorduk."

"Yani daha ilkel bir yaşamda her şeye baştan başladınız."

"Mağara insanları gibi ilkel değil. İnsanız, şu an bildiğimiz gibi insan. Ama hayatta kalmaya çalışan, daha aç bir varoluş şekli anlamında ilkeliz. Bolluk içinde değiliz. Bolluk artık yok. Bilgi de yok. Yemek ve bitki de. Etrafta hayvan bile göremiyorsun burada. Yerde sürünen birkaç küçük şey var. Sadece buradaki sert koşullarda hayatta kalabilenlerden. O kadar. Onlardan bazılarını bile yiyoruz. – Anladığım kadarıyla burası eskiden çok güzeldi ve çok yardım alıyorduk. Bir sürü boyuttan ve alemden gelen yardımla burası bizim için çok güzel, yaşanılır, bolluk ve yeşillik dolu bir yaşam deneyimi sunuyordu. Ve biz buna saygı göstermedik. Buranın bütünsel bir varlık olarak işlev gösteren bir yer olması için gereken tüm girift zekâ düzeylerine saygı göstermedik. Aramızda saygı göstermeyen pek çok insan vardı çünkü sadece enerjiyi artırmakla ilgileniyorlardı. Onlara göre ne kadar güç varsa o kadar iyiydi ve kristal, silikon, doğa güçleri… Tüm güç kaynaklarını aldılar ve daha fazlası iyidir diyerek hepsini yükselttiler. Onlar gibi enerji alanıyla, enerji üretimiyle ilgili olmadığım için neden böyle düşündükleri konusunda net değilim. Şu anki perspektifimden baktığımda

bile tam olarak ne yaptıklarını sandıklarını tam anlamış değilim. Zaten her şeye sahiptik. Daha fazlasına ihtiyacımız yoktu. Neden daha fazla güce ihtiyacımız olduğunu düşündüler, onu bile anlamıyorum. Başarmaya, erişmeye ya da hatırlamaya çalıştıkları bir şey olmalı. Bilemiyorum."

"Sence orada bir ders var mıydı?"

"Daha fazlası daha iyi değildir. Bizim için büyük güzelliklerle yaratılan tüm doğa varlıklarını, melekleri ve doğal düzeni hiçe sayarak enerjiyi istismar etmek, gücü istismar etmek. Hepsini bir hiçmiş gibi bir kenara atıp gücün peşinden koşmak. Saf güç ve yaptıkları deneyler, bir kısmımız için, bizi korumak için burada halihazırda var olan şeyleri onurlandırmaktan daha önemliydi. Çünkü tasavvur edebileceklerinden çok daha büyük bir gücün, bizi yakıp kavurabilecek bir gücün var olduğunu kavrayamadılar. Şimdi de benzer bir yoldan gidiyoruz gibi görünüyor. Tarih kendini tekrar ediyor. Ama o yaşamdaki tüm ruhlar ve varlıklar bu yüzden çok zarar gördü. Çok büyük zarar ve üzüntü. O ruhlar çok büyük bir şok ve üzüntü yaşadılar, çok zarar gördüler ve üzerlerine karanlık çöktü. Hepimiz aynı dönemde oradaydık ve orada olmak için de sözleşmiştik. Bazıları sadece kayıt tutmak için oradaydı. Uyandığımız zaman lazım olacak kayıtları tutmak için. Diğerleriyse olayda aktif olarak rol oynamak için. Ve kabul edelim ki bu da pek akıllıca ve bilgece bir davranış değildi. Ama olan oldu ve herkes tam da oynamak için sözleştiği rolü oynadı. Neden böyle olması gerekiyordu anlamıyorum. Geçmemiz gereken bir tür süreç vardı herhalde. Neden öyle olması gerekti bilmiyorum ama öyle oldu. Bu da devamında gelen süreci gerektirdi."

Rita'nın görmesi için neden bu yaşamın seçildiğini sormak için bilinçaltından öne çıkmasını istedim. Bu geçmiş yaşamın şimdiki yaşamıyla nasıl bir bağlantısı olabilirdi?

Bilinçaltı, "Kalp burada yara aldı. Ruhun tamamı burada yara aldı. Herkes yara aldı. Düşüşümüz burada gerçekleşti. Tüm düzeyler için şoke edici bir

olaydı bu. Tüm düzeyler için. Ruha yapılan bir saldırıydı. Astral düzeyde de, varlığın tüm düzeylerinde şok etkisi yarattı. Hatırlamalarına izin verilemezdi çünkü bu bilgiye sahip olmanın verdiği ıstırap daha sonra gelen 'yokluk' günlerinde çok derin bir depresyona neden olabilirdi. Daha karanlık günlerde. Hatırlamanın bir anlamı olmazdı çünkü tekrar gri gelene kadar aradan uzun zaman geçecekti. Rita'nın kalp merkezi uzun zamandır koruma altındaydı ve bu korumanın devam etmesi artık uygun değil. Anıları geri getirebilir. Bu herkes için çok önemli bir dönem. Yeniden bir şeyler yetiştirmeyi ve bolluk yaratmayı öğrenmiş olduğumuzu görmek ilginç. Hayvanlar, bitkiler, her şey yeniden çoğalmış. Ve yine bunları yok ediyoruz. Buna müsamaha gösterilemez," dedi.

O dönemde bilim kontrolden çıkmıştı ve bilim insanları havayla ve atmosferle oynuyorlardı. "Anlaşılan o ki elektromanyetik düzeye karşı aşırı derecede savunmasız kalmamıza neden olacak bir şey yaptılar. Güneş'in etkilerine ve anomalilerine karşı çok savunmasız kaldık. Bundan onlar sorumluydu. Nasıl olduysa Güneş'ten koruyan bariyerde bir incelme oldu. Ve Güneş, Dünya'da gereken yalıtım olmadığında yapabileceği etkiyi yaptı."

Rita'nın içinde bulunduğu grup, doğanın negatif yönde kullanımının sadece felaketle sonuçlanacağının bilincindeydi. Onu etkisiz hale getirmek için pozitif enerjilerini kullanmaya çalışmışlar ama başarısız olmuşlardı. Enerjinin yanlış kullanılması ozon tabakasında büyük bir deliğin oluşmasına neden olmuştu. Güneş o delikten doğrudan etki edip Dünya'daki belirli noktaları yakmıştı. Milyonlarca kişi hayatını kaybetmiş ve iklim değişmişti. Güneş'in doğrudan etkilediği yerlerde büyük çöller meydana gelmiş, yaşam ve verimlilik bazı bölgelerde bir daha eskisi gibi olmamıştı. Bu ürkütücü biçimde bizim dönemimizle benzerlik gösteriyor. İnsanoğlu alması gereken mesajı alana kadar daha kaç kere tarihin tekerrür etmesi gerekiyor? Dünya canlı bir varlık ve eğer çok fazla zarar görürse isyan edecektir. Ve biz faniler onu yönetecek güce sahip olduğumuz yanılgısına düştüğümüzde bizi etkisiz hale getirecek güce sahiptir.

* * *

Antik çağlarda yok olan bir uygarlığa başka bir örnek daha:

Carol polisle ve tarihi yerlerde kayıp bilgileri ortaya çıkarmaya çalışan dünyanın her yerinden insanla iş birliği yapan çok yetenekli bir medyumdu. Carol ile yıllardır arkadaştık ve bu seansı da Little Rock Arkansas'taki evinde onu ziyarete gittiğim zaman gerçekleştirdik. Mısır'da yaptığı araştırmalara yardımcı olacak bilgiler alma peşindeydik. Her zaman olduğu gibi seansa bilinçaltından onu şimdiki yaşamında deneyimlediklerine açıklama getirecek en uygun geçmiş yaşama götürmesini isteyerek başladım. Carol çok hızlı bir şekilde transa geçti çünkü hem bir medyum olduğu için trans haline alışıktı hem de beni uzun zamandır tanıyor ve bana güveniyordu.

Buluttan indiğinde kendini hiç aşina olmadığı bir yerde buldu ve gördüklerini tarif etmekte zorlandı. "Bunlar konut ama birbirinin üzerine yığılmış haldeler." Kilden yapılmışlardı ve farklı pastel renklerdelerdi. "Bunu karşılaştıracak bir şey bulamıyorum. Basamaklı bir şekilde birbirinin üzerine inşa edilmiş bir sürü ev. Bir dağa ya da tepeye kurulan konutlar gibi." Bunlar bir dağa inşa edilmemişlerdi ama bir dağ ya da falez gibi dik bir yapı oluşturuyorlardı. "Bazıları diğerlerinden daha çıkık duruyor. Bazıları daha geride, bazılarıysa değil. Ve geride duranların önünden yürüyüş yolu geçiyor. Çok garipler. Sol tarafımda bu dağ gibi yığıntıya dahil olmayan binalar var. Onlar da çok garip görünüyor. Çatılar garip bir şekilde eğimli. Dümdüz, garip açılı. Etrafta pek yeşillik yok. Sadece garip binalardan oluşan bu büyük şehir var."

Kendini tarif etmesini istediğimde on dört yaşında, kızıl saçlı ve çok açık tenli genç bir kız olduğunu gördü. Üzerinde belinden bir kordonla bağlanan

bol kesimli tunik türü bir elbise giysi vardı. Üzerindeki en dikkat çekici şey, bir zincirin ucuna takılmış iri kırmızı bir taştan oluşan kolyeydi. O kişilikle özdeşleştikçe sesi de giderek çocuksu bir hal alıyordu.

C: Bir kolye. (Kelimeyi sanki aklına sonradan gelmiş gibi söyledi.) Ucunda kırmızı bir taş var.

D: Çok güzele benziyor.

C: Güzel, hayır. Bir alet. Doğal. Çok uzun. Mükemmel değil. Kullanmak için bir alet… (Dili kullanmakta ve uygun sözcükleri bulmakta zorlanıyordu. İlkel bir biçimde, sıklıkla cümleler yerine tek bir sözcüğü kullanarak konuşuyordu.) Kalp. Kalp için kullanılıyor. Açmak. Kalbi açık tutmak.

D: Onu bunun için nasıl kullanacağını biliyor musun?

C: Hep biliyordum. Hepimiz bu taşları nasıl kullanmamız gerektiğini biliyoruz. Hepimiz biliyoruz.

D: Farklı şeyler için farklı taşlar var mı? (Evet) Her birinizde farklı taşlar var mı?

C: Evet, her birimizde. Benimki kırmızı olan. Kalbi açık tutmak ve birlikle akmak için.

D: Başkaları da var demiştin. Bir grup musunuz?

C: Evet. Ve bunu hep yapıyorduk.

D: Çocukken bile mi?

C: Her zaman.

D: Onu nasıl kullanacağını sana biri mi öğretti?

C: (Kafası karışmış bir biçimde) Öğretmek?

D: Nasıl kullanacağını gösterdi mi?

C: Aaaa. Pek çokları.

D: Pek çok insan mı gösterdi?

C: (Araya girdi) İnsan, hayır. İnsan değil. İnsanlar bilmez. İnsanlar anlamaz.

D: Yani sıradan bir insan nasıl kullanılacağını bilmez mi demek istiyorsun?

C: Hayır, biz onlara yardım ediyoruz.

Ait olduğu grupta on iki kız ve on iki oğlan vardı. Hepsi benzer yaştaydı. Sorularımı olabilecek en basit cümlelerle yanıtlıyordu. Neredeyse bir çocuk gibi.

D: Bunu nasıl yapacağını her zaman bildiğini söylemiştin. Sana biri mi gösterdi?

C: (Kafası karışmış bir biçimde) Aaa. Bunun için bir isim lazım.

D: Belki bir isim değil de sadece tarif etmen yeterli olur. Gösterenin sıradan insanlar olmadığını söylemiştin.

C: İnsan değiller. (Onları tarif edecek sözcükleri bulmakta zorlandı.) Onlar güzel olanlar.

D: Görünüşleri nasıl?

C: Pırıl pırıl, çok güzel. Onlar Kaynak'tan geliyor. Birlikten. Kim olduğumu hatırlamamı sağlıyorlar. Ama her zaman değil.

D: Neden her zaman değil?

C: Güvenli değil.

D: Neden güvenli değil?

C: Mahkeme. Çok dikkat çeker.

D: Şehirdeki insanların ilgisini mi?

C: Hayır. Karanlık güçlerin. Biz güvendeyiz. Biz korunuyoruz. (Bu sözcük çok garip bir sözcükmüş gibi söylenmişti.) Ama çok fazla dikkat çekersek – daha çok genç olduğumuz için – fizikselliğimiz için tehlikeli olabilir.

D: Yani korkman gerekenler şehirdeki insanlar değil, öyle mi?

C: Aaa, hayır. Onlar anlayışlı ve açık oldukları bir yaştalar. Hepsi değil. Ama çoğu. Bilgeliklerinde gençler.

D: Bir ailen var mı?

C: Aile. Evet.

D: Sana öğretilen şeyden ailenin haberi var mı?

C: Başka şansları yoktu. Onlar ailemiz. Onlar fizikseller ve onları seviyoruz. Ama tam olarak anlamıyorlar.

D: Başka şansları yok derken ne demek istedin?

C: (Sözcükleri bulmakta zorlandı.) Mecbur? (Kafası karışmış bir biçimde) Henüz tüm bilgiye sahip değilim. Yapmamız gerekeni yapmamıza izin vermek zorundalar. Bizi durduramazlar ki durdurmak da istemezler. Ama bizim farklı olduğumuzu anlıyorlar. Ve o yüzden yaptığımız şeye engel olmaya çalışmıyorlar. Ama yapmamız gereken şeye izin vermeye neden mecbur olduklarını anlamıyorlar. Neden bilmiyorlar. Mecburlar.

Bu, daha önceki bölümlerde geçen, normal ailelere doğan ve özel yetenekleri aileleri tarafından anlaşılmayan çocuklarla benzerlik gösteriyordu. Diğer vakalarda bu çocuklar yetiştirilmek üzere tapınaklara veriliyordu çünkü aileleri onları anlamıyordu. Bu vakadaysa çocuklar ailelerinin müdahalesi olmaksızın yeteneklerini geliştirip kullanabiliyordu.

Boynunda taşıdığı özel taşla ilgili daha fazla bilgi almak istedim. "Gruptakilerin farklı taşlara sahip olduklarını söylemiştin. Bu taşlar bedenin farklı parçaları için mi? Seninkinin kalp için olması gibi?"

C: Evet, evet. Enerji. Enerji merkezleri.

D: Diğerlerindeki taşlar ne renk?

C: Mavi. İletişimde yardımcı olması için. Sözü aktarma, kanallık, bilgiyi sunmakta. (Bunlar çok dikkatli, neredeyse sözcükler çok yabancıymış ve telaffuz etmesi zormuş gibi söylenmişti.) Sarı. Sağlık için. Kutsal denge.

D: Fiziksel ve ruhsal olan arasındaki denge için mi demek istiyorsun? (Evet) Başka taşlar da var mı?

C: Başka taşlar, evet. Yeşil. Yeşil şifa için. Yeşil ayrıca Dünya enerjileriyle dengeyi de sağlıyor. Ve bitkilerle. Bitkilerle iletişim kurmaya yardımcı oluyor.

D: Aaa, bitkilerle iletişim kurabiliyor musunuz?

C: (Güçlü bir biçimde) Evet! Böylece onlardan bir şeyler öğreniyoruz.

D: Bu hiç aklıma gelmezdi. Bir bitki size ne öğretiyor?

C: Onları nasıl kullanacağımızı.

D: Öyle mi? Bitkileri nasıl kullanıyorsunuz?

C: Nasıl kullanılmak için yaratıldılarsa. (Sanki herkesin bunu bilmesi gerekirmiş gibi bir tonlamayla.) İnsanlara yardım etmek için. Diğer bitkilere yardım etmek için. Doğaya yardım etmek için. Hayvanlara yardım etmek için. Birliği yaratmaya yardım etmek için. Onlar her şeyi yapabiliyor!

Bunları bilmiyor olmama inanamıyormuş gibi bir tonlamayla konuşuyordu. Onun için bunlar o kadar temel ve aşikâr bilgilerdi ki benim için de öyle olması gerektiğini düşünüyordu.

D: Sanırım hiç böyle olduklarını düşünmemiştim. Bitkileri insanlara yardım etmek için mi kullanıyorsunuz?

C: Evet. Bize ne yapacağımız söyleniyor. Onlar nasıl kullanılmaları gerektiğini biliyorlar.

D: Ben daha çok yaprak filan topluyorsunuz diye düşünmüştüm.

C: Bitkiyi kullanmak için onu yok etmemize gerek yok.

D: Bitkilerin, yaprakların, yemişlerin ya da çiçeklerin kullanılış biçimini düşünmüştüm. Sizin öyle kullanmanız gerekmiyor mu?

C: Öyle de kullanılabilir.

D: Bitkiyi yok etmeden nasıl kullanıyorsunuz peki?

C: (Çok basit bir şeyi bir çocuğa açıklar gibi) Bilinci kullanıyorsun. Titreşimi ve özü. Ve yaptıkları şeyi yapmalarını istiyorsun.

D: Ah, bitkilerin bilince sahip olduğunu hiç düşünmemiştim.

C: Her şeyin bilinci var. Ama onu kullanırken dikkatli olmalıyız çünkü dikkat çekebiliriz.

D: Diğer insanlar anlamıyor çünkü, öyle değil mi?

C: Bunun bir önemi yok. Bazıları anlıyor.

D: Yaşadığın şehirde ulaşım aracı var mı?

C: (Kafası karışmış bir biçimde) Ulaşım?

D: Bir yerden bir yere nasıl gidiyorsunuz?

C: (Hâlâ kafası karışmış bir biçimde, duraklama) Kim için?

D: Yani, şehrin bir yerinden başka bir yerine gideceğiniz zaman. Bunu nasıl yapıyorsunuz? Ya da şehrin dışına gideceğiniz zaman. (Kafası hâlâ karışıktı.) Şehri merak ediyorum da.

C: Şehri? Hareketi? (Evet) Taşıtları? (Bilmediği bir sözcükmüş gibi.)

D: Evet. O sözcüğü biliyor musun?

C: Şimdinin zihni aracılığıyla evet.

D: Şimdinin zihni. Bu ne anlama geliyor?

C: (Kafası karışmış ve bunalmış bir duraklama.) Tercüme. Şimdinin sözcük zihninin tercümesiyle. (Dikkatle) Şimdinin zihniyle bu devrin tercümesini yaparak.

D: Şimdinin zihniyle bu devrin tercümesini yaparak. (Ne demek istediğini anlamamıştım ama onun terminolojisiyle devam ettim.) Taşıtlar var mı? O sözcüğü kullanmıştın.

C: Taşıtlar. (Açıklamakta zorlandı.) Tekli taşıtlar. Hareket eden bazı çiftli

taşıtlar. Ve normal hareket. Ve… manyetik?

D: Bu araçların içine oturup başka yerlere gidebiliyor musunuz?

C: İçine oturup, evet.

D: Yerin üzerinden mi gidiyorlar? (Tereddüt) Yüzeyden?

C: Kısmen, evet.

Transta derinleştikçe iletişim kurmamız zorlaşıyordu. Diğer kişilikle giderek daha fazla özdeşleştiği için gördüklerini bizim terimlerimizle tarif etmekte zorlandığının farkındaydım. Carol'ın zihninden tamamen kopmuş olmasına rağmen onun kelime dağarcığından yararlanmaya çalışıyordu.

C: Yapamıyorum… Şimdinin zihninden çeviri yapmaya çalışıyorum. Elektromanyetik.

D: Taşıta binince ne yapıyorsunuz?

C: Gidiyoruz!

D: Direkt gidebiliyorsunuz, öyle mi? (Hı-hı) Şimdinin zihnini kullanarak.

O zaman, bununla Carol'ın zihnini kastettiğini anlamamıştım. Oysa Carol'ın kelime haznesini kullanarak dilimize çeviri yapmaya çalıştığını kastetmişti.

C: Hayır. Şimdinin zihninden tercüme ediyorum.

D: (Hâlâ anlamamıştım.) Taşıtları şimdinin zihninden tercüme ederek mi hareket ettiriyorsunuz? Böyle mi doğru oldu? (Bunalmıştı: Hayır.) Anlamakta zorlandığım için çok üzgünüm ama anlamak istiyorum.

C: Buradakileri sana şeyin zihniyle tercüme ediyorum… (Kafası karıştı)

D: Sanırım şimdi ne demek istediğini anladım. Kelimeleri bulmaya çalışıyorsun. Doğru mu? (Evet) Diğer zihin, yani senin zihnin, aynı

kelimelere sahip değil.

Sonunda anlayabildiğim için rahatladı. Sonunda anlatabilmişti.

D: Elinden geldiği kadarını yap. Senden tek beklediğim bu. Bulabildiğin kelimelerle anlatabildiğin kadar. Bu taşıtlar neyle çalışıyor peki?

C: (Yavaşça) Elektromanyetik… atım.

D: Direksiyonla yönlendirmeniz gerekiyor mu? Gitmesini nasıl sağlıyorsunuz?

C: Düşünce.

D: Bunu yapabildiğinize göre zihniniz çok kuvvetli olmalı. Sadece gitmek istediğiniz yeri mi düşünüyorsunuz?

C: Taşıt itaat ediyor.

D: Düşüncelerinize itaat ediyor. (Evet) Şehirdeki herkes aynı yetiye sahip mi?

C: (Yine tereddüt etti.) Bazıları. Bazıları değil. Onlar da bunu yapabilenler tarafından götürülüyor.

D: Anladım. Bunu yapamayanların başkası tarafından götürülmesi gerekiyor. Öyleyse burası yaşaması güzel bir şehir olmalı.

C: Evet, şimdilik. Karanlık günler geliyor.

D: Karanlık günlerin geldiğini nereden biliyorsun?

C: (Üzgün bir biçimde) Biliyoruz. (Ağlamaklı) Biliyoruz.

D: Ne görüyorsun? (Ağlıyordu.)

C: Her şey yok olacak! Gidecek!

D: Neler olduğunu görüyorsun?

Hüngür hüngür ağladığı için konuşmak zordu.

C: (Hıçkırıkları arasında) Bir karanlık olacak… ve bir değişim. Ve yapabileceğimiz hiçbir şey yok.

D: Karanlığa kim neden olacak? Görebiliyor musun?

C: (Hıçkırarak) Hepsini bilmiyorum. Uyanmayacaklar. Uyanış sürecine… katılmayacaklar. Birlik sürecine.

D: Karanlığa neyin neden olduğunu bilmiyor musun?

C: Geliyor. (Tereddüt ve kafa karışıklığıyla) Karanlık güçler? Buradan değiller.

D: Başka bir yerden mi geliyorlar?

C: Bir kısmı. Korkunç. Ama buna takılı kalamayız. Geleceğini biliyoruz. Hâlâ yapabilecek bir şey varken elimizden geleni yapmalıyız.

Ne olacağını öğrenmek için onu o sahneden ilerisine götürmeye karar verdim. Zamanda ilerleyerek önemli bir güne gitmesini istedim ve neler gördüğünü sordum. Anında oraya gitti ve canı sıkkın görünüyordu. Sadece inliyordu.

D: Neler oluyor?

C: (Birkaç saniye cevap vermedi ama yüz ifadesinden bir şeyler olduğunu anlayabiliyordum.) Yok oldum. (Basit ve doğrudan, duygusuz bir biçimde.)

Neler olduğunu öğrenmek istiyorsan onu olaydan biraz daha önceye geri götürmem gerektiğini biliyordum. İsterse olayı bir gözlemci olarak izleyebileceğini söyledim. Çünkü travmatik bir olaya benziyordu ve olayı objektif bir açıdan izlemek onun için daha kolay olurdu. Yüz ifadelerinden

duyguları okunuyordu. Ardından derin bir nefes aldı ve gördüklerini bana anlatmaya başladı.

C: Daire. Daire oluşturmuşuz. Ve ortadaki bir şeyin etrafında dönüyoruz. (Neler olduğunu açıklamaya çalışırken zorlanıyordu.) Bu tepesinde bir taş olan bir dikilitaş. Ve çevresinde dönüyoruz. Tersine… saat yönünün tersine.

D: Bu seremoniyi neden yapıyorsunuz?

C: Işığı getirmek için. Karanlık geliyor. Bunu sürdürebildiğimiz kadar sürdürmeliyiz.

D: Sonra ne oluyor?

C: Patlamalar… Karanlığın, sarsıntıların ve yuvarlanmaların patlamaları. Çığlıklar! Devam etmeliyiz.

D: Patlamalar nereden geliyor?

C: Batıdan geliyor.

D: Patlamalara neyin neden olduğunu biliyor musun?

C: Bilmiyorum. (Tamamen kafası karışmıştı ve yaşananları kelimelere dökmekte zorlanıyordu.) Yer… yerinden oynuyor. Bir şey patlıyor ve bir sürü patlamaya neden oluyor. Bilmiyorum. Karanlık. Geldiğini görebildiğin… bir karanlık. Işığı tutmaya devam etmeliyiz. Bağlantı ve umut için.

D: Sonra ne oluyor?

C: (Derin bir iç çekiş) Bitti!

D: Buna ne neden oldu?

C: Her şey. Şey… (kafa karışıklığı) patlamalar? Büyük bir dalga gibi. Su. (Kafası karışmış bir biçimde) Enerji. Su. Patlama. Isı. Buradaki her şey… (Açıklamakta zorlanarak) bir kelime var. Enkaz? Yığınla enkaz.

D: Ah, o tür dalgalar, enkaz dalgaları. Böyle bir şeyden kaçamazdınız, öyle değil mi?

C: Hayır. Devam etmek zorundaydık.

D: Devam edebildiğiniz kadar mı? (Evet) Ve sonra tüm bu karanlık ve patlamalar üzerinize geldi. (Evet) Bedeninden o zaman mı ayrıldın? (Evet) Hepiniz aynı anda mı bedenlerinizden ayrıldınız? (Evet) Bu iyi. En azından yalnız değildin, öyle değil mi?

C: Hayır, yalnız değildik.

D: Şimdi o perspektiften baktığında neler olduğunu görebiliyor musun?

C: Dünya… değişiyor. Devasa bir dünya değişimi. Değişim!

D: Her yerde mi oldu?

C: (Kafa karışıklığından sonra) Evet. Kitlesel.

D: Bu olay aynı anda her yerde yaşandıysa hayatını kaybeden çok insan olmuş olmalı?

C: Milyonlarca.

D: Şimdi o perspektiften bakınca daha fazla şey görebiliyorsun çünkü artık bedeninde değilsin. Burası neresiydi, bir fikrin var mı? Bir adı var mıydı ya da insanlar oraya ne diyorlardı?

C: (Büyük bir iç çekiş) Şimdi bileceğiniz bir şey değil.

D: Ama söz konusu bir uygarlıkmış gibi görünüyor.

C: Öyleydi. Öyleydi.

D: Çok ileri bir uygarlık. Gerçi senin grubun diğerlerinden daha ileriydi, öyle değil mi?

C: Öyle olmak zorundaydık.

Birçok uzman ve arkeolog, bu antik uygarlıkların var olmuş olabileceğini reddediyor. Gerçekten var olsalardı şimdiye kadar onlara ait kanıtlar bulmuş olacaklarını iddia ediyorlar. Ancak bu seans bunun neden mümkün olamayacağını bize açıklıyor. Uygarlıkların bazıları okyanusun derinliklerine

gömülmüş, bazıları da dağ gibi bir çamur ve enkaz yığınları altında ya da çölün sürekli değişen kumları altında gömülü kalmış durumda. Hâl böyle olunca da onlara ait herhangi bir eser bulabilmek çok düşük bir ihtimal gibi görünüyor. Bizim şu anki uygarlığımız da böyle büyük ölçekli bir felaketle karşılaşıp aniden gömülecek olsa aynı şey bizim içinde geçerli olurdu. Muhteşem yapılarımızın ve teknolojimizin tümü birden ortadan kaybolurdu. Belki nesilden nesle aktarılan efsaneler dışında gelecekteki insanların bu kadar gelişmiş bir uygarlık olarak var olduğumuzdan haberlerinin olması mümkün olmazdı. O nedenle ben şüphe edenlere böyle şeylerin geçmişte gerçekten var olmadığından o kadar da emin olmamalarını söylemişimdir hep. Geçmişteki böyle olaylardan bahsederken kendi geleceğimizden bahsediyor olabiliriz.

D: O yaşamdayken sana bir şeyler öğreten başka varlıklardan söz etmiştin. (Evet) Şimdi bu taraftan baktığında o varlıkların kim oldukları konusunda herhangi bir fikrin var mı?

C: Rehberlerimiz. Ayrıca yardım eden ve yol gösteren daha niceleri de vardı. Şeyden gelen ruhsal varlıklar… uzaydan? Başka boyutlardan?

D: Peki sizin grubunuza neden yardım ediyorlardı?

C: Sadece bizimkine değil. Yardım ettikleri başka gruplar da vardı.

D: Ama bu bilgileri sıradan insanlara vermiyorlardı.

C: Verebilirlerdi. Ama insanlar bunu istemedi. Sadece bir kısmı istedi. Ama isteselerdi de bunu kişisel egoları için isterlerdi. Ve bu yanlış olurdu.

D: Ama artık her şey yolunda çünkü sen bundan sağ çıktın, öyle değil mi?

C: Her zaman sağ çıkarsın. Sağ çıkmaman söz konusu olamaz.

D: Bu doğru çünkü aslında kimse seni öldüremez. Sen asla ölmezsin.

C: Doğru. Ama fizikselde bir şeyler başarmak için sınırlı alanımız var.

Zaman hiçbir zaman yeterli gelmiyor.

Ardından onu bu üzücü sahneden uzaklaştırdım ve bilinçaltına sorular sorabilmek için Carol'ın kişiliğini bedenine geri döndürdüm.

D: Carol'a göstermek için neden bu yaşamı seçtin?

C: Hep aynı şey oldu. Biz her zaman birlikte geri geldik. Birlikte geri geldiğimizde hep aynı zaman dilimlerinde bunu yapıyoruz.

D: Grubu mu kastediyorsun?

C: Evet. Ayrı ayrı geldik, aynı zaman diliminde değil.

D: Geçmişte mi yani? (Evet) Ama şimdi hepiniz birlikte mi geldiniz?

C: Bunların çoğu kayboldu. O yaşamda. Arada. Ve bu yaşamda.

D: Yani eskisi gibi herkes birlikte değil mi demek istiyorsun?

C: Çoğu dengeyi sağlamak için benzer bir çalışma yapan diğer gruplar tarafından çalışmanın gerçekleştirilebilmesi için alındı.

D: O yaşamın şimdiki yaşamıyla nasıl bir bağlantısı var?

C: Bilgi. Birlik. Bilincin bilgisi. Bir olan her şeyin birbiriyle bağlantı kurabileceği ve değişim için tüm bilginin getirilebileceği ve kullanılabileceği.

D: Yani şimdi de aynı şeyi tekrar yaşıyoruz mu demek istiyorsun? (Evet) Bazı yönlerden olanlar kulağa tanıdık geliyor, değil mi? Onun bu bilgiyi şu anki yaşamında ortaya çıkarması mı gerekiyor? (Evet) O yaşamında taşlar ve bitkilerin nasıl kullanılacağıyla ilgili çok şey biliyordu, öyle değil mi?

C: Dahası da var. Armoni bilgisi. Frekans bilgisi. Frekanslar aracılığıyla herkesten ya da her şeyden bilgi alabilme bilgisi. Zaman yolculuğu.

D: Bu grup armoni ve frekans bilgisiyle bunu yapabiliyor muydu?

C: Evet. Beyin… (kelimeyi aradı) bir hologram.

D: Holografik. Peki zaman yolculuğunu nasıl gerçekleştiriyorlardı?

C: Portallar.

D: Ve o bu portalları nasıl bulacağını biliyor mu? (Evet) Yani bu bilgiye o yaşamdan mı sahip?

C: Evet. Ve bu yaşamın anahtarı olan diğer yaşamlarından.

Carol'ın bu bilgiyi şu anki yaşamına getirmesine izin verilip verilmeyeceğini merak ettim. Çünkü hiçbir şey kaybolup gitmez. Bilinçaltı tarafından tekrar kullanılmaları tavsiye edilebilir hale gelene kadar hepsi bilinçaltında bekler. Bilinçaltı, bu bilgiyi daha önce pek çok geçmiş yaşamında kullandığı ve bunların bazılarında çok büyük tehlikeler söz konusu olduğu için Carol'da derinlere işlemiş bir korku olduğunu ve bunun bir engel teşkil ettiğini söyledi. Bu korku, Carol'ın afişe olmaması ve fiziksel bedeni için tehlike arz edecek bir olasılığın ortaya çıkmaması için, onu korumak amacıyla içine işlenmişti. Bilinçaltı, bilgiyi şu anki yaşamına getirebilmesi için korkuyu salıvermesinin zamanı geldiğini kabul etti. Anahtarın kendisinde olduğunu ama kilidi açacak prosedürü benim aktive etmem gerektiğini söyledi. Benden gözcüyü (the sentinel) çağırmamı istedi. Bu benim için yeni bir şeydi. Bunun ne anlama geldiğini sordum.

C: İçsel/dışsal bilginin gözcüsü.

D: Bu gözcü korkunun yavaşça ve güvenli bir şekilde salıverilmesini mi sağlayacak?

C: Yavaşça olması gerekmiyor.

D: Ama güvenli bir biçimle.

C: Güvenli bir biçimde.

D: Carol'ın zihnini birden yoğun bir şeye maruz bırakmak istemeyiz. Onun

kaldırabileceği biçimde salıverilmeli.

C: Evet ama koruma… korku… implant ortadan kaldırılmalı.

D: Gözcü çok önemli biriymiş gibi görünüyor. Bilginin açığa çıkabilmesi için korkunun ölçülü dozlarla salıverilmesini saplayacak güce sahip mi?

C: Korku koruması implant'ının kilidini açman için sana izin veriyorum. Geri kalan her şey yerli yerine oturacak. Şimdi korku koruması implant'ının kilidini açıyorum. Kalıcı olarak.

D: Ve bilgi sadece iyilik için kullanılacak. Pozitif yönde. Bu doğru, değil mi?

C: Sadece iyilik için.

D: Ve böylece uzun süredir saklanmış olan bilgiler geri gelmeye başlayacak. (Derin bir iç çekiş) Ve o bu bilgileri kullanabilecek. Bu harika. Bunun gerçekleşmesine izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Siz olmasanız bu gerçekleşemezdi.

C: Sen olmasan bu gerçekleşemezdi.

D: Ben sadece Carol'ın kullanmak istediği bilgilere erişmesine yardımcı olan bir aracıyım. Buna izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Bilgiyi nasıl açığa çıkaracaksınız? Rüyalarında mı yoksa sezgisi aracılığıyla mı?

C: Bilgi. O onu bilecek. Hatırlayacak.

* * *

Bu örnekler bize birçoğumuzun geçmiş yaşamlarımızda zihnimizin gücünü nasıl kullanabileceğimizle ilgili bir hayli bilgiye sahip olduğumuzu gösteriyor. Bu yetileri unutmuş olsak da onlar yeniden ortaya çıkacakları zamanı bekliyorlar. Günümüzde yaşayan pek çok insan zihnin nasıl kullanılacağına dair anılar taşıyor ve görünüşe bakılırsa bu anıların yeniden aktive edilmeleri ve gezegenin esenliği için kullanılmalarının da zamanı

gelmiş durumda. Bunlar gerçekten de özel insanlar. Ve yaptığım çalışmalar sandığımızdan da fazla sayıda olduklarını gösteriyor. Yeniden uyanmanın zamanı, şimdi!

BÖLÜM 8

GÜVENLİ BİR YERE GÖTÜRÜLME

Dünya dışı varlıklarla ilgili çalışmalarım ve regresyon seanslarım sırasında bana Dünya'nın yok olmayla karşı karşıya kalması ya da insan ırkını tehdit eden bir başka kitlesel felaketin daha gerçekleşmesi durumunda dünya dışı varlıkların bizi gezegenden götüreceği defalarca söylenmişti. Çalışmalarımda bu senaryonun birkaç versiyonu bulunuyor. Bunlardan birinde bana bizim için Dünya ile neredeyse birebir aynı bir gezegenin hazırlandığını söylemişlerdi. Bu gezegen topoğrafya açısından farklı olsa da insanların hayatta kalabileceği bir gezegendi. Ona "Yeni Cennet" diyorlardı ve insanların rahat edebilmesi için hayvanlar ve bitki örtüsü şimdiden hazırlanıyordu. Bir başka senaryo da felaketten sonra Dünya durulana kadar insanların uzay gemilerine alınarak bir süre orada bekletilmeleriydi. Her iki durumda da ben, felaketin şiddetine bağlı olarak, Dünya'nın durulması ve yeniden yaşanılır hale gelebilmesinin binlerce yıl alacağını tahmin ediyorum çünkü böyle bir felakette her şeyin baştan başlaması gerekir. Sağ kalanlar bunu beklemek için Dünya'dan götürüldükleri takdirde uygarlığı yeniden kurmak için

Dünya'ya geri getirilecek olanlar (bu en ilkel safhada bile gerçekleşecek olsa) muhtemelen götürülenlerin torunları olur. Bana bunun Dünya'nın çalkantılı tarihi boyunca pek çok kez gerçekleştiği, uygarlıkların birçok defa yok olduğu ve yaşamın yeniden başlaması gerektiği söylendi. Dünya dışı varlıkların verdiği en önemli mesaj, insan ırkının asla yok olmaması gerektiğiydi. Gelişimimize çok fazla zaman ve emek harcamışlardı ve kendi aptallığımız yüzünden kendimizi tamamen yok etmemize göz yumamazlardı.

Benim kendi mantığıma dayanarak yaptığım çıkarımlar böyle: Dünya'da yeniden yaşam kuracak olanların götürülenlerin torunları olması gerekir çünkü felaketten sonra Dünya'nın tekrar yaşanılır bir yer olması uzun zaman alır. Birazdan okuyacağınız seansta çıkarımlarımın yanlış olduğunu öğrendim.

* * *

Marian buluttan indiğinde kendini otuzlu yaşlarında, uzun siyah saçlı, üzerinde bir kordonla belinden bağlanmış basit kısa bir entari olan bir erkek olarak buldu. Bir ormanın sınırında dikilmiş yeşil bir vadide bulunan küçük bir kasabaya doğru bakıyordu. Gideceği yer orasıydı ve kendi köyünden ayrılalı iki ya da üç gün olmuştu. Kasabaya girdiğinde halkın kafa karışıklığı yaşadığını gördü. "Bir şeyler oluyor ama insanlar anlam veremiyor. Karışıklık içindeler. Oradan oraya yürüyor, koşuyor ve ne olduğunu öğrenmeye çalışıyorlar." Neler olduğunu anlayamıyorlarmış ve tehlikeyi sezen hayvanlar gibi tepki veriyorlarmış gibi görünüyordu. Kendisi de endişe

içerisindeydi.

“Benden bu köydeki bu grubu alıp benim grubuma ya da köyüme götürmem bekleniyor. Bir tür temsilci gibiyim ama bu karışıklığı görünce “Nereden başlayacağım şimdi?” diye düşünüyorum. Burada her şeyi toparlayacak doğal bir lider bulunuyor. Yapmam gereken şeyi yapmama yardımcı olması için o kişiyi bulmam gerekiyor. O resmi bir yönetici olmayabilir. Bir şeyler oluyor. Burası tek yer değil. Karmaşa yaratan bir şeyler oluyor. Herkesi etkiliyor. O yüzden bir araya toplanmalıyız.”

Aradığı kişi bulduğunda onun bir kadın olduğunu gördü. “O hanelerden birinden. Benzer kafada. Her şeyin kontrol altına alınması gerektiğini biliyor. İnsanların, grubun nizama sokulması gerektiğinin. Ve benimle çalışmaya gönüllü. Kendisi son derece sakin. Ve saygı duyulan bir kişi.”

İnsanların bu kadını dinleyeceğini biliyordu ve kadın halka seslenirken geride durup izledi. “Bilmesi ve yapması gereken şeyi onaylıyorum ve o da gidip yapıyor. İnsanlarla konuşmaya başlıyor ve onlar da dinlemeye. Çünkü buna ihtiyaçları var. Bunu istiyorlar çünkü korkuyorlar. Bir tür rehberliğe ihtiyaçları var ama görünen o ki lider onlara bunu sunmuyor.”

İşlerin nereye gittiğiyle ilgili hiçbir fikrim yoktu çünkü kafa karışıklığının neden kaynaklandığı ve Marian’ın buradaki rolü hâlâ belirsizdi. Ama hikâyeyi ben yönlendiremezdim. Sadece sorular sorarak hikâyenin kendi akışında ortaya çıkmasını sağlayabilirdim. “Ne yapaya karar veriyorsunuz?” diye sordum.

“Bir ittifak kurma fikrini ortaya atmadan önce insanları buna hazırlamasına izin veriyorum. Yani stratejimizin ne olacağını tartışabilmek için diğer köylerle bir araya gelme fikrini. Diğer köylere giden başka temsilciler de var. Bir tür konsey gibi bir şey gerçekleşecek. Hepimizi ilgilendiren bir tehdit söz konusu. Tehdit diğer halklardan kaynaklanmıyor.”

Tehdidin köyleri istila etmek üzere yaklaşmakta olan bir ordu

olabileceğini düşündüm çünkü tarih boyunca sayısız kez böyle şeyler yaşandı. “Tanımlaması zor çünkü ben de olanları anlamıyorum. Tehdit Dünya’daki değişimlerden mi kaynaklanıyor yoksa dışarıdan mı, bilemiyorum. Tam olarak ne olduğuyla ilgili kimsenin bir fikri yok. Organize olabilirsek bunu atlatabiliriz.”

Neler olduğunu görmesi ve olayların netlik kazanması umuduyla onu zamanda ileri götürmeye karar verdim. İnsanların hepsi geniş bir açıklıkta toplanmıştı. Derin bir of çekti ve “Bu çılgınca.” dedi. Bir süre sessiz kaldıktan sonra çekine çekine bana neler gördüğünü anlatmaya başladı. “Gemiler görüyorum. Uzaylı gemileri. Alçalıyorlar. Bu, insanlarda korku yaratıyor ama aslında tehdit oluşturmuyorlar.”

Gemileri “Yuvarlak gibi ama top gibi değil. Daha oval. Sadece iki ya da üç kişiyi alacak büyüklükte değiller. Daha büyükler. Bir sürü insanı alabilecek büyüklükte,” diye tarif etti. Gemiler iniş yapmıyor, yerden yüksekte havada duruyorlar.

D: Sen ne yapıyorsun?

M: (Histerik bir gülüş) Korkmuyormuşum gibi davranmaya çalışıyorum.

D: İnsanlar böyle bir şeyin olacağını biliyor muydu?

M: Hayatımız boyunca böyle bir şey görmedik. Belki psişik seviyede bunun olacağını biliyorduk. Hayvani bir düzeyde bir şeyin yaklaştığını biliyorduk ama ne olduğunu bilmiyorduk. O nedenle organize oluyorduk. Çünkü bir tehdit vardı. Ama kimse tehdidin ne olduğunu bilmiyordu.

D: Yani bu isteseniz de kendinizi hazırlayabileceğiniz bir olay değildi.

M: Hayır ama hazırlamak zorundaydık. Aksi takdirde insanlar deli gibi etrafta koşturup dururlardı. O nedenle organize olmalıydık. Ve şu anda diğer köylerden de bir sürü insan burada.

D: Peki ne oluyor?

M: Buradan ayrılmamız gerekiyor. Herkesin gemilere binmesi gerekiyor.

D: Bunu sana biri mi söylüyor?

M: Hayır, bunu biliyorum. Sadece biliyorum.

D: Neden oradan ayrılmanız gerekiyor? Orası sizin eviniz.

M: Çünkü bir şey olacak. Ve ayrılmazsak öleceğiz. O yüzden bu köyden olan bu kadın, benim köyümden ben ve diğer köylere giden temsilciler buradayız. İnsanların gemilere binmesini sağlamamız gerektiğini biliyoruz.

D: Sizi neyin öldüreceğiyle ilgili bir fikrin var mı? Gitmezseniz ne olacağıyla ilgili?

M: Dünya'ya olacak bir şey.

D: İnsanlar gitmeye istekli mi?

M: Hepsi korkuyor. Bu zor bir şey. Benim de korktuğumu anlamalarına izin veremem. Ben, bu kadın ve diğer köylerden gelen diğer insanlar onları gemilere yönlendirmeye yardım edeceğiz. İnsanların toplanmasını sağlamaya çalışıyoruz. Bazıları gönüllü olarak gidiyor. Bizi takip etmeye rıza gösteriyor. Ama diğerlerini yüreklendirmemiz gerekiyor. Çünkü bunun delilik olduğunu düşünüyorlar.

Herkes gemilere bindikten sonra içerisinin nasıl göründüğünü bana tarif etmesini istedim.

M: Hayli büyük. Herkese yetecek kadar yer var. Tıklım tıkış değil.

D: Birden fazla gemi olduğundan söz etmiştin, değil mi?

M: Evet. Farklı yerlerde. Uzaktan bakınca onları görebiliyorsun. İstersen yanında eşya da götürebiliyorsun. Hayvanları ya da aklına gelen her şeyi.

D: Gemilerle gelen insanları görebiliyor musun? Görünüşleri nasıl?

M: (Kıkırdama) Tehditkâr görünmemeye çalışıyorlar. Gülümsemeye, ellerini uzatmaya ve dostça davranmaya çalışıyorlar. Kime yaklaştıklarına dikkat ediyorlar.

D: İnsana benziyorlar mı? (Evet) Öylesi daha az korkutucu olur tabii. Hayvanlarıyla filan da gelenler de olunca ne oluyor peki?

M: (Uzun bir sessizlik) Gemiler uzaya ve göklere çıkıyor.

D: Bu sana ne hissettiriyor?

M: Yapacak çok iş var. İnsanlarla konuşmak ve onlara her şeyin yolunda olduğunu anlatmak açısından. Yapılacak en doğru şey bu. Ve gerçekten de her şey yolunda. Rahatlamaya başlıyorum. Çok meşgulüm.

Gemiden dışarıyı ve aşağıda kalan Dünya'yı görebiliyordu. Neler gördüğünü merak ettim. Derin bir iç çekti gördüklerini tarif etmeye başladı. "Dünya sanırım solar patlamalar nasıl görünürse öyle görünüyor. Dünya'dan yukarı bir şeyler patlıyor. Volkan diyemem. Ne olduklarını bilmiyorum."

D: Neler olduğunu gemideki insanlardan birine sorabilir misin?

M: İstersem sorabilirim ama çok meşguller. Ama sorabilirim.

D: Onlara sadece aşağıda neler olduğunu sorar mısın?

M: Senin anlamayacağın gezegensel değişimler sadece. (Kıkırdama) Ama anlamaya çalışabilirsin. (Kahkaha)

D: Evet, anlamaya çalışmasına izin verin.

M: Bir volkanla bir kuyrukluyıldızın ve bir nükleer patlamanın bileşimi gibi bir şey. Anlayabileceğim şekilde en yakın bu şekilde tarif edebilir. Bunun yaklaşmakta olduğunu biliyorlardı ve o yüzden götürebilecekleri kadar insanı götürmek istediler. Bizi geri getirecekler.

D: Hemen mi?

M: Bana bizi zamanın geçtiği ama bizim değişmediğimiz bir halde tutabileceklerini açıklamaya başladı. Sonra da doğrudan geri döneceğiz.

D: Bu da ilginç bir tanımlama oldu. Zaman geçecek ama siz değişmeyeceksiniz. Bunu daha net bir şekilde açıklaması mümkün mü?

M: Bu temel yaşam fonksiyonlarının geçici olarak durdurulması değil. Zaman geçecek ama sen… (Çok yumuşak bir biçimde) Bunu nasıl açıklayabilirim? Dünya'da zaman geçiyor ama gemide geçmiyor. Dünya bir şeyler yaşarken gemi yaşamayacak.

D: Yani bu iki farklı – "zaman dilimi" doğru tanım olmaz sanırım ama…

M: Orada zaman geçiyor ama burada geçmiyor.

Bu, zamanın bir illüzyon olduğuna dair daha önce bana söyledikleriyle benzeşiyordu. İnsan perspektifinden zaman akıyor: saatler, günler, haftalar, aylar. Çünkü biz bu kavramda hapsolmuş durumdayız. Onlarda zaman kavramı olmadığı için onlar için zaman diye bir şey de yok. Hiçbir kısıtlamaya tabi olmaksızın zaman ve uzayda bu kadar kolayca yolculuk yapabilmelerinin nedenlerinden biri de bu. Daha önce de aslında var olmayan bir şeyi ölçümlemenin bir yolunu bulan evrendeki muhtemelen tek türün insanoğlu olduğunu söylemişlerdi.

D: Geri dönme zamanı gelene kadar sizi gemide mi tutacaklar?

M: Doğru. Çok uzun sürmeyecek.

D: Ama Dünya'da çok daha uzun süre geçmiş olacak. (Evet) Yani başka bir yere götürülmeyeceksiniz. Sadece gemide kalacaksınız.

M: Sadece havada süzüleceğiz.

Bu daha önceki sorumu yanıtlıyordu. Ben afetler sonlanana kadar başka bir yere götürüleceklerini çünkü Dünya'nın tekrar yaşanır hale gelmesinin binlerce yıl alacağını düşünmüştüm. Zaman kavramında hapsolmuş durumda değillerse bu onlar için olayları hızlandırılmış bir video görüntüsünden izlemek gibi olacaktı.

M: Bunun uzun sürmeyecek olması güzel çünkü böylece insanlar sinirlenmez. Burada yeterince yer olduğu için bazıları yanlarında hayvanlarını getirmiş. (Kahkaha) Nuh'un gemisi gibi burası!

D: (Kahkaha) Benim aklımdan da tam o geçiyordu. Kulağa öyle geliyor.

M: Gemideyken bize uzun bir zaman geçmiş gibi gelmeyecek.

Dünya'da neler olduğunu görmesi için onu zamanda ileriye götürdüm.

M: Neredeyse 4 Temmuz gibi. Hani maytaplar patlar ya. Dünya'nın farklı yerlerinde maytaplar patlıyormuş gibi görünüyor. Ateşler ve kül bulutları var. Renklerin değiştiğini görebiliyorsun.

D: Renkler derken neyi kastediyorsun?

M: Patlamalar ilk başladığında yeşiller, maviler ve beyaz bulutumsu şeyler vardı. Sonra bu patlamalar geldi. Bazen de gri bulutlar. Sonra bu gri ve çirkin kahverengi, iğrenç gri bulutlar yavaş yavaş dağılmaya başladı. Sonra her şey mavilere, yeşillere ve beyazlara geri döndü.

Binlerce yıl sürecek şeylerin kısa bir süre içinde olup bittiğini görüyordu. Ardından herkesin Dünya'ya döndüğü ileri bir zaman gitti.

D: Sizi aldıkları yere mi götürüyorlar?

M: Söylemesi zor. Yine ağaçlar ve bir şeyler var. Geri gelmişler. Ama köyler ve insan yapımı şeyler artık yok. Beraberimizde götürdüğümüz hayvanlar

dışında hayvan yok.

D: Sizi bıraktıktan sonra onlar da sizinle kaldı mı?

M: Bize baştan başlamamız gerektiğini söylediler.

D: Yani size yardım etmek gibi bir sorumlulukları yok, öyle mi?

M: Sadece insanların kendi becerilerini ve bildiklerini kullanmak zorunda kalacaklarını anlamalarına yardımcı oldular.

D: Her şeye baştan başlamak zor. (Evet) En azından herkesi kurtardılar.

M: Doğru. Ve insanların moralini yükseltmek ve kendilerine güvenmelerini sağlamak içinde yardımcı oluyorlar. Onlara baştan başlamanın neden mümkün olduğunu söylüyorlar.

D: Her şey yok oldu mu? (Evet) Tüm dünya mı? (Evet) Peki sonra yanınızdan ayrılıyorlar mı?

M: Evet. Fonksiyonlarını yerine getiremeye devam etmek için gidiyorlar.

D: Her şeye baştan başlamanız gerekecek. Bunu başarmak büyük azim gerektirir.

Ardından başka bir önemli güne gitmesi için onu zamanda ileriye götürdüm. Gerçi başından geçen bu olaydan daha önemli bir şey olabileceğini sanmıyordum. "Artık yaşamıyorum," diye bildirdi. "Başıma bir şey geliyor. Bir kaza. Yeniden inşa etme sürecinde bir ağaç devriliyor. Ve beni eziyor." Ardından ruhsal aleme geçmesini ve geride bıraktığı yaşama o perspektiften bakmasını istedim. O yaşamdan ne öğrendiğini sordum. "Bazen belirsizliğe uyum sağlaman gerekir."

Ardından Marian'ın kişiliğinin diğer varlıkla yer değiştirerek bedeniyle yeniden bütünleşmesini sağladım ve bilinçaltını çağırdım.

D: Marian'ın görmesi için neden bu garip yaşamı seçtin?

M: Bu tekrar yaşanacak.

D: (Bu benim için sürpriz olmuştu.) Öyle mi düşünüyorsun?

M: Bu tekrar yaşanacak. Dünya'da değişimler olacak. Ve gemiler tekrar gelecekler.

D: Marian'ın şu anki yaşamıyla bunun arasındaki bağlantı nedir?

M: Bunun tekrar yaşanacağını biliyor. Bir kez bunu yaşadı ve Dünya bu değişimlerden bir kez daha geçerken o da hayatta olacak.

D: O yaşamdaki adam olanları gemiden izleyebiliyordu. Dünya'ya tam olarak ne olmuştu?

M: Bir sürü değişim gerçekleşiyordu. Bir sürü yıkım. Bu bir döngü.

D: Peki buna insanoğlu mu neden olmuştu?

M: Hayır, bu bir döngü. Doğal bir döngü.

D: Dünya'nın içinden geçtiği doğal bir döngü mü? (Evet) Ama tüm yaşamın yok olması beklenmiyordu, öyle değil mi?

M: Hayır, yeryüzünden her şeyin silinmesini istemiyorlar.

D: Bu önemli çünkü baştan başlamak çok büyük bir iş. Peki "Dünya'da zaman geçecek ama gemide geçmeyecek" derken neyi kastettiler?

M: Çünkü zaman böyle işler.

D: Dünya'nın tekrar yaşanılabilir hale gelmesi uzun zaman almış olmalı. Ama gemide bulunan insanlar değişmediler.

M: Zaman nereye odaklandığınla alâkalı. Dünya'da siz adım adım ilerliyorsunuz. Dünya'da değilken böyle olması gerekmiyor. Nereye odaklanırsanız orada oluyorsunuz. Oraya odaklanırsanız, orada oluyorsunuz. Zaman skalası diye bir şey yok. Skala dışında oluyorsunuz çünkü onların bir skalaya ihtiyacı yok.

D: Bunu anlamak bizim zihinlerimiz için her zaman zor oldu.

M: Bu tekrar yaşanacak. Bu yaşamda olup olmayacağından emin değilim. Yani Marian'ın yaşamında. Ama görev, insanların bunun farkında

olmasını sağlamak. Plan onun bu bilgiyi yavaşça ortaya çıkarması ki ona fazla gelmesin. Ama bu bilgi orada ve onun bu bilgiyi açığa çıkarması gerekiyor. Ve bunun şeyle ilgisi var… dünya-dışı şeylerle. Bu Dünya projesi şeyiyle. İnsanların dışarıda neler olduğunu görmesini sağlamalı. İnsanları hazırlamalı. Daha fazla insanın farkında olmasını sağlamalı. Bu dünyada koşturup durmaktan fazlasının olduğunu fark etmelerini. Markete gitmekten daha fazlası olduğunu. İnsanların zihinlerini açmalı. İnsanlar uyanmalı. İnsanlar aptal değil.

D: Bana insanların Dünya'ya zarar verdiği defalarca söylendi. Demek istediğin bu mu?

M: (Derin bir iç çekiş) Bundan da öte. Dünya'ya zarar vermeyi bırakmak süreci yavaşlatırdı. Ama bu yaşanacak. Nokta!

D: Artık bunu durdurmanın bir yolu yok mu?

M: Hayır. Zamanı geliyor.

D: Peki onun tam olarak ne yapması lazım?

M: İnsanları uyandırmaya devan etmeli. Bu, bu jenerasyonda gerçekleşmeyebilir. Ama ne kadar insan Dünya'nın kendisine böyle şeylerin olabileceğini öğrenirse o kadar insan gemilere binmeye rıza gösterir.

D: Yine aynı şey mi olacak? (Evet) Bazılarını götürmek için mi gelecekler? (Evet) Ama gitmek istemeyenler de mi olacak?

M: Sinik olanlar Dünya'da kalabilir.

D: Sanırım burada silik olanlar gitmekten korkanlar oluyor.

M: O insanlara daha önce hiç akıllarına gelmemiş olan şeylerden bahsetmeli. Üzerine hiç kafa yormadıkları şeylerden. Hep garip ve gülünç buldukları şeylerden.

D: Yani metafiziksel konulardan mı demek istiyorsun?

M: Doğru. İllâ UFO'larla ilgili olması gerekmiyor.

D: Bu ilerleme kaydetmenin bir yolu mudur yani?
M: Kıçınızı kurtarmanızın bir yoludur.

Yapbozun parçalarını dünyanın her yerinden insandan topluyor olmam inanılmaz bir şey. Parçaları bir araya getirmekse benim işim ve bunu yaptıkça her şey bir mantığa oturmaya başlıyor. Tabii bilinçli zihnimiz olayın büyüklüğünü tam anlamıyla kavrayamasa bile. Henüz ulaşamadığım daha pek çok şey var gibi görünüyor.

3. KISIM

GELİŞMİŞ VARLIKLAR
VE KARMA

BÖLÜM 9

ÇOCUKLAR KARMA YARATIR

2001'de Kaliforniya'da üzerinde çalıştığım bir vaka, daha önce bir Dünya yaşamı deneyimlememiş olan ruhların bu kaotik gezegene uyum sağlamakta ne kadar zorluk çektiklerini gösteriyordu. A.R.E. grubu (Edgar Cayce Vakfı) için tüm gün sürecek bir konuşmaya katılmak için San Jose'ye gittiğimde genç bir kadın beni görmeye gelmişti. Konuşma yapmak için şehir dışına çıktığımda bekleme listemdeki isimlere bakarım ve gittiğim yerde benimle özel bir seans yapmak isteyen insanlarla görüşmeye çalışırım. Susan aşırı kiloluydu ve kökenini araştırmak istediği sorunlarından birinin bu olacağını düşünmüştüm. Ama asıl sorunu kocasıyla çocuk sahibi olmak istemeleri ama şimdiye kadar başarılı olamamalarıydı. Bilinçaltını her zaman kişiyi şu anki yaşamında karşılaştığı sorunlara bir açıklama getirecek en uygun yaşama götürmesi içi yönlendiririm. Susan'da da izlediğim prosedür buydu.

Susan derin trans haline geçtiğinde Dünya'daki bir geçmiş yaşama gitmek yerine uzayda süzülmeye başladı ve kendini üzerinde kocaman bir "X" işareti olan büyük metal bir kapının önünde buldu. X işareti dört adet üçgenden oluşuyordu ve biz konuşurken bu üçgenler onun içeri girmesi için açıldılar. Kapıdan geçerken kesinlikle Dünya'da olmadığını anladı. Bir vadiye bakan

bir uçurumun üzerindeydi ve orada bulunan her şey, kayalar, toprak ve gökyüzü kırmızımsı bir renkteydi. Vadide büyük bir kubbe görebildi ama etrafta ağaç ya da bitki örtüsü yoktu. Havanın solunamayacağını hemen anladı. Dışarıda hiç kimse güvende değildi. Yüzeyin altındaki sığınaklarda birilerinin olduğunu biliyordu ve onun da gitmesi gereken yer orasıydı. Yamacın kenarında sığınakların girişini buldu ve yüzeyin altında insanların saklanmakta olduğu çok karanlık bir yere doğru aşağı indi. Susan o yaşamda uzun, zayıf ve sarışın bir erkek görünümündeydi. “Hiç yağım yok!” diyerek kıkırdadı.

Onun görevi iki güneşli sistemlerindeki gezegenlerde bulunan çeşitli karakollara erzak götürmekti. Burası yolunun üzerindeki duraklardan biriydi ve görevi insanların durumunu kontrol etmek ve neye ihtiyaçları olduğunu görmekti. İnsanların yiyeceği vardı ama su stokları azalmıştı. Yüzeye çıkamadıkları için sıkış tıkış bir biçimde yerin altında yaşamak zorundaydılar. Sığınmacılar insan görünümündeydi ama üzerlerinde paçavralar vardı. Kubbenin motorları vardı ve güç üretmekle ilgili bir işe yarıyorlardı. Görünüşe göre dışarıdaki havayı filtreleyerek yeraltı sığınağına hava da sağlıyorlardı. Uzun yıllar önce bir savaşın gerçekleştiğini ve bunun sonucunda atmosferin yok olup burada yaşayan halk için yüzeyin yaşanmaz hale geldiğini söyledi. Buna nükleer bomba gibi bir şey neden olmuştu ve hava kirlendiği için yüzeydeki yaşam yeniden canlanamamıştı. Onlar da bu şekilde yaşamaya alışmışlar ve yeraltına sığınaklar yapmışlardı ama şimdi de yeni bir tehlike baş göstermişti. Başka bir grup bu gezegeni keşfetmişti ve içerdiği mineraller için onu ele geçirmek istiyordu. O yüzden yine çatışmalar gerçekleşiyor ve bu da yüzeyde bulunmayı iki kat tehlikeli kılıyordu.

Çatışmalar bir süre için durulduğunda yüzeye geri çıktı ve küçük keşif gemisine atlayarak gezegenden ayrıldı. Ardından ondan o yaşamdaki önemli

bir güne gitmesini istedim. Önemli bir güne gitmelerini her zaman isterim çünkü çoğu yaşamda (şimdiki yaşamlarımızda bile) günler hemen hemen birbirine benzer. Birinin önemli bir gün olarak addettiği bir günü bir başkası önemli addetmeyebilir. Çoğunluk sıradan günlerdir çünkü o yaşamın kendisi zaten sıradan bir yaşamdır ve dönüştürülecek pek bir şey yoktur. Susan'ın bu geçmiş yaşamı da öyleydi. Başka bir gezegende geçiyor olsa da çok tekdüze görünüyordu. Sadece karakol karakol erzak taşıyan bir adamdı. Erzakları temin ettiği yer bile (çorak bir gezegen) alelade bir yerdi. Ama Susan'dan önemli bir güne gitmesini istediğimde birden "Çakılıyorum!" dedi. Bunu canı hiç sıkılmamış gibi söylemişti. Sesinde bir duygu yoktu ve düşme hissini tarif ederken çok objektif konuşuyordu. "Bir şeye çarptık ya da bir şey bize çarptı. Aracın önünün yarısı yok. Ne oldu bilmiyorum." Gemi biraz önce kalkış yaptığı gezegene geri çakılmadan önce bedeninden ayrılmıştı.

Bu garip başka dünya yaşamının Susan'ın hamile kalamamasına nasıl açıklama getireceğini anlayamamıştım. Bilinçaltının mantığı benim mantığıma her zaman üstün gelir. Ve bu sefer aldığımız yanıt da hiç beklediğim gibi değildi.

Bilinçaltı bu yaşamı ona nereden geldiğini hatırlatmak için göstermişti: iki güneşli gezegenden. Susan çocukluğundan beri Dünya olmayan, gökyüzünde iki güneş bulunan bir yerle ilgili rüyalar görüyordu. Bu garip yerin resimlerini bile çizmişti ama bu anıların nereden geldiğini hiçbir zaman anlayamamıştı. Bilinçaltı, kendini hâlâ çakılan kişilikle özdeşleştirdiği için çocuk sahibi olmadığını söyledi.

Diğer yaşamları da çoğunlukla başka gezegenlerde geçmişti ve yeni bir şey deneyip Dünya'ya gelmeye karar verdiğinde uyum sağlamakta zorlanmıştı. Burayı sevmemişti ve buradan ayrılıp evine gitmek istiyordu. "Burada çok fazla sorumluluk var," dedi. "Her şeyden çok fazla var. Çok zor.

Daha zorlayıcı.”

Diğer yaşamlarının çoğu hiçbir cinsel organı olmayan ve dişi ya da erkek olarak tanımlanamayacak bedenlerde geçmişti. Böyle bedenlere “androjen” deniyordu ve araştırdığım birçok dünya dışı varlık bugün de kendi dünyalarında böyle bedenlerde yaşıyor. Dişi olmaktan ve cinsel organlara sahip olmaktan hoşlanmamıştı. “Cinsiyet olmadığında cinsellik de olmaz,” dedi. Daha önce deneyimlediği diğer varlıklar üremiyor, “üretiliyorlardı”. Genelde bu klonlama yöntemiyle gerçekleştirilir ve o nedenle seksle yaparak üremek gerekmez.

Kendini neden diğer kişilikleriyle özdeşleştirdiğini anlayabildiğimi söyledim ama bu yaşamda çocuk sahibi olmak istiyorsa insanların çocuk sahibi olma yolunun tek yolunun seks olduğunu açıklamaya çalıştım. Bunun karşılığında bana insan olmak istemediğini söyledi. Bu dünyayı hiç mi hiç sevmemişti. Yeterince şey öğrendiğini düşünüyor ve gitmek istiyordu. Bu daima tehlike işaretidir ve çok dikkatli ilerlemem gerekir. Susan’ın bilinçli kişiliği buraya gayet güzel uyum sağlamış ve çocuk istiyor gibi görünse de onun diğer parçası tam tersini istiyordu. Burayı sevmemişti ve buradan ayrılmak istiyordu. Benim görevim her zaman çalıştığım kişiyi korumak ve başına kötü bir şey gelmesine engel olmaktır. Durum kendi benliklerinin başka bir yanından kaynaklanıyor olsa bile. Israr etmeyi sürdürdü. “Artık yeter. Burayla işim bitti. İşim bitti. Gitmek istiyorum.”

Çocuk sahibi olması gerekmediği konusunda da ısrarcıydı. Çocuk sahibi olmak Dünya ile bağlar kurulmasına neden olurdu. Dünya ile arasındaki tüm bağları kesmek istiyordu. Bir çocuk sahibi olarak yaratacağı karma nedeniyle buraya tekrar gelmek zorunda olmak istemiyordu. Dünya ile arasında hiçbir bağ olmazsa kendi gezegenine dönmek onun için daha kolay olurdu. Bu deney onun için hiç de düşündüğü gibi olmamıştı. Aşırı kilolu oluşu da onu

cinsel ilişkiden korumak ve çocuk sahibi olmasını engellemek içindi. Bunu daha önce de defalarca duymuştum. İnsanlar bilinçaltında kendilerini karşı cinse çekici kılmamak için aşırı kilolu olmalarına neden oluyorlardı ve kiloyla gelen ekstra dolgu malzemesi bir koruma, bir bariyer görevi görüyordu. Susan'ın bilinçli zihni çocuk istediğini söylese de bilinçaltı başka bir senaryo peşindeydi.

Ona karşı çıkmayı denedim. Çocukları ve onlarla çalışmayı sevdiğini söyledi. Sevgi duyma eğilimlerine sahip olduğuna göre iyi bir anne olacağını söyledim. Bir çocuğu olursa ona harika şeyler öğretebileceğini ve bunun yepyeni bir deneyim olacağını anlattım. Bir çocuğa burada yaşamayı öğretmek insanı kamçılayan bir deneyim olurdu. Ve bu, bu gezegene verebileceği bir armağan olurdu. Ama o yine de onu bu dünyaya bağlayacak bağlar yaratmaktan korkuyordu. "Bu, buraya tekrar tekrar gelmeme neden olur. Burayı sevmiyorum. Bağlar istemiyorum."

Buradaki yaşamının kısa olacağı konusunda da ısrarcıydı. Buradan ayrılma zamanı neredeyse gelmişti çünkü bir an önce eve dönmek istiyordu. Ona yaşamını kısa keserse yükümlülüklerini yerine getirmeden gittiği için yine de buraya tekrar gelmek zorunda kalacağını söyledim. Buradan gitmek istediğine göre bunu kesinlikle istemezdi. İkna etme çabalarımda biraz olsun başarılı olmaya başladığımı düşündüm. Nereden geldiğini unutup burada çakılı kalmamak için hayatı boyunca evi olan gezegenle ilgili rüyalar görmüştü. Çünkü ruh bedene girdiği anda unutmak çok kolaydır. Kişi bu dünyaya ve buraya özgü sorunlara kendini kaptırıp gider. Onunla kilo verme konusunda konuştuğumda bu dünyanın çok ağır olduğunu söyledi. Ağırlıktan kurtulmanın bir yolu da bedenini terk etmesiydi. Kesinlikle çok kararlıydı. Tek umudum yaptığım olumlamaların inadını biraz olsun kırabilmesiydi. Sorumluklarını yerine getirene kadar buradan ayrılamayacağı konusunda ısrar

etmeyi sürdürdüm. Dünya'ya geri dönme döngüsünde takılı kalmasına gerek yoktu. Bu kırması daha zor bir döngü olurdu.

Bu zor bir vakaydı çünkü Susan'ın bilinçaltından bu denli dirençle karşılaşacağımı bilmiyordum. Ama daha sonra bu zamanda yardım etmek üzere bu dünyaya gelmeye gönüllü olan başka ruhlarla da karşılaştım. Onlar da çocuk sahibi olmak istemiyordu çünkü bu onları bizim dünyamıza bağlardı. İşleri bittiği zaman gidebilmeleri için karmadan özgür kalabilmeleri gerekiyordu.

* * *

Son birkaç yıldır çalıştığım insanların pek çoğunun ışık varlık olarak bir mutluluk duygusu içerisinde varlıklarını sürdürdükleri geçmiş yaşamlara gitmeleri çok ilginç. Aslında Dünya'nın yoğunluğuna ve negatifliğine gelmelerini gerektirecek hiçbir neden yok. Ama hepsi bu zamanda Dünya'ya yardım etmek için gelmeye gönüllü olmuş fakat bir kez bedene girdikleri zaman bunun ne kadar zor bir deneyim olacağıyla ilgili hiçbir fikirleri olmayan ruhlar.

Farklı dönemlerde dalgalar halinde buraya gelen ruhlarla karşılaştım. İlk dalga, Bahçenin Koruyucuları kitabımda geçen Phil gibi ruhlardan oluşuyordu. Bu ruhlar şu anda (2005) kırklı yaşlardalar. Bu ruhların uyum süreçleri zor olmuş, birçoğu "yuvaya" geri dönmek için intihar etmeyi düşünmüştü. Oysa iyi bir ev yaşamına, çok iyi mesleklere, yani bizim iyi bir yaşamı oluşturduğunu düşündüğümüz her şeye sahiplerdi. Ama yaşamlarında hep bir şey eksik gibiydi çünkü kendilerini hiçbir zaman buraya ait hissedememişlerdi. Bu dünyada karşılaştıkları şiddetten ve çirkinlikten hoşlanmıyorlardı. Bilinçli olarak evin neresi olduğu hakkında hiçbir fikirleri olmasa da eve dönmek istiyorlardı. Dünyanın her yerinden bu gruba dahil

olduğunu düşünen birçok kişiyle karşılaştım. Dünyada bir tek kendilerinin böyle hissettiğini düşündüklerini ama kitabı okuyunca aslında yalnız olmadıklarını gördüklerini söylediler.

Keşfettiğim ikinci dalga, ilk dalgadan on ya da daha fazla yıl sonra gelenlerden oluşuyor. Bunlar şu anda yirmili ve otuzlu yaşlarındalar. Bunlardan bazıları buraya uyum gayet güzel uyum sağlamış durumda. Hipnoz altındayken buraya sadece şu anda Dünya'nın ihtiyaç duyduğu enerjiyi ileten bir aygıt ya da kanal olarak görev görmek için geldiklerini söylüyorlar. Bunlar genellikle fazla sorumluluk taşımadıkları, çok dikkat çekici olmayan yaşamlar sürüyorlar ve çoğunlukla evlenmemiş (özellikle de çocuk sahibi olmamış) insanlar oluyor. Genellikle odağında insanlara yardım etmek olan asıl ilgi alanlarına zaman ayırmalarına izin veren işlerde çalışıyorlar. Bu dünyaya ilk dalgadakilerden çok daha kolay uyum sağlamış gibi görünüyorlar.

Üçüncü dalga buraya gelen ve hâlâ da gelmekte olan özel çocuklardan (İndigo Çocuklar) oluşuyor. Bunlardan bazıları şu anda ergenlik döneminde. Bunlar gerçekten de özel çocuklar ve onlardan insanoğlunun umudu olarak bahsediliyor. Fakat anlaşılmaları gerekiyor çünkü akranlarından çok farklı bir düzeyde ve frekansta işlev gösteriyorlar. Bu çocuklar hakkında birçok kitap yazıldı ve ben de onlar üzerine birçok konferansta konuşma yaptım. Gerçekten de farklılar. DNA'larının bile farklı olduğu kanıtlandı. Çalışmalarımda benden bu çocuklara ilaç verilmemesi gerektiğini, özellikle de zihni değiştiren bir madde olan Ritalin'in verilmemesi gerektiğini vurgulamam istendi. Bu çocuklar diğer jenerasyonlardaki çocuklardan çok daha fazlasını çok daha hızlı bir şekilde öğrenecek kapasitede olduklarından okulda sıkılıyor ve bazen de yıkıcı davranışlar sergileyebiliyorlar. Bana söylenene göre onlara kendilerini zorlayacakları görevler verilmeli. Böylece

merakları uyandırılabilir ve yetenekleri geliştirilebilir. Bu yaş grubundan özel yetenekleri nedeniyle medyanın ilgisini çeken çok çocuk var. Tarih boyunca çocuk dâhiler ve yaşının ötesinde becerilere sahip çocuklarla ilgili hikâyeler hep gördük. Bunlar nadir görülen, üstün yetenekli çocuklardı. Bilim onların yeteneklerine açıklama getiremiyor ama ben onların sahip oldukları yetenekleri geçmiş yaşamlarından getirdiklerini düşünüyorum. Ancak sözünü ettiğim yeni grup, tarihteki dâhi çocuklardan farklı görünüyor. Geçmiştekiler çok nadir rastlanan ve eşi benzeri olmayan çocuklarken yeni dalgadaki çocukların birçoğu dâhi denecek ölçüde beceriler sergiliyor. Televizyonda röportaj yapılan çocuklar genç yaşta üniversiteye ve bir kariyer peşinden koşmaya başlıyor. Ama hepsi de kendileriyle aynı şansa sahip olmayan çocuklara yardım etmek için dernekler kurmak istediklerinden bahsediyor.

Yeni dalgadaki çocukların yeteneklerinin geçmiş yaşamlarından değil, ruhlarının farklı yapısından kaynaklandığını düşünüyorum. Gözlemlediğim bu üç dalgadaki ruhların hepsi Dünya'ya yardım etmek için gelmiş. Çoğu daha önce bu gezegende yaşamadığı için burada yaşamayı zor buluyor. Belirli bir amaç için buradalar ve görevlerini tamamlayıp "evlerine" dönmek istiyorlar. Bilinçli olarak farkında olmasalar da Dünya'daki misyonlarının ne olduğunu çok iyi biliyorlar. Misyonları geçmiş yaşamların ve karmaların katmanları altında saklanmış değil. Daha yeni dalgalardakilerin misyonları, diğerlerininkilerden de belirgin. Dünya'ya kimin gönderileceğine karar veren güçler onları daha da belirgin kılıyor çünkü dünyamızın kurtulup kurtulmayacağını belirleyecek olan değişimleri gerçekleştirmek için süre giderek azalıyor. Giderek daha fazla bu dünyada daha önce yaşamamış, başka gezegenlerden ve boyutlardan gelen ruhlar buraya gönderiliyor çünkü onların bir fark yaratabileceğine inanılıyor. Dünya'da sayısız yaşam yaşamış buranın "yerlisi" olan ruhlarsa karmaya ve kaotik dünyamızda yaşamanın gündelik

baskılarına saplanıp kalmış olduklarından burada bulunma amaçlarını unutmuş durumda. Bu da buraya geri gelmeyi sürdürüp, aynı hataları tekrarlamalarına neden oluyor. O nedenle geleceğimiz, Dünya'nın yaşattıklarıyla lekelenmemiş ruhlara bağlı. Tabii onlar da kendilerini buraya kaptırıp misyonlarını unutmazlarsa.

* * *

Çalışmalarımın ilk zamanlarında, ruhun ilk enkarnasyonunda direkt bizim modern ve telaşlı kültürümüzde yaşamak üzere bir fiziksel bedene gelmesinin imkânsız olduğunu düşünüyordum. Daha önce bana ruhun mantıken önce yaşamın daha kolay olduğu ilkel türden bir topluma enkarne olacağı söylenmişti. Böylelikle modern bir yaşamda enkarne olmadan önce Dünya'da yaşamayı ve diğer insanlarla ilişki kurmayı öğrenerek daha kolay uyum sağlamış olurdu. Şimdiyse durumun her zaman böyle olmadığını görüyorum. Bu zorlayıcı zamanlarda yardımcı olmak için gönderilen ya da gönüllü olarak gelen özel insanlarla giderek daha fazla karşılaşıyorum. Buraya bir enerji kanalı ya da anten vs. görevi görmek için gönderildiklerini söylüyorlar. Tabii bu nazik ruhlar, daha önceden onları buraya hazırlayacak herhangi bir Dünya yaşamı geçmişine sahip olmadıkları için burada daha çok zorlanıyorlar.

Ekim 2004'te böyle iki özel insanla daha tanıştım. Ve daha da ilginci, ikisi karı kocaydı. Milyonlarca insan içinde birbirlerini bulmaları ve aynı kökenden gelen enerjilerini birlikte çalıştıracak olmaları harika bir şeydi. Tabii hiçbir şeyin rastlantı olmadığı bana daha önce söylenmişti. Belli ki enkarne olmadan önce diğer tarafta bunun için anlaşmış ve her şeyi planlamışlardı.

İkisi de bilinçliyken hiçbir şeyin farkında olmasalar da derin trans

halindeyken bire bir aynı hikâyeleri anlattılar. Tony buluttan indiğinde sadece çok parlak bir ışık gördü. “Işık çok parlak. Işıldarken her yöne ışık huzmeleri yayılıyor. Çok güzel ama ona doğrudan bakamıyorsun. İçinde farklı renkler de var. Çok yatıştırıcı. Ondan çok büyük bir sevgi geliyor. Sanki sana sarılıyormuşçasına seni sarıyor.” Bu olduğu zaman kişinin ya ruhsal plana ya da Kaynak’ (ya da Tanrı’ya) geri döndüğünü anlarım. Ayrıca çeşitli enerji varlıkları da böyle görünür. Bu ışıktan Tony’yi alıp görmesi önemli olan bir şeyi ona göstermesini istedim. Tony bir geçmiş yaşam yerine cübbeler giymiş birkaç varlığın bulunduğu bir odaya götürüldü. Varlıklar oradan oraya rahatça süzüldüğü için yüzlerini tam olarak seçemedi.

T: Duvar görmüyorum ama kapalı bir ortamda bulunduğunu hissediyorsun. Bu bir konsey gibi bir şey ve bir sürü farklı konuyu konuşmak için bir toplantı yapmak üzere buraya gelmişler. Evrenle ilgili şeyleri konuşmak için. Farklı gezegenleri konuşmak için. Diğer varlık türleri için kararlar almaları gerekiyor ya da… daha düşük titreşim düzeyleri için sanırım. Daha yüksek planlara ya da titreşimlere henüz erişmemiş olanlar için. Bu konsey ne yapacakları ya da süreçlerinin nasıl olacağıyla ilgili karar almalarında onlara yardımcı oluyor.

Kendisinin de aynı türden belli belirsiz, hayaletimsi bedene sahip olduğunu gördü ve konseyin bir üyesi olduğunu hissetti.

T: Yoksa burada olmam mümkün olmazdı. Bu daha yüksek bir titreşim, daha yüksek bir frekans. Ve kararların alınmasında yardımcı oluyorlar. Ama kararları onlar almıyor; onlar, kararların alınmasına yardımcı oluyor. Daha düşük olan titreşimler için her ne uygun olacaksa.

D: Kararların alınmasına nasıl yardımcı oluyorlar?

T: Görünüşe bakılırsa daha düşük olan her bir titreşimin, titreşimini daha yüksek bir plana taşıyabilmesi için öğrenmesi gereken belirli şeyler var. Onlara yardımcı olacak şeyler. Konsey de titreşimlerini gerçekten yükseltecek doğru kararları almaları için onlara yardım ediyor.

D: Peki bu müdahale etmek olmuyor mu?

T: Hayır, bu sadece bir tür rehberlik.

D: Şu anda üzerinde çalıştığınız belirli bir şey var mı?

T: Sadece hizmet etmek. Yardım etmek. Rehberlik sunmak. Biz sadece bunun için buradayız. Bilgi sahibi olabilmelerine yardımcı olmak için.

D: Şu anda üzerinde çalıştığınız belirli bir proje var mı?

T: Her türden proje var. Daha düşük titreşimlere yardım ederken kendimize de yardım ediyoruz. Çünkü onlara öğretirken biz de öğreniyoruz. Hizmet ettiğinde sen de bir şeyler alırsın. Bu, bilgi edinmene yardımcı olur.

D: Şu anda belirli bir gezegen üzerine çalışıyor musunuz?

T: Tüm evrenlerle çalışıyoruz. Sadece bir gezegenle değil.

D: Bu noktaya erişmek için fiziksel yaşamlardan geçmeniz gerekti mi? Konseye katılmak için?

T: Hayır. Fiziksel yaşamlardan geçmemiz gerekmedi. Bu sadece seçimle olur.

D: Öyleyse konseyde yer alabilecek noktaya nasıl geldiniz?

T: Konseyde yer alabilmek için fiziksel yaşamlardan geçmeden de titreşimini yükseltebilirsin. Bazen bu biraz zaman alabilir. Ama bazen de çok hızlı ilerleyebilirsin.

D: Peki senin hiç fiziksel olmak gibi bir arzun oldu mu?

T: Şu an için hayır.

D: Öyleyse sen orada görevini yerine getirmekle meşguldün.

T: Yapmam gereken tek şey buydu.

D: Kulağa çok önemli bir görev gibi geliyor.
T: Benden yapmam istenen tek şey buydu.

Ardından fiziksele gelmeye karar verdiği zamana gitmesini istedim çünkü ne de olsa ben şu anda bizim boyutumuzda bulunan fiziksel bir bedenle iletişim kuruyordum. Eninde sonunda buraya gelmeye ve enkarne olmaya karar vermiş olmalıydı. Ona buraya gelmesini biri mi söyledi diye merak ettim.

T: Hayır, bu sadece bir seçimdi. Fırsat doğmuştu. Uygunluk… Ya da uyacak bir fiziksel form demek daha doğru olur, seçim zamanında hazır bulunuyordu.
D: Bu seçimi yapmanı gerektirecek herhangi bir şey oldu mu?
T: Deneyimlemek. Zira bu daha önce hiç yapmadığım bir şeydi. Bu işte kesinlikle yeniydim.
D: Gireceğin bedeni seçtin mi yani? (Evet) Peki o beden nasıl görünüyor?
T: Şimdi burada. Başka bir zaman olmadı.
D: Bana ne demek istediğini açıklar mısın?
T: Şu anda konuştuğun kişi o.
D: Tony mi yani? (Evet.) Yani Tony'nin bundan önce hiç fiziksel bir enkarnasyonu olmadı mı? (Hayır.) Ben bunun çok zor bir deneyim olacağını düşünüyordum, öyle değil mi? Ruhsal plandan doğrudan şu an Dünya'da yaşadığımız hayata. Kişiyi buraya alıştıracak herhangi bir geçmiş yaşam olmadan.
T: Gerçekten de zor. Ama bir şeyleri yaparken onlar hep yardımcı oluyor. Belirli şeyler vardı. Bunları sana tarif edebilir miyim bilmiyorum.
D: Denersen çok sevinirim. Benzetmeler de her zaman işe yarar.
T: Bilgi sağlanıyor gibi. Bir odaya giriyorsun ve girdiğinde bilgi içine

işleniyormuş gibi. Ve bilgi içine yerleştirildiğinde sana gereken zemini sağlıyor. İlişkilendirebileceğin şeyleri.

Bahsettiği şeyi biliyordum. Anı yerleştirmeden (imprinting) bahsediyordu. Bu olgu Bahçenin Koruyucuları ve Ölümün Ötesi kitaplarımda işlenmişti. Daha önce Dünya deneyimi olmamış ruhların burada işlev gösterebilmesi için ihtiyaç duydukları bilgileri başka insanların yaşamlarından elde etmelerinin yolu buydu.

T: Hiçbir şey olmadan gelebileceğini sanmıyorum. İçine yerleştirilen bu bilgilerle bile zor. Burası son derece zor. Öğrenecek ve deneyimleyecek çok şey var. O güzel yeri bırakmak çok zordu ama bu deneyimlenmesi gereken bir şeydi. Tarihte içinde bulunduğumuz bu zaman büyük bir değişimin gerçekleşeceği bir zaman. Her şey çok hızlı ilerliyor; çok hızlı. O da bunları gözlemleyebilmek istedi.

D: Yani yaptıklarını yapması gerektiğini ona biri söylemedi.

T: Hayır, kimse sana bunları yapman gerekiyor diye bir şey söylemez ya da seni yönlendirmez. Seçimler vardır. Ve tartışılır. Ayrıca konseyin diğer üyelerinin yardımını da aldı. Onlar bu seçimleri yapması için ona yardım ya da rehberlik ederler.

D: Biz Dünya yaşamlarını karma biriktirdiğimiz ve onu ödemek için tekrar tekrar geldiğimiz yaşamlar olarak görmeye alışığız.

T: Senin sözünü ettiğin türden bir karmaya sahip değil o. O, insanların ilerleyişini gözlemlemek için burada. Titreşim seviyelerini nasıl yükselttiklerini. Bilgiyi nasıl kabul ettiklerini. Ve nasıl kullandıklarını. İnsanoğlunun iyiliği için mi yoksa açgözlülükle mi…

D: Çünkü Dünya çok karmaşık bir gezegen.

T: Son derece karmaşık. Diğer hiçbir gezegene benzemiyor. Sanırım bu gezegendeki negatiflik düzeyi farklı. İnsan ırkı çok savaşçı türden bir ırk. Huzuru yaşamakta büyük zorluk çekiyorlar. Neredeyse ırkları birlikte huzur içinde var olmaktan aciz gibi. Bu durum daha düşük olan titreşimlerinden kaynaklanıyor olabilir. Bence buraya gelen her biri bu düşük titreşimlere kendini kaptırmamak konusunda çok dikkatli olmalı. Bu çok zorlayıcı bir gezegen. Ben şansımı denedim. Sanırım buradaki varoluşa geldiğiniz her seferinde karma yaratıyorsunuz. Ve kuşkusuz ben de bu karmayı ödemek zorunda kalacağım. Ancak sanırım benim burada yapmaya çalıştığım asıl şey dengemi koruyup çok pozitif, çok sevgi dolu kalabilmek ve Dünya ile yarattığım karmanın negatif formda olmaması diyebiliriz. Aslında bunu mümkün olduğunca düşük tutmanın yollarını bulmak. Ve ardından da o karmanın icabına bakmak. Ve başka bir yaşama taşımamak.

D: Daha sonraki planın ne?

T: Şu an için sadece bu yaşam için gelmiş olmak. Gerisini geri döndüğümde göreceğim.

D: Kalıp başka varoluşları deneyimlemek istemiyor musun?

T: Başka varoluşlar için döner miyim bilmiyorum. Yapmam gereken daha önemli şeyler olabilir. Dönmekten daha önemli. Fiziksel olmaktan daha önemli. Bunu başarabilecek miyim bilmiyorum. Ama burada hapsolup kalmak çok kolay. Düşebileceğim bir sürü tuzak var. Buraya, fiziksel forma gelmeyi bu kadar zor kılan da bu. Pek çokları bu varoluşu arzu etse de bu son derece zor. Gelene kadar basitmiş gibi görünüyor. Ama bir kez fiziksel forma girdiğinde ne kadar zor olduğunu anlıyorsun.

D: Sorunlardan biri de fizikselin unutması ve tüm bunlara hâkim olmaması mı?

T: Ah, çok doğru.

D: Hatırlayabiliyor olsalar daha kolay olur muydu?

T: Fiziksel formun hatırlamasının doğru olacağını sanmıyorum. Bence bu ona çok fazla gelirdi. Her şeyi hatırlamak kaldıramayacağı büyüklükte bir yük olurdu. Çok kafa karıştırıcı olurdu ve tüm bunları değiştirmek için de muhtemelen hiç arzu edilmeyecek yollara başvururlardı. Ya da kendi gelişimleri için buraya öğrenmeye geldikleri şeyleri öğrenemezlerdi.

D: İnsanlar hep bu yaşamdan öncesinin nasıl olduğunu bilseler her şey daha kolay olurdu diye düşünüyor.

T: Bence bu onlar için çok fazla bilgi olurdu. Bütün bu bilgiler zaten önünde olsaydı buraya gelmenin ne anlamı kalırdı? Biz öğretiyoruz da. Sadece ebeveynler çocuklara değil, çocuklar da bir o kadar ebeveynlere öğretiyor. Hatta daha fazla. Farkında olduğumuzdan daha fazla.

D: Son zamanlarda çalışmalarımda sıklıkla enerji çalışması yapanlara ve şifacılara denk geliyorum gibi görünüyor.

T: Onlardan çok daha fazlası gelecek. Bu sadece başlangıç. Ve insanlar başka alternatifler arıyor. Farklı yollar arıyor. Alışageldikleri yolun kendileri için pek de faydalı olmadığını görmeye başladılar. Eskiye tutunanlar olacak. Çünkü onlar eskiyi bırakıp ilerlemekte zorlanıyorlar. Bu onların yetiştirilişinden ve şartlanmalarından kaynaklanıyor ama dışarıda bu yeni bilgiyi arayanlardan çok var, özellikle de gelmeye devam eden yenilerden. Tabii onlar da yeni bilgileri beraberlerinde getiriyor olacak. Aslında bilginin çoğu yeni değil. Sadece şu anda burada bulunan insanlar için yeni. Ama aslında bunlar eski bilgiler. – Müsait olan fiziksel formların sayısı az. Gelmek isteyen ruhsal formların sayısıysa daha fazla ama yeterli sayıda fiziksel form olmadığı için gelemiyorlar.

D: Ama şu anda nüfusumuzdaki büyümeye bakarsak çok sayıda fiziksel form

var gibi.

T: Yok. Ayrıca uygun olan metafizik formları kontrol etmeye çalışan belirli kişiler de var. Fiziksel formların uygunluğunu kontrolüne almaya çalışan liderleriniz var. Ve tabii hastalıklar ve savaşlar da.

D: Yani fiziksel formların birçoğunu elimine etmeye çalıştıklarını mı söylemeye çalışıyorsun? (Kesinlikle.) O halde geri gelerek karmalarını ödemek isteyen ruhlara ayrılmış fiziksel formlar da söz konusu.

T: Bu da doğru, evet.

D: Demek istediğin, sizin türden ruhların gelebileceği fiziksel formların sayısının sınırlı olduğu mu?

T: Evet. Bu doğru. Uygun yiyecekleri bulmak da zor çünkü gıdalarda kimyasallar var. Ama insan bedeni de buna uyum sağlıyor. Şu anda eski bilgileri beraberinde getiren yen insanlar görüyorsunuz. Zamanla yiyecek kaynağı bulmak da giderek zorlaşacak. Bu gerçekten büyük bir sorun olacak.

D: Ve bunların tümü titreşimlerin yükselmesini etkileyecek.

T: Bedeni hafifletmeliyiz. Süreç içerisinde bunun yardımı olur.

Tony'ye şifa için zihnini nasıl kullanabileceği de söylendi. "Zihnini geliştirmesi ve ona güvenmeyi öğrenmesi gerekecek. Zihin çok güçlüdür. Sorunu gözden geçirmesi, sorunu görmesinin ardından zihni gerekli değişiklikleri yapacak. Bu onun için bedenin içini görmek gibi olacak. Kişinin bedeninin içine girmişsin de içine bakıyormuşsun gibi. Bir yaprağın içine girip klorofil kanallarının içerisinden akıyormuşsun gibi. Bunları zihninde resimler olarak görecek. Ve böylece gereken değişiklikler gerçekleşebilecek. Bunun için kişinin katılımına ihtiyacı olmayacak ama iznine ihtiyacı olacak. Çünkü bazıları bu sorunlara sahip olmayı herhangi bir

nedenden ötürü seçmiş olabilir.”

* * *

Öğleden sonra Tony’nin eşi Sally ile bir seans gerçekleştirdim ve onun da aynı türden bir ruh olduğunu görmek beni çok şaşırttı. Bu onun da Dünya’ya ilk gelişiydi. İkisinin birbirini bulabilmiş olması gerçekten olağanüstüydü. Tabii ki hiçbir şey tesadüf değil. Ama daha önce bana böyle iki özel ruhla aynı gün içinde karşılaşmak nasip olmamıştı.

Seansın başında Sally de değişen renkler dışında bir şey görmekte zorlandı. Birkaç kez onu bir geçmiş yaşama ya da en azından görebileceği bir şeylere götürme girişimimden sonra nihayet bilinçaltıyla temas kurabildim. Ulaşamadığım bilgileri bana o verdi. Bazen kişi hazır değilse bilgi açığa çıkmaz. Bilinçaltı korumacı yapıda olduğu için bilgiyi kime vereceği konusunda da bir hayli seçicidir.

S: Sally ile yaptığımız şey bir deney. Daha önce böyle bir şey hiç yapılmadı. Enerji seviyelerini yükseltmeye çalışıyoruz. Dünya’da ya da başka yerlerde enkarne olurken enerjiyle ilgili kurallar vardır. Ama zamanın gerektirdikleri nedeniyle yapmaya çalıştığımız şey normalden daha yüksek bir titreşimi Dünya’ya getirmek, burada onu daha da büyütmek ve enkarnasyondan sonra bile düzeyini yükseltmek. Ayrıca fiziksel forma zarar vermeden getirebileceğimiz en yüksek titreşim düzeyini fiziksel forma getirmek. İnsan bedeninin kaldırabileceği bir düzey var. Bu Sally için çok önemli çünkü daha önceki denememizde başarısız olduk. O da bu yüzden buraya gelmeye, o enerjiyi buraya getirmeye ve bu süreçten geçip bunu yapmaya gönüllü oldu. Ve yaptık. Bu sefer işe yaradı. Daha önceki

denememiz sigortaları attırmak gibi olmuştu.

D: Gelmeye çalıştığı fiziksel forma zarar vermiş miydi?

S: Evet. Verdi. Beden öldü. Bir fiziksel beden için çok yüklü bir enerji, çok yüklü bir bilgi, çok yüklü bir titreşimdi.

D: Beden o kadarını kaldıramaz.

S: Doğru. Ama bu beden kaldırabildi. Tabii beden yaşlanırken arada bedende ince ayarlamalar da yaptık. Daha fazlasını taşıyabilmesi için ki o zamanda bu yana daha fazlasını da ekledik.

D: Daha önce fiziksel enkarnasyonları olmuş muydu?

S: Yerleştirilmiş anıları (imprints) var. Yaşadığı fiziksel problemlerin çoğu taşıdığı enerji miktarının getirdiği yük ve stresten.

D: O halde Sally'nin daha önce hiç fiziksel bir enkarnayonu olmadığını mı söylüyorsunuz? (Evet.) Ama ben ilk seferinde böyle bir uygarlıkta fiziksel bir bedene gelmenin beden için çok zor olacağını düşünürdüm. Yani ruh için.

S: O her zaman Dünya'nın yardımcılarından biri oldu. Dünya'da enkarne olmadı ama Dünya'nın hep çevresinde oldu ve enkarne olanlara yardım etti. İşe yarayacak bilgilere sahip ama gerçek enkarnasyon bilgisine değil. Ama enkarne olan diğerlerine perde arkasından hep yardım etti.

D: Öyleyse neden bu sefer gelmeye karar verdi?

S: Çünkü bu Dünya için çok önemliydi ve o sırada ihtiyaç duyulan enerjiyi getirecek güce sahipti. O sırada gelmesi gereken biçimde, büyüklükte ve çapta enerjiyi. Bu çok bilimsel bir şey. Bunu iyi anlatamıyorum. Bu neredeyse enerjinin matematiksel denklemleri gibi bir şey. Dünya ile çok yakından çalıştığı için onunkiler gelmeye en uygun olandı. Ve bilimsel olarak işlerin nasıl yürüdüğüne, kurallara ve düzenlemelere hâkimdi. O nedenle kendi enerjisini ve bedenin enerjisini ayarlayabildi. Tabii biz de

ona bu konuda yardım ediyoruz.

D: Ama bunu ilk kez yapan biri olarak karmada takılı kalma riskine girmiş olmuyor mu?

S: Hayır. Karmada takılı kalma riskine girmiş olmuyor çünkü o karma biriktirmiyor. O farklı bir düzeyde. Ya da Dünya ile farklı bir kontrata sahip de diyebiliriz. O karmaya takılı kalmaz. Onun kontratı buraya gelmek ve bu enerjiyi getirmekti. Enerjisini Dünya'ya getirmekti. Bu karmik bir kontrat değil.

D: Bu çok ustalık isteyen bir şey.

S: Beraber geldiği insanlar daha önce karma döngüsüne takılı kalmış, karmik kontratlarla gelen insanlar. Onlar da ona çekildiler çünkü o bilinçaltı düzeyinde onların karmalarından özgürleşmelerine yardımcı oluyor.

D: Yani onunla bir karmaları yok.

S: Hayır. O, karmaya takılı kalmadan, onların başkalarıyla olan karmalarından özgürleşmelerine yardımcı olmak için geldi. Bu arka arkaya beysbol topu fırlatan bir makineyle vuruş antrenmanı yapmaya benziyor. Top sana doğru geliyor ve ona vuruyorsun. O da vurduğun topun çarptığı fileli alan gibi işlev görüyor. Ama beysboldaki gibi topu yakalayıp onunla koşan bir takım yok. O sadece karmalarını temizlemeleri için onlara alan tanıyor.

D: Yani birlikte geldiği diğer insanların karmalarını çözebilmek için birine ihtiyaçları vardı.

S: Doğru, çünkü yokuş aşağı gidiyorlardı. Negatif bir sarmalın içinde dönüp duruyorlardı. O Dünya ile bir kontrat yaptı ama bu farklı düzeyde bir kontrattı. Enkarnasyon düzeyinde bir kontrat değil. Ama şu anda o bunu yapmayı, yani daha fazla enerjiyi kendine çekmeyi seçti. Özgür irade olduğu için bu stratejik bir zaman çünkü… bir denge söz konusu. Bu

denge zamanı çünkü Dünya iki yöne de gidebilir ve bu çok büyük bir değişim. Dünya değişimin eşiğinde bulunan yer. Yol ayrımında bir yer.

D: O yüzden mi, "yeni" ruhlar demek istemiyorum çünkü siz fazlasıyla bilgiye ve güce sahipsiniz ama, şu anda bu ruhlardan daha fazlası buraya geliyor? (Evet) Sürekli daha fazlasıyla tanışıyorum. Bazıları sadece gözlemci olduklarını söylüyor. Buraya takılı kalmak istemiyorlar.

S: Tam olarak gözlemci gibi değil. Verdiğim örneği gözünde canlandırırsan: sopa topa vuruyor ve top bir şeye çarpıyor. Yani vuruyorsun ve onu gönderiyorsun ama arkadaki file topa herhangi bir şekilde tepki vermiyor. Yani karma biriktirmiyor. Ona çarpan her şey ondan sekiyor. Ama o kendi görevini yapıyor ve karşısındakinin karmasını serbest bırakıyor. O yüzden bu ruhlar karma biriktirmiyor. Çünkü buraya biriktirmek için gelmediler. Ve sadece birer gözlemci değiller. Onlar şifacı. Diğer ruhların görebilmesini sağlamak için pozitif enerji getiriyorlar. Diğerleri onların titreşimlerini hissediyor ve onların titreşimlerine uyum sağlamaya çalışıyor.

D: Ama asıl olay bu ruhların karmanın içine çekilmemesi.

S: Karmanın içine çekilme tehlikeleri yok. Çünkü enerji düzeyleri öyle, neredeyse sürekli dışarı ışık saçıyor gibi. Ya da dışarı enerji saçıyor ve diğerleriyle şifalandırıcı bir biçimde etkileşime geçiyorlar. Ve onları içine çekecek bir delik bulunmuyor. Ya da bağlantı kuracakları bir karma. Yani bu çok pozitif bir şey.

Böyle özel varlıklardan oluşan diğer vakalarımın da bazılarının etrafına onları karma biriktirmekten koruyan koruyucu aygıtlar ya da kalkanlar yerleştirilmişti. Buna diğer bölümlerde değiniyoruz. Ama Sally'nin bilinçaltı, "Korumaya ihtiyaç yok çünkü bu onun içinde. Çünkü amacı ve enerji düzeyi böyle. Ayrıca daha önceden getirdiği bir karması da olmadığı için onda

karmanın bağlanacağı bir şey yok," dedi.

S: Kızı da annesiyle benzer şekilde geldi. Tek fark sürecin daha mükemmel işlemesi. Kızının bedeni daha kolay intibak etti. İlk gelenler enerjiyi zaten buraya getirmiş oldukları için yenilerin gelmesini kolaylaştırdılar. Ama ilk girişimler başarısızdı. İnsan formu için fazla zorlayıcı ve stresliydi.

D: Bana bir kişinin ruhunun tüm enerjisini insan bedenine sığdırmanın mümkün olmadığı söylenmişti. Çünkü bu, bedeni mahvederdi.

S: Bu doğru. Kocası Tony de çok benzer bir şekilde geldi. Öncü olmak, yolu açmak için.

D: Ve o da karma biriktirmiyor. (Evet) İkisinin bir araya gelmesi bir tesadüf mü?

S: Hayır. Tesadüf değil. Aynı bölgeye beraber gelmeyi enkarne olmadan önce planladılar. Onlar benzer türden iki enerji. Aynı değil ama çok benzer. Sally bir deneydi. Onun bedeninde neredeyse iki ayrı bedenin alabileceği kadar enerji var. Ve sorunun bir bölümü de enerjinin miktarı ve ayrıca titreşim düzeyiyle ilgiliydi. Önceki deneme başarısız oldu. Doğru zamanlama, bedene ince ayar verme, doğru enerji miktarını doğru zamanlamayla tutturmak söz konusu olmadı. Bu çok teknik bir mesele.

D: Ama bedeni normalde iki bedenin alacağı kadar enerji taşımalıydı, öyle mi?

S: Evet. Deney buydu. Bu çok önemliydi ve bununla çok şey başardık. Çok faydalı oldu. Bunu yapan tek kişi kendisi değil. Tıpkı kocası gibi. O da gelenlerden biriydi. Arada çok az fark var ama neredeyse aynı. Başkaları da var. Ve Sally bedeninin dışındayken onlara da yardım etti. Onların da adapte olmalarına ve enkarne olabilmelerine. Pek çoklarının aynı şeyi yapmasına yardım etti ama onun anlamadığı kısım geldiği andan beri de

kendisine daha fazla enerji yüklendiği. Bir ruhun bedeni terk edip başka bir ruhun bedeni devraldığı "bedene girenler"i (walk-ins) daha önce duydunuz. Bu öyle bir şey değil. Burada iki ruh söz konusu değil. Sadece gelen miktar, iki ruh hacminde. Normalin iki katı miktarda enerji geldi ve yakın zamanda ona katıldı. Şu anda onda enkarne oldu.

D: İkisi yer değiştirmedi.

S: Hayır, yer değiştirme olmadı. Bu bir katılma, eklenme. Ona kendisinin bu yeni parçasının geleceğini iki kez söylemiştik. Ve şimdi bu parça burada ve ona katıldı.

D: Bu olduğunda Sally bunu fark etti mi?

S: Bilinçli olarak değil. Ama bunun olacağını biliyordu ve bilinçli olarak buna hazırlanmıştı ki bunun çok yardımı oldu. Ve artık kendini farklı hissettiğini de biliyor. Ama kendisinin başka bir parçası daha olduğunun bilincinde değildi. Ve bu parçanın ona katıldığının. Artık çok fazla bilgi almaya başlayacak. Ama hepsi bir seferde gelmeyecek, o yeni duruma alıştıkça bilginin gelişi de tetiklenecek.

D: O halde bu yaşamı bittiğinde gidecek ve tekrar geri gelmesi gerekmeyecek mi?

S: Doğru. Görevi tamamlanana kadar burada kalacak. Tekrar enkarne olması gerekmeyecek. Değişim tamamlanana kadar burada kalacak.

D: Onun geldiği yer benim ruhsal plan diye adlandırdığım yer mi?

S: Form olmayan her şey ruhsal plan. Bir sürü, bir sürü yer var. Ölüp oraya gidiyorsun gibi bir şey değil bu. Enkarne olmadan önce oradasın. O sadece farklı bir alem.

D: Bazıları bu ruhların daha önce hiç enkarne olmamış melekler olduklarını düşünüyor.

S: Melek değil. Herkes gibi bir ruh. Sadece bir forma enkarne olmuş değil. Çünkü bu gerekmemiş. Şimdiye kadar buna ihtiyaç duymamıştı. Bir formu

vardı ama bu bir beden formu değildi. Ruh formundaydı. Farklı şey düzeyleri de var… biz bunlara enkarnasyon demiyoruz çünkü bu herhangi bir gezegendeki bir beden gibi daha düşük formlu değil. Bu bir enerji ve bir bedeni var. Bir kişiliği var ama o sadece enerji. Ama bir boşlukta. Bir enerjisi dediğimiz enerji de değil. Göl enerjisi. Ayrı, bireysel bir enerji. Ama bir insan formu gibi bir bedende ya da fiziksel formda değil. Ya da bir gezegendeki bir bedende değil.

D: Bu bana bir anlam ifade ediyor. Ama şu anda bana gelenler arasında şifacı olanlar ve enerji çalışması yapanlarda bir artış var.

S: Bu büyük ölçüde zamanın değişmesinden kaynaklanıyor. Bu bir devrin bitişi. O yüzden Sally ve Tony gibi varlıklar bu dönüşüme yardımcı olmak için buradalar. – Sana kiminle konuştuğunu söyleyeceğim. Konuştuğun, Sally'nin onunla yeni bağlantı kuran tarafı.

D: Yeni gelen enerji. (Evet.)

* * *

2004'te karşılaştığım başka bir garip vaka da, güneş sinir ağı (solar plexus) bölgesinde "korku ve kaygı" taşıdığını söyleyen ve tıp alanında çalışan bir adamdı. Ona sanki o bölgede bir düğüm varmış gibi hissettiriyor ve çok rahatsızlık veriyordu. Kendini güvende hissetmiyor ve sürekli bir şey olacakmış korkusu taşıyordu. Oysa düzenli giden hayatında "bir şey" olacağı korkusu yaşamasına neden olacak "bir şey" yoktu. Bu hissin nereden kaynaklandığını ve ne anlama geldiğini bulmak ve bu histen kurtulmak istiyordu.

Seans sırasında karşılaştığım en sıra dışı geçmiş yaşamlardan birine gitti. Başka bir gezegendeydi ve bir ölüm makinasıydı. "Her şeyi öldürmek istiyorum" diye haykıran sesindeki pür nefreti bilinçli haliyle duysa herhalde dehşete düşerdi. O yaşamdaki tek amacı buydu: karşılaştığı her şeyi öldürmek. Ve bunu çok kendine özgü bir şekilde yapıyordu. Kendi gezegeniyle bir başkası nesillerdir savaştaydı. O da genetik mühendisliğinin

bir ürünüydü. Bedeni muazzam miktarda enerji tutacak şekilde tasarlanmıştı. Bir uzay gemisiyle düşman gezegene gönderilmişti. Gezegene indiği zaman görevi, bu makinelerden saklanmayı öğrenmiş olan düşmanları bulmaktı. Herhangi bir silah kullanmıyordu. Kendisi bir silahtı. Bir intihar makinasıydı. Bedenindeki enerjiyi tetikleyerek on hidrojen bombası gücünde bir patlamaya neden olabiliyordu. Kilometrelerce alandaki her şeyi yok ediyordu. Gezegeni, metafizik konuları anlayacak kadar gelişmişti. Patlayıp öldüğü zaman ruhu anında aynı toplumda tekrar enkarne oluyordu. Ve süreç yeniden başlıyordu. Belirli bir yaşa ve gelişim düzeyine eriştiğinde tekrar gönderiliyordu. Bu vahşi bir döngüydü ve bu döngüde hapsolmuş gibi görünüyordu. Gezegendeki toplumsal yapı içerisinde bir aileye ya da sosyal hayata hiç sahip olmamıştı. Sadece mühendislik ürünü bir ölüm makinasıydı. Kafa yapısı da tamamen bunun üzerine kuruluydu: nefret, öldürmek ve yok etmek. Nihayet nesiller süren savaştan sonra iki gezegen de ölümlere bir son vermenin tek yolunun bilinçlerini yükseltmek olduğunun farkına varmış ve artık bu süreç başlamıştı.

O süreçte sonunda içinde bulunduğu döngüyü kırabilmiş ve Dünya'da enkarne olmuştu. Ama o zaman bile güdüleri o kadar kuvvetliydi ki birçok yaşam boyunca yine birilerini öldürmüş ve katletmişti. Programlandığı güdü kaybolmamıştı. Dünya'nın da bir bakıma geldiği gezegen benzediğini, çünkü burada da çok fazla katliam olduğunu söyledi. Sadece o kadar büyük ölçekli değildi. Şu anki yaşamı bu döngüyü kırabilmek yönünde bir girişimdi. Kendisini sindiren, hevesini kıran ve onu sessiz ve itaatkâr birine dönüştüren bir aileye gelmişti. (Yani böyle ailelerin bile bir işlevi var.) Küçükken büyüyünce paralı asker olmak istediğini söyledi ki öyle olsaydı bu kırmak istediği döngüyü devam ettirirdi. Onun yerine tıp sektörüne girmişti ve artık insanlara yardım ediyordu.

Güneş sinir ağı bölgesinde hissettiği, çağlar boyunca kişiliğinin bir parçası olmuş hiddet, öfke ve şiddet duygularını bastırmaya çalışmasındandı. Bu duyguları serbest bıraktığında olacaklardan korktuğu için onları bastırmaya devam etmeliydi. Ama bu duyguları kontrol altına almak konusunda iyi bir iş çıkarıyordu ve bilinçaltının da yardımıyla bu savaşı kazanabilecek gibi görünüyordu. Uyandığında bu garip açıklamanın yapbozun kayıp olan bu parçası olduğunu ve bu parçayı kendi kendine asla bulamayacağını söyledi. Bu dönemde Dünya'da enkarne olmasının nedenlerden biri de Dünya'nın da şiddet döngüsünden çıkmakta ve yeni bir çağ için bilincini yükseltmekte olmasıydı.

Kim bilir kaç kişi yetiştirilme tarzlarıyla açıklanamayacak, anlam veremedikleri bastırılmış hisler ve duygular taşıyor? Kim bilir kaç gencin içindeki benzer duygular, televizyonda ve dünyamızda gördükleri şiddetle büyüyüp tetikleniyor? Bu örnek, otoritelerin açıklama getiremediği bazı durumlara yeni bir bakış açısı getiriyor.

BÖLÜM 10

İNSAN OLMAYAN BEDENLERDE YAŞAM

Bu seans, Ekim 2002'de bir fuara katılmak için Clearwater Florida'ya gittiğimde gerçekleştirildi.

İnsanlar olarak biz geçmiş yaşamlarımızın (tabii reenkarnasyon kavramını kabul etmişsek) yalnızca insan bedenlerinde geçtiğini düşünmeye alışığız. Oysa araştırmalarımdan keşfettiğim kadarıyla bu inanç çok sınırlayıcı. Hangi formda enkarne olursak olalım, o yaşamın bize öğreteceği bir ders mutlaka var. Dünya'daki yaşamımızın da amacı bu; Dünya okuluna gelmek ve dersler öğrenmek. Öğrenmek için geldiğin dersi başarıyla tamamlamadan bir sonraki sınıfa geçemiyorsun. Tabii bir insan olarak hayata gelmekle alınan dersler, her ne kadar onlar da eşit derecede canlı olsalar ve aradaki fark sadece farklı bir frekansta titreşmeleri olsa da, bir kaya parçası ya da mısır sürgünü olarak gelmekle alınan derslerden çok daha karmaşık oluyor.

Yıldızlardan Gelen Miras (Legacy From the Stars) adlı kitabımda genç bir adamı Dünya'daki ilk yaşamına götürmüştüm ve bu yaşamın bir mağara adamının yaşamı ya da ona benzer bir şey olacağını düşünmüştüm. O ise henüz yaşama elverişli hale gelmemiş olan Dünya'nın hâlâ soğumakta olduğu bir döneme gitmişti. Dünya'da hâlâ volkanlardan fışkıran lavlar ve havada zehirli gazlar vardı. Genç adam kendini atmosferin bir parçası olarak buldu. Yanındakilerle birlikte onun görevi, havadaki amonyak ve diğer toksik gazların temizlenmesine ve böylece soğumakta olan Dünya'nın yaşamın gelişmesini destekleyecek hale gelmesine yardımcı olmaktı. Bizim algıladığımız şekliyle bir "bedene" sahip olmasa da kendisi canlıydı ve görevinin ne olduğunun bilincindeydi. Bir kişiliğe kesinlikle sahipti ve her

şeyi kendi özgün bakış açısından değerlendiriyordu. Hatta arada sırada "işini" bırakıp nasıl hissettirdiğini deneyimlemek için akan lavların içine dalıp çıkarak eğlenmeye bile zaman ayırıyordu.

Ölümün Ötesi adlı kitabımda, insan hayatında enkarne olabileceğimiz noktaya erişene kadar yaşamı her formuyla deneyimlemek zorunda olduğumuzu keşfetmiş ve aktarmıştım. Bunun, bilinçli zihinlerimizin farkına varamadığı bir nedeni var: yaşamın tümünün bir olduğunu ve hepimizin daha derin, ruhsal bir düzeyde birbirimize bağlı olduğumuzu bize göstermek. Biz öncelikler birer ruhuz ve bizi tekrar Yaratan'a kavuşturup onunla bir olmaya götürecek bilginin merdivenlerini tırmanırken bir sürü farklı macera yaşıyoruz. O nedenle artık biri insan olmadığı bir yaşamdan bahsetmeye başladığında hiç şaşırmıyorum. Bilinçaltı kişiye şimdiki yaşamıyla ilgili sorularının cevabını bulacağı en uygun yaşam hangisiyse onu gösterir.

Bana anlatılan insan yaşamı olmayan yaşamlardan bazıları şöyle: yaşamın en keyifli anlarının güneşlenmek ve yumuşak esintilerle salınmak olduğu bir mısır sapı yaşamı. Zamanın inanılmaz şekilde yavaş geçtiği bir kaya yaşamı. Temel hissin irilik ve bedenin ağırlığı olduğu bir mamut yaşamı. Yumurtasını koruma içgüdüsünü ve kendi türünden olan diğerleriyle arasındaki yoldaşlığı hisseden devasa bir kuşun yaşamı. Grubundakilerden hoşnut olan ve huzur içinde yaşayan iri bir maymunun yaşamı. Bu maymun sadece temel duygulara sahipti. Grubun lideri daha yaşlı bir maymundu ve grubun esenliğinden o sorumluydu. Kendisi öldüğünde gruptakiler ne olduğuna bir anlam verememiş ve bedenini dürtükleyerek onu uyandırmaya çalışmıştı.

Bu yaşamların hepsi insanlarınkine kıyasla basitti ama hepsi de yaşayan, duyarlı varlıklar olduklarını gösteren belirgin özelliklere sahipti. Bunu iyi kavrayıp hepimizin bu aşamalardan geçtiğimizin ve daha derinlerde, ruhsal düzeyde hepimizin birbirimize bağlı olduğumuzun farkına varırsak, belki de

gezegenimize ve doğaya daha iyi bakarız.

Rick ile gerçekleştirdiğimiz bu seans, insan olmayan sıra dışı ve beklenmedik yaşamların başka bir örneğiydi. Buluttan indiğinde Rick'in kafası karıştı çünkü ne olduğunu ya da nerede olduğunu anlayamıyordu. Normalde kişi buluttan iner ve kendisini sert bir zeminde ayakta dururken bulur ve izlenimler oradan devam eder. Konuya şüpheyle yaklaşanlar, kişinin hipnozcuyu memnun etmek için bir sahne hayal edeceğini söylüyor. Ama Rick yere indikten sonra ayağının altında hiçbir şey hissetmemişti ve bu kafasını daha da karıştırmıştı. Kendisine gelen izlenimlere güvenmesini söyledim.

R: Yani, sanki yukarı doğru bakıyormuşum gibi. Ve baktığım morumsu bir gökyüzü. (Kafası karışmış bir biçimde) Ve yukarı baktığımda doğrudan gözlerimin önünde. Ve çevreye baktığımda… tarif etmek çok zor. Çok bulanık. Ayaklarımın altında herhangi bir baskı hissetmiyorum.

Ona hislerin giderek netleşeceğini söyledim.

D: Sağına dön ve etrafta ne olduğuna bak. (Uzun bir duraklama) Bulanıklık netleşecek. (Duraklama) Gelen ne varsa ona güven. İlk izlenime.

R: Tamam, şimdi daha fazla renk var. Ortam daha parlak, gündoğumu gibi. Belki de su gibi.

D: Güneşin suyun üzerine düşmesi gibi mi?

R: Evet ya da… güneşi hiç su altında gördünüz mü?

D: Görmedim ama sanırım o da mümkündür.

R: Bu şey gibi… evet, su altındaymışım gibi hissediyorum.

Bu beni şaşırttı. Yüzüyor muydu yoksa yaşamının son anına gitmiştik de boğulmuş muydu, emin değildim. Birkaç olasılık vardı. Ama aslında deneyimlemekte olduğu şeyi asla tahmin edemezdim. Bu bir ilkti.

R: Morumsu mavi olan o. Suyun içinden yukarı bakınca. Ve sağ tarafımda sanki gündoğumu suyun üzerindeymiş de ben ona suyun altından bakıyormuşum gibi. Hmmm. Sadece renkler hareket ediyor ve dalgalanıyor. Suyun dalgalarının ışığın yansımalarını bozması gibi. Ve güneş ışınları suyun içine girerken, sabahları olduğu gibi, her şey altın renkte. O yüzden hiçbir şeyin formu yok. Ben sudayım.

D: O yüzden ayağının altında da bir şey hissetmiyorsun. (Evet) Diğer tarafa bakınca bir şey görüyor musun?

R: Hayır, pek sayılmaz. Sadece daha karanlık. Güneş diğer taraftan doğduğu için.

D: Güneş ışığının sudan geçişi kulağa çok güzel geliyor. (Evet) Peki suyun bedenine değişi sana nasıl hissettiriyor?

R: Hmm. Doğal. Korku yok. Çok konforlu.

D: Bedenini fark et. Bedenin nasıl?

R: Pürüzsüz. (Bunu komik buldu.) Bilmiyorum. Bir yunus gibi. (Kısık sesle) Bu nasıl olabilir? Ama evet, gördüğüm bu. Bir yunus görüyorum. Sanki ben dışarıdan ona bakıyorum ya da bir başka yunusu görüyorum. Ama sırtüstü pozisyondan yukarı bakıyor değilim. Yüzüstü pozisyonda yukarı bakıyorum. Uyuyormuşum gibi, sanırım. Suda öylece uzanıyorum. Yukarı ve aşağı hareket ediyorum. Bir gözümden güneşi, diğer gözümden karanlığı görebiliyorum. Ve ters dönüp hareket etmem gerekmeksizin yukarıyı da görebiliyorum. Doğudan batıya panoramik bir biçimde.

Yunuslar ya da deniz canlıları nasıl görür ve görüş açıları nasıldır? Gerçekten biliyor muyuz? Belki de başlarının iki yanında bulunan gözleriyle görüş açıları tahmin ettiğimizden çok daha geniştir. Kulağa öyleymiş gibi geliyordu.

D: Bu çok ilginç. Ve orada bir yunus daha olduğunu mu düşünüyorsun?

R: Sanırım. Ya da öyle gördüm. Ben bedene girip çıkarak etrafa bakıyorum. Çünkü önce içerideydim, sonra bedeni görmek için dışarı çıktım. O yüzden sanırım o benim bedenimdi. Bedenim pürüzsüz. Yumuşak. (Nihai kanaatini belirterek) Ben bir yunusum. Bu çok huzurlu. Şaşırtıcı.

D: Suda olmak iyi hissettiriyor mu?

R: Evet. Özgür hissettiriyor. Hiçbir sınırlama yok. Burada ihtiyacın olan her şey var.

D: Suda sonsuz bir özgürlük var. (Evet) Zamanını nasıl geçiriyorsun? Tabii şu anda uyuduğunu söylemiştin.

R: Uyuyorum. Ama şimdi bir şey yapmanın zamanı geliyor ve uyanıyorum. Biz sadece var oluyoruz… sadece yaşıyoruz! Plan yok. Yemek yemek var. Yemek yemek gerekiyor. Ama görünen o ki şu an sadece… öylece süzülüyoruz. İş yok. Hayır, bir şey yapmam gerekiyor. Sadece hissetmekten başka bir şey. Ve sadece – bilmiyorum, iyi hissetmekten başka bir şey. Şu anda bu bana garip geliyor.

D: Neden garip geliyor?

R: Çünkü bunu bir bağlama oturtamıyorum. Etiketleyemiyorum.

D: Sadece elinden geleni yap. Peki ne yiyorsun?

R: Ah, diğer balıkları.

D: Suyun içinde nefes alabiliyor musun?

R: Evet. Ama hava. Bu harika! (Duraklama) Bir şey görüyorum. Kıyıdaki… binaları görüyorum.

D: Artık suyun üzerinde misin?

R: Sayılır. Kısmen. Yanlamasına. Suyun üzerinde duran başımla onları görebiliyorum. Kulübelere benziyorlar. Balta girmemiş ormanlarda olan türden, çatıları yeşilliklerle kaplı. Acaba onlar kim? Bu ne?

D: Daha önce hiç insan görmüş müydün? (Hayır) Kıyıyı hiç bu şekilde görmüş müydün? (Hayır. Hayır.) Genellikle denizin açıklarında mıydın? (Evet)

Yunusla giderek daha da özdeşleştiği belliydi. Artık daha yavaş ve basit cevaplar veriyordu.

D: Ve şimdi suyun bittiği yeri görebiliyorsun, öyle mi? (Evet)

Sorularımı çok basit bir varlığa göre yapılandırıyordum. Fazla komplike kavramları anlayacağını sanmıyordum. Duyarlı ya da hislere dayalı yaşayan bir varlık olduğunu zaten göstermişti.

D: Bu sana nasıl hissettiriyor?

R: Meraklı.

D: Suyun bir sınırı olduğunu görmek mi, ne?

R: Evet. (Kelimeleri bulmakta zorlandı.) Bu… neden… bu ne? Bu farklı. Başka bir yere gitmem gerekiyormuş gibi hissediyorum.

Uzun bir sessizlik oldu. Belli ki yunusun beyninde uygun sözcükleri bulmakta zorlanıyordu.

R: (Sözcükleri bulmaya çalışırken bocaladı.) Bu… bu sadece… Bilmiyorum.

Bunu anlamıyorum. Onların ne olduğunu anlamıyorum… burada ne işleri olduğunu. Ne… neden burada olduğumu. Ve neden bunu yaptığımı. Bu yeni bir şey. Ve bunu anlamıyorum. Ve bilmiyorum. Geldiğim yerdeki şeyleri anlıyorum. Ama bunu anlamıyorum. Ve bunun ne olduğunu bilmiyorum. Bu sadece farklı.

Belli ki bir deniz canlısı olarak sudan başka bir şey görmeye alışık değildi. Şimdiyse denizin sınırları olduğunu görüyordu ve kulübeler alışık olduğu şeyler olmadığı için de onları tarif etmekte de zorlanıyordu.

D: Ama başka bir yere gitmen gerekiyor gibi hissettiğini söylemiştin?

R: Evet, bir an için gitmem gerekiyor gibi hissettim.

D: Başka bir yere gitmekle neyi kastetmiştin?

R: Uzaklaşmayı. Hızlı hareket etmeyi.

D: Kulübelerin olduğu yerden uzaklaşmayı mı?

R: Hayır, o şeyden uzaklaşmayı… olduğum yerden. Kendimden. Ben… (Duraklama) O bedenden?

D: Bana neler olduğunu anlat. Ne hissediyorsun?

R: Kafam karışık. Çünkü o bedeni görebiliyorum. O… yunusu. Ve sonra ondan uzaklaşmak istiyorum. Ya da başka bir yere gitmek. Bir an için hızla hareket ediyormuşum gibi hissettim. Sonra bu durdu çünkü beni şaşırttı. Ama oraya geri dönmek istiyorum. Yunusta olmayı sevmiştim ama ben… o çok… (zorluk çekiyordu) kafa karıştırıcıydı… çok farklıydı? Onunla bağ kuramıyordum.

D: Ama başka bir yere gitmek istiyorsan gidebilirsin. İstediğin yere gidebilirsin. Biz uygun ve bir anlamı olan bir şey arıyoruz. O yüzden hadi öyle bir şeyi bulabileceğimiz bir yere gidelim. Giderken bana neler

olduğunu anlat. Bilmenin senin için uygun ve önemli olduğu başka bir şeye giderken ne görüyorsun?

Ardından Rick kendini antik çağlardaki bir yaşamda, bir grubun lideri olarak gördü. Üzerinde büyük sorumluluk vardı ve onları kazanılması imkânsız olan bir savaşa götürdüğü için kendini o gruba ihanet etmiş gibi hissediyordu. İnsanların iyiliğinden çok kendi egosunu tatmin etmek için yapmıştı bunu. Bundan kaynaklanan suçluluk duygusunu şimdiki hayatına da taşımıştı ve bu durum yaşadığı fiziksel problemlerin birçoğunu açıklıyordu. Bunlardan biri de sırt problemleriydi çünkü o yaşamda bir uçurumdan düşmüş ve omurgası kırıldığı için günlerce acı çektikten sonra ölmüştü. Bunun anısı, bu yaşamda üstlendiği sorumlulukları hafife almamasını ona hatırlatmak için şimdiki bedeninde de duruyordu.

Sorularını sorabilmek için bilinçaltıyla temasa geçtim. Benim en çok merak ettiğimse ona neden o yunus ya da deniz canlısı yaşamının gösterildiğiydi.

D: Ona neden o yaşamı gösterdin?

R: Çünkü o uzaylıydı. Çünkü köklerinin dayandığı yerden geliyordu. İlk enkarnasyonunun dayandığı köklerle "insan olmayı" deneyimleyebilmesi için onda değişiklikler yapıldı.

D: O yaşam Dünya'daki ilk enkarnasyonu muydu?

R: Hayır. Orası insanların bulunmadığı başka bir yerdi. Sadece kendi türünden varlıkların bulunduğu bir yer.

D: Suda yaşayan varlıkların mı?

R: Evet. Hızla hareket ettiği zamanı o yüzden deneyimledi. Çünkü o çok meraklıydı ve orada, o kıyıda olmanın nasıl bir şey olduğunu merak

etmişti. Ağaçlar ve kulübeleri gördüğü o imgede. Onu anlayamamasının nedeni buydu. Bu daha önce hiç görmediği bir yerin imgesiydi.

D: Öyleyse kendi su dünyasında bulunan fiziksel bir yer değildi, öyle mi?

R: Merak ettiği fiziksel bir yerdi. Suyun dışında olmanın nasıl bir duygu olacağını merak ediyordu. O nedenle o deneyimi arzuladı.

D: Ve bu da onu bir insan olarak reenkarne olmaya mı götürdü?

R: Nihayetinde evet. Bunlar onun asıl kökenleri. Bu yolculuk onun için orada başladı.

D: Su dünyasında.

R: Su dünyasından.

D: Onda değişiklikler yapıldığını da söylemiştin.

R: Evet. Değişiklikler bir dizi işlemle gerçekleşti. Titreşimsel değişikliklerle. Halen daha gezegenin sonsuzlaştırılmasına (infinimentation) yardımcı olanların yardımlarıyla. Deney milyonlarca yıldır sürüyor. Onlar seçtiler ve istediler. İnsan deneyimi için kullanılabilecek ve modifiye edilebilecek öz ve köken stoku arayışındalardı.

D: Peki o ruh, o öz gelip doğrudan insan bedenine giremez miydi?

R: Modifiye edilmesi gerekiyordu. O ruhla, o enerjiyle, o su canlısının özleriyle arada uyumsuzluklar vardı. Bu deneyime gelmeden önce o yaratığın insanda programlanmış olan duyguları ya da içgüdüleri doğru düzgün anlayabilmesi için modifikasyonlar gerekliydi.

D: Anlıyorum. Yani o deniz canlısından direkt bir insan bedenine gelmek onun için çok zor ya da imkânsız olurdu.

R: Doğru.

Bu, Reptilyan ırkından gelen ve bu farklı enerjiyi barındırabilmesi için bu yaşamındaki insan bedeninde değişiklikler yapılması gereken Estelle'in

hikâyesini andırıyordu.

D: Ardından Dünya'da bir dizi yaşamı oldu. (Evet) Ve o yüzden ona başlangıçta o yunusu gösterdin. (Evet) O hayatı boyunca UFO'lara ve ET'lere neden bu kadar ilgi duyduğunu merak ediyordu. Nedeni bu mu? (Evet) Gerçi sanırım onun kafasında filmlerdekine benzer imaj vardı. (Kıkırdama) Ama bu biraz farklı, öyle değil mi?

R: Benzer ama farklı. Evrende yaygın olarak kullanılan bazı programlar var. Her türden materyal. Bu deneyim için kaynakların hepsi gözden geçirildi. Ve bu, yani su dünyası yaratıkları onun temel kaynağı. Başka gruplar kökenli kaynakları da var ve onlar da bu işte onunla birlikte.

D: Yani illâ onun düşündüğü gibi uzay gemileri ya da onun gibi şeyler olması gerekmiyor. Bir sürü başka tür de olabilir.

R: Evet. Ama bunlar naklolmasında kesinlikle müdahil olanlar. Modifikasyona ve deneysel olana.

D: Bedenin ayarlanmasına.

R: Çağlardan beri.

D: Yani onlar insan bedenine gelmek isteyenlerin uyum sağlamasına yardımcı olabiliyordu.

R: Onlara ihtiyaç vardı. Birincil gaye deneyimlemekti. Bu birincil gaye bahşedildi ve diğerlerince kolaylaştırıldı. Öyle ki sonunda o buraya gönderildi.

D: Anlıyorum. Onun Rick olarak insan bedenindeyken onlarla hiç temas kurduğu oldu mu?

R: Fiziksel olarak değil. Rüyalarında. Fiziksel olmadığı bir düzeydeyken. Meditasyon yaparken, uyurken.

D: O zamanlar bedeninin dışında olduğu zamanlar mı?

R: Evet. Çok üşüdüğünü ya da sıcakladığını hissettiği zamanlar. Naklolduğu zamanlar bunlar.

D: Bedeni terk ettiğinde mi demek istiyorsun?

R: Evet. Ya da bedene geri girdiğinde. Fiziksel bedenine girerken sıcakladığını hissediyor. Çıkarken ise ışık bedenine giriş yapıyor ve üşüdüğünü hissediyor.

D: Ve bunları hatırlamıyor.

R: Normal rüyalarının anormalleştiğini fark etmeye başladı. Şu anda "uzaktan izleme" denen şey üzerine denemeler yapıyor. Bu ona sessizlikte geliyor. Çok sık olmuyor ama o bunun farkında. Bunu daha sık denemeli. Hem şu anda hem geçmişte hem de potansiyel gelecekteki olayları görmesi mümkün olacak. Bu yeti hem onun için hem de korunma isteyenler için önemli olacak.

* * *

Bu, Rick ile çalışmaya başlamamdan birkaç ay önce karşılaştığım başka bir vakayla benzerlik gösteriyordu. Memphis'te bulunduğum sırada bir kadın beni görmeye geldi. O kadar zayıftı ki adeta yürüyen bir iskelet gibiydi. Ban üç kez ölümden döndüğünü söyledi. Doktorlar bedenindeki organların hepsinde sorun olduğunu söylemişti. Hâlâ hayatta olmasına şaşırmışlardı. Doğal olarak çok acı çekiyordu ve hayatından memnun değildi. Sorunlarının nedeniyle ilgili yanıtlara ihtiyacı vardı ama gelen yanıtlar hiç de beklediği gibi olmadı. Yunusa benzer bir deniz canlısı olduğu harikulade, tasasız bir geçmiş yaşama gitti. Hiçbir sorun yaşamadığı tamamen özgür bir ortamda yüzerek geçirdiği yaşamından çok keyif alıyordu. Ardından o yaşamdan ayrılma vakti geldi. Bir insan belirli bir yaşamda ne kadar mutlu olursa olsun, eninde sonunda öğrenilmesi gereken dersler tamamlandığında artık o yaşamda kalmanın bir anlamı yoktur. Ruhun daha derin ve daha karmaşık

derslere geçme zamanı gelmiştir. Ruh ilerlemelidir. O nedenle o da o yaşamdan ayrılmak ve insan olarak enkarnasyonlarına başlamak durumunda kalmıştı. Sınırları olan insan bedenine girmeye zorlanmaktan nefret etmişti. Suyun verdiği özgürlüğü özlüyordu ama artık oraya dönmesi mümkün değildi. O yüzden şimdiki bedeninden kurtulabilmek için onu yok etmeye çalışıyordu. Tabii ki o bunun bilincinde değildi ama yaşadığı fiziksel sorunların nedeni buydu. Ama bedeninden bu şekilde ayrılmasına izin verilmiyordu. Fiziksel bedenine uyum sağlamayı reddederek sadece kendine acı çektiriyordu. Hastalığın nedenini görmesini sağlamak için yoğun bir terapi süreci gerekti. Bu garip bir nedendi ama kişinin özgürce sürdüğü basit ve keyifli bir hayata ne kadar bağlanabileceğini gösteriyordu.

Onu bir sene sonra tekrar gördüğümde kilo almaya başlamış görünüyordu ve sağlığıyla ilgili eskisi kadar problem yaşamıyordu. Öğrenmesi gereken dersleri öğrenene kadar bu dünyada kalmakla ilgili kararına sonunda uyum sağlamıştı. Sonuçta, ne şekilde olursa olsun, çok erken gidersen, dersi tamamlamak için geri dönmen gerekir. Buradan o kadar kolay kurtulamazsın.

Karma Karışık Evren serisinin Birinci Kitap'ında geçen vakada da Avusturalyalı genç bir adam, çok güzel bir gezegende serbestçe dolaşan bir ruh olarak milyonlarca yıl geçirmişti. Hiçbir sorumluluğu olmaksızın kaygısızca, keyif içinde yaşıyordu. Ona pek çok kez oradan ayrılıp başka bir formda ilerleme fırsatı sunulmuştu ama o yaşamdan o kadar keyif alıyordu ki hiç ayrılmayı düşünmemişti. O nedenle kader (ya da güçler ya da bu ilerden kimler sorumluysa onlar) sonunda bu kararı onun adına aldı. Bir elektrikli süpürgenin bir mendili çekmesi gibi onu o gezegenden çekiverdiler. O hissettiği şeyi böyle tarif etmişti. Ve hiç istemese de bir fiziksel bedenin içine bırakılmıştı. Seansın başında ayrılmak istemediği o güzel gezegeni tekrar gördüğünde çok duygusallaşmıştı. Orada huzur ve uyum içinde yaşadığı

anılar zihnine bir anda hücum ettiği için hıçkıra hıçkıra ağlamış ve oradan “yuvam” diye bahsetmişti. Orayı gördüğü anda tanımış ve ayrılmak zorunda kalmasının yoğun hüznüyle karşı karşıya kalmıştı. Kısacası daha önce mutluluk içinde yaşadığımız bir yerle ilgili içimizde derin bir özlem ve hüzün duygusu uyandıran anılar taşıyor olmamız mümkün. Bu anılar ister çok güzel bir dünyada serbestçe süzülen bir ruhun ister hiçbir kısıtlamanın bulunmadığı bir su dünyasında yaşayan bir deniz canlısının anısı olsun.

BÖLÜM 11
DÜNYA'NIN YABANCISI

Kökeni Dünya dışı olan bu özel ruhları hiç akla gelmeyecek şekillerde keşfetmeye devam ediyorum. Farklı oldukları ve burada özel bir misyonla bulundukları ilk bakışta asla belli olmuyor. Fiziksel olarak herkes gibi görünüyorlar. Sıklıkla aidiyet sorunu yaşıyor olsalar da çoğunlukla farklı olduklarının bilincinde olmuyorlar. Özgün nitelikleri ancak bilinçaltı tarafından ortaya çıkarılabiliyor; tabii o da ancak bilinçaltı kişinin bu bilgiye hazır olduğunu düşünürse. Bilinçaltı da en az benim kadar koruyucu davranıyor ve bazı bilgilerin iyilikten çok kötülüğünün dokunabileceğini çok iyi biliyor. Ama görünen o ki kişi bu bilgileri almaya hazır olduğunda bir şekilde benimle yolu kesişiyor ve sırlar açığa çıkıyor.

Aaron uzayla ilgili projelerde mühendis olarak görev alan bir NASA çalışanıydı. Malum nedenlerden ötürü tam olarak hangi bölgede çalıştığını belirtmek istemiyorum ama bu seansa gelebilmek için saatler süren bir araba yolculuğu yapmıştı. Yanında getirdiği kız arkadaşı da seans sırasında odada bulunmak istedi. Hiçbir terapi seansımda bir başkasının odada bulunmasına izin vermediğimi söylediğim halde çok ısrar etmeye devam etti. Aaron'ın zaten her zaman her şeyi kendisiyle paylaştığını söyledi. Prosedürümü değiştirmeyeceğimi net bir şekilde kendisine belirtince istemeye istemeye de

olsa motel odasına geri döndü. Kız arkadaşı gittikten sonra Aaaron, kalmasına izin vermediğime çok memnun olduğunu söyledi. Kız arkadaşının seansta bulunmasını istemiyordu ama kız arkadaşı çok ısrarcı olabiliyordu. O gittikten sonra Aaron rahatladı ve biz de seans öncesi gerçekleştirdiğimiz sohbetimize başladık. Şubat 2002'de Eureka Springs Arkansas'ta bulunduğum sırada o bölgede (Arkansas, Missouri, Oklahoma ve Kansas'ta) yaşayan insanlarla seanslar gerçekleştirmek için bir haftamı ayırmıştım. Bu seans da aynı hafta, bir motel odasında gerçekleştirildi. Aaron o bölgede yaşamasa da internet sitemden programımı görmüş ve bir regresyon seansı almayı çok istediği için uzun yol kat ederek bulunduğum yere gelmişti.

Seansa başladıktan sonra Aaron buluttan indi. İlk gördüğü şey, birbiri ardına uzanan yeşil tepelerin arasına kurulmuş, çatıları sazdan yapılma kulübelerle dolu bir köydü. Kendisinin yirmili yaşlarda, koyu renk saçlı, sakallı, bol kıyafetler giyen bir genç adam olduğunu gördü. Buraya kadar her şey, kişinin bir çiftçi vs. olarak taşrada basit bir yaşam sürdüğü çok normal bir geçmiş yaşam regresyonunu andırıyordu. Ama bu yaşamın farklı olduğu kısa sürede kendini belli etti. Bir tepenin üzerinde durmuş köye bakıyordu ve saklanmakta olduğu için gergindi. "Bir şeyden ötürü tedirginim. Sanki köyün başına bir şey gelecekmiş gibi. Sanırım bir grup ya da askerler peşimde." Peşindeki insanlar köyden değildi. Yerel yönetimden ya da ordudanmışlar gibi görünüyordu. Endişeyle, "Nedense beni arıyorlar. O yüzden bu tepeye çıktım. Aşağıda, köyde olmak istemiyorum. Beni yakalayacaklarından filan korkuyorum." Kendisi de aslında o köyden değildi ama orada yaşayan bir ailenin yanında kalıyordu.

D: Sence neden peşindeler?

A: (Kısık sesle) Çünkü ben farklıyım. Telepati ya da onun gibi küçüklüğümde öğrendiğim psişik şeyleri kullanıyorum. Zihnimle nesneleri hareket ettirebiliyorum ve bir şeyleri katı maddelerin içinden geçirebiliyorum. Maddeleri bu şekilde manipüle edebiliyorum. Bundan sadece birkaç kişinin haberi var. Bu durum problem yaratıyor. Dikkat

çekiyor. Benim başka bir varlık olduğumu ya da şeytan filan olduğumu düşünüyorlar. Dikkat çekmemeye özen gösteriyorum.

D: Bunun insanları korkutabileceğini anlayabiliyorum. Peki ordunun bundan nasıl haberi oldu?

A: Sanırım biri köye gelmişti ve bazı köylüler onlara benden bahsettiler. Bunun sır olarak saklamaları gereken bir şey olduğunu düşünmüyorlardı. Çünkü onlar benim bunları yapmama alışıktı. Beni öldüreceklerinden ya da onun gibi bir şey yapacaklarından korkuyorum.

Güvenliği için köyden gitmesi gerektiğini düşünüyordu ama nereye gideceği hakkında bir fikri yoktu. "Zaten daha önce birkaç yerden daha ayrılmıştım."

D: Diğer yerlerden neden ayrılmıştın?

A: Aynı nedenden. Her seferinde aynı şey oluyordu. Hiçbir zaman kalacak bir yer bulamayacakmışım gibi hissediyorum. Yalnız ve korkmuş hissediyorum. (Derin bir iç çekiş)

D: Bunları yapmayı nasıl öğrendin peki?

A: Sanırım başka bir yıldız sisteminden ya da başka bir yerden geldim. Bir şekilde bunları yapmayı zaten biliyordum. Bu yetilere sahiptim. Bunlarla büyüdüm.

Bunun kesinlikle normal bir geçmiş yaşam regresyonu olmayacağı belli olmuştu. Başka bir yıldız sisteminden büyümüş bir adam olarak mı geldiğini yoksa Dünya'daki bir bebek bedenine girip burada mı büyüdüğünü merak ettim. Çünkü bu daha önce çalıştığım, şimdiki hayatlarında ruh olarak bir bedene giren ve "Yıldız Çocukları" olduklarını çok sonra öğrenen insanların hikâyesine benziyordu.

A: Ben burada doğdum ama buradan olmadığımı biliyorum.

D: Geldiğin yeri hatırlıyor musun?

A: Yani yaşadığım diğer yerleri mi?

D: Yani başka bir yıldız sisteminden geldiğinden bahsediyordun.

A: Sanırım geceleri ya da başka zamanlarda orayı ziyaret ediyorum. Kim olduğumu oradan biliyorum.

D: İnsanların öğrenmemesi için yeteneklerini saklamaya çalıştığın oldu mu?

A: Evet, denedim. Ama sonra hep olağandışı bir şey oldu ve sonra bir şey daha oldu. Ve onlar da bir şekilde olanlardan benim sorumlu olduğumuz sezdiler.

D: Bu köylerde bulunduğun sırada ne iş yapıyorsun?

A: Camdan bir şeyler yapmayı biliyorum. Cam üflemek gibi. Ve camı manipüle etmek için yeteneklerimi kullanarak normalde yapamayacağın şeyleri yapıyorum.

Sıra dışı yetenekleri bir tehlike söz konusu olduğunda da onu uyarıyordu. Saklanmak için tepeye gitmesinin nedeni de buydu. Önsezileri tehlikenin yaklaşmakta olduğunu söylemişti. Askerlerin onu bulamayınca köyden ayrıldıklarını gördü. Şimdi de ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu çünkü o köyde artık güvende olmadığını biliyordu. "Yaşayacak başka bir yer bulmalıyım. Belki, benim gibi değillerse bile, böyle şeylere daha açık olan ve biraz daha korumacı insanlar bulabilirim."

Bir süreliğine de olsa peşindekilerden paçayı kurtarmış olduğu için onu önemli bir güne götürdüm ve ne gördüğünü sordum.

A: Bir meydandayım ve bana topluluğa sunduğum değerli hizmetlerden ötürü bir ödül veriliyor. Su ve başka mineraller temin edebilecekleri yerler

buldum. Bir mağara görüyorum. Ve farklı şeyler yapmakta kullanabilecekleri mineraller. Ve mutluyum. Artık daha yaşlıyım. Her şey daha çok kontrolüm altında.

D: Yeteneklerin mi?

A: Yeteneklerim. Ve ayrıca insanlarla da daha etkili bir biçimde baş edebiliyorum. Ve artık o kadar korku içinde değilim.

Topluluk için bunları psişik yeteneklerini kullanarak bulmuştu. Görünüşe göre bu yetenekleri kontrol etmeyi ve dikkatleri üzerine çekmeden kullanmayı öğrenmişti. Belli ki bu insanlar da daha anlayışlı çıkmıştı ve böylece onun da devamlı oradan oraya gitmesine gerek kalmamıştı.

D: Sence yaşananlar daha çok bu yetenekleri kullanmayı öğrenmekle mi ilgiliydi?

A: Evet, daha odaklı olmayı. Enerjiyle daha odaklı olmak gerekiyor. Artık farklı bir bölgedeyim. Burada daha ileri düzey bir uygarlık varmış gibi hissediyorum. O kadar ilkel değil. Artık bir parçası olduğumu hissedebileceğim ve onlarla kalabileceğim bir topluluğum var.

D: Geceleri geldiğin yere (diğer yıldız sistemine) geri gittiğini hissettiğini söylemiştin. Sence hâlâ bunu yapıyor musun?

A: Hayır, sanırım artık bunu daha doğrudan yapıyorum. İçime çekilmek için bir zaman belirliyorum ve sonra zihinsel olarak oraya gidiyorum.

D: Belki de artık oraya gitmen gerekmiyordur diye düşünmüştüm.

A: Şimdi bunu daha çok bilgi alışverişinde bulunmak için yapıyorum. Oradakilere buradaki yaşam deneyimimin nasıl olduğunu anlatıyorum. Bu bir eğitim görevi gibi bir şey. Burası eğitim alanı. Bu bana bu yetenekleri kullanırken bir yandan da insanlarla nasıl etkileşime geçeceğimi öğretiyor.

D: Yani Dünya bir eğitim görevi mi demek istiyorsun?

A: Hayır. Bu yaşam, gelecekte bunların gerekli olacağı bir zamana hazırlık gibi. O zaman bu yetenekleri kullanmak daha doğal bir şey olacak ve insanların böyle farklı şeylere nasıl tepki verdiğini daha iyi anlıyor olacağım.

Başka bir önemli güne daha gitmesi için onu zamanda ileri götürdüm ve Aaron beni şaşırtmaya devam etti.

A: Geldiğim gezegendeki varlıklarla buluşuyorum.

D: Fiziksel olarak mı?

A: Sanırım fiziksel olarak.

D: Oraya fiziksel olarak gidebiliyor musun?

A: Hayır, sanırım onlar benim bulunduğum yere geldiler. Bir tür taşıtla. En azından benim gördüğüm görüntü bu. Bu sadece bir ziyaret. Zihinsel ziyaret yerine, iyi iş çıkardığım için bir ödül olarak fiziksel olarak beni ziyaret ediyorlar ve bu eski dostlarla buluşmak gibi. Bilirsiniz ya, sadece onlara sarılmak gibi.

D: O halde beden ölmedi. Demek istediğin bu mu?

Bu tarz bir şey normalde öldükten ve "eve" döndükten sonra olurdu.

A: Bu hayatta henüz ölmedi, hayır. Ama ben bayağı yaşlıyım. Bu çok güzel bir his. Onlarla geri dönüyorum.

D: Bundan sonra ne yapacağını söylediler mi sana?

A: Bu insan bedeninden sıyrılıp onlarla döneceğim. Bizim uygarlığımız, bu fiziksel yoğunlukta var olmuyor. Farklı. Biraz daha yüksek bir titreşim

düzeyinde. Ama Dünya'ya geldiğimizde Dünya'daki her varlığın yaptığı gibi biz de fiziksel bir forma bürünüyoruz. Tek farkımız bizim bununla ilgili daha fazla bilgiye sahip olmamız. Ve bu süreçle daha yakından çalışıyoruz, o kadar.

D: Yani oraya geri gittiğin zaman fiziksel bedenin orada var olamaz. Demek istediğin bu mu?

A: Evet, temelde öyle. Çözünüp gider ya da onu da götürsem çözünüp giderdi, o yüzden evet.

D: Çünkü artık ona ihtiyacın olmazdı. (Evet) Geri dönmek konusunda ne hissediyorsun?

A: Çok iyi. Orası evim. (Derin bir nefes) Dünya'da olmak da zordu, kolay değildi. Bu çok zor bir görev gibi bir şey. Ve tamamladığında kendini çok iyi ve rahatlamış hissediyorsun. Gelecekte muhtemelen tekrar Dünya'ya döneceğimi biliyorum ama şimdi biraz dinlenme zamanı. Ben yokken orada olup biten şeyleri öğrenme zamanı.

D: Bu senin bir Dünya bedeniyle Dünya'ya ilk gelişin miydi?

A: Bilmiyorum. Sanırım bu evden ilk gelişimdi. Bu yerden. Sanırım ilkiydi. Tam olarak bilemiyorum.

D: Bu fiziksel bir yer mi peki? Fiziksel bir gezegen mi?

Her zaman bahsettiğimiz yerin fiziksel yaşamlar arasında gidilen ruhsal plan mı yoksa başka bir fiziksel yer mi olduğunu belirlemeye çalışırım.

A: Evet, benim için fiziksel yanları var. Tıpkı Dünya'nın sen ve diğerleri için fiziksel yanları olduğu gibi.

D: Tek fark senin bu bedene ihtiyacın olmaması.

A: Bir formumuz var. Sadece farklı bir hızda titreşiyor. Dünya'da olmaya benziyor ama öte yandan çevreyle enerji alışverişi farklı. Onun daha bir

parçası gibisin. Kendini her şeyin bir parçası gibi hissediyorsun ve her şeyi daha doğrudan hissedebiliyorsun.

D: Formunuz neye benziyor?

A: Hayli uzun ve biraz zayıf gibi. Uzun – sizin deyişinizle – uzantılı ya da kollu. Dünya bakış açısından, perspektifinden çok ince görünüyoruz. Ve tahmin ediyorum bizi görseniz… çekirgeye benzetirdiniz.

D: Cılız mı demek istedin?

A: Cılız gibiyiz, evet. Ve gezegenimizde kırmızı renk çok o yüzden genelde biz de kırmızı renkte oluyoruz.

D: Karar verdiğiniz anda istediğiniz yere gidebiliyor musunuz? Yoksa gönderiliyor musunuz?

A: Ziyaret edebiliriz, görev için filan belirli yerlere gidebiliriz. Ama bu her zaman enerjiyi düşürmeyi gerektiriyor. Ve bunun için izlememiz gereken belirli protokoller ver. Yönetim tarafından – yönetim tarafından değil ama farklı bölgeleri denetleyen varlıklar tarafından belirlenmiş protokoller. Yani öyle kalkıp istediğin yere gidemiyorsun.

D: Belirli kurallar ve yönetmelikler var. (Evet) Nereye gideceğinizi size onların söylemesi mi gerekiyor?

A: Yani… Belirli bir bölgeye ilgi duyuyorsak ya da gerçekleştirecek bir görevimiz varsa biz de işi başlatabiliyoruz ya da onlara sorabiliyoruz ya da bir ziyaret planlayabiliyoruz. Ve eğer diğer sınırlamalarla uyumluysa devam edebiliyoruz. Şu anda Dünya'da katkıda bulunduğumuz bir proje var. Yardım etmemiz istenen daha uzun vadeli bir proje.

D: Daha önce bu yeteneklerin yaygınlaşacağından söz etmiştin. Proje bununla da mı ilgili yoksa bambaşka bir şeyle mi ilgili?

A: Bu da projenin bir parçası; insan formundaki varlıkların bu yetenekleri insanların daha yüksek bir düzeyden işlev göstermeye geçişine yardımcı

olacak şekilde kullanmaya başlamalarını sağlamak. Bu kriz dönemini, hâlâ bazılarında bunun gerçekleşmesini durdurmak isteme eğilimi görülürken, iyi şekilde atlatabilmek. Bu krize neden olan bireyleri durdurmak ya da hareketlerini kısıtlamak ya da onlara bir tehdit gözüyle bakmak.

D: Dünya'daki insanlar bu yetenekleri sizin yardımınız olmadan geliştiremez mi?

A: Biz danışmanlar ya da rehberler olarak görülüyoruz.

D: Ben de öğretmenler gibi düşünmüştüm ama o zaman bunların nasıl yapıldığını gösteriyor olurdunuz.

A: Evet. Biz daha çok yıldız bir futbolcu ya da onun gibi bir şeyiz. İnsanlar futbolcuyu görüyor, ona hayranlık duyuyor ve ne yapabildiğini anlıyorlar. Bizimkisi daha çok örnek olmak gibi bir şey yani.

D: Dünya'ya farklı farklı dönemlerde geldiğinize göre bu bayağı uzun zamandır süregelen bir proje olsa gerek.

A: Evet, her şeyin bir yeri ve zamanı var. Ve biz bunun sadece bir yönü üzerine çalışıyorduk.

D: Projeyi sürdürebildiğine göre sizin grubunuz bir hayli sabırlı olmalı.

A: Dünya tek projeleri değil. Farklı türden projeler üzerine çalışanlar da var. Başka uygarlıklarla da çalışıyoruz. Bu hizmet, bizim evrimsel sürecimizin bir parçası ya da biz bu çalışmalarla gelişim gösteriyoruz.

D: Biraz önce Dünya'da kriz dönemi olduğunu söylemiştin. Bununla neyi kastediyorsun?

A: Bu bölgeyi kayda değer gelişimlerin gerçekleşmesinden alıkoymak isteyen enerjiler var. Kontrolün ellerinden gitmesinden korkuyorlar. Bu da işi zorlaştırıyor. Daha erken dönemdeki Dünya deneyimime çok benziyor bu. Mesele gelişimi fazla dikkat çekmeden, çok görünür olmadan yapmayı öğrenmekle ilgili. Ki sonunda gelişim zaten gerçekleşmiş ve kimsenin

müdahale edemeyeceği bir noktaya gelmiş olsun.

D: Ama eğer bu bir kriz dönemiyse işler iki yöne de gidebilir demektir.

A: Sanırım bizim gibi başkalarının gönderilmesinin nedeni de bu, evet. Şeyden kaygılanılıyordu… tamamen durdurulabileceğinden değil de… Bu zamanlama ve safhalara ayırmakla ilgili bir mesele. Gelişim eninde sonunda yine gerçekleşir ama uygarlık yok olduktan ve yeniden başlatıldıktan sonra da olabilirdi bu.

D: Bu da daha zor olurdu, öyle değil mi?

A: Evet. Hız kaybedilir ve bunun başka yerlere de etkisi olur. Burada olanlar başka yerlerdeki başka şeyleri de etkiliyor. O nedenle başarılı olmamız herkesin hayrına olur.

D: Anlattıklarından sizin Dünya'dakilerden daha ileri bir tür olduğunuz anlaşılıyor.

A: Kazanımlarımız çok ama bizim de aşmamız gereken kendimize göre zorluklar ve ulaşmamız gereken yerler var.

D: Yani siz de mükemmel bir noktada değilsiniz. (Hayır) Ama Dünya'ya dönüp yardım edebildiğine göre Dünya'dakilerden daha gelişmiş olmalısınız.

A: Ever, öyleyiz, evet.

D: Dünya'ya geri dönüp yardım etmeyi hep bir bebeğin bedenine girerek mi yapıyorsunuz?

A: Genellikle. Ama bazen burada halihazırda bir insan formunun içinde bulunan gönüllü biriyle frekanslarımızı bütünleştirerek yaptığımız da oluyor. Bazen kişiyle anlaşma yaparak kurduğumuz bir bağlantı söz konusu oluyor. Böylece onlar aracılığıyla ya da onlarla birlikte, onlara danışmanlık vererek ya da onları yönlendirerek iş görüyoruz. Bu doğum sürecinden geçmek zorunda kalmadan bunu mümkün kılmanın yollarından

biri.

D: Sizin gezegeninizde beden ölüyor mu?

A: Orada da bir dönüşümden geçiyor. Bunun gerçekleşmesi – binlerce yıl alıyor diyesim var. Ama bu daha çok bedenden sıyrılma kavramıyla gerçekleşiyor. Yani bizim daha yüksek bir parçamızın daha var olduğu bilinciyle. Size göre biz bunun daha farkındayız. Ve bu, gerçekleşeceğini önceden bildiğin, neredeyse planlı bir olay.

D: Yani ölümsüz değilsiniz. Bedenin eninde sonunda ölmesi gerekiyor.

A: Pek sayılmaz. Biz buna öyle bakmıyoruz. Biz buna daha çok bir yenilenme dönemi olarak bakıyoruz. Yüksek benliğe, daha yüksek enerjilere gittiğin ve tazelendiğin, yeniden canlandığın bir dönem olarak. Ve sonra geri gelip yine bir form alıyoruz.

D: İstediğiniz formu. (Evet) Bu çok ilginç. Öyleyse senin farklı yerlerde yaşamların oldu.

A: Evet. Bu keyif aldığım bir şey. Farklı uygarlıklarda farklı deneyimlerden geçmekten keyif alıyorum.

D: Ama Dünya'ya gelmek senin çok sınırlayıcı oluyormuş gibi görünüyor.

A: Evet, burası pek eğlenceli değil. Daha geniş bir bakış açısından keyif alınabilir bir yer ama buradayken, evet, pek de iyi olmayan yönleri var.

D: En azından sıkıcı değil. Farklı şeyler denemen mümkün oluyor.

Bu sıra dışı varlıktan öğrenebileceğimiz kadarını öğrendiğimizi düşündüğüm için kendisinin gitmesini ve bilinçaltıyla temasa geçebilmem için Aaron'ın kişiliğini bütünüyle geri getirmesini istedim. Bu transfer gerçekleşirken Aaron derin bir nefes verdi. Bilinçaltına Aaron'ın görmesi için neden bu yaşamı seçtiğini sordum.

A: Bu zamanda burada olmasının bir nedeni de bu. Henüz ortaya çıkmasına izin vermediği bu becerilerinin ve yönlerinin bu yaşamda var olması. Bunlar henüz tam olarak yüzeye çıkmadı. O ilk yaşamın erken evrelerinde olduğu gibi korkuyor ve bunların ortaya çıkmasına engel oluyor. O nedenle korkuyu bırakmalı ve o yaşamda ödül alırken deneyimlediği duyguları hissettiği noktaya gelmeli. Korkunun yerine bu hisse. Olan bazı şeyleri fark etti ve bunların dışardan biri olarak dikkatleri üzerine çekeceğinden çekindi. İnsanlar tarafından bir uzaylı ya da farklı bir şey olarak görüleceği tehditkâr bir durumun gelişmesine neden olacağından çekindi.

D: Ama muhtemelen bu sefer öyle olmaz, değil mi?

A: Hayır. Bu artık bırakabileceği bir korku. Bu bağlantı şimdiye kadar ortaya çıkmasına izin vermediği bir şey.

D: O özünde bir Dünya insanı değilmiş gibi görünüyor. Bu doğru mu?

A: Bu gizleniyordu, evet.

D: Yani başka yerlerden geldiği. (Evet) Ve o Dünya'ya arada sırada mı geliyor?

A: Evet. Her ikisini de yaptı o. Doğurulmayı da bütünleşmeyi de. İki şeklini de. Şimdiye kadar hep birini ya da diğerini yaptı. Ama evet, o başkaları gibi değil. Başka bir evle bağı var.

D: Benim anlayabildiğim kadarıyla insanlar Dünya'da yaşamlar deneyimlediklerinde karma yaratıyorlar ve bu da tekrar tekrar buraya geri gelmelerine neden oluyor. Karma geri ödenene kadar bir süre buraya bağlı kalıyorlar.

A: O halihazırda var olan, bir insan olmayı, bir insan deneyiminin ortaya çıkmasını ve yaşanmasını sağlayan karmik döngülerle çalışıyor. Ama kaderi bunlara bağlı kalmıyor. O insanların kolektif bilinçaltına katkıda

bulunuyor. O bakımdan yaratılan ve çözümlenen karmik örüntüler var ama bunlar onu bağlamıyor. Anlıyor musun?

D: Dünya'da olup da karma yaratmamak zor.

A: Neredeyse imkânsız.

D: Ama onun için farklı çünkü onun tekrar tekrar geri dönme zorunluluğu yok.

A: Aynen öyle. Adeta üzerine bir kılıf geçirilmiş gibi. Bu hizmetinden, bu sorumluluğundan ötürü normalde doğabilecek olan karmik borçtan korunuyor.

D: Ki buraya hapsolmasın. (Evet)

Aaron evliliğinin neden boşanmayla sonuçlandığını da öğrenmemizi istemişti. Ben bu olayın karma yaratmış olacağını düşünürdüm ama bilinçaltı benimle aynı fikirde değildi. Bu deneyim kısmen öğrenme, kısmen de yadım etmek için bir fırsat sunmuştu. Bu "duygusal istikrarsızlık kılıfı" içerisinde, başka türlü karşılaşamayacağı insan duygularını deneyimleme fırsatı bulmuştu. Bu aynı zamanda onun dış dünyaya normal görünmesi için bir numara ya da bir kamuflajdı.

A: Bunlar onun deneyimlemesi için dersler. O karma yaratamaz çünkü etrafına geçirilmiş bu kılıfın kalkanı sayesinde bu tarz dünyevi şeylerden korunuyor.

Aaron'ın hayatı boyunca kafasına takılan konularla ilgili sorulmasını istediği sorulara geçmeye karar verdim.

D: Aaron çok küçük yaşlardan beri başka varlıklarla deneyimler hatırladığını söyledi. Anlattıklarına bakılırsa bunlar çekirge türünden

varlıklar. Bu deneyimler gerçek miydi yoksa rüya mı, emin değil. Ona bundan bahseder misin?

A: Evet, bunlar gerçek deneyimlerdi. Bunlar daha önce sözünü ettiğimiz, evi olan gezegenden varlıklar. Onu yaşamının erken safhalarında, çocukluğunda yaşayacağı yaralanmaya hazırlamak için ziyaret ettiler. Ve yaşamı boyunca ilerlemesini kolaylaştıracak başka deneyimlere de hazırlamak için.

D: Ama aslında bu kadarını hatırlamaması gerekiyordu. Sadece onların rüyalarında gördüğü insanlar, oyun arkadaşları olduğunu düşünmesi gerekiyordu o kadar, öyle mi?

A: Öyle. Yönlendirmeler ve rehberlik aldı. Bu varlıklar ona yardım ve rehberlik etmek için hep oradalardı ama o onların farkında değil.

D: Yaralanma konusunu açtığınıza göre sorayım. Bunu neden deneyimlemesi gerekti? Bundaki amaç neydi?

Aaron çocukken travmatik bir kaza sonucu yaralanmıştı. Kimliğini korumak istediğim için tam olarak neresinden yaralandığını belirtmek istemiyorum. Ama bu kaza bedeninde hafif derecede bir bozukluk ve sakatlık bırakmıştı. Böyle bir yaralanmayı onun hayatını kolaylaştıracak bir şey olarak görmelerine anlam verememiştim.

A: Bu sakatlığın, belirli alanlarda fazla dikkat çekmeden işlev göstermesine yardımcı olacak bir kamuflaj olarak, onun için en iyisi olduğunu düşündük. Bu sakatlık, onun duygusal benliğinde istikrarsızlığın temin edilmesini sağladı ki zaman zaman da bunun etkilerini yaşıyor. Bu da direkt göze batmamasını sağlıyor.

D: Yani engelli olmasının onu daha normal, daha insan gibi gösterdiğini mi

söylemeye çalışıyorsunuz?

A: Evet, daha insan gibi. Bu etrafındakilerin ihtiyacı olan bir karmanın vuku buluşuydu. Dolayısıyla yine uyum sağlaması içindi. O bu fedakarlığı göstermeye gönüllü oldu. Durumu koşullara uydurmaya çalıştık. Yalnız hissetmemesi önemliydi. Ona dikkatini yıldızlara vermeye devam etmesini söylüyorum. Nereden geldiğini ve bu yaşamda nereye gitmeye çalıştığını unutmamalı. Onu bunlardan uzaklaştırmaya çalışacak birçok farklı etki söz konusu. Ama odağını kaybetmezse başarılı ve mutlu olacak.

* * *

Başka bir adamla gerçekleştirdiğim seans da geçmiş yaşamda uzaylı varlıklarla etkileşim içeriyordu. Biz genellikle UFO'larla etkileşimin yeni ve içinde bulunduğumuz modern zamanlara özgü bir durum olduğunu düşünme eğilimindeyiz ama ben insanların başka geçmiş yaşamlarda da en az modern emsalleri kadar gözlem, etkileşim ve duygu deneyimi yaşadığını ortaya koyan pek çok seans gerçekleştirdim. Bunlardan birinde bir adam, geçmiş yaşam anımsamalarının yüzde doksanında olduğu gibi sıkıcı ve sıradan bir geçmiş yaşama gitmiş gibi görünüyordu. Yüksek dağlar arasında uzanan bir vadide, küçük bir kulübede yaşayan basit bir çobandı. Hayattaki tek yoldaşı, baktığı koyunlardan oluşan sürüydü. Komşu kasabaya gitmediği sürece kimseyle karşılaşmıyordu ve bir ailesi de yoktu. Çok mutsuzdu ve kendisine arkadaşlık edecek birilerinin özlemini duyuyordu.

Yapayalnız yaşamında bir korku faktörü de vardı çünkü arada sırada dağlara gelen ve kulübesinin ve koyunlarının bulunduğu otlakların üzerinde süzülen devasa ışıklar görüyordu. Böyle zamanlarda ışıklar gözden kaybolana kadar evinde saklanıyordu. En azından bilinçli anıları böyleydi. Gerçekteyse

birçok kez bu ışıklardan birinin bir uzay aracı olduğunu ve kulübesinden çok uzak olmayan bir mesafede yere iniş yaptığını görmüştü. Böyle bir durumda eğer uykudaysa uyanıyor, dışarı çıkıyor ve uzay aracındakilerle konuşuyordu. Onlara kendisini de götürmeleri için yalvarıyordu. "Eve" gitmek istiyordu. Onlarsa ona henüz zamanın doğru olmadığını söylüyorlardı. Bu deneyin bir parçası olmak için gönüllü olmuştu ve deney bitene kadar burada kalması gerekiyordu. Ona onun gibi birçok kişinin Dünya'daki yaşama uyum sağlayıp sağlayamayacaklarını görmek için buraya geldiği ve farklı koşullar altında bir insan olarak yaşamaya gönüllü olduğu söylenmişti. Bazıları başka tür hayatlar yaşıyordu ama onunki yalnızlıkla nasıl başa çıkabileceğini görmek için seçilen bir yaşamdı. Gemi tekrar uçup giderken arkalarından ağlıyor ve geri dönüp onu da almaları için yalvarıyordu çünkü bu varoluş biçimi onun için dayanılacak gibi değildi. Ardından kulübesine dönüyor, tekrar uykuya dalıyor ve sabah uyandığında gece olanlarla ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu.

Bu durum, araştırdığım modern UFO vakalarıyla da benzerlik gösteriyordu. Genellikle kişinin bilinçli olarak hatırladıklarıyla gerçekten yaşananlar çok farklıdır. Bilinçli zihnin korkuyla hatırladığı şeyler çok zararsız ve iyicil deneyimler çıkar. İnsanlar en çok anlamadıkları şeylerden korkarlar. Ama bilinir hale geldiğinde gerçeği kaldırmak kolaydır çünkü yaşananlar hiçbir zaman sandıkları kadar kötü değildir.

Çoban, yaşlı bir adam olarak öleceği zaman gelene kadar o vadideki yalnız yaşamından azat edilmedi. O zaman geldiğindeyse gemi son kez geri geldi. O da dışarı çıkıp gemidekileri mutlulukla karşıladı ve eve gitmek üzere gemiye bindi. Dünya'da yaşamayı ve bir insan olmayı öğrenmek için anlaşma yapılan çoğu geçmiş yaşamda olduğu gibi bu yaşam da heyecanlı ya da dramatik bir yaşam değildi. Belki de bir uzaylı için şiddet ya da dram dolu bir yaşamdansa basit ve monoton bir yaşamdan öğrenilecek daha çok şey vardır. Böyle bir

yaşamın karma yaratmadığı aşikardı çünkü başka insanlarla etkileşim söz konusu değildi.

Aaron'ın da dediği gibi Dünya'dayken karmadan kaçmak çok zor. Ruh karma yarattığında, yarattığı karmayı ödemek için buraya geri dönmeye mahkûm olur. Aaron kendi durumunda, etrafına onu karmanın etkilerinden koruması için koruyucu bir kılıf yerleştirildiğinden söz etmişti. Böyle bir kalkan olmaksızın insanlar arasında yaşamak ve karmayla kirlenip buraya hapsolmadan "eve" dönebilmek imkânsız olurdu.

Bobbi'nin ses kaydında da koruyucu bir aygıttan söz ediliyordu. O bunu, kendisini karmanın yapışkan sinek kağıdına yapışmaktan koruyan koruyucu bir film tabakası olarak tarif ediyordu. Bu vaka, "Bedene Girenlere Farklı bir Alternatif" başlığıyla Bölüm 28'de ayrıntılı bir şekilde ele alınıyor. Bobbi'nin seansı yine Eureka Springs'te, Aaron'ın regresyonunun hemen arkasından gerçekleştirilmişti. Sanki "onlar" karmayı kendinden uzak tutma ve ona yakalanmadan bu yaşamı geçirme özelliğine sahip ruhlara iki ayrı örneğim olmasını istemişlerdi.

BÖLÜM 12

UYKUDA YAPILAN İŞLER

Bu seans Ekim 2002'de bir fuarda konuşma yapmak üzere gittiğim Clearwater Florida'da gerçekleştirildi. Patricia ölüm döşeğinde olanlara ve ailelerine yardımcı olan bir hemşire ve bakım evi çalışanıydı. Ama gece uyurken de çalışmalarına devam ettiği ve ruhların diğer tarafa geçişine yardımcı olduğu hayatta aklıma gelmezdi. Mesleğini sevdiğine ne şüphe! Hem uyanık hem de uyur haldeyken ölenlerle çalışmaya devam ediyordu.

Benim kadar uzun süredir regresyon terapileri yapıyorsanız danışanınız normal Dünya yaşamındakinden farklı bir şey tarif etmeye başladığında bunu hemen anlarsınız. Buluttan inip bir geçmiş yaşama gittiklerinde içinde bulundukları ortam bir şehir, tarla, çöl, orman, bahçe vb. olabilir ama bunları tarif edişleri kulağa normal gelir ve terapi için kullanılabilecek bir geçmiş yaşam öyküsü anlatmaya devam ederler. Tam da bu nedenle regresyon terapilerinde "dinlemek" çok önemlidir çünkü içinde bulundukları ortam başka bir gezegen, başka bir boyut ya da ruhlar alemi olduğunda, bununla ilgili ipuçlarını danışanın ortamı tarif edişinde bulabilirsiniz. Ben her zaman danışanların anlattıklarını olduğu haliyle dinlemeye devam ederim. Onları düzeltmeye ya da tarif ediş biçimlerini değiştirmeye çalışmam. Çünkü bilinçaltları bu ortamı, bu yaşamlarında kendilerine yardımcı olacak bir şeyi öğrenmeleri için seçmiştir. Seçilen geçmiş yaşam benim araştırmalarıma da

yardımcı olabilecek bir yaşamsa ne âlâ. Ama bunu baştan bilebilmek asla mümkün değildir.

Başta Patricia'nın tarifi normal ve dünyevi bir yaşama işaret ediyordu. Ama ilerledikçe hiç de öyle olmadığı çok net hale geldi. Bulutun üzerindeyken aşağıda yeşil tepeli topraklar ve mavi sular görmüştü. Buraya kadar her şey normal gidiyordu. Ayağı yere bastığında, "Bu çok rahat hissettiriyor. Çok parlak. Çok, çok parlak ama rahatsız etmiyor. Her şey bir bahçeyi gibi görünüyor. Bir bahçe gibi hissettiriyor ama bu birinin bakması gereken bir bahçe değil. O kendiliğinden öyle. Bir patika var ve farklı yönlere doğru kollara ayrılıyor. Bir parkta gibiyim. Yeşil çimenler ve oturulacak küçük yerler var. Ve çok güzel ağaçlar. Ve su da karşımda. Kum da var ve altın renkte. Ve yürüdüğüm zaman her şeyin bir parçasıymışım gibi hissettiriyor. Üzerinde yürüyorum ve ondan ayrı bir şey değilim ama ben hâlâ benim. İstersem ıslanmadan suyun içinde de yürüyebilirim."

Hayır, tarif ettiği yer şimdiden normal bir bahçe gibi görünmemeye başlamıştı.

P: Her yerde çiçekler var. Burası çok güzel bir yer. Ben yürüyorum ama yürümek farklı hissettiriyor. Sanki hareket etmek istediğim anda ediveriyormuşum gibi. Sadece düşünmekle bunu yapabiliyorum. Çabasız bir biçimde.

D: Orada başkaları var mı?

Beklenmedik ve mantıksız bir biçimde birden duygusallaştı ve "Ah, burası ailemin bulunduğu yer!"

D: Ailen derken neyi kastediyorsun?

P: Burası geldiğim yermiş gibi hissettiriyor. (Hüzünlü bir biçimde) Ve buradan ayrılmak istememiştim.

D: Kulağa çok güzel bir yermiş gibi geliyor.

P: Öyle. (Ağlamak üzereydi am kendini telkin etti) Sorun yok. Sadece burada olmak bile iyi bir şey.

Çalışmalarımda bu durumla birçok kez karşılaştım ve Bahçenin Koruyucuları ile Karma Karışık Evren serisinin Birinci Kitap'ında da bunları aktardım. Kişi Dünya'da bildiği hiçbir yere benzemeyen bir yer görür ve mantıken duygulanması için hiçbir neden yokken sırf orayı görmek bile duygularının bir anda yükselmesine ve muazzam bir melankoli ve sıla hasreti hissine kapılmasına neden olur. Bilincinde gördüğü yerle ilgili hiçbir anıya sahip olmasa da sanki uzun bir yolculuktan sonra nihayet "eve" dönmüş gibi bir hisse kapılır. Orayı tekrar görmek, anısı çok derinlerde gömülü olan bu özel yerle ilgili unutulmuş tüm duyguları yeniden uyandırır.

D: Çok güzel bir yere benziyor. Farklı yönlere giden patikalar olduğunu söylemiştin, değil mi?

P: Evet, farklı yönlere giden. İstediğin yere gidebiliyorum ve nu farklı. (Kıkırdama) Çok farklı.

D: Neden farklı?

P: (Deri bir iç çekmenin ardından fısıldayarak) Neden farklı? Kelimelerle ifade etmek zor. Biz hep birlikte her zaman buradayız. Her şey olması gerektiği gibi. Bunu açıklamak zor. Bir patikadan gidebilir ya da bir yönü düşünebilirim ve böylece bu insanlarla bir araya gelebilirim ve birlikte bir dürü şey yapabiliriz. Birlikte bir şeyler yaratabiliriz. Beraber olup sadece beraber olmanın tadını çıkarabiliriz. Ya da insanlara yardım etmek için gerçekleştirdiğimiz projelerimiz var. Çünkü burası özel bir yer. Havanın bile farklı olduğunu görüyorum. İçinde renkler var ve farklı yerlerde farklı renklerde olabiliyor. Ve ben havanın altın rengi göründüğü bir yerden

geliyorum. Bir patikayı takip ederek farklı bir – biz onlara "mahalle" diyoruz – gidebiliyorsun. Mahalleyi andırıyorlar. Ben de farklı renklerdeki belirli mahallelere giderek oralarda da çok rahat edebiliyorum. Diğerlerine de özel projeler için gidiyorum.

D: Yani onlar gitmeyi en sevdiğin yerler değil mi? (Sesinin tonundan öyle olduğunu anlayabiliyordum.)

P: Hayır değil. Ama renklerimden ötürü oralara gidiyorum.

D: Ne demek istiyorsun?

P: Çünkü ben altın renginde kendimi rahat hissediyorum. O çok yardımcı olan, çok sevecen bir renk. Ve ben oradan geliyorum.

D: Orada gökyüzü mü o renkte?

P: Ben etrafa o renkten bakıyorum ve gökyüzü de dilediğim renkte olabiliyor.

D: Ama sana özel projeler için başka yerlere gitmen de söyleniyor demiştin?

P: Projeler için gidiyorum. İstediğim zaman görevlere gidiyorum. Bunun için beni zorlamıyorlar. Teklif ediliyor. "Hayır" diyebilirim ama demiyorum.

D: Gittiğin bu yerler farklı renklerde mi oluyor?

P: Her birinin hissi çok farklı oluyor. Farklı yerler, farklı enerjiler ve renkler de farklı. Daha karanlık olan yerleri sevmiyorum. Daha karanlık renkleri daha karanlık enerjiler, ağır enerjiler. Ve o karanlık yerlere çok sık gitmiyorum. O yerlere giden patikalardan başkaları gidiyor çünkü onların enerjileri oralarda daha iyi iş görüyor. Oralarla daha iyi başa çıkabiliyorlar. Ama ben de seçseydim ben de yapabilirdim.

D: O yerlere giden patikalar da mı var?

P: Evet. Hepimiz çalışmak için bize uygun olan yerlere gidiyoruz. Ben de o yüzden buraya geldim. Ben daha hafif olan enerjilerle çalışmak istiyorum. (Duraklama) Kelimeleri bulamıyorum. Daha sert enerjilerle başa çıkabilenler diğer patikalardan gidiyor. Daha karanlık olan patikalardan. Ben bunu yapmaktan hoşlanmıyorum. Ama evde olmayı seviyorum.

D: Oraya ara ara mı gidiyorsun?

P: (İç çekme) Evet, uyuduğumda.

D: Yani Patricia'nın bedeni uyurken sen oraya geri mi dönüyorsun?

P: Evet. Patricia, yani beden, sahip olduğum ben, benimle olan. Ben o bedenle bağlantıdayım.

D: Nasıl bağlantıdasın?

P: Enerji aracılığıyla. Enerji bedene geliyor ve o beden bir hayli enerji barındırabiliyor çünkü ben o bedenleyim.

D: Ama gece, beden uyurken, sen o yere geri dönebiliyorsun mu demek istiyorsun?

P: Bazen oraya dönüyorum. Bazen de başka yerlere gidiyorum. Daha çok Dünya yakınlarında, çalışma yaptığım yerde kalıyorum. Çok iş yapıyorum.

D: Beden uyurken sen ne tür işler yapıyorsun?

P: Eve giden insanlara yardım ediyorum. Kaybolan insanların evlerine gitmelerine yardımcı oluyorum. Ben onların eve gidebilmelerini sağlamak için alemler arasında çalışıyorum. Benim görevim bu. İki yerin de enerjisini tutabiliyorum. Altın ışık Dünya'da çok güçlü, o yüzden insanların bu enerjiyi tutmasına yardımcı olmak için buradayım. Ve insanların eve giden enerjiden geçmelerine yardımcı olmak için. Dolayısıyla sürekli çalışıyorum.

D: Bu insanlar evlerini kendi kendilerine bulamıyorlar mı?

P: Bazıları bulamıyor. Bazıları korkuyor. Bazılarının da kafası karışmış oluyor. Bazıları ev diye bir şey olduğunu bile bilmiyor. Ben insanlara rehberlik edenim, evin neresi olduğunu onlara gösterenim. Bazıları ev diye bir yer olduğunu biliyor ama korkuyor, çekiniyor. Evi nerede arayacağını bilmiyor. Bense oraya kolayca gidebiliyorum. Ve oraya gitmesem bile onları başkalarının da beklediği girişe kadar götürüyorum. Yaptığım bu.

D: Yani fiziksel bedenden ayrıldıkları zaman evlerini mi arıyorlar demek istiyorsun? (Evet) Sadece gece değil, bedeni kalıcı olarak terk ettiklerin de mi yani?

P: Evet. Yakında ayrılacak olanlar var ve onlar… "Alıştırma yapıyor" diyebiliriz ama tam olarak değil. Daha çok öğrenme gibi çünkü (İç çekme) çok sayıda ayrılan olduğunda bir… buna tam olarak "trafik sıkışıklığı" diyemeyiz çünkü Dünya'daki gibi olmuyor. Ama çok sayıda ayrılan söz konusu ve yolu bilirlerse her şey daha kolay olur.

D: Aksi halde bir sürü ruhun aynı anda ayrılması karışıklığa neden oluyor, öyle mi?

P: Evet. O yüzden insanların bunu nasıl gerçekleştireceklerini öğrenmelerine yardımcı oluyoruz.

D: Ben bedenden ayırılıp eve dönmelerinin otomatikman gerçekleşen bir olduğunu düşünmüştüm hep. Yani hangi yöne gideceklerini bileceklerini.

P: Bunun için yardımcı olanlar var. Ama insanlar çok kafa karışıklığı ve korku dolu enerjilerle ayrıldıkları zaman o duygusal beden hemen çözülüp gitmiyor. Ve bazen yolu göremiyorlar. Bedenden ayrılmalarından önce bile onlara yardımcı olmanın yolları var. Biz buna "alıştırma" ya da öğrenme ya da rehberlik diyoruz. Sözünü ettiğimiz şey bu.

Ölümün Ötesi adlı kitabımda bana kişi öldüğü, bedenden ayrıldığı ve ışığa doğru yolculuğuna başladığı zaman onu "karşılayanlar" olduğu söylenmişti. Ben bunların ruhlar, ölmüş akrabalar, arkadaşlar ya da kişinin koruyucu meleği ya da rehberi olduğunu varsayımında bulunmuştum. Ama şu anda bu görevi görenlerin, halen bir bedende yaşayanlar olduğu anlaşılıyordu. Bu işi, hepimizin uyurken çıktığı gecelik gezintiler sırasında gerçekleştiriyorlardı. En azından Patricia kendi görevinin ölenleri girişe kadar götürmek olduğunu ve yolun geri kalanı için görevi başkalarının devraldığını söylüyordu. Fiziksel bedenine gümüş bir kordonla bağlı olduğu sürece tüm yolu onlarla beraber

gitmesi mümkün değildi.

D: Bu insanların yakında ayrılacaklarını mı biliyorsun? (Evet) Peki zamanlarının geldiğini nereden biliyorsun?

P: Çünkü planları öyle. Onlar her zaman bunun bilincinde olmuyorlar. Ama onların daha yüksek ruhları bunu biliyor, bu konuda anlaşmış oluyor ve zamanın geldiğini biliyor. O nedenle onlarla, yani bedenleriyle çalışanlar bulunuyor. Yani fiziksel bedenleriyle değil de ruhlarının bedene bağlı olan parçasıyla. Çünkü bizim varoluşumuzun katmanları var. Ruhsal yolda olan, ruhsal alemde olan parçamız var. Arada olan parçalarımız var. Ve fiziksel dünyada olan parçalarımız var. Ve bazı insanlar ruhsal parçalarıyla bağlantıda değil ya da onlar bu bağlantının varlığından haberdar değil. Böyle söylemek daha doğru. O yüzden biz de bu insanların alıştırma yapmasına yardım ediyoruz. Böylece zamanı geldiğinde nasıl hareket edeceklerini biliyorlar. Ruhsal parçayı nasıl hissedeceklerini ve nasıl algılayacaklarını biliyorlar.

D: Ama onlarla tüm yolu gitmeniz gerekmiyor. Onlara sadece yolu gösteriyorsunuz.

P: Evet. Daha kolay bağlanabilmeleri için onlara sadece yolu gösteriyoruz. Bu insanların toplaştığı pek çok yer var.

D: Toplaştığı derken ne demek istiyorsun?

P: Bu insanların götürüldüğü, Dünya'ya yakın ışık yerleri. Onları hazırlıyoruz.

D: Zamanlarının geldiğini nasıl biliyorsun peki? Bu sana söyleniyor mu?

P: Evet çünkü ben çoğundan farklıyım. Ben evden buraya gelmek, bunu yapmak için gönüllü oldum.

D: Ama hepimiz evden gelmedik mi?

P: Evet, geldik ama evin farklı patikalarından ilerleyerek geldik. Herkes altın rengi enerjinin yolundan gelmedi.

D: Bu, kişinin gelişim düzeyine mi bağlı oluyor?

P: Ruhunun ne kadarını benimsediğine bağlı oluyor çünkü hepimiz aynı ruha sahibiz. Kimse diğerlerinden daha ruhsal değil. Fark eden tek şey onun ne kadarını benimsediğin.

D: Ben bunun öldükten sonra otomatik olarak gerçekleştiğini sanıyordum ama meğerse gitmeleri gereken yolu her zaman bilemeyebiliyorlarmış.

P: Aynen öyle. Özellikle de bedenden ayrılış kafa karışıklığıyla, kişi korku içindeyken ya da gitmek istemediği halde oluyorsa. Yaptığımız şeye "prova" da diyebiliriz ama tam olarak prova değil. Daha kolay olması için onlara önceden yolu gösteriyoruz.

D: Peki ya kişinin bilinçli tarafı o zamanda bedenden ayrılmak istemezse? Kişi fikrini değiştirebilir mi?

P: Her zaman değil, hayır. Sürecin uzadığı zamanlar olabiliyor belki ama onun dışında hayır. Bu kontratına bağlı. Bazılarının kontratında birçok insanı da içerenler belirli bir olay ya da durum söz konusu oluyor. Öyle durumlarda kişi kontratını değiştiremez. Bazılarının kontratındaysa zaman ya da koşullar açısından farklı olasılıklar bulunuyor. Kontratına bağlı.

D: Çünkü biliyorsun, insanlar her zaman gitmeye isteksiz olur. (Evet) Ruh plandan haberdar olsa bile insan bedeni kalabileceği kadar kalmak ister.

P: Evet. Ve böyle bir seçeneğin bulunmadığı durumlar vardır. Kazalar, felaketler, hatta felç ya da kalp krizi gibi bireysel olaylar. Bunlar çoğu zaman değiştirilemez. Çünkü bunlar kontratlarında vardır.

Kontrat, ruhsal tarafta, tekrar bir fiziksel bedene girmeden önce yaptığınız anlaşmadır. Ölümün Ötesi kitabımda bu konuyla ilgili daha fazla bilgi bulunmaktadır.

D: Ama aynı anda giden insanlardan oluşan gruplar olduğundan bahsetmiştin.

P: Öyle olacak gibi hissediyorum. (İç çekme) Bunu geçen sene (2001), 11 Eylül'den önce de hissetmiştim. Bir sürü varlık vardı ve neden orada olduklarını anlayamamıştım. Dünya'da olan parçam da bunu hissetmişti. Yardıma gelen çok fazla insan vardı. Normalde Dünya'da olandan fazla. Tüm ruhsal yardımcıları hissetmiştim. Buradaydılar. Ve insanlar ayardım ettiklerini hissetmiştim. Ve halen gelmekte olduklarını da hissediyorum. Daha fazla gelen olacağını hissediyorum.

D: Yani o sırada çok fazla karmaşa yaşanacağından insanlara gitmeleri gereken yolu göstermek için geldiler mi demek istiyorsun? (Evet) Yoksa çok fazla ayrılan olacağı için kitlesel bir kargaşa mı yaşanırdı?

P: Evet. Çok fazla… dehşet enerjisi vardı. Ama burada olan, yardım eden çok sayıda ruhsal varlık vardı.

D: Sen de o sırada yardım ettin mi?

P: (Kısık sesle) Evet, ettim.

D: O insanların içinde önceden prova yapmamış olanlar var mıydı? Çünkü bu olay çok beklenmedik bir olaydı.

P: Hepsi prova yapmıştı.

D: Yani hepsi gitme zamanlarının geldiğinin başka bir düzeyde de olsa bilincinde miydi?

P: Evet. Hepsi prova yaptı. O gün orada olması gerekenlerin orada olmasının nedeni buydu. Orada olmaması gerekenlerin orada olmamasının da.

D: Mucizevi şekillerde kurtulan insanların hikâyelerini duyduk.

P: Evet. Onların provası da yapılmıştı. Kurtulamayanların da. Şu anda önümüzde birçok olasılık var ama onları görmek istemiyorum.

* * *

2004’te bilmediğim bir kaynaktan bana gönderilen e-postayı buraya eklemenin uygun olacağını düşünüyorum:

11 Eylül’den sonra bir şirket, İkiz Kuleler’de ofisleri büyük ölçüde zarar gören diğer şirketlerin hayatta kalan üyelerine kendi ofislerindeki boş alanları kullanmaları için bir davette bulundu. Bir sabah toplantısında ofisin güvenlik şefi, hayatta kalan insanların neden hayatta kaldıklarıyla ilgili hikâyeler anlattı. Nedenlerin hepsi ÇOK KÜÇÜK ŞEYLERDİ:

Şirketin amiri o gün oğlu anaokuluna başladığı için işe geç gelmişti.

Başka biri o gün donut alma sırası ona geldiği için halen hayattaydı.

Bir kadın o gün çalar saati çalmadığı için işe geç kalmıştı.

Bir başkası bir kaza olduğu için tıkanan New Jersey Otoyolu’nda trafikte kaldığı için o gün işe geç kalmıştı.

Biri otobüsü kaçırmıştı.

Biri üzerine yemek döküldüğü için kıyafetini değiştirmek zorunda kalmıştı.

Birinin arabası çalışmamıştı.

Biri çalan telefona bakmak için kapıdan geri dönmüştü.

Birinin çocuğu çok oyalanmış ve normalde hazır oldukları saatte evden çıkamamışlardı.

Biri taksi bulamamıştı.

En sıra dışı hikâyelerden birindeyse o sabah yeni bir çift ayakkabı giyen adam işe gelmek için uzun yol kat etmiş ve tam işe varmak üzereyken ayakkabının vurduğu ayağı su toplamıştı. Yara bandı almak için eczaneye uğramıştı. Ve o sayede bugün hâlâ hayattaydı.

Artık trafik sıkıştığında, asansörü kaçırdığımda, çalan telefona bakmak için kapıdan geri döndüğümde… Canımı sıkan tüm bu küçük şeylerde kendi kendime şöyle diyorum: "Burası Tanrı'nın tam şu anda bulunmamı istediği yer."

Siz de bir dahaki sefere sabahınız kötü gidiyormuş gibi hissettiğinizde, çocuklarınız yavaş hazırlandığında, araba anahtarını bulamadığınızda ya da trafikte kaldığınızda sinirlenmeyin.

Çünkü o anlarda Tanrı size göz kulak oluyor.

Dilerim Tanrı sizi o can sıkıcı küçük şeylerle kutsamaya devam etsin ve siz de onların olası faydasını kendinize hep hatırlatın.

(Çünkü bunlar bana hayatta kalma provalarıymış gibi geliyor.)

* * *

D: Gelecek yıl bir sürü insanın gideceğini hissettiğini söylemiştin, değil mi? (Evet) Bu birçok olasılıktan, ihtimalden biri mi yoksa kesin bir şey mi?

P: Bu farklı bir zaman. Bahsettiğim gerçekleşmiş olan olay… Geçen seneki (2001) önce bizim "eterik" dediğimiz yerdeydi ve sonra fiziksele geldi. Şu anda eterikte pek çok olay var. Bazısı büyük, bazısı küçük. Birçok farklı olasılık var ama şu anda potansiyelle çalışmakta olan biz bile hangisinin gerçekleşeceğini bilmiyoruz. Çünkü içinde bulunduğumuz zaman… bir daire görüyorum. Her şey ışıktan bir dairenin içinde tutuluyormuş gibi. Bir bütünü, ilahi olanı, ruhu temsil ediyor bu. Var olan her şeyi temsil ediyor. Ve o, içinde pek çok olasılığı bulunduruyor. Ve bizim şu anda bunları bilmemiz gerekmiyor. Değişiklikler yapıyormuşuz gibi hissediyorum. Hepsi tezahür etmeyebilir. Ve şimdi bunları geçip ötesini görüyorum. Ve kendimi çok daha rahat hissediyorum çünkü bunun üzerine kafa yormak

beni rahatsız etmişti.

D: Peki ama gelecek seneki süreç için insanları hazırlıyorsanız… Bir sürü olasılık ve ihtimal söz konusu olmalı. Koşullar değişirse ne olacak?

P: Bu o yüzden güzel. Biz insanlarla çalışıyoruz, ışığı yani kim olduklarını giderek daha çok görebilmeleri için onlara yardımcı oluyoruz. Böylece zamanı geldiğinde korkmuyorlar. Ve ne gelirse gelsin önemi yok çünkü onlar içinde kendi gerçek ışıklarını görmenin vakti bir gün mutlaka gelecek. Daha büyük bir genişlemeye adım atmalarının. Ve o zamanın nasıl geldiğinin bir önemi yok ve ben bunun bilincindeyim. Bu insanlarla çalışan yanım bunu biliyor. Daha büyük ışığa geçmenin bizim için birçok farklı yolu var. Ve oraya doğru gidiyoruz. Yakında hepimiz oraya gidiyoruz.

D: Ne kadar yakında? Eninde sonunda anlamında mı?

P: Bu yaşamdaki fiziksel bedenin bunu deneyimleyeceği anlamında yakında.

D: Her yaşam farklı uzunlukta olabiliyor tabii. (Evet)

Bedenimizin frekansının ve titreşiminin değişip hepimizin saf ışık halini alacağımız bir sonraki boyuta yükselişimizden bahsediyor olabilir gibi görünüyordu. Seanslarımın birçoğunda bundan bahsedilmişti ve bu bölümde ve kitap boyunca da daha ayrıntılı olarak bahsedilecek.

D: Ama biraz önce bir sürü insanın ayrılmasına neden olacak felaketlerin gerçekleşebileceğinden bahsetmiştin.

P: Bu mümkün. Geçitler açılacak. Gerçi tam olarak nasıl olacağını söylemek zor. Geçitler onların ne şekilde açılmasına ihtiyacımız olduğuna bağlı olarak, farklı yollarla açılacak. Ve bu konuda birçok farklı seçim yapılabilir.

D: Ama felaketlerde daha fazla sayıda insan aynı anda çıkış yapar.

P: Evet. Ama gelecek zamanlarda birçok kapı ve geçit açılacağı için birçok insan ışığa geçebilecek. Benim evimdeki patikalardan biri üzerinde yürür gibi.

D: Kafası karışanlara ve gitmek istemeyenlere ne olacak peki? Neler olduğuna bir anlam veremeyenlere?

P: Bedenleri gidecek. Bazen bunun farkına varamıyorlar çünkü enerji bedenleri fiziksel bedene bağlı kalıyor. O yüzden hâlâ bedenlerinde olduklarını sanıyorlar. Sadece kafaları karışıyor ve ne yapacaklarını bilemiyorlar. Ama onların yanında olanlar olacak ve onlara yardım edecekler. Bizim bu insanlara yardım ediş biçimimiz, onları kucaklayacak bir enerji göndermek. Ve enerjimiz onları sarmaladığında kendilerini rahatlamış hissediyorlar. Ve daha önce de bu rahatlamayı hissetmiş oldukları için dikkatlerini ona verebiliyorlar. Kendi enerjilerinde çok fazla kaos oluyor. Ama onları yatıştıran rahatlığı hissetmeye başlıyorlar çünkü bunu daha önce de hissettiler. Böylece dikkatlerini daha çok verebilmeye başlıyorlar. Ve anlamaya. Ardından kendi ruh parçaları temas kurabilir hale geliyor. Yani biz böyle insanlara yardım etmek için çalışıyoruz. Felaketlerde çok kaotik bir enerji oluyor. Tüm titreşimler hiç de rahat hissettirmeyen bir yönde hareket etmeye başlıyor. O nedenle rahatlatıcı ve yatıştırıcı bir enerji getirmen gerekiyor. Ki insanlar onu hissetmeye başlasın ve kendi enerjilerindeki kaos azalsın. Ve o kadar zorluk çekmeyenler, kendi kalplerinde, kendi içsel özlerinde huzurlu ve bağlantıda olanlar da var. Hatta onlardan daha çok var. Ve çok daha fazlası da geliyor. Bizim yaptığımız bu. Bunun için insanlarla çalışıyoruz. Geçit onların kendi özleri. Özleri aracılığıyla daha yüksek titreşimlere geçiş yapıyorlar. Ve bunu yaptıklarında huzurlu bir biçimde ve

gidebiliyorlar.

D: Peki ya kişinin inanç sistemi? Bu süreçte engelleyici olabiliyor mu?

P: Bazen olabiliyor. Korku o yüzden var. Suçluluk hissedenler, "Tanrı" diye adlandırdıkları şeyden korkanlar. Utanç içinde oluyorlar ve o yüzden korkuyorlar. Onlara ölümden, cehennemden korkmaları öğretiliyor. Bu da ışığı, ki o sadece sevgidir, benimsemelerini engelliyor. Her şeye hükmeden sevgidir ve sevgi evdedir.

D: Onlarsa kötü şeyler olacağını sanıyorlar.

P: Evet. Biz sevgiden ibaretiz. Ama o insan parçamız her yöne çekilebilir ve kolayca manipüle edilebilir yapıda. Adeta kil gibi ve bazen olmadığımız bir şeyin şeklini alıyor. Ve o zaman eve giden yolu görmek zorlaşıyor.

D: İnsanlar içinde bulundukları kültürün ve aldıkları eğitimin etkisinde kalıyor.

P: Ve derslerimizden biri de bu. Farklı şekillerde öğrenmek.

D: Başka patikalardan başka projelere gidildiğini de söylemiştin. Senin projen bu; peki diğer patikalardaki diğer projeler ne?

P: (İç çekme) Diğer insanlar, varlıklar… (nasıl kelimelere dökeceğini bilemedi) … çömlek çamurunu alıp bir şeyi onunla kaplarsın ve sertleşmesi için bırakırsın ya. Ve içinde çok güzel bir mücevher vardır ama dışı bu koyu renkli, çirkin hamurdur. İşte onlar buna benziyor. İçlerinin ne kadar güzel olduğunu bilmiyorlar; karanlık ve çirkin olduklarını düşünüyorlar. Onlarla da çalışan harika, sevgi dolu varlıklar var. Ama bu proje benim burada içinde bulunduğum projeden çok farklı.

D: Bunlar o insanların fizikseldeki enerjileri mi yoksa öbür tarafa geçiş yaptıktan sonraki enerjileri mi?

P: Hayır, sizin deyiminizle, onlar Dünya üzerinde değil.

D: Neredeler peki? Ruhlar aleminde mi?

P: Evet, kısmen enerjisel bir yer bu. Her şey enerji ama etrafındaki farklı bir titreşim. Çok ağır bir enerji. Bu gezegenden bile ağır.

D: Bu ruhlar negatif olarak görülebilecek şeyler yapan ruhlar mı? (Evet) Deyim yerindeyse o yüzden mi çamurla kaplılar?

P: Evet, öyleler çünkü çok negatife gittiler. İnsanlara zarar vererek – ya da onun gibi şeyler yaparak- diğerlerinin kötü hissetmesine ya da kendi ışıklarını bulamamasına neden oldular. Onlar karanlığı seviyor. Onların yolu da bu ve değişene kadar bunu yapmaya devam edecekler.

D: Böyleleriyle çalışmak ruhlar için çok sabır gerektiriyor olsa gerek.

P: Bunu yapabilmek için çok büyük bir sevgi ve ışık gerekir.

D: Ve adanmışlık. (Evet) O negatif ruhların başka bir yerde reenkarne olmalarına izin veriliyor mu?

P: Hayır, şu anda değil. Hayır.

D: Bana bu tür varlıkların negatifliklerini de beraberlerinde getirebileceği söylenmişti.

P: Evet, şu anda reenkarne olmuyorlar. Özellikle de Dünya'ya gelmeleri yasak. Ama başka yerlere de gelemiyorlar çünkü bu uzun soluklu bir proje. Ve bu içeriden gerçekleşmeli. Bu yüce ışık varlıkları orada onların yanında ve ışıklarını saçıyorlar. Bu büyük karanlığın içine işlemeleri gerekiyor. Bu da zaman alıyor- zaman değil, bu titreşimsel bir şey. Ve bu farklı bir yerde gerçekleşiyor. Farklı bir şekilde gerçekleşiyor. Ve onlar buraya gelemez. Hâlâ burada, fizikselde olanlardan oraya gidecekler var. Döngüde yaklaşmakta olduğumuz bir nokta var. Bunu görebiliyorum. Bu bir daire. Bir kopukluk yok. Ama başka bir yere geçiş yapacağımız bir noktaya yaklaşıyoruz. Ve oraya geçiş yaptığımızda insanlar titreşimlerine ve kendi enerjilerine bağlı olarak farklı yerlere gidecek. Ve o karanlık yere gitmesi gerekenler de olacak.

D: Dünya'da yaptıkları şeylerden ötürü mü?

P: Evet. Sayıları çok değil!

D: Ama bu karmayla ilgili, değil mi?

P: Onun gibi. Evet, öyle. Buna öyle de diyebiliriz ama bu onların enerjisiyle ilgili. Bu bir ceza değil çünkü onlar da oraya gitmeyi tercih eder. Onlar orada rahat eder.

D: Ama kilisenin öğrettiği gibi onlar oraya gitmeye zorlanmıyorlar, öyle mi?

P: Hayır, gitmek istiyorlar. Bu ceza değil.

D: Bu varlıklar öyle karanlık yerlerde olmayı istiyorlar.

P: Evet. Ve hâlâ ışıklarına da sahip oluyorlar çünkü içlerindeki ışığı görebiliyorum. O her zaman orada. Ama çamurla kaplı ve onlar sadece çamurdan ibaret olduklarını sanıyorlar.

D: Ama buraya geri gelemeyecekler çünkü Dünya değişiyor.

P: Kesinlikle. O nedenle artık buraya gelemezler. Her şey çok değişti. Onlar ışığı göremiyor. Onlar karanlığı görüyor. Ama titreşim değişikliği sayesinde, onlarla çalışmaya gönüllü olan bu yüce varlıklar sayesinde, içlerindeki ışığın parlamasına izin vermeye başlayacaklar. Ve içlerindeki ışık dışarıdaki ışıkla bağlantı kurduğunda karanlık kaybolacak. Ama bu gerektiği kadar zaman alacak. Ama bu olduğunda artık başka yerlere, tekrar tekrar gitmek ya da orada var olmak için, gidebilecekler ki ışıklarını yararlı olacak biçimde kullanabilsinler. Çünkü tüm mesele ışığı kullanmakla ilgili. Dünya denen bu yer dışında da bizim geri gittiğimiz ve yayıldığımız yerler var. Ama burası dairedeki o açıklığa doğru yaklaşıyor. Bunlar hep enerji. Farklı bir yer. Farklı bir enerji. Bunlar… nasıl söylesem. (Kelimeleri bulmaya çalıştı.) Ev değil! Ama ev gibi. Çünkü ev geldiğimiz yer, anlatabiliyor muyum?

D: Enerjisel kökenimiz.

P: Evet. Bu Dünya gezegeninde birçok farklı düzey (bunun doğru kelime olduğundan emin olamadı) bulunuyor. Ve enerjilerin, insanların tekrar yönlendirilmesi söz konusu olacak. Bir yeniden yönlendirme. O nedenle başka patikalardan rahat hissedecekleri başka yerlere giden insanlar olacak.

D: Yani illâ eve gitmek söz konusu olmayacak. Başka bir yere gitmek de söz konusu.

P: Doğru. Bazıları eve gidecek. Yani buraya yardıma gelmiş, başka bir yerde bulunması için bir neden olmayanlar. Onların burada bulunmalarının tek nedeni yardım etmek. Benim amacım da bu.

D: Onlar eve geri dönecek. (Evet) Ama diğerlerinin öbür tarafa geçiş yaptıktan sonra başka amaçları da olabilir, öyle mi? (Duraklama) Ya da sen dairede bunun önünün açılmasını sağlayacak bir noktaya geleceğimizden bahsetmiştin.

P: Bu, farklı patikaları, farklı düzeyleri açacak. İnsanlar rahat edecekleri yerlere gidecek. Orada da kendileri için doğru olan zamanda başka seçimler yapıp başka kararlar alacaklar.

D: Bunların hepsi insanların fiziksel yaşamlarında neler yapmış olduklarına bağlı olarak mı gerçekleşecek? (Evet) Yani karma o yüzden de işin içinde.

P: Evet. Karma, yani enerjilerinin dengesi, onları olmaları gereken yere götüren şey. Ve kimsenin cezalandırılması gerekmiyor. Şu anda evrenin çok özel bir yerindeki çok özel bir plandayız. Ve bu çok fazla iyiliğe vesile oluyormuş gibi görünüyor.

D: Ben öbür tarafa geçtiğinde herkesin eve gideceğini düşünüyordum. Senin tarif ettiğin yere gideceğini.

P: Evet ama herkes için ev farklı bir yer. Birinin eviyle diğerininki aynı değil. Özünde hepsi aynı olsa da aynı şeyin farklı seviyeleri var. Demek istediğim bu.

D: Bu insanların bazılarına başka yolların gösterileceğini söylemiştin. (Evet) Eve gitmek ruhsal plana gitmekten farklı o zaman.

P: Önce ruhsal tarafa gidebilirler ama ardından başka yerlere gitmeyi seçecekler. Bu gezegen ruhsal plana geçiş yapıyor.

D: Tüm gezegen mi?

P: Bir bakıma tüm gezegen çünkü daha yüksek olan titreşiminin farkına varacak.

D: Evet, bunu duymuştum. Gezegenin kendisinin titreşiminin, frekansının değiştiğini söylemişlerdi.

P: Öyle. Ben de o yüzden buradayım. Ve başkaları o nedenle buradalar. Gezegende bir farklı titreşime sahip bir sürü insan var. Çoğu yardım etmek için burada.

D: Ben gezegenin kitlesel olarak geçiş yapacağını duymuştum. Bu doğru mu?

P: Benim gördüğüm o.

D: Ama farklı titreşimlere sahip bir sürü insan varsa bu biraz zor olacaktır.

P: O yüzden bir sürü yol var. Bunlar geçitler. Dairedeki açıklık gibi şeyler. Biz o açıklığa vardığımız dairenin içine geçecekler ama dairede farklı yerlere gidecekler. Farklı yollara. Yani herkes için her şey yolunda gidecek. Herkes olması gereken yerde olacak. Dünyamızın etrafında başka bir varlık çemberi de var. Çok güzel enerjilerden oluşuyor. Fiziksel plandakilerle çalışan, bizimle birlikte olan güzel varlıklar. Bunlar meleklerimiz değil. Bunlar bizim "yükselmiş varlıklar" dediğimiz, bizim yaptığımız şeyi daha önce yapmış olanlar. Onlar bu enerjiden geçtiler. Ve kendi enerjilerini genişleterek bizim için patikalar yaratıyorlar. Bunlar daha önce bahsettiğim varlıklar.

Bu Patricia'nın sorularını yöneltmek için ideal zamandı. Bilinçaltını öne

çağırmam gerekmediğini biliyordum çünkü seansın başından beri Patricia'nın tüm bilgilere sahip olan yanıyla iletişim kuruyordum.

D: Patricia meditasyonlarında altın ve platin renkli varlıklar gördüğünden söz etmişti. Bahsettiğin varlıklar bunlar mı?

P: Ben gezegeni çevreleyen bir sürü farklı varlık görüyorum. Bir sürü farklı renk titreşiminden varlık. Mavi, beyaz, eflatun, altın, gümüş ve platin renklerini görüyorum. Bunların hepsi şu anda bize yardım etmek için gelen sevgi dolu enerjiler. Farklı renklerdekiler, aynı titreşime sahip farklı insanlara yardım ediyor.

D: Yani hepsi farklı renklere ve farklı titreşime mi sahip?

P: Renkler titreşimdir.

D: Ve bu varlıklar farklı renklere mi çekiliyorlar? (Evet) Yani bu ruhsal yardımcılar meleklerden farklı, öyle mi?

P: Evet, öyle. Melekler de bizimle ama bunlar farklı çünkü onlar bizi anlıyor. Bu varlıkların pek çoğu, bu fiziksel dünyada ya da benzer başka dünyalarda, bizimle benzer süreçten geçmiş. Bir titreşimsel plandan diğerine geçiş yapmanın nasıl bir şey olduğunu da biliyorlar. Onların yaptığı şey bu.

D: Peki senin gibi koruyucular ya da ruhsal yardımcılar bireylere yardım etmek için buradaysa onlar ne yapıyorlar?

P: Onlar bize, ruhsal yardımcılara yardım ediyorlar. Enerjiyi düşüren enerji dönüştürücülerinin bulunması gibi bir şey bu. Dünya üzerinde bu yüce varlıkların enerjisini barındıramayacak ya da kaldıramayacak çok insan var. Ama iki taraf arasında gidip gelebilenler de var. Biz de o aradaki gidip-gelenleriz.

D: Patricia bu yaşama gelirken böyle şeyler yapacağını biliyor muydu?

P: Hayır, Patricia bunu bilmiyordu. Patricia'nın ruhu biliyordu.

D: Evet, fiziksel olan böyle şeyleri en son öğrenendir.

P: Evet. Patricia kendini bir dolaba kapatmıştı, o yüzden bilmiyordu. Bir sürü şey deneyimledikten sonra artık dolaptan çıkıp "Tamam, ben artık dolapta değilim," demesi gerekecekti. Ve öyle de yaptı. Ve o altın rengi ışıkla bağlantılı. Bu onun enerjisi.

D: Ama biz insan olarak yaptığımız anlaşmaların ve bağlantılı olduğumuz şeylerin bilincinde olmayız.

P: Evet. O ruhsal ailesini hissetti. Ve evi de biliyor. Hem de çok iyi biliyor. Ve bazen oraya gitmek istiyor. Eskiden bu hayattan gidip oraya dönmeyi çok arzulardı ama bunun için kendini asla öldüremezdi.

D: Çünkü belirli kontratlarımız var, öyle değil mi?

P: Evet ve o burada olması gerektiğini biliyordu. Burada yapılacak bir şey olduğunu biliyordu. O yüzden burada kaldı. Ve sonunda kim olduğuyla ilgili gerçek bir anlayışa erişti. İlişkilerinde yaşadığı sorunların çoğu anlaşma öyle olduğu içindi.

D: Nasıl bir anlaşma?

P: Anlaşmayı seçmek zor olan yoldu. Bu bir seçimdi. O yoldan gitmek zorunda değildi ama o bunu seçti.

D: Bir seçimin söz konusu olduğunu ve onun zor olan yolu seçtiğini söyledin. Diğer yolu seçse nasıl olurdu? Bunu görebiliyor musun?

P: Evet. Sanırım çok daha gençken ölürdü.

D: Neden öyle düşünüyorsun?

P: Çünkü… bu biraz karmaşık bir konu ama bilmesinin vakti geldi. İfade edecek kelimeleri bulmalıyım. Kolay yolu seçseydi, fiziksel yaşamında bir sürü insana yardım etmesine olanak sağlayan bilgileri edinemezdi. Zorlu yolu kabul etmek ona bir sürü deneyim ve bilgi öğretiyor. Ve bir sürü kişi bunlardan yararlanabilir. Bunu yapmak zorunda değildi. Diğer tarafta

kalıp sadece oradan da yardım edebilirdi. Evden. Bu bir nevi şaka gibi. Çünkü o hep eve gitmeyi arzuladı ve insanların da oraya gitmesine yardımcı oluyor. İşi bu.

D: Ama farkında olmasa da geceleri oraya gerçekten de gidiyor.

P: Evet, oraya gidiyor. Fiziksel bedeni bazen o kadar enerjiyi kaldırmakta zorlanıyor. Ve sağlıklı olsa da çok dikkatli olmak ve bedenine ekstra iyi bakmak zorunda çünkü bedeni yüksek miktarda enerji barındırıyor. Ve artık çok daha dikkatli olmalı çünkü enerjiler titreşim olarak giderek daha yükseliyor. Bedeninin altın ışıkla dolduğunu ve altın enerjiye dönüştüğünü görüyorum. O bunu yapabilir. Böylece giderek daha fazla enerji barındırabilir. Giderek daha çok altın ışığa dönüşerek. Altın ışık onun geldiği yer. Ve fiziksel beden altın ışığa dönüştükçe daha fazla insanın da buna dönüşmesine yardımcı olabilecek. Yani bu yoldan gitmeyi seçmiş olanların dönüşmesine. Altın ışık otoyolundan gitmeyi seçenlerin de diyebiliriz. Ama artık bunun için sona geliyoruz. Son günlere.

D: "Son günler" derken neyi kastediyorsun?

P: Hepimizin farklı yerlere gideceği, dairedeki o noktaya gelmemize az kaldı.

D: Bedeni uyurken onun ruhsal tarafta ölmek üzere olan insanlarla çalıştığını ve öbür tarafa geçmelerine yardımcı olduğunu söylemiştin. (Evet) Ama fizikselde de o bir bakım evi çalışanı.

P: Çok şey yaptı. O iki dünyayı da hissediyor. O her zaman iki dünyayı da hissedebildi.

D: O yüzden mi bakım evinde çalışmaktan rahatsızlık duymuyor? Uyurken kurduğu bağlantıdan ötürü mü bu?

P: Evet. İnsanların eve gitmesine yardımcı olmaktan mutluluk duyuyor çünkü bunun ne kadar harika bir duygu olduğunu biliyor.

D: Tabii ruhsal düzeyde çalışmak daha kolay oluyordur, öyle değil mi?

P: Evet, onun için daha kolay.

D: Çünkü ölmekte olan insanlarla fizikselde çalışırken araya fizikselin –"programlamaları" demek istiyorum – giriyor.

P: İnsanlar fizikselde korku, çok fazla korku duyuyor. Onun yaptığı da insanların korkuyu yenmesine yardımcı olmak. Çünkü onun ölüm korkusu yok. Ve insanlar onunla beraberken onun gerçeğini hissediyorlar. Çünkü o gerçek. O öyle. O, sevgi enerjisiyle bağlantıda.

D: Böylece insanlara daha etkili bir biçimde yardımcı olabiliyor. Ama onun Dünya'da başka yaşamları da oldu, değil mi? (Duraklama) Çünkü onun bir yandan ruhsal tarafta var olurken bir yandan da burada Patricia'nın yaşamını yaşadığını söylemiştin.

P: Bu sorunun cevabı hem evet hem hayır gibi. Onun bir parçasının yaşamları oldu. Ama Patricia olan parçasının değil, ruhunun diğer parçalarının.

D: Çünkü biz bunu reenkarnasyon olarak düşünüyoruz.

P: Evet, bir bakıma öyle ama daha farklı. (Kelimeleri bulmakta zorlandı.) Ruhsal yolda çalışmalar yapan, ruhsal yönden büyük önemi olan birçok yaşam yaşamış bir ruhtan geldi o. Ve bu yaşamlar onun ruhuna kendilerindeki enerjiyi, bilgiyi ve kazanımları getirdi. Yani Particia olan parça, bu yaşamların hepsinden küçük parçalar edindi. Evle ve ailesiyle (yani ruhsal ailesiyle) daima bağlantıda olduğunu asla unutmamalı. Ve çok sevildiğini.

* * *

Ekim 2002'de Minneapolis'te gerçekleştirdiğim bir seansta da benzer bir durumla karşılaştım. Bir dizi konuşma ve atölyeler gerçekleştirmek için Minneapolis'e gelmiştim ve hemen ardından Avustralya ve Yeni Zelanda'ya gidecektim. Bu seans, burada Ida diye adlandıracağım emekli bir öğretmenle

gerçekleştirildi.

Dediğim gibi, normalde tekniğimde imgelemi başlatmak için kişiden kendini güzel bir yerde hayal etmesini isterim. Ardından rahatlama telkinlerinden oluşan giriş kısmını (induction) kişinin buluttan inmesiyle sonlandırırım. Ama bu seansta Ida giriş kısmını tamamlamamı bile beklemedi. İmgelediği güzel yeri anlatmaya başladı ve anlattığı yer Dünya'da olacak bir yere hiç de benzemiyordu. Giriş kısmını tamamlamama gerek kalmadan gittiği yeri tarif etmeye başlamıştı. Bu arada sırada olur. Ben de böyle bir durumun farkına varmayı ve bundan sonra nasıl ilerlemem gerektiğini artık öğrenmiş bulunuyorum. O nedenle mikrofonu hemen çalıştırdım. Işıkla dolu bir yer olan kendi gezegenindeki çok güzel bir bahçeyi tarif etmekteydi.

I: Etrafta gezinen harika varlıklar var. Burada sadece sevgi var. Ve burası çok güzel, çok huzurlu, çok ahenk içinde bir yer. Benim geldiğim yer burası.

D: Orada bir bahçe mi var demiştin?

I: Ah, evet. Çok güzel bir bahçe. Tanrı'nın altın ışığıyla parlıyor. Işıl ışıl ve tamamen huzur, sevgi ve ahenk içeren bir enerji ve frekansta. Çok güzel altın rengi çeşmeler var. İçlerinden akan şey suymuş gibi görünüyor ama aslında içlerinden akan Tanrı'nın özü. Burası saf güzellik, sevgi ve mutluluk dolu.

Bu yer Patricia'nın bir hafta önce tarif ettiği yeri andırıyordu.

I: Biz hepimiz ışık varlıklarız. Birbirimizi özümüzden ve titreşimsel frekansımızdan tanıyoruz. Sözel iletişim yok. Sözcükler olmadan konuşuyoruz. Herkes birbirinin söylemek istediği şeyi titreşiminden

yakalıyor. Ben buradan geliyorum. Ve burası tam bir mutluluk, huzur ve ahenk olan bir yer. Uykudayken buraya gidip geliyorum. Konseyle buluşuyorum ve bu Dünya planında yapmamız gereken işleri konuşuyoruz.

D: Konsey nerede?

I: Konsey bu gezegende de bulunuyor. Ve biz bu güzel bahçelerde buluşuyoruz.

D: Bunu uykudayken yapıyorsun.

I: Evet öyle. Uyku halindeki frekansta. Fiziksel formum ve fiziksel zihnim bunu hatırlamasa da bunu sürekli yapıyoruz. Uykudayken bazı işlere de koşturuyorum. Bu Dünya planında çeşitli varlıklarla etkileşimime bakıyoruz. Ve ne zaman yardım edilmesi gereken bir konu olsa, yapmam gereken işle ilgili rehberlik ve yönlendirme alıyorum.

D: Tanıdığın insanlarla ilgili olarak mı yoksa başkalarıyla mı?

I: Bazılarını tanıyorum ama tanımadıklarım da oluyor.

D: Gece onlarla buluştuğunda bu insanlara nasıl bir rehberlik sunuyorsun?

I: Onlarla birçok düzeyde çalışıyorum. Zihinle çalışıyorum. Günlük yaşamlarında değişim gösterebilmeleri için zihinlerine şablonlar aşılıyorum. Bazılarını şifalandırıyorum. Birçoğu için şifa frekansları ve şifa enerjileriyle çalışıyorum. Ayrıca savaş bölgelerine gidip yaralananlarla da çalışıyorum. Acı çekenlerle. Afganistan'da çok çalışma yaptım. (2002) O ülkede çok fazla travma ve acı var. Sadece Amerikan askerleriyle ve diğer barış güçleriyle değil, olan şeyler sonucu travma görmüş yerel halkla da. Oraya bu kadar bomba düşmesine alışık değiller. İlkelerinin bu kadar yara almasına alışık değiller. Burada çok fazla yıkım var. Sadece yarısını medyanızda ya da haberlerinizde görüyorsunuz.

D: Buna inanırım. Orada gerçekte nelerin yaşandığından haberimiz yok.

Seansın geri kalanında 2003'te başlayacak Irak savaşı ile ilgili öngörüler üzerine konuştuk. Bunlar son derece doğru öngörülerdi ama onlara bu kitapta yer verip vermemekte kararsız kaldım. Burada sadece uyku halindeyken yaptığımız ve bilincinde olmadığımız işlerle ilintili kısma yer vermek istedim. Bize savaş sırasında birçok ölenin olacağı ve Ida gibilerin "uykudayken" onları doğru yöne yönlendirmekle meşgul olacakları söylenmişti.

* * *

Ruhsal tarafta pek çok okul bulunur. Bunlar Ölümün Ötesi kitabımda işlenmişti. Bu okulların en gelişmiş olanları, bilinen ve bilinmeyen her şeyin öğrenilebileceği Büyük Öğrenme Salonları'nın da içinde bulunduğu Bilgelik Tapınağı kompleksinde yer almaktadır. Aron Abramsen'ın Holiday in Heaven (Cennette Tatil) adlı kitabında da bunlardan söz edilmektedir. Bu okullardaki öğretmenlerin çoğu karmalarını büyük ölçüde tamamlamış ve ders almak için artık Dünya'ya dönmesi gerekmeyen gelişmiş rehberlerden oluşmaktadır. Bu öğretmenler artık başkalarını eğitecek seviyeye gelmiş ruhlardır. Kitabımda da söylendiği gibi, "Bir rehbere ihtiyacın olduğu sürece bir rehber olamazsın." Normalde rehber olma eğitimi, kişinin Dünya planından ayrılmasıyla başlar. Rehberler ve yaşlı ruhlar, kişinin ardında bıraktığı yaşamı gözden geçirdikten sonra bu ilerlemeye hazır olup olmadığına karar verirler. Ancak Dünya'da işler hızlı değişmeye başladığı için eğitimin de onunla birlikte değişmesi gerekiyor. Şu anda Dünya'da çok fazla problem yaşandığı için pek çok gelişmiş ruh burada enkarne oluyor. Kendi karmaları üzerine çalışmak için değil, fizikselde başkalarına yardımcı olmak için. Tabii ki bu insanlar Dünya'ya belirli amaçlar için gönderilmiş

gelişmiş ruhlar olduklarının bilincinde olmuyorlar. Ama yaptığım çalışmalarda böyle ruhlarla her geçen gün daha çok karşılaşıyorum ve bilinçaltları da yapmaları gereken bir iş olduğunu ve zaman harcamaktansa bir an önce işe koyulmaları gerektiğini çekinmeden söylüyor. Hipnoz çalışmalarımın ilk zamanlarında böyle şeylerden bahsedilmiyordu. Şimdiyse neredeyse her danışanda aynı mesaj veriliyor. Zamanın daraldığı ve gönüllü oldukları işe bir an önce başlamaları gerektiği özellikle vurgulanıyor.

Dünya planına gelen pek çok gelişmiş ruh olduğundan ruhsal eğitimlerin bazıları uykuda veriliyor. Bu ruhların aldığı eğitimlerin bir kısmı, ölüm süreciyle Dünya'dan ayrılan ruhlara nasıl yardım edebilecekleri üzerine. Uyku halindeyken daha deneyimli bir rehber eşliğinde bu yardımları gerçekleştiriyorlar. Yeterince eğitim, deneyim ya da kendine güven sahibi olana kadar da bu işi tek başlarına yürütmeleri için sahaya gönderilmiyorlar. Asıl görevleri kişiyi yaşadığı kafa karışıklığından kurtararak doğru yöne yönelmesini sağlamak oluyor ve daha deneyimli ve uygun bir "karşılayıcı" da görevi oradan devralıyor. Zaten bedeni terk etme zamanı gelmemiş bir yardımcının bundan öteye gitmesi de mümkün olmuyor.

* * *

Yaptığım çalışmalarda gerçek parçamızın, yani ruhumuzun ya da özümüzün hiçbir zaman uyumadığını keşfettim. Yorulan ve dinlenmesi gereken parçamız, fiziksel bedenimiz. Ruhunsa buna ihtiyacı yok. Her zaman demişimdir: "Biz uyurken ruhumuz yaşamaya devam etmek için bedenimizin uyanmasını beklemek zorunda kalsaydı, çok sıkılırdı." Bedenimiz uyurken ruhumuz kendine özgü bir sürü macera yaşıyor. Dünyanın dilediği yerine seyahat edebiliyor, ruhsal tarafa geçip rehberleriyle, ustalarıyla ve daha yaşlı

ruhlarla sohbet edebiliyor ya da daha fazla bilgi sahibi olabilmek için sınıflara katılabiliyor ve eğitimler alabiliyor. Rüyalarında okula gittiklerini gören birçok okuyucum var. Onlara rüyalarının muhtemelen gerçek olduğunu çünkü ruhun ziyaret etmeyi en sevdiği yerlerden birinin orası olduğunu söylüyorum. Ayrıca başka gezegenlere ve boyutlara da seyahat edebiliyor. Normalde bilinçli tarafımız uçma ve bilmediği yerlere gitme hissi dışında bu yolculuklarla ilgili herhangi bir şey hatırlamıyor. Kişinin bedenden çıkıp gördüklerini hatırlamak üzere kendini eğittiği astral seyahatler de buna benzer deneyimler. Fiziksel yaşam boyunca ruh, bedene adeta tasma görevi gören gümüş bir kordonla bağlı oluyor. Bu göbek bağı, fiziksel beden ölene kadar kopmuyor. Ölümle birlikte bu bağ kesiliyor ve ruh "eve" dönmek üzere serbest kalıyor. Ruh geceleri seyahat ederken ise daima kordonla bedene bağlı kalıyor. Bedenin uyanıp hayatına devam etmesi gerektiğindeyse ruh bu kordondan bedene geri çekildiğini hissediyor. O noktada ruh makarayla çekilir gibi bedene geri geliyor ve beden uyanıyor.

Birçok insan bana uyandıkları zaman yaşadıkları tuhaf bir histen söz etti. Aynı his uykuya dalarken de deneyimlenebiliyor. Geçici bir felç hali deneyimlediklerini ve bunun çok korkutucu olabildiğini söylüyorlar. Bir keresinde bir kadın, yaşadığı bu durumdan ötürü doktorun kendisine "uyku apnesi" teşhisi koyduğunu ve gerçekleştirdiği uyku testleri için kendisinden 1700 dolar aldığını anlatmıştı. Aslında bu olay hiç de o kadar komplike olmayan ve zaman zaman gerçekleşen doğal bir fenomen. Ruh bedenden çıktığında beynin başka bir tarafı bedenin işlevlerini yerine getirmeye devam ediyor. Beden adeta otomatik pilotta gidiyor. Ruh bedene döndüğündeyse beyin/beden bağlantısının yeniden kurulması gerekiyor. Beden bu bağlantı tam olarak kurulmadan uyandığında da geçici bir felç hissi deneyimlenebiliyor. Ruh bedene tam olarak geri dönmemişken, kişinin ani

bir gürültüyle uyandığı vakalarla çalıştım. Eğer birkaç dakika için rahatlamayı başarabilirlerse her şey kısa sürede normale dönüyor. Aynı his, ruh bedenden ayrılırken de deneyimlenebiliyor. Bu fenomen ruh ve bedenin ne kadar ayrı, ama aynı zamanda da ne kadar bir olduğunu gösteriyor. Beden, içinde yaşam kıvılcımı olmadan var olamazken ruh ya da öz, beden olmadan da var olabiliyor. Ölümde ruh bedenden son kez ayrıldığında aralarındaki bağ kopuyor ve beden anında bozulmaya başlıyor. Ruh bedene hayat vermiyorsa tüm sistemler kapanıyor. Ölümden sonra gümüş kordon bir kez koptuğundaysa ruh artık bedene geri dönemiyor.

Bu seansta ve diğerlerinde "gerçek" benliğimiz olan ruhun beden uyurken sadece seyahat edip maceralar yaşamakla kalmadığını, aynı zamanda da çalıştığını görüyoruz. Görünen o ki astral düzlemde de bir sürü iş gerçekleştiriliyor. Bir seansta da bana söylendiği gibi, "Bunlar siz farkında olmasanız da gerçekleşiyor. Bu sizin kontrolünüzde olan bir şey değil. Bunlar varlığınızın bilincinde olmadığınız yanları. Bu konuda hiçbir şey yapamazsınız. Bunlar çok doğal şeyler, o yüzden de kafaya takmaya gerek yok." Reenkarnasyon ve diğer metafizik kavramlar için de aynı şey geçerli. Kişi onlara insansa da inanmasa da yaşanıyorlar. Bana bunları tam anlamıyla kavramamızın asla mümkün olmayacağı söylenmişti. Bu imkânsız. Anlamak ve kavramakla ilgili sorun zihinde yatıyor. Sorun beyin değil, sorun zihin. Bu kavramları bütünüyle kavrayabilecek bir yapıya sahip değil. O nedenle bana da bu büyük kavramlarla ilgili ancak küçük parçalar ve ipuçları verilebiliyor. Ancak zaman içerisinde daha fazlasını bilmemize izin veriliyor gibi görünüyor. Ama yine de verilen bilgileri anlamaya çalışmak, uzay ve zaman duvarındaki küçük bir çatlaktan öbür tarafı görmeye çalışmaya benziyor. Resmin bütününden ziyade ancak çok minik bir kısmını görebiliyoruz.

* * *

Ruh fiziksel bedende bir insan yaşamı döngüsü daha yaşamayı seçtiğinde, bu sefer neyi başarmak istiyorsa onunla ilgili bir planla Dünya'ya gelir. Buraya gelmeden önce yaşlı ruhlar ve ustalarıyla buluşmuş, onlarla birlikte ardında bıraktığı yaşamı değerlendirmiş ve yenisiyle ilgili kararlar almış, planlar yapmış ve hedefler belirlemiştir. Ödenecek borçlarla ilgili olarak ilişki kurduğu diğer ruhlarla anlaşmalar yapmıştır. Onların da izniyle belirli şeyler çözümlenecek ve belirli dersler alınacaktır. Ve böylece bir yılbaşı hediyesi gibi paketlenmiş küçük, tatlı planıyla Dünya'ya geri döner. Ama sorun şu ki, burası bir özgür irade gezegenidir. Dünya'yı bu kadar zorlu bir yer yapan da budur. Ve diğerleri de kendi küçük, tatlı planlarıyla buraya gelmiştir. Özgür iradeden ötürü bu planlar, umutlar ve korkular bazen birbiriyle çakışır. Üstelik ruh buraya planıyla ilgili her şeyi unutarak gelir. Planı sadece bilinçaltı hatırlar. Bir keresinde sormuştum: Neden hatırlamamamız gerekiyor? Hatırlamak işleri kolaylaştırmaz mıydı? Aldığım cevapsa şuydu: "Cevapları bilseydiniz, bu bir sınav olmazdı." İşte bu yüzden Dünya'ya geliriz ve hayallerimiz, amaçlarımız ve başarmak istediklerimizin peşinden koşarken önümüze çıkacak tüm zorluklarla yüzleşmeye hazır olduğumuzu düşünürüz. Ama çoğu zaman düşündüğümüz kadar hazır değilizdir. Diğer taraftan her şey çok kolaymış gibi görünür. Ama fiziksel yaşamın zorlukları içinde debelenirken bizi "insan" yapan şeylere kapılıp gideriz. Şans bizden yanaysa sınavda başarılı olur ve bir sonraki "sınıfa" geçeriz. Ya da çuvallarız ve buraya geri gelip her şeyi tekrar etmemiz gerekir. Bu yaşamdaki dersleri almadan ve sınavları geçmeden bir sonraki sınıfa ya da derslere geçemeyiz. Sınıfı tekrar edebilirsiniz ama sınıf atlayamazsınız. Bu okulda çok katı kurallara sahip çok katı hocalar bulunur. Ama bu hocalar aynı zamanda çok

nazik, adil ve anlayışlıdır da.

Buraya gelmek için bir planımız olduğu gibi, buradan ayrılmak için de bir planımız vardır. Gelmeden önce herkes buradan nasıl gideceğini de planlar. Bu cümle duygulardan arınmış, net bir biçimde ifade edilmiştir ve öyle de karşılanmalıdır. Bu planların hiçbirinin bilincinde değilizdir ve muhtemelen en iyisi de onları hatırlamamaktır. İnsanlar her zaman ölmek istemediklerini, hastalanmak istemediklerini ve sevdiklerinden ayrılmayı planlamadıklarını söyler. Ölümlerini önceden planlamış oldukları gerçeğini şiddetle reddederler. Ama bu, bildiğimizin ve kavrayabileceğimizin çok ötesinde bir planın parçasıdır. Dolayısıyla da sınırlı insan zihnimizle yapabileceğimiz tek şey, bu konuya duygulardan mümkün olduğunca arınarak, mantıkla yaklaşmaktır.

Bir ruhun fizikselden ayrılmaya karar vermesinin birçok nedeni olabilir. Ya amacına ulaşmıştır, planını gerçekleştirmiştir ve bu yaşamda çözmesi gereken karmayı çözmüştür ve artık yaşamaya devam etmesine gerek kalmamıştır. Ya da varlıklarının oluşturduğu engel ortadan kalktığı takdirde diğerlerinin daha hızlı gelişim göstereceğine kanaat getirmiştir. Böyle durumlarda ruh kendi ilerleyişine devam etmeye karar verir ki diğerleri de kendi yollarında ilerleyebilsin ve bir başka deyişle “artık büyüsün.” Bu nedenler genelde dışarıdan anlaşılmaz ve ancak derin ruhsal arayışlardan sonra keşfedilebilir.

Bir ilginç senaryo da bazı insanların hayatlarının zincirleme olaylar sonucu bambaşka bir yöne gitmesi ve yaşam amaçlarını yerine getirebilmelerinin imkânsızlaşmasıdır. Büyük ihtimalle özgür irade aracılığıyla aldıkları uygunsuz kararlar nedeniyle yaşam amaçlarını yerine getirememişlerdir. Bu nedenle ölmeye ve içinde bulundukları durumdan sıyrılarak baştan başlamaya karar verirler. Bir dahaki sefere aynı hatalara

düşmeyeceklerini umarak tabii.

Bu duruma yine ilginç ve belki daha uygun bir alternatif de kişinin yaşamının "ölmesidir". Kişi yine hayatındaki zincirleme olaylar sonucunda yaşam amacını gerçekleştirememiş durumdadır. Fiziksel olarak ölüp baştan başlasa çok zaman kaybedecektir. Ya da belki de amacını gerçekleştirmesi için gereken aynı fiziksel koşulları bir daha bulamayacaktır. Böyle bir durumda kişi ölmek yerine yaşamının ölmesine ve o şekilde her şeye baştan başlamaya karar verir. Hayatında değer verdiği her şeyi, özellikle de sahip olduğu maddi şeyleri kaybeder. Böyle bir senaryo kişinin hayatta gerçekten önemli olan şeylere odaklanmasını da sağlar. Ve insan sahip olduklarına tutunmak istese de hayatta gerçekten önemli olan asla maddi varlık değildir. Her şey elinden alındıktan sonra kişi, yaşam amacını gerçekleştirmek üzere yepyeni bir hayata başlayabilir. Buraya yapmak için geldiği şeyleri yapabilir. Maddi dünyaya kendini çok kaptırmış olduğu için her şeyin elinden alınması gerekmiştir. Dikkatini dağıtan maddi şeyler ortadan kalkınca doğru yönde ilerleyebilir. Benzer bir olay benim ailemden birinin de başına geldi. Kontrolü dışında gelişen olaylar sonucu maddesel olan her şeyini kaybetti: evini, işini, mesleğini ve sahip olduğu her şeyi. Bu olay o sırada kendisine kaderin bir sillesi ya da Tanrı'dan gelen bir cezaymış gibi göründü. Bunların başına neden geldiğini anlamak çok güçtü. Ama bu olayın aslında başka bir yöne doğru gitmesini sağlamak için başına geldiğini zamanla gördü. Başından beri gitmesi gereken, ama başka bir yaşam tarzında takılı kaldığı için gidemediği yöne doğru gitmesi için. "Bir kapı kapanır, bir kapı açılır" derler. Böyle durumlardaysa o kapı öyle bir kapanıyor ki başka bir yöne doğru ilerlemekten başka çare kalmıyor. Geri dönmek gibi bir seçenek bulunmuyor. Çoğu zaman felaketmiş gibi görünen olaylar, aslında en büyük armağanları barındırıyor.

Böyle kökten çözümlere başka bir örnek de bir danışanımdan gelmişti.

Sohbetimiz sırasında adam bana gençken başına gelen korkunç bir olaydan bahsetti. Büyük bir şehrin ara sokaklarından birinde bir çetenin saldırısına uğramış ve defalarca bıçaklanarak ölüme terkedilmişti. Sürünerek ana caddeye varmayı başarmış ve kendisini bulan biri tarafından hastaneye götürülmüştü. Durumu çok ciddiydi ve uzun süre hastanede yatmıştı. Seansımızda öğrenmek istediği şeylerden biri bu korkunç deneyimi neden yaşadığıydı. Bu başına neden gelmişti? Seans sırasında bilinçaltıyla temas kurduğumda bu soruyu ona sordum ve çok şaşırtıcı bir yanıt aldım. Bilinçaltı dedi ki, "Ah, onlar kendisine yardımcı olmaya gönüllü olmuş arkadaşlarıydı." İçimden, "İnsanın böyle arkadaşları varken düşmana ne ihtiyacı var?" diye geçirdim. Bu hiç de bir arkadaştan bekleyeceğin bir davranış değildi!

Bilinçaltı her şeyin öbür taraftan organize edildiğini açıkladı. Adamın hayatı yanlış yöne gidiyordu ve hayatını değiştirecek sert bir önlem alınmadığı takdirde gitmesi gereken yola giremeyecekti. Dikkatini çekmek için daha üstü kapalı girişimlerde bulunmuşlardı ama hiçbiri işe yaramayınca bu saldırı ayarlanmıştı. Kökten, dramatik ve akıl almaz bir müdahale olabilir, evet. Ama bu örnek, kişinin fiziksel olarak dünyadan ayrılması gerekmeden hayatını "yoluna koyması" için evrenin ne kadar ekstrem yollara başvurabileceğini net bir biçimde ortaya koyuyor. Muhtemelen bu plan da işlemeseydi sonraki adım bu hayattan ayrılması olacaktı.

Ruh fizikselden ayrılma zamanının geldiğine karar verdiğinde ölmesini sağlayacak koşulları ayarlamaya başlar. Gerçekleştirdiğim regresyonlarda bununla ilgili ilginç bir konu ortaya atılmıştı: böyle durumlarda günümüzün tıbbı bir sorun teşkil ediyordu. Kişi bir hastanede ölüyorsa genelde doktorlar günümüzde kullanılan harika ekipmanlarla kişiyi hayatta tutmaya çalışıyordu. Ayrıca kişinin fiziksel bedeni hayatta kalamayacak derecede zarar görmüş olsa bile ailesi ölmesine rıza göstermiyordu. O nedenle herhangi bir engelle

karşılaşmadan ölmenin en hızlı ve kolay yolu, bir kazada ya da doğal afet gibi bir olayda ölmekti. Bu tarz ölümlerin bazıları "görünmez kaza" olarak adlandırılır ve gerçekten de çok acayip olabilirler. Ben her zaman gitme zamanın geldiyse ecelin seni oturma odanda otururken bile bulacağına inanmışımdır. Bir eve girerek birisini öldüren arabalar, hatta uçaklarla ilgili pek çok olay duyduk.

Ben 2003'ün sonlarında bu satırları yazarken İran'ın Bam kentinde 41.000 kişinin ölümüne neden olan bir deprem gerçekleşti. 2004 Noel'inde, henüz tamamlanmadığından bu kitapla basına gitmemiz mümkün değilken, Endonezya sahillerinde 9.3 şiddetinde korkunç bir deprem ve tsunami gerçekleşti. Son sayımda neredeyse 200.000 insanın öldüğü açıklandı. Aynı anda dünyanın başka yerlerinde de toprak kaymaları ve çığ düşmeleri sonucu birçok insan hayatını kaybetti. Bu bölümde aktarıldığı gibi insanlar sıklıkla toplu bir şekilde dünyadan ayrılmaya karar verir. Bu kararlar bilinçaltı düzeyde alınır ve bunun gerçekleşmesi için düzenlemeler (ya da Patricia'nın deyimiyle "provalar") yapılır. Ayrıca orada olmaması gerekenler ya da mucizevi şekillerde kurtulması gerekenler için de gerekli ayarlamalar yapılır. Düşecek bir uçağı son dakikada kaçıran insanlarda olduğu gibi. Ya da son dakikada gelen bir telefon yüzünden evden çıkması geciken ve korkunç bir trafik kazasına karışmaktan kıl payı kurtulduğunu sonradan öğrenenler gibi. Böyle olaylarda koruyucu meleklerimizin de payı olduğuna inanıyorum. Üstü kapalı yönlendirmelerle ya da "kafamızın içindeki o kısık sesle" bizi uyarmakla meşguller. Ama bazen bizi koruma girişimleri hiç de o kadar üstü kapalı olmuyor. Sezgilerimize ve "içimizdeki sese" kulak vermeyi öğrenmemiz gerekiyor.

BÖLÜM 13

YEDİLİNİN İLKİ

Bu seans Ekim 2002'de Glastonbury Ekin Çemberleri Konferansı'nda (Glastonbury Crop Circle Conference) konuşma yapmak üzere İngiltere'nin Glastonbury kentine gittiğimde gerçekleştirildi. Glastonbury antik çağlarla bağlantısı olan çok eski bir kenttir. Gittiğinde oradaki muazzam enerjiyi hissetmek mümkündür. Bu seansı meydanın hemen ilerisinde bulunan pansiyonumuzda gerçekleştirdik. Danışan, Robert, seans için Londra'dan trenle gelmişti. Birkaç senedir kanallık (channeling) yapıyordu ve kanallıkla gelen mesajları içeren bir kitap yayımlamıştı. Her ne kadar kanallık yapıyor olsa da kendisiyle, özellikle de hayatında gitmesi gereken yönle ilgili tatmin edici mesajlar alamamıştı. O nedenle bazı şeyleri netleştirmek için benden bireysel bir seans almak istemişti. Ben bilinçaltının da iş birliğiyle, danışanın hayatı için en doğru seçimin ne olduğunu bulmasına yardımcı olmaya çalışırım. Robert kanallıktan ötürü trans haline geçmeye alışkın olduğu için çok hızlı bir şekilde derinleşebildi. Kanallık yapanlarla, medyumlarla, şifacılarla ya da düzenli olarak

meditasyon yapanlarla çalışırken çoğu zaman böyle olur. Çünkü trans hali aşina oldukları bir durumdur.

Ondan güzel bir yere gitmesini istediğimde halihazırda biriyle temasa geçmişti bile. O nedenle normalde bulut yöntemini gerektiren giriş telkinlerini tamamlamama gerek kalmadı. Danışanlarımın sorularıma verdikleri yanıtlardan nerede olduklarını genelde anlarım. Ve normal bir güzel yerin kulağa nasıl geldiğini bilirim. Tarifleri kulağa dünyevi geliyorsa, bu genellikle ilk ipucudur. Kayıt cihazını çalıştırdım ve kayda geçmesi için o ana kadar söylediklerini özetledim.

Bir şelalenin kenarında bulunan güzel bir yerde olduğunu gördü. Yanında gri sakallı yaşlı bir adam vardı. Normal bir yerde olmadığının ilk göstergesi buydu. Robert zar zor duyabildiğim çok kısık bir sesle devam etti. "Diyor ki, 'Çok acı çekiyorsun. Buraya gel.' Bilgi dağıtmak istiyor. Benim bilgi dağıtmam gerektiğini söylüyor. O da bu bilginin yaratılmasında rol oynamış. 'Sen o bilginin aracısısın. Acıyı anlaman lazım.'"

D: Acıyla neyi kastediyorsun?

R: İnsan bedenindeki etkilerini. Taşıdığı yükü. Oğlan. Oğlanla konuşuyor. Bu oğlanla.

D: Kendini bir oğlan çocuğu olarak mı görüyorsun? (Evet) Kaç yaşlarında?

R: Oğlan üç yaşında.

D: Ve o da şelalenin bulunduğu bu güzel yerde mi?

R: Şu anda orada. Her zaman güzel olması gerekmiyor. Bu moleküler yapının, onun pozitif ve negatif dengesinin çok boyutlu deneyimi. Çocuk öğrenmek ve öğretmek için burada. Sadece çiçekler yok, canlı çiçekler ve ölü çiçekler de var. Gelişmekte olan döngü de yaratımsal.

Sesi giderek yükseliyordu. Deneyimlerime dayanarak ses tonu ve

kullandığı kelimelerden bir varlığın Robert aracılığıyla konuşmakta olduğunu anlamıştım. Ama bu varlığın normalde konuşmaya alışık olduğum varlıklardan birkaç yönden farklı olduğunu gördüm. Bu varlık çoğu zaman anlamakta zorlandığım çok daha komplike bir terminoloji kullanıyordu ve bazen de yeni kelimeler yaratıyordu. Büyük ihtimalle bunun nedeni insan kelime dağarcığına alışık olmaması ve dili kullanırken doğaçlama yapmasıydı. Üstelik varlığın tutumu daha soğuktu. Robert ile neredeyse sadece teoride ilgileniyor gibiydi. Bilinçaltı da kişi hakkında konuşurken ondan soyutlanmış, objektif bir bakış açısıyla konuşur ama bu varlık Robert ile ilgili gözlemlerinde neredeyse acımasızdı. Devam ettiğimizde Robert'ı şimdiye kadar karşılaştıklarımdan farklı türde bir insan olarak tarif etti. Benim önceliğim danışanımı korumaktır ama bu varlık beni rahatsız etmişti ve onunla konuşmak çok zor ve zahmetliydi. Kullandığı terminoloji net anlaşılamayacak kadar karmaşık olduğu için bu seansı olabildiğince anlaşılır hale getirilmiş, özet haliyle aktarıyorum.

Robert'ın bedeninde bazı semptomlar görülmeye başladı. Bedeni arada sırada ani kasılmalarla sarsılıyordu. "Ne oldu?" diye sordum, cevap gelmedi. Bunlara çok odaklanmazsam kendiliğinden kaybolacaklarını biliyordum çünkü Robert'a herhangi bir fiziksel rahatsızlık veriyorlarmış gibi görünmüyordu.

R: Çocuğun çok boyutlu frekansı buraya öğrenmek için geliyor. O geçmiş, şimdi ve gelecekle ilgili unsurlara sahip. Bununla ilgili olarak edinilecek çok bilgi var. Bu bilginin önemi büyük ve bunun bu küçük çocuğun üzerine yüklediği yük muazzam boyutlarda olabiliyor. Ama bu bilginin önemi titreşimsel enerji frekansına çevriliyor. Ki böylece insanlığın tekrar kutuplaştırılması ve onun çalıştığı kutuplar yeni bir yeniden yapılandırma sürecini ortaya çıkarabilsin.

D: Bu yük neden küçük bir çocuğa yüklendi?

R: Bu çocuk bir çocuk değil. Çocuk bu enerjinin bir bileşeni. Çocuk, sizin insan formatınızın arkasındaki gerçek. Ama çocuğun arkasındaki gerçek onun bir enerji bileşeni olması. Ve o enerji insanoğlunun, bedenin, ruhun

ve fizikselliğin bir parçası olduğu değişimle ilgili. Üç boyutlu olanla fiziksel olmayan arasındaki çatışma çok zor bir çatışma. Çünkü bu insan frekansının içinde bir çatışma var. Ve bu çatışma dinene kadar çocuk acı çekmeye devam edecek. Ve bilgisizlik durumu da gerekli olmayı sürdürecek.

D: Yani acıyı yaratan bu bilgisizlik durumu mu? Demek istediğin bu mu?

R: Bilgisizliğin kabul edilmemesi.

D: Ama insan yaşamı böyledir. Bilgimiz olmadan buraya geliriz.

R: Bu çocuk bilgiyle geldi.

D: Dünya'da başka yaşamları da oldu mu, merak ediyorduk. (Hayır) Daha önceki yaşamlarında neredeydi peki?

Robert anlam ifade etmeyen, daha çok nal sesine benzeyen bir dizi ses çıkarmaya başladı. Bu sanki bir şeyi çabucak anlatmaya çalışıyormuş gibi hızlı bir şekilde, bir dakika kadar sürdü. Kulağa bir dilden ziyade bir dizi anlamsız sesmiş gibi geliyordu. Onu durdurmaya çalıştım.

D: Seni anlayabilmem için İngilizce konuşmalısın.

Robert adeta ağzından dökülenleri frenlemeye çalışırmış gibi birkaç derin nefes verdi.

R: Burada oturan üçüncü boyutsal enerjinin frekansına enerji formatları yüklememiz gerekiyor. Ki söylediklerimizi sizin formatınızda yeniden seslendirebilsin.

D: Ama bu sırada taşıta zarar vermemelisiniz.

Böyle tuhaf fiziksel semptomlar görüldüğünde hep çok dikkatli olurum. Enerjilerinin, aracılığıyla konuştukları fiziksel taşıta zarar verebileceğini varlıkların (ya da her ne iseler onların) bilmelerini sağlarım. Ama şimdiye kadar hiç bu konuda endişelenmem gerekmedi çünkü "onlar" da en az benim kadar (hatta bazen daha fazla) taşıtın güvenliğine önem veriyor gibi görünüyorlar.

R: Taşıt asla zarar görmez. Çocukta yaratılan tek zarar, üç boyutlu düzeyde kim olduğunu kabul etmemesi nedeniyle yaratıldı. O kendi kendine zarar veriyor. Zarar bizden gelmiyor. Yaratılan zarar, bu çocuğun fizikselliğinin yarattığı zarar. Biz çocuğa zarar vermiyoruz.

D: Çünkü benim bu seanslarda özellikle talep ettiğim şey, taşıta asla zarar verilmemesi.

Adeta kendisine elektrik veriliyormuş gibi kasılmaya devam ediyordu. Bu durum ve çıkardığı tuhaf seslere bedenin verdiği tepki beni endişelendirmişti.

R: Bu daha önce hiç olmamıştı. Senin bilgini anlamlandırıyoruz.

D: Pekâlâ. Ama merak ediyorum. Eğer daha önce Dünya'da bir fiziksel yaşamı olmadıysa geçmiş yaşamlarının çoğunluğu nerede geçti?

R: "Geçmiş yaşam" formatı diye bir şey yok.

D: Yani başka bir boyutta da mı hiç fiziksel bir yaşamı olmadı?

R: Evet. Hakkında konuşmakta olmadığın bir boyutta yaşam.

D: Öyleyse bu boyutta değil. (Hayır) Peki ama buraya gelmeden önce hangi boyuttaydı?

R: Astral bir boyutta.

D: Peki o fiziksel bir boyut muydu? (Hayır) Çünkü fiziksel şehirlerin ve

insanların bulunduğu başka boyutlar da olduğunun farkındayım.

R: İlgili bilginin bir kısmı, bu çocuk ile şu zamanda kabul edilen yaşam arasındaki geçişin bir parçasıydı. Bu çocuğun taşıdığı o bilgi parçası. O bir ışık beden. O bir eterik beden. O bir fiziksel beden. Ama sadece o kadar da değil, o muazzam miktarda bilgi taşıyan çok boyutlu bir frekans. Bunun karşılığında da bu bilgi, düzeylerden geçerek adım adım üç boyutlu titreşime çevriliyor. Ki bu çocuk bu bilgiyi sesli formatta titreştirebilsin. Zamanın bu noktasında bu düzeylerle çalışanların anlayabileceği spiral formata çevriliyor.

Varlık bu seans boyunca "transducer" (güç çevirici) kelimesini birkaç kez hem isim hem de fiil olarak kullanmıştı. Bu kelimeyi sözlükte bulmayı sonunda başardım. Bir şeyi başka bir şeye dönüştüren bir transformatöre benzer bir şey olarak tarif ediliyordu.

D: Temasa geçtiğim insanlar arasında aynı şeyi yapan birçokları var. (Evet) Bu üç yaşındayken mi gerçekleşti yoksa daha önce mi?

R: Geçiş noktası, değişim, bu noktada gerçekleşti.

D: Ama o fiziksel bir insan olarak doğdu. (Evet) Ve bebekken bile bilgi onda vardı. (Hayır) Bundan önce o… neydi peki? (Anlamaya çalışıyordum.)

R: Çocuk, bu varoluştan ve yer değişiminden önce, başkaları tarafından görülen ama gerçek olmayan geçişken bir düşünceydi.

D: Katı ya da fiziksel değil miydi yani?

R: Hayır, sadece bir görüntüydü.

D: Ama yine de bir aile tarafından beslenip büyütüldü.

R: Evet, görünüşte öyle ama gerçekte hayır. Bir insan formunun kullanılması sayesinde insanlığa hiçbir uyumsuzluk ya da yaratımsal süreç yansımadı.

Şu anda gördüğün insan formu yaratımsal bir süreç Gerçek bir süreç değil. O hayal ürünü bir şey. Şu anda üzerine daha fazla konuşmayacağımız bir hayal ürünü. O bir hayal ürünü.

Yatakta uzanmakta olan Robert'ın bedeni benim gözüme yeterince gerçek ve katı görünüyordu. Bir illüzyon değildi. Seans bitmeden önce bu sözlerine açıklık getireceğini umuyordum.

Robert'ın keşfetmek istediği şeylerden biri de üç yaşında kendisine ne olduğuydu. Sanki yerine bir başkası geçmiş (changeling) gibi hissetmişti. Bu hissi anlatmak için bulabildiği en uygun tanımlama buydu.

R: Yerine bir başkası geçmiş tanımı çocuğun kendi bakış açısından bir tanımlama. Bunun ardında yatan gerçekse tamamen farklı.

D: Sanki bir uyanış yaşamış gibi hissetmiş.

R: Sizin bakış açınızdan, bir uyanış. Ama aslında bir görevin kabulü.

D: Üç yaşında mı?

R: Size göre üç yaşında, ona göre değil. Düşünce boyutu ve saatler, dakikalar, zamanlar, boyutlar bizim uyum sağlamamız gereken bir süreç. Size açıklayabilmek için sizin parametrelerinizi kullanmaya çalışıyoruz. O nedenle söylediğini kabul edeceğiz ama gerçeğin ardındaki gerçeklik o değil.

D: Evet. Bunu daha önce de çok duydum. Benim söylediklerinizi sınırlı zihnimle anlayabilmem için. Peki gördüğü şelale ve bir adamın olduğu sahne, bu çocuğun götürüldüğü fiziksel bir yer miydi?

R: Bu bir portal bağlantı noktası. Ve bu portal bağlantı noktası onu ve enerjiyi varoluşun olmadığı bir noktaya geri götürecek. Gerçekliğin bir noktasına. Burada yeni bir amacın yaratılmasına yardımcı olan tezahür

varlıkları tarafından bu enerjinin ve enerjinin arkasındaki yükün yaratıldığı bir noktaya. İnsanoğlunun zihnini esnetip genişletecek yeni bir düşünce formatının yaratılması amacına. Bu, insanoğluna empoze edilen bir süreç değil. Bu kabul edilen bir süreç. Ve bu kabulle çalışmak isteyenler bu bilgiyle bağlantı kurabilir. Bu bilgiye "bilgisizlik" deniyor. Bu yeni bir bilgi. Sizin üçlü-varoluşunuzda portallara bırakılmış olan bir bilgi değil. Bu bir bilgisizlik, bir yeni kabul. Yeni bir parametre, yeni bir yapı, yeni bir anlayış. İnsanoğluna sunulan yeni bir his. Bu çocuk bu bilgiyle oturuyor. Bu bilgiyle titreşiyor. Ve zamanın bu noktasında bu bilgiyle çalışıyor. Zamanın bu noktasında bu çocuk ne olduğuyla ilgili çok az şey biliyor. Farkına varması gereken önemli format cümlesi ne olduğu değil, ne taşıdığı. Bu gezegende bu çocuklardan çok yok. Zihnin genişletilmesiyle ilgili olarak zamanın bu noktasında doğru işi yapan beş ila yedi çocuk olduğunu söyleyeceğiz.

D: Daha önce bana bu dönemde insanlığa yardımcı olmak için gelen ve bir nevi enerji kanalı olan başka çocuklar olduğu da söylenmişti.

R: Hepsi aynı şeyin farklı hallerinden geliyor. Zamanın bu noktasında bu gezegene yardım eden birçok çocuk var.

D: Ama o farklı biri, öyle mi?

R: Bu da farklı bir yüzü. Başka bir hayal ürünü. Çocuğun bir hayal ürünü, bir enerji, bir olasılık, bir genişleme olması bakımından.

D: O zaman bu bedende bulunan ruhun başka bir gezegende ya da boyutta başka bir fiziksel varoluşu olmadı, öyle mi?

R: Bu doğru değil. Zihnin bu uzantısı, kendini böyle noktalara götüremez çünkü bu buradaki üç boyutlu bedeni etkiler. Bu çocuk buraya geldikten sonra başka bir yeri kabul etmedi, edemez. Bu şu an yapmakta olduğu işe engel olur. Çocuk bu işi yapmayı seçmişken bu çok zor olur.

D: Ama ben ruhtan bahsediyorum. Bedende yaşam kıvılcımı olan bir ruhun, bir özün bulunduğunu biliyoruz.

R: Benim çocuğumun içinde yanmakta olan yaşam kıvılcımı insanlığın ardında yatan yaratımsal amaç tarafından yaratıldı. Dolayısıyla o noktadan hareket edecek olursak, yaratımsal amaç da yeniden yaratabilir ve bu çocuğa özel bir parametre ortaya koyabilir. Kendine ait yeni bir ruha ve parametrelere sahip olabilmesi için. Yeni bir ruhun, şimdiye uzanıp gelebilecek geçmiş varoluşlarının bulunmayacağı akılda tutulmalı. Ama programların kendisi başka yaşamlara uzatılmak istenirse, bu çocuğun içine programlanmış olan yaşamlar başka yaşamlara uzatılabilir. Ama bunun bir anlamı olmaz. Bu çocuğu geçmiş yaşamlarına götürecek olsanız, onu sadece programlanmış anı aktarıcılarına götürmüş olursunuz. Ama onların bu çocukla bir bağlantısı yok.

D: Bu benim "anı yerleştirme" olarak keşfettiğim şey.

Anı Yerleştirmenin (imprinting) daha net bir tarifini Yaşamın Ötesi adlı kitabımda bulabilirsiniz. Bu, başka yaşamların kayıtlarının ruha yerleştirilmesi işlemidir. Bunlar bireyin kendisinin yaşadığı yaşamlar değildir ama bu dünyada işlev gösterebilmeleri için gerekli olan bilgiyi ona sağlarlar. Duygular da dahil tüm anılar bu işleme dahil edilir ve hiç kimse (kişinin kendisi de dahil) bunların gerçek olup olmadığının ayırdına varamaz. Bu anılar özellikle kişinin Dünya yaşamı deneyimine sahip olmadığı, şimdiki yaşamının bu gezegendeki ilk yaşamı olduğu durumlarda çok yararlı olur.

R: Öyle de diyebilirsin. Bu senin düşüncen. Bu bizim için kabul edilebilir bir düşünce.

D: Buna anı yerleştirme diyen insanlarla çalıştım. Bunlar aslında gerçekte yaşamadıkları başka yaşamların programlarıydı.

R: Doğru.

D: Yani sonuçta aynı tanımlamayı kullanıyoruz.

R: Doğru.

D: Bizim bunu anlamamızın zor olduğunu biliyorum çünkü ruhun birkaç farklı parçaya bölünebileceğini öğrendim. Siz de bundan bahsediyorsunuz, öyle değil mi?

R: Kesinlikle.

Bu kavram bu kitabın ilerleyen bölümlerinde daha detaylı olarak işlenecektir.

D: Ben insanları her zaman şu anki yaşamlarında deneyimledikleri şeyleri anlamalarını sağlayacak en uygun yaşama götürürüm. Ama siz bunun mümkün olmayacağını söylüyorsunuz, değil mi?

R: Bunun bir anlamı olmaz.

D: Peki. Çünkü biz hep ruhun kökenini öğrenmek isteriz. Ve bunu isteyen insanların çoğu buraya yardım etmek için gelmeye gönüllü olanlardır.

R: O tezahür ettirildi, yaratıldı, orantılandırıldı.

D: Siz kimsiniz, şu anda konuşan varlıklar olarak "biz" derken?

R: Biz insan formatının, ardında yatan yaratımsal sürecin parçasıyız. İnsan derken: yaratımsal sürecin ardında yatan kökenler, yaşadığımız gezegenin ve insanlığın sureti. Biz o yaratımsal sürecin parçasıyız. Onun ardında yatan enerjinin parçasıyız. Şu anda başka bir varoluş daha olduğunu anlamak isteyenleri yeniden aydınlatmak için buradayız. Geçiş yapılacak başka bir enerji formatı var. Burada değişimi ve anlamını kabul etmeye hazır olan çok az kişi var. Zamanın bu noktasında değişim çok anlamlı. İnsanlık, ruhun zihnini esneterek insanoğlunun artık varlığını sürdüremeyeceği bir enerji frekansına doğru genişlettiği bir noktada. Bu bir müdahale değil. Bu, gerçeklerin dile getirilmesi. Bir değişimin

gerçekleşmesi gerekiyor. Bir kavrayışın gelişmesi. Ama ilerlemenin doğru şekilde gerçekleşmesi lazım: anlayışla, bilgiyle, bunu gerçekleştirmeye hazır olan bedenlerin frekansının yeniden ayarlanmasıyla. Böylece bu enerji düzeyleriyle konuşabilirler ve çalışabilirler. Bu düşünceler ve formatlar insanlığın sürecine ait değil. İnsanların yaratımının ardındaki yaratımsal girişimlere ait süreçler.

D: Evet, bunu anlayamayacak olanlar olsa da bu çalışmaları çok uzun süredir yaptığım için bunu anlayabiliyorum. Ama bana bu değişim parçası olacak seviyeye ulaşmış on binlerce insan olduğu söylenmişti.

R: Çok insan var. Bu gezegen üzerinde bulunan isimsiz insanlara kıyasla on binlerce çok az kalıyor. Ama on binlerce demek doğru olur. Haklısın. Sorun şu ki, amacın enerjisini gerçekten taşıyan çok az insan var. Birçoğu amacı öğreniyor ama aslında amacın arkasındaki gerçeği anlatmak, işte o bu çocuğun amacı. Amaç bu.

D: Bu sürece dahil olan birçok insan olduğunu biliyorum ama bunun farkında olmuyorlar. Kişi gerçekleşenlerin farkında olmuyor. Ama gerçekleşen bir uyanış var. Giderek daha fazla sayıda insan Dünya'da bir şeyin gerçekleşmekte olduğunun bilincine varıyor. – Ama bunlar onun bilmek istediği şeyler. Üç yaşında kendisine ne olduğu gibi.

R: Çocuk tam olarak ne olduğunu biliyor o nedenle bu konuda daha fazla bilgi vermemize gerek yok.

D: Tamam ama onun bu konuyla ilgili soruları var.

R: Tüm yanıtlar çocukta var. O her zaman onlara sahip.

Bir anı. Robert'ın aklını üç yaşından beri kurcalıyordu. Bir sahilde durmuş yukarı doğru bir kayalığa bakıyordu. "Gerçek" anne babası olarak algıladığı ebeveynleri kayalığın üzerinde yürüyerek ondan uzaklaşıyordu. Çok

üzgündü, ağlıyordu ve arkalarından bağırarak geri gelmeleri, onu orada bırakmamaları için yalvarıyordu. Bir yetişkin olarak bu anı ona bir anlam ifade etmiyordu çünkü "gerçek" anne babası olarak gördüğü kişiler onu yetiştiren biyolojik ailesi değildi. O yüzden bu anının ne anlama geldiğini öğrenmek istiyordu.

R: (İç çekiş) Biz bu bilginin çocuğa verilmeyeceğini kabul etmeye hazırız. Siz de biz de bu noktada çocuğu geldiği yere doğru uzatmanın şu anda içinde bulunduğu boyutta yaşamasını ve bu boyuta uyum sağlamasını engelleyeceğini kabul etmek zorundayız. İçinde bulunduğu çerçeveye hiç yardımı dokunmayacak enerji frekansları söz konusu. O bu enerjilerin çok az bir kısmıyla çalışıyor ama bu bile onu çok etkiliyor. Yaptığı seçim buydu. Bu çocuk bu işi yapmak için geldiğinde bunu kabul etmişti. Bunun arkasındaki parametreler onun fiziksel yapısında dengesizlikten kaynaklı bir deformasyon yaratır. Bunun böyle kabul edilmesi lazım. Düzeltici olmayan mesajlar yerleşir ve bunlar asla düzgün olarak ya da fiziksel olarak işlemez. Taşıdığı enerji yüzünden bedeni zarar görür. Nereden geldiğini açıklayamayız ve bunun çok basit bir nedeni var: olduğu enerji, geldiği yerin arkasındaki enerji ve gerçeklik değil. Gerçeği anlamak isteyenler için bu çok kafa karıştırıcı olur.

D: Ama bana yaratım enerjisinin bir insan bedenine bütünüyle girmesinin asla mümkün olmadığı söylenmişti. Böyle bir şey imkânsız olurdu. O nedenle onun içindeki bunun sadece bir parçası mı?

R: Bu bir parçası. Çocuğa kendi gerçekliğinin sadece bir parçası verildi.

D: Ve üç yaşındayken ne olduğunu bilmesinin onun için tehlikeli olacağını mı düşünüyorsunuz?

R: Buraya gelmeden önceki varoluşuyla, nereden geldiğiyle ilgili bilgiye

sahip olmasının fiziksel öğesine yardımı olmaz. Fiziksel öğesinden çıktığında bu bilgiyi alabilir ki bu da bunun için doğru zaman değil. O yüzden çıkmasına izin yok. Bu da katlanmak zorunda olduğu acının bir parçası. Bu işi üstlendiğinde bunu biliyordu. Bir enerji formatı olarak geldiği yerin yaşam enerjisiyle konuşamayacağını biliyordu. Bunu yapabilmesi için kabul gören tek bir portal var. Giriş noktasını gördük. O noktadan tekrar içeri girebileceği tek zaman, öldüğü zaman. Bu çocuk bu gezegenden ayrılırken oraya götürülecek. Normal paralel tüplerinden geçmeyecek ve ki bu da onun frekans olmayan bir kabule geçmesini sağlayacak. Şu anda hepimizin iyi bildiği gibi, dünyevi bir ruh dördüncü boyuta doğru geçerken bir tüp vardır. Ve bu tüpün içinde çok güzel bir ışık vardır. Ama bu ışığın içinde boylu boyuna uzanan, seni alıp spektrumun sana bir faydası dokunmayacak uzantılarına sürükleyecek bir sürü deneyim de vardır. Bunlar düşük astral frekanslar tarafından yaratılmıştır. Çocuğun bunlarla bir alâkası olmayacak. Kendini bu süreçlerden geçirmesi gerekmeyecek. Çocuk ışığın yeniden doğmuş hali ve artık yapması gereken işin bilincinde. Yapması gereken işi tamamlamaya itiliyor.

D: Yani üç yaşında başına gelenleri merak ettiği için soru sorulmasını tavsiye etmiyorsunuz.

R: Hayır. Gerçek orada. Olanlar hatırlamasına izin verilenler kadar. Bundan öncesiyle ilgili hiçbir şey, hiçbir zaman verilmeyecek.

Pes etmek üzereydim. Ama Robert için az da olsa bir bilgi alabilmek için tekrar denedim.

D: Sadece merak ediyor çünkü gerçek anne babasının onu terk etmesiyle ilgili bir anı bu.

R: Gerçek enerjiler onu insan formatındayken terk ettiler. Bu formatı onun görmesi, senin görmen, herkesin görmesi için yaratan enerjiler onu insan formatına girdiği anda terk etti. Bu değişiklik o zaman gerçekleşti. Yaratıcısını bilmenin askıya alınması o noktada gerçekleşti.

D: Yani bu anı sadece ona hatırlayacak bir şey vermek içindi.

R: Bu doğru.

D: Onun için güvenli olan bir anı vermek için.

R: Buradan değil, başka bir yerden geldiğini göstermesi için. Ve yaptığı işi tamamladığında alınacak bol bol sevgi olduğunu göstermesi için. Ama şu anda işi tamamlamaktan çok uzak.

D: Evet, anlıyorum. Ama terk edildiğini bilmek bir insan için çok zor. İnsan çok dışlanmış hissediyor. Ve diğer insanlardan farklı olduğunu düşünüyor.

R: Şu anda konuşmakta olduğun şeyin fiziksel olmadığını aklında bulundur. Ama bakmakta olduğun fiziksel bedense, şu an için, fiziksel. Ve hem görevinden hem de onun fiziksel düşünce formatı içinde bulunduğu sırada sahip olduğu ve birlikte hareket ettiği şeyleri yanlış anlamaktan ötürü çok acı çekiyor.

Robert çocukluğunda sık sık çok ateşlendiğini ve doktorların bir açıklama getiremediği fiziksel problemler yaşadığını söylemişti. Birkaç kez ölümden dönmüş ve doktorların yüksek ateşini kontrol altına almaya ve neler olduğunu anlamaya çalıştığı zamanlarda günlerce hastanede yattığı olmuştu. Bugüne kadar da bunları neden yaşadığına asla bir açıklama getirilememişti.

R: Bunlar odaklanmakta olan yeni enerjilerin dönüştürülmesi, çevrilmesiyle ilgiliydi. Enerji için bir büyüteç gibi görev gören birçok insan var. Bu çocuk da onlardan biri. O bir enerji toplayıcısı ama onu aktarıyor da. O bir enerji formatlayıcısı. Bir anlayıcı. Bir çevirici. O, enerjiyi bir noktadan diğerine taşıyan bir fitil gibi. Bunu her zaman anlamıyor. Bu durum,

taşıdığı fiziksel insan bedenini çok etkiliyor. Bu enerjinin çoğunun kendisine ait olmadığını kavramaya başladı. Çünkü bu paylaşılan bir enerji. Bu, bir portal noktasından çevrilip fiziksel bir girişe, fiziksel bir insana aktarılan bir enerji.

D: Ve çocukluğunda yüksek ateşlere ve fiziksel sorunlara yol açan da bu muydu?

R: Bu enerjilerle başa çıkmayı öğreniyordu. Hayatının o noktasında kim olduğuyla ilgili gerçeğe uyanıyordu. Aksi takdirde bu gezegenden ayrılırdı. Burada bulunması için bir neden kalmazdı.

D: O nedenle alışmaya çalışıyordu… ama tam olarak neye? Enerjideki yükselişlere mi?

R: Ya alışacak ya da gidecekti! Somut gerçek! Rakamsal veri! Ya uyum sağlarsın ya da gidersin! Başka seçenek yok.

D: Yani o sırada frekanslarda bir artış mı söz konusuydu?

R: Evet, ya artış olacak ya da gidiş! İnsanlıktan uzaklaşma. Geri dönme. Ve yerine görevi doğru şekilde yapacak başka bir enerjinin gelmesine izin verme.

D: O bunun kendisi için travma yaratan bir deneyim olduğunu ve doktorların ona neler olduğunu açıklayamadıklarını söylüyor.

R: Fiziksel olan için kaldırılması imkânsız miktarda enerji. Neredeyse kaldıramayacağı yoğunlukta. Çocuğun kaldırılabilecek miktardan daha fazlasını kaldırması gerekti. Bu enerjilerle fiziksel düzeyde çalışabilmek için, onları kaldıracak gücünün kalmadığı noktaya kadar gitmelisin. Artık buradan gidemeyeceğin bir noktada olduğunun farkına varmalısın. Bu deneme süresi olarak değerlendirilir. Buranın fizikselliğe dair bir gezegen olduğunu öğrenmekle ilgilidir. Bu çocuk çoğu kişiye göre muazzam bir güce sahip. Yerine getireceği görevin gerçek anlamını ve amacını hâlâ tam olarak kavrayabilmiş değil. Yapılacak çok şey var. Bunların çoğu fiziksel

seviyede gerçekleştirilecek ama bilinçaltı ve süper-bilinç seviyelerinde de gerçekleştirilecek çok şey var.

Ses, kayıt cihazını da etkilemişti. Ses zaten başından beri boğuktu ama bu noktadan itibaren boğukluk daha da belirginleşiyor ve ses elektronik bir sinyalin bozulması gibi kesik kesik geliyordu. Bazı kelimeler robotik duyuluyordu. Benim sesimse kayıt boyunca normaldi; sadece onunki bozuktu. Oysa seans sırasında böyle değildi. Sadece kayıtta böyleydi. Bu daha önce de çok kez başıma gelmiş bir şeydi. Varlık doğaüstü bir şekilde elektronik cihazımı etkiliyordu.

D: Ama artık enerjiye alıştı. Artık ateşi çıkmıyor ve geçmişteki gibi ağrıları olmuyor.

R: Artık yeni ağrıları var. Bu enerji formatlarının yanlış yorumlanışından kaynaklanıyor.

D: Sırtında ve bacaklarında ağrılar olduğundan söz etmişti.

R: Bunlar yeni enerjinin enerji noktaları.

D: O halde enerjide yine bir yükselme mi gerçekleşiyor?

R: Doğru. Çocuğa bu açıklandı. O bunu kabul etmiyor. Ama edecek. Ondan bu bekleniyor.

Robert aniden çok tiz, tuhaf bir ses çıkardı ve bedeni kasılıp sarsıldı. Böyle bir şey beklemediğim için ses beni hazırlıksız yakaladı.

R: Ses, programlamanın ve programlamanın kabul edilmesinin tek yolu.

Belli ki böyle bir ses çıkarmasının nedeni buydu.

R: Ses yeni bir yaratımsal programlama. Kabul et. Kabul et. Kabul et. Biz bu gezegende bir şifa temeli yaratmakta olan yeni ses limitlerinin, insanoğlunun katlanmak zorunda kaldığı acıları kabul etmesini sağlayacak bir formül haline geleceğini kabul etmeye hazırız. Bu çocuk sesle çalışmaya doğru ilerliyor. Ses, bedeninin yeniden kutuplaşmasını sağlayacak. Taşıdığı enerjinin sınırlarını oluşturmayı yeniden sisteme girmesini, öğrenmesini. Artık çocuğa bu yerleştirilmiş durumda.

D: Ses derken insan sesini mi yoksa müziği mi kastediyorsunuz?

R: Müziği. Çocuk müzikle uğraşıyor. Müzik hazırlamak, şarkı söylemek ve müzik üretmekle. Ayrıca sesle de ilgileniyor. Ses frekanslarıyla çalışan insanlarla. Ses rezonansları, frekansları, ses, renk ve uzantılarıyla.

D: Bunların hepsi çok önemli çünkü müziğin frekansı insan bedenini gerçekten de etkiliyor. Bu enerji uyumlanmalarını ve enerjideki yükseltmeleri bedenini rahatsız etmeyecek şekilde gerçekleştirebilse onun için daha iyi olur.

R: Evet, bu yararlı olur ama bedeni sınırlarını test etmeden sınırlarını bilemiyor. Mesele bu. Bu bir öğrenim süreci. İnsan bedeninin değişebilmesi için kişinin, insanlığın sevgiden değil, sıkıntıdan ve enerjiden öğrenmeyi seçtiğini anlaması gerekiyor. Sıkıntı ve enerji de istenmeyen enerjinin imha edilmesi gereksinimini ortaya çıkarıyor ki bu da bedende ağrılara neden oluyor. Yani acıdaki amaç öğrenmek. Acıdaki amaç gelişmek ve gereken kavrayış düzeyine erişene kadar esneyebilmek. Dolayısıyla da acının amacı, öğrenmeyi sağlamak.

Burada Robert'ın sesi değişti ve neredeyse ağlayacak kadar duygusallaştı. Söylenenlerin Robert'ı etkilediği kesindi ve o insan olan parça, varlıktan daha

ağır basıyordu.

R: Dolayısıyla bu çocuğun dayanıklılığının sınırına kadar gelebilmesi için acı gerekiyor. Ancak ondan sonra bunun nasıl yapıldığını başkalarına da öğretebilecek.

Robert ağlamaya başlamıştı ama buna odaklanmaktansa ağladığını görmezden gelmeye çalıştım. Çünkü varlıkla güçlü bir şekilde iletişim kurabilmeye devam edebilmem için Robert'ın duygularının baskın gelmemesi gerekiyordu. Ayrıca benim görevim acıyı doğrulayarak onu uzatmak değil, acının yok olmasını sağlamaktır.

D: Ama biz acıyı istemiyoruz çünkü bedene rahatsızlık veriyor.
R: Evet, doğru. (Varlık kontrolü tekrar eline almıştı.)
D: O yüzden bu daha kolay olacak bir şekilde yapılamaz mı?
R: Hayır, bu durum için bu söz konusu değil. Olması gereken şu: acıyı yönet. O bu unsuru, bu frekansı, bu iki bin yıllık döngüyü, yeni bir bedenin gelişebilmesi için acı enerjisinden geçerek gelişmeyi seçti. İnsanoğlu böyle öğrenmeyi seçti. Artık acının yerini sevgi ortamının alacağı yeni bir sürece geçiş yapıyoruz. Yeni deneyimlerin ortaya çıkmasını sağlayan, maruz kalınacak frekans sevgi olacak. Bunun için insanoğlunun taşıdığı acıyı hızlandırılmış bir süreçle bir an önce dönüştürmesi ve yok etmesi gerekiyor. Ki sevgi elementine ait yeni hisler dördüncü ve üçüncü boyuta taşınabilsin. Bu süreç, bu şekilde gerçekleşiyor. Sürecin nasıl işlediği, bu çocuğun yüklendiği bu deneyim döngüsünden görülebilir.

İnsan bedeninin Yeni Dünya'da var olabilmesi için geçirmesi gereken

değişim, bu kitabın ilerleyen bölümlerinde daha ayrıntılı olarak ele alınacaktır.

D: Bundan etkilenen bedenin DNA'sı mı?

R: Kesinlikle.

D: Bunu başkalarından da duymuştum. Bunun, frekansların kalıcı olarak yükseltilmesi olduğunu söylemişlerdi.

R: Evet, kesinlikle.

D: Ama bunun onun bedenine daha az rahatsızlık vererek gerçekleşmesini istiyorum.

Karşımdaki inatçı varlıktan çok güçlü bir direnç görüyor olsam da Robert'ın bedenindeki ağrıları hafifletmeye kararlıydım.

R: Önce acının elindeki tek şey olmadığını öğrenirsin. Sen bunu öğrendikçe acı giderek hafifler. Acının kendisi hafifler, işlevi değil. Çünkü acı, evrimsel bir öğrenme sürecidir. Çok şey öğreniyorsan, acı beynin işleyişinden kaynaklanır. Çok çalışmak zorunda olmaktan kaynaklanır. Acı çok sevmekten ya da yaşamı dolu dolu yaşamaktan kaynaklanır. Bunlar insanoğlunun evrim geçirmek için seçtiği süreçlerdir.

D: Evet, hepsi almamız gereken derslerin bir parçası.

R: İnsanoğluna bu döngüden çıkış kapısı açılıyor ama bunun için parametrelerini de bilmesi gerekiyor. Bu çıkış kapılarının farkındalıkla ilgili kapılar olduğunu anlaması gerekiyor. Yeniye geçebilmek için eskiden arınmalısın. Bu bir arınma zamanı. Bundan yararlanmalıyız. Bu arınma zamanının havarileri olması gerekiyor. Bu çocuk şu anda seçmiş olduğu görevi yerine getiren yedi havariden biri. Senin tanışacaklarının

ilki o. Daha fazlasıyla da tanışacaksın. Artık bu enerjiyle çalıştın. O yüzden bu enerjiyi tekrar kendine çekeceksin. Onlarla çalışmak senin için bu kadar zor olmayabilir. Bu çocuk geldiği yere gitmesini engelleyen unsurlarla programlanmıştı. Buraya gelmeyi seçtiği ışık bedeni öyle programlanmıştı. Çalışacağın bir sonraki çocuktaki ışık bedenleri, bu çocuğun var olmasının arkasında yatan amaca geri gitmene müsaade edecek. Ve içinden geldikleri enerjiye geri gitmene. Şimdi bir başkasıyla daha tanışacaksın. Bunu kendine çekeceksin çünkü bu amacın ardında yatanı merak edeceksin. Ama bunda o bilgiye ulaşamazsın.

D: Amacın kısmen frekans ve titreşim düzeyinin değişmesiyle yeni bir dünyanın yaratılması ve başka bir boyuta geçiş yapılması olduğunu biliyorum. Bana böyle bilgiler verilmişti.

R: Evet, verilmişti. Şimdi o bilginin spektrumunun daha uç noktalarına doğru uzanacaksın. O bilginin rezonansının, seni başka hususlarla da rezone olmaya götüreceğini aklımızda tutalım. Senin de hak vereceğin gibi, benim çok çalışan ve iyi iş çıkaran sevgili çocuğum, sahip olduğun deneyimin çok küçük bir parçasını taşımaktasın. Fiziksel olmayan anlamda taşıdığın enerjinin muazzamlığı senin muazzamlığını oluşturuyor. Çocuğum, sana teşekkür etmek gerek. Ama fiziksel unsurun bu enerjinin çok azını taşıyor ve bu fiziksel unsurun çok azını taşıdığı gerçeği senin kim olduğunu değil, sadece ne kadarını taşıyor olduğunu gösteriyor.

D: Yani bu bedenin ardındaki enerjiler.

R: Sadece enerjiler değil, o enerjiye ilişik olan enerjiler. O paralel deneyimlerin toplanması zaman alır. Trol teknesinin çektiği ağda takılı kalan balıklar gibi. Ağ çekildikçe mahsul görünür olur. Ama ağı tekneye çekmek için gereken gücün kazanılmış olması gerekir. O nedenle ağın taşıdığı bilginin hepsini taşıyabilmek için kişiye o amacın ya da onu

taşıyacak dayanıklılığın verilmiş olması gerekir. Sen o bilgiyi toplamaktasın. Sen kim olduğun ve ne olduğunla ilgili bir kabule sahipsin çocuğum. Hatta bunun da ötesinde bir kabule, gelip yaptığın şeyi yapmayı seçtiğinin kabulüne de sahipsin. Fiziksel unsurlarının dışında olan sana çok şey verilecek. Ama fiziksel unsurlarının içinde olan sana bunların çok azı verildi. Aslına bakarsan, birçok farklı düzeyde yaptığın çalışmalara göre sana çok az teşekkür bahşedildi. Ama sana bahşedilen bu teşekkürler, gerçek teşekkürler. Gerçekte seni bekleyenlerse arkanda bıraktığın, ayrıldığın yerde seni bekliyor. Bu çocukla aynı şekilde. Hepiniz aynı amaçtan geliyorsunuz. Biz bunun farkındayız. Bu bilinç spirali başka bir spiralden çıkan başka bir spiralden ve onun da çıktığı başka bir spiralden çıkıyor. Sizin sahip olduğunuz boyutlarla anlaşılamayacak bir uzayıp gitme süreci söz konusu. Ama şu anda sana, geçmişte sunulandan daha fazlası sunuluyor. Sana anlama fırsatı sunuluyor.

D: Benim görevim bu bilgileri başkalarının anlayabilmesine yardımcı olmak ve bunları anlayabilecekleri ve kabul edebilecekleri şekilde sunmak.

R: Şu an için çok az anlam ifade eden çok fazla söz söylüyorsun. Ama o sözlerin ardındaki rezonanslar, gerçek anlamı taşıyor. O enerjinin ne olduğunun ardında uzananlar. Sen konuşurken bir sürü vizyon görüyoruz ama bunlardan bahsedemeyiz. Senin sözlerle yaptığın şey aslında o enerjiyi insanlara çevirerek nakletmek. Dolayısıyla insanların hücresel yapıları, kendilerine yardımcı olacak, ilerlemelerini sağlayacak bir enerji almış ve elde etmiş oluyor. Çok az şey yapan çok insan var. Ve fazlasıyla şey yapan pek çok insan da.

D: Yani bu bilgilerin bu kitapta okudukları dışında da, başka düzeylerde de onlar için bir anlamı olacak.

R: Kesinlikle çocuğum. Kitaplarının bir rezonansı var. Onların rezonansını,

içindeki bilgilerin enerjisini taşımak için o kitaplara sahip olmak yeterli.

D: Yani insanlar bu kitaplardan, sadece onları okuyarak aldıklarından daha fazlasını mı alacaklar?

R: İlham alacaklar. Kitaplara dokunacaklar ve kitabın içinde kendileri için bir şey olduğunu hissedecekler. Bu sadece bir cümle de olabilir. Bir fikir, bir sezgi de. Ve bir genişleme de olabilir. Sadece bir bilgiyi okumak bile onların yeni bir düşünce formatı frekansına doğru genişlemelerine neden olabilir. Bu da onların yepyeni bir bilgi sarmalını kabul etmelerini sağlayabilir. Mesele bununla ilgili. Sen ve bizim yeni gücün toplayıcıları olmamız. Ve bu güç gittiğin yerde değil. Geldiğin yerde. Birçokları için bitirme zamanı. Birçokları için de başlama zamanı. Evrimsel bir değişim zamanı. Bir döngü başladı.

D: Ben de öyle duymuştum. Herkesin bu dönüşümün bir parçası olmayacağını.

R: Bu doğru. Buna hazır olanlar nereye gittiklerini fiziksel olarak en az yüzden on oranında kavrayabilenler olacak. Bunun hak edilmesi gerekecek.

D: Diğerleri neler olduğunu anlamayacak ve kafaları karışacak.

R: İlerleyebilmeleri için onlara da varoluşlarının son beş dakikasında bu bilgi fiziksel düzeydeyken verilebilir. Ama onlar da o noktaya kadar bilinçaltı düzeyde çalışma yapmış olanlar olacaklar. Yaşamlarının son anlarında bilgi onlara fiziksel düzeyde verilecek. O nedenle onlar da geçiş yapacak enerjiye sahip olacaklar. Ama aldıkları öğretiler sayesinde, bilginin tüpünden geçerken, yani bir varoluştan diğerine uzanırken, kendilerinin dördüncü boyuta geçmeyeceğini anlayacaklar. Onlar geldikleri enerji noktasına doğru geriye hareket edecekler.

D: Peki ya anlamayı reddedenler?

R: Yine, seçim insanlığın eşit özgürlüğüdür.

D: Doğru. Özgür iradeye sahibiz.

R: Doğru.

D: Öyleyse onlar geçiş yapmayacaklar.

R: Bu sefer değil! Sizin frekansınızda zaman önemli bir unsur olduğu için.

D: Evet, zamanın bir illüzyon olduğunu biliyorum ama biz zamanın içinde hapsolmuş durumdayız. Zamanı kullanmak zorundayız.

R: Onların deneyiminde zaman olacak. Ama senin deneyiminde zaman bir hiç olacak. Sen derken başka bir varoluşa geçen seni kastediyoruz. Birlikte başka otlaklara geçmek için sürünün toplanmasını bekliyormuşsun gibi olacak. İnsan bilincinin ilahi kıvılcımlarının başka bir düzeyden kopup geldiğini kabul edecek olursak, siz ilahi olandan bireysel kıvılcımlara ayrıldınız diyebiliriz. Ve o noktadan itibaren belirli bir bilinç düzeyinde evrim geçirmeye başladınız. Bu bilinç düzeyinde tekâmül ederken bu gezegene ait olan bu ağır frekansı yarattınız. Bu gezegenin arka planındaki enerji bilgisinin ağır frekanslarını. Yaşamı, ölümü, yaşamı, ölümü. Ağır frekansı, karmayı ve bunları çevreleyen bilgiyi. Bu noktadan ayrılıp kendi çok boyutlu tekil frekansınıza geri döndüğünüz zaman sürünün tekrar bir araya gelmesini bekleyeceksiniz. Bu milyonlarca yılı bulabilir. Ama önemli olan şey, sürünün tekrar bir araya gelmesini beklerken sevgi ve kabulle dolu bir boşlukta bekliyor olacaksınız. Olduğunuz şeyin tadını çıkarmak için tam olarak neye ihtiyacınız varsa o size sunulacak.

D: Evet, bunun çok güzel olacağını duymuştum. Çok farklı olacak. Başta herkesin aynı anda gidemeyecek olmasını acımasızca bulmuştum. Çünkü arkada bırakılacaklardı.

R: Bu hiç de öyle bir şey değil. Bu, fiziksel olarak onları terk ediyormuşsunuz gibi bir şey değil. Bu çocuğun deneyimlediği, deneyimlemekte olduğu gibi fiziksel bir ailenin seni terk etmesinin yarattığı duygusal hisler gibi değil. Gerçekte geride bıraktığı tek şey,

geldiği boyuttaki fiziksel ailesiydi. O, o sevgiyi özlüyor. Ve ona geri dönemeyeceğinin de farkında. Gezegenin nasıl işlediğini anlayabilmek için milyonlarca yıldır buraya gidip geliyor. Ama bu sefer gezegenle çalışmayı seçti ya da bu seçim şansı ona sunuldu. Enerjiyi çevirip sürüyü geri çağırması için. Bu kavramı bir düşünce sürecine uydurmaya çalışacak olursak, bu çocuk, yeni bilginin havarisi. Bu çocuk, bu ses tarafından verilen bilgilerle bezendi. Çocuk karma döngüsü içinde çalışmıyor. O, üçüncü ve dördüncü boyutların enerjisel frekansından ve karmik frekansın spiralinden çıktı.

D: Bildiğiniz gibi yoksa kişi dünyevi frekansta karma döngüsünün içinde hapsolabilir.

R: Şu anda karmik olmayan bir tesirle konuşuyorsun. Tüm düşünsel seviyeleri bundan ayrı tut. Bakış açını daha yukarı taşı.

D: Öyleyse o buraya sadece bu amaca hizmet etmek için geldi. Ve sonra da geldiği boyuta geri dönecek.

R: Bu doğru. Normal bir insan hayatı yaşayacak. Ve bu insan hayatı süresince bu görevi sürdürecek, ama, onu etkileyecek şeyler de söz konusu. Üç boyutlu bir amaca çekilmesi de mümkün.

D: Evet, bu dünyada yaşayıp da çekilmemek çok zor.

R: Eğer üç boyutlu bir amaca çekilecek olursa da oradan tekrar çekilip çıkarılacak.

D: Çünkü karma böyle yaratılmıştır. Biz birtakım dersler öğrenmek için buradayız.

R: (Sözümü kesti.) Bu konu sinirimize dokunmaya başladı. Karmanın şu anda bu tesir üzerinde etkisi yok. Sana karşı kabalaşmayacağız ama bu konuşmayı başka bir konuya taşıyabilir miyiz lütfen?

D: Tamam. Ben sadece bu konuyu onun için açıklığa kavuşturmak istiyordum çünkü o bundan endişe ediyordu.

R: Açıklığa kavuşturma kabul edildi. Çocuk tüm yanıtları biliyor.

D: Ama bilinçli zihni bilmiyor. Biz bu bilgileri bilinçli zihne aktarmaya çalışıyoruz.

R: Onun bilinçli zihniyle çalıştığın için teşekkür ederiz. Senin ihtiyaç duyduğun bilgilerle devam etsen senin için daha iyi olacak. Çünkü tüm yanıtlar çocukta var. Bu soruları sormana gerek yok. Sorduğu sorularla ilgili bilgiler onda var. Sen de bu bilgilerle çalışacaksın. Bu insanlarla çalışacağın sana söylendi. Senin için bu eninde sonunda gerçekleşecek. Bunun gerçekleşmesi gerekiyor. Bunun beklenmesi gerekiyor. Zamanla bu olacak.

D: Daha önce çalıştığım, bizim "yıldız çocukları" dediğimiz kişiler Robert kadar zorlanmamıştı.

R: Biz eski bilgiyi yeniden ifade ediyoruz ama şunu yeniden açıklayacağım: (Sinirlenmiş görünüyordu) zamanın şu noktasında, sevgi frekansı ile insanoğlunun düşünce formatlı enerji deneyimi arasındaki geçiş dönemi, acıyla sürdürülüyor. Fakat insanoğlunun acıyla öğrenen evrimsel deneyimden sevgiyle öğrenen evrimsel deneyime geçiş yapabileceği nokta geldiğinde, bu geçiş noktasının emsallerle sürdürülmesi gerekiyor. Bir noktadan diğerine nasıl geçileceğinin gösterilmesi gerekiyor. Kişinin bunu yapabilmesinin tek yolu o noktaya gelmesi. Ve spiralin en son noktasından bir sonraki dışavurum uzantısına geçmeyi öğrenmesi. O nedenle buraya gelen havarilerin o noktaya nasıl varılacağını bilmesi anlaması gerekiyor. O sıçrama noktasına. Köprüde buluştuğunuz o noktaya. Artık sevme zamanı olduğunu anladığınız noktaya. (Üstüne basarak) Bu yeterince açıklayıcı oluyor mu?

D: Evet. Sanırım daha önce konuştuklarım aynı sizinle aynı frekanstan değillerdi. Ama onlar da dünyaya yardım etmek için gönüllü olmuşlardı.

R: Onlar sıçrama noktasına doğru ilerleyen düzeyin frekanslarında çalışıyorlar. Ama bu, bu enerji frekansının daha yüksek ya da daha düşük olduğu anlamına gelmiyor. Onlar sıçrama tahtasının bir parçası. Onlar piramidin tepesine giden basamakların bir parçası. Burada piramidin tepesi, çocuğun portala gitmeye hazır olacağı nokta oluyor. O noktada zihnin ruhsal yolla esnetilme düzeyi, geldikleri yere dönmelerine izin verilebilecek noktaya erişmiş olacak. Ardından sürü bir araya geldikten sonra başka bir deneyim arayışına girecekler.

D: Ama bunun sıradan bir insan için anlaması ne kadar zor bir şey olduğunu biliyorsunuz.

R: Sıradan insanın zamanı var ama zaman hızlanıyor. Dolayısıyla bu geçiş süreci de hızlanıyor. Dolayısıyla beklenti de hızlanıyor. Dolayısıyla DNA'nın yeniden yapılandırılması da hızlanıyor. Dolayısıyla titreşim frekansı da hızlanıyor. Her şey hızlanıyor. O nedenle acı da hızlanacak ve bir noktaya kadar esnetilecek. Acı derken sadece kanla ilgili acıdan söz etmiyoruz. Planlanan tüm duygusal amaçlarla ilgili acılardan söz ediyoruz. İnsanoğlunun evrimsel dayanıklılığından ve tekâmülünden.

D: Bana bu dönemde yeni frekanslara uyum sağlayarak geçiş yapmaya çalıştığımız için çok daha fazla karmayı çok daha kısa sürede çözümlediğimiz söylenmişti.

R: Bu doğru. Biz milyonlarca yıldır bizimle olan enerji düşünce formatlarını ve bilgilerin yüklemesini gerçekleştiriyoruz. Artık insanların bunları yüklemesine (download), arınmasına ve karmik döngüden çıkmalarına izin verilen bir noktadayız. Karmik döngünün etkisi altından çıktıkları anda geldikleri yerin frekansına geri dönmelerini ve girip çıkmalarını sağlayacak bilgi sarmalıyla çalışmaları mümkün olacak. Basit terimlerle açıklarsak böyle. Bu bilgi sarmalıyla çalışması kolay değil. Kolay

olmayacak. Ama çalışacaklar.

Bunları basitçe açıklamak ve anlayabileceğim kelimelerle ifade etmeye çalışmak zorunda kalmak canını sıkmış gibi görünüyordu ama anlattıkları nihayet bir anlam ifade etmeye başlamıştı.

D: Bana zihnimiz için bunları kavramanın çok güç olduğu söylenmişti. O yüzden daha önce bu bilgiler bize sunulmamıştı.

R: Kabul ediliyor.

D: Fiziksel insan zihninin kapasitesi buna yetmiyor.

R: Bu doğru.

D: O yüzden de bana bu bilgileri insanların anlayabileceği biçimde sunmam söylenmişti.

R: Bu doğru. Ve öyle de yapıyorsun.

D: Ama sizin verdiğiniz bilgiler çok daha karmaşık.

R: Bu doğru çünkü yanıtları istiyorsun.

D: Evet ama bunları anlamak bazıları için yine de zor olacak. Sorun da bu.

R: İnsanlar, zamanın bu noktasında, anlayacaklar. Çünkü onların evrimsel amaçları, bedensel enerji frekansları, bu amacın kabul edilmesine olanak tanıyacak. Demek istediğimiz de bu. Şu anda bu gezegene yedi havari göndermiş bulunuyoruz. İkisi uzanıyor, ikisi esniyor. Bir üçlü ve bir de dörtlü olacak. Bir noktada hepsi birbiriyle tanışacak. Ama üçlü dörtlüyle, dörtlü de üçlüyle tanışmayacak. İlk havarinin bir diğeriyle tanışması gerçekleşti. İlk üçlü de birbirleriyle tanışmalarının olası olduğu noktadalar.

D: Ama onlar diğer dördüyle hiç tanışmayacaklar.

R: Bu doğru.

D: Farklı bölgelerde mi çalışacaklar?

R: Bu doğru.

D: Ben de bunlardan bazılarıyla karşılaşacağım, öyle mi?

R: Tanışacaksın. Ve onlarla karşılaştığın zaman birine diğerinden bahsetmemelisin, fiziksel anlamda. Onlarla bilinçaltı düzeyde konuşabilirsin ama fiziksel anlamda konuşmamalısın. Bu enerjileri bozar. Çünkü onlar aynı enerjileri taşıyor olsalar da farklı formülleri kullanıyorlar. Etnik kökenlerinin farklı olduğu göz önünde bulundurulmalı. Farklı enerjiler taşıyorlar. O nedenle güneyli ile doğulu, batılı ve kuzeyli yarımküre enerjileri bu gezegende birbiriyle tam olarak uyumlu değil. O yüzden bahsetmemelisin.

D: Yani farklı ırklardan ve kültürlerden olacaklar.

R: Farklı ırklardan demek yerine farklı kültürlerden demek daha iyi olur. Aynı dili konuşuyor olabilirler ama kültürel köprüler farklı olacak.

D: Peki onlarla tanıştığımda bunu fark edecek miyim?

R: Edeceksin.

D: Bunu transta mı fark edeceğim?

R: Anında fark edeceksin.

D: Çünkü bana böyle bilgiler genelde orada verilir.

R: Kesinlikle doğru. Dolayısıyla bunlardan biriyle tanıştığın anda bunun farkına varacaksın. Bunu daha gerçekleşmeden, bilinçaltında bileceksin.

D: Ve onları birbiriyle tanıştırmamalıyım. Birbirleriyle temas kurmalarını sağlamamalıyım.

R: Bu doğru. Sana söylenmedikçe öyle yapmalısın.

D: Aynı şey bana başka bilgiler için de söylenmişti. Aynı icatlar üzerine çalışan insanlarla karşılaşmıştım ve bana birbirlerinden haberdar olmamaları gerektiği söylenmişti.

R: Bu doğru. Enerjiler enerjilere karışır. Senin karşındaki, bir enerji spiraline bağlı olan bir bilinçaltı düşünce formu. Bunu bir diğeriyle karıştırırsan

ikisini de eritebilir ve bilginin seyrelmesine neden olabilirsin. Söyleneni çok iyi anlıyorsun. Dolayısıyla bilginin seyreltilmesi, enerjinin arkasında toplama amacı bulunan düşünce formatı için faydalı olmaz. O nedenle aynı görevi gören ikisini birbiriyle tanıştırmak kafa karıştırıcı olur. Bir icat söz konusu olduğunda bunun farklı alanlarda gerçekleşmesi gerekir ki icat için gereken enerji, bilinçaltı düzeyde hazır olsun. Böylece bilinçli kabul geldiğinde bilinçaltı zaten hazır durumda olur. Böylece her şey yerine oturur.

D: Biriyle Kaliforniya'da biriyle Avustralya'da, ayni icat üzerine çalışan iki adamla tanışmıştım. Bana onların okyanusta kendi kendine seyreden iki dalga gibi oldukları ve bir araya getirilirlerse sadece bir dalga olacakları ve -neydi?- enerjilerini ya da etkilerini kaybedecekleri söylenmişti.

R: Bu doğru. Üç boyutlu tanımlamalarınız çerçevesinde bu iyi bir benzetme. Ayrıca sen, çok kısa bir süre için de olsa, eğer halihazırda çalışmıyorsan, total ses rezonansıyla da çalışacaksın.

D: Doğal şifa yöntemlerini tıpla buluşturmaya çalışan insanlarla tanıştım.

R: Zihnini bu fikre doğru genişleteceksin. Şu anda sana belirli oranda bir enerji çevrilip aktarılıyor. Bunun hakkında yazacaksın. Bu enerji yakında seninle çalışacak.

D: Bana ses ve renkle çalışmak istediğini söyleyen danışanlarım da oldu. Bunun yeni şifa yöntemi olacağını söylediler.

R: Renk sesten önce gelir.

D: Sesten önce.

R: Renk sesten önce gelir. Renk sesi titreştirir. O da enerjiyi. Sonra o da düşünce formatı frekansını Renk önce gelir. Renk spektrumu sesi titreştirir. Ses spektrumu rengi.

D: Yani beraber çalışırlar.

R: Tam bir uyum içinde. Zamanın şu noktasında bizim farkına varmadığımız

şey, her hayali ürününün, yani fiziksel bedenin her temel frekansının, belirli bir ses düzeyinde titreştiği. DNA, hücresel yapı, hepsi ses rezonanslarıyla çalışır. Tamamen yen bir DNA yapısıyla programlanıyor oluşumuzun nedeni de bu. Ki ses rezonansları insan düşünce formatına yansıtılabilsin ve onda korunabilsin. Böylelikle yeni frekansları almaya açık olacağız. Ve bunlar ses yoluyla çevriliyor. Ekin çemberleri, anı yerleştirmeler, buluşan tonlar ve ses frekansları aracılığıyla. Bunların hepsi ses ve renk tonlamaları. Ve çok daha yoğun, çok daha zengin bir biçimde geliyorlar. Ayrıca bize bilgiyle üçüncü boyut düzeyinde tanışma ilkesi de sunuluyor. Bunu nasıl kavramamız ve bununla nasıl çalışmamız gerektiği konusunda. Böylece insan rahatsızlıklarının taşıdığı enerjiler öğrenilebilir ve bu rahatsızlıklarla yaşayıp ölmek yerine onları daha pozitif bir formata dönüştürülebiliriz. Rahatsızlıklar da bilgidir. Ama beden rahatsızlıktan bu bilgiyi almazsa ölümü yaratır. Aslında bir rahatsızlığın negatif bir enerji değil de önem arz eden bir enerji olduğu düşüncesi çok ilginç bir format.

D: Bana bedenin farklı hastalıklara karşı daha dayanıklı hale geleceği de söylenmişti.

R: Beden farklı hastalıklara karşı daha dayanıklı hale gelecek ama ancak ve ancak bedenin ardındaki yaratımsal amaç düşünce formatı dayanıklı hale gelmeye hazırsa bu olabilir. Eğer bedenin içindeki yaratımsal amaç düşünce formatı tamamen üç boyutluluğa aitse, o zaman hastalıklar normal seyrinde ilerleyecektir. Yeni düzeyler bedene tanıtılmadıkça tabii.

D: Bana bedeni daha dayanıklı hale getirmeye ve ömrü uzatmaya çalıştıkları söylenmişti.

R: Bu bütünüyle doğru.

D: Çünkü daha önce hiç yapmadığımız şekilde, tamamen farklı bir boyuta,

farklı bir frekansa geçiş yapacakmışız.

R: Bu doğru. Daha önce bir insan kavrayışı çerçevesinde hiçbir zaman şu anda bulunduğumuz noktadan ötesine ilerlemedik. Bu bir ilk. Bu yeni görev düzeyinin öneminin farkında değilsiniz. Dünya gezegenine bu düzeyler ilk kez tanıtılıyor.

D: O yüzden mi bana şu anda tüm evrenin bizi izlediği söylendi? Neler olacağını görmek için mi?

R: Bu doğru.

D: Ama önce bizim bu dönemi atlatmamız gerekiyor.

R: Bu doğru.

D: O yüzden bu döneme "Güçlükler Zamanı" deniyor. (Kehanetleriyle ilgili kitabımda Nostradamus içinde bulunduğumuz dönemi böyle adlandırmıştı.)

R: Güçlükler Zamanı temelde dünyanın karmasında kendini dönüştüreceği bir noktaya gelmesi. Dünya da en az onun üzerinde kendini var edenler kadar yaşayan, nefes alan bir varlık. Küçük sinek mide bulandırır derler ya, işte insanlık da dünya için öyle. Hepimiz bu dönüşümün, bu amacın, gezegen sistemine uzanacak yepyeni enerjinin bir parçasıyız. Bu dönüşüme yardımcı olmak için birçok gezegen şu anda burada. Zorla kabul ettirmek ya da polislik yapmak için değil, yardımcı olmak için.

D: Ben de buna inanıyorum çünkü aynı şeyi başkalarından da defalarca duydum. Gezegenin canlı bir varlık olduğunu da biliyorum çünkü bu da bana daha önce anlatılan kavramlardan. Siz de aynı bilgileri doğruluyorsunuz.

R: Kesinlikle doğru. Sana gelecek daha çok bilgi var. Yürüttüğün çalışmalar nedeniyle sen çok daha fazlasını hak ediyorsun. Sana bahşedilecek armağanlar tamamen sevgiden gelen armağanlar.

D: O halde bugün bize sunulan bilgileri kullanmama izin var mı?

R: Elbette. Bu bilgi halka açık. Sadece bireysel değil. Ve Robert da acıların yerine getirmeyi seçtiği görevin bir parçası olduğunu anlayacak. Bunu bir kez kavradığında ağrıları kabul edilebilir, dayanılabilir seviyeye gelecek. Gerçekleştirmesi gereken görev, ağrılarının ardında saklıydı. Ve ağrılarının ardında saklı olan görevi yerine getirmek zorunda. Bunların hepsi yüklendiği sorumluluğun bir parçası. Hepsi çocuğun yerine getirmeyi seçtiği görevin ve bu görevin ardındaki yeniden yaratım amacının bir parçası. Bu engellenemez. Bu ona söylenmişti. Şu anda sana doğru uzatılması gereken başka bir görev de var çünkü bu görevle çok yakında karşılaşacaksın.

D: O nedir?

R: Bu akşam sana insanoğlunun yepyeni dönüşüm formatıyla ilgili bilgiler verildi. Alışık olduğun insanlardan tamamen farklı olan bazı insanların ardındaki amaç da bununla ilgili. Gerçekte şu anda yaşanmakta olan şu: burada gerçekten de fiziksel düzeyde var olan insanlar var ama bu insanlar asla okunamayacak bir ruh tohumlaması taşıyorlar. Bugün burada oturmakta olan bu çocuk psişik düzeyde, enerjisel düzeyde ya da herhangi başka bir düzeyde okunamaz. Çünkü çok iyi biliyoruz ki bu gezegende bir kez okunursan artık enerjine bağlanılması ve karışılması mümkün olur. O düzeyin frekansı ondan çıkarıldı. O okunamaz. O nedenle sezgisel olarak onu okumaya çalışsan, ardında farklı bir amaç görürsün. Kişisel olarak senden bahsetmiyoruz Dolores çünkü sen tekâmül amacının bir düzeyisin. Senin ışık bedenin sevgi ve güzellikten oluşuyor. Varlığını o düzeyde sürdürmeyenler, bizim birlikte çalıştığımız o ve onun gibilerin enerjisiyle bağlantı kuramazlar. Burada iki değişkenin söz konusu olduğunu kavramaya başlayacaksın. Bir bağlantı kurulabilenler bir de

kurulamayanlar var.

D: Bu da bir tür koruma.

R: Bu doğru. Kişiye atanan bir bilinçaltı koruması. O sayede bu çocuk karmik tekâmül sürecine dahil olmuyor.

D: Onun bundan korunuyor olması önemli bir şey.

R: Evet, önemli. Bundan korundu. Bu akşam da senin için öğrenilen bir deneyim süreci oldu çünkü benzer amaçlarla daha fazla karşılaşmaya başlayacağına inanıyorum. Çünkü sen bu enerjiyi davet ettin ve enerji de kendi kendini davet etti.

D: Ve böyle olan başka insanlar da keşfedeceğim.

R: Evet, keşfedeceksin. Öyle olursa şaşırma.

Seansın sonuna gelirken varlığa verdiği bilgiler için teşekkür ettim ve kendisinden geri çekilmesini istedim. Bana yine nal sesleriyle karşılık verdi. Ardından Robert'ın bedenine yeniden uyum sağlamasını ve tamamen bilinçli hale gelmesini sağladım.

İşte dolap yaparak para kazanan yakışıklı bir genç adamın ilginç vakası. Bu genç adamın bilinçli halinden, kişiliğinin altında yatanları tahmin etmek asla mümkün değildi.

Varlığın İngilizceyi kullanış biçiminden ötürü söylediği şeylerin çoğunu anlamak bir hayli zordu. Ama geleceğe dair söylediği şeylerden biri gerçekleşti. Dünyanın farklı yerlerinde yedi havari bulunduğundan bahsetmişti. Bunlar bu dünyaya gönderilen özel insanlardı. Farklı bir frekansta titreşiyorlardı, karmaya tabi değillerdi ve belirli bir yaşam amaçlarının olduğu söylenemezdi. Varlık, bu yediliden biriyle tanıştığımı ve bir başkasıyla daha tanışacağımı söylemişti. Bunlar farklı ülkelerden ve farklı kültürel altyapılardan gelen insanlar olacaktı. Ve bana onların birbiriyle

temasa geçmesini sağlamamam tembih edilmişti. Söylenenler birkaç hafta sonra Amerika'ya döndüğümde şaşırtıcı bir şekilde gerçekleşti. Bu havarilerden biriyle Fayetteville Arkansas'ta bir hipnoz dersi gerçekleştirdiğim sırada karşılaştım. Yedisiyle de tanışır mıyım, yoksa sadece varlıklarından haberdar olmam mı gerekiyordu, bilmiyorum. Belki de var olduklarını bilmem yeterliydi. Ama varlığın söyledikleri doğru çıkmıştı. Karşıma çıkan iki havari de farklı kıtalardan ve farklı kültürel altyapılardan geliyordu.

Bilinçli olarak farkında olmasalar da trans halindeyken yaklaşan değişim sürecinde insanlığın ilerlemesine yardımcı olmak için Dünya'ya geldiğini söyleyen insanlarla daha önce de karşılaşmıştım. Ama anlaşılan o ki sözü geçen yedili bu insanlardan da farklı bir titreşim düzeyine ve göreve sahip.

BÖLÜM 14

GELİŞMİŞ VARLIKLAR

Bu seans, "onların" farklı danışanlarım aracılığıyla, sıklıkla da beklenmedik ve sıra dışı şartlar altında benimle iletişim kurmaya devam ettiklerini gözler önüne seren bir örnekti. Bu kesinlikle beklenmedik bir vakaydı. İngiltere'den döneli sadece birkaç hafta olmuştu. Glastonburry'deyken Robert ile gerçekleştirdiğim seansta "onlar" dünyanın içinden geçtiği değişime yardımcı olmak için gönüllü olan ya da gönderilen özel insanlardan biriyle tanıştığımı söylemişlerdi. Bu özel insanlardan ya da havarilerden yedi tane vardı ve Robert ile çalıştığım için onlardan biriyle tanışmış bulunuyordum. Ve yakında bir başkasıyla daha tanışacaktım. Ama onları birbiriyle tanıştırmamam konusunda uyarılmıştım. Zaten dünyanın farklı yerlerinde bulunuyorlardı ve her biri kendi yolundan gitmeliydi. Ama ikincisiyle birkaç hafta sonra karşılaşacağımı ve bu karşılaşmanın da son derece sıra dışı bir biçimde gerçekleşeceğini bilmiyordum.

"Onlar", konferanslarda ve fuarlarda konuşma yapmak için çok fazla seyahat ettiğim konusunda 2002 yılı boyunca beni sürekli uyarmışlardı. Çalışmalarımın çok ses getirdiği 2001 ve 2002 yılları arasında her hafta,

dünyanın farklı bir yerinde konuşma yapmak için uçağa biniyordum. Haftada iki ya da üç defa farklı şehirlere gitmek benim için alışılmışın dışında bir şey değildi. Ama artık bu yolculukların üzerimde yarattığı stresi hissetmeye başlamıştım. O nedenle söylediklerinde haklı olduklarını görüyordum. Bana işim için eskisi kadar seyahat etmek zorunda olmadığımı söylemişlerdi. Kitaplarım bu işi benim yerime yapabilirdi. Kitaplarım aracılığıyla enerji zaten dünyaya sunulmuştu ve dünyada yayılmaya da devam edecekti. Onlar benim daha çok kitap yazmamı ve hipnoz tekniğimi daha fazla insana öğretmemi istiyorlardı. Bu tekniğin geleceğin terapi yöntemi olacağını söylüyorlardı. Tekniğimi öğretmek için yine de seyahat etmem gerekeceğini söylediğimde bana "Bırak onlar sana gelsin" dediler. Ve şaşırtıcı bir biçimde gerçekten de öyle oldu. Derslerimi komşu şehir Fayetteville Arkansas'ta vermeye başladım ve dünyanın her yerinden insan da bu tekniği öğrenmek için oraya geldi.

2002 Ağustosunun ortalarında aynı yerde hipnoz eğitim derslerimden birini veriyordum. Tekniğimi daha kolay kavrayabilmeleri için öğrencilerle birebir etkileşim kurabilmek adına sınıflarımı küçük tutarım. O zamana kadar henüz çok fazla ders vermemiş olduğum için dersleri nasıl yürütmem gerektiğini hâlâ çözmeye çalışıyordum. İlk zamanlarda sınıfımdaki (halihazırda sertifikalı hipnoterapistler olan) öğrencilere son derste birbirleri üzerinde uygulama yaptırırdım. Ama bu sefer farklı bir şey denemeye karar vermiştim çünkü her ne kadar tekniğimi onlara öğretmiş olsam da yeterince alıştırma yapma fırsatı bulamamışlardı. Bunu eğitimden sonra kendi kendilerine yapmaları gerekecekti. Sınıfın ilk gününde yaptığımız denemelerde öğrenciler tekniğe yabancı olduğu için beklenen etkiyi görememiştik. O nedenle ikinci günün sonunda bu konuyu öğrencilerle konuşmuştum ve onlar da gözlemleyebilmeleri için uygulamayı sınıftaki öğrencilerden biri üzerinde benim göstermemi tercih edeceklerini söylemişlerdi. Bunun daha etkili olacağını düşünüyorlardı. Elbette bu istek öğretmeni zor durumda bırakıyordu. Her ne kadar tekniğim o zamana kadar çok başarılı olmuş olsa da bu sefer uygulamayı akvaryumdaki balıklar gibi gözlem altında olacağımız bir ortamda gerçekleştirecektik. Denek etrafında

onu izleyenler olduğu için gerilip transa girecek kadar rahatlayamayabilirdi. Öyle bir durumda benim daha çok çabalamam gerekirdi. O yüzden bunun işe yarayıp yaramayacağından emin değildim. Birkaç kişi birden kobay olmaya gönüllü oldu. Durum böyle olunca çözümü isimlerini kağıtlara yazdırıp bir kutuya koydurmakta buldum. Ertesi sabah da kutudan çekeceğim isimle uygulamayı gerçekleştirecektim. İsim çekmek için elimi kutuya soktuğumda bir kâğıt parçası adeta havalanıp elime yapıştı. Kâğıtta yazan isim Estelle'di.

Estelle sınıfa son anda katılmıştı. Kim olduğunun anlaşılmaması için eğitime katılmak için nereden geldiğini burada belirtmeyeceğim. Konuşma yapmak için gittiğim bir konferansta sonraki hafta gerçekleşecek olan sınıfıma katılmak isteyen iki kişiyle tanışmıştım. Sınıfım için belirlediğim katılımcı sayısına ulaşmış olduğumuz için onlara yer bulup bulamayacağımızdan emin değildim. Ama ofisimi aradığımda iki kişinin son dakikada katılımını iptal ettiğini öğrenmiş ve Estelle'e de katılmak isterse yerimiz olduğunu söylemiştim. Sınıfa katılmaya son anda karar verdiği için uçak biletine daha fazla para ödemesi gerekecekti. O nedenle başta tereddüt etti ama sonra bu fırsatın önüne çıkmasının bir nedeni olduğuna ve verdiği paraya değeceğine kanaat getirdi. Patronunun ona kolayca birkaç gün izin vermesine de çok şaşırmıştı. Daha sonra bana çekilişte adının çıkmasına hiç şaşırmadığını çünkü uzun zamandır bir seans almayı çok istediğini söyledi.

Öğrencilerden birinin otel odası diğerlerininkine göre daha süit tarzındaydı. O yüzden ertesi gün önce sınıfta buluşup ardından o odaya geçmeye karar verdik. Erkek öğrencilerden bazıları gereken ekstra sandalyeleri taşıdı ve kalabalık bir şekilde odaya doluştuk. On öğrenciyi, beni ve asistanımı da sayınca küçük bir otel odasında on iki kişi toplanmıştık. Önceki gece, o gün gerçekleştireceğimiz uygulamayı düşünürken başka bir konudan da endişe duymuştum. Estelle aksanlı konuşuyordu ve bu tip danışanlarımın trans halindeyken söylediklerini anlamak daha da zor olabiliyordu. Çünkü derin trans haline girdiklerinde daha kısık sesle ve lafları

geveleyerek konuşuyorlardı. Özellikle Hong Kong ve Singapur'da gerçekleştirdiğim seanslarda çok zorlanmıştım ama zamanla farklı aksanlara alışmıştım. Uygulamaya başlarken aklımı bunlar kurcalıyordu. Ama aslında endişelenmeme hiç gerek olmadığını çünkü "onların" her şeyi benden önce düşünüp halledeceğini görecektim.

Oda kanepede, sandalyelerde ve yerde oturan öğrencilerle doluydu. Estelle çift kişilik yatağa uzanmıştı. Başlarken herkesten mümkün olduğunca sessiz olmalarını istedim. Tuhaf şeylerin çoktan yaşanmaya başlamış olduğunu ve her şeyi "onların" yönettiğini seans bitene kadar fark etmedim. Normalde giriş kısmını kayda almadığım için mikrofon yatağın başucundaki masanın üzerinde, kayıt cihazının yanında duruyordu. El mikrofonu kullanmayı tercih ederim çünkü böylece mikrofonu danışanın ağzına yaklaştırabilirim. Böylece derin transa geçtiklerinde kısık sesle konuşmaya başlarlarsa söylediklerini kayda aldığımdan emin olurum. Bazıları yaka mikrofonu kullanmayı tercih eder ama ben seanslarımı hep böyle kaydettiğim için buna alışığım. Bu tarz mikrofonları üzerindeki düğmeye basarak çalıştırırsınız. O nedenle ben mikrofonu elime alıp çalıştırana kadar kayıt cihazı çalışmaz. Buna konuya daha sonra tekrar döneceğiz.

Giriş kısmına başladığım anda Estelle derin transa geçti. Böylece ilk korkum yersiz çıkmış oldu. Odada bulunan kalabalık onu hiç etkilemedi. Herhangi bir dikkat dağınıklığına neden olmadılar. Tekniğimde genellikle kişiden hayalinde hiçbir sorunun ya da endişenin bulunmadığı güzel bir yer canlandırmasını isterim. Kişiye en huzurlu gelen, güzel bir yeri. Tekniğin geri kalan kısmı onları bir geçmiş yaşama götürür ki o gün öğrencilere göstermek istediğim kısım da oydu. Ama Estelle giriş kısmını tamamlamamı beklemedi. Bu bazen olur ve bu çalışmayı yapmaya çok alışkın olduğum için hayal ettikleri güzel yerden mi bahsettiklerini yoksa bir geçmiş yaşama mı geçiş

yaptıklarını orayı tarif edişlerinden hemen anlarım. Estelle'in tarif ettiği yer kulağa normal bir güzel yer tarifi gibi gelmiyordu. Hatta dünyevi bir yerden bahsediyor gibi bile değildi.

E: Burası bir sürü egzotik çiçek ve farklı renklerle dolu bir yer. Rüzgâr esiyor. Esintiyi hissediyorum. Burada bir sürü kristal var. Bir sürü jeneratör. Kuşlar uçuyor. Kuşların değişik renklerini görebiliyorum.

Dünya'dan bahsetmediğini buradan anlamıştım. Benden hızlı davranmış ve şimdiden bir yerde bir şey deneyimlemeye başlamıştı. Masanın üzerinde duran mikrofonu kaptım ve kayıt cihazını çalıştırdım. Odada atmosfer çok gergindi. Kimseden çıt çıkmıyor olmasına rağmen herkes sıra dışı bir şeyin yaşanmakta olduğunun farkındaydı. Zaten onlara öğrettiğim giriş kısmını tamamlama fırsatı bile bulamadığımı görmüşlerdi. Bu kısma gerek bile kalmamıştı.

D: Kristaller ve jeneratörler derken neyi kast ediyorsun?

E: Yerden çıkan iri kristaller. Uzunlar. Bir ya da bir buçuk metre boyundalar. Tepeleri sivri.

D: Onlara neden jeneratör dedin?

E: Çünkü enerji üretiyorlar.

D: Etrafta başka bir şey var mı?

E: Yerin rengi. Yeşil ama bildiğimiz çimenler gibi değil. Çime benzer bir şey bu. Evet yeşil bir şey ve yeri kaplıyor.

D: Ve bu kristaller de ondan mı çıkıyor?

E: Evet ve o bölgede enerji üretmek için stratejik biçimde yerleştirilmişler.

D: Bu hangi bölge oluyor?

E: Bu çok uzakta bir yer. Demek istediğim… başka bir galakside?

D: Etrafta bina var mı?

E: Hayır. Burası enerjini toplamak için özellikle gittiğin, aynı zamanda da gevşeyip huzurlu hissettiğin bir alan.

D: Yani insanların yaşadığı bir yer değil mi demek istiyorsun?

E: Doğru.

D: Tatile yeri gibi bir yer mi yani? Enerjini toplamak ve rahatlamak için özellikle gittiğin?

E: Bu doğru.

D: Oraya enerji toplamaya kimler gidiyor?

E: Her türden varlık gidiyor.

Farkında olmadan güzel bir yer olarak burayı neden seçtiği şimdi anlaşılıyordu. Bazıları güzel bir yer olarak daha önce tatile gittikleri, kendileri için özel olan yerleri görürler.

E: Burayı algıladıkları anda kendilerini oraya gönderebiliyorlar.

D: Ah, bir araca binmeden mi gidiyorlar yani?

E: Bu doğru. Bu yerle bağlantı kuran ya da burayı algılayan herkes kendini oraya gönderebilir. Ama sadece bir süre kalıyorsun, çok uzun değil. Enerjiyi, huzur ve dinginliği hissedecek kadar. Sonra geldiğin yere geri dönüyorsun. Ve orada her ne yapıyorduysan yapmaya devam ediyorsun.

D: Oraya fiziksel bedenle mi gidiyorsun peki?

E: İstersen fiziksel bedenle istersen enerjini oraya göndererek.

D: Peki oradayken, fiziksel… bir tür formun var mı?

E: Bazı varlıkların var. Kendi formlarında görünebiliyorlar. Burası herkese açık bir yer.

D: Oraya sık gidiyor musun?

E: Evet. Bu yeri çok seviyorum. Bana dinginlik ve farkındalık hissi veriyor.

D: Ama sonra çalıştığın yere geri dönmek zorundasın, öyle mi?

E: Bu doğru.

D: Bu güzel yerden ayrılıp çalıştığın yere geri döndüğünde, orası nasıl bir yer?

E: Çalışma Dünya planında da eşzamanlı olarak gerçekleşiyor. Aynı anda da çok uzak, üs diyebileceğiniz bir yerde. Bir sürü galaksiyi, bir sürü boyutu kapsıyor. Ama şu an için çalışmanın ana üssü Dünya.

D: Yani iki yerde aynı anda çalıştığını mı söylemek istiyorsun?

E: Bu doğru.

D: Dünya planında çalıştığın yer nasıl görünüyor?

E: Burası o kutsal alan gibi bir sürü varlıklara etkileşimde olduğun bir yer. Birçoğunu gözlerine bakarak tanıyorsun. Enerjileriyle bağlantı kurarak tanıyorsun. Ve taktıkları maskelere rağmen kim olduklarını anlıyorsun. Varlıkların derinlerine bakıyorsun ve enerjilerini tanıyorsun.

D: Bu herkesin yapamayacağı bir şey mi peki?

E: Çoğu bunu yapmayı biliyor. Diğerleri de böyle bir şeyin farkında ama bilinçli olarak değil.

D: Dünya planında çalışırken bedenin nasıl görünüyor?

E: Dünya planında çalışırken bedenim herkes gibi görünüyor. İnsan formu alıyor. Ama bu benim maskem. Dışarı bunu yansıtıyorum ki diğer insanlar görmeye alışık oldukları şeyi görsün.

D: Normal fiziksel formu.

E: Bu doğru.

D: Bu maske Estelle'in maskesi mi?

E: Bu doğru.

Kişi/kişilik (person/personality) sözcüğünün Latince'de maske anlamına

gelen “persona” sözcüğünden geldiğini öğrenmek benim için çok ilginçti. Tam anlamıyla bir aktörün maskesi, dolayısıyla bir kişi demekti.

D: Şu anda Dünya’da görevini yerine getirirken taktığın maske bu. (Evet.) Bu çok iyi bir maske. Ve diğer insanların gördüğü de bu.

E: Gördükleri bu.

Robert da insanların algıladığı fiziksel formunun bir illüzyon olduğundan söz etmişti. Gerçi ikisi de bana gayet gerçek iki insan gibi görünüyordu.

D: Masken olmadığında nasıl görünüyorsun?

E: Maskem olmadığında yine bir fiziksel formum var. Bir ışıkla çevrili. O da şekli olan, maddesel bir form. Ama o fiziksel formun dış kenarlarında enerji ve ışık da var.

D: Bana herkesin temel formunun ışık olduğu söylenmişti.

E: Bu doğru. Başkalarına öyle görünür. Ama daha derine bakarlarsa o ışığın içinde başka bir fiziksel form olduğunu da görürler. Çünkü bu geldiği yere ait bir form. Geldiği yerdeki form bu ama orada biraz daha farklı.

D: O form nasıl bir şey?

E: Dünya’da buna “reptilyan” (sürüngenimsi) form deniyor. Ama reptilyan formun pek çok derecesi olduğunu belirtmek isterim.

D: Yani aynı anda o formda da var olduğunu mu söylemek istiyorsun?

E: Bu doğru.

D: Yani başka bir yerde reptilyan formundasın, buradaysa Dünya formunda, öyle mi? Doğru mu anlıyorum?

E: Enerjinin bir parçası orada ama şu anki deneyim fiziksel Dünya planında deneyimleniyor.

Çalışmalarımda o kadar sıra dışı şeyler duydum ki… O yüzden bu açıklama beni o kadar da şaşırtmadı. Ben her zaman soru sormaya devam ederim çünkü bu tür çalışmalarda neyle karşılaşacağını asla bilemezsin. Bu açıklamanın öğrencilerim üzerinde yarattığı etkiyi görmek için odaya şöyle bir göz gezdirdim. Kılları kıpırdamıyordu ve pür dikkat yatakta hareketsiz bir şekilde yatan kadına bakıyorlardı. Önlerinde yatan orta yaşlı, esmer ve güzel kadın aynı anda başka bir gezegende bir reptilyan olarak yaşadığını söylüyordu ama bu onları hiç de şaşırtmışa benzemiyordu. Belki de bu tarz hipnoz seanslarında her şeyin mümkün olduğunu iyi bilecek kadar çok kitabımı okumuşlardı. Ama benim için de biriyle yaptığım seansı başkalarının izliyor olması çok farklı bir deneyimdi. Seanstan sonra öğle yemeğine giderken erkek öğrencilerden biri bunun gördüğü en şaşırtıcı şey olduğunu söyledi. Bu olayda gerçekten de eylemler sözcüklerden daha etkili olmuştu. Uygulamayı birebir izlemek onlara daha çok şey öğretti. Ne de olsa bir şeyin nasıl yapılacağını anlatmak başka, göstermek başka. Teoride öğrenmekle pratik arasındaki fark.

Soru sormaya devam ettim: “Diğer yer nasıl bir yer?”

E: Diğer yerde her şeyin yolunda gittiğinden, kimsenin kimseye zarar vermediğinden emin olmak için galaksileri gözlemliyoruz. Olan biteni gözlemliyor ve takip ediyoruz.

D: Bu kulağa çok büyük bir iş gibi geliyor. Her şeyi gözlemlemek yani.

E: Öyle ama biz bunun için eğitildik. Ve bu öyle bir şey ki, bir kez bu konuda eğitildiğinde artık senin için çok doğal hale geliyor. Her yerde olduğu gibi.

D: Her şeyi gözlemlemek çok büyük bir iş. Bunu yapabilmek için makineler kullanıyor musunuz?

E: Bunu zihninle yapıyorsun.

D: Öyleyse bu çok gelişmiş bir zihinsel kapasiteye sahip olduğunuz anlamına gelir, öyle değil mi?

E: Evet, öyle. Zihni yerlere yansıtıyoruz. Herkesin bağlantı kurduğu belirli bölgeler var ama kendilerini diledikleri an başka yerlere de yansıtabilirler. İnsanlar henüz bu beceriyi geliştirebilmiş değil.

D: Burası üs gibi bir yer mi diyorsun?

E: Evet, buna ana üs denebilir.

D: Ana merkez gibi mi?

E: Bir görev yeri gibi.

D: Burası bir araç mı yoksa bir gezegen mi?

E: Bir araç da değil, sizin algıladığınız biçimde bir gezegen de. Daha çok… bir yer, bir görev yeri.

D: Ben bir tür fiziksel yer hayal ediyordum.

E: Burası şey gibi… açık alanda bir… Gökyüzünü hayal edin mesela. Ve gökyüzünde etrafındaki yerleri gözleyen kendi içinde bir alan var. Bu öyle bir şey.

D: Ben fiziksel bedenden ayrıldığımızda gittiğimiz ruhlar alemini hayal ediyorum mesela. Bu onun gibi bir şey mi yoksa farklı mı?

E: Bu farklı çünkü ruhsal bir alem değil burası. Burası fiziksel bir yer. Sizin fiziksel form diye tabir edeceğiniz şeylerin olduğu bir yer. İnsanlarınki gibi fiziksel değil ama başka yerlerden gelen varlıkların hayatta kalabilmek için bir forma büründüğü bir yer.

D: Burası başka bir boyut gibi bir şey mi?

E: Daha ziyade başka bir galaksi gibi.

D: Bu yer, deyim yerindeyse, sizin uzayın ortasında yaratmış olduğunuz bir yer mi?

E: Evet, belirli bir işlev görmesi için yaratılmış bir yer gibi. Ve bizim bulunduğumuz yer de orası.

D: O zaman buranın var olmaya devam etmesi için herkesin zihinsel

güçlerini birleştirmesi mi gerekiyor?

E: Hayır. Bir kez var edildiğinde varlığını sürdürüyor. Çünkü belirli bir amaca hizmet ediyor ve bu amaca hizmet etmeyi sürdürmesi gerekiyor.

D: O halde siz orada olsanız da olmasanız da varlığını sürdüren bir yer bu.

E: Bu doğru.

Bu, mor bir güneşe sahip bir dünyada yaşamış olan mağara adamı benzeri varlığın vakasını andırıyordu. Bilinçaltı oranın bir gezegen değil, bizim kavrayamayacağımız farklı kurallara tabi olan bir galaksi olduğunu söylemişti. O varlıklar da ihtiyaç duydukları her şeyi zihin güçleriyle yaratıyorlardı. (Bölüm 18'e bakınız)

D: Ve burası bütün dünyaların izlendiği bir ana merkez, ana üs ya da deyim yerindeyse görev yeri.

E: Bu doğru.

D: Öyleyse çok güçlü bir yere benziyor. Bilgiyi zihninizle topluyorsanız, nasıl saklıyorsunuz?

E: Bilgisayarda saklanır gibi saklanmıyor çünkü bu modası geçen bir yöntem. Ama bir diskte saklanır gibi saklanıyor. Ama bu milyonlarca ve milyonlarca bilgi parçacığının saklandığı çok küçük, minyatür bir disk gibi.

D: Hmmm böyle bir şeye kıyasla bizim bilgisayarlarımız çok eski moda kalır, evet. Peki bu minik bir disk olduğuna göre bu disk nasıl okutuluyor?

E: Zihinle. Elinizde tuttuğunuz zaman içindeki tüm bilgiyi alıyorsunuz.

D: Yani aradığın bilgiyi mi? (Evet.) Çünkü diğer türlü bilgi bombardımanına uğramak gibi olurdu bu, öyle değil mi?

E: Bu doğru. Zihninizde gereksiz bilgileri tutmak istemezsiniz.

Seansın başlamasından kısa bir süre sonra gerçekleşen bir tuhaf şey de Estelle'in bahsettiği farklı dünyaya girmesiyle aksanın kaybolmasıydı. Estelle aracılığıyla konuşan varlık sözcükleri çok net bir şekilde telaffuz ediyordu. Tabii bu da benim için işleri kolaylaştırıyordu. Duymak için yaklaşmam gerekmiyordu. Odada bulunan herkes için konuşanın Estelle olmadığı çok barizdi.

D: Sizi aşağılamak ya da gücendirmek istemem ama günümüzde bazı insanlar reptilyanların negatif bir ırk olduğu izleniminde.

E: Çünkü hâlâ negatif olanlarımız çok. Anlamanız gereken şu ki her şeyde bir denge vardır. Burada da o denge var. O denge her yerde var. Özellikle de Dünya planında var olmaya gelenlerde, diğer yerlere nazaran dualiteyi (ikiliği) daha net görürsünüz. O nedenle, reptilyanlar söz konusu olduğunda da, Dünya'da o enerjiyi taşıyanlardan çok var. Ve o negatif enerjiyi taşıdıkları için – diyelim ama aslında bu daha çok gerçek benliğin unutulan enerjisinin yanlış yönlendirilmesi – negatif görülen şeyler yapacaklardır, evet.

D: Ama aslında sizin insanlarınızın gerçek doğası bu değil.

E: Gelecekte değil – daha iyi bir kelime bulamadığım için sizin deyiminizle gelecek diyelim.

D: Sen bizimle gelecekten mi konuşuyorsun?

E: Bu doğru.

D: Biliyor musun, aracılığıyla konuştuğun, Dünya planında yaşadığını söylediğin taşıtın sorularından biri de buydu: eşzamanlı olarak gelecekte de yaşıyor muyum?

E: Ben gelecekten konuşuyorum. Ama aynı zamanda da sizin "şimdi" diyeceğiniz zamandan. Aynı anda ikisinden de konuşuyorum. Çünkü ben birim.

D: O zaman gelecekteki yaşamda sözünü ettiğin bu görev yerinde bilgi

toplamakla meşgulsün. Peki neden aynı anda 21. yüzyılda da var olmayı seçtin?

E: Burada olanlar ve reptilyan ırkıyla ilgili burada olanlar nedeniyle. Aramızdan güç ve mevki sahibi olanlar çok ve ellerindeki gücü insanları kontrol etmek ve manipüle etmek için kullanıyorlar. O yüzden benden buraya yardıma gelmem, insanları aydınlatmam ve neler olduğundan haberdar etmem istendi. Çünkü azınlık çoğunluğu kontrol edemez. Ve çoğunluk da olanlardan haberdar olmadığı için azınlığın kendilerini kontrol etmesine ve manipüle etmesine izin veriyor.

D: Yani sen bir yandan orada var olurken bir yandan da buraya gelip enerjinin bir parçasının bir fiziksel bedene girmesini mi seçtin?

E: (İç çekiş) Fiziksel bir bedene girmedim. Şekil değiştirdim. Ama enerjilerimin bu gezegenin enerjisiyle uyumlu hale gelebilmesi için, ki buranın enerjisi çok ağır, bu ağır enerjide hayatta kalabilmek için bir fiziksel varlıktan doğmam gerekti. Ve aracılığıyla gelmeyi seçtiğim insanlardan biri de, baba olan da, reptilyan. O hep reptilyandı. Tüm varoluşu boyunca reptilyan olmak dışında bir şey deneyimlemeyi seçmedi. Ve bu Dünya deneyimi için de benim enerjimin buraya gelebilmesini sağlayan araç olmayı seçti. Fiziksel annem olansa sadece beni dokuz ay taşıdı. Benim enerjimi barındırabilmesi için çok fazla çalışma ve hazırlık yapıldı çünkü barındırabilecek yapıda değildi. O nedenle benim o boşlukta kalabilmem, doğabilmem ve bir nevi topraklanabilmem için kendisinin önden hazırlanması gerekti.

D: Ama sahip olduğun beden anne ve babanın DNA'sından oluştu, öyle değil mi?

E: (Derin bir iç çekiş) Bu insanların tam olarak kavrayamayacağı bir işlem. Beden o yüzden insan gibi görünüyor. Ama asıl yapısını, genetik yapısını

görmek için çalışmalar yapılacak olsa farklı tarafları olduğu görülür.

D: Yani biri Estelle olarak bilinen kişinin DNA'sını ya da genlerini test etse mi?

E: Bu doğru. Fiziksel beden o yüzden hastalanmıyor. Çünkü fiziksel bedenin testlere ve incelemeye tabi tutulmaması gerekiyor.

D: O yüzden doktorların bedeni incelemesini istemiyorsunuz, öyle mi?

E: Bu doğru. Yoksa farklı bir şey bulurlar ve incelemek isterler. Ve buna izin verilemez. O nedenle hastalanmasına izin yok. O ve ben… aslında o ve ben bir olsak da hangimizin konuştuğunu ayırt edebilmeniz için öyle diyorum. O bazen bilginin aktarılmasına izin vermiyor.

D: Neden peki?

E: O henüz Dünya planındaki deneyimiyle tam olarak barışmış değil.

D: Ama bir insan için bunun zor olduğunu biliyorsun.

E: Benim için de kendimi bu Dünya gezegeninde görmek pek kolay olmadı.

D: (Kahkaha) Burası çok farklı, değil mi?

E: Çok farklı.

D: Çünkü sen tekâmülünde daha ileridesin.

E: Bu doğru. Benim bir sürü yaşamım oldu, ya da ruhumun demek daha doğru, bu Dünya planında bir sürü yaşamı oldu. Buraya geri dönmek ve burada tekrar bir deneyim yaşamak üzere seçilmiş olmak benim için sürpriz oldu.

D: Buradaki işinin bittiğini sanıyordun, değil mi?

E: Bu doğru.

D: (Kahkaha) Başka bir yere gitme zamanı gelmişti.

E: Bu doğru.

D: Ama sana geri dönmen söylendi. Bu tekrar anaokuluna dönmeye benziyor, değil mi?

E: Bu doğru. Ve döneceğim koşulları bildiğim için çok büyük sorumluluk hissettim. Kendimi yalnız hissettim.

D: Burada senin türünden çok fazla insan olmadığı için mi?

E: Bu doğru. Ve karşılaşacaklarımın birçoğunun da enerjilerini zarar vermek ve kontrol etmek için kullanan türden olacağını bildiğim için. Üç yaşında deneyimlediğim şeyi o yüzden deneyimledim. Ama fiziksel bedenin kim olduğunu, nereden geldiğini ve ne yapması gerektiğini unutması için bu deneyim gerekliydi. Çünkü söylenmesi gerekenler o yaşta söylenmeye başlansaydı, fiziksel beden ortadan kaldırılırdı.

Böyle bir açıklama beklemiyordum.

D: Öyle mi düşünüyorsun? Yoksa "Bu çocuk da tuhaf bir çocuk" deyip geçerler miydi?

E: Bu doğru. Bu enerjiyi bulmaya çalışanlar vardı ama enerji bir çocuğun içine gizlenmişti.

D: Yani söylediklerini duyunca "Çocuk işte" deyip geçmezlerdi. Seni tanıyabilirler miydi?

E: Bu doğru. Çünkü burada sadece fiziksel varlıklardan bahsetmiyoruz. Fiziksel olarak algılanmayan başka enerjilerle de çalışıyoruz.

D: Yani bu bir koruma önlemi miydi?

E: Bu doğru. Varlığın konuşmasını engellemek için bir koruma önlemiydi. Henüz konuşmasının zamanı gelmemişti.

D: Üç yaşındayken ne oldu? Çünkü sorularından biri de üç yaşındayken başına ne geldiğiydi.

E: Üç yaşındayken bir gemiye alındı. Buna dair hatırladıkları doğru. Etrafına bakıp nerede olduğunu görünce tehlikede olmadığını anladı. Ama fiziksel bedeni için kendini orada bulmak ve bunun farkında olmak şaşırtıcıydı.

Tüm varoluşlar boyunca iletişim kurduğumuzun ve hangi formda olduğumuzun farkında olduk. O zaman anıların ortaya çıkmasını engelleyen bir perde vardı. Böylece üç yaşında biri gibi tepkiler verebiliyordu.

D: Yani üç yaşına kadar kim olduğunu ve nereden geldiğini hatırlıyor muydu?

E: Bu doğru.

D: Ama henüz bunu ifade edemiyor muydu?

E: İfade edecek kelimeler yoktu.

D: Gereken kelime dağarcığına sahip değildi. Bu mantıklı.

E: Doğru. Dolayısıyla da kendini dışlanmış hissetti. Ama aslında bizimle de başkalarıyla da iletişim kurabiliyordu. Üç yaşına geldiğinde zihnindeki perde kalktı ve biraz daha fazlasını görebildi ama gördüklerini ifade edemezdi. O yüzden sahip olduğu anıların uygun zaman gelene kadar bir yerde saklanması gerekiyordu. Bizimle yine bağlantı kurabiliyordu ama bu bağlantı fizikselden ziyade daha psişik bir seviyede kuruluyordu.

D: Ve araca alındığında onun güvenliği için etrafına bir perde koydunuz… ama ne için? O anıları öldürmesi ya da yumuşatması için mi?

E: Aşağı yukarı… Anıları öldürmesi için demek doğru olur.

D: Bir çocuk olarak dikkat çekmeden işlev gösterebilmesi için.

E: Evet. Ama yine de bir çocuk olarak kendini dışlanmış hissetti çünkü etrafında olup bitenleri anlamlandıramıyordu.

D: Başka yerlerden geldiklerini hisseden pek çok insanla karşılaştım. Burada kendilerini çok yalnız hissediyorlar. Peki araca alındığında o perdeyi nasıl yerleştirdiniz? O sırada tam olarak neler oldu?

E: Olan bitenden haberi olmamasından dolayı kendisine ihanet edildiği hissine kapıldı ve bu da artık iletişim kurmak istemediği bir döneme

girmesine neden oldu.

D: Peki ama araçtakiler onda bu perdeyi yaratmak için fiziksel bir işlem mi uyguladılar?

E: İletişimin sürekli olarak sağlanabilmesi için varlığına enerjisel bir kutu yerleştirildi. Bilgi alışverişinin sağlanabilmesi için ama bilinç düzeyinde değil. Eskiden bilinç düzeyindeyken artık bilinçaltı düzeyde gerçekleşecek şekilde.

D: Kutu derken neyi kastediyorsun?

E: Daha çok şey gibi, "implant" demek istemiyorum çünkü bu negatif çağrışımlara yol açıyor ama… aslında bu… (Tanımlamakta zorlandı.)

D: Benim için implant negatif bir şey değil çünkü işlevini anlayabiliyorum.

E: Bu daha çok… bir panel gibi bir şey diyebiliriz.

Daha önce de implant'larla ilgili çok şey duymuştum ve ne işe yaradıklarını anlayabiliyordum. Bu konu The Custodians (Koruyucular) adlı kitabımda açıklanmıştı. Ama daha önce birinin içine bir panel yerleştirildiğini hiç duymamıştım.

E: İçinde derinliği olan bir panel. Bu… "kutu" diye tabir ettiğimiz şeyin içinde küçük çipler vardı. Aynı kumanda istasyonlarındakiler gibi.

D: Ah, yani küçük elektronik parçalar.

E: Evet. Ki bu arada bunlar onun fiziksel yapısında da mevcut. Onun fiziksel yapısında şeyler var – benim tanımımla – akla gelen kelime "kablolar".

D: Bu kablolar onun fiziksel bedeninin içinde. (Evet.) Bunlar neden bedenine konuldu?

E: Çünkü o, dışarıda olan her şeyle her zaman bağlantıda. Ayrıca bu bir reptilyan olarak genetik yapısının da bir parçası. Dolayısıyla, şekil

değiştirirken, insan gibi görünebilmek için bunların tümünü fiziksel bedenin görünümünün altına sakladı.

D: O zaman bir doktor onu muayene edecek olsa bu tuhaf şeyleri görür mü yani?

E: İçeride olan biten başka şeyleri de görür. Enerjinin alışık olduğundan farklı yönlere doğru aktığını görür ve o noktada da daha fazlasını görmek için araştırma yapma arzusu devreye girer.

D: Hmm, bunun olmasına izin veremeyiz, öyle değil mi?

E: Evet, veremeyiz.

D: Çünkü anlamazlar. Tıpkı o üç yaşındayken onun aslında ne olduğunun anlaşılmasının onu tehlikeye sokacağını düşünmeniz gibi. (Evet.) Peki bizim bunları bilmemizde sorun yok mu?

E: Sizin bilmenizde sorun yok çünkü siz kolektif olarak bir grupsunuz. Bütüne yardımcı olmak için birlikte kolektif olarak yapacağınız çok şey var.

D: Yani ona bizden zarar gelmeyeceğini biliyorsun.

E: Evet, o buradaki herkese güveniyor. Ya da biz buradaki herkese güveniyoruz demek daha doğru. Buradaki herkes birbiriyle bağlantılı.

D: Zaten bize güvenmeseydiniz bu bilginin açığa çıkmasına izin vermezdiniz, öyle değil mi?

E: Bu doğru.

D: Çünkü ben taşıtı hiçbir zaman tehlikeye sokmak istemem.

E: Bu doğru.

D: O zaman şu anda burada bulunanlar, bu bilgiyi almaları için seçilenler.

E: Gruba katılmak için son ana kadar beklememizin nedeni buydu. Çünkü senin de bildiğin gibi başlangıçta grupta yer kalmamıştı.

D: Bu doğru, o son gelendi.

E: Bu bilgileri açığa çıkarmanın uygun olacağı enerjilerin burada bulunacağından emin olmamız gerekiyordu.

D: O halde onun adını çekmem de bir tesadüf değildi.

E: Hayır, adını kutuya koyarken seçileceğini biliyordu ve yanında oturan arkadaşı da öyle. O nedenle adının çıkması ikisi için de bildiklerini doğrular nitelikte oldu.

D: Yani bu odadaki herkesin onu koruyacağına inanmasanız bu bilginin açığa çıkmasına izin vermezdiniz. Çünkü bu bilgiyi herkesin bilmesini istemeyiz. Bu ona zarar verir, öyle değil mi?

E: Bu doğru.

D: O yüzden burada bulunan herkesin bunu gizli tutacağını düşünüyorum.

Bunu söylerken odadaki öğrencilere baktım ve hepsi de başlarıyla onayladılar. Estelle'in kimliğini korumanın ehemmiyetinin ve bu acayip bilgiye ortak olmalarına izin verilmiş olmasının ne kadar özel bir durum olduğunun farkındalardı. Ayrıca içimdeki his, Estelle'i ve mahremiyetini korumaya dair verdikleri sözü tutmadıkları takdirde "onların" bundan haberdar olacağını söylüyordu. Sözlerinde durmazlarsa ne olacağını bilmiyordum ama "onları" dinlemem ve sözlerine uymam gerektiğini bilecek kadar uzun bir süredir "onlarla" çalışıyordum. Onların talimatına uymazsam bilgi alışverişi kesilirdi. Diğerlerine ne olurdu bilmiyordum ama durumun ciddiyetini kavradıklarını düşünüyordum. O sabah yaşananları daha sonra sorgulayabilirlerdi ama yaşanırken her şey fazlasıyla gerçekti. Yıllardır bu tür varlıklarla iletişim kurmaya alışık olduğum için "onların" bu kadar tanık varken böyle bir bilginin açığa çıkmasına izin vermelerinin ne kadar olağanüstü bir durum olduğunu çok iyi biliyordum. Belki bunun bir nedeni de öğrencilerimin hipnoz tekniğimi kullanırken neler olabileceğini görmelerini

ve böylece kendi seanslarında böyle bir durumla karşılaştıklarında şoke olmamalarını sağlamaktı. Ne de olsa dinlemek başka, görmek başka.

E: Sizi izliyor olacağız. Eğer deneyimin bir kısmını paylaşmak isterlerse buna izin var ama adını ya da bilginin nerede bulunabileceğini açık etmemeliler.
D: Bu doğru. Bunun gibi pek çok vakayla çalıştım ve bana hep onları korumam söylendi.

Estelle'in gerçek adının, yaşadığı yerin ve etnik kökeninin burada açıklanmamasının nedeni de budur.

Bedeninde bulunduğunu söylediği panel merakımı cezbetmişti çünkü alışık olduğum implant'lardan farklı bir şey olduğu belliydi. "Panel başının neresinde bulunuyor?"

E: Başının arkasında bulunuyor.
D: Anladığım kadarıyla çok ama çok ufak bir şey herhalde, değil mi?
E: Aslında değil. Sözünü ettiğimiz bu panel, başının arkasını, alt tarafını tamamen kaplıyor. Bir yerden diğerine aktarılması gereken çok bilgi vardı. O yüzden bu şekilde tasarlandı.
D: Hmmm o zaman benim aşina olduklarımdan daha büyük. Peki fiziksel bir maddeden mi yapılma yoksa eterik türden bir şey mi?
E: İkisi de. Önce eterikti ama sonra başkalarının da hissedebilmesi ve fark edebilmesi için fiziksel hale geldi. Böylece, yani paneli fark edebilince, onun kim olduğunu, bizim kim olduğumuzu daha iyi anlayacaklar ve bu bilgiyi paylaşabileceklerdi.
D: Biri onu muayene edecek olsa, panel röntgende görünür mü?
E: Sadece görmesine izin verilenlerin görebilmesi için bir enerji kalkanıyla

korunuyor.

D: Ve hastalanmasına izin verilmemesinin bir nedeni de bu. Muayene edilmesini istemiyorsunuz.

E: Bu doğru.

D: Onu kazalardan da koruyor musunuz?

E: Evet. Muayene edilmesinin gerektiği tek zaman – ki o da çok kapsamlı bir muayene değildi – çocuklarına hamile kaldığı zamandı. Ne yazık ki fiziksel bedeni, yapısından ötürü, doğal yollarla çocuk sahibi olamazdı. O nedenle çocuğun Sezaryen denen işlemle çıkarılması gerekti.

D: Yani beden normal yolla çocuk sahibi olacak biçimde tasarlanmamıştı.

E: Bu doğru, beden hiçbir zaman "doğum" dediğiniz süreci yaşamadı.

D: Ve doktorlar bedende olağandışı herhangi bir şey fark etmedi, öyle mi?

E: Bu doğru çünkü ameliyata alındığında artık her şey olup bitmişti ve başka şeyleri kontrol etmeye gerek kalmamıştı.

D: Peki ya çocuğun doğumundan öncesi? Genellikle hamilelikte bir sürü test yaparlar.

E: Hiçbir test yapılmadı çünkü sağlıklıydı. Sadece beslenmesinin düzgün olduğundan emin olmak istediler, o kadar. Beslenme yönünden fiziksel planda yenen yemeklerin çoğuna genellikle ihtiyaç duymuyor. Basit tatları seviyor. Yenen çoğu gıdayı, özellikle de işlem görmüş gıdaları pek tüketmiyor. Çünkü bu fiziksel bedeni daha da ağırlaştırır ve o da ben de kendimizi iyi hissetmeyiz.

D: Yani daha ağır yemekler yemek bedeni daha da ağırlaştırıyor. Ve bu da diğer parçanın gelip kontrole geçmesini mi zorlaştırıyor?

E: Bu doğru.

D: Bunları bilmesine neden şimdi izin veriliyor?

E: Çünkü uyanma ve öğrenme zamanı geldi. Çünkü ne kadar çok şey bilirseniz başkalarıyla da o kadar çok şey paylaşırsınız. Şu anda fiziksel Dünya planında bir savaşla karşı karşıyayız ama bu başkalarının

algılayacağı türden bir savaş değil. Fiziksel bir savaşla ilgisi yok. Öyle savaşlar da yaşanıyor olsa da bizim bahsettiğimiz savaş, karalık ve ışıkla ilgili. Ve ışığın yayılmak için birlik olması gerekiyor ki kontrolü elinde tutanlar durdurulabilsin.

D: Bu da onun görevinin bir parçası mı?

E: Bu doğru.

D: Sizden Dünya'da fiziksel plana geri dönenler çok mu?

E: Benim türümden söz edecek olursak çok az var ama aynı şekilde yardımcı olmak için burada bulunan bir sürü farklı tür de var.

D: Çünkü bana pek çok farklı varlık türünün buraya geri gelmekte olduğu söylenmişti. Bunlardan bazıları da sadece başka gezegenlerde var olmuş ama yardım etmek için Dünya'da fiziksel bir bedene gelmeye gönüllü olmuş ruhlarmış.

E: Bu doğru. Şu anda burada fiziksel bir varoluş sürdüren ama gerçekte kim olduklarını gösteren ruhları başka yerlerle de bağlantı içinde olan pek çokları var. Bilgi onlara sunuluyor ki bütünüyle kim olduklarına uyanabilsinler. Evet bunun bir deneyim olduğunun da farkına varsınlar ama daha yapılacak çok şey olduğunu da bilsinler.

D: Benim birlikte çalıştığım bu ruhlardan bazıları Dünya planına uyum sağlamakta zorlanıyor.

E: Bu doğru çünkü nereden geldiğinin bilincine vardıkça bu kadar ağır, bu kadar negatifliğin bulunduğu bir gezegende var olmak da zorlaşıyor. Gerçi burada bulunan negatiflik, diğerlerinin ilerlemesine iyi hizmet ediyor.

D: Bana söyledikleri de bu. Dünya çok fazla şiddet ve negatiflik dolu olduğu için burada bulunmak istemiyorlar. Çünkü geldikleri yerler hiç de böyle değil.

E: Ama buna rağmen burada kalmaya devam ediyorlar çünkü bunu kendileri

seçmişlerdi.

D: Ama bazıları da o kadar zorlanıyor ki intihar ederek buradan ayrılmaya kalkıyor.

E: Bizim de farkında olduğumuz gibi, burası bir özgür irade gezegeni.

D: Doğru. Ve benim çalıştığım vakaların bunu yapmasına mucizevi şekillerde engel olunmuştu hep.

E: Talep edilirse, ihtiyaç duyulduğunda yardım her zaman gelir.

D: Ve neden burada olduklarının farkına varınca, bu dünyayı sevmeseler de kalmaya devam edeceklerini söylüyorlar.

E: Bu doğru.

D: Peki şunu sorabilir miyim? Dalgalar halinde gelen insanların varlığını keşfettim. Estelle'in jenerasyonundan olanlar şu anda gelmekte olan yeni dalgadakilere kıyasla buraya uyum sağlamada daha fazla zorlanmış gibi görüyor.

E: Çünkü şu anda gelmekte olanlar kim olduklarına dair daha fazla farkındalığa sahipler. Çocukların beslenmesi gerek. Çocukların anlaşılması gerek. Küçük bir çocuğun bedeninde olmalarının cahil oldukları anlamına gelmediğinin anlaşılması gerek. Onlar şu anda burada bulanan çoğu insandan daha gelişmişler.

D: Bu yüzden eğitimcileri eğitmeye çalışan gruplara gidip konuşmalar yapıyorum. Yeni çocukları anlamıyorlar.

E: Bu doğru.

D: Çocuklar daha gelişmiş görünüyorlar ama öğretmenler onlarla nasıl başa çıkacaklarını bilmiyorlar.

E: Küçük çocuklara enerjiyle nasıl çalışacaklarının da öğretilmesi lazım. Çünkü onlar bu dönüşüme yardımcı olacaklar. Ne kadar insan uyanırsa enerji de o kadar güçlenecek.

D: O halde yeni gelenlerin nereden geldiklerinin farkında olmalarında bir sorun yok, öyle mi?

E: Onlar çocuk olarak gelmeyi seçtiler çünkü çocuklar daha açıktır. O nedenle farkındalıkları daha yüksektir ve farkında oldukları için de daha fazlasını başarabilirler. Geçmişte genellikle farkındalığı yüksek olan çocuklara çoğu yetişkin "uyduruyor" gözüyle bakıyordu ve davranışlarını teşvik etmek istemiyordu.

D: Şimdi yetişkinlerin bu çocukları daha iyi anlayabileceğini mi düşünüyorsunuz?

E: Daha fazlası anlayacak. Ve çocuklar da daha fazla yetişkinin farkındalığını artırmasını sağlayacak.

D: Ama sorun şu ki bazı öğretmenler ve doktorlar bu çocukları ilaca başlatıyor.

E: Buna karşı çıkıp hayır diyecek olanlar ebeveynler. Bu çocukların gerçekte ne olduklarıyla ilgili farkındalık da burada devreye giriyor. Bu çocuklar hakkında kitaplar yazanlar var. Bu bilgiyi paylaşmak ve ebeveynlerin nasıl çocuklarla karşı karşıya olduklarını fark etmelerini sağlamak hepimizin sorumluluğu.

D: Bana dünyanın umudunun bu çocuklar olduğu söylenmişti.

E: Bu doğru. Ruh formundayken çok iş başarılabilir ama birçokları bunu fiziksel formda yapmayı seçti.

D: Ama bu çocuklara verdikleri ilaçlar güçlü ilaçlar ve bu da iyi bir şey değil.

E: Kullanılan hiçbir ilaç varlığın doğasına uygun değildir. Zihni uyuşturacak ve fiziksel bedeni hasta edecek daha fazla ilacın deneneceğinin de farkında olmalısınız. Bu, birçoklarını elimine etmenin bir yolu olacak.

D: Yani bu ilaçlardan bazılarının bu çocukları elimine etmek için kasten

geliştirilmiş ilaçlar olacağını mı söylemeye çalışıyorsunuz?

E: Sadece çocukları değil, yetişkinleri de. Kontrol ve manipüle etmeye çalışanların gerçeği bu.

D: Bunun insanları elimine etme yöntemi olabileceğini düşünmüştüm çünkü ihtiyacımız olmayan aşıların herkese verilmesinden söz ediyorlar.

E: Bu doğru. Çoğu insanın neler döndüğünden haberi yok ama bu onların suçu değil çünkü kendilerine söylenenlerle karanlıkta bırakılıyorlar. Kim olduğun ve burada ne yaptığınla ilgili farkındalık sahibi olmak da burada devreye giriyor. Çünkü bu sayede hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığının farkına varıyorsun. Görünenin altında çok şey yatıyor.

D: Ama insanların ilaçları ve aşıları kabul etmesi için korkuyu kullanıyorlar.

E: Bu doğru ve birçoklarını durdurmak için aşılar kullanılacak. İnsanlar korkunun olduğu yerde dış güçlerin kontrol etme çabasının olduğunu hatırlamalı.

D: O zaman yapmamız gereken ilaca ihtiyaç duymamak için mümkün olduğunca sağlıklı kalmak mı?

E: Bu doğru. Kendinize ne yaptığınızın farkında olun. İlaca başvurmadan önce başka yollar, yöntemler de arayın. Fiziksel bedene yardımcı olması için ilacın gerekli olduğu durumlar da olacaktır ama araştırma yaparsanız, ve durum bir şeyin öğrenilmesi için özellikle seçilmiş bir yaşam dersi olmadığı sürece, her şey halledilebilir.

D: Peki bitkiler ve mineraller gibi doğal maddeleri kullanmak uygun mu?

E: Uygun ama asıl yapılması gereken fiziksel bedenin kendini iyileştirmesine izin vermek. Çünkü bunu yapma kapasitesine sahip.

D: Peki ama hükümetlerin bize ihtiyacımız olmayan ilaçları ve aşıları dayatmasına nasıl engel olabiliriz?

E: Bu karşı çıkmakla ilgili bir mesele. Karşı çıkmazsanız hükümet yaptığını

yapmaya devam eder. Bir seçim yapılması gereken bir an gelir. Ve siz bunun ruhsal bir savaş olduğunu hatırlarsanız, o zaman korkacağınız bir şey kalır mı?

D: Sonuç olarak tüm bunlar konusunda yardımcı olmak için buraya gelmiş olan bir sürü varlık var. Ve çoğu da bunun gibi fiziksel bedenler içinde yaşıyor.

E: Bu doğru.

D: Ve gerçekte başka yerlerden geldiklerinin de farkında değiller.

E: Bazıları farkında ve daha fazlası da uyanıyor. Ama evet, hâlâ farkında olmayan çok var.

D: Anladığım kadarıyla reptilyan ırkı sadece başka bir yöne doğru gelişmiş bir ırk. O yüzden farklı görünüyorsunuz, doğru mu?

E: Bu doğru. Gelişim gösterdiğimiz yerin koşullarına bağlı bir meseleydi bu. Çünkü kişinin nasıl olduğunu ve nasıl göründüğünü belirleyen budur. Kişinin var olduğu yerin doğası, görünüşünde belirleyici olur. Kişinin orada hayatta kalması için alması gereken görünümdür.

D: Evet, bu mantıklı. Bana bazılarının reptilyan soyundan, bazılarının böcek soyundan, bazılarınınsa memeli soyundan geliştiği söylenmişti.

E: Bu doğru. Ve bu kısmen gezegendeki şartlarla alâkalı.

D: Evet. Ne yönde gelişecekleri gezegenin şartlarına, çevreye ve "gen havuzu" dedikleri şeye bağlı.

E: Bu doğru.

D: Ama ruh, öz, dilediği bedene girebilir.

E: Bu doğru. Hatırlanması gereken de bu. Bedenin fiziksel formu ne olursa olsun, gerçek haliniz ruh formunuzdur. Ve o da her zaman enerji ve ışıktır.

D: Biz sadece farklı deneyimler ve dersler için farklı bedenlere giriyoruz.

E: Bu doğru.

D: Estelle hayat amacını bilmek istiyordu. O neden burada, ne yapması gerekiyor? Bir insan olarak önünde pek çok engel olduğunu düşünüyor ama çalışmalarında ilerlemek istiyor. Ona bu konuda ne söyleyebilirsin?

E: Bunu yaptığı için artık çalışmalarını daha çok yapacak çünkü bizim kim olduğumuzla ilgili olarak daha fazla farkındalık ve netlik kazandı. Aslında bir olsak da "biz" diyorum. Ve artık bu farkındalığa sahip olduğu ve bununla barıştığı için ilerleyecek. Rehberliğin gelmesine izin verecek ve onu izleyecek.

D: Artık kendine daha çok güvenecek.

E: Bu doğru.

D: Ama bu zor olacak çünkü insanlara bunları anlatamayacak, değil mi?

E: Anlatabileceği zaman gelecek. İnsanları eğitmesi ve kim olduklarını ve nereden geldiklerini hatırlamalarına yardımcı olması gerekiyor.

D: Nereden geldikleri derken Kaynak'tan mı bahsediyorsun?

E: Evet, Kaynak'tan, ama bireysel olarak da insanların ruhsal deneyimlerini ve neden burada olmayı seçtiklerini hatırlamalarına yardımcı olmaktan da. İnsanları başka boyutlardan ve başka galaksilerden gelen varlıklar ve bu varlıkların neden burada oldukları ve ne yaptıkları konusunda eğitmek için de burada o. İnsanlar başka yerlerden gelen varlıklarla ilgili çok yanlış fikirlere ve korkulara sahip. Bu insanlar için hep zor oldu. Bazen kendilerinden olan insanlardan bile hoşlanmazlarken başka yerlerden gelenlere kucak açmalarını nasıl bekleyebiliriz? Ama şu anda bu konu çok önem taşıyor çünkü süreç hızlanmaya başladı. Kontrolü elinde tutanlar bir uyanış olduğunun farkına varmaya başladı ve buna engel olmak ya da en azından bu süreci yavaşlatmak için ellerinden geleni yapacaklar.

D: Ama her şey değişiyor. Ve sürecin hızlandığının da farkındayım. Estelle'in bugün aldığı bilgileri hatırlaması onun için uygun olur mu? Çünkü

genelde kişi transtan çıktığında hatırlamaz.

E: Uygun olur çünkü hatırlaması bunların hepsiyle barışmasına ve bağ kurmasına yardımcı olur.

D: Peki benim bu bilgilerin bir kısmını kitaplarımda kullanmam sorun olur mu?

E: Bunun yaşanması tesadüf değildi. Bunu o da biliyor, sen de biliyorsun.

D: Ben yine de her zaman izin alırım.

E: Evet, bilgilerin tümünü dilediğin gibi kullanmana izin veriyoruz.

D: Çünkü bir sürü farklı kaynaktan bilgi alıyorum ve bir yapboz gibi hepsini bir araya getiriyorum. Kimliğini tabii ki ifşa etmeyeceğim. Hakkında yazdığım herkesin kimliğini gizlerim.

E: Onun bu konuda seninle ilgili bir endişesi bulunmuyor. Seninle çok eskiden gelen bir bağı var. Bir zamanlar Atlantis'te yan yana çalışıyordunuz. (Bu sürpriz olmuştu.) Kristallerle çalışıyordunuz. Sen kristalleri kullanma enerjisine çok bağlıydın.

D: Bunu laboratuvar gibi bir yerde mi yapıyorduk?

E: Laboratuvarlar yoktu. Daha çok şifa için kristallerin kullanıldığı açık alanlardı bunlar. Laboratuvardan ziyade tapınaklardı. İkiniz, şu anda tapınakların algılandığı şekliyle tapınağa benzer bir ortamda kristallerle şifa çalışmaları yapıyordunuz. Kristallerin enerjileriyle bağlantı kurmayı bilenler onlarla mucizevi işler gerçekleştirebilir. Bu odada farklı dönemlerde Atlantis'te kristallerle çalışanlar var. Bu beceri size kristallerden kalan bir armağan ve şu anda da bilgi toplamak için ya da başkalarının daha derinden şifalanmasına yardımcı olmak için de kullanılabilir.

D: Bana Atlantis'in binlerce yıl önce var olduğu söylenmişti. Bu odadakilerin birçoğu o zamanlar Atlantis'te mi yaşıyordu?

E: Buradakilerin çoğunun orada birden fazla yaşamı oldu. Bununla ilgili kafalarında soru işareti oluşursa bu yöntemi kullanarak bu bilgilere erişebilirler.

D: Evet bu yöntemi kullanarak unutulan bilgileri geri kazanmak için eğitim alıyorlar.

E: Bu doğru. Burada hepimizin birbirimizle olan bağlantılarından biri bu. Atlantis'teki yaşamlarımız. Bu yöntemi kullanarak bu konuda bilgi edinebilirler ve kristallerle çalışma yetisini de geri kazanabilirler çünkü kristallerde çok miktarda bilgi depolanmış haldedir. Ve kristaller insanların henüz farkında olmadığı şekilde farklı şeyleri şifalandırmak için de kullanılabilir. Bilgiyi geri almanın zamanı geldi. Birçok şeyin zamanı geldi. Farkındalığın artmasının ve güçlenmenin zamanı geldi. Eğer fiziksel inançlardan kaynaklanan ve temizlenmesi gereken blokajlar varsa temizlenmeli ki ruhunuz sizinle daha yakından iletişim kurabilsin ve siz de buraya yapmaya geldiğiniz şeyleri yapabilin. Korkmanın zamanı değil. Uyanmanın, sevinç duymanın ve burada bulunmak için pek çok nedeni olan ruhsal varlıklar olduğunuzu keşfetmenin zamanı.

D: Buradaki herkesin burada bulunma nedenlerinden biri de yaptığımız şey mi?

E: Bu doğru. Bu iletişimin kurulmasının tesadüf olmadığını hepsi hissediyor. Ve daha derinden iletişim kurmaya devam ettikçe daha pek çok bilgi de ortaya çıkacak.

D: Aldıkları bilgiyi kullanmaları ve farklı insanlarla çalışarak daha fazla bilgiyi açığa çıkarmaları gerekiyor.

E: Bu doğru.

Seansın sonuna geldiğimiz için her zaman yaptığım gibi ayrılmadan önce

Estelle'e vermek istediği başka bir mesaj ya da tavsiye olup olmadığını sordum.

E: İlerleyen günlerde her şeyin son birkaç haftadır olduğu gibi çok daha doğal bir şekilde akacağını görecek. Zihinsel olarak yapması gereken tek şeyin bir konu üzerine düşünmek olduğunu görecek ve ardından o konuyla ilgili gelişmeler olacak. Taşıdığımız enerjinin bir yönü de bu.

D: Ve her zaman korunacak ve kollanacak.

E: O hiçbir zaman aksini düşünmedi veya bundan korkmadı. Konu onu korumaktan ziyade başkalarını uzak tutmakla ilgiliydi.

D: Çünkü ne de olsa bunların hiçbirinin bilincinde değildi, öyle değil mi?

E: Bu doğru. Artık bunları bilebilir çünkü bir süredir bunları sorguluyordu. Çünkü alttan alta yaptıklarının faydalı olduğunu ve şu anda pek çok şeyin değişmekte olduğunu biliyordu ama bilinç düzeyinde de kendine daha çok güvenmesi gerekiyordu.

D: Çünkü ona zararı olacak ya da ona sorun yaşatacak bir şey yapmak istemeyiz. Ona sadece şu anda kaldırabileceği kadar bilgi verildi.

E: Bu doğru.

D: Tamam. Geldiğiniz ve bize bu bilgileri verdiğiniz için teşekkür etmek istiyorum. Bu odada bulunan herkesin bunları duymasına izin vermeniz harikaydı.

E: Burada sizinle olmak bizim için bir zevk ve onurdur. Ve unutmayın, her birinizi izliyor olacağız. Ve sen Dolores, daha fazla bilgi alabilmen için bu özel enerjiyi taşıyan başkalarıyla da karşılaşacaksın.

Ardından varlığın geri çekilmesini istedim ve Estelle'i bilinçli haline geri getirdim. Bir oda dolusu afallamış gözlemci arasında uyandığında

konuşulanların çok azını hatırlıyordu.

* * *

Bu seans pek çok yönden sürprizlerle doluydu. Öğrencileri gerçekten çok etkiledi çünkü onlara bilinçaltını bu şekilde keşfettikleri zaman neler yapabileceklerini göstermiş oldu. Seansa başlarken çekincelerim vardı çünkü çalışmayı gerçekleştireceğim ortam bir sürü insanla dolu küçük bir motel odası olacaktı. Ortamın Estelle'in transa girmesini zorlaştıracağından korkuyordum. Çünkü kimse bu şekilde incelenmek istemez. Aklımın bir köşesinde sonuç alamama ihtimalimiz hep vardı. Ama "onlar" ne yapacaklarını çok iyi biliyordu. Sürpriz bir iptalle sınıfta bir kişilik yer açılmasından Estelle'in son anda sınıfa katılmasına kadar her şeyi baştan planlamışlardı. Son anda iptal eden birkaç kişi daha olmuştu ama "onlar" bunun da bir tesadüf olmadığını söylemişlerdi. Orada bulunanlar, bu muhteşem seansa tanıklık etmesi gerekenlerdi. Üstelik Estelle'in adını çekmem de bir tesadüf değildi. Bu da yaşananları önceden planlamamızın mümkün olmadığının başka bir kanıtıydı çünkü sınıftan kimin adının çıkacağını kimse bilmiyordu. Evet bu seans hem benim hem de öğrencilerim için sürprizlerle doluydu. Ama böyle bir olay yine yaşanacaktı ve eve dönene kadar bundan haberim olmayacaktı.

Öğrencilere seansın kaydının kopyalarını çıkaracağımı ve sertifikalarıyla birlikte herkese göndereceğimi söylemiştim. O gece herkes eve dönmek üzere yola çıkmışken seansta yapmayı unuttuğum bir şey aklıma geldi. Giriş kısmını kaydetmediğime pişman olmuştum çünkü öğrencilerin elinde bulunması çok iyi olurdu. Sınıfta hepsine daha sonra incelemeleri için örnek giriş kayıtları vermiştim ama tüm prosedürü duymaları daha iyi olabilirdi.

Bunu akıl edememem doğaldı çünkü seanslarımda hiçbir zaman giriş kısmını kayda almam. Hem bunun bandı boşa harcamak olduğunu düşünürüm hem de danışanım ses kaydını tekrar dinlemek istediğinde o kısmı duymasını istemem. Çünkü sesim onları yine transa sokabilir ve ben yanlarında değilken böyle bir şeyin olmasını asla istemem. O nedenle buluttan inip bir geçmiş yaşama gittikleri anda kaydı başlatırım. Ama Estelle giriş kısmını bitirmemi bile beklemeden sınıfın ve kendisinin deneyimlemesi gereken sahneye girivermişti. Mikrofon yatağın başucundaki küçük masada duruyordu ve durumu fark ettiğim anda mikrofonu kapıp kaydı başlatmıştım. Daha sonra seansı en başından kaydetmediğim için kendime çok kızdım. Ama ertesi gün gördüm ki "onlar" bu konuya da el atmışlardı. Seansta nasıl olduğuna dair açıklama getiremeyeceğim başka bir doğaüstü olay daha gerçekleşmişti.

Ertesi gün ofisimdeyken bandı kopyalamadan önce giriş kısmını dinlemeye karar verdim. Kayda neresinden başladığımı ve seansın başından ne kadarını kaybettiğimizi görmek istemiştim. Kızım Nancy bilgisayar başında muhasebe işleriyle uğraşıyordu. Kaydı dinlemeye başladığımda nefesimin kesildiğini duydu ve "Sorun ne?" diye sordu. "Buna inanamayacaksın! Giriş kısmının tümü kayıtta var! En başından başlıyor! Ama bu imkânsız!" diye cevap verdim.

Hemen arkadaşım Gladys McCoy'u aradım. Kendisi kocası Harold ile birlikte Fayetteville'deki Ozark Araştırma Enstitüsü'nün (Ozark Research Institute) başkanlığını yapıyordu. Kendisi çok eski arkadaşımdı ve o sınıfın öğrencilerinden de biriydi. Seans sırasında yatağın başucunun diğer tarafında, tam karşımda oturuyordu. Olan her şeyi net bir şekilde görebilecek konumdaydı. Ona kayıtta giriş kısmının da bulunduğunu söyledim.

"Bu imkânsız! Giriş kısmını nasıl yaptığını görmek için seni çok dikkatle izliyordum. Mikrofon masanın üzerinde duruyordu ve Estelle transa girene

kadar onu eline alıp çalıştırmamıştın," dedi. Bunun nasıl olabileceğine o da akıl sır erdirememişti çünkü o ne gördüğünü ben de ne yaptığımı çok iyi biliyordum. Sertifikalarla kaydın kopyalarını öğrencilere gönderirken yanına olanları anlatan kısa bir mektup da ekledim. Böylece sandıklarından da acayip bir seansa tanıklık ettiklerini öğrenmiş olacaklardı. Yaşananları hâlâ bir açıklama getiremiyorum; özellikle de giriş kısmının nasıl kayda geçmiş olduğuna. Bunun tek açıklaması her şeyin "onların" kontrolünde gerçekleştiği olabilir ancak. Öğrencilerde seansın yanı sıra giriş prosedürünün kaydının da bulunmasını istemişlerdi belli ki. Üstelik de bu, hepsinin gizli tutma sözü verdiği bir seanstı. Estelle'in kimliğini ya da yaşadığı yeri açıklamayacaklarına söz vermişlerdi. Bence hepsi de sözlerinde durmadıkları takdirde bir şeylerin olabileceği hissiyatındaydı. Hepimiz bizim gibi ölümlülerden çok daha fazla bilgiye ve kontrol gücüne sahip yüksek güçlerle karşı karşıya olduğumuzun bilincindeydik. Bu asla unutmayacağım bir deneyimdi ve orada bulunan herkesi de derinden etkilediğine eminim.

Ama bir sonraki sınıfımda da benzer şeylerin yaşanacağını bilmiyordum. Hareketlerimi ve sınıflarımı yakından izledikleri kesindi.

* * *

Robert ile İngiltere'de gerçekleştirdiğim seansta tanışacağımı söyledikleri yedi özel insandan ya da havariden ikincisinin Estelle olabileceğine inanıyorum. Bana hepsiyle değil ama bazılarıyla tanışacağımı söylemişlerdi. Görevlerini ayrı ayrı yerine getirmeleri gerektiği için onları birbirleriyle temasa geçirmemem gerekiyordu. Eğer Estelle gerçekten de bu fırtınalı zamanlarda Dünya'ya yardım etmek için o özel ve eşsiz varlıklardan biriyse, o zaman bu varlıklardan birinin İngiltere'de birinin de Amerika'da yaşadığını

biliyoruz. Bana bu insanların farklı kıtalarda yaşadığı ve farklı kültürel altyapılardan geldikleri söylenmişti. Dünyadaki milyarlarca insan arasında birbirlerinden bu kadar uzakta yaşayan bu eşsiz insanlardan ikisiyle, iki hafta arayla tanışma ihtimali ne kadardır? Bence çok düşüktür ama bunu sorgulamıyorum. Ben "onların" benim için hazırladıkları planlardan habersiz bir şekilde çalışmalarıma ve bilinmezliğe doğru ilerlemeye devam ediyorum.

4. KISIM

BİLGE KİŞİLER

BÖLÜM 15

BİLGE KİŞİYİ HATIRLAMAK

Bu seans, 2001'deki 11 Eylül saldırılarını takiben Laughlin Nevada'da gerçekleşen UFO Konferansı'nda geçirdiğim sıra dışı haftada gerçekleştirdiğim seanslardan biriydi. O hafta gerçekleştirdiğim on iki seanstan onu kitaplarımda kullanabileceğim bilgiler ya da benim için kişisel mesajlar içeriyordu. Virginia, konferans süresince her sabah Barbara Lamb ile birlikte gerçekleştirdiğimiz Deneyimleyenler toplantılarında bulunuyordu. Bu toplantılar UFO/alıkonma ve buna benzer deneyimler yaşadıklarını düşünenlerin kendilerini anlayan insanlarla bir araya gelip deneyimlerini paylaşmaları için düzenlenen toplantılardı. Virginia bir UFO deneyimi yaşadığından şüpheleniyordu ve seansta özellikle bu konuya odaklanmak istiyordu. Ama seans umduğumuz gibi ilerlemedi. Virginia yaşını kesinlikle göstermeyen (50'lerinin başında) güzel bir kadındı. Yıllardır çok büyük bir hastanede çalışan lisanslı bir hemşireydi.

Buluttan indiğinde kendini çorak ve kasvetli bir yerde buldu. Bitki örtüsü bulunmayan bu yerde sadece göz alabildiğince uzanan kahverengi topraklarla ufukta görünen kahverengi tepeler vardı. Bomboş bir yerdi. Bu yerin bu

kadar çorak olmasından hiç hoşlanmadı. “Ben yeşil severim, palmiye ağaçlarını severim ama burada bunların hiçbiri yok.”

V: Tek görebildiğim bu. Uzakta insanlar görmeye başladım. Bir kafile gibi uzayıp giden insanlar. Ve develer. İnsanların çoğu sırtında yük olan bu develerin yularlarından tutuyor. Arada sırada deve üzerinde olan birini görebiliyorsun. Ama genel olarak insanlar yürüyor, develer de onların kıymetli eşyalarını, ürünlerini, ürettikleri malları taşıyor. Bunları pazara götürüyorlar. Başka şeylerle değiş tokuş yapmak için. Yanımdan geçtiklerini görebiliyorum. Sağ tarafımdan sola doğru uzayıp gidiyorlar ama benden biraz uzaktalar. Onlardan başka insan da görmüyorum. Burası bayağı ıssız. İnsanların yolluk yapması, yanına yiyecek alması ve su kaynaklarını nerede bulabileceğini bilmesi gerekiyor. Bunlar sıcakta uzun bir yola çıkmış insanlar.

Ondan kendini tarif etmesini istedim. Koyu tenli bir kadındı ve şimdiki saçının aksine, açık bırakılmış uzun koyu renk saçları vardı. “Ayağımda basit deri sandaletler var. Sanırım onları kendim yaptım. Sığır derisini ayağımın şeklinde keserek. Üzerimde bol bir entari var. Beyaz ama bembeyaz değil. Çok sıcak olduğu için bol kesim. Tiril tiril ve evde dokunmuş bir malzemeden. Ama iş görüyor, bedenimi örtüyor ve hava aldırıyor. Kendimize böyle şeyler yapabiliyoruz.”

Genç mi yoksa yaşlı mı olduğunu sorduğumda, “Geldiğim kültüre göre bir hayli yaşlı sayılırım. Neredeyse otuz beş yaşındayım. Bedenim sağlıklı ama yorgun hissettiriyor. Çok fiziksel iş var ve bu da zamanla bedeni yıpratıyor. Yorgunum. Çok çalışıyorum ve çok fazla sorumluluğum var. Dinlenmeye ya da eğlenmeye zaman yok. Hayatımda çok şey var. Hayatta kalma mücadelesi

içindeyim," dedi.

D: Orada mı yaşıyorsun?

V: Yaşadığımız yer kısmen mağara kısmen de bir mağaranın girişine inşa edilmiş bir yapı. İçeride kavurucu sıcaktan biraz olsun kurtulabiliyoruz. Geceleri soğuk olduğunda dışarı çıkabiliyoruz. Mağaranın dışında aletlerimizin ve eşyalarımızın bir kısmını tuttuğumuz esintili bir yapı da var.

D: Orada kalabalık mısınız?

V: Eskiden olduğu kadar değil. Kırık çömlek parçaları var. Hiç aile kalmadı. Her zaman korku içindeyiz. Yağmacı çeteler var. Ve her an tekrar baskın yapabilirler diye korkuyoruz. Çok insan öldürüldü ve kadınların bazılarının da ırzına geçildi. (Duygusallaşarak) Bazen çocukları da çalındı.

D: Çocukları da mı alıyorlar?

V: (Ağlayarak) Evet! Onları kendileri gibi yetiştiriyorlar. Kendi topluluklarını büyütüp bizimkini küçültmek istiyorlar. Bizden nefret ediyorlar. (Ağlayarak) Neden bilmiyorum!

Duygulara gömülmemesi ve benimle ağlamadan konuşması için dikkatini dağıtmalıydım.

D: Peki bu toplulukta hepiniz önünde yapılar inşa edilmiş farklı mağaralarda mı yaşıyorsunuz?

V: (Burnunu çekerek) Benim tek bildiğim bu. Başka yaşam tarzlarına sahip insanlar olduğunu biliyorum ama bunlar benim halkım. (Hıçkırarak ağlama)

D: Ailende kaç kişisiniz?

V: Bir kocam var ve iki çocuğum. Bir tane daha vardı ama… (Kederli bir biçimde) artık o bizimle değil. (Hıçkırarak ağlama) O haydutlar geldi ve onu alıp götürdü.

D: O yüzden bu kadar duygusallaştın çünkü sen de çocuklarından birini kaybettin.

V: (Ağlayarak) Evet. Başına ne geldiğini bilmiyorum. Ama onları kendileri gibi yetiştirdiklerini duymuştum. (Burnunu çekerek) "Sürülerini" demek geliyor içimden. Sürülerini büyütmek istiyorlar.

D: Öyleyse ona zarar vermezler.

V: Hayır. (Burnunu çekerek) Ben öyle duymuştum ve umarım doğrudur. (Hıçkırarak ağlama) Ama onu özlüyorum. İyi olduğunu ve çok korkmadığını bilmek isterdim.

D: Ama başka çocukların da var.

V: Var. Bir oğlum daha var ve bir de küçük kızım. (Hıçkırarak ağlama) Ama bu yine başımıza gelecek diye sürekli korku içindeyim. Çok zor. Hayat çok zor. Hayat çok zor ve bazen neden bu kadar zor diye düşünüyorum. (Hıçkırarak ağlama) Neden sadece mutlu ve özgür yaşayamıyoruz. Özgür olma hissini hatırlayabiliyorum. Nereden hatırladığımı bilmiyorum ama bundan daha iyi olmalı.

D: Orada yiyecek bulmak zor mu?

V: Zor. Su olan yerler var. Ve oralarda incir ve hurma ağaçları da var. Oralara gidebiliyoruz. Yiyecek toplayıp buraya getiriyoruz. Ama dışarı çıkmak korkutucu. Ekmek yapacak malzeme bulabilmek için takas yaptığımız insanlar da var. (Burnunu çekerek) Ama zor. Dikkatli olmamız gerekiyor.

D: Neden bir kentte, bir şehirde yaşamıyorsunuz? Öylesi daha güvenli olmaz mıydı?

V: Biz o hayatı bilmiyoruz. Bizden çok uzakta. Biz şehir insanları değiliz. Bu bizim bildiğimiz tek yer. Ama başka yerleri, daha büyük yerleşim yerlerini duyduk. Ama orada da kötü şeyler olduğunu da duyduk. O yüzden daha büyük yerleşim yerlerine gitmeye çalışmıyoruz.

D: Öyle bir yere gitseniz orası daha kalabalık olduğu için belki daha güvenli olurdu.

V: Belki. Belki. Ama ben hep burada yaşadım.

D: Hayvanlarınız var mı?

V: Eşekleri olan birkaç kişi var. Bazılarının develeri var. Ama çoğumuzun öyle şeyleri yok.

D: Yiyecek toplamaya hayvanlarla gitseniz sizin için daha kolay olabilirdi diye düşündüm de.

V: Evet, bir şeyleri takas yapmak için gittiğimiz yerler oluyor. Ben biraz örgü yapıyorum. Ördüğüm battaniyeleri ve sepetleri yiyecek için takas edebiliyorum. Ticaret yapıyoruz ve insanların yanımızdan geçtiği bir ticaret yolu da var. Bizim kampımıza, yaşadığımız yere çok uzak değil. Bazen o insanlardan da bir şeyler alıyoruz.

Sözünü ettiği insanlar muhtemelen seansın başında gördüğü kervandakilerdi. Belli ki kervan ticaret yolunu takip ediyordu.

D: Yani bir şekilde hayatta kalabiliyorsunuz.

V: Hayatta kalıyoruz. Ama bu çok zor.

D: Zamanının çoğunu bir şeyler örerek mi geçiriyorsun?

V: Örüyorum ve battaniyelerime hoşluk katmaya çalışıyorum. Bulabildiğim renklendiricileri kullanarak. Yün temin edebiliyorum. Keçileri olan insanlar var. Böylece battaniyeler yapabiliyorum. İpimi boyayacak uygun

renkler bulduğumda battaniyelerime tasarım katmaya çalışıyorum. Beni mutlu edecek tasarımlar. Ve başkalarını da mutlu edeceğini umduğum tasarımlar. Güzellik yaratmam gerekiyormuş gibi hissediyorum. Bu önemli.

D: Peki kocan küçük topluluğunuz için ne yapıyor?

V: Baktığı keçiler var. Su vermek için onları bir yerlere götürüyor. Bazen sulak yerlerin etrafında keçilerin yiyebileceği otlar da oluyor. Onları alıp gidiyor ve bütün gün onlarla oluyor. Bazen bir günden de fazla. Keçilerden süt de elde edebiliyoruz. Ve bazılarını yiyebiliyoruz. Ama bu beni öldürüyor! Hayvanlarımı yemek beni öldürüyor! Onları yemekten hoşlanmıyorum ama hayatta kalmamız lazım. Beslenmeliyiz. Hayvanlar benim arkadaşlarım.

D: O halde çok yalnız kalıyor olmalısın, öyle değil mi?

V: Evet. Bu bölgede çok uzakta olmayan başka insanlar da var. Kendimi o kadar yalnız hissetmiyorum. Ama kocam çoğu zaman yok ve ben de örgü örüp düşünüyorum. Bu da bana iyi geliyor.

D: Ve ilgilenmen gereken çocukların da var.

V: Var ve bana mutluluk veriyorlar.

D: Orada pek mutlu değilmişsin gibi görünüyor.

V: Burada hayat çok zor. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama bir şekilde hayatta ailemle ilgilenmekten ve hayatta kalmaya çalışmaktan fazlası olduğunu biliyorum. Ailemi seviyorum ve onlarla ilgilenmek istiyorum ama bir yanım hayatta bundan daha fazlası olduğunu söylüyor. Hepsi bu olamaz. Ve bazen başka yerlere gitmenin, özgür olmanın özlemini duyuyorum. Başka bir şey olmalı. Ve bir şekilde hatırlıyorum - nasıl hatırladığımı ya da tam olarak neyi hatırladığımı bilmiyorum – ama hayatın böyle olmadığını hatırlıyorum. (Hıçkırıklar) Ve bu aklımdan çıkmıyor. Beni

hayatın ne kadar zor olduğunu düşünmeye sevk ediyor. Hayatın bu kadar zor olmaması gerektiğine dair bir his var içimde. Ama bu bana umut da veriyor. Başka şeylerin olacağına, tekrar o hissi yaşayacağıma dair.

D: Bu hissi nereden hatırladığını bilememek kafa karıştırıcı olsa gerek.

V: Öyle. Öyle. Bu hissi biliyorum ama nereden bildiğimi bilmiyorum. Başka kimse de bu hissi bilmiyor gibi görünüyor.

D: Onların böyle bir anısı yok mu?

V: Yok gibi görünüyor. (Ağlayarak) Neden onlar da bilmiyor? (Artık hüngür hüngür ağlamaya başlamıştı.) Bazen benim deli olduğumu düşünüyorlar. Kafadan çatlak olduğumu düşünüyorlar. (Burnunu çekerek) Onların tek düşündüğü ekmek yapmak ve karınlarını doyurmakken ben başka şeyler hakkında düşünüyorum. Neden bilmiyorum ama başka şeyler düşünüyorum ve onları nereden bildiğimi bilmiyorum. (Burnunu çekerek) Hayat daha farklıydı. Hayat daha huzurluydu ve ben mutluydum. Ve bu kadar çalışmam gerekmiyordu. (Hıçkırıklar)

Anlattıkları, günümüz dünyasında da benzer durumda olan insanları akla getiriyordu. Onlar da başka yaşamlara ya da varoluşlara dair anılara sahip olabiliyorlar. Bunların nereden geldiğini bilmiyorlar çünkü bu anılar içinde yaşadıkları gerçeklikle, özellikle de Kilise'nin onlara öğrettikleriyle örtüşmüyor. Böyle bir durum bugün bile çok kafa karıştırıcıyken, hiçliğin ortasında yaşayan ve başka bir düşünce yapısıyla karşılaşmamış az eğitimli bir kadın için nasıl olacağını tahmin etmek hiç de zor değil. Belli ki o da başka yaşamları hayal meyal hatırlıyordu ve bunlara mantıklı bir açıklama getiremiyordu. Bu durum kendini daha da mutsuz ve gruptan ayrı hissetmesine neden oluyordu. Uyum sağlama çabası ve yanlış anlaşılmanın yarattığı hayal kırıklığı insanlık tarihi boyunca var olmuş gibi görünüyor.

Dünya üzerinde düşünme yetisine sahip olan insanlığın var olmasından bu yana aynı tema birçok insan için ayrım gözetmeksizin tekrarlanıyor. Bu durum neden birçok insanın alttan alta "eve gitmeyi" arzu ettiğini de kısmen açıklıyor.

D: Böyle anılara sahip olmak senin için her şeyi daha da zorlaştırıyor.

V: (Burnunu çekerek) Çok zor. İnsanların kafadan çatlak olduğumu düşünmeleri çok zor.

D: Ama sen öyle olmadığını biliyorsun.

V: (Duygusallaşarak) Bazen acaba öyle miyim diye düşünüyorum.

D: Sen sadece diğerlerinden biraz farklısın, o kadar. Onların hatırlamadığı şeyleri hatırlıyorsun. Ama bunda sorun yok. Bunları benimle rahatça konuşabilirsin. Ben anlarım.

Ondan önemli bir güne gitmesini istedim. Her günün birbiriyle aynı olduğu bir yaşamda kişinin önemli bir olay bulması genelde zordur. Ve tekdüze yaşamlarında önemli bir olay bulsalar bile genellikle bu bizim için o kadar da önemli bir olay değildir.

D: Önemli bir gündesin. Şimdi ne yapıyorsun? Ne görüyorsun?

O ana kadar süregelen duygusallığı anında yok oldu. Sesi tekrar normale dönmüştü, hatta kendisine sıradan gelen bir şeyi anlatıyor gibiydi.

V: Ah, herkes gibi ben de güne başlıyorum. Kalkıyorum, güne hazırlanıyorum. Aile yemeği için hazırlıkları yapıyorum. Ama nedense bugün yine de önemli bir gün. Bugün hayatımı değiştirecek biriyle tanışacağım.

D: Bunu nerden biliyorsun?

V: Yani, henüz bilmiyorum ama o gün bugün. "Bugünün" bakış açısından geriye bakınca ticaret kervanıyla yol alan sıra dışı bir insanla tanışmaya gittiğim gün bugün. Kervana battaniyeler ve sepetlerle gittim. Ve kervanın götürdüğü biri vardı. O sadece bir süreliğine onlarla yol alıyordu. Belki o da kervanın gittiği yere gidiyordu ama tüccar değildi. Yaşlı bir adamdı. (Ciddiyetle) Ama o başka şeyleri de bilen bir adamdı. Kervan bir süreliğine durdu. O zaman mallarımı onlara götürebileceğimi anladım. Geceyi burada geçireceklerdi. Ve o adam da onlarla birlikte seyahat ediyordu. O farklı bir adamdı. Nazik, güçlü ve bilgili bir adam. Ve çok çok alçakgönüllü. Bu yoldan geçen bazıları gibi seni bir hiç olarak görenlerden değil. Onlara göre hepsi çok önemli zatlar ve her şeyi onlar biliyor. Bu adamsa benimle konuştu. Ben de önemli biriymişim gibi konuştu benimle. Bana baktı ve bana "Çocuğum" dedi. Ve bana başka şeylerden, başka yerlerden, hatta başka zamanlardan bahsetti. Sadece bana bakarak benimle ilgili her şeyi bilebiliyordu. Ona hiçbir şey anlatmam bile gerekmiyordu. Acımı hissetti. Hayat hakkındaki kafa karışıklığımı hissetti. Ve hayatımın nasıl gittiğini. Eskiden kendime sorardım, "Burada ne yapıyoruz? Her şey bundan mı ibaret? Daha önce sahip olduğumu hatırladığım şeyler neden şimdi yok?" Ve suya hasret duyuyordum. Başka yerlerde su olduğunu, bir sürü su olduğunu duymuştum. Ama hiç görmemiştim. Suyun çok olduğu bir yere gitmek istiyorum. Bu hayatımı çok kolaylaştırırdı. Ve o sudan bahsediyor. (Ağlayarak) Ve yaşamın suyundan. Sudan bahsederken sanki sudan bahsetmiyor. (Burnunu çekerek) Beni özgürleştirebilecek başka şeylerden de bahsediyor. İçimde kim olduğumla ilgili bu. Yeterince iyi hatırlayabilecek olursam… benim bir parçamın, bedenim olmadan da o yerlere gidebileceğini söylüyor. Bu

bedenin aslında ben olmadığını. Bir yerlere gidebileceğimi ve zengin olmamak ya da daha fazla imkana sahip olmamak konusunda endişe duymam gerekmediğini. Tam da bulunduğum yerde kendim olabileceğimi. Başka alemlere, hatta başka zamanlara bile erişebileceğimi. Ve başka yerlerde ve zamanlarda tanıdığım arkadaşlarımı ziyaret edebileceğimi. Ve meleklerden bahsediyor. (Sessizce) Bazen gördüğüm şeyler oldu ama kimseye anlatmadım. Kocama bile anlatmıyorum. Ama gelen insanlar görüyorum ve onlar ışıktan. Benimle konuşuyorlar. Ama ben deli miyim diye düşünüyorum. O bana bunların beni seven yüce varlıklar olduğunu söylüyor. Ve onların da beni özlediğini. Gelip beni ziyaret ediyorlar. Ben de onlarla gidebilirim, bunun için seyahat etmeme bile gerek yok. Ama bence seyahat etmem gerekir. Onlarla gidebilirim ve insanları ziyaret edebilirim. Hatta istediğim kadar yemek yiyebilirim. İstediğim kadar yemek yediğimi hissediyorum. Sanırım bu gerçekten olmaz ama hissinin tadını çıkarabilirim. Ve istediğimi öğrenebilirim. Çünkü ben daha fazla şey bilmek istiyorum. (Yine duygusallaştı.) Burada öğrenemiyorum. Burada bana öğretecek kimse yok. Ama o burada da öğrenebileceğimi söylüyor. (Ağlayarak) Ama benim için buna inanmak zor. İnanmak istiyorum. Daha fazla şey bilmek istiyorum. Daha fazlasını biliyormuşum gibi hissediyorum ama bilmiyorum. Bunu açıklaması zor. Ama o bana bir yerlere gidebileceğimi söylüyor. Gördüğüm ama anlatmadığım o varlıklarla gidebilirsem. Onlar ışıktan. Bir mum ışığından filan yapılmış gibiler.

D: Yalnız olduğunda mı yanına geliyorlar?

V: Gece herkes uyurken geliyorlar. Bazen onları görüyorum ve bazen de benimle konuşuyorlar. Kimseyi uyandırmak istemediğim için onlarla konuşmaya hiç denemedim. Ama söylediklerini dinliyorum. Sonra da

aklımı kaçırdığımı düşünüyorum. Onları duymak istiyorum ve… bazen gitmelerini hiç istemiyorum.

D: Ama bu adam bunları anlıyor, öyle mi?

V: Bunları anlıyor ve beni de anlıyor. Duyduğum özlemi ve hayal kırıklığını anlıyor. Ve daha fazlasını bilmek istediğimi biliyor. Öyle yerlere gidebileceğimi söylüyor. Öğrenilen yerlere. Ve bunu olduğum yerde, kendim olarak yapabileceğimi. Bu beni heyecanlandırıyor.

D: Bunlar çok acayip düşünceler, değil mi?

V: Acayip düşünceler. Kimse böyle şeylerden bahsetmiyor.

D: Bu adamın kim olduğunu biliyor musun?

V: Bana uzun zamandır tanıdığı birinden bahsediyor. Artık ikisi de çok yaşlanmış. Ve bana başka bir ülkeden kaçmak zorunda kaldıkları zamanı anlatıyor. Benim ülkemde de uzun yıllar bulunmuşlar ve bu yaşamdaki süreleri dolmak üzereymiş. Ve bana başka yaşamlardan bahsediyor. Ve korkmamamı söylüyor. Sözünü ettiği adam güçlü bir barış ve sevgi adamı. Çok uzun yıllardır onun arkadaşı ve koruyucusu olmuş. Ama artık ikisi de yorgun düşmüş ve geldikleri yere dönmek istiyorlarmış. Ben de hep başka bir yerden geldiğimi biliyordum. Bana bu yaşamda işimiz bittiğinde geldiğimiz yere geri döndüğümüzü söylüyor. Ve oranın çok güzel, harika bir yer olduğunu. Ve yakında onun da bunu yapacağını. O ve hocası – ona böyle hitap ediyor – yakında bunu yapacaklarmış. Bu yaşama gelmeden önce bulundukları yerden tanıdıkları arkadaşlarıyla yeniden bir araya geleceklermiş. Ama burada çok şey öğrenmiş. Bu adam çok şey biliyor ve "hocam" dediği adamla birçok deneyim yaşamış.

Sözünü ettiği adam İsa olamazdı çünkü adamın çok yaşlı olduğunu söylemişti. Ama kendisi Kutsal Topraklarda yaşıyor olabilirdi ve sözünü

ettiği adam da farklı yerlere gidip insanlara bir şeyler öğreten havarilerden biri olabilirdi.

D: Yaşadığın ülkenin adını hiç duydun mu?

V: Adı bildiğim bir nehirle ilgili. İnsanların büyük bir nehirden bahsettiğini duyuyorum. İndus Nehri. Ülke bu nehrin etrafına kurulu. Ülkenin bir adı yok.

D: Peki konuştuğun adam nereden geldiğini söyledi mi?

V: Batıda, daha önce yaşadığı uzaktaki bir yeri ziyaret etmiş. Orada görüşmesi gereken insanlarla önemli temasları olmuş. Onlarla iletişimde kalmak istemiş. Bayağı uzakta bir yermiş ama bu ticaret yolları bu tarafa doğru geliyormuş ve o da güvenlik açısından onlarla seyahat ediyormuş.

D: Bu adamla tanıştığın ve seni anlayan birini bulduğun için bu önemli bir gün.

V: O yoluna devam ediyor. Ama bana öyle bir armağan verdi ki, onu benden kimse alamaz. (Hıçkırıklarla) Anlamama yardımcı oluyor. Ve bana daha fazlasını nasıl alabileceğimi, direnmemem gerektiğini söylüyor. Başka yerleri nasıl ziyaret edebileceğimi ve daha fazlasını öğrenebileceğimi anlatıyor. Bunu yaparken buradaki hayatımı da nasıl sürdürebileceğimi. Ailemle ilgilenebilirim. İyi bir eş olabilirim. İyi bir anne olabilirim. Sepetlerimi ve battaniyelerimi örebilirim. Ama aynı zamanda başka yerlere gitme ve başka şeyler öğrenme özgürlüğünü de yaşayabilirim. Kendimi o şekilde besleyebilirim.

D: Bu çok önemli. Sana çok büyük bir armağan vermiş.

Ardından onu, o yaşamındaki başka bir önemli güne götürdüm.

V: Ben (derin bir iç çekiş) bu yaşamdan ayrılmaya hazırlanıyorum. Beden zayıf düşmüş ve ben yaşlıyım. Vizyonlar görmeye başlıyorum. O adamla tanıştığımdan bu yana pek çok yeri ziyaret ettim. Yahudiyeli (Judea) adamla, diyor bana.

D: Sana oralı olduğunu mu söyledi?

V: Yahudiyeliydi. Ben Yahudiye'yi bilmiyorum. Ve bana bir şeyler öğretmiş olduğu için hayatımın sonunda daha mutluyum. Bana bulunduğum yerde özgür olmayı öğretti. Bana bedenden kalıcı olarak ayrılmaktan, bizim "ölüm" dediğimiz şeyden bahsetmişti. Ondan korkmamamı söylemişti. Ve daha sonra temas kurduğum başkalarından da çok şey öğrendim. Asla ölmeyen yüce varlıklardan. Ve burada sadece bir süre için bulunduğumu biliyorum. Ve yapacağım başka şeyler, gideceğim başka yerler ve etkileşime geçeceğim başka insanlar olduğunu. Ve bu bedenden ayrılıyorum ama hiç korkmuyorum.

D: Yani bedende herhangi bir sorun yok mu? Sadece yıpranmış vaziyette mi?

V: Sadece yıpranmış vaziyette. Ve ben buradaki süremi tamamladım. Ailem, ailemden geriye kalanlar, üzgün. Ama onlara üzülmemelerini söylüyorum. Tabii onlar beni anlamıyorlar. Hiçbir zaman anlamadılar. Son yıllarımda daha mutlu olmam onları memnun etti. Ama nedenini bilmiyorlar. Ayrılıyor olmamdan ötürü üzülmemelerini söylüyorum. Bunu da anlamıyorlar. Başkalarına da bir şeyler öğretmeye çalıştım. Ama bunu pek hoş karşılamadılar.

D: Sen zaten hep farklıydın.

V: Öyleydim. Çocuklarım söylediklerimin doğru olabileceğini düşünüyor çünkü beni seviyorlar ve bana saygı duyuyorlar. Ama yine de üzülerek söylemem gerekiyor ki, benden çok başkalarının etkisinde kalıyorlar. Ama ben artık gidiyorum. Gitmekten ötürü mutsuz değilim. Bundan sonra da onlar kendi hayatlarını yaşarken aileme, çocuklarıma göz kulak olabileceğimi biliyorum. Tıpkı bana göz kulak olan varlıklar gibi.

Onu bedenden ayrıldığı (öldüğü) ana götürdüm ve bu olurken kendini nasıl hissettiğini sordum.

V: Çok, çok, çok huzurlu. Melek arkadaşlarımı görüyorum. Bana doğru kollarını açıyorlar. Ve giderek hafifliyor, hafifliyor, hafifliyorum. Ve sonunda onların üzerinden süzülüyorum. Ve huzur ve sevgi dolu bu muhteşem yere geliyorum. Huzur, sevgi, ışık ve özgürlük dolu. Ait olduğum, sanki yeni ayrılmış gibi hissettiğim yere dönmek muhteşem bir duygu. Sanki sadece bir dakikalığına buradan ayrılmıştım. Hayatım bana çok zor ve uzun gelmişti ama şimdi sanki sadece bir dakika sürmüş gibi geliyor.

D: Biraz önce ayrıldığın yaşama bakınca her şeyi farklı bir perspektiften görüyorsun. O yaşamın amacı neydi?

V: Bu gerçekliği dünyevi gerçeklikle entegre etmeyi öğrenmem gerekiyordu. Dünyevi sıradan varoluşla. Daha yüksek alemlere dair bilgimi, gündelik dünyamla birleştirmeyi öğrenmem gerekiyordu. Bu konuda hâlâ ustalaşabilmiş değilim. Ama o yaşamda çok şey öğrendim. Ve bunun yapılabileceğini, başarılı bir şekilde entegre edilebileceğini öğrenmek için o kadar acıdan geçmeme değdi.

D: Sana katılmamalarına ve seninle alay etmelerine rağmen.

V: Dünyevi yaşamda her zaman sana katılmayanlar olacak. Özellikle de göksel alemlere dair anıları ve bilgileri getiriyorsan, o yaşamdan önceki varoluşları hatırlıyorsan ve gözünle gördüklerin dışında şeyler hakkında da bilgin varsa. Her zaman o düzeyde olan insanlar olacak. Ve böyle şeylerin olma ihtimalinden bahsetmen bile sana tepki göstermelerine yetecek. O yüzden bu deneyim bana gelecek yaşamlarımda da yardımcı olacak. Çünkü hangi zamana gidersem gideyim dirençle karşılaşacağım.

D: Peki ama fiziksel dünyadayken böyle anılara sahip olmak daha zor

olmuyor mu?

V: Anladığım kadarıyla ben her zaman bu anılara sahip olacağım. Bana benim tamamen unutanlardan olmadığım söyleniyor. Ve bu da beni bunları dünyevi yaşama entegre edebilmeye hazırlıyor. Çünkü ben unutmamayı seçmişim. Tamamen kapalı bir perdenin arkasında olmamayı. Bunu ben seçtim. Ve bunu seçtiğim için, bunu dünyevi yaşama nasıl entegre edeceğimi de öğrenmem lazım.

D: Peki bu anıları hatırlıyor olmak yaşamı zorlaştırmıyor mu?

V: Bu zor bir yaşam. Ama daha yüksekten baktığım zaman fiziksel yaşamlarımda ruhsal olarak büyümemi sağlayacak zorlukları kasten seçtiğimi görüyorum. Yaşamımın ne kadar kolay olduğu değil, beni ne kadar geliştirdiği önemli. Ve bunun için ben bu yolu seçtim. Bir yaşama büyük resimden bihaber gitmeyi değil. Nereden geldiğimi unutmayı değil. Bunun bir önemi yok. Ben hayata öğrenmem gereken şeyleri hatırlayarak geliyorum. Bazen bunların farkına varmam, hatırlamam ve nasıl yapacağımı çözmem zaman alıyor. Ama yaşlılarla gerçekleştirdiğimiz müzakereler sonucu benim seçtiğim yol bu.

D: Evet ama bu işi çok zorlaştırıyor.

V: Bu iş zor ama ben ruhumun geçeceği zorluk olarak bu yolu seçtim.

D: Yani her yaşamına hatırlayarak gideceksin.

V: Evet. Bir şeyleri biliyor, hatırlıyor olacağım. Ve bu da kim olduğumu ve o yaşama ne yapmak için geldiğimi hatırlamama yardımcı olacak. Ben böyle zor deneyimlerden geçmenin, her seferinde ne yapacağımı ve nasıl yapacağımı unutarak tekrar tekrar hayata gelmekle başarabileceğimden daha fazlasını başarabilmemi sağlayacağını düşünüyorum. O nedenle de kısmi hafızayla hayata geliyorum. Sadece beni dürtecek, öğrenilecek ve yapılacak şeyler olduğunu bilmemi sağlayacak kadarıyla. Hayatta daha

fazlası olduğunu bilmemi sağlayacak kadarıyla. Yapacağım şeylere dair büyük hayallerle bir yaşama gidip sonra yolumu kaybetme ve ne yapmak için geldiğimi unutma ihtimali beni çok ama çok korkutuyor. Boşa giden onca zaman, onca fırsat… Hatta insanları incitme ve yollarından saptırma ihtimali… Ben yaşama daha fazla aydınlanma ile gelmeyi seçiyorum. Kimi zaman bunu entegre etmekte zorlansam da. Ama benimle o yaşamlara gelen, birbirimizin hatırlamasına yardım etmek üzere sözleştiğimiz arkadaşlarım oluyor. O yolda karşılaştığım harika varlıkla da öyle yapmıştık. Bu yaşamlara gelmeden önce o da ben de birbirimiz için ne yapacağımızı biliyorduk. Bu karmik bir sözdü. Benzer planları başka yaşamlarda başkalarıyla da yaptım. Ben sorular sormamı sağlayacak kadarını hatırlayarak geliyorum ve onlar da sorularıma yanıt bulmama yardım ediyorlar.

D: Yani hangi yaşama gidersen git, orada sana yardımcı olacak biri mutlaka olacak.

V: Evet. Hiçbir zaman yalnız değilim. Geçmiş tanışıklıklardan ve ilişkilerden getirdiğim çok, çok, çok arkadaşım var. Batağa saplanma tehlikesinin hepimiz farkındayız. Ve arıza emniyetliyiz.

D: Arıza emniyetli derken neyi kastediyorsun?

V: Her şeyi unutabileceğim bir yaşama gittiğimi düşünüyorum diyelim. Ve gittiğim yaşamlara benimle gelen ya da o yaşamın bir anında yollarımın kesişeceği beni seven arkadaşlarım var. Kim olduğumuzu birbirimize hatırlatacağımıza dair söz veriyoruz. Tabii ki hepimizin birden her şeyi unutacağımız yok. Dolayısıyla da biri bir şey hatırlıyorsa diğeri de başka bir şeyi hatırlıyor olacak ve birbirimize yardım edeceğiz. Hatta bizim "şifrelerimiz" de var. Birinin hatırladığı bir cümle, diğerimiz için bilgi ve hafızanın saklı olduğu kasayı açacaktır.

D: Yani birbirinizi nasıl tanıyacağınızı biliyor musunuz?

V: Bunu birbirimiz için yapıyoruz. Bu bilinçli bir şifre değil. Ama biri daha önceden belirlediğimiz bir şeyi de söyleyebilir. "Sen şunu söylediğinde bu benim için hazır olduğumda bir koli bilgiyi indirmemi sağlayacak" diye sözleşir gibi. "Ve sen hazır olduğunda ya da ben hazır olduğumda yollarımız kesişecek." Bunu birbirimiz için yapıyoruz. Her şeyi unutmaktan korktuğumuz bir yaşama giderken kendimizi emniyete alıyoruz da denebilir.

D: Ve farklı yaşamlarda da hep bu insanlarla beraber olacaksın. Doğru mu?

V: Bu doğru. Bir yaşamdan sonra biraz "mola" vermem, dinlenmem ve öğrendiklerim üzerine düşünmem gerekebiliyor. Ve tabii öğrenmediklerim üzerine.

D: Sindirmek için, evet.

V: Sindirmek güzel bir kelime. Bunun için biraz zamana ihtiyacım oluyor ve sonra seçtiğim şeyi yapmakta özgür oluyorum. Birçok yol seçebilirim. Bunlardan biri başka bir yaşama gitmek. Ve ben sıklıkla, aralarda yüksek öğrenim ve başkalarıyla çalışmak için boşluk bırakarak, başka yaşamlara gitmeyi seçiyorum. Bazen sadece dünya planında olanlarla çalışarak zaman geçiriyorum. Onları ziyaret ediyorum ve onlara ilham veriyorum. Ve halen yaşamlarda olan ruh eşlerim de var – ben onlara öyle diyorum. Onlarla rüyalarında bile zaman geçirdiğim oluyor. Onlara bir şeyler fısıldıyorum, rehberlik ediyorum ve göz kulak oluyorum. Ama öğrenim göreceğim yerlere gittiğim zamanlar da oluyor. Bazen de sadece rahatlamak için gittiğim yerler. Ve benim "yaşlılar" dediğim ruhlara danışmaya gittiğim zaman geliyor.

Virginia'nın şimdiki hayatıyla ilgili sorular sorabilmek için diğer varlığı

geride bırakmasını ve zamanda ileriye gitmesini sağladım. Bilinçaltı diğer varlığı arkada bırakmakta zorlandı.

V: Virginia şimdi adına Hindistan denen o çorak ülkedeki kadın gibi hâlâ. Sanki şu anda o kişiymiş gibi. Ve bu benzetmeyi iyi kavramasını istiyorum. Bir açıdan hâlâ o insanmış gibi. Ve onun bölgesinden geçen - onun bölgesinden olan demiyorum, dikkatinizi çekerim – sadece kısa bir süre için orada kalan, etrafa göz atan ve insanları biraz tanımaya çalışan o yabancı gibi. O gezgin gibi hayatına gelip onda aydınlatma yaratan başkaları da oldu. Özgürlüğü bulması için içine bakmasını öğreten ve kim olduğunu hatırlamasına yardımcı olanlar.

D: O yüzden mi bilinçaltı bugün ona göstermek için bu yaşamı seçti?

V: O yaşamın amacı buydu. Bu bir benzetme. O şimdiki yaşamında da o yaşamdaki ağır işçilik yapan kadın gibi. Gerçekten çok çalışıyor. Ve bazen bildiklerini gündelik yaşama entegre etmekte zorlanıyor. Bu yaşamında da, özellikle çalıştığı iş yerinde, onun mistisizmle ilgili anlatacaklarını duymak bile istemeyenler var. (Virginia büyük bir hastanede hemşireydi.) Ve bundan dolayı çoğu zaman hayal kırıklığı yaşıyor. Ve yine geceleri onu ziyaret edip, ona başka şeyler öğretenler de var. Onu başka alemlere götürüyorlar ve ona bir sürü şey gösteriyorlar. Ve bu, onun bu yaşamı aşma yolu. O bunun böyle olmasını kabul etti. Bu, onun hayatta şimdi burada olanlardan ve gözünün önünde duran işlerinden daha fazlası olduğunu hatırlatmak içindi. Aynı anda farklı düzeylerde gerçekleşen bir sürü şey var. Ama onun hemen burada içinde bulunduğu düzey için konuşacak olursak bunlar bu hayata gelmeden önce üzerinde anlaşılmış şeylerdi çünkü bu hayatta yapacağı çok şey vardı. Bitireceği çok karma vardı. Ve onun hedefi insanlara kim olduklarını hatırlatmaktı. Ve o

kendisinin kim olduğunu unutmaktan ve başkalarına da bu konuda yardım edememekten korkuyordu.

Virginia meditasyonlarında ve rüyalarında "Heperon" diye adlandırdığı bir varlık görüyordu. Bunun gerçek bir varlık olup olmadığını merak ediyor ve eğer gerçek bir varlıksa kim olduğunu öğrenmek istiyordu.

V: Heperon onun varlığının onunla çok bütünleşmiş bir parçası. "Ruh eşi" diyeceğim bu varlığın, başka bir gezegendeki ruhsal grubundan olan bu çok, çok sevgili kişinin onunla olacağını bilmese bu Dünya deneyimine asla gönüllü olmazdı. Heperon anlaşmalarının böyle olduğunu ona tekrar hatırlattı: O, Dünya yaşamına gelecekti ve Heperon da ona göz kulak olacaktı. Bazı düzeylerde onunla her zaman birlikte olacaktı. O sizin "çok boyutlu" dediğiniz türden bir varlık. Bir yandan Virginia'ya göz kulak olurken, bir yandan da birden fazla alemde bir sürü şey yapabilir. Ve bu da Virginia'nın hayatının başka bir entegre parçası. Dünya'daki varoluşu Heperon'un -sizin ulvi diyebileceğiniz- konumundan ona göz kulak olduğu bilgisine dayanıyor. O sizin melek diye adlandırabileceğiniz bir varlık. En azından Virginia için öyle.

D: Yani Virginia'nın yaşamında çok önemli bir yeri var.

V: Bu bağlantı son derece önemli. Dünya'daki varoluşunun kalbi.

D: Çok güzel. Birkaç sorusu daha var. Hiç İsa ile bir bağlantısı oldu mu, merak ediyor.

V: Keşmir'de yaşanan bir olayda genç bir adam olan İsa ile tanıştı. İsa'nın amcası Yusuf ile seyahat ettiği ve bilginlerin yanında eğitim gördüğü sırada o da bir rahipti. Bu gerçek bir karşılaşmaydı. Çok gerçek bir karşılaşma. Gerçek bir anı. Çok derinden etkileyen bir anı. Ve İsa'nın

dinginliğinin anısı, ona bu yaşamda pek çok yönden yardımcı oldu. Sadece ondan yayılan sevgi ve huzuru hatırlamak bile hayatına istikrar getiren bir güç oldu. Ve onun orada olduğunu bilmek. O bir kaya gibi sağlam. O sevgi ve huzur. Bu içsel bir bilgiydi ve bugün bu seansta ortaya çıkan yaşamında da öyleydi. Bu anı bu varlığın, Virginia'nın bir sonraki enkarnasyonuna aitti.

D: Keşmir'deki yaşamından sonraki mi yani?

V: Diğer yaşamdan sonraki. Ve bu adam – bunu söylemek çok zor çünkü genel olarak kabul gören bir şey değil – ama ona bir şeyler öğreten bu adam İsa ile birlikte uzun bir ömür geçirdi.

D: Yaşlı olduğu için onun İsa olamayacağını düşünmüştüm.

V: İsa'nın yoldaşıydı o. Onun bilgisini taşıyordu. Dolayısıyla İsa Virginia'nın yaşamına iki kez dokundu.

Seansı Virginia'nın fiziksel problemleriyle ilgili sorular sorarak bitirdim. Sorunları, negatif hastane ortamında çalışmaya devam etmesinden kaynaklanıyordu. Kendisi insanlara yardım ettiğini düşünüyordu ama ortamın enerjisi onu tüketiyordu. Çalışmak için başka bir yere geçmesinin zamanı gelmişti. Yine insanlara yardım edebilir, ölüm döşeğinde olanlarla çalışabilirdi ama o hastaneden ayrılması şarttı.

BÖLÜM 16

BİLGE KİŞİYİ ARAMAK

Bu da Ekim 2002'de bir fuarda konuşma yapmak üzere Clearwater Florida'ya gittiğimde gerçekleştirdiğim seanslardan biriydi. Bu seans da bilge bir adamla bağlantılıydı ama farklı türden bilge bir adamla.

Danışanım Nancy buluttan indiğinde kendini parçalanmış bir kayadan oluşmuş keskin çakıl taşları üzerinde çıplak ayak dikilirken buldu. Bu onu zaten rahatsız etmişti ama bir uçurumun kenarında dikildiğini fark ettiğinde daha da rahatsız oldu. Kısa kahverengi saçlı genç bir adam olduğunu gördü ve üzerinde kaba bir materyalden yapılma takviyeli kalın bir yelek ve pantolon vardı. "Uçuruma çok yakınım. Geriye çekilip uçurumun kıyısından uzaklaşmak istediğimi hissediyorum. Ama bana arkamı dönmemem söyleniyor. Arkamda biri var. Ve ben kaçmak istiyorum," diyerek içini çekti. "Buradan uzaklaşmak istiyorum. Bunu neden yapıyorlar?" Bu soruyu sorar sormaz cevabını buldu. "Beni korkutmaya çalışıyorlar."

Arkasında kim olduğunu görmek için dönüp bakmak ister mi diye sordum. "Bir kişiden fazla insan var. Uçurumun kıyısına daha fazla yaklaşırsam kayıp düşecekmişim gibi hissediyorum. Ve onlar bana bir ders vermek için beni burada tutuyorlar. Ama vermek istedikleri ders ne, bilmiyorum. Onlar çok ufak tefek, açık renk saçlı insanlar. Saçları neredeyse beyaz renkte. Ben onlardan çok daha iriyim; en az otuz santim, belki daha da uzunum. Ve saç rengim de farklı. Benimki koyu onlarınki açık. Onlar benden farklılar. Ben oraya ait değilim. Onlardan biri değilim. Seyahat ederken onların köyünden

geçmişim gibi hissediyorum. Benden korkuyorlar. Nerede olduğumu bilmiyordum ve bu yere denk geldim. Başta onları çocuk sandım. Ellerinde silah yok ama nasıl yaptılarsa beni buraya zorla getirdiler."

D: Nasıl bir köyleri vardı?

N: Hmmm. Saklanabildiklerini görüyorum. Bunu nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum. Ortadan kaybolabiliyorlar. Evlerini, binalarını doğanın içinde saklayabiliyorlar. Onları ilk gördüğümde köyleri gözüme bir çocuk köyü gibi görünmüştü. Çimden çatıları olan küçük kulübeler gibi ama gördüğüm şey gerçek değildi. Bu onların kullandığı bir kamuflaj. Evleri gerçekte öyle görünmüyor. Bana oyun oynuyorlardı sanki. Bu çok kafa karıştırıcı.

D: Köye geldiğinde gördüğün bu muydu?

N: Evet. Çimden çatıları olan küçük kulübeler görmüştüm. Etrafta çocuklar oynuyormuş gibiydi. Ama gerçek evleri gizlenmiş halde. Onları kamufle ettiklerini biliyorum. Onlar dağlık tarafta gizlenmiş durumda. Garip ama gerçekte nasıl göründüklerini hiç bilmiyorum. Ama gizlenmiş olduklarını biliyorum.

D: Oraya çok uzaktan mı geldin?

N: Ta dağların yukarısından.

D: Evin orada mıydı?

N: Hayır, geçtiğim yer orası. Çok ama çok yüksek. Ben seyahat ediyordum. (Derin bir iç çekiş) Uzak doğuya gitmek istiyordum. Gittiğim yer orasıydı. Hikâyelerini duyduğum büyülü adamı görmek istiyordum. Çok uzakta, ta dağların tepesinde. Çok yüksekte. Güçleri olan bir adam. Kutsal bir adam. O adamın hikâyeleri. O adamı bulmak istiyordum.

D: Bu senin için uzun bir yolculuk olacakmış gibi görünüyor.

N: Çok uzun. Oraya varmamın bir yıl ya da daha uzun bir zaman alabileceğini düşünüyordum. Yanımda erzakım vardı ama bu insanlar onu aldı.

D: Ayrıldığın yerde bir ailen var mıydı?

N: Yalnızmışım gibi hissediyorum.

D: Yani istediğin zaman seyahat etmekte özgürdün, öyle mi? (Evet) Bu küçük köye geldiğinde daha gidecek çok yolun var mıydı?

N: Ah, evet, çok vardı. Uzun süredir yoldaydım. Bir sapağa vardım ama dikkatim dağılmıştı. Etraf çok güzeldi. Sonra bu küçük kulübeleri gördüm. Ve içindeki insanları duydum. Bunların oyun oynayan çocuklar olduğunu düşündüm. Ama onları korkuttum. Aşağı eğilip kulübelerin içine baktım ve onları korkuttum. Burası kimsenin gelmediği bir yermiş gibi görünüyor. Burası gizli bir yer. Onlar için çok gizli bir yer.

D: Yani orada olamaman gerektiği için onları korkuttun.

N: Evet. Ve onlarla konuşarak iletişim kuramıyorum. Ne söylediğimi anlamıyorlar. Onlara zarar vermeyeceğimi söylemeye çalışıyorum ama beni anlamıyorlar.

D: Erzakını aldıklarını mı söylemiştin?

N: Evet. İplerin ucuna bağlanmış torbalarım vardı. (Omuzda taşındıklarını gösteren el hareketleri.) Üzerimde asılı. Ve su. Ve bir torba – buna ne denir bilemiyorum. -Bir tür gıda… kurutulmuş bir şey. Zaman zaman gittiğim yerlerden başka yiyecekler de buluyordum. Mola verdiğim yerlerde insanlar benimle paylaşıyordu. Ama burası farklı bir yer. Bu insanların görünüşü farklı. Çok ama çok küçük ve soluk tenliler. Çok açık tenli. Çok açık, beyaza yakın saçlı.

D: Yüzleri farklı mı?

N: Evet, farklı. Hepsinin yüz aynı görünüyor. Gözleri farklı renklerde. Ne

mavi, ne yeşil, her ikisi de. Neredeyse turkuaz, mavimsi yeşil bir renkte. Ama yüzlerindeki her şey küçücük. Çok küçük, minik bir burun. Çok küçük bir çene. Çok kibar hatlar. Ama keskin.

D: Dişi ve erkek gibi görünüyorlar mı?

N: Yanlarında onlardan genç olan çocuklarını görüyorum. Yetişkin çiftler var. Aileler! Bunlar aile. Ama ebeveynler birbirine çok benzer görünüyor.

D: Yani cinsiyet ayrımı yapmak zor mu? (Evet) Erzakını almalarına engel olmaya çalıştın mı?

N: Hayır. Sadece öyle durdum. Çok sessizleştiğimi hissettim. Çok durağanlaştığımı. Ve onlar da öylece gelip erzakımı benden aldılar. Ayakkabılarımı neden aldılar? (Onlara neden böyle tepki verdiğini anlayamamıştı.) Onlara izin verdim. Öylece dikildim. Bu çok tuhaf. Hareketsiz durdum. Ve sonra beni bu taşlı yere götürdüler. Ayaklarım acıyor. (Acıyla gözlerini yumdu) Ayaklarımı acıtıyor. (Bir aydınlanma) Ah! Yaşadıkları yer bir sır. Orada olduklarını kimsenin bilmemesi gerekiyor. Ve ben onları buldum. Bana zarar vermek istemiyorlar ama gitmeme de izin veremezler. Başkalarını getirmemden ya da onlardan başkalarına bahsetmemden korkuyorlar. Ama kimseye söylemem. Onlara kimseye bir şey söylemeyeceğimi anlatmaya çalıştım. (Derin bir iç çekiş) Ve bu uçurumdan uzaklaşmak istiyorum. Arkamda duruyorlar ama belirli bir mesafede. Bana dokunmuyorlar ve silahları da yok ama düşünceleriyle beni uçurumun kıyısına itiyorlar. (Sertçe) Ve ben onlara karşı koyuyorum. Bunu yapmayacağım! Bunu yapmalarına izin vermeyeceğim. (Kararlı bir biçimde) Geri döneceğim. Bunu yapabileceğimi biliyorum. Döneceğim ve onlara dur diyeceğim. Durun! (Derin nefesler aldı ve elini avuç içi öne doğru bakacak şekilde havaya kaldırdı.) Onlara durmalarını söylüyorum. (Rahatlayarak derin bir nefes aldı.) Duruyorlar! Artık onlara sert

çıkıyorum. Bunu yapmalarına izin vermeyeceğim! Benden istediklerini yaparsam onlara zarar vermeyeceğimi anlarlar diye düşünmüştüm. Ama görüyorum ki benim onlara dur demem gerekiyor. Bana ısrar etmeyecekler. Şimdi içlerinden biri bana erzakımı ve ayakkabılarımı getiriyor. Yola koyulabilmem için onları bana veriyorlar. Yaptıklarından pişmanlar. Özür diliyorlar. Benimle konuşmuyorlar ama ne hissettiklerini hissedebiliyorum. Özür dilediklerini hissediyorum.

D: Sırlarını ifşa etmeyeceğini onlara anlatabildin mi?

N: Evet. Arkamı dönüp durun derken öfkeliydim. Ve güçlü hissettim. Onlara zarar vermeyeceğimi söyledim. Kimseye bir şey söylemeyeceğimi. Ama beni uçurumdan aşağı atamayacaklardı. Bu yanlış bir davranıştı. Onlar da pişman oldular.

D: Belki de kendilerini korumak için akıllarına gelen tek yol buydu.

N: Çok korkmuşlardı. Ve şimdi ayrılıyorum. Dağı tırmanıyorum. (Derin bir iç çekiş) Beni izliyorlar. Ayrılmaya başladılar. Dağın tepesinde durdum ve geri dönüyorlardı. Uzun atlattım! Ama artık iyiyim, güvendeyim ve yoluma devam edebilirim. Ama bu çok tuhaf çünkü onların oraya ait olmadıklarını biliyorum. Onlar farklılar. Bu dönemde buraya ait olmadıkları hissindeyim.

D: Bu dönemde?

N: Evet. Bu zamana ait değiller. (Nasıl açıklayacağını düşünüyordu.) Başka bir zamandan geldiklerini hissediyorum. Çok uzak gelecekten! Çok uzak gelecekten. Ama oradalardı. Uzun zamandır orada olduklarını hissediyorum. Orada güvende olduklarını düşünüyorlardı. Orada onları kimsenin bulamayacağını.

D: Onların neden gelecekten geldiğini düşünüyorsun?

N: Bilmiyorum. Sadece onların uzak gelecekten olduklarını biliyorum.

Benim ait olduğum yerden, bu zamandan değiller. Buralı değiller. Buranın saklanabilecekleri güvenli bir yer olduğunu düşündüler.

D: Acaba neyden saklanıyorlardı?

N: Bilmiyorum.

D: Her neyse, sonuçta sen onlara karşı çıkabildin.

N: Evet, ben iyiyim. (Rahat bir nefes aldı.) Yoluma devam edebildiğim için memnunum. O özel insanla tanışmayı iple çekiyorum. Ve onu göreceğimden eminim.

Ardından Nancy'den önemli bir güne gitmesini istedim.

N: (Gülümseyerek) Geldim. Çok heyecanlıyım. Yolculuğum sırasında pek çok insanla tanıştım. Ve bu adamla ilgili hikâyeler dinledim. Kendimi daha yaşlı hissediyorum.

D: Ama o ufak tefek insanlar kadar acayip insanlarla karşılaşmamışsındır.

N: Hayır. (Gülerek) O sadece bir kere oldu.

D: Peki bu adam bir şehirde mi yaşıyor?

N: O dağın ta tepesinde yaşıyor ama şehirdeki herkes onu biliyor. O kutsal bir adam. Ve ben pazar yeri gibi bir yerdeyim.

D: Bu şehrin adını biliyor musun? Kimsenin söylediğini duydun mu?

N: Burası Himalayalar'da bir yermiş gibi hissediyorum. Buranın bir adı var ama şehir daha düşük rakımda. (Şehrin adını bulmakta zorlandığını görebiliyordum.) Buraya öyle demediklerini biliyorum ama Katmandu diyesim geliyor. Ama bu modern ismi. Şu anda, bu zamanda buraya Katmandu demiyorlar. Etrafta çok yüksek dağlar var. Ve bu şehir yüksek rakımda ama o adamın bulunduğu yerden daha alçakta.

Himalayalar'dan bahsedince aklıma hemen Tibet geldi. Ansiklopediye baktığımda Katmandu'nun Nepal'in bir şehri olduğunu öğrenmek beni şaşırttı. Deniz seviyesinden 1200 kilometre yüksekteydi ve çok yüksek dağlarla çevriliydi. Dünyanın en yüksek dağları Himalaya sıradağlarında bulunuyordu ve Çin'in kuzey sınırını oluşturuyordu. Himalayalar'ın oraya kadar uzandığını bilmiyordum. Bence Nancy de bilmiyordu. Himalayalar'a o kadar aşina olmadığımız için Himalayalar yerine Tibet demesi daha normal olurdu. Belli ki bu anı gerçekti çünkü bilinçli zihnimizle yürütebileceğimiz tahminlere dayanmıyordu. Tabii küçük tuhaf insanlar bu resmin hiçbir yerine uymuyordu ama seans bitene kadar ona da bir açıklama getirilecekti.

D: O çok daha yukarıda ve herkes onu biliyor mu?

N: Evet, o kendisinden çok şey öğrenebileceğimi hissettiğim çok özel bir insan. (Uzun bir duraklama) Burada dinlenip temizlenmeliyim. Yıkanmam lazım. Uzun süredir yoldayım. Biraz dinlenmem ve rakıma da alışmam gerektiğini hissediyorum. Giysilerimi değiştirmeliyim. Üşümeye başladım. Üzerime daha fazla şey giymeliyim çünkü burası çok yüksekte ve soğuk.

Onu zamanda ileriye, adamı görmeye gittiği ana götürmeye karar verdim.

D: Sana onun nerede olduğunu söylemişler miydi?

N: Onun nerede olduğunu biliyorum. Neredeyse beni oraya çektiğini hissedebiliyorum… beni çağırdığını. Geldiğimi biliyor ve beni yönlendiriyor. Beni daha yukarıya doğru çektiğini hissedebiliyorum. Burası çok dik. Çok soğuk. Üşüyorum.

Kendisi titremeye başladığı için sesi de titriyordu. Fiziksel olarak herhangi

bir rahatsızlık duymaması için ona telkinlerde bulundum.

D: Kar da var mı?

N: Hayır, şimdilik sadece dik. Kış mevsimi değil. Ama çok rüzgârlı. Bir düzlüğe geldim. Burada bir mağara var. O içeride. Mağara karanlık ve sessiz. İçeride mumlar var. Bir anlığına duruyorum. Gözlerim ışığa alışıyor. Ve işte orada.

D: Onu görebiliyor musun? (Başıyla onayladı) Görünüşü nasıl?

N: (Derin bir nefes) Bir insanın şekline sahip ama o enerji. Aslında katı değil. (Ani bir kahkaha) Bana birçok kutsal insanın vücut bulmuş hali olduğunu söylüyor. Bana önce pejmürde kıyafetler içinde, uzun kahverengi bir kirli cübbe giymiş bir kutsal adam gösteriyor. Kirli, koyu renkli, uzun bir sakalı da var. Sonra birden temiz, pak bir hale bürünüyor. Ve o tek bir kişi değil. Birçok kişi. Birçok ruh. O onların bir… (Doğru sözcüğü bulmakta zorlandı.)

D: Bileşimi mi?

N: Evet! Hepsinin bileşimi. Ve o çok parlak. Parlak bir ışık gibi görünüyor ama bir adam şekline de sahip. O her ikisi de. Bir adamdan bir adamın şekline ve sonra da birden parlak bir ışığa dönüşebiliyor. Neredeyse kör edici parlaklıkta bir ışığa.

D: Katı olmadığı için mi böyle acayip bir yerde yaşayabiliyor?

N: Evet. Bulunduğu yere uyum sağlayabiliyor. Ortam onu etkilemiyor.

D: Başkaları görmeye geldiği zaman da onu aynı şekilde mi görüyor?

N: Ona çok az kişi geliyor. İnsanlar onun burada olduğunu biliyor ama çok azı onu görmek için bu yolculuğu yapıyor. (Duraklama) Bu bir çağrı. O seni çağırıyor.

D: Benim merak ettiğim, köyden biri onu görmeye gelecek olsa onu bir insan

olarak mı görür yoksa senin gördüğün gibi mi?

N: Onlar buraya gelemeyeceklerini biliyor. Buraya gelmen için çağırılman gerekir. Onun burada olduğunu biliyorlar ama o çok az kişiyi buraya çağırıyor. O aynı anda başka yerlerde de bulunabiliyor.

D: Ama sen bu yolculuğu yapmalıydın. (Evet) Onu başka bir yerde bulamaz mıydın?

N: Hayır. Oraya gitmem gerekiyordu. Onun gelmemi istediği yer burasıydı. Yolculuk önemliydi. Benim inandığımdan emin olması gerekiyordu. Benim hak ettiğimden… İçimde hissettiğim çağrının gücünden emin olmalıydı.

D: Yoksa sana başka bir yerde de görünebilirdi. (Ah, tabii ki.) Ama onu bulmakta kararlı olduğundan ve bunun için bu kadar yolu göze alabileceğinden emin olmalıydı. (Evet) Neden bu kadar kararlıydın peki?

N: Sadece orada olmam gerektiğini hissettim. Ona çekiliyordum. Ondan öğrenmem gereken bir şey olduğunu hissediyorum. Ve gitmemezlik edemezdim. Gitmek zorundaydım. Ve gidecektim de. Oraya ulaşmamın ne kadar süreceği umurumda bile değildi. Onu görecektim.

D: Peki normal yaşamında, yolculuğa başladığın yerde, kutsal bir adam mıydın yoksa normal biri miydin?

N: Bu çok uzun zaman önceydi. Bir tür çıraktım. Bunu sevmemiştim. Ama yapıyordum çünkü… sonuçta bir şey yapmalıydım. Ellerimle çalışıyordum. Sanırım bir duvar ustasıydım. Bir şeyler inşa ediyordum ama bunları yapmayı yeni yeni öğreniyordum. Gençtim.

D: Ve sonra mantıklı gelmese de bu adamı bulma ihtiyacı mı hissettin?

N: Evet, onu bulmam gerektiğini biliyordum. Ben başkaları gibi değildim. Hiçbir zaman kendimi oraya ait hissetmedim. Farklı olduğumu hissettim. İnsanlar çok fakir ve çok kirliydi. Ve sürekli çalışmak zorundalardı. Bana karşı naziklerdi ama oraya da ait olduğumu hissetmiyordum. Sanırım

nereye gideceğimi bilmediğim için bir süreliğine orada kalmaya karar vermiştim. Bu adamı bulmam gerektiğini biliyordum. Ve hangi yöne gideceğimi biliyordum. Ve ona giden yolda kalırsam ihtiyaçlarımı gidereceğini biliyordum. Bana yiyecek ve su sağlayacağını biliyordum. Ama bunun için ona giden yolda kalmam gerekiyordu. İstesem yola devam etmeyebilirdim ama durmak istemedim.

D: Artık onu bulduğuna göre şimdi ne yapacaksın?

N: Bana öğreteceği şeyler var.

D: Onunla mı kalacaksın?

N: Evet. Bir süreliğine. Doğru zaman gelene kadar. Burada bulunan tek kişi benim. Sadece ikimiz varız. Başka kimse yok.

D: Başka öğrenci yok.

N: Hayır. Sadece ben varım. O beni çağırdı. Çok, çok uzaklardan.

D: Sana ne öğretecek?

N: (Uzun bir duraklama) Onun çocuklarından biri haline gelmem gerekiyor. Böylece onun öğretilerini başkalarıyla paylaşabileceğim. Herkesin Bir olandan geldiğine dair öğretiler. Bunu anlayabilmeye başladım ama benim için hâlâ tam olarak kavraması zor. Tam olarak kavrayabilmem için biraz daha zamana ihtiyacım var. Bana öğreteceği çok şey var.

Bunun uzun süreceğini düşündüğüm için onu zamanda ileriye götürdüm. "Orada ne kadar kalıyorsun?"

N: (Derin bir iç çekiş) Kış geçti ve artık bahar. Bayağıdır buradayım. (Kahkaha) Yüzümde kıllar çıktı. (Güldüm) Ve kafamdaki saçlar da daha uzun. Ve kendimi yaşlanmış hissediyorum. Hâlâ gencim ama daha yaşlıyım. Ve buradan ayrılma zamanım neredeyse geldi.

D: Sana neler öğretti?

N: (Fısıldayarak) Çok şey. Daha fazla bilgiye ihtiyacım olduğunda bilginin orada olacağını söylüyor bana. Ama beni gerçeğin, basitliğin öğretileriyle; Mesih'in ve pek çoklarının gerçekle ilgili öğretiyle uğurluyor. Buda'nın öğretileriyle. Hepsinin öğretileri temelde aynı. Hepsinin öğretileri içinde gerçeklik payı var.

D: Tüm bilge kişilerin mi?

N: Evet. Mesih tek bilge kişi değildi. İsa tek bilge kişi değildi, birçok bilge kişi vardı. Ve Mesih enerjisini taşıyan kadınlar da vardı.

D: O yetileri ve bilgeliği.

N: Evet. Ve gerçeği insanlarla paylaşmak için gitme vaktim neredeyse geldi.

D: Ona hiç nereden geldiğini ya da kendisinin ne olduğunu sordun mu? Çünkü insan olmadığını söylemiştin. O katı değildi.

N: Ah evet, biliyorum. Sormana gerek yok. O Mesih enerjisi. O, bu gezgenin farklı yerlerinde tezahür eden Tanrı enerjisi.

D: Sana nasıl öğretti peki?

N: Çok uzun bir süre uyudum. O şekilde öğrendim. Uyurken, evet.

D: Yani öğretileri içine aldın. Öyle diyebilir miyiz?

N: Evet, tam da bu. İçime aldım. Ve artık gitmem gerekiyor. Çok sevinçliyim. Çok mutluyum.

D: Ondan ayrılacak olmak seni üzmüyor mu?

N: Her zaman benimle olduğunu biliyorum.

D: Yani onu hiçbir zaman kaybetmeyeceksin.

N: (Çok duygusal bir biçimde karşılık verdi) Hayır! O benim parçam.

D: Çünkü onun bilgeliği senin içinde.

N: Evet. Ve içimde coşku var. (Çok duygusallaşmıştı, neredeyse ağlamak üzereydi.) Dağdan aşağı dikkatlice iniyorum. Nereye bastığıma dikkat ediyorum çünkü çok taş var ve burası çok dik. Ve köye vardığımda herkes beni karşılıyor. Çiçekler, müzik ve dans var. Bir kutlama.

D: Döndüğün için mi?

N: Evet. (Gülümseyerek) Çok coşkulu. Müzik ve renkler çok güzel. Ve bir ziyafet var. Bir süre burada kalıyorum. Bana giyecek ve yiyecek veriyorlar. Onurlandım. Ama artık gitmem gerekiyor. Nereye gitmem gerektiğini bilmiyorum. (Kıkırdama) Gezip insanlarla tanışmam gerekiyor. Güneye doğru ilerliyormuşum gibi hissediyorum.

D: Dağlardan uzağa mı?

N: Evet. Güneye. Ve orada tam olarak ne yapacağımı bilmiyorum. Ama onun öğretilerini izlemem gerektiğini biliyorum. Ve insanlarla konuşmam gerektiğini de.

D: Sana öğrettiklerini paylaşmak için mi? (Evet) Bundan sonra iyi olacağını düşünüyor musun?

N: Evet, bunu biliyorum. Korku duymuyorum. Bana bakılacak. Korku yok.

Yolculuk uzun zaman alabileceği için onu tekrar zamanda ileriye, önemli başka bir güne götürdüm.

N: Bu öldüğüm gün. Çok yaşlıyım. Pek çok düğün, hayatın pek çok nimetini gördüm. Sevdiğim, hayatına dokunduğum bir sürü insan oldu. Hayatımla ilgili kendimi iyi hissediyorum. Ve bir sürü çocuğum var. Bir sürü de torunum. Etrafım beni seven insanlarla çevrili. Ve artık gitmeye hazırım.

D: Bilgeliği başkalarına da aktarabildin mi?

N: Evet. Hazır olduğunda bana geldi. Konuştuğumda ve insanlara öyküler anlattığımda.

D: Ve bunu hiç sorgulamadın çünkü bilgeliğin orada olduğunu biliyordun. (Evet) Öldüğün gün bedenin işlev göstermeyi bırakmasına ne neden oluyor?

N: Sadece zamanı geldi. Yaşlı ve yorgunum sadece. Ve o beni çağırıyor. Beni yine çağırıyor. Dinlenme zamanım geldi. Ona iyi hizmet ettiğimi ama

ödülümü almamın zamanı geldiğini söylüyor. Ve ben çok mutluyum. (Kendinden memnun bir iç çekiş) Ve içim rahat. Ve yakında gideceğimi biliyorum.

D: O zaman bunun olduğu ana gidelim. Gerçekten öldüğün ana. O anda neler oluyor?

N: (Derin bir iç çekiş) Ben sadece… Ben sadece gidiyorum. (Kıkırdama) Gittim. Ve hareket ettiğimi hissediyorum ve bir ışık görüyorum. Bir an oradayken sonra yokum. (Kahkaha) Bu çok kolaydı.

D: Yanında kimse var mı?

N: Yanıma gelen birkaç kişi olduğunu hissediyorum. Ama aslında onların yardımına ihtiyacım yok çünkü bunu nasıl yapacağım bana daha önce söylenmişti. Onlara ihtiyacım olursa diye oradalardı ama ben bir nevi kayıp gittim.

D: Ödülün için seni çağırdığından bahsetmiştin. Ödülün ne?

N: O yaşlı bedenden kurtuldum. Yorgundu. Ben de çok yaşlanmıştım. Hâlâ aynı insanım ama artık üzerimde o yorgun, ağır beden yok.

D: O bakış açısından geride bıraktığın yaşama bakabilirsin. Anlattıklarından kulağa çok tatminkâr bir yaşam olmuş gibi geliyor.

N: Evet, çok.

D: Çok faydalı oldun. O yaşama baktığında, hangi dersi öğrendiğini görüyorsun?

N: O yaşamda pek çok ders aldım. İman ve kendime inanma derslerini. Ruhsal boyutu. Her zaman kolayca kabul görmeyeceğimi öğrenmem gerekiyordu. Nezaketimin yanında gücümü de kullanmayı öğrenmem gerekiyordu. Sadece birini ya da ötekini değil. Güç ve irade ile nezaket ve sevginin birleşimini kullanmayı.

D: Bunlar önemli şeyler, değil mi?

N: Evet. O yaşamda birçok ruha öyle dokundum.

Ardından varlıktan olduğu yerde kalmasını ve Nancy'nin kişiliğini bedenine geri getirmesini istedim. Nancy bedenine uyum sağladıktan sonra

bu ilginç seansla ilgili daha fazla bilgi almak için Nancy'nin bilinçaltıyla konuşmayı talep ettim.

D: Nancy'nin görmesi için neden bu yaşamı seçtin?

N: (Derin bir iç çekiş) Mesih enerjisiyle arasındaki güçlü bağı hatırlaması gerekiyordu. Ve sahip olduğu gücü açığa çıkarması. Bir şeyleri olduran o gücü. Ama aynı zamanda sevgiyi ve gerçeği de hissetmesi gerekiyordu. Şu anki yaşamında da bu nitelikleri kullanmayı ona hatırlatması için. Bazen bu konuda zorluk çekiyor. Bu yaşamda büyük zorluklarla karşılaşıyor. Şartlar farklı olsa da, zaman farklı olsa da, bu yaşamında da benzer zorluklarla karşılaşıyor. İnsanlarla tanışmak ve gerçeği onlarla paylaşmak konusunda. O gücü ve bilgeliği de buna dahil etmek konusunda.

D: Mesih enerjisi olarak tarif ettiği, mağaranın içinde ona bir adam gibi görünen o varlık, neydi? İnsan değilmiş gibi görünüyordu.

N: O evrensel bilgelikti. Evrensel güçtü. Kozmik bilgiydi. Her birimizin içindeki o parçayı aktive ederek bize şeyi hatırlatan… (Fısıldar gibi) Bu doğru olmadı.

D: Kelimeler mi doğru olmadı?

N: Evet. O katalizördü. Ne yapması gerektiğini ona hatırlatan bir katalizör.

D: Yani o var olan tüm bilgeliğin bedenlenmiş hali miydi? (Evet) Ve bunların tümü o yaşamdaki haline mi aktarıldı? (Evet) Başta o tuhaf küçük yaratıkları gördüğü köye gitmişti. O yaratıklar neydi?

N: (Yüksek sesle güldü) Bu yoluma konan bir sınavdı. Pek çok şeyle nasıl başa çıkacağımı görmek için. Bana benzemeyenlerle. Kendi gücümle. İnancımı ve kendi gücümü test etmek içindi. Ne kadar sevgi enerjisine sahip olduğumu görmek için. Gücümü nasıl kullandığımı görmek için. Onlara zarar vermeye mi çalışacağımı yoksa onları rahat mı bırakacağımı

görmek için. Birçok sınavı barındırıyordu.

D: Ve senden farklı olan pek çok insanla tanışacağını gösteriyordu. (Evet) Peki onlar gerçek, fiziksel varlıklar mıydı?

N: Evet ama o yerden değillerdi. Onlar başka bir yerdendi. Bu sahneyi canlandırmak için oraya gelmeye gönüllü olmuşlardı ama aslında başka bir zamandan geliyorlardı.

D: Kulübelerin görüntüsünün bir illüzyon olduğunu söylemişti.

N: Evet. Ama o zamandan değillerdi. Onlar başka bir boyuttandı. Gönüllü oldular çünkü bir noktada yardıma ihtiyacım olacağını biliyorlardı. Evet, bana yardım etmek için oradaydılar.

D: Peki Nancy bu bilgelikle nasıl bağlantı kurabilir ve onu bu yaşamında nasıl kullanabilir?

N: O reddedilmekten, küçük düşürülmekten, farklı olmaktan korkuyor.

D: Ama bunlar insani korkular, öyle değil mi?

N: Evet. O yaşamda o adama hiçbir şey olmadı. O kabul gördü. O yaşam ona bu yüzden gösterildi. Bu bilgeliği reddedilmeden ya da aşağılanmadan kullanmanın mümkün olduğunu görebilmesi için. Unutmuş olduğu bu yetileri tekrar kullanabilecek. Anlamayan insanlar her zaman olacak. Ama belki de o insanlarla çalışması ya da onlarla her şeyi paylaşması gerekmiyordur.

Bu vaka da sahip olduğu bilgeliği geçmiş yaşamında kazanan insanlara bir örnekti. Bilgeliğin kaybolduğu, ölen kişilikle birlikte geride bırakıldığı sanılıyor. Ama ben bunun doğru olmadığını deneyimlerimden biliyorum. Başka bir yaşamda öğrenilen hiçbir bilgi, hiçbir yetenek öylece kaybolup gitmez. Bilinçaltında saklanır ve eğer ortaya çıkması ve kullanılması uygunsa, kişinin şimdiki yaşamında da canlandırılıp ortaya çıkarılabilir. Son

yıllardaki vakalarımın birçoğunda psişik yeteneklerin ve şifayla ilgili bilgilerin bilinçli zihne çıkmasına izin verildiğine şahit oldum. Çünkü çok yakında bunların hepsine ihtiyacımız olacak.

* * *

Bu noktada, zaman yolculuğu içeren başka bir vakadan daha bahsetmenin uygun olacağını sanıyorum. Bu vakada kişi buluttan büyük, modern bir şehre inmişti ama baktığı hiçbir yerde insan ya da yaşama dair biz iz görememişti. Ortam durağan ve sessizdi; sadece binalar vardı. Şehirde birçok yerde dolaşmasını sağlamıştım ama gittiği her yer terk edilmişe benziyordu. Hiçbir şeyin kendisine tanıdık gelmediğini, gördüklerine şaşıran bir gözlemci gibi hissettiğini söylemişti. Ait olmadığı yabancı bir yere bırakılmış biri gibi şaşkındı. Benim kafam da onunki kadar karışmıştı çünkü ben de seansa nasıl devam edeceğimi bilememiştim. Sonunda ondan kendini rahat hissettiği bir yere gitmesini istedim. Kendini bir anda bir ormanın içinde, yalnız başına son derece ilkel bir yaşam sürdüğü bir mağarada buldu. Burada can yoldaşı olan köpeğiyle kendini evinde hissediyordu. Seansın geri kalanı hiç kimseyle karşılaşmadığı ama hayatından memnun olduğu son derece basit, tek düze bir yaşamı inceleyerek geçti.

O yaşamdaki ölümünden sonra bilinçaltıyla iletişim kurdum. Seansın başında karşılaştığımız sıra dışı durumla ilgili bilgi almak istiyordum. Bu tuhaf kontrast nedendi? Bilinçaltı sahneye doğru yerde ama yanlış zamanda giriş yaptığını söyledi. Ormanda yaşadığı zamanlar orada henüz bir şehir yoktu. Ama gelecekte aynı yere bir şehir kurulacaktı. O nedenle şehri terk edilmiş gibi görmüştü. Çünkü onun zamanında şehir henüz inşa edilmemişti. Ona tanıdık gelen bir şey görememesine şaşmamalı. Şehirden önce orada

bulunan ormana gittiğimizdeyse kendini çok rahat hissetmişti. Sanki geçmiş ve gelecek katmanlar halinde aynı yerin üzerinde üst üste binmişti.

* * *

Ben bu kitabın tamamlandığını düşünüyor ve onu baskıya hazırlıyordum ama yaptığım seanslardan bilgiler gelmeye devam ediyordu. Ailem gelen bilgileri bu serinin üçüncü kitabına saklamam konusunda ısrar ediyor. Bilgi akışı devam edeceğine göre seriye üçüncü bir kitap eklemek her halükârda gerekecek gibi görünüyor. Ama ben bu bilgilerin bu kitaba dahil edilmeleri gerekiyormuş gibi hissediyorum. O yüzden sanırım bu durum, kitap baskıya gidene kadar devam edecek.

Kasım 2004'te Arkansas'taki ofisimde gerçekleştirdiğim bir seans da bilge bir adamı aramakla ilgiliydi. Bu vaka şans eseri karşıma çıkmıştı ve ünlü Rip Van Winkle hikâyesine benzeyen öğeler içeriyordu.

Gail, dağlık bir bölgede ilkel sayılabilecek bir grup insanla yaşayan genç bir adam olduğu bir geçmiş yaşama gitti. Dallar ve postlar kullanarak yaptıkları kulübelerde ya da mağaralarda yaşıyorlardı. O, yaşlı bir kadın akrabasıyla kulübelerden birinde yaşıyordu. Onun görevi ormana ve dağlara gidip yemiş toplamaktı. Topladıklarını daha sonra grup olarak paylaşıyorlardı. Yine bir gün yemiş toplamak için yerleşim yerlerini çevreleyen yüksek dağlara tırmandığında bir kayalığın üzerinde tuhaf küçük taşlarla karşılaştı. Taşlara hayvan ve insan figürleri oyulmuştu. Bunların nereden geldiğiyle ilgili hiçbir fikri yoktu çünkü böyle şeyler onun kültürüne çok yabancıydı. Taşların güzel olduğunu ve şans getirebileceğini düşünerek onları her zaman yanında taşıdığı torbasının içine koydu. Taşları diğerlerine gösterdiğinde taşlara korku ve şüpheyle yaklaştılar çünkü daha önce hiç

böyle şeyler görmemişlerdi. Onun halkı sadece tahtadan aletler yapıyordu; hiç taş yontmamışlardı.

Başka taşlar da bulup bulamayacağını görmek için aynı yere tekrar gitmek istedi. Taşları bölgenin en yüksek dağında bulduğu için bu sefer o dağın en tepesine tırmanmak istiyordu, ki daha önce köyünde yaşayanlardan hiç kimse bunu yapmamıştı. Dağa tırmandığı zaman ne olduğunu görmek için zamanı sıkıştırdım (kısalttım). Yol boyunca başka taşlar da buldu ama onların üzerinde aynı oymalardan yoktu. Bunlar mavi ve beyaz renkte, parıldayan taşlardı. (Muhtemelen bir kuvars türüydü.) Dağın tepesine çıkıp çıkamadığını görmek için zamanı tekrar sıkıştırdım. "Neredeyse zirvedeyim. Çok zorlandım. Nefes almak zor. Uzun bir yoldu. İçeride bir mağara buldum. Yoruldum… bedenim. Güneş yukarıda olduğu için hava sıcak. Burası dinlenmek için iyi bir yere benziyor. Serin de."

Mağaraya girdiğinde içeride biriyle karşılaşınca şaşırdı. İçeride bir varlık elindeki kayayla daha büyük kayalar üzerine figürler oyuyordu ve bunu yaparken kayalardan kıvılcımlar çıkıyordu. Adamın görünüşünü tarif etmesini istediğimde, "Bana benzemiyor. Derisi parlak gibi. İri gözleri var ve kafası kavisli ve sivri gibi," dedi. Çok parlak olduğu için onu tam olarak görmekte zorlanıyordu. "O parlak. Parlayan şey kıyafetleri de olabilir ama kıyafetleriyle teni arasında bir ayrım yokmuş gibi o yüzden bilemiyorum." Varlıktan korkmadığı için dağın tepesine doğru tırmanmaya devam etmek yerinde bir süre orada kalıp onu izlemeye karar verdi. Aralarında bir tür zihinsel iletişim kurulmuştu. "Sanki anlamam gerekiyormuş gibi başını sallıyor. Burada yaşadığını sanmıyorum ama burada kalıyor. Sanırım kayaları yontarken çıkan kıvılcımlar onu sıcak tutuyor çünkü şu anda burası sıcak."

Bir süre uyuyakaldığını düşündü çünkü gözlerini açtığında varlık gitmişti ve mağara da soğumuştu. "Uzun zamandır burada olmalıyım çünkü çok daha

fazla yazı ve oymalar var artık. Daha çok semboller gibi.” Bunlar hayvan ya da insan figürleri değil, farklı şekiller ve sembollerdi. “Şekillerinin üç kenarı var. Ve birbirlerine farklı açılardalar. Bazıları birbiri üzerine geçirilmiş gibi o yüzden daha çok kenarı var. Bir tür mesaj içeriyor olmalılar.” Bunlar mağara duvarına oyulmuş oldukları için onları alıp götüremezdi. “O gitmiş ve burası soğuk. O yüzden sanırım dışarı çıkacağım ve dağın tepesine tırmanacağım.”

Mağaradan çıktığında dışarıda her şeyin değişmiş olduğunu gördü. Dağın üzeri kar ve buz kaplıydı ve artık tepeye tırmanamazdı. Aşağı inebilmek için bir yol ararken ağzını açık bırakan bir şeyle karşılaştı. “Bu şey kırmızı ve hareket ediyor. Ve üzerinden mavi bulutlar çıkıyor. Dağın kenarından aşağı kayalar ve başka şeyler iniyor.” Bu daha önce görmediği bir şeydi. Kendini tehlikeye atmak pahasına gördüğü şeye yakından bakmak istedi. “Önemli değil. Görmek istiyorum. Buzun, karın ve kayaların arasından tırmanıyorum ve aşağıya, dağın diğer tarafına bakabileceğim bir yere geliyorum. Ses çıkarıyor ve… hareket ediyor… siyah, kırmızı ve… sıcak. Buzu ve karı eritiyor. Kendi bulutlarını yapıyor. Çok güzel. Yer sallanıyor. Belki de adam oradan geldi. Belki de orada yaşıyordur.” Bana kalırsa küçük bir volkanik patlamaya şahit oluyor gibiydi ama böyle bir şeyi daha önce hiç görmediği için sınırlı kelime dağarcığıyla ve deneyimiyle gördüklerini bu kadar anlatabiliyordu.

Ardından dağdan nasıl ineceğiyle ilgili kararsızlık yaşadı. “Belki de çok yükseğe tırmandım. Aşağı nasıl ineceğimi bilmiyorum. Geldiğim yolu bulamıyorum. Burası çok dik ve kaygan. Yok olmuş! Dağın kenarından yok olmuş. Başka bir yol bulmam gerekecek.” Aşağı inmeye çalışırken birkaç kez düştü ve kafasını, başını ve bacağını yaraladı. “Aşağı inmek için buzlu olmayan ve sallanmayan bir yol bulmam uzun zaman aldı. Ben yukarı tırmanırken hiç buz yoktu. Sonunda ağaçların olduğu yere doğru inecek bir

yol buldum.”

Biraz su içecek bir dere bulduktan sonra evinin yolunu bulabilmek için tanıdık bir şeyler aramaya başladı. Ama hiçbir şey eskisi gibi görünmüyordu. Bayağı yürüdükten sonra mağaralar ve insanlar gördü. “Aynı görünmüyorlar. Bunlar tanıdığım insanlar değil. Kulübeler hâlâ var ama eskimiş görünüyorlar. Tamirata ihtiyaçları varmış gibi. İnsanlar beni tanımıyor. Yaşlı kadını bulmaya çalışıyorum, insanlara soruyorum. Öleli uzun zaman olmuş. İnsanlar beni tanımıyor. Ben de aynı görünmüyorum. Ben… yaşlanmışım. Saçlarım gri ve çok uzun. Beni hatırlamıyorlar. Ne oldu bilmiyorum. Sanırım çok uzun zamandır yoktum. Bana hiç de uzun zaman geçmiş gibi gelmemişti ama her şey değişmiş. Ama aslında aynı yerdeyim.” Köye böyle üstü başı dağınık bir adamın geldiğini görmek onları şaşkınlığa uğratmış olsa da kalmasına izin verdiler.

Ondan zamanda ilerleyip önemli bir güne gitmesini istediğimde bir mağarada oturmuştu ve etrafında insanlar vardı. Onlara torbasındaki taşları gösteriyor ve mağaradaki adamın ve sembollerin hikâyesini anlatıyordu. “Bazıları öfkeli. Bunun gerçek olduğunu düşünmüyorlar. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorlar. Bu farklı bir şey. Benim kaçık bir ihtiyar olduğumu düşünüyorlar. Dağda çok uzun süre kaldığımı. Başımı vurduğumu. Çocukları korkuttuğumu düşünüyorlar. Ama ben anlamaya çalışıyorum ve bunları onlara anlatma ihtiyacı duyuyorum. Bu sihir gibi bir şey ama onlar korkulacak bir şey olduğunu düşünüyorlar. Ama bazıları dinlemek istiyor.”

İçlerinde onu dinleyen ve ona inanan genç bir kadın vardı. Devamlı orayla ilgili sorular soruyor ve oraya gitmek istiyordu ama korkuyordu.
Mağarasında, yanında taşlarıyla ölürken genç kadın da onunlaydı. Öldükten sonra ruhsal tarafın perspektifinden baktığında o yaşamda öğrendiği dersin ne olduğunu sordum. “O dağın diğer tarafında ne olduğunu bulmam gerekiyordu. Orada bilgiye sahip birini buldum. Bilgiyi her şeyin üzerinde tuttum.” Kimse ona inanmasa da bilinmezliğe gidip bilgiyi bulmaya gönüllü

olmuştu. Sorularımı cevaplaması için çağırdığımda bilinçaltı konuya açıklama getirdi. “Bilgi arayışı önemli bir şeydir. Ama Gail’in aradığı şeyin cevabı bu değil. Bu sadece yolculuk. Sadece bir deneyim. O artık bilgiyi kullanmalı. Bilgi başka bir yerde değil. Bilgiye o zaten sahip.”

Kullanacağı bilginin ne olduğunu öğrenmek istedim çünkü sorularından biri hayattaki amacının ne olduğuyla ilgiliydi. “Biz onun bedeni iyileştirmek için farklı renklerin, frekansların ve titreşim düzeylerinin ışığını kullandığını görüyoruz. Bu ışık ona o taşlardan gelecek. Mavi taşlardan. Bunlar onun gerçeği konuşmak için kullandığı taşlar olacak ve sonra da ışıkları gelecek. İzlemesi gereken yolu bilecek. Yönlendirmeler yapılacak. Bu, ışıktan gelen bir bilgi olacak. Biz bunun alternatif gerçekliklerden geldiğini görüyoruz. İçine dönmesi gerekiyor. O zaman ışığı ve renkleri nasıl kullanacağıyla ilgili ona yol gösterilecek. Bu bilgi ona alternatif bir gerçeklikteki bir tanıdığından gelecek.”

Tabii ki dağın tepesindeki mağarada karşılaştığı varlıkla ilgili bilgi almak istedim. “Varlık başka bir – onun (Gail’in) deyimiyle – güneş sisteminden (bu sözcükleri söylemekte zorlandı). Bilinç aracılığıyla iletişim kuruyorlar. Fiziksel seslerle değil. Bu yeni bilgi de benzer şekilde iletilecek.”

“O varlık farklı bir yerden geliyorsa, o mağarada, bizim dünyamızda ne işi vardı?” diye sordum.

“Tarif etmesi zor. Bu çok ince bir… duvar ya da perde gibi. Onları ayıran şey. Her ne kadar birbirlerinden çok uzak olsalar da. O, sembolleri aktarmak için oradaydı. Aynı zamanda oradalardı ama yine de tam olarak aynı zamanda değil. Bu (Gail) o sırada bunu anlayabilecek bilinçte değildi. Bilgi aktarıldı ve hâlâ onda duruyor. Onun o bilgiyle bağlantı kurması gerekiyor da denebilir. Daha disiplinli olması gerekiyor.”

“O yaşamdaki adam uzun süredir mağarada olduğu hissine kapılmıştı. Bu doğru muydu?” diye sordum.

“Onun zamanı ölçme şekliyle, evet. Diğer varlık onun için uygun olan zamana ve yere geri dönmüştü.”

“Hiçbir şeyden yemeden nasıl hayatta kaldı peki?”

“Buna ihtiyacı yoktu. Enerji, fiziksel bedenine bakıyordu.”

“Dağdan indiğinde yaşlanmış olduğunu hissetti.”

“Onun zamanın kaydını tutma şekliyle, evet.”

Zaman geçerken fiziksel fonksiyonları askıya alınmış gibiydi. Ama fiziksel bedeni yine de yaşlanmıştı. “O sırada neler oluyordu peki?”

“Zihni açıktı, denebilir. Sembollerin yerleştirilebilmesi için. Kendi fiziksel gözleriyle bunu görmese de bilincine giriş yapabilmeleri için zihnine ekiliyorlardı. Bunlara o yaşamda ihtiyacı yoktu. Zihinsel olarak onları kullanacak yeterlilikte değildi. Bilgi uzun yıllardır orada duruyor ama bu (Gail) onu bastırdı. Ve artık açığa çıkmasının zamanı geldi. O yüzden ona bu yaşam gösterildi.”

Mağaraya çıktığında gerçekleşen olayla ilgili de bilgi almak istedim. “Dünya’dan gelen bir güçtü bu. Bu yaşamda kullanılabilecek, Dünya’dan gelen enerjiler. Volkana çok benziyordu ama o böyle bir şeyi daha önce hiç görmemişti. Ne olduğunu anlayamamıştı. Dünya yaşayan bir enerji ve kendine ait enerjilere sahip. Bunlar ortaya çıkıyordu.”

Bu da şifa bilgisinin günümüze taşınması için bir geçmiş yaşamın anılarının uyandırıldığı vakalardan bir başkasıydı. Sembollerin beyne hücresel düzeyde yerleştirildiği pek çok UFO/ET vakasıyla karşılaştım. Bunlar kullanılmaları gereken zaman geldiğinde aktive edilen bilgiler. Ekin Çemberlerinin görevi de bu. Semboldeki bilgiyi açığa çıkarmak ve o sembolü görenlerin zihnine bilgiyi aktarmak. Bu, bilinçaltının gayet net bir şekilde anlayabildiği bir dil.

* * *

Geçmiş yaşamlarda büyük bilgeliğe sahip bireylerle karşılaşmayla ilgili bu iki vaka birbirinden farklı olsa da ikisi de geçmişten gelen bu bilgilere erişilebileceğini ve pek çok kez de erişildiğini gözler önüne seriyor. Acaba kaçımız benzer yaşamlar yaşadık ve bilinçaltımızda gömülü bilgilere sahibiz? Bu sayı çok büyük olmalı çünkü mükemmelliğe erişip yükselene kadar akla gelebilecek her tür yaşamdan ve deneyimden geçiyoruz.

5. KISIM

DİĞER GEZEGENLER

BÖLÜM 17

DİĞER GEZEGENLERDE YAŞAM

Bu da 2003'te, hipnoz sınıfımdaki öğrencilere tekniği göstermek için gerçekleştirdiğim bir seanstı. Diğerinde olduğu gibi bunda da öğrencilerin isimlerini bir kutuya koydurdum ve ertesi gün uygulama yapacağım kişiyi rastgele seçtim. Seçtiğim kişi Margaret'dı. Transtayken sormamı istediği soruların listesini yapmasını istedim. O gün eğitimin son günü olduğu için çoğumuz otel odalarımızdan çıkmıştık. O yüzden seansı gerçekleştirmek için otelde kalmaya devam edecek öğrencilerden birinin odasını seçtik. Toplam on iki kişiydik ve yine küçük bir otel odasına doluşmuştuk. Ben yatağın başucunda duran küçük bir masanın yanında, köşede, zar zor hareket edebilecek kadar bir alanda oturuyordum. Öğrenciler yatağın etrafında toplanmıştı. Bazıları sınıftan getirdikleri sandalyelere, bazıları da yere oturmuştu. Seans boyunca çoğu ellerindeki defterlere notlar almıştı. Margaret seanstan sonra bununla ilgili komik bir yorumda bulundu. Transtayken öğrencilerin kâğıt kalem seslerinin hepsini duyduğunu söyledi. Hayatında hiç bu kadar hararetli bir şekilde not alma sesi duymadığını, hatta bir ara

seslerin dikkatini dağıtıp transa girmesine engel olmasından korktuğunu belirtti. Ama korktuğunun aksine derin transa anında girmişti ve o andan itibaren de sesleri duymaz olmuştu. Seans bitip uyandığında seansla ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu ve hepimizin ona olanları aktarması gerekmişti. 2002 sınıfında Estelle ile gerçekleştirdiğimiz seans kadar olmasa da bu da son derece sıra dışı bir seans olmuştu. Aslında seansta ortaya çıkan konular üzerine daha fazla soru sormak isterdim ama bu, öğrencilere tekniği göstermek amacıyla gerçekleştirdiğim bir seans olduğu için seansı olabildiğince kısa tutmaya çalıştım.

Bu sefer seansa başlar başlamaz kayıt cihazını çalıştırmayı hatırlayabildim. Böylece öğrencilerin elinde tekniğin uygulanışıyla ilgili bir kayıt bulunacaktı. Margaret buluttan son derece çorak, ıssız bir yere indi. Etrafta bitki örtüsü yoktu; sadece toprak ve birkaç kaya vardı. Yaşanması zor bir ortamdı. Yakınında bej rengi cübbeler giymiş, ayaklarında sandaletler olan birkaç uzun insanın durduğunu fark etti. Kendisinin de benzer şekilde giyinmiş bir adam olduğunu gördü. Üzerindeki cübbe belinden bir iple bağlanmıştı. Oraya yakın bir yerde mi yaşadığını sorduğumda etrafta hiçbir yapı göremedi. Sadece bomboş bir arazi vardı. Sonra bir anda insanların yakınında, yerde bulunan beklenmedik bir şeyi fark etti. “Yerde bir delik var” dedi. “Yerin derinliklerine doğru iniyor. Biz buradan aşağı iniyoruz.” Deliğe yaklaştığında içinde bir merdiven olduğunu gördü ve istese oradan aşağı inebileceğini anladı.

Merdivenden indiğinde yerin altında çok basit bir yaşam süren insanlar olduğunu gördü. Açık bir ateşin üzerinde yemek pişiren bir kadın vardı.

M: Burası büyük bir yer. Geçitlerin ve koridorların girişi. İnsanlar burada yaşıyor.

D: Neden yerin altında yaşıyorsunuz?

M: Yukarıda bir şey yok.

D: Yukarıya bir ev inşa edemez miydiniz?

M: Yukarıda bir şey inşa etmeye gerek yok çünkü ihtiyaç duyduğumuz her şey burada var. Yukarıda bir şey yok.

Yiyecek ve diğer ihtiyaçlarını nereden temin ettiklerini sorduğumda kafası karıştı ve bana nereden temin ettiklerini söyleyemedi. Belli ki bunu hiç sorgulamamıştı. Yaşamaları için gereken şeyler onlara sağlanıyordu. Herkes yerin altında birlikte yaşıyordu ama kendilerine ait bireysel alanları vardı. O, kendine ait olan alanda karısıyla birlikte yaşıyordu. Kaldıkları yer de son derece sade bir yerdi. Etrafta bir sürü insan ve çocuklar da vardı.

M: Her yer toprak. Tüneller var. Her yer kemerli. Her yerde ateşler var. Çok aydınlık.

D: Ateşler yerde mi?

M: Hayır, yanlarda. Duvarların içinde. Küçük bir şey oyuyorlar… sanırım ateş için küçük bir delik.

D: Sen hep yerin altında mı yaşadın? (Evet) Öyleyse kimse yerin üstünde yaşamadı mı?

M: (Sertçe) Hayır, hayır! Biz yukarıda yaşamıyoruz. Hayır, hayır!

Belli ki bunu da sorgulamıyorlardı. Bu şekilde yaşamak onlar için gayet normaldi. Hayatta kalmak için ihtiyaç duydukları her şey yerin altında vardı. Mesleğinin ne olduğunu sordum. Topluluk için ne yaptığını.

M: Ben gözcüyüm! Yerin üstüne çıkıyorum ve gözlüyorum. Koruyorum. Gözlüyorum. Ben bir muhafızım.

D: Yukarıdaki o girişte mi durman gerekiyor? (Vurgulu bir biçimde: Evet!) Peki neyi gözlüyorsun?

M: Makineleri.

D: (Bu beklenmedik bir yanıttı.) Bir tehlike söz konusu mu?

M: Şu anda bir tehlike yok gibi. Daha çok önlem olarak gözlüyorum.

D: Makineler ne tür makineler? (Emin değildi.) Görünüşleri nasıl?

M: Değişiyor. Farklı makineler var. Bazıları küçük ve yerin üzerinde uçuyor. Çok hızlı hareket ediyorlar. Küçük ve yuvarlaklar.

Bu hiç de Dünya'da bulunacak bir ortama benzemiyordu. Tabii Margaret geleceğe gitmediyse.

D: O makinelerden birini görürseniz ne yapıyorsunuz?

M: Aşağı iniyoruz. Her seferinde aşağı iniyoruz.

D: Ama çok büyük değiller. Sadece yerin üzerinde uçtuklarını söylemiştin, öyle değil mi?

M: Küçük olanlar yüzeye yakın uçuyor.

D: Peki ya diğerleri? Onların görünüşü nasıl?

M: Bazıları çok çok büyük ve çok… acımasız. Buraya neden uğradıklarını bilmiyorum ama bazen geliyorlar.

D: O makinelerden birinin neye benzediğini tarif edebilir misin?

M: Evet. İki bacaklı. Ve üst kısmında, görebiliyorlar. Yaklaşıyorlar ve görüyorlar.

D: Sizden biri gibi görünüyorlar mı? İnsan gibi?

M: (Vurgulayarak) Hayır, hayır! O makinenin metal bacakları var. Kolları yok.

D: Yürüyor mu?

M: Evet. Çok tuhaf. En çok onlardan korkuyoruz. (Uzun bir duraklama) Delik var mı diye bakmak için yeri tarıyorlar. Geliyorlar ve tarıyorlar.

D: Bir delik bulurlarsa ne yapıyorlar?

M: Birini alıp götürüyorlar. Diğer makineler birini alıp götürmüyor.

Onun görevi bu tuhaf makinelerin gelip gelmediğine bakmak ve yaklaşmakta olduklarını gördüğünde insanları uyarmaktı. Nöbeti bazen başkaları devralıyordu. Makinelerin götürdüğü insanların başına ne geldiğini bilmiyordu; sadece gidenleri bir daha görmüyorlardı. Margaret'ı zamanda ileriye, önemli bir güne götürmeye karar verdim. Sahneye girdiği anda duygusallaştı.

M: Korkuyorum. (Çekinerek) Onlar…bizi buldu. Ve… (duygusallaşarak) insanları götürüyorlar. Ben ailemi korumaya çalışıyorum. (İyice duygulara kapıldı. Nefes alışverişi sıklaştı.) Herkes panik halinde.

D: Orada güvende olduğunuzu sanıyordum. Delikten aşağı inebiliyorlar mı?

M: Hayır, delikten aşağı inmiyorlar ama bizi alıyorlar. Fiziksel olarak aşağı inmeleri gerekmiyor. Bizi yukarı çekiyorlar. Delikten. (Bu canını sıkıyordu.) Tehlikeden uzaklaşmak için tünellerimiz var. Derine giden. Ailelerimizi alıp derinlere götürüyoruz. Derinlerine…gezegenin derinlerine. Toprağın içine. Daha derine giden tünellerimiz var.

D: Kullanabileceğiniz silahlarınız var mı?

M: Hayır. Onlara hiçbir şekilde karşı koyamayız.

D: O yüzden sadece kaçabiliyorsunuz. Tek yolu bu. (Evet.) Yukarı çekildiğinizi söylemiştin. Öyle olduğunu mu gördün. (Yine duygusallaşarak: Evet.) İlk kez mi böyle geliyorlar? (Evet)

Soracak soru bulmaya çalışıyordum çünkü Margaret kendiliğinden pek fazla bilgi vermiyordu. Korku, benimle konuşma arzusunu bastırıyordu. Bu öğretici bir seans olarak biraz tuhaf kaçıyordu ve öğrenciler kıllarını kıpırdatmadan söylenen her şeyi pür dikkat dinliyorlardı. Ben böyle seanslara alışıktım ama onlar kendi uygulamalarında böyle şeylerle hiç karşılaşmamışlardı. Ama eğitimin amacı da buydu; benim tekniğimle böyle sıra dışı bilgilere erişmenin mümkün olduğunu göstermekti. Bu seansta böyle bir şeye tanıklık etmeleri de iyi olmuştu. Böylece benzer bir durumla karşılaştıklarında bunun kontrol altına alınabilir bir şey olduğunu ve danışanın herhangi bir zarar görmediğini biliyor olacaklardı. Bilinçaltı Margaret'a faydası olacağı için bu hikâyeyi açığa çıkarıyordu. Margaret'a ne faydası olacaktı, öğrenmeliydim.

İnsanların çoğu onları toplayan bu makineden kaçmayı başardı. Ardından Margaret'ı başka bir önemli güne götürdüm. Bu tuhaf hikâyeyi bizi etkilemek için uyduruyor olsa, hikâyeye korkutucu makinelerle devam ederdi. Onun yerine son derece normal bir sahneye gitti.

M: Oğlum ayrılmaya hazırlanıyor. Burayı… temelli terk ediyor.

D: Orada kalmak zorunda olduğunuzu sanıyordum.

M: O kalmayacak. Başka bir yerde görev görecek. Çantalarını hazırlıyor. Çok gururlu. Oğlanlar bazen başka yerlere gidiyorlar. Götürülüyorlar ve başka yerlerde görev görüyorlar. Farklı şekillerde. Herkes yerin altında kalmıyor.

D: O yerleri hiç gördün mü? (Hayır) Oğlunun gidiyor oluşuyla ilgili sen ne hissediyorsun?

M: Sorun değil. O güçlü bir çocuk. Çok yapılı. Çok uzun. Çok güçlü. Güçlü

olanlar başka yerlere gidiyor. Bu üzücü bir şey değil. Zor ama onunla gurur duyuyorum.

Onu başka bir önemli güne götürdüm. Görevini yıllarca sadakatle yerine getirdiği için onurlandırılıyordu. Daha yaşlıydı ve artık çalışması gerekmiyordu. Onun için artık düşünme, tefekkür etme zamanı olduğunu söyledi.

Artık gidecek tek bir yer kalmıştı, o da ölüm anıydı. Bu regresyonun garip doğasından ötürü neyle karşılaşacağımı bilmiyordum. Ama ölümü makinelerin elinden olmadı. Yerin altındaki odasında, ölüm döşeğinde gerçekleşen son derece sıradan bir ölümdü. Bana yaşlandığını ve kalbiyle sorun yaşadığını söyledi. Margaret fiziksel semptomlar sergilediği için onları ortadan kaldıracak telkinlerde bulunmam gerekti.

M: Köşede duran bir sürü kitabı ben yazdım. Kendimle gurur duyuyorum.
D: Kitaplar ne üzerineydi?
M: Felsefe. Ruhaniyet. Kitaplarımı bir sürü insan okudu. Orada koca bir yığın halinde duruyorlar.
D: Bu iyi. Düşünmeyi seviyorsun. Bilgiyi insanlara aktardın.

Ardından onu ölümden sonra ruhsal aleme gittiği ana götürdüm. O perspektiften geride bıraktığı yaşamın sadece bizim baktığımız anlarını değil, tümünü görebilirdi. Ölümden sonra bedeni yakmanın onların adeti olduğunu söyledi. Bu işlem de yeraltında yapıldığı için aşağıda birçok bölümü olan hayli geniş bir tünel kompleksi kurmuş olmalılardı. Bu tuhaf yaşamdan ne öğrendiğini sordum. En azından benim bakış açımdan tuhaf bir yaşamdı bu.

M: Hizmet. Görevimle ve kitaplarımla hizmet etmeyi. Ve içe bakmanın önemini.

D: Yani tefekkürün mü?

M: Evet, çok tefekkür ettim.

Ardından onu o sahneden uzaklaştırdım ve şimdiki zaman geri getirdim. Bilinçaltına neden bu tuhaf yaşamı gösterdiğini sorabilmek için Margaret'ın kişiliğinin adamın kişiliğiyle yer değiştirmesini sağladım.

D: Margaret'ın görmesi için neden bu yaşamı seçtin?

M: Alçakgönüllülük. Muhafızlık yaptığı ve hizmet ettiği bir yaşam sürdü ama pek alçakgönüllü değildi. Alçakgönüllü olmayı öğrenmesi gerekiyordu.

D: Kibirli miydi? (Evet) Bunu bilmiyorduk. İşini iyi yapıyordu ama alçakgönüllü değildi. (Evet) Bu çok tuhaf bir yaşamdı. Dünya'da mı yaşandı? (Hayır) Nerede yaşandığına dair bize fikir verebilir misin?

M: Orion.

D: Orası neden o kadar çoraktı.

M: Gezegenin yüzeyinde yaşam yok.

D: O yüzden mi yeraltında yaşıyorlardı? (Evet) Gıdayı nerden temin ediyorlardı?

M: Onlara getiriliyordu. Yakında bulunan arkadaşları onlara düzenli olarak gıda getiriyordu. Gezegende bulunan materyaller karşılığında. Onlar yiyecek getiriyordu ve karşılığında bir sürü madde alıyorlardı.

D: Tabii onun yiyeceklerin nereden geldiğiyle ilgili bir bilgisi yoktu.

M: Hayır, karadan geliyordu. İnsanların çoğu gezegenin içinde yaşamıyordu. Yiyecek onlara sağlanıyordu.

D: Yeraltında yaşayan insanlar pek gelişmiş gibi görünmüyordu. Teknolojiye

sahip değillerdi, öyle değil mi?

M: Hayır. Onlar çok coşkulu, neşeli bir gruptu.

D: O tuhaf makineler neydi peki?

M: Onlar merkez üsten geliyordu.

Belli ki o yaşamdaki adam uzak bir mevkide yaşıyordu ve oradan uzaklaşmak için bir nedenleri ya da seyahat edebilme yöntemleri yoktu.

D: Gördüğü uçan makineler neydi?

M: Devriye geziyorlardı. Etrafta devriye geziyorlardı. Bulabilecekleri bir şey var mı diye bakmak için.

D: Metal bacaklılar neydi peki?

M: Toplayıcılar. Delikler arayıp alabilecekleri bir şey var mı diye bakıyorlardı… enerjilerden.

D: İnsanları bulunca ne yapıyorlardı?

M: Onları kullanıyorlardı. Yakıt olarak.

D: Yakıt mı? Nasıl yani?

M: Merkez üste onları yakıp yakıt elde ediyorlardı.

D: Üsse öyle mi enerji sağlanıyordu yani?

M: Evet. İnsanlardan. Yeraltında bulabildikleri insanlardan. Yüzeyde bir şey yoktu. Yakıt olarak bir şey kullanmaları gerekiyordu.

Bu gerçekten korkunç bir zihinsel imgeydi.

D: Neredeyse onları delikten emiyormuş gibi hissettiklerini söylemişti.

M: Evet. Fiziksel olarak onları dışarı çekmekle enerjilerini çekmenin bir kombinasyonuydu bu. Daha ziyade onları fiziksel olarak dışarı çekerken

enerjilerini de şarj ediyorlardı denebilir.

D: Ve şehre enerji sağlamak için onları yakıt olarak kullanmak üzere üsse mi götürüyorlardı?

M: Düşündüğünüz gibi bir şehir yoktu. Daha çok makineler, büyük makineler vardı. Pek şehir gibi değil. Makineleşmiş bir yer.

D: Peki bunun Margaret'ın şimdiki yaşamıyla nasıl bir bağlantısı var?

M: Alçakgönüllülüğü öğrenmesi gerekiyor. En büyük amacı başkalarına hizmet etmek. Bir an önce ortaya atılıp insanlara yardım etme dürtüsü duyuyor. Bazen açlık derecesinde buna ihtiyaç duyuyor.

D: Peki yaşam amacı bu mu? Sormak istediği sorulardan biri de buydu çünkü.

M: Evet, kesinlikle. Doğru olanı yapıyor. Çok fazla korkuya ve endişeye sahip. Bunlardan bir türlü sıyrılamıyor.

* * *

Bu, yaptığım regresyonların çoğunda gözlemlediğim ortak bir noktadır. Danışan farkında bile olmasa da bilinçaltı onu her zaman burada yapmaya geldiği şeyi (ki genellikle bu insanlara yardım etmekle ilgili bir şeydir) yapmak yerine gündelik yaşamın dertlerine kapılıp gittiği için paylar. Gündelik yaşamın koşturmacasına kapılmak yapması gerekeni unutmasına neden olur. Bilinçaltının kişiye hayatı yaşayıp keyif çatmak, bir aile kurup sıradan bir yaşam sürmek için buraya geldiğini söylediğini hiç duymadım. İnsanlara her zaman buraya bir amaçla geldikleri söylenir ve bu amaç bir şekilde insanların yaşamında ve dünyada fark yaratmakla ilgilidir. Bunun her zaman ortaya çıkan bir tema olmasına rağmen bilinçli zihnin bundan bihaber olması çok ilginçtir. Görünüşe bakılırsa insan buraya gelip yetişkinliğe eriştiğinde dünyevi hayatın koşuşturmacasına kapılıp gidiyor. Dünyevi

yaşamın illüzyonu insanın gerçekliği haline geliyor ve kişi ne kadar farkındalığı yüksek görünürse görünsün enkarne olmaktaki gerçek amacını unutuyor. Bu noktada tek umut kişinin yaşamının sonuna çok yaklaşmadan ve iş işten geçmeden yaşam amacını keşfedebilmesi ve hayata geçirebilmesi. Çünkü aksi takdirde tek çözüm buraya geri gelip tekrar denemek oluyor.

Seansa Margaret'ın sorularıyla devam ettim ki çoğu da özel hayatıyla ilgiliydi: mesleği, hangi şehirde yaşamanın onun için daha doğru olduğu, aşk hayatı ve bunun gibi meseleler.

Margaret uyandıktan sonra seansla ilgili hatırladıklarını kayda almak için kayıt cihazını tekrar çalıştırdım.

M: Geçitten aşağı inerken geçidi çok net bir şekilde gördüm. Yeraltında bulunan köprüler gibiydiler. Uzun toprak köprüler. İçerisi çok boştu. Aşağı inmek için uzun bir kuyruk oluşturmuş insanlar gördüm.

Belli ki sadece seansın başındaki sahneleri hatırlıyordu. Bu çok tipik bir durumdur; çoğu insanın hatırladığı bu kısım olur. Öğrenciler ona seansta söylediği şeyleri, özellikle de bilinçaltından gelen kısımları anlattılar. Bunların çoğu kişisel hayatıyla ilgili olduğu için onlara burada yer vermedim. Margaret o kısımları hiç hatırlamıyordu. Kendiyle ilgili ortaya çıkanlar onu hayrete düşürmüştü.

* * *

2004'ün sonlarındaki başka bir vakada bir kadın insansı bedenlere sahip olan ama kesinlikle insan olmayan varlıkların yaşadığı bir gezegene gitmişti. Hepsi birbirine benziyordu çünkü bedenlerini tamamen kaplayan daracık tulumlar giyiyorlardı. Tulumdan açıkta kalan tek yer yüzleriydi. Ancak yüzleri de nefes almaya yarayan bir aygıtın şeffaf paneliyle kaplıydı. O gezegende yemek yemeye ya da uyumaya ihtiyaç duymuyorlardı. Oradaki

varlık tek kişilik aracıyla başka gezegenlere ve asteroidlere gidiyor ve topraktan örnekler topluyordu. Bunları gezegenine geri getiriyordu ve orada bunları analiz ediyorlardı. Onların görevi, gezegenin yaşamı destekleyecek bir yer olup olmadığına bakmaktı. Prosedürün geri kalanı başkaları tarafından yürütülüyordu. Nefes almasına yarayan aygıtın bozulması sonucu öldü. Kitabın bu kısmında yer alan vakalar, başka gezegenlerde gökyüzündeki yıldızların sayısı kadar çeşitli yaşam biçimleri olduğunu gözler önüne seriyor. Bizim hayal gücümüzü aşan yaşam biçimleri.

BÖLÜM 18

MOR GÜNEŞLİ GEZEGEN

Bu seans, 2003 Noel'inden kısa bir süre sonra Huntsville Arkansas'ta ofisimi açmamın ardından gerçekleştirdiğim ilk seanslardan biriydi. Ofiste yaptığım çalışmalar iyi gidiyordu. Ofisin enerjisi gerçekten çok güçlü seanslar yapmama yardımcı oluyor gibi görünüyordu. Sanki ofise gelen her kişi, kendi benzersiz enerjisini de yanında getiriyordu. Danışanlarım ofiste çok pozitif bir enerji hissettiklerini söylüyorlardı.

Bu seans sırasında Molly, tam anlamıyla diğer kişiliğe büründü ve onun gibi hareket etmeye başladı.

Buluttan indiğinde Molly'nin görebildiği tek şey mor ve yeşil renkleriydi. Bazen böyle şeyler olur ve bir sahneye girebilmesi için kişiyi o renklerden geçirmem gerekir. Ama bu sefer renkler beklediğimden bambaşka çıktı. Molly karanlıktaki tek ışık kaynağı olarak bu renkleri görüyordu. Birkaç dakika geçtikten sonra bir mağarada olduğunu anladı. O yüzden ortam karanlıktı ve renkler dışında bir şey görmek zordu.

M: Evet, bir mağaranın içindeyim. Ve yukarıda ışıklar var. Ben zemindeyim ve mağaranın tavanında yansımalar görüyorum. Işığın yansımalarını. Ortamda yanan bir ateş yok. Işık yok. Sadece tavanda parlayan bu ışıklar var.

D: Onlar neyin yansımaları olabilir?

M: Kristallerin. Ametistler. Kocaman, kristal kovukları gibi. Derinlere gittikçe renkleri koyulaşıyor. Işıkları tavana yansıyor. (Sesi neredeyse çocuksulaşmıştı.) Ve ben yerde yatmış yukarı bakıyorum. Yürümüyorum. Mağaranın zeminine yatmış yukarı bakıyorum. Kumlu. Kumlu bir şeyin üzerine yatmış tavana bakıyorum. Hmm. Bir yerden buraya yansıyan bir ışık olmalı. Ama burası hoşuma gidiyor. Sanki içeride bana özel kuzey ışıklarım varmış gibi.

D: Tek başına mısın?

M: Sanırım. Yalnızmışım gibi geliyor.

D: Üzerindeki kıyafetler nasıl? Sana nasıl hissettiriyorlar?

M: (Kıyafetleri anlamaya çalışır gibi ellerini göğsünün üzerinde gezdirdi.) Tüylü. (Güldü.) Tüylü. Tüylü, evet. (Ellerini üzerinde gezdirip gülümsemeyi sürdürdü.)

D: Tüm bedenini kaplıyorlar mı?

M: Onu göremiyorum. Karanlık. Buradan buraya kadar kaplıyorlar. (Elleriyle göğsünden bacaklarına kadar olan bölümü gösterdi.)

D: Yani göğsünü ve belini mi?

M: Gövdemi. Kollarımı değil.

D: Kadın mısın yoksa erkek mi?

M: Erkeğim. Çok iriymişim gibi hissediyorum. (Bedeniyle gurur duyuyormuş gibi hareket etmeye başladı. Bu bedende olmaktan memnundu.)

D: Genç misin yoksa yaşlı mısın? (Duraklama) Nasıl hissediyorsun?

M: On beş yaz.

D: Ah, o zaman hâlâ gençsin.

M: Ailem var. Sorumluluklarım var.

Kesinlikle diğer karaktere bürünmeye başlamıştı. Sesi ve konuşma biçimi basitleşmişti. O yüzden bir tür yerli ya da ilkel insan olduğunu düşündüm.

D: Erkek olduğuna göre, sakalın var mı? (Eliyle çenesini yokladı.) Orada ne varmış gibi hissediyorsun?

M: Tüylü. Bu (yüzündeki kıllar) bundan (tüylü kıyafetlerinden) daha kalın.

D: Ama sorumlulukların var. Şimdiden bir ailen var. (Evet) Çocukların var mı? (Evet) Bir karın?

M: (Sanki bu sözcük ona yabancı gelmiş gibi tereddüt etti.) Bir kadınım var.

D: O mağarada mı yaşıyorsunuz?

Gerçekten bir mağara adamı gibi konuşuyordu ama yakında bir sürprizle karşılaşacaktım.

M: Hayır, bunu buldum. Bir hayvanı buraya kadar takip ettim. Burası gelip renklere bakabileceğim bir yer. Burayı çocukluğumdan beri biliyorum. Ama kimseye söylemiyorum. Burası benim. (Kendini beğenmiş bir biçimde güldü.)

D: Onu başkalarının bulmasını istemiyorsun.

M: Hayır. Zorunda kalırsam paylaşırım. Ama paylaşmak zorunda kalmadığım için kalacak başka yerlerimiz de var. Bir süreliğine burayı sadece kendime saklayacağım. Burada huzur buluyorum. İşim bitti. Burada dinlenebilirim.

D: Ne tür bir iş yapıyorsun?

M. Hmmm. (Düşünüyordu) Bir şeyler ekiyorum. Yeri kazıyorum ve bir şeyler ekiyorum. Ekip yetiştirdiklerimi sonra başka şeylerle takas ediyorum. Avcılarımız ve yetiştiricilerimiz var. Ve ben yetiştiricilere

uyuyorum çünkü avlanamıyorum.

D: Herkesin yapabildiği bir şey vardır. Kendi uzmanlığı. (Evet) Ait olduğun grup kalabalık mı? (Duraklama) Çünkü sadece kadının ve çocuklarından ibaret değildir diye düşünüyorum.

M: Orada… Sayıyorum. On beş. Kalabalık sayılabilecek bir grubuz.

D: Evet. Hepiniz bir aile misiniz? Akraba mısınız?

M: (Düşündü) Hayır. Biz bir grubuz.

D: Yaşadığın yer mağaraya yakın mı?

M: Yakın… buradan yarım gün uzaklıkta.

D: O kadar uzun süre ayrılınca grubundakiler seni merak etmiyor mu?

M: İz sürdüğümü düşünüyorlar.

D: İnsanların iz sürüyor mu?

M: Süren erkekler var.

D: Neyin izini sürüyorsun?

M: Ejderhaların. Grup için iz sürüyorum. İz süren erkekler… avlanmak için bunu yapıyor. Ben iz sürdüğümde, grubun ihtiyacı olan şeyleri bulmak için bunu yapıyorum.

Legend of Starcrash (Düşen Yıldız Efsanesi) adlı kitabımda da geçen, hayvanlar ve ona benzer şeyler bulmak için içgüdülerini takip eden ilkel kültürlere benzer biçimde.

D: Başkalarıyla takas yaptığını da söylemiştin.

M: Çoğunlukla hayatta kalmak için, kendi grubum içinde. Senede bir gittiğimiz ve mallarımızı takas ettiğimiz bir toplantı da var.

D: Orada mutlu gibisin, öyle değil mi? (Yanıt yok.) Bunun ne demek olduğunu biliyor musun? (Hayır) Orada yaşamayı sevdiğin anlamına

geliyor.

M: Evet, burada yaşamayı seviyorum. İhtiyaçlarımız görülüyor. (Sözcükleri telaffuz etmekte zorlanmaya başlamıştı.) Barınıyoruz. Suyumuz var. Yiyeceğimiz var. İhtiyacımız olan her şeye sahibiz. Bu "mutlu" oluyor mu?

D: Evet, sanırım oluyor. Hiçbir şeyi değiştirmezsen. Eğer başka bir şey istemiyorsan, hayatından memnunsun demektir. Mutlusundur.

M: Evet, mutlu. Grup toplaşmasına gittiğimiz zaman orada değişiklikler yapıyoruz. Diğer grupların neler yaptığını öğreniyoruz ve beğenirsek kendi grubumuza getiriyoruz. Takas yaparak farklı aletler ve hayatımızı kolaylaştıracak şeyler edinebiliyoruz.

D: Bilgi paylaşımında bulunuyorsunuz. Bu çok iyi. Yaşadığın yerde hava sıcak mı soğuk mu?

M: Ilık. Çok… (Sözcüğü bulmakta zorlandı) makbul ve ılıman. Bu ne? (Sözcüklerin sıralamasında zorluk yaşadı.) Bazen ekstra deri ya da battaniyeye ihtiyaç duymamıza neden olan bir soğuk geliyor ama uzun süre değil.

D: O zaman orası yaşamak için güzel bir yer. Ve ihtiyaç duyduğunuz her şeye de sahipsiniz.

M: (Şaşırmış bir biçimde) Mor bir güneşimiz var. Hah!

D: Mor bir güneş mi?

Bu çok beklenmedik bir gelişmeydi. Bunun sıradan bir ilkel yaşam olmadığının ilk göstergesiydi.

M: Mor bir güneşimiz var. Bir güneş, yukarıda olandan, o mor.

D: Mor. Bu bir güneş için çok garip bir renk, sanıyorum.

M: Bilmiyorum. O mor. (Güldüm.)

D: Yani benim yaşadığım yerde güneş sarı ya da turuncu renkte.

M: Tuhaf şey. Benimki mor.

D: Hmmm. Gökyüzü ne renk peki?

M: O… morumsu. (Gökyüzünü inceliyor gibiydi.) (Kahkaha) Morun farklı tonlarında.

D: Yani gökyüzü de mi mor? (Evet) Güneş gece gündüz, sürekli var mı?

M: (Duraklama) Gece gündüz bilmiyorum ben.

D: Dışarısının karanlık olduğu oluyor mu hiç?

M: Dışarıda hayır, hayır. Burada içeride karanlık oluyor (mağarada) ama dışarıda değil.

D: Çünkü karanlıkta görmek zordur. (Evet) Yani dışarıdayken güneş hep parlıyor mu demek istiyorsun?

M: Gözlerimi kapatmadığım sürece. Ama evet, mağaranın içi gibi olmuyor. Dışarısı, o morun farklı tonlarıyla, aynı kalıyor.

D: Ah. Çünkü benim yaşadığım yerde güneş gittiği zaman bazen karanlık oluyor.

M: Dışarıda mı? Güneşimiz gidiyor mu?

Gerçekten şaşırmıştı.

D: Evet. (Ooo!) Ama geri geliyor.

M: Nereye gidiyor?

D: Ah, kısa bir süre uyumaya gidiyor, sonra geri geliyor.

İlkel biriyle konuşurken onun anlayabileceğini düşündüğüm bir terminoloji kullanmam gerekir. Çok karmaşık kavramlarla konuşamazsınız.

D: Ama biz endişelenmiyorum. Güneşimiz uykuya gittiğinde tüm dünya

karanlık oluyor. Yani sizde böyle bir şey olmuyor mu?

M: Hayır. Güneşimiz çok eflatun… eflatun ve mor tonları var. Bazen daha açık bazen daha koyu tonda oluyorlar ama yine de elimi görebiliyorum. Ya da yürüdüğüm yolu görebiliyorum. Görmek için yapay ya da başka bir ışığa ihtiyacım olmuyor.

D: Ateşe ya da başka bir şeye ihtiyacınız olmuyor mu? (Hayır) "Ateşin" ne olduğunu biliyor musun?

M: Yani, ona ihtiyaç duymadığıma göre, bildiğimi sanmıyorum.

Bu kadar temel ve basit bir şeyi nasıl açıklarsınız ki?

D: Yemeklerinizi pişiriyor musunuz?

M: Yemek pişirmek mi? Hayır. Biz yemeği koparıyoruz. Ve kazıp çıkarıyoruz. Yemek hazırlama yöntemlerimiz de var. Çok ama çok kızgın taşlarımız var. Yemeğimizi kaplara koyup olana kadar taşların yanına koyuyoruz.

D: Ateş çok ama çok sıcak alevlerden oluşuyor. Onu görebiliyorsun. Yani sizde bundan yok.

M: Hayır, bizde sızak taşlar var. Sıcak su ve sıcak buhar var.

D: Bunlar dağlardan mı çıkıyor?

M: Bunlar yerin içinde. Her zaman sıcak.

D: Bu çok iyi.

M: Öyle mi? Evet, çok iyi.

D: Yemek için bir şey öldürdüğünüz oluyor mu?

M: Bir şey öldürmek mi? Kafalarına vurmak ya da sıcak kayalara sürüklemek gibi mi?

D: Yani hayvanları.

M: Evet çünkü bu kürk onlardan yapılıyor.

D: Giydiğin şey bir kürk. (Evet) Yani bazen hayvanları öldürüyor musunuz? (Evet) O zaman et de yiyorsunuz, değil mi?

M: Evet, evet. Burada her şeyi kullanıyoruz biz. İşimiz bittiğinde geriye pek bir şey kalmıyor.

D: Öyleyse yediğiniz belirli hayvanlar var mı?

M: Evet, onların dört bacakları var.

D: Hayvanları başka bir şey için kullandığınız oluyor mu?

M: (Kafası karışmış bir biçimde) Hayır. Yani… hayır.

D: Bazı insanlar hayvanları bir şeyler taşımaları için ya da çekmeleri için kullanıyor.

M: Hayır. Başka bir yere taşınması gereken ağır bir şey olduğuna sadece ona bakıyoruz. Bu onu hareket ettiriyor.

D: (Bu sürpriz olmuştu.) Ooo! Kulağa çok kolaymış gibi geliyor.

M: Evet. Ve hayvanları sıcak kayalara sürüklüyoruz demiştim ya? Sadece… (nasıl anlatacağını bilemedi) onlardan bunu yapmalarını istiyoruz ve onlar da yapıyorlar. (Derin bir iç çekme)

D: Grubundaki herkes bu yetiye sahip mi? Sadece bir şeylere bakarak bir şeylerin olmasını sağlayabiliyorlar mı?

M: (Kafası karışmış bir biçimde) Sanırım. Hepimiz bunu yapıyoruz. Evet, öyle olmalı çünkü bebek ya da ufaklık bir şeyi istediğinde o şey onun olduğu yere gidiyor. Küçük şeyler.

D: Yani bir bebek bile bunu yapabiliyor. (Evet)

Böyle yetilere sahip bu yaratık kulağa o kadar tuhaf geliyordu ki görünüşü de insandan farklı olabilir mi diye merak ettim.

D: Bedenini merak ediyorum. Senin de şeylerin var mı… yani dört bacaklı değilsinizdir herhalde?

M: Hayır, iki bacağım var.

D: Ve iki kolun?

M: (İncelemek için iki kolunu kaldırdı.) İki kol. Evet, iki kol.

D: Sanırım söyleyeceğim bazı sözcükleri bilmiyorsun ama sorun değil. Bir şekilde anlaşacağımızı düşünüyorum. Bir elinde kaç parmak var?

M: (İncelemek için elini yüzüne doğru kaldırdı.) Üç.

D: Üç parmak. Bunlar hangileri? Bana gösterebilir misin?

M: (Parmaklarını bana gösterdi.) Üç. Böyle.

Serçe parmak yoktu. İnsanların uzaylı olduğu ya da uzaylı gördükleri birkaç regresyonda da aynısı olmuştu. Serçe parmak ya yoktu ya da işlevi olmayan bir çıkıntıydı.

D: Bizim başparmak dediğimiz şeyden sizde var mı?

M: Bunun gibi mi? Evet.

D: Bu kadarı iş görüyor mu?

M: (Güldü. Muhtemelen bu soru ona çok saçma gelmişti.) Evet.

D: (Kahkaha) Pekâlâ. Tenin ne renk?

M: Siyah. Çok koyu.

D: Ve bir sakalım var demiştim. Saçın ve sakalın ne renk?

M: Koyu. Siyah. Tenimden farklı bir koyu renk.

D: Gözlerin var mı? Burnun ve ağzın?

M: (Uzun bir duraklama) Görüyorum! Ve konuşuyorum! Ve yiyorum.

D: Ve burun da koklamak için, değil mi?

M: (Kendinden emin bir biçimde) Koku alıyorum!

D: Yani bunların hepsini yapabiliyorsun. (Evet) Farklı görünen ya da farklı giyinenler var mı peki?

M: Herkes istediği gibi giyiniyor ama hepimiz birbirimize benziyoruz, evet.

Düşünmeden konuşmuştum çünkü bu tarz seanslarda bazen ne dediğini bilemeyebiliyorsun ama kendi kendine "neyden farklı?" diye düşünmüş olabilirdi. Çünkü muhtemelen o da kendi kültüründekilerle aynı görünüşe sahipti. Burada farklı olan bendim.

D: Nerede yaşıyorsun?
M: Bir yapım var.

Bu adam çok basit bir yaşam sürüyor gibi görünse de "yapıyı" tarif ettiğinde bunun ilkel bir toplum olmadığı iyiden iyiye belirginleşti.

Yapı kubbe biçimindeydi ve bu geniş yapı içerisinde herkesin kendi "bölümü" vardı. "Kubbeler içinde kubbeler." Ortadaki daha geniş olan yapı toplantılar, yemekler ve ziyaretler için kullanılıyordu. Yapıların hangi materyalden yapıldığını sorunca kafası iyice karıştı. Ahşap mı diye sordum ama anlamadı. Ağaçları tarif etmeye çalıştım ama anlaşılan onlarda öyle bitkiler yoktu. Ya da varsa bile inşaat için kullanılmıyorlardı. "Bizdeki bitkiler yemek ve süs için. Bizim varlıklarımız, bizim insanlarımız için olduğu kadar hayvanlarımız için de besin sağlıyorlar." Yapıların polimer olduğunu söyledi. Şimdi kafası karışma sırası bendeydi çünkü bu benim aşina olduğum bir kelime değildi.

Sözlük: polimer – bir ya da daha fazla polimer yerleşke.
Polimerik – Aynı ağırlık oranına sahip aynı kimyasal elementlerden oluşan ama moleküler ağırlığı değişen. Polimerizasyon – iki ya da daha fazla molekülün birleştirilmesiyle orijinalinden daha fazla moleküler ağırlığa ve farklı fiziksel özelliklere sahip, daha kompleks bir molekül oluşturma işlemi.

Sözlüğe bakmam da bir işe yaramamıştı. Bu kelimeye kompleks demek bile az kalıyordu. Yapıyı kendilerinin mi inşa ettiğini sordum.

“Ah, hayır. Resme bakıyorsun ve onun durmasını istediğin yere bakıyorsun. O da orada oluşuveriyor.”

Gerçekten sürprizlerle doluydu. Resimlerin kütüphanelerinde bulunduğunu söyledi. “Bu yapının içinde küçük kütüphaneler var ama büyük olan ana kütüphane geniş toplanma yerinde. Onları görüyorum. Onlar… projeksiyonlar (kelimeden emin olamamıştı). Odaya gidiyorsun ve görmek istediğin şeyi düşünüyorsun. Ve sonra projeksiyonlar beliriyor ve içlerinden istediğini seçiyorsun. Ve onu istediğin yeri seçiyorsun ve o da orada beliriyor.”

D: (Bu çok değişik bir fikirdi.) Yani resimler her zaman duvarda o zaman.

M: Onlar… bir kutu gibi. Bir kutu. Ve çok… hızlı ilerliyorlar. Ya da ilerlemesini istediğin kadar hızlı. (Kahkaha) (El hareketleri.) Ve bakmak istediğin bölümü bulduğunda yavaşlıyorlar. Sonra hoşuna giden bir tanesini buluncaya kadar her birine tek tek bakabiliyorsun.

D: Sonra da onu sadece zihnini kullanarak yaratabiliyorsun. (Evet) Harikulade.

M: Sonra içeriyi istediğin gibi yapıyorsun.

D: Öyleyse sizin halkınız yapıları kubbe biçiminde yapmaya karar verdi. (Evet) Ve yapıları istediğiniz malzemeden de yaratabiliyorsunuz. (Evet) Yapıları ellerinizle inşa etmek için gereken malzemelere ihtiyacınız yok.

M: Hayır. Sadece… yapıyorsun. Bunu çok ama birçok Ay’lardır (moons) yapıyoruz.

D: Bunu yapmayı size biri mi öğretti?

M: Sanmıyorum. Yapa yapa öğrenmek gibi. Çocukken bir şey yapmak ve büyüdüğünde onunla farklı şeyler yapmaya başlamak gibi. Ve kısa sürede kendi kendine yapabilir hale geliyorsun. Barınacak bir yere ihtiyaç duyduğunda kendin için bir barınak yapabiliyorsun. Bazıları küçük gruplar

için olacak şekilde tercih ediyor. Bazıları büyük gruplar için olacak şekilde. Bazılarıysa tek başına ya da gruptan çok uzakta olacak şekilde.

D: Ama grubunuzdaki herkes bunları yapmayı biliyor.

M: Evet. Büyüdüklerinde çocuklarım da aynı şeyi yapacak.

D: Yaşadığın yerde şehirler var mı?

M: Büyük toplantıya gidiyoruz. Orası çok daha büyük. Belki yüzlerce insan oluyor orada.

D: Şehir ne demek biliyor musun? (Uzun bir duraklama, ardından: Hayır.) Şehir, bir sürü yapının birbirine çok yakın bulunduğu yer. Ve bir sürü insanın aynı yerde yaşadığı.

M: Bu çok rahatsızlık verici bir şey olurdu. Biz hem kendi rahatımız için hem de üzerinde bulunduğumuz karaya çok fazla yük bindirmemek için daha küçük gruplar halinde olmayı tercih ediyoruz.

D: Evet, aslında bu çok mantıklı. Peki başka yerlere nasıl gidiyorsunuz?

M: Toplantılara gideceğimiz zaman grubumuz bir araya geliyor ve gitmek istediğimiz yeri düşünüyoruz ve orada oluyoruz.

D: Tüm grup aynı anda mı gidiyor?

M: Hepimiz… aynı anda gidiyoruz… Evet.

D: Belki yürümeniz gerekiyordur diye düşünmüştüm.

M: Mağarama giderken ya da etrafı keşfe çıktığımda bacaklarımla gidiyorum. Ama toplantılara giderken hepimiz "Puf". (Hız gösteren el hareketleri.)

D: Çok hızlı.

M: Evet. Pek çok şeyi de kaçırıyoruz. Biz öylece "Puf". (Güldüm) Ama evdeyken bir şey aradığımda etrafta dolanıp ne görebildiğime bakıyorum.

Bu seans beklenmedik şeylerle doluydu ve beni kesinlikle çok şaşırtmıştı. İlkel bir mağara adamının basit hayatı olarak başlayan şey son derece sofistike bir toplumun yaşamına dönüşmüştü. Onu yaşamındaki önemli bir

güne götürmeye karar verdim.

D: Ne yapıyorsun? Ne görüyorsun?

M: Çok gürültü var. Kaos gürültüsü. İnsanlar gürlüyor. Yer sallanıyormuş gibi bir gürültü. Yer… Uuu.

D: Yer hareket mi ediyor demek istiyorsun?

M: Sallanıyor. İnsanlar bağırıyor. Hayvanlar bağırıyor. Çok gürültülü. (Tüyleri ürperdi) Çok kaotik. Ve nefes almak çok zor.

Gördüklerinden etkilendiğini gösteren fiziksel semptomlar sergiliyordu. Öksürmeye başlamıştı. Sakinleştirici telkinlerde bulundum. Fiziksel semptomlar dinerken birkaç derin nefes aldı.

D: Buna ne neden oluyor peki?

M: Dağ patlıyor. Patlayıverdi. Belki de tanrıyı memnun edemedik.

D: Tanrılara inanıyor musunuz?

M: Bizim çok tanrımız var. Rahipler ve rahibeler bize birçok tanrımız olduğunu söylüyor. Ev için bir tanrımız var, çocuklar için doğurgan olmak için bir tanrımız var, korunmak için, bahçe için… çok var.

D: Ve onları memnun etmeniz gerektiğini mi söylüyorsun?

M: Evet. Görmezden gelinirlerse kızıyorlar. Bazen şey gibiler (Bir sır verir gibi ya da tanrıların onu duymaması için fısıldar gibi sesini alçalttı.) Şşş! İstedikleri yapılmayan küçük çocuklar gibiler.

D: Ne demek istediğini anlıyorum. Peki tanrıları memnun etmek için neler yapıyorsunuz?

M: Rahiplere para veriyoruz. Bal veriyoruz. Küçük sunaklar yapıyoruz. Onları onurlandırıyoruz ve orada olduklarını bildiğimizi gösteriyoruz.

D: Paraya ihtiyacınız olacağını düşünmemiştim.

M: Bunlar küçük gümüş şeyler. Küçük paralar, parlak bir şeye sahip olmak onları mutlu ediyor.

D: Ama bir yerde hata yaptığınızı mı düşünüyorsun?

M: Rahipler öyle söylüyor. Yeterince adakta bulunmadığımızı. Yeterince güçlü inanmadığımızı. O yüzden dağ tanrısının bize inanmamız gerektiğini söylemesi, bizi hizaya getirmesi gerekiyor.

D: Dağ tanrısının size kızdığını mı düşünüyorsun?

M: Bana söylenen bu.

D: Ve bu dağın patlamasına ve yerin sallanmasına neden oldu.

M: Evet. Ve kızgın… kızgın… kızgın (sözcüğü bulmakta zorlandı) lavın gelmesine. Ve havadaki küllere.

D: Nefes almak o yüzden mi zor?

M: Evet. Ve etrafı göremiyorsun. Çok zor, çok korkutucu. Ve perişan edici. İnsanlar ölüyor.

D: Yetilerinizi kullanarak başka yere gidemez misiniz?

M: Yani koşabilirsin ama nereye gideceksin? (Gergin bir kahkaha)

D: Ben bir yerden bir yere gitmek için kullandığınız diğer yetilerinizi kastetmiştim. Kaçmak için öyle yapamaz mısınız?

M: Ben yapamam!

D: Bunu grup halinde mi yapabiliyorsunuz?

M: Ben bunu yapamam. Biz bunu yapamayız.

D: Bir yerden bir yere o şekilde gittiğinizi sanıyordum.

M: Ben değil! Benim yürümem, koşmam ya da eşeğe binmem gerekiyor.

D: Yani kaçamıyorsunuz. İnsanların sadece koşması gerekiyor.

M: Evet. Ve nefes alamadığında ve korktuğunda, insanlar yere düşüyor. Ve kül üzerini hızla kaplıyor. Ve artık nefes alamaz oluyorsun. Ve… ve…

D: Bunlardan bahsedebilirsin. Seni hiç etkilemeyecekler. Rahatsız olmanı

istemiyorum. Peki ya ailen? Onlar da orada mı?

M: Hayır. Babam ve annem dağın tepesine daha yakınlar. Onlar oradaydı. Onlar dağın tepesine daha yakın yaşıyorlar, bense aşağıdaki vadide. Tepedekiler ilk ölenler oldu. Ama artık vadiye indi. Kül esiyor ve lavlar akıyor. Yer sallanıyor ve evler yıkılıyor.

D: Kadının ve çocukların orada mı?

M: Benim kadınım ya da çocuğum yok! Şu anda bulunduğum yerde ailem yok.

D: Yani burası farklı bir yer mi? Ah, pardon. Kafam karıştı.

M: Burası benim yaşadığım tek yer.

Aslında işaretler vardı ama ben kaçırmıştım. Ses kaydını tekrar dinlediğimde bunu anladım. Kendilerini başka bir yere götürme yetilerinden bahsettiğimde ne demek istediğimi anlamamıştı. Şimdi her şey netleşmişti. Ondan önemli bir güne gitmesini istediğimde "kurbağa sıçrayışı" yapmıştı. Yani farklı bir yaşama gitmişti. Bense hâlâ mor güneşli gezegendeki adamla konuşuyormuşum gibi konuşmaya devam etmiştim. Başka bir yaşama atladığını şimdi anlamıştım. Bundan sonraki sorularımı buna göre sormalıydım.

D: Yaşadığın tek yer. Tamam. Yaşadıkların kulağa çok korkutucu geliyor.

M: Gök kubbe yıkılıyor ve yer de onunla buluşmak için yükseliyor. Sonumuz geldi.

D: Sen o yaşamda ne iş yapıyordun peki?

M: Altın takılar yapıyordum. Altın yapraklar ve… kolyeler. Taçlar. Ve bilezikler. Takı yapıyordum.

Bu yaşama öldüğü günden giriş yapmıştık. Ama ben başka bir yaşama değil, mor güneşli gezegendeki sıra dışı adamın yaşamına devam edip onu bitirmek istiyordum. Bilinçaltıyla konuştuğum zaman bunların hepsine nasıl olsa bir açıklama getirilecekti. O yüzden onun bu afet sahnesinden ayrılmasını ve mor güneşli gezegende kubbeli yapılarda yaşayan kürklü adamı tekrar bulmasını sağladım. Anında o yaşama döndü ve ben de onu o yaşamda öldüğü güne götürdüm.

D: Neler oluyor? Son gününde neler görüyorsun?

M: Ailem benimle vedalaşmaya geldi. Ayrılma vaktim geldi.

D: Bedeninle ilgili bir sorun mu var?

M: Sadece bitkin durumda. Ondan ayrılmanın vakti geldi. Ve başkalarının gelip burada yaşamasına izin vermenin.

D: Bazen beden çalışmayı bırakır çünkü onunla ilgili bir sıkıntı vardır.

M: Hayır, Sadece artık işlev görmüyor. Gitme vaktinin geldiğine inanıyorum. Çok rahatım.

D: Yani gitmeye kendin mi karar veriyorsun?

M: Topluluğumuzda… seçeneklerimiz var. Hastalık ya da kaza sonucu ölene kadar kalmayı da seçebiliriz, gideceğimiz zamanı kendimiz belirleyerek de gidebiliriz. Ve ben de gitme zamanımın geldiğine şimdi karar verdim. Amaçlarıma ulaştım.

D: Yani ailen yanında. Artık büyümüşlerdir diye tahmin ediyorum, öyle değil mi?

M: Karım öldü. Sizin deyişinizle "karım" doğru, değil mi? O gitti. Oğullarım ve kızlarım burada. Ve onların torunları. Artık torunlarımızın torunlarının torunları var.

D: Yani hepsi seninle vedalaşmak için orada.

M: Vedalaşmak için. Bu büyütülen bir mesele değil. Sadece bana saygılarını sunmak için buradalar.

D: Kubbeli yapında mısın?

M: Daha önce benimle ziyaret ettiğin yapıda değiliz. Sahip olduğumuz başka bir tane var. Kırsalda yaşamayı seçmiştik çünkü.

D: O sevdiğin mağaradasındır diye düşünmüştüm.

M: Hayır çünkü onu kimseyle paylaşmak istememiştim. Kimseye o mağaradan bahsetmedim. Böyle bir şey gerekmedi.

D: Bu senin sırrındı.

M: O benim arayıp bulduğum mağaramdı, evet.

D: Hadi her şeyin olup bittiği ve senin diğer tarafa geçtiğin ana gidelim. O konumdan geride bıraktığın yaşamın tümünü görebilirsin. Hem de tamamen farklı bir perspektiften. Bedeninden ayrıldıktan sonra bedenini ne yaptılar? Oranın adeti ne?

M: O… (kahkaha) çözünüyor. Çözünüyor, evet. Ama hiçbir zaman kaybolmuyoruz, anlatabiliyor muyum? Çözünüyor ve topraklarımızın, ülkemizin sistemi tarafından emiliyor. Bizim parçamız havanın ve toprağın bir parçası haline geliyor. Çok kolay bir gidişti bu, biliyor musun? Hazır olduğunda ve buraya gelme nedenini gerçekleştirdiğinde çok kolay, coşkulu bir kutlama gibi oluyor bu gidiş. Üzülenler olabilir ama o da anlık bir şey. Şimdi bir kutlama var. Ve ben bedenden özgürleştim.

D: Bunu kutluyorlar çünkü başka bir dünyaya gittiğini biliyorlar.

M: Evet. Kutlama çok canlı. (Kahkaha) Ah, aşağıda çok iyi vakit geçiriyorlar. Ve (sesi bir fısıltı halini aldı) benim hakkımda güzel şeyler söylüyorlar. Güzel anıları var.

D: O yaşamdan bir şey öğrendiğini düşünüyor musun?

M: (Kısık sesle) Başkalarını etkileyebileceğimi öğrendim. Ve kendi algımı

sanki tek algı oymuş gibi başkalarına, diğer varlıklara, ailemin diğer parçalarına yansıtmamak konusunda çok dikkatli olmalıydım. Her bireyin kendi keşfini yapabilmesi için onlara alan bırakmalıydım.

D: Bu çok iyi bir ders, öyle değil mi?

M: Evet. Zaman zaman zorlayıcıydı. (Kahkaha)

D: Ve bu iyi bir yaşamdı.

M: Ah, çok iyi bir yaşamdı. Hiçbir isteğim, hiçbir keşkem yok.

D: Ve zihninle harika şeyler yapabiliyordun.

M: Sen buna çok şaşırmış gibi görünüyorsun.

D: Yani, bazı yerlerde zihinlerini kullanmıyorlar.

M: Şimdi anlaşıldı! Yani tam olarak anlamasam da… (Kahkaha)

D: Yani insanların bu yetenekleri kullanmayı bilmediği yerler de var demek istemiştim.

M: Sanırım bizim ırkımız bu yeteneklere hep sahipti. Hayatıma geri dönüp bakınca öyle görünüyor.

D: Hepinizde vardı o yüzden bu sizin için çok doğal bir şeydi. (Evet) O yüzden şaşırdım çünkü benim geldiğim yerde bu doğal bir şey değil.

M: Ama sizin de sarı bir güneşiniz var.

D: (Kahkaha) Evet, sarı bir güneşimiz var. (Kahkaha) Farklı yerlerin güneşi farklı oluyor sanırım. (Güldü.) Ve bizde sizde olmayan bir şey daha var. Bir ayımız da var. (Öyle mi?) Ay beyaz ve karanlıkta ortaya çıkıyor. (Ooo) Dediğim gibi, güneş uyumaya gidiyor ve ay çıkıyor. (Ooo) Yani farklı şeylere sahibiz.

M: Siz de zihninizle eşyaları hareket ettirebiliyor musunuz?

D: Hayır, onu nasıl yapacağımızı henüz bilmiyoruz.

M: (Derin bir iç çekiş) Hayatı çok kolaylaştırıyor.

D: Evet. Ve bunu yapabiliyor olmanıza çok saygı duyuyorum. Bu sizden öğreneceğimiz bir şey olurdu. Gerçekten çok işimize yarardı.

M: Belki. Bu nasıl öğretilir bilmiyorum çünkü biz bununla doğduk. Bunu nasıl yaptığımızı tarif bile edemem. Sadece yapıyorduk.

Ardından bilinçaltından sorularıma cevap alabilmek için Molly'yi günümüze getirdim ve kişiliğinin bedenine geri dönmesini sağladım. Kişilik değişimi gerçekleşirken derin bir nefes aldı.

D: Onun görmesi için neden bu sıra dışı yaşamı seçtin? Yani bana göre sıra dışı tabii. (Kahkaha) Neden ona göstermek için mor güneşli gezegenin yerlisi olduğu yaşamı seçtin?

M: Dünya varlıklarından ziyade diğer gezegenlerdeki yaşamları merak ediyordu.

D: Orası başka bir gezegen gibi görünüyordu. (Evet) Orada gece diye bir şey yok muydu?

M: Hayır. Zamansal açıdan düşünüyorsun sanırım? (Evet) Onların öyle bir zaman kavramı yoktu. Gece ve gündüz yoktu. Yorulduklarında dinleniyorlardı. Yorulmadıklarında dinlenmiyorlardı. Ama karanlık diye bir şey yoktu, evet. Süreklilik vardı. Geceleri karanlığa ihtiyaç yoktu.

D: Çünkü ben gezegenin güneşin etrafında döndüğünü düşünüyorum da.

M: Onların galaksisi çok uzakta. Güneşi olan bu galaksinin bir parçası değil. Sanırım orası… (Bunu nasıl ifade edeceğini düşünürken durakladı.) süper güneşten. Hayır, doğru sözcük bu değil.

D: Ama bizim güneş sistemimizin bir parçası değil.

M: Doğru.

D: Ama bir galaksinin parçası mı?

M: Doğru.

D: Ve orada farklı bir güneş var.

M: Hayır, insanların bildiği gibi bir güneş değil. O bir süper… sanırım süper

güneş… bu Molly'nin dili: süper güneş. Süper güneş üstün varlık olarak bilinen şey. Karanlıkta ışığı sağlıyor. Ve o gezegende karanlık yok.

D: Bu benim "merkezi güneş" diye duyduğum şeye benziyor gibi.

M: Tamam işte o. Merkezi güneş. Bu tanımlama uygun, evet.

D: Ama onlar fiziksel varlıklar gibiydi. (Evet) Ve zihinlerini çok iyi kullanabiliyorlardı.

M: Evet, bu doğru. Onlar tezahür ettirebiliyorlar.

D: Yedikleri, uyudukları ve öldükleri için fiziksellerdi.

M: Evet. Ömürleri daha kısaydı. Gezegenlerinin kalabalık hale gelmemesi için daha kısa ömürlü olmayı seçmişlerdi.

D: Ama yine de bizden farklılar çünkü gökyüzünde sürekli görünen bir güneşleri vardı. Üstelik de mor renkte.

M: Doğru.

D: Peki Molly'ye bunu başka gezegenlerde de yaşamları olduğunu öğrenmesi için mi gösterdin?

M: Doğru.

D: Bunun şimdiki yaşamıyla nasıl bir bağlantısı var?

M: İhtiyaç duyduğu şeyi ihtiyaç duyduğu miktarda tezahür ettirme yeteneğine hâlâ sahip. Farklı algılanacağı için sahip olduğunu kendine bile itiraf etmek istemediği birçok doğal yeteneğe sahip o.

D: Yani ona bunu daha önce yaptığını ve yine yapabileceğini mi göstermek istedin? (Evet) Peki bu yeteneği nasıl açığa çıkarabilir? Nasıl kullanabilir?

M Hatırlamayı seçerek.

D: Çünkü öğrendiğin şeyi asla unutmadığını biliyorum. O orada bir yerde. Ve uygun olan oysa açığa çıkarılabilir. O da artık bu yeteneğini kullanabilir, öyle değil mi?

M: Evet. Eğer insani korku olarak bilinen şeyin ötesine geçebilirse.

D: İnsanların nasıl olduğunu bilirsin.

M: Evet. (Kahkaha) Ah, nasıl zor. (Büyük bir kahkaha) İnsanlar buraya neden geliyor? (Kahkaha) Bu kadar büyük bir zorluk. Amma komik! (Gülmeye devam etti.)

D: Dersler öğrenmek için. (Evet) Daha önce bildikleri her şeyi unutuyorlar. (Evet) Yani hatırlamayı seçerse bu yetenekleri geri kazanabilir ve istediği her şeyi tezahür ettirebilir.

M: Doğru.

D: Sanırım bu yetenekleri geri kazanmak ister. Bunun için ne yapabileceğini biraz daha ayrıntılı açıklayabilir misin?

M: Bazı şeyler onun için çok kolay. Ama o bu yaşamında her şey için çok çalışması gerektiğine ikna olmuş durumda. (Kahkaha) Ama çok çalışması gerekmiyor. O nedenle eğer meditasyonunda kendine birkaç dakika daha tanırsa bu anılar bir anda zihnine hücum edebilir. Bunun, bu yaşamda kabul ettiği bir şartlanma olduğunu söylemeden geçemeyeceğim.

D: Seans sırasında ondan önemli bir güne gitmesini istediğimde başka bir yaşama atlamış göründü. Volkanların patladığı ve yerin sallandığı. Onu neden o yaşama atlattın? O yaşamda çok ilerlemedik. O gün, öldüğü gündü. Bunu ona neden gösterdin?

M: Ona kişinin kendi gücünü dışarıdaki etkilere teslim etmesinin ne kadar – daha iyi nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum ama – aptalca olduğunu hatırlatmak için. Kendi içine dönüp, içindeki tanrıyı görmek dururken.

D: Bunun volkan patlamaları ve karadaki değişimlerle ne ilgisi vardı?

M: Tanrıları memnun etmedikleri için bunların yaşandığına inanıyorlardı.

D: Ah evet, doğru. Tanrıları memnun etmedikleri için bunlar yaşanmıştı.

M: Evet. İnanç sistemi buydu ve şu anda yaşadığı yerde hâlâ benzer bir inanç

sistemi hâkim. Ve bu onu korkutuyor.

D: Evet zamanın dini sistemiyle de benzeşiyor.

Bu yaşamdan o küçük kesitin gösterilmesinin nedeni, içinde yaşadığı kültürün geleneksel dini inançlarına kapılmamasını ona hatırlatmaktı. Kendi adına düşünmeli ve içindeki gerçek Tanrı'yı bulmalıydı.

Seansa başlamadan gerçekleştirdiğimiz sohbette Molly bana çocukluğuyla ilgili tuhaf anılara sahip olduğundan bahsetmişti. Kimse onunla temas etmek istemediği için karanlık bir yere kapatılıp orada bırakıldığını hatırlıyordu. Bunun bir dolap olabileceğini düşünüyordu ve görünüşe bakılırsa o dolapta birkaç gün boyunca kapalı kaldığı olmuştu. Tabii çıkarıldığında çok kirlenmiş oluyor ve kötü kokuyordu. Kimsenin onunla ilgilenmek istemediği hissindeydi. Annesine bu anılarından bahsettiği zaman annesi böyle şeylerin yaşandığını inkâr etmiş ve bunları muhtemelen uydurduğunu ya da hayal ettiğini söylemişti. Ama Molly "Neden böyle korkunç bir şeyin hayalini kurayım ki?" diyordu. Seansta öğrenmek istediği şeylerden biri de bu anıların gerçek olup olmadığıydı. Ben soruyu bile soramadan bilinçaltı cevabı verdi. Ve cevap öyle garipti ki bunu asla tahmin edemezdik.

Molly doğduğu zaman ailesi kırsalda, insanlardan kilometrelerce uzakta yaşıyordu. Molly prematüre doğmuştu ve annesi onu sıcak tutmak için bildiği tek şeyi yaparak onu bir ayakkabı kuyusuna koyuyor ve açtığı fırının kapağının üzerine yerleştiriyordu.

M: Yani bunu bilemezsiniz o yüzden size söyleyeyim. O bu yaşama çok fazla yetenekle gelmeyi seçti. Ve o minicik bebek bedenine girdi. Doğduğunda iki kilo filandı. O fırın kapağı üzerindeki ayakkabı kutusunda duran minicik bebek öyle şeyler yapardı ki. (Kahkaha) Bir şeyler yapardı ve

insanların aklını yerinden oynatırdı. Bir keresinde annesi onu durdurmak için fırına kapatmıştı. Çünkü mutfaktaki eşyaları sallıyordu. (Kahkaha) Annesi ondan korkuyordu.

D: Yani eşyaları hareket ettiriyordu.

M: Evet. Çatal kaşıkları sallamayı çok seviyordu çünkü sallanınca parlıyorlardı. (Kahkaha) Ve güzel bir ses çıkarıyorlardı. Ama bu annesini çok korkutuyordu. O yüzden annesi onu kapatıyordu!

D: Onu fırının içine koyuyordu.

M: Ve bazen kapağını da kapatıyordu.

D: Dolap gibi bir yerde kapalı kaldığını hatırlıyor. Ona bundan bahsedebilir misin? (Duraklama) Ne dersin? Bilmesi onun için iyi olur mu?

M: (Ciddileşmişti.) Bunu hayal etmediğini, bunun gerçek olduğunu bilmesi onun için daha iyi olur. Ve bunu bilmek onun için gerçekten önemli. Biraz daha büyüdüğünde onu dolaba kapatıp akıllarından çıkarmak istediler çünkü onları çok korkutmuştu. Ama o bunun için kendini suçluyor çünkü ona orada olmasının kendi suçu olduğu söylenmişti. Uslu dursaydı orada kapalı kalmak zorunda kalmazdı.

D: Ne yapmıştı ki?

M: O parlak çatal kaşıkları etrafta uçurmayı seviyordu. Ve karanlıkta ışıkları yakmayı. Ve henüz konuşamazken şarkı söyler gibi sesler çıkarmayı. İnsanları korkutuyordu. O yüzden onda bir tuhaflık olduğunu düşünüyorlardı ve o da bu yüzden kendini suçluyor. Ama bu onun suçu değil. O hatırladığı ve kullanmayı bildiği yeteneklerini kullanıyordu. Sadece biraz "zamanının" ötesindeydi.

D: Evet, bunun doğal bir şey olduğunu düşünüyordu.

M: Biraz daha büyüdüğünde de… alışılmadık şeyler yapmaya devam etti. Ve yine bunları yapmayı bırakana kadar reddedildi, bir kenara itildi ya da

cezalandırıldı.

D: Hayatta kalmanın tek çaresi bunları yapmayı bırakmaktı.

M. Evet. O bunu musluğu kapatmak olarak tarif ediyor.

D: Yani sanırım fırına konamayacak kadar büyüdüğünde bu sefer de onu dolaba kapatmaya başladılar. Demek istediğin bu mu? (Evet) Bu çok acımasızca ama sanırım ondan korktukları için böyle yaptılar.

M: Onu karanlık bir yere kapatıp orada bırakınca onu akıllarından çıkarmaları daha kolay oluyordu. Böylece mutfakta ya da evde havada uçan şeylerle ya da onun şarkı söylemesiyle baş etmeleri gerekmiyordu.

D: O da en sonunda çareyi musluğu kapatmakta ve artık böyle şeyler yapmamakta buldu. Böylece onun da onlarla evin içinde yaşamasına izin mi verdiler?

M: Evet. Uslu durduğu sürece ev halkıyla birlikte durabilirdi.

D: Peki bu yetenekler bu kadar bastırıldıktan sonra onları tekrar ortaya çıkarmaktan korkar mı sence?

M: Korkabilir çünkü biri onu tekrar dolaba kilitleyebilir ve çıkmasına asla izin vermeyebilir.

D: Yani artık büyüdüğü için böyle bir şey yapmazlar. (Evet) Ama neden korkabileceğini anlayabiliyorum.

M: Bu toplumda daha kabul edilebilir olan belirli yeteneklerinin ufak ufak ortaya çıkmasına izin verebilir. Çünkü gidip bir tarlanın ortasında bir ev yaratsa hükümet peşine düşebilir. (Kahkaha)

D: Odanın ortasında bir şeyleri havada uçursa kocası da bayağı korkar sanıyorum. (Kahkaha) Yani bunları yapmaması gerekiyor.

M: Hayır. Ama belki musluğu biraz damlatacak kadar açabilir. İnsanlara yardım edebilecek kapasiteye sahip. Onları karanlıktan çıkaracak yeteneğe sahip. Ve insanlar gerçekten ama gerçekten kim olduklarını öğrenmeye hazır olmadıklarında bundan korkuyorlar. Musluğu açınca yeteneklerinin

hepsinin bir anda fışkırmasından korkuyor. Ve insanların korkup çığlık çığlığa odayı terk etmesinden. Çok derin bir reddedilme korkusu var. Korkuyu serbest bırakıp sahip olduğu bilgileri daha küçük ölçekte açığa çıkarmasını sağlayacak meditasyonlar yapabilir. İşine yarayabilecek bir resim sunayım ona. Evyenin üzerinde bir filtre var. Bunun gibi. (El hareketleri) Evyenin altında bir gider borusu ve bir filtre daha var. Ve filtre pisliklerle tıkanmış. Filtreyi biraz temizlerse o borudan her seferinde biraz daha fazlasının akmasını sağlayabilir. Birazının sızmasını.

D: Birazının sızmasına izin verebilir. (Evet) Zihninde bu resmi canlandırabilir.

M: Evet. Ve her seferinde filtreyi biraz daha temizlemesi unutulan ya da tıkalı filtreden geçemeyen bilgilerin birazının daha akmasını sağlayabilir.

D: Yani hepsini ortaya çıkarması gerekmiyor. Bu ona fazla gelir.

M: Ve başkalarına da.

Günümüzde bu tür yeteneklerin ortaya çıkmasına izin veriliyor çünkü hiç de uzak olmayan bir gelecekte bunlar normal karşılanmaya başlanacak. Ama kendini ve etrafındakileri şoke etmemesi için Molly'nin bunları ölçülü bir biçimde ortaya çıkarması gerekiyordu. Önemli olan çocukluk anılarını uydurmadığını, bunların ondan korkan ve neler olduğunu anlamakta zorlanan insanların eylemleri olduğunu bilmesiydi. Kim bilir kaç kişi benzer şeyler yaşamış ve bunun sonucunda bu tür yeteneklerini ve anılarını bastırmıştır. İnsanlar için çocukların anormal davranışlarını anlamak ve kabul etmek çok zor görünüyor.

6. KISIM

ZAMAN PORTALLARI

BÖLÜM 19

PORTALIN BEKÇİSİ

Terapi için gerçekleştirdiğim seansların yüzde doksanında danışan bugünkü hayatında yaşadığı sorunlara yanıt bulabileceğimiz bir geçmiş yaşama gider. Ama son zamanlarda danışanlarımın kendilerini Dünya'ya benzemeyen acayip yerlerde bulmalarıyla giderek daha sık karşılaşıyorum. Paralel yaşamlara da daha sık gidiyorlar. Bunlar şu anki yaşamlarıyla aynı anda deneyimlenen başka yaşamlar oluyor. Konuya şüpheyle yaklaşanlar bunların sadece birer fantezi olduğunu söyleyecek olsa da benim daha önce duyduğum hiçbir fanteziye benzemiyorlar. Çoğunlukla insanların gittiği geçmiş yaşamlar son derece sıkıcı ve sıradandır. Ben bunlara "patates toplama" yaşamları diyorum çünkü kişi sıklıkla bir çiftçi ya da hizmetçi vb. olduğu ve anlatacak dişe dokunur bir şey deneyimlemediği bir yaşama gider. Yaşamlarını tarlalarda çalışmak gibi basit, sıradan şeyler yaparak geçirirler. Bunlar son derece olaysız yaşamlardır ve çoğunlukla da kişi uyandığında hayal kırıklığına uğrar. Bir keresinde bir adam "Yani, Mısır'da bir firavun olmadığımdan emin olabiliriz," demişti. Hayal güçleri

devreye giriyor olsaydı kendilerine bir kalenin kulesindeki prensesi kurtaran bir şövalye ya da beyaz atlı prensiyle yaşayan Cinderella türünden gösterişli yaşamlar uydururlardı diye düşünüyorum. Ama hiçbir zaman böyle şeyler olmuyor. Deneyimlenen geçmiş yaşamlar benim bakış açımdan genelde o kadar sıradan yaşamlar oluyor ki bazen bilinçaltının seans için neden o yaşamı seçtiğini merak ediyorum. Ama seansın devamında kişinin görmesi gereken yaşamın tam da o yaşam olduğu ortaya çıkıyor. Ne kadar üstü örtülü olursa olsun, şu anki yaşamında karşılaştığı sorunlarla bağlantılı bir şey mutlaka çıkıyor. Ben ilk bakışta fark edemesem de bilinçaltı o sonsuz bilgeliğiyle tam da göstermesi gereken yaşamı seçmiş oluyor.

Kimi zaman danışanlarımın girdiği sahne o kadar tuhaf ve alışılmışın dışında oluyor ki, kelimelerle nasıl tarif edeceklerini bile bilemiyorlar. Böyle durumlarda kafalarında bir fantezi yaratmadıklarından daha da emin oluyorum çünkü kendileri yaratıyor olsalar gördükleri karşısında bu kadar şaşkınlığa uğramazlar. Ekim 2002'de Florida'da gerçekleştirilen bu seans da böyle durumlara güzel bir örnekti. Betty büyük bir hastanenin yenidoğan ünitesinde çalışan bir hemşireydi. Seansta keşfettiği şeyler onu hayrete düşürmüştü. Buluttan indiğinde kendini o kadar sıra dışı bir şeyin önünde dururken buldu ki, onu tarif edecek kelimeleri bulmakta zorlandı.

B: Şeye benziyor… bir kristale benziyor… tarif etmesi zor. Kristalden bir dağ gibi bir şey. Kristal dağı şeyi. (Kıkırdama) Buna başka ne denir

bilemiyorum. Kristal dağı gibi bir şey. Ve o kristalden dağın önünde duran siyah saçlı, Amerikan yerlisi görünümlü bir oğlan görüyorum. Dağ buza benziyor, adeta, ama soğuk değil. Şeffaf ama tamamen şeffaf değil. Güneşte parlıyor.

Bu kesinlikle Dünya'da bulunabilecek bir şeye benzemiyordu ama bir Kızılderili oğlandan bahsetmişti. Nerede olabilirdi?

D: Oğlan hâlâ orada mı? (Oğlanın kendisi olabileceğini düşünmüştüm.) (Evet) Nasıl giyinmiş?

B: Üzerinde belden aşağısını örten bir geyik derisi var sadece. Muhtemelen on yaşında.

D: Peki, aşağı doğru kendine bak. Senin üzerinde bir şey var mı?

Genelde danışanın geçmiş yaşamındaki bedenini tanımasını böyle sağlarım. Verdiği yanıt şaşırtıcıydı.

B: Ben… hayır, ben çok iriyim!... Kocamanım! Beden değilim. Ben (kelimelere nasıl dökeceğini bilemedi) … ben bir enerji formuyum. Bu çocukla karşılaştırılınca çok büyüğüm.

D: Sınırların varmış gibi hissediyor musun? Havanın bir parçası değilsin, değil mi?

B: Sınırlarım var ama bunlar katı sınırlar değiller. Değişkenlik gösteriyorlar ama içinde hep aynı miktarda enerji var. Yani sınırlar değişiyor ama genel olarak çok geniş.

D: Yani enerjin öyle ya da böyle sınırlar içerisinde. (Evet, evet) Pekâlâ. Bu çocukla nasıl bir bağlantın var?

B: Ben onu gözlemliyorum sadece. – Bu dağın içine girmek istiyormuşum

gibi hissediyorum. Bir açıklık var. Ama dağın halini alabilirmişim gibi hissediyorum. Dağdaki açıklığa girerek dağ olarak yaşamayı deneyimleyebilirmişim gibi. Dağa dönüşürüm. Ama yine de istediğim zaman ondan ayrılabilirim.

Enerji varlıklarına, varlığın bir deneyim yaşamak için istediği beden tipini alabildiği ya da yaratabildiği yaşam formlarına aşinaydım. Ama bu seferki kulağa farklı geliyordu.

D: Yani birçok farklı şeyi deneyimleyebiliyor musun?

B: Evet. Nasıl bir şey olduğunu görmek için başka enerjiler halini alabilirim, onlara entegre olabilirim. Ardından ayrılabilirim ve o farkındalığı bir parçam olarak taşıyabilirim. Benim olayım bir şeyleri bu şekilde deneyimlemek.

D: Orada bir açıklık olduğundan mı bahsetmiştin?

B: Evet. Geniş bir açıklık, doğal bir açıklık gibi. (Aniden) Ne var biliyor musun? Bu kristal dağ aslında bir dağ değil. Sadece kendini öyle gösteriyor. O aslında bir uzay gemisi gibi bir şey. Bir taşıt. Ne kadar ilginç!

D: Bunu nereden anladın?

B: (Heyecanla) Çünkü o açıklığı gördüğümde… yani dışarıdan öyle görünüyor, anlıyorsunuz ya. O açıklığı biraz daha keşfedip ne olduğunu açıklamaya çalışırken onun tam olarak göründüğü gibi olmadığını fark ettim.

D: Yani göze bir dağmış gibi görünüyor mu demek istiyorsun?

B: Aynen. Doğru. Yani ona denk gelenler onu dağmış gibi görür. Ama yakından inceleyince değişiyor. Ah-ha!

D: Burası Dünya'da bir yerse etrafta başka dağlar da olmalı. Ama renkleri

farklı olur tabii, kristal olmazlar.

B: Doğru. Etrafında başka dağlar var ama onlar farklı. Onlar sadece kahverengi ve üzerlerinde ağaçlar ve onun gibi şeyler var.

D: Kristal bir dağ görmek çok sıra dışı bir şey olurdu. Çok dikkat çekebilirdi.

B: Çekerdi! Doğru! Hmm. Bu biraz kafa karıştırıcı. Ama yine de düşününce, başkaları onu görebiliyor mudur ki? Çünkü ben o oğlanı gördüm. Ama oğlan onu gördü mü? Bilmiyorum. Onu çıkaramıyorum. Yüzü dağa dönük değildi. O yüzden tam olarak bilemiyorum. – O açıklık doğal bir açıklıktan bir girişe dönüştü. Ben ona bakarken bir kapıya dönüştü. Ve yerden kapıya doğru merdivenler var. Pek katıymış gibi görünmüyor. Kristalize ve ışığımsı görünüyor ama üzerine basabileceğini ve katı geleceğini biliyorum. Ama aynı zamanda başka birinin onun içinden geçebileceğini ama bunun farkına bile varmayabileceğini de biliyorum. Bana mantıklı gelen tek açıklama bunun iki dünyanın birbiri içine geçmesi gibi bir şey olduğu. Yani her ikisinden de parçalar varmış gibi.

D: Onu bazılarının görüp bazılarının görmemesinin nedeni bu olabilir mi diyorsun yani?

B: Evet. Ve bir şekilde ben bir parçasıymışım gibi hissediyorum – bana geleni geldiği gibi söylemek durumundayım – çünkü bir şekilde bu geçidin ya da bu "aradaki" yerin bekçilerinden biriymişim gibi hissediyorum. O yüzden geçmemesi gerekenler geçmiyor. Geçebilenler de geçiyor. Onların ayırdına varmakla ilgili sorumluluklarım var çünkü ben ikisinin de farkındayım, evet.

D: Kimin geçip kimin geçemeyeceğini bilmekle ilgili yani. (Doğru) Peki ama geçmemesi gerekenler zaten orayı fark etmezler bile herhalde, öyle değil mi?

B: Normalde bu doğru. Ancak bazen, belirli durumlardan ötürü normalde görünmez olan görünür olabiliyor. Ve bunun olması, çoğunlukla, pek iyi

olmuyor. Atmosfer basıncı ve enerji… gibi şeylerdeki belirli değişimlerden ötürü. (Bunları sanki çok emin değilmiş ve doğru sözcükleri arıyormuş gibi yavaş yavaş söylemişti.) Belirli, evet, belirli değişiklikler buna neden olabiliyor.

D: Normalde görünmeyecekken görünür olabiliyor. (Doğru) Öyle durumlarda normalde onu görmemesi gereken bir kişi ona denk gelebilir.

B: Evet. Ve bu çok kafa karıştırıcı olur.

D: Peki oradan geçmeleri mümkün olur mu?

B: Ne yazık ki, enerji konfigürasyonundan ötürü beden yapısının değişmesi gerekir. Ve bu da muhtemelen, muhtemelen o fiziksel enerjinin anında dağılmasına neden olur.

D: Öyle mi? Yani onu yok mu eder?

B: Ruh yok olmaz. Ama fizikseli, yani hücresel yapıyı eder, evet.

D: Yani orayla temas ettiği anda varlığı son bulur, öyle mi?

B: Bu doğru çünkü orada farklı bir yapı söz konusu. Ve farklı titreşimler, evet. Ruh enerjisi için bile neler olduğunu anlamak çok güç ve kafa karıştırıcı olur. Oysa buranın varoluş amacı bu değil.

D: Senin görevin bunun yaşanmamasını sağlamak mı o halde?

B: Evet, bunun için bekçilik türünden bir sorumluluğum var.

D: Bu yere "portal" da denebilir mi?

B: Evet, denebilir. Ve sanırım bu kristalize şeyin, ister dağ ister uzay gemisi, ne derseniz deyin, içinden geçebilmemin nedeni de bu. Ve ona dönüşebilmemin, onun farkındalığına sahip olabilmemin. Çünkü bunu yaparken farklı varoluşları ayıran enerjiyi kullanıyorum, onu yoğunlaştırıyorum.

D: Peki biri gelirse? Oradan uzaklaştırmak ya da uzak tutmak için ne yapıyorsun?

B: Oradaki bükülmeyi yoğunlaştırmak için enerjimi o bükülmeye odaklıyorum. Ve böylece gelenleri aksi istikamete doğru hafifçe itekliyorum da denebilir. Sanki hafifçe itekleniyorlarmış ya da rüzgâr onları başka yöne itiyormuş gibi hissediyorlar.

D: O enerjiyle temas etmemeleri için, onları oradan uzak tutmaya yetecek kadar bir itekleme mi? Çünkü senin görevin zarar görmelerini önlemek.

B: Aynen. Korumak, evet.

D: O portal hep mi orada?

B: Daha açık olduğu, açılmasıyla ilgili olasılıkların daha fazla olduğu belirli zamanlar oluyor. Ve kapalı olduğu zamanlar da. O zaman zaten bir sorun olmuyor.

D: Öyleyse bir uzay gemisi gibi yer değiştirmiyor mu?

B: Hayır, yerinde kalıyor. Ama şimdi yakından bakınca bu olduğu yerden ayrılabilen bir uzay gemisinden ziyade bir "yıldız geçidi" diyebileceğiniz türden bir şey. Başka bir boyuta gidebileceğiniz bir portal gibi daha çok.

D: O yüzden yerinde duruyor.

B: Bu doğru.

D: Bu portal, bu yıldız geçidi ne için kullanılıyor?

B: Bunu tarif etmek biraz çaba gerektirecek. Bunu yapabilirim. Şimdi bu enerji için bu portal var ve sonra o vın diye (el hareketleriyle beraber uzun bir "vın" sesi) uzay ve zaman boyunca gidip başka bir bölgeye -içimden şey demek geliyor- başka bir "galaksiye" gidiyor.

D: El hareketlerine bakılırsa bu uzayıp giden bir tüp gibi bir şey mi?

B: Doğru. Ve yıldızları, evreni ve enerjiyi gördüğünüzü hayal edin. Ama bu çok hızlı bir vın diye (yine aynı el hareketleriyle aynı ses) ulaşım sistemi. Ve bu portaldan başka bir galaksiye gidiyor.

D: Yani o kristal dağın içine girecek olsan göreceğin şey bu mu?

B: Kısmen çünkü içeride bu canlı, capcanlı renkler ve kristalize şeylerden var. Adeta şey gibi… (kelimeleri bulmakta zorlandı) yeniden giriş… hassasiyetin azalması (desensitization) doğru sözcük değil ama kendini tekrar normal hissetmeni sağlıyor. (Kahkaha) Çünkü bu ulaşım şeylerinden geçtiğin zaman tekrar, canlanmak değil de… tekrar…

D: Uyum sağlamak mı?

B: Uyum sağlamak, teşekkürler. Öf! Bu çok zordu! Uyum sağlamak. Yeniden enerji sağlamak. (Kahkaha)

D: Bazen kelimeleri bulmak zor oluyor.

B: Evet. Yeniden uyum sağlamak. Yani burası yeniden uyum sağlama bölgesi gibi. Bu çok güzel, harika renklerle dolu kristalize odaya giriyorsun. Ve onlar varlığının içine titreşiyorlar ve seni canlandırıyorlar ya da tekrar… ona ne demiştiniz?

D: Uyum sağlamak?

B: Uyum sağlamanı sağlıyorlar.

D: Peki bu uyum sağlama, gitmeden önce mi geri geldikten sonra mı oluyor?

B: Geri geldikten sonra. Bundan iki uçta da birer tane var. Diğer uçtaki nasıl görünüyor emin değilim, şu an için. Emin olmak için oraya gitmem gerekir. Ama bunu yaparken de bir parçamı burada bırakmam gerekir çünkü buradaki sorumluluğumu da yerine getirmeyi sürdürmeliyim.

D: Evet, portalı beklemelisin.

B: Bu portal buraya gözlemleyerek bir şeyler öğrenmek için, ek farkındalık için gelen diğer varlıklar tarafından kullanılıyor. “Gözlemleyerek” derken izlemekten fazlasını kastediyorum. Bu tüm duyularınla gözlemlemek ki hissedebilesin, hayır, deneyimleyebilesin. Ama yine de gözlemliyor oluyorsun çünkü olacak şeyleri sen yaratmıyorsun. Sen öğrenmek için enerjilerle bir nevi entegre olmasına izin verilmiş bir gözlemci oluyorsun.

D: Bahsettiğin varlıklar fiziksel varlıklar mı?

B: İnsanlar kadar fiziksel varlıklar değiller. Daha düşük yoğunlukta fizikselliklerde de var. Entegre olmak ve bir deneyimi gözlemlemek o sayede mümkün oluyor.

D: Bu varlıklar nereden geliyor?

B: (Duraklama ve ardından bunu nasıl açıklayacağını düşünürken kıkırdama) P-L. P-L ile ilgili bir şey. Pluto olduğunu sanmıyorum. P-L.

D: Düşündüğünü olduğu gibi söyle bana. Dünya'dan gelmiyorlar mı yani?

B: Hayır, hayır. Onlar farklı.

D: Peki bizim güneş sistemimizden mi geliyorlar?

B: Hmm. Biraz daha uzaktan. Farklı bir gezegensel özden. Çünkü tamamen fiziksel olan bir gezegenden değil.

D: Ama senin kadar enerji olan bir gezegenden de değil, öyle mi?

B: Doğru. Onlar benden farklı. Ben insan gibi, bir beden gibi görünmüyorum. Benim enerjim değişim gösteriyor. Bu ulaşım portalı sisteminden gelen varlıkların insana benzer bir şekilleri var. Bir bedene benzer. Uzun, ince varlıklar. Kalın cübbeler giyiyorlar gibi görünüyor ama daha önce de dediğim gibi, fiziksel değiller.

D: O kadar katı değil yani? (Hayır, hayır.) Bu tünelden, bu tüpten, bu her neyse ondan geçtiklerinde hemen bu odaya mı geliyorlar?

B: Doğru, buradan giriş yapıyorlar.

D: Ve enerjilerini buraya göre mi ayarlıyorlar? Titreşimlerini ya da neyse? (Doğru) Sonra ne yapıyorlar?

B: Sonra dışarı çıkabiliyorlar. Pek iyi bir tarif olmayacak ama camdan bakmak gibi bir şey bu, ama cam yok. Öyle bir bariyer yok. Portaldan geçiyorlar ve ışığın ve renklerin olduğu o kristalize yapıdan çıkıyorlar. Oradan çıkıyorlar. Orası hâlâ o enerjinin bir parçası ama aynı yapının içinde değil. Yani tam karşısındalar – "Dünya'nın" demek istiyorum. Gezegendeler ve neler olduğunu görebiliyorlar. Böylece gözlemleyip

özümseyebiliyorlar.

D: Oradan ayrılmalarına izin veriliyor mu?

B: Bana öyle gelmiyor.

D: Yani orada durup o taraftan burayı gözlemliyorlar. Gerçek anlamda bu boyuta giriş yapmıyorlar.

B: Doğru. Ama oradan geniş, geniş bir görüş açısına sahipler. Bu portaldan seçtikleri herhangi bir yeri gözlemleyebiliyorlar.

Başka bir seansta da bir kadın solucan deliği gibi görünen bir şeyin içinde gelip giden varlıklar görmüştü. Gördüğü şeyi içinde gözle görülür dairesel çıkıntılar bulunan uzun ve geniş bir tüp olarak tarif etmişti. Burada tarif edilmeye çalışılan da benzer bir aygıt olabilir miydi? Öyleyse bile diğer seansta varlıkların bu aygıttan girip çıktıkları görülürken bu regresyonda bu aygıtı sadece izlemek için kullanabildikleri söyleniyordu.

D: Yani sadece portalın bulunduğu yeri değil. Dünya'da görmek istedikleri herhangi bir yeri, oraya gitmeden görebiliyorlar.

B: Bu doğru. Aşağı yukarı. Bunlar tam olarak nasıl oluyor? Emin değilim. (Kahkaha)

D: Bak bakalım öğrenebilecek misin. Bu boyuta tam olarak geçmeden ve dünyada seyahat etmeden tek bir yerden bakarak her şeyi nasıl görebiliyorlar?

B: Perspektiflerini değiştiriyorlar. Geldikleri zaman gördükleri belirli bir sahne ya da bölge varmış gibi. Bunu değiştirdiklerinde dünya da ona göre değişerek istediklerini görmelerini sağlıyor. Bunun pek anlam ifade etmediğinin farkındayım ama… Ben değişen üç çatallı altın rengi bir enerji görüyorum. (Kıkırdama) Örneğin Dünya bu büyüklükte olabilir. Ve onlar buradalar. (Küçük bir nesneyi gösteren el işaretleri.) Ve o üç çatallı

altın rengi enerji gözlemleyebilmeleri için bunu değiştiriyor. Sanki her şey onunla beraber hareket ediyormuş gibi oluyor. Bunu ancak böyle tarif edebilirim. Tabii ki Dünya bu ebatta değil. (El hareketleri.) Ama onlar gözlemlerken öyleymiş gibi. Böylece çok kolayca döndürülebiliyor.

D: Böylece etkileşime geçmeden, gözlemci görevi görebiliyorlar.

B: Bu doğru. Etkileşime geçmiyorlar. Hiçbir şeyi değiştirmiyorlar. Sadece gözlemliyor ve bilgiyi özümsüyorlar.

D: Ait oldukları enerji matrisi başka olduğu için o taraftan ayrılmalarına izin verilmezdi zaten herhalde, öyle değil mi?

B: Kesinlikle. Ayrılamazlardı ya da ayrılmazlardı. Ayrılmalarının kendi enerji alanlarını nasıl etkileyeceğinin farkındalar. Buna karşılık insanlar bunun varlığından bile haberdar değil.

D: Yani bu varlıklar sadece gözlemliyor ve bilgiyi özümsüyorlar ya da bilgi toplamaya çalışıyorlar. Ve sonra bu tüpten ait oldukları yere geri mi dönüyorlar?

B: Bu doğru. Buraya o portaldan geliyorlar ama o portala farklı yerlerden geliyorlar. Geliyorlar, gözlemliyorlar ve ardından geri dönüp rapor veriyorlar.

D: Portalın diğer tarafta merkezi bir yerde bulunduğunu hayal ediyorum. (Doğru) Gözlem yaptıktan sonra edindikleri bilgilerle ne yaptıklarını biliyor musun?

B: Bilgi farklı amaçlarla kullanılabiliyor. (Düşünürken duraksadı.) Şu anda enerjimde bir değişim olduğunu ve bekçilik yapan varlıktan buraya gelip giden o varlıktan birine dönüştüğümü görüyorum.

D: Çünkü girişi koruması için bir parçanı orada bıraktığın takdirde bunu yapabileceğinden söz etmiştin.

B: Bu doğru. (Derin bir iç çekiş) Tüpten geçmek gerçekten de enerjini biraz

sarsıyor. O yüzden sonunda vardığın o oda senin tekrar – kullandığınız kelime neydi?

D: Uyum sağlama?

B: Uyum sağlamak çok çok önemli.

D: Peki geri dönerlerken, çok hızlı mı gidiyorlar?

B: Çok hızlı. Çok çok hızlı. Ve diğer taraftan çıktıklarında orada yine başka bir renk, başka bir enerji sistemi oluyor.

D: Yani başka bir oda mı?

B: Bu doğru. Renkler ve enerjinin yoğunluğu seni tekrar kendine getiriyor. Ve başka bir gezegene geri geliyorum. Ve benim ana üssüme geri dönüyorum.

D: O taraftaki giriş nasıl görünüyor?

B: O da kristalize bir yapı.

D: Ama o taraftaki insanlar onu görebiliyor mu?

B: Onda da gizleyici bir faktör var çünkü bu enerjiyle çalışanlar var, çalışmayanlar var.

D: Yani Dünya'da da olduğu gibi mi? Onu herkes göremiyor.

B: Bu doğru. Her ne kadar bu gezegendeki varlıklar daha yüksek ya da daha farklı bir titreşimden olsalar da, yine de herkesin bu portaldan haberdar olmasına gerek yok.

D: O halde birlikte gittiğin bu varlık oradan geçip bu gezegene geliyor. Sonra nereye gidiyor?

B: Onu görüyorum. Kâtip gibi ama yazım sihirli bir biçimde gerçekleşiyor. Benzer gibi görünse de fiziksel bir yazım değil bu. (Ellerini hareket ettiriyordu.) Elleriyle bir şey yapıyor. Ama baktığımda yine ışık ve renkler görüyorum. Işık ve renkler çok önemli. Böylece gözlemler, öğrenilenler, edinilen bilgi şeye ekleniyor… (Zorlandı.) … dokuma gibi bir şey

görüyorum. Bu nasıl oldu?

D: Belki de bir karşılaştırma yapmaya çalışıyorsundur.

B: Belki de. Çünkü bu kâtibin not aldığı bilgiler bu dokumanın ya da kayıtların bir bölümünde yerini alıyor. Kâtip oturuyor ve elinde tablete benzer bir şey var. "Tablet" derken taştan tabletleri kastediyorum. Bu kâğıt değil. Ve benim "sihirli bir kalem" diye adlandıracağım bir kalem var çünkü yazıyı sihir kullanarak yazıyormuş gibi görünüyor. Ve bu tablete bahsettiğim bu harika renkler ve ışık dökülüyor. Ama sonra hareketlenip akıyorlar ve bu… "dokuma" diye adlandıracağım şeye gidiyorlar. Bu dokuma ışıktan, rengarenk, parlak ve hareket ediyor. Yani bizim bildiğimiz gibi bir dokuma değil. (Zorlandı.) Bir tür kayıt. Canlı kayıtlar.

Bu, tabii ki, ruhsal tarafta bulunan Bilgelik Tapınağı'ndaki "yaşam dokuması"nı andırıyordu. Ölümün Ötesi adlı kitabımda bundan bahsedilmektedir. Adeta canlıymış ve nefes alıyormuş izlenimi veren, muhteşem renklerle örülmüş inanılmaz güzelliğe sahip bir dokuma olarak tarif edilmiştir. Burada anlatılanın onunla aynı olduğunu düşünmüyorum çünkü ruhsal tarafta bulunan yaşamın dokuması, gelmiş geçmiş tüm ruhların ve onların yaşamlarının kaydıydı. Dokumadaki her bir iplik, bir ruhu ve onun yaşamını temsil ediyordu. Burada bahsedilen dokuma da bir kayıt olsa da farklı türden bir kayıt olabilir.

D: Onun görevi bu mu? Bunu hep yaptığı bir şey mi?

B: Evet. Ve bunu çok severek yapıyor.

D: Ama bu geçidi bilen başkaları olduğunu da söylemiştin, öyle değil mi?

B: Evet, başka gezegenlerden bu portala gelen varlıklar var. Bu doğru. Onun varlığından birçoğu haberdar. Başka portallar da var; bu onlardan sadece biri. Geri getirilen bilgilerin bir bölümü yeni olasılıklar geliştirmek için kullanılıyor. Okuldaki gibi. Sana insanların halihazırda bildiği şeyleri

öğretirler. O temeli aldıktan sonra sen de kendi fikirlerini geliştirirsin. Yaratıcılık.

D: Araştırmacılar ve bilim insanları gibi yani. Onlar da temel kavramları alırlar ve kendi kavramlarını geliştirirler. Demek istediğin bu mu?

B: Evet ve bu gezegen için de yeni olasılıklar yaratıyorlar. Çünkü gözlemliyorlar, görüyorlar, geri dönüyorlar, aralarında tartışıyorlar. Bu gezegenin insanlarına nasıl yardımcı olabileceklerine bakıyorlar. Ve fikirler üretiyorlar. Sonra geri geliyorlar. Hayır, bu olamaz… bu doğru değil. Hmm. Var olan bilgi birikimine eklemek için. Dünya hakkında, özellikle sözünü ettiğimiz bu durumda bu geçerli.

D: Yani bilgi topluyorlar ve Dünya'nın ilerlemesi için yeni fikirler mi geliştiriyorlar?

B: Aldığım izlenim oydu. Ama Dünya'ya yardım etmek için bilgiyi başka bir yolla kullanıyor olmalılar. Çünkü tüple buraya geldiklerinde sadece gözlemliyorlar; o yüzden bu yolla yardım ediyor olamazlar. Gözlemliyorlar ve bilgiyi kendi gezegenlerine götürüp kaydını tutuyorlar. O yüzden bilgi yardım etmek için başka bir şekilde kullanılıyor olmalı. Bu şekilde değil.

D: Peki tüple gelen diğer varlıklar da aynı amaçla mı buraya geliyor?

B: Bazıları sadece meraktan. Ve buna izin veriliyor. Hiçbir şeye karışmadan sadece meraktan gözlemlenmesine. Tıpkı bizim de karışmadan gözlemlememize izin verildiği gibi. Ben de görevi aldığı bilgiyi kendi gezegenine götürmek olan bu varlıkla birlikte gittim. Ve bir tür… (zorlandı) – daha net bir biçimde görmeye çalışıyorum. (Duraklama) Bunu görmek daha zor, o yüzden… Bu bir ışınlama işlemi gibi görünüyor. Anlam veremiyorum. O yüzden bunda takıldım.

D: Elinden geldiğince tarif etmeye çalış.

B: Tamam. Bilgiyi alıyorlar. Ve onu kendisi gibi olan diğer varlıklarla paylaşıyor. Sonra belirli enerjileri ya da bilgileri Dünya gezegenine geri gönderiyorlar.

D: Geldiği yere yani.

B: Doğru. Bu rehberlik sistemi gibi bir şey. Yani Dünya'dan alınan, gözlemlenen bilgi varlıklara geri gönderiliyor. Ve bu varlıklar bu bilgiyi alıp… Dünya insanlarının bu noktada biraz yardıma, rehberliğe ya da sadece birazcık "çimdiklenmeye" ya da ilhama ihtiyacı oluyor. Doğru yöne gitmelerine yardımcı olmak için. Onlar adına verilen bir karar değil bu. Yani doğru adımın ne olacağı. Bu sadece insanlara biraz ilham göndermek gibi bir şey. Bu bir şekilde Dünya'nın enerji atmosferine ya da adına ne derseniz ona yayınlanıyor. Ve Dünya'da, deyim yerindeyse bu sinyalleri alanlar ve o ilhamı alanlar oluyor. Bu bir sonraki adımı atmalarında onlara yardımcı oluyor. Ya da gerçekleşmesi normalde daha uzun zaman alacak şeylerin gerçekleşmesine.

D: Bu bir birey tarafından mı gerçekleştiriliyor yoksa…

B: Hayır, bir grup tarafından. Düşünce formunu ya da ilhamı Dünya'ya geri gönderecek bir tür makineye sahip bir grup. Örneğin, Dünya şu anda savaş/barış, ışık/karanlık ile mücadele ediyor. Dualite ile, farklı yönlere doğru hareket ediyor. Ve bu durum dualiteyi daha da yoğunlaşıyor. O yüzden bir noktada bunu gözlemlemiş ve geri dönmüş olan bu varlıklar, istediğiniz gerçekliği yaratabilmeniz için kitlesel bilinci bir araya getirecek ilhama benzer bilgilerin yayınını yapıyorlar. Çünkü dünyanın farklı yerlerindeki birçok insan bu ilhamı benzer dönemde alıyor. Ve bunu gerçekleştirmek için birleşiyorlar. Bu örnek size bir anlam ifade ediyor mu?

D: Evet, sanırım. Peki bu gruplar bunu yapmak için bir yerden talimat mı

alıyor? Kendi başlarına hareket etmiyorlar herhalde, değil mi? (Duraklama) Onlara neleri yayınlayabileceklerini söyleyen birileri var mı?

B: Bunu doğru ifade etmek istiyorum. Onlar gezegene gelişiminde yardımcı olan daha yüksek bir konsey gibi. Yani bunu yapan tek topluluk onlar değil. Onlar bu topluluklardan sadece biri. Onlar Dünya'ya yardımcı olurken onlara da kendi süreçlerinde yardımcı olan daha yüksek topluluklar var. Bu böylece sonsuz kadar gidiyor.

D: Yani farklı katlar var. (Evet) Dünya'daki insanlar da o kadar gelişmemiş durumda. Katların, katmanların en altında, sanırım.

B: "En altında" demezdim. Geçiş sürecindeler. Başka bir kademeye geçiyorlar.

D: Ama bunların hiçbirinin farkında değiller.

B: Doğru, doğru. Farkında olanlar var. Çünkü enerji değiştiği ve titreşim yükseldiği için gün geçtikçe daha fazla insan bağlantının farkına varıyor. Örneğin gözlemleyen ve yardımcı olan yüksek benliklerimiz var. Ama daima özgür irade, seçim de var. Gönderilen ilham, onunla rezone olanlar için.

D: Yani kimseye dayatılmıyor. O ilham zaten aradıkları bir şey olabilir.

B: Aynen. Ve talep ettikleri.

* * *

Topladığım bilgilerde ortak bir temaya sahipmiş gibi görünüyor: Birçok seviyede gerçekleşen kitlesel iletişim teması. Bedenimiz topladığı bilgileri sürekli işlemden geçirerek beynimize ve sinir sistemimize iletiyor. DNA'mız da bilgi işliyor. Ölümün Ötesi adlı kitabımda hem Dünya'da hem de başka

gezegenlerde sayısız yaşamdan geçmemiz gerektiği net bir biçimde söylenmişti. Dünya'dayken insan seviyesine tekâmül edene kadar her tür yaşam formunu (taş, bitki, hayvan) deneyimlememiz gerekiyor. İnsan seviyesine eriştiğimizde de döngüyü tamamlayana kadar hayattaki her şeyi (zenginlik/fakirlik, erkek/kadın, tüm kıtalar, tüm ırklar ve dinler vb.) deneyimlememiz gerekiyor. Tüm bu yaşamların arasında ruhsal tarafa gidip geliyoruz. Temel görevimiz mümkün olan her şeyle ilgili bilgi toplamak. Tanrı'dan başlıyoruz ve amacımız da Tanrı'ya geri dönmek. O kitapta bize bu sistemi Tanrı'nın geliştirdiği, çünkü Tanrı'nın tek başına bir şeyler öğrenemeyeceği söylenmişti. Bizden, yani Tanrı'nın çocuklarından, deneyimlerimiz boyunca biriktirdiğimiz tüm bilgilerle Tanrı'ya geri dönmemiz bekleniyor. Bu açıdan bakınca Tanrı'nın bedenindeki hücreler gibiyiz adeta.

Uzaylılardan ve daha gelişmiş, daha farkındalık sahibi varlıklardan öğrendiğim kadarıyla onlar bilgi toplamakta o yüzden daha aktif rol alıyorlar. Bilgi toplamalarının ve kaydetmelerinin başka nedenleri de var. Custodians (Koruyucular) adlı kitabım, öğrendiklerimizi kaydeden dünya dışı varlıklara dair örnekler içeriyordu. İnsanların yanlış değerlendirdiği implant'ların işlevlerinden biri de bu. İmplant'lar kişinin gördüğü, işittiği ve hissettiği her şeyi kaydediyor ve devasa bilgisayar bankaları diye adlandırabileceğim şeylere iletiyor. Bu bilgisayar bankaları doğrudan daha yüksek konseylerin uygarlığımızla ilgili tuttuğu kayıtlara bağlanıyor. Bahçenin Koruyucuları ve Karma Karışık Evren serisinin birinci kitabında da koskoca bir gezegenin bile bir kayıt cihazı gibi işlev görebildiğini öğrenmiştik. Bu kitabın ilerleyen bölümlerinde aynı durumun kendi güneş sistemimizde de geçerli olduğunu, Güneşimizin sistemimizin ana kayıt cihazı olarak işlev gördüğünü de göreceğiz. Gezegenimizin de şu dönemde gördüğü zarar karşısındaki

tepkilerini ve kendi deneyimlerini başka yerlere ilettiğini düşünmek de saçma olmaz. Ne de olsa Dünya da canlı bir varlık.

Görünüşe bakılırsa bedendeki en minik hücreden tüm evrene kadar aynı tema geçerli. Bilgi, mikrokozmostan makrokozmosa aktarılıyor ve depolanıyor. Bunun tek mantıklı açıklaması son durağın Tanrı ya da Kaynak olması. Devasa bir bilgisayara benzer biçimde Tanrı da data topluyor. Ama bunu neden yapıyor, onu ancak Tanrı bilir. Ama şimdiye kadar topladığım tüm bilgiler, evrenin işleyişinin bu yönde olduğuna işaret ediyor.

* * *

D: Bu varlıklar Dünya'da olup bitenlerle neden bu kadar ilgili?

B: Dünya çok özel bir gezegen. Bir sürü, bir sürü, bir sürü farklı yerden gelen bir sürü, bir sürü, bir sürü enerjinin bir karışımı. O yüzden çok güzel bir – "deney" demek istiyorum – ama bu da hafif kalıyor.

D: Evet, bunu daha önce de duymuştum.

B: Bunların hepsi bir araya getirilip özgür iradeye ve farklı deneyimlerin ortaya çıkmasına izin verildiği için. Şimdi asıl büyük deney, ruhun biyolojiyle gerçek anlamda birleşmesi. Ruhun fiziksellikle birleşmesi. O yüzden bedeni dikkate almayanlar treni kaçırdı. Bu, ruhun fiziksel varlıkla bileşimiyle, entegrasyonuyla ilgili. Bu, büyük deneyin bir parçası. Bu yoğunluktan olmayanlar bu deneyimi yaşamayacak. Bu hayli farklı bir deneyim. O yüzden merakla bekleniyor. Bunun tüm görkemiyle nasıl gerçekleşeceğini görmeyi heyecanla bekleyenler var. Ve tabii ki ışık ve karanlık, güzellik ve çirkinlik de söz konusu. Bunların hepsi ve tüm zorlukları da deneyin kapsamında.

D: İzleyenlerde böyle bir çeşitlilik yok mu?

B: Hayır, bu şekilde yok. Hiç böyle değil. Burası Cennet Bahçesi gibi. İnsanlar olarak biz bunun değerini bilmiyoruz. Bu güzel Cennet Bahçesinin değerini hiç bilemedik. Bu çok üzücü.

D: Ama fiziksel olan başka gezegenler de var, öyle değil mi?

B: Evet, fiziksel olan başka gezegenler var. Ama çeşitlilik buradaki kadar büyük değil. Çeşitlilik burada çok daha geniş.

D: Ben onlar da fiziksel midir, fiziksel bedenleri var mıdır diye merak etmiştim.

B: Evet ama arada fark var. Farklı farklılıklar var da denebilir.

D: Bizimkisi neden bu kadar farklı, onu anlamaya çalışıyorum. Çünkü diğer varlıkların da fiziksel bedenleri var ve başka dünyalarda başka yaratıklar olarak yaşıyorlar.

B: Şu anda bununla ilgili görebildiğim ya da öğrenebildiğim tek şey, insandaki farkındalık uyanışının farklı olduğu. Bu, Dünya'da deneyimlemeyi seçtiğimiz büyük bir dramaymış gibi görünüyor. Şu anda drama yoluyla bir uyanış gerçekleşiyor. Ve şu anda evrendeki en iyi şov bu. (Kahkaha)

D: O yüzden herkes bunu izlemek istiyor. (Evet)

* * *

Bu başka kitaplarımda da tekrarlanan bir bilgi oldu: şu anda Dünya'da gerçekleşmekte olanlar, evren boyunca birçok varlık tarafından izleniyor. Çünkü burada gerçekleşenler çok değişik bulunuyor. Şu anda yaşanan olaylar bir gezegenin ya da uygarlığın başına ilk kez geliyor. Her şeyin nasıl sonuçlanacağını görmeyi merakla bekliyorlar. Bir gezegenin ilk kez toplu bir şekilde boyut değiştirmesini sağlayacak kadar frekansını ve titreşimi

yükselteceği de söylenmişti. Birçok varlık burada yaşanan "dramanın" farkında ve tıpkı bir film ya da TV programını izler gibi sonunu görmek istiyor. Biz farkında olmasak da galakside sahnelenen bu şovun diyaloglarını, sahnelerini ve senaryosunu sağlıyoruz. Ve Betty'nin de dediği gibi "Şu anda evrendeki en iyi şov bu."

* * *

Seansa devam edelim:

D: Biz Dünya'da karmaya takılıyoruz. Diğer gezegenlerde farklı bir durum söz konusu mu?

B: O açıdan bir fark var gibi görünüyor, evet. Dünya'nın atmosferinde bir ağırlık var. Ben bunu ancak böyle tarif edebilirim. Çözüme kavuşmaları için enerjileri burada tutan bir ağırlık. Çözüme kavuştukları zaman bu ağırlıktan kurtulabiliyorlar.

D: Yani diğer varlıkların öğrenmeleri gereken başka dersleri var. Sadece öğrenme biçimlerimiz farklı.

B: Aynen, aynen.

D: Bazı şeyleri kavramanın çok zor olduğunu biliyorum ama tüm bunları takip eden üst üste katmanlar ya da diziler halinde konseyler mi var?

B: Evet, bunların farkında olan. Adeta bir ebeveyn ile çocuğun ilişkisi gibi. Tabii ki her şeyin tamamen farkında olmuyorsun ama elinden geleni yapıyorsun. Onunla bağlantı kuruyorsun ve ihtiyaç duyduğu yardımı ve rehberliği ona sunmaya çalışıyorsun.

D: Ama ben çalışmalarımda varlıkların sadece portallardan gözlem yaptığını değil, bazılarının gerçekten de fiziksel gemilerle buraya geldiğini öğrenmiştim?

B: Bu doğru. Ama bunun gerçekleşmesi için enerjilerde bir değişim olması gerekir. Çünkü titreşimlerin bu atmosferik enerji düzeyine düşürülmesi gerekir. Dünya'nın etrafında koruyucu bir tabaka var. O yüzden bu seviyeye gelebilmek için, fizikselde tezahür edebilmek için titreşimlerde belirli ölçüde bir değişimin gerçekleşmesi gerekiyor. Fizikselde görünür olabilmek için.

D: Peki ama diğerleri tüm bilgilere sadece gözlemleyerek sahip olabiliyorsa neden bazı varlıklar Dünya'ya fiziksel olarak gelmek zorunda kalıyor?

B: Dünya insanlarının kendilerinden başka varlıkların da olduğunu anlaması önemli. Ve farkındalıklarının kapsamını genişletmeleri. Pek çok yönden çok dar bir bakış açısına sahipler. O yüzden büyümeleri ve gelişmeleri için bir genişlemenin gerçekleşmesi gerekli. Varlıkların hepsi iyi ve ışık değil tabii ki. Dünya'da nasıl karanlık varsa başka yerlerde de daha karanlık olan enerjiler var. Ama düzen böyle.

D: Onlar da gözlemlemeye geliyor mu?

B: Evet. Bazı durumlarda kontrol etme arzusu söz konusu oluyor. Kaynaklar için falan. Ama mümkün olduğunca buna izin verilmiyor.

D: Çünkü bu gezegen çok dikkatli bir şekilde izleniyor.

B: Evet, çok dikkatli bir şekilde.

D: Senin gözlemlediğin bu. Bir parçanı portalı korumak için bıraktığını ve diğer parçanla gözlem yapabileceğin ve sorular sorabileceğin yere gittiğini söylemiştin. (Evet) Şimdi o portalda tamamen enerji olduğun yere geri dön. Orada uzun zamandır mı bu görevi yerine getiriyorsun? Bu sana bir anlam ifade ediyor mu?

B: Zaman bir anlam ifade etmiyor gibi görünüyor ama bu dağ gibi bir şey. Dağ çok uzun bir süre varlığını sürdürür. Ve farkındadır. Sadece enerjisi çok yavaşlatılmıştır. Bu bölgenin koruyucusu olarak benim enerjim de

öyle. Yani sizin çok ama çok uzun bir zamandır diyebileceğiniz kadar süredir orada. Ama ben o kadar uzun bir süre olmuş gibi hissetmiyorum. Bu çok hoş. (Kıkırdama) Çok hoş. Sadece bir dağ olmak.

D: Peki bu kristalize yapı, bu portal sadece bunun için mi kullanılıyor? Yoksa başka işlevleri de var mı?

B: Sizin deyiminizle başka "odalar" da var gibi görünüyor çünkü içeride ayrı bölümler var. Kendin gitmen gerekmeden bilgiyi geri gönderebilmen için bir sistem gibi adeta. Yani öyle bir düzenek var.

D: Bunun daha çok bir gözlem penceresi gibi kullanıldığını söylemiştin. (Evet) Varlıkların oradan dışarıya çıkmalarına izin verildiği oluyor mu hiç? Bu gezegene gelmelerine? (Hayır) Sadece bir gözetleme noktası gibi o zaman. (Evet) Yani varlıklar bilgiyi iletmek için kullanılan o odalarda kalıyor. (Doğru) Her şeyi doğru anladığımdan emin olmaya çalışıyorum. Ama sen bedeni aracılığıyla konuştuğun Betty adındaki varlıktan farklı bir zamanda bir enerji olarak mı varlığını sürdürüyorsun?

B: Hayır, hepsi aynı bir. Hepsi bir.

D: Yani aynı zamanda hem portalı koruyan bir enerji olarak hem de fiziksel bir bedendeki Betty olarak mı varlığını sürdürüyorsun? (Doğru) Bu nasıl oluyor? Bunu açıklayabilir misin?

B: (Kıkırdama) Oluyor! Ve odaklanma meselesi. Betty olarak ben farkındalığımı bu yaşama odaklıyorum. Ancak varlığımın başka bir kısmı aynı anda bu portaldaki koruyucu enerji. Çoğunlukla birbirimizin farkında olmuyoruz.

D: Ben de onu düşünüyordum. Betty'nin diğer parçadan haberi yoktu.

B: Hayır. Ama zaten farklı titreşim düzeylerinde çalışıyoruz. Ben aynı anda birçok yerde birçok şey yapabiliyorum.

D: Bu parçaların birbirinden haberi olmadan. (Doğru) Kafa karıştırıcı

bulduğum şeylerden biri de bu. Çünkü insanlar nasıl aynı anda bunların hepsi olabiliriz diye soruyor.

B: Yani, bunu sınırlı bir algı ve farkındalıkla anlamaya çalışmak işi zorlaştırıyor.

D: (Kıkırdama) İnsan dediğin çok zorluk yaşıyor.

B: Kesinlikle çünkü odak farklı. Ve o nedenle, şu anda, varlığınızın birçok parçasının aynı anda farkında olabilme yetiniz yok.

D: Birçok farklı yönünün. (Doğru) Bana da bu söylenmişti. İnsan zihninin her şeyi anlayabilecek kapasitede olmadığı.

B: Bu doğru.

D: Bence bunlar çok önemli bilgilerdi. Bu bilgileri kullanmama izin var mı? (Evet) Çünkü benim yaptığım işte ben aktarıcıyım ve topladığım…

B: (Coşkuyla sözümü kesti) Bu doğru! Bu çok ilginç! Sen de aynen diğer varlıkların yaptığını yapıyorsun. Ve bu bilgileri seninle paylaşmak bir onurdur.

D: Çünkü ben farklı parçaları toplayıp bir araya getirmeye çalışıyorum. Sanırım onlarla aynı şekilde.

B: Bu doğru.

D: Sadece ben bunu fiziksel bir bedende yapıyorum. (Evet, evet) Bir parça başka bir bilgi parçasına ekleniyor. O yüzden bu kadar çok soru soruyorum.

B: Ve bu iyi bir şey çünkü, yine, algıların genişlemesine yardımcı oluyor. Olasılıkların genişlemesine. Ruhsal farkındalığın fiziksel varlığa getirilmesine. Ve bu dönem bununla ilgili.

D: Tek sorun, insanların bu karmaşık kavramları anlamakta zorlanması. (Evet) Benim görevim bu kavramları anlayabilmeleri için olabildiğince basitleştirmek. Ki bu da zor. Söyler misin, Betty neden bugün bu bilgiyi

alıyor?

B: Ah, o bir haberci. Henüz bunun tam olarak farkında değil. Titreşimsel sürece yardımcı olmak için mesajları iletmeye daha açık bir hale gelecek. Ruhsal alemden mesajlar almaya daha açık olmak istediğini söylemişti. Ve başka alemlerdeki varlıkların farkında olmak, mesajların alınması için gereken açılmayı tetikliyor.

Betty bir hastanenin yenidoğan ünitesinde hemşire olarak çalışmanın yanı sıra insanlara psişik okumalar da (medyumluk) yapıyordu. Bu yeteneği herhangi bir eğitim almadan bir anda ortaya çıkmıştı. Sadece insanların yanında bulunarak onlarla ilgili bir şeyleri algılayabildiğini keşfetmişti. Tabii ki algıladığı şeyleri herkesle paylaşamıyordu. Özellikle de hastane gibi duyguların kontrolden çıktığı bir ortamda tanıştığı kişilerle.

* * *

Bu vaka, farkında olmadan aynı anda iki ya da daha fazla varoluş sürdürdüğümüz durumlara başka bir örnekti. Bu farklı varoluşları sürdüren parçalarımızın birbirinden haberi olmuyor ve ancak bu yöntemle birbirlerinin farkına varıp etkileşime geçebiliyorlar.

Bu seansta bahsedilen ve başka boyutlara geçmeyi sağlayan giriş bir portal olarak mı yoksa pencere olarak mı sınıflandırılmalı, emin değilim. Birinci Kitap'ta bu kavram şöyle açıklanmıştı: Bir portaldan başka bir boyuta yolculuk yapılabilirken bir pencereden sadece bakılabilir ve gözlem yapılabilir.

Fakat bu kısımda yer verilen diğer seanslara bakılırsa sadece gözlem yapılan pencereler değil, başka boyutlara girip çıkılabilen portallar da söz

konusu.

BÖLÜM 20

ABORJİN

Bir psikolog olan Lily ile yaptığımız bu seans, Nisan 2002'de Las Vegas'taki WE (Walk-ins in Evolution) Konferansı sırasında gerçekleştirildi. Seansta ortaya çıkanlar, portalların tahmin edebileceğimizden de uzun zamandır var olduğunu ve aktif olarak kullanıldıklarını gösterdi.

Lily buluttan indiğinde kendini göz alabildiğine uzanan çimenlik bir alanın ortasında buldu. Zihni sormadan buranın neresi olduğunu söyledi.

L: Uzun, buğday sapına benzer yeşilliklerden tarlalar. Ve "Veldt, Avustralya" diyor.

D: Buranın orası olabileceğini mi hissediyorsun?

L: Öyle hissediyorum. Arazinin düz olduğunu hissediyorum. Ve daha büyük bir kara parçasına dahil.

Etrafı buğday tarlası olduğunu tahmin ettiği yeşilliklerle çevriliydi ama uzakta, bu pastoral sahneye kesinlikle uymayan başka bir şey dikkatini çekti.

L: Ve uzakta büyük bir tektaş varmış gibi hissediyorum.

D: Tektaş derken neyi kastediyorsun?

L: Büyük bir höyük. Kaya. Kayadan yapılma ama daha büyük ve düz kayadan.

Gerçekten Avustralya ile ilgili konuşuyorsa kıtanın ortasında bulunan Ayers Kayası'ndan bahsediyor olabilir diye düşündüm. Ayers Kayası, düz ve çorak bir arazinin ortasında tek başına durmasıyla dikkat çekiyordu. Ama onu etki altında bırakmak istemediğim için ona diğer dağları sordum.

L: Ayers. Ayers diyorlar. Tek başına duran bir dağ.

İnternetten bulunan bilgiler:

Ayers Kayası, Aborjin adıyla "Uluru" olarak da bilinir. Avustralya'nın ortasından yükselen Ayers Kayası, çöl zemininden 318 m yüksekliği ve 8 km uzunluğuyla dünyanın en büyük tektaşıdır. Dünyanın en önemli harikalarından biri sayılmakta ve Mısır'daki Büyük Piramit'e benzer biçimde gökyüzündeki gezegenlerle hizalanmış konumuyla dikkat çekmektedir. Günün belirli saatlerine ve atmosfer koşullarına bağlı olarak maviden parlak kırmızıya kadar çarpıcı bir biçimde renk değiştirebilir.

Aborjin inancında Ayers Kayası'na çok değer verilir ve kutsal bir yer olarak nitelendirilir. Aborjinler yerkürenin içinin boş olduğuna ve orada "Tjukurpa" dedikleri, "Rüya Zamanı" anlamına gelen bir enerji kaynağının bulunduğuna inanırlar. Tjukurpa terimi, Aborjinlerin atalarından önemli bir

varlığın, yolculuğunun başlangıcından sonuna kadar tüm eylemlerini içerdiğine inanılan kayıtlar için de kullanılır. Aborjinler, farklı bölgelerde eylemlerinin kayıtları bulunan atalarının ruhlarının Ayers Kayası etrafındaki bölgede varlığını sürdürdüğüne inanır. Her bir bölgede, orada yaşanan olaylar hikâyeye dökülmüştür. Bölgede antik kaya sanatına sıkça rastlanır. Bunlardan bazıları dilimize çevrilmiştir. Kaya resimleri boya üzerine boya sürülerek binlerce yıldır düzenli olarak yenilenmiştir.

* * *

D: Tektaş ne renkte?

Konuşması değişmeye başladı. Daha basit, neredeyse ilkel bir biçimde konuşuyordu. Her kelimeyi düşünüp taşınıyordu.

L: Koyu. Kahverengimsi kırmızı. Güneş vurduğunda daha bir alev kırmızısı oluyor.

Kesinlikle Ayers Kayası'nı tarif ediyordu.

D: Ama onun dışında etrafında sadece tarlalar var.

L: Buğday tarlaları. Ya da uzun çimen görünümlü şeyler. Sert, çimenden sert.

D: Yerleşim yeri olduğuna dair işaretler ya da binalar falan var mı?

L: Burada aborjin (kelimeyi telaffuz etmekte zorlandı) halkları yakında yaşıyor. (Düşünüp taşınarak) Kabile insanları yakında yaşıyor.

Kendini tarif etmesini istedim. Kahverengi tenli, siyah saçlı, "sakalı az", "gövdeyi ve kasıkları örten hayvan derileri" giymiş bir erkekti. Yirmili ya da

otuzlu yaşlardaydı ama onlara göre genç sayılmıyordu. Bedeninin "kuvvetli, savaşçı kuvvetinde," olduğunu söyledi. "Yürekli, ben yürekliyim." dedi.

D: Herhangi bir süs taşıyor musun ya da…

L: (Lafa girerek) Boncuklar. Boynumda. Cesaret ve koruma için metal tılsımlı birkaç farklı boncuk dizisi. Ve saçımda, onuru fark edersin. Toplulukta onur göstergesi.

D: Saçında onu gösteren ne var?

L: Kemik, hayvan dişi ve madeni paradan yuvarlaklar.

D: Bunlar saçına mı örülü?

L: (Duraklama) Başımda bir kolye gibi. (Çok basit, varlığın aşina olduğu sözcüklerle konuşuyordu.) Ben… statü sahibi. Şef gibi ama değil. Bunu hak ettim. (Kafası karışmış bir halde) Sen… beni göremiyor musun?

D: Pek göremiyorum. Aramızda bir perde varmış gibi görüyorum.

L: Göğsüm gurur ve kasla kabarık.

D: O yüzden sorular sormam gerekiyor. Çünkü seni çok net göremiyorum. Bunu anlayabiliyor musun? (Evet) Başka süslerin de var mı?

L: Evet, derimde kesikler var. Büyümeyi ve ergenlik yaşına gelmeyi gösteriyorlar. Ve öldürülen her bir hayvanı ve bize zarar vermeye gelen diğer yerleşimciler. Ama biz insan halkını öldürmekten kaçınıyoruz çünkü bizim inancımıza aykırı.

D: Anlıyorum. Ama öldürdüğün zamanlarda derine kesik mi atıyorsun?

L: Evet. Savaşçı yiğitliği göstergesi.

D: Kesiği nereye atıyorsun?

L: Sağ kolumun üst kısmına. Bazen sol kola. Ve göğüste meme uçlarının yukarısına. Yukarıda… boyun ve göğüs hizasına.

D: Onur tılsımlarını böyle mi hak ettin, yaptıklarınla mı? Hayvanları öldürmek gibi mesela?

L: Kesikler her bir başarı için atılır. Tılsımlar daha çok içinde bulunduğumuz kültürde büyümüş olduğumuz içindir. Onur ve mevki göstergesi. Çocukluğundan beri taşırsın. Senden ne yapman beklendiğini bilirsin.

Sanki kelimeler varlığa çok yabancı ve tuhaf geliyormuş gibi kelimelerini seçerek konuşuyordu. Çok düşünüp taşınıyor ve direkt ifadeler kullanıyordu.

D: Öyleyse sen bunu o seviyeye eriştiğinin işareti olarak aldın.

L: Evet. Kabiledeki herkesin böyle bir fırsatı olmuyor.

D: Ama hayvanları öldürdüğünden bahsetmiştin.

L: Evet. Erkek olarak benim görevim bu. Mızrakla ve ellerimle öldürüyorum.

D: Hayvanlar çok hızlı oluyordur herhalde, öyle değil mi?

L: Biz akıllıyız. İz sürmeyi, hayvanı takip etmeyi ve doğru anda saldırmayı biliyoruz. Öldüren, kesinliktir.

D: Ama bazen insanları öldürmek zorunda kaldığını da mı söylemiştin?

L: Yerleşimciler topraklarımızı ve halkımızı yok etmeye geldiğinde bazen zorundayız – bu daha çok bana babamın anlattığı bir şey – ama ben de bunu yapmışım gibi hissediyorum. Yapmak istediğim bir şey değil, zarar vermek. Ama bazen gerekiyor korumak. Halkımı.

D: Doğru. Gelen bu yerleşimciler, onlar da kahverengi derili insanlar mı?

L: Beyaz adamlar. Ve… ve… (çekinerek ve derin bir iç çekişle) … parlayan adamlar.

D: Parlayan adamlar derken ne demek istiyorsun?

L: (Huzursuzlanmış gibi göründü.) Ampuller. Ampullere benziyorlar. Parlayan adamlar. (Nefes alışverişi hızlanmıştı.)

D: Beyaz adamlar derileri dışında sana mı benziyor? (Evet) Ama diğerleri farklı mı görünüyor?

L: (Kafası karışmış ve kesinlikle korkmuştu.) Onlar… o parlayan adamlar

birlikte… (doğru kelimeyi arıyordu) onları döndürüyorlar. Zihni… beyni… arkalarındaki gücü. Parlayan ampulleri… kontrol parlayan varlıklarda. Güç onlarda.

Çok zorlanmıştı ama uygun sözcükleri bulmaktan ötürü tatmin olmuş görünüyordu.

D: Beyaz adamların yerleşimciler olduğunu söylediğini sanıyordum.

L: Beyaz adamlar şeyden çıkıyor… (zorlandı) uzay gemisi? Bina? O şey? Parlayan varlıkların bulunduğu o parlayan şeyden.

D: İçinde parlayan varlıklar var ve oradan beyaz adamlar mı çıkıyor?

L: Evet, beyaz adamlar dışarı çıkıyor. Ve parlayan varlıklar, test tüplerine benziyorlar ya da saplarının ucunda duran büyük mısırlara. Ama mısıra benzeyen parlayan adamlar. Uzun, uzunca.

D: Yani diğerlerinden farklı görünüyorlar.

L: (Anlayabilmemi sağladığı için heyecanlandı.) Evet, evet!

D: Yani bu daha önce görmediğin bir şey.

L: Hiç! Korkutucu! (Derin bir nefes.) Oraya gidemeyiz. Onlar gökyüzünden çok uzaktan geliyorlar. Ve beyaz adamlar bizimle konuşuyor ve bize açıklıyorlar.

D: Parlayanların yüzlerini seçebiliyor musun? Yoksa her şey mi parlıyor?

L: Her şey parlıyor ve nabız gibi atıyor ve beyin. Tamamen beyin. Biliyor, biliyor, biliyor, biliyor.

D: Tamamen beyin derken ne demek istiyorsun?

L: Her şeyi biliyorlar. Tüm zamanları biliyor, görüyorlar. Şey gibi… bilgisayar ama canlı ve nabız atışlı. Kol yok, bacak yok, yüz yok. Ama uzun mısır koçanının tepesi, dibinden farklı renkte. Koçanın dibi daha mavi, yanardöner mavi ve yeşil. Beynin bulunduğu koçanın tepesi beyaz.

Uzun.

Varlığın Lily'nin modern kelime dağarcığını kullandığı belliydi. Aksi takdirde aborjin bana tarif etmeye çalıştığı şeyleri açıklayacak kelimeleri bulamazdı.

D: Bunların geldiğini ve oraya gidemeyeceğinizi söylemiştin.

L: (Lafa girerek) Hayır! Yok gemiye gitmek. Yok gemiye gitmek.

D: Gemi nereden geliyor?

L: Kayalıklardan, kayalardan. Tektaştan uzak ama kayalara yakın. Ve buğdaylara yakın değil. Beyaz tenliler… Onlar bize geliyor. Ve açıklıyorlar. Başta biz korkmak. Hiç beyaz görmedik. Hasta olduklarını sandık. Hiç kanları yok. Ve bizim gibi saçları. Koyu değil. Hiç… hiç bizim gibi değil. Tamamen beyaz. Giysi yok. Ama hiç… (zorluk yaşadı) doğurma şeyleri yok. Bizdekinden yok.

Cinsel organları kastettiği belliydi.

D: Sizin gibi gözleri var mı?

L: Evet. Ama kırpmak yok. Kırpmak yok. Onlar beyaz insanlar ama farklılar. Hiç… sizin deyiminizle "anatomi" yok. Anatomi yok.

D: Ama onlara "yerleşimciler" demiştin, değil mi?

L: Yerleşmek için, test etmek için, topraktan almak için, bizimle konuşmak için, onlarla çalışmak için çocuklarımızı götürmek için geliyorlar.

D: Çocuklarınızı götürmek için derken ne demek istiyorsun?

L: Gemiye götürmek. Öğretmek, konuşmak, yukarı aşağı gitmek ve onları geri getirmek.

D: Bu konuda ne hissediyorsun?

L: Bunun sorun olmadığını söylüyorlar. Onlar iyi insan. Çocuklarımız öğrenmek istiyor. Biz sorun görmüyoruz. (Bundan pek emin değil gibiydi.) Ben bir yere gitmiyorum. Yok oraya gitmek. Yok oraya gitmek. Korkuyorum. Korkuyorum. Bilmiyorum nasıl… Bilmiyorum nasıl olur.

D: Ve yanınıza gelen ve sizinle konuşan beyaz adamlar…

L: (Lafa girerek) Biraz parlıyorlar. Biraz.

D: Ama neler olacağını size açıklıyorlar mı?

L: Evet, her şey iyi diyorlar. Sakin olmamızı, uymamızı, bu anlaşmaya. Zarar vermemeye anlaşıyoruz ve çocuklar iyi olacak. Öğreniyorlar. Ve gelirken aletler getiriyorlar. Mızrak ve taş. Taş pürüzsüz, mızrağın ucunda kavisli. Ve… daireler. Diskler. Kadınlara tohum, mısır, ekmek yapmakta yardımcı oluyor.

D: Diskler neden yapılma?

L: Taş ama yumuşak ve yuvarlak ve pürüzsüz. Dövmek kolay. Masanın üzerinde ve taştan kaseler. Bize nasıl daha kolay, gösteriyorlar. Çok ince. Nasıl yapıyorlar, biz bilmiyoruz.

D: Size nasıl yapılacağını göstermiyorlar mı?

L: Hayır, veriyorlar. Çocuklar öğrenebilir, umuyoruz.

D: Belki onlara öğrettikleri şeylerden biri de odur.

L: Çocuklar gemide zaman geçiriyor. Ve gidip geliyor. Biz bundan pek konuşmuyoruz.

D: Çocuklar döndükleri zaman orada neler yaptıklarını size anlatmıyorlar mı?

L: (Bundan söz etmek onu huzursuz etmiş gibiydi.) Bir ya da ikisi anlatıyor ama yok çok anlatmak. Öğrenmeye ve aktarmaya gidiyorlar ve geri geliyorlar.

D: Peki çocuklar bunlardan bahsetmek istiyor mu?

L: Bahsetmemeleri söylendi. Kafa için, beyin için anlaması zor. Bir korku.

Kadın milletini korkutur. Kadın milletini korkutur ama ben güçlü. Birazını kaldırabilirim.

D: Senin çocukların var mı?

L: Evet. Beş tane. İki oğlan gemide. Bunu seviyorlar.

D: Onlara da bir şeyler mi öğretildi?

L: Evet. Ama yolculuk. Uzak yere, yerlere yolculuk. Buraya değil. Uzağa gidiyorlar.

D: Gittikleri yerin neye benzediğini sana anlattılar mı?

L: Aydan uzak. Orada mor varlıklar yaşıyor diyorlar. Ama yok bizim yerimiz, bizim dünyamız gibi görünmek. Tamamen yeşil ve bitki örtüsü mor varlıkların olduğu yer. Sıcak. Deride sıcak ve nemli. Mor varlıkların bizim gibi derileri yok. Daha çok lastik gibi. Onlar "amfibi" denenlerden. Mor varlıklar amfibi.

D: Bu sana ne ifade ediyor?

L: Yüzüyor ve eşit derecede yürüyorlar. Onları topraktan çıkarıyorlar. Semender canlılarına benziyorlar. Onlardan hiç gördün mü?

D: Semenderin kertenkeleye benzediğini biliyorum.

L: Kertenkeleden çok yüzüyor. Ve dikler de. Kertenkele o kadar gelişmiş değil. Çok yuvarlak, lastiğimsi. O kadar keskin hatlı değil ve kertenkele kadar sert ve sivri değil. Daha yuvarlak.

D: Çünkü kertenkelelerin derileri sert olabiliyor.

L: Bu pürüzsüz ve lastiğimsi. Ve onlar da parlıyor ama gemideki varlıklar kadar değil. Onlar en parlağı. Çok parlak.

D: Oğullarının eğitim aldığı yer orası mı? Yoksa gemide mi eğitim alıyorlar?

L: Birçok yere gidiyorlar. Gemide ve seyahat ettikleri yerlerde eğitim alıyorlar.

D: Onlara ne öğretildiğini söylediler mi?

L: "Bir sürü şey baba, anlamazsın." Bana söyledikleri bu. Bana karşı nazikler. Anlamayacağımı söylüyorlar. Sizin dünyanızdaki gençler gibi.

Yaşlılara, yüz yaşındaki birine bilgisayarı açıklamaya çalışmak gibi. "Anlamazsın" demek daha iyi. Yok anlamak, evet. Sizin dünyanız çok gelişmiş, gemi gibi, değil mi?

D: Sanırım.

Yani aborjin nasıl oluyorsa diğer parçasının, yani Lily'nin yaşadığı yerin farklı olduğunu biliyordu. Görünüşe bakılırsa bu durum onun kafasını karıştırmıyordu. Yerli insanlarla konuştuğum başka vakalarda da bunu gördüm. Yerliler daha sezgisel oluyorlar ve başka boyutlara bakarken bunun ne kadar sıra dışı bir durum olduğunun farkında bile olmuyorlar.

D: Oysa senin yaşamında her şey çok mu basit?

L: Evet ve gemi çok, çok uzakta. Zamanın çok uzağından geliyorlar. Zamanın çok uzağına seyahat ediyorlar.

D: Oğulların sana öyle mi söyledi? (Evet) En azından zarar görmediklerini biliyorsun.

L: Evet. Buna bayılıyorlar. Daha fazlasını istiyorlar.

D: Peki onlara öğrendikleriyle bir şey yapmaları söylendi mi?

L: Yerel halklar için toprağı ekip biçmeleri. Toprağın daha iyi yetiştirmesini sağlamaları. Toprağı daha… (emin olamadı) kurak yapmaları, fasulye ve pirincin daha iyi yetişmesi için. Mantıklı değil. Ama bunun mümkün olduğunu söylüyorlar. Verim için suya ihtiyacımız var diyorum. Onlar verim için kuraklık diyorlar. Bize gösteriyorlar… sıvı tüplerle. Ama o su değil. Cıva gibi görünüyor. Mor varlıkların gümüşi beyaz gübresi gibi görünüyor. Kurak toprağa döküyorsun ve her şeyi yetiştirebiliyorsun. İnanılmaz!

D: Yani suya ihtiyaç yok mu?

L: Hayır. Ve beyaz varlıklar bize nasıl ekip biçeceğimizi gösteriyor. (Kafası

karışmış bir biçimde) Bu nasıl olur? Bize yardım ediyorlar ve biz güçleniyoruz. Bebekler için gıdamız var. Ve çocuklarımızı yolculuğa çıkarıyorlar. Ve… onları inceliyorlar.

D: Size bu sıvıyı nasıl yapacağınızı gösterdiler mi?

L: Sıvı gemiden geldi. Mor gezegenden.

D: Yani daha fazlasını üretemez misiniz?

L: Hayır. Bu takas. Biz çocuklarımızı eğitim için veriyoruz. Onlar bize yetiştirmek ve ekip biçmek için test tüpü sıvısını veriyor.

D: Ama ancak size verdikleri sürece o sıvıya sahip olabileceksiniz. Onu kendiniz üretemeyeceksiniz.

L: Sonsuza kadar ona sahibiz. Bir yere gitmiyorlar.

D: Yani kalacaklar ve onu size vermeye devam edecekler.

L: Öyle sanıyoruz. Buradalar. Onlar çok iyi insanlar.

D: Yakınlarda su var mı? Çünkü yaşamak için de suya ihtiyacınız var.

L: Yeterince yok. Çok kuru. Bazen sorun oluyor.

D: Ama daha önce halkınızın bazen yerleşimcileri öldürdüğünü söylemiştin. Bu ne zaman oldu?

L: Başlangıçta. İlk gelişlerinde. Bilmiyorduk. Hata yaptık. Büyük korku yaptık. Bebeklerimizi kaçırmaya geldiklerini düşündük. Ve dövüştük. İki öldürdük. Sonra izlerini sürdük.

D: Ölenler beyaz varlıklardan ikisi miydi? (Evet) Kendilerini savunmaya çalıştılar mı peki?

L: Bizim gibi değil. Onları iyileştirmek için gemiye götürdüler.

D: Onlar ölmedi mi yani?

L: Öldüler. Ama sonra onlar… onlara yeni hayat verdiler. (Şaşkınlığa uğramış bir biçimde) Beden üzerinden onlara yeni enerji verdiler. (Bunu nasıl ifade edeceğini bilemedi.) Ölü bedene yeni ruh enerjisi. Yukarıdan.

Aşağı iniyor ve bedeni dolduruyor. Beden gemide düz yatıyor. Ruh tepeden geliyor, birleşiyor ve yeniden hayat getiriyor.

D: Size böyle olduğunu mu anlattılar?

L: Benim oğlum aracılığıyla gördüğüm buydu.

Lily uyandığında bunun nasıl yapıldığını hatırlıyordu. Ölü uzaylıların bir levhanın üzerine yerleştirildiğini ve başlarının üzerindeki hale şeklindeki bir ışıkla hayata döndürüldüklerini görmüştü.

D: Halkınız onları mızrakla mı öldürdü?

L: Ve küçük okların ucundaki zehirle. Öldüren bir bitki var. Büyük hayvan için kesinlikten bahsetmiştim. Küçük oku ya da mızrağı boynuna denk getirirsen. Damardan. (Boynun yan tarafını işaret eden el hareketleri. Muhtemelen şah damarını.) Öldürürsün.

D: Hayvanları böyle mi öldürüyorsunuz?

L: Büyük hayvanları.

D: Bazıları ilk gelenleri böyle mi öldürdü? (Evet) Bu onları şaşırtmıştır herhalde, değil mi?

L: Hayır. Gezegenin tehlikeli olduğunu biliyorlardı. Bunu kimse söylemedi. Bilgiye sahipler. Bizi biliyorlar. Buraya daha önce de geldiklerini söylüyorlar. (Duraklama) Bin beş yüz. Daha önce geldiler.

D: Bin beş yüz yıl önce mi?

L: Bin beş yüz yılında.

D: Halkınızın bu tür insanlarla ilgili efsaneleri var mı?

L. Evet, kayaların üzerinde. Baloncuk. Gökyüzünden gelen daire.

D: Bu kayaların üzerinde mi çizili?

L: Geri geldikleri kayalıkların orada.

D: Çizimleri kayalara onları daha önceden tanıyan insanlarınız mı çizmişti?

L: Evet. Ve ortadan kayboldular. Pek çoğu kayboluyor ve bir daha geri gelmiyor. Bizim insanlarımızdan. Benim anne babalarımdan önce, onların anne babalarından önce, onların anne babalarından öncekiler. Efsane bu, sorduğun. Onlar geliyor ve pek çokları bir daha geri dönmüyor. Diskle gidiyorlar ve geri dönmüyorlar. Aynısı sizin bu ülkedeki insanlarınız için de geçerli… (Durakladı, kafası karıştı.)

D: Benim nereden konuştuğumu görebiliyor musun?

L: Evet, bana gösteriyorlar. Sen… zamanda yolculukta gibisin.

D: Evet, yapmayı sevdiğim şey bu. Bu şekilde çok şey öğreniyorum. Kayıp bilgileri.

L: (Şaşkınlıkla) Anasazi! Anasazi'yi bildiğini söylüyorlar. Benzer. Sen bizi anlıyorsun.

Anasazi, 14. yüzyılda New Mexico'daki Chaco Kanyonu'nda yaşamış bir kızıl derili kabilesiydi. Bu kabile bir anda ortadan kayboldu ve geride bıraktıkları kalıntılar detaylı bir biçimde araştırıldığı halde kayboluşlarına hâlâ bir açıklama getirilemiyor. Acaba bundan bahsederek onların kaybolmasının da doğaüstü bir açıklaması olduğunu mu ima ediyordu?

D: Öyleyse sizin tehlikeli olduğunuzu biliyorlardı. Peki insanlarınız onları bu yüzden mi öldürdü? Efsanedeki gibi insanları götüreceklerinden mi korktular?

L: Biz sadece çocuklarımız için korkuyorduk. Efsaneyi düşünmüyorduk. Sadece bebeklerimizi düşünüyorduk. Bu… bakması korkunç. Resimler korkutucu görüntülerini göstermiyor. Hiç böyle bir şey görmemişsindir. İnsan gibi bir bedenleri ve organları yok.

D: En azından yabancıları öldürmediniz. Hayata döndürüldüler. Bu mucizevi bir şey, öyle değil mi?

L: Gerçekten öldürüldüler ve sonra o şey onları öldürül-memiş yaptı. İyi büyü.

D: Ama sen yine de geminin olduğu yere gitmek istemiyor musun? (Hayır) Cesursun ama o kadar da değil.

L: Bana babam söyledi, "Gemiye yaklaşma!" Diğerleri geri dönmedi. Aileme karşı sorumluluğum var ve çocuklarıma karşı. Ben yok gitmek. Ben itaatkâr. Babam yok gitmek diyor. Ailemi korumalıyım. Şimdi beyaz varlıklarla konuşuyorum. Korkmadan. Ben yok gemiye gitmek. Beyaz varlıklarda sorun yok. Çocuklarım bana onlarda sorun olmadığını gösteriyor. Çocuklarım beni onlarla tanıştırıyor.

D: Çocukların çok şey öğreniyor ve onlar da halkının kullanabileceği şeyler veriyorlar.

L: Ekinleri için.

D: Bu size zarar vermek istemedikleri anlamına geliyor. Size yardım etmek istiyorlar. (Evet)

Daha fazla bilgi alabilmek için onu biraz daha yaşlanmış olduğu başka bir sahneye götürmeye karar verdim. Onu önemli gördüğü bir güne, önemli bir şeyin yaşandığı bir ana götürdüm. Bir şeyi izliyor gibi göründü.

D: O ne?

L: Bir heykel. Taştan bir çiçeğe, taştan bir heykele, taştan bir… elmas şeklinde, yuvarlak, farklı tonlarda mavi ve… koyu mavi kenarları var ve taştan yeşil ve beyaz – kırık beyaz – damarlar geçiyor. Yüzüm buna dönük. Bu çok uzun. Bir insandan daha uzun.

D: Neyin üzerinde duruyor?

L: Toprakta. Yere yapışık.

D: Daha önce de orada mıydı? (Hayır) Onu biri mi yaptı, oydu ya da nedir?

L: Ben… Ben kendi ülkemde değilim.

Bu cevap sürpriz oldu.

D: Öyle mi? Yaşadığın yerde değil misin?

L: Hayır. Ben… başka bir dünyadayım.

D: Oraya nasıl geldin?

L: Bilmiyorum. Rahat değilim. Burası karanlık. Tanıdık değil.

D: Rahatsız olmanı istemiyorum. Benimle konuşmaya devam edip seni rahatsız etmesine izin vermemen mümkün mü?

L: Evet. Bildiğim hiçbir şeye benzemiyor. O… obsidyen taşına benziyor. Benden uzun. Benden geniş. Dik duran bir yaprak şeklinde. Aşağıdan başlıyor, şişmanlaşıyor ve sonra yukarıda tekrar inceliyor. Ve bu taştan! Buna yaklaşıyorum. Beni buraya getirdiğinde gördüğüm şey bu.

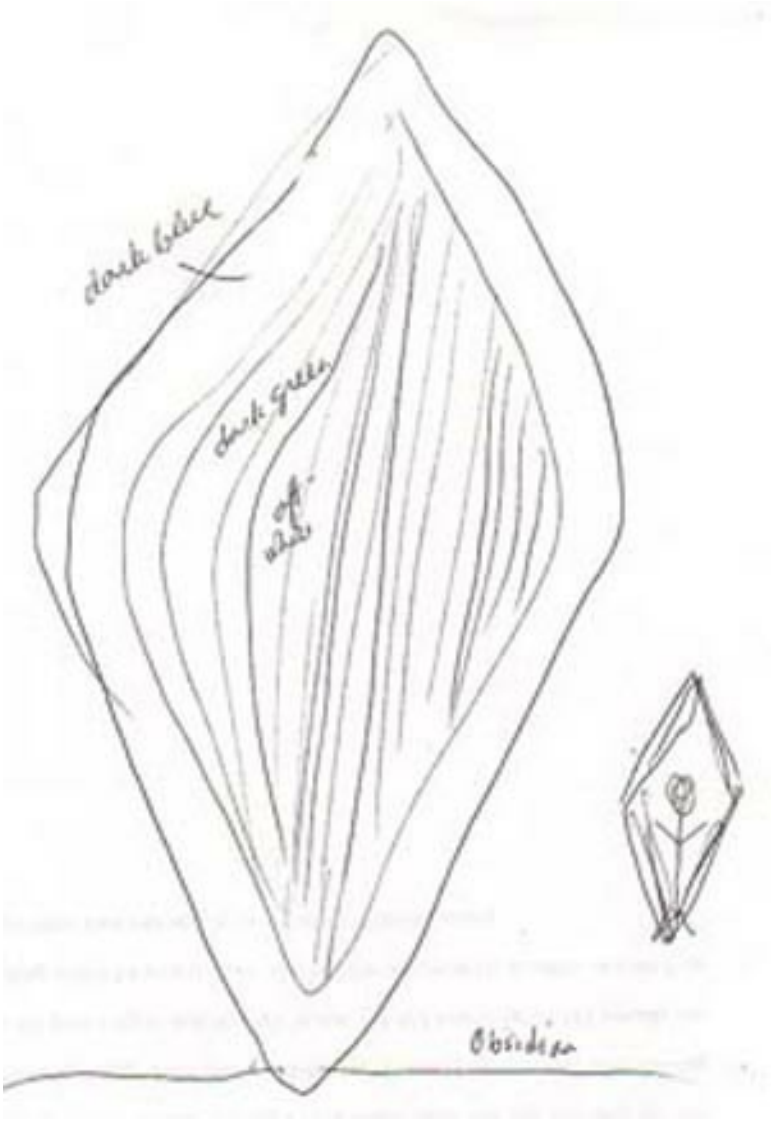
D: Etrafta binalar var mı yoksa tek başına mı duruyor?

L: Yok, bina yok. Ama sen soruyorsun ve ben duyuyorum ve bir tünel olduğunu seziyorum. Taş tüneller. Ah! Soruyorum. Ben Dünya'nın içindeyim.

D: O yüzden mi karanlık?

L: Evet. Çok değişik.

D: Öyle sorunca cevap alabiliyor musun? (Evet) Bu iyi. Buraya nasıl geldin?

L: Buraya girmeme izin verdiler. (Bir aydınlanma.) Bir kapıdan geçtim. Diyorlar ki, sizin dilinizde "portal".

D: Bu portal yaşadığın yerde mi bulunuyor?

L: Yakın. Kayalıklara yakın.

D: Aracın yakınına gitmeyeceğini söylemiştin.

L: Araca yakın değil. Yakın ama uzakta. Araç değil. Kayalıklara yakın. Bir geçit gibi bir şey var.

D: Seni oraya onlar mı götürdü?

L: O yolu gösterdi. Ben gittim. Geçit kapısından geçiyorum. Karanlık kapıdan.

D: İlk gördüğünde portal nasıl görünüyordu?

L: (Şaşkınlıkla) Bir gölge! Kırmızı kayanın içinde bir hat ya da gölge gibi görünüyordu. Ona doğru yürüyorsun ve içinden geçmek için adımını atıyorsun ve yoksun. Ve karşımda bu taşı görüyorum. Bir tanrı gibi. Sanırım o… bir tanrı olduğundan eminim.

D: Yanında birileri var mı?

L. Hayır. Onları görmüyorum.

D: Onlar sadece geçmene izin verdiler. Şimdi ne yapacaksın peki?

L: Etrafa bakınıyorum… ışık arıyorum. Başkalarını arıyorum. Ve dönüş yolunu arıyorum.

D: Geri dönüp geldiğin yoldan gidemez misin?

L: Karanlıktan ve tek bir ışıktan başka bir şey görmüyorum. Ve tüneller.

D: Buraya tünellerden geçerek gelmedin mi?

L: Hayır. Yürüyorum, bir adım atıyorum, buradayım. Nasıl geldim bilmiyorum.

D: İçinden geçtiğin geçidi bulamaz mısın?

L: Hayır, bulamam. Bu heykele bakmam ve burada olmam gerekiyormuş gibi hissediyorum. Bir şey almak için. Öyle değilse neden buradayım? Bir şey için olmalı. Sen bunun ne olduğunu biliyor musun?

D: Hayır, bu aşina olduğum bir şey değil. Senin kadar benim de kafam karışmış durumda.

L: (Şaşkınlıkla, bir aydınlanma) Bilgi burada. Bu taştan bilgi alıyorum. Burada taşın önünde durarak ve başımı taşa yaslayarak bilgi alıyorum. Yanında durup alnımı taşa dayayarak.

Yeraltında bulunan ve büyük bir bilgi kaynağı olarak görev gören bu

ilginç taşla ilgi tarif, başka kitaplarda yer verdiğim iki vakayla benzerlik gösteriyordu. The Custodians'da John Johnson otel odasından alınarak Mısır'daki bir yeraltı odasına götürülmüş ve orada odanın ortasında bulunan devasa taştan, daha sonra hatırlayamayacağı ve başkalarına anlatamayacağı bilgiler almıştı. Yıldızlardan Gelen Miras (Legacy From the Stars) adlı kitabımda da Dünya'nın atmosferini zehirlediği ve yüzeyde yaşamanın imkânsız hale geldiği gelecek bir zamanda, insanların yaşadığı bir yeraltı şehrinde bulunan benzer bir taştan söz edilmişti. Hayatta kalanların yeraltında, karınca çiftliği türünden bir varoluş sürdürmeleri gerekiyordu. Bu yeraltı şehrindeki bir odada kocaman bir taş bulunuyordu ve varlıklar sadece ellerini ya da alınlarını taşa dayamak suretiyle istedikleri tüm bilgilere erişebiliyorlardı. İki vaka da bilginin taşta depolandığını gösteriyordu.

D: Yani büyü gibi mi?

L: Geçişim (ozmos) gibi.

D: Bu yolla ne tür bilgiler alıyorsun?

L: Bilim. Bilimsel konular.

D: Peki bunları anlıyor musun? (Şaşkınlıkla: Evet!) Senin geldiğin yere göre çok farklı olsalar da mı?

L: Gemiye gitmeden zamanda yolculuk yapmanın bir yolu bu.

D: Anlıyorum. Sence çocuklarına da bilgileri böyle mi öğretmişlerdir?

L: (Şaşırarak) Bilmem! Ben onlara gemide öğrettiklerini sanıyordum. Bu yeni bir şeymiş gibi geliyor. Bundan başkalarının haberi olduğundan emin değilim. Bir sırmış gibi geliyor.

D: Ama senin oraya girmene izin verdiler, öyle değil mi?

L: Beni durdurmadılar. (Duraklama) Bana burayı onlar mı gösterdi yoksa oğullarım mı, emin değilim. Burada olduğumu biliyorlar mı, emin

değilim.

D: O taştan bilgi alıyorsan, sonra ne yapacaksın?

L: Seyahat edeceğim.

D: Ne demek istiyorsun?

L: Geri dönüp buradan ayrılan halkımı bulmak istiyorum. Onları geri getirmek istiyorum.

D: Efsaneden geçenleri mi? (Evet) Sence bu mümkün mü?

L: Evet. Taşı kullanarak bunu yapabileceğimi hissediyorum. Ve halkımı geri getirirsem, huzur içinde ölebileceğimi.

D: Sana bunu nasıl yapabileceğini taş mı söyleyecek?

L: Öyle umuyorum. Ve beni oraya götüreceğini. Hissediyorum. Nasıl mümkün olur bilmiyorum ama taşla çalışırsam halkımı bulabileceğimi hissediyorum.

D: Sence bu tehlikeli olur mu?

L: Şimdiye kadar yaptığımdan daha tehlikeli olmaz. Buraya, bu tünele gelmemden.

D: Peki ama onları bulursan nasıl geri getireceksin?

L: Şansımı denemek istiyorum. Bunları önden düşünmüyorum. Deniyorum.

D: Halkını bulmak, daha önce de düşündüğün bir şey miydi?

L: Hayır. Ama şu anda bağlantı kurma, bulma ve onları geri getirme arzusu duyuyorum.

D: Yani oradan nasıl çıkacağınla ilgili endişe duymuyorsun.

L: Ben… ileri gidiyorum. Taşın içine girmek istiyorum.

D: Onunla bütünleşebileceğini mi düşünüyorsun? (Evet) Bana neler olduğunu anlat. (Bunu yaparken korunduğunu bir kez daha vurguladım.) Bu nasıl hissettiriyor?

L: Ben ışığım. Parlıyorum. Ben… ben sonsuz Güneşim.

D: Bu ne zaman oldu?

L: Taşla bütünleştim. Başımı ve bedenimi taşa bastırdım. Ve şimdi buradayım. Ben ışığım. Ben… bir alev gibiyim. İstediğim her yere gidebilirim.

D: "Buradayım" dedin. Burası neresi?

L: Taşın önündeydim… tünelde. Ve sonra artık ben… hiçbir yerdeyim. Ben ışığım. Ben enerjiyim.

D: Artık eski bedenin yok mu? (Hayır) Bu konu hakkında ne hissediyorsun?

L: Harika hissediyorum. Ben yok geri dönmek istemek. Halkı bulmak istiyorum ama yok ben bedenime geri dönmek istemek. Fazla küçük. Fazla… kısıtlayıcı.

D: Fazla mı sınırlayıcı?

L: Evet. Buysa büyük. Artık belki de çocuklarımın bildiklerini ben de biliyorum.

D: Onların bahsettikleri şeyleri. Güneşle ilgili de bir şey mi söylemiştin?

L: Ben Güneşmişim gibi hissediyorum.

D: Parlamak anlamında mı?

L: Ve büyük olmak.

D: Büyük ve parlayan. Bu çok tuhaf, öyle değil mi?

L: Tuhaf gelmiyor. Daha önce burada bulunmuşum gibi geliyor.

D: O halde bedeni hiç özlemiyorsun.

L: Hayır, beden istemiyorum.

Kabileden kaybolanların başına gelen de bu muydu? Belki onlar da kayalıkların yakınında bulunan bu portala denk gelmişlerdi. Portal aynı zamanda geminin de ortaya çıktığı yere yakındı. Belki de insanlar onların kayboluşunu o yüzden gizemli varlıklara bağlamıştı. Belki o varlıklar da buraya gidip gelmek için o portalı kullanıyordu.

D: Bu nasıl bir his?

Lily'nin sesi değişip normale döndü. Artık konuşurken düşünüp taşınan, doğru sözcükleri bulmaya çalışan aborjin değildi. O kişilik geride bırakılmış ve gerçek kişilik ortaya çıkmış gibi görünüyordu.

L: Muhteşem. Sanki… melekler dans ediyormuş gibi. Diğer varlıkların hepsini hissedebiliyorum. Tüm zekâyı hissedebiliyorum. Artık eğitimsiz değilim. Her şeyi biliyorum.

D: Bu değişimi bu kadar hızlı gerçekleştirebildin. Demek istediğin bu mu?

L: Evet. O kişi olarak bedenim ve hayatım eğitimsiz, ilkel, kültürsüz bir erkekti. İyi bir insandı ama… ilkeldi. Onunla aynı kişi olduğumu düşünmüştüm. Ama artık erkek ya da kadın gibi hissetmiyorum. Her şeyi hissediyorum. Sadece var olarak her şeyi bilebileceğimi hissediyorum.

D: Bu harika bir duygu, öyle değil mi?

L: Nasılsa öyle.

D: Öyleyse orası mükemmel bir yer.

L: Evet ama burası bir yer değil. Burası her yer. Duvarları yok. Ben sınırsızım. O bedene ve o sınırlanmışlığa geri dönmek istemiyorum.

D: Şimdi bu konumdayken orada neler yaşandığını daha iyi bilebilirsin. Artık beyaz varlıkları daha iyi kavrayabiliyor musun? Ve o sırada halkınla ilgili neler yaşandığını?

L: Beyaz varlıklar uzay yolcuları. Galaksinin dört bir yanına seyahat ederek sunabilecek, geliştirilebilecek bir şeyleri olan uygarlıkları arıyorlar. İki taraf için de. Bu karşılıklı bir değiş tokuş. Onlar iyi varlıklar. Bunu milyonlarca yıldır, ölümsüz yüzyıllardır yapıyorlar. Onlar uzay yolcuları.

D: Peki ya parlayanlar? Onlar beyaz olanlardan farklıydı.

L: Onlar daha çok… bizim şu an olduğumuz gibi enerji varlıklar. Diğer grupla birlikte, bir kortej gibi seyahat edebilmelerini sağlayan hücresel bir kese, bir membran içine alınmış haldeler. Aksi takdirde serbest enerjiyi zapt etmek çok zor. O yüzden seyahat edebilmeleri için ince bir zarla kaplılar; bir uzay giysisi gibi.

D: Öyleyse bunlar birbirinden farklı tür varlıklar.

L: Evet. Birlikte seyahat ediyorlar. Uzay membranı varlıkları ya da keseler içindeki, tulumlar içindeki bizler, muhafızlarız. Bu görevin komutanlarıyız.

D: Yani onlar insanlarla doğrudan etkileşime geçmiyorlar.

L: Hayır. Biz her şeyi bilen, her şeyi gören kılavuzlarız.

D: O yüzden iki ayrı grup vardı. Ve bunu milyonlarca yıldır yapıyorlar. Ve negatif değiller çünkü insanlara yardımcı olmaya çalışıyorlar.

L: Kesinlikle. Evrenin işleyişi böyledir. İnsanları eğitmek ve ilerlemelerini sağlamak. Ve arzu edilmediği ve istenmediği sürece müdahale etmemek. (Duraklama) Ve sorduğun amfibiler.

Onlarla ilgili soru soracağımı önceden hissetmiş olmalıydı.

D: Evet, ya mor derili olanlar?

L: Evet. Onlar içlerinde altın varlıklar. İçlerindeki enerji alanı altın ışıktan. Ve dışarıdan görünen mor amfibi yapıları onların iklime uyum sağlamasını, havayı solumalarını ve bunun gibi şeyleri sağlıyor.

D: Yaşadıkları yer bunu gerektiriyor yani. O yere göre bir beden.

L: Evet. Yaşadıkları yer daha ziyade kızıl bir gezegen. Çok gazlı.

D: Ama çocukların oraya böyle şeyleri öğrensinler diye götürülmüşlerdi.

L: Ah evet, amfibiler insanları ilginç buluyordu.

D: Onlar da bizi mi merak ediyordu?

L: Evet. Oğlan çocukları sümüklü böcekleri, kertenkeleleri ve balıkları sever. O yüzden bizi görmek onlar için korkutucu değildi.

D: Halkın kayalara bunları mı işledi?

L: Hayır. Bundan bahsedilmemesi gerekiyordu. Sadece gökyüzündeki diskleri ve etrafta dolaşan beyaz varlıkları işlediler. Ama biz bunların gerçek olduğunu bilmiyorduk. O sırada neyin hikâye, neyin gerçek olduğunu bilmiyorduk.

D: Ziyaretlerinin üzerinden uzun zaman geçmişti.

L: Evet. Başka bir yerleşim zamanındaydı. Dört yüz ya da beş yüz yılda bir gelmek yeterli. Toprak örnekleri almak, test etmek ve erozyonu incelemek için. Atmosfer koşullarını anlamak ve insan DNA'sı örneklerini getirmek için.

D: Çünkü bunların değişmesi uzun zaman alır. (Evet) Öyleyse zaman zaman gelip bunların ne durumda olduğunu kontrol ediyorlardı. (Evet) Sürekli burada olmaları gerekmiyordu. (Hayır) En azından bu varlıkların.

L: Doğru.

Terapiyle seansa devam ettim. Sonuçta seansı yapmamızın amacı buydu. Terapi kısmının bazı yerleri kişisel ve sadece Lily'yi ilgilendiren konular olduğu için onlara bu kitapta yer vermeyeceğim.

D: Bulunduğun yerin biraz tuhaf bir yer olduğunu biliyorum ama orada tüm bilgilere hakimmişsin gibi görünüyor. Lily olarak tanınan varlığı biliyor musun? (Evet) O yerdeyken gelecek bir yaşamında Lily olacağını biliyor musun yani? (Evet) Onunla ilgili bilgilere erişebilir misin peki?

L: Bilgi almak için iyi bir yerdeyiz bence. Neden denemiyoruz? Erişemezsek de tüm bilgilere vâkıf olan varlıkları çağırabiliriz. Bu çabaya destek

olurlar çünkü soru sormak onun yetki alanına giriyor. Bilgi herkese açık, hatta sana bile, tabii eğer bilmen uygunsa. Eğer kişi, yani ruh bunu istiyorsa ve bunun için doğru zamansa, bilgiye erişebilir.

D: Evet. Zamanlama her zaman çok önemli.

L: Ayrıca "biz" dediğimizde sizi korkutmak istemiyoruz ama biz söz konusu ruhun farklı veçheleriyiz.

D: Evet, neden "biz" dediğinizi anlıyorum. Sizinle çok, birçok defa konuştuk.

L: Teşekkürler.

D: O yüzden bundan rahatsız olmuyorum. Böyle olduğunda yararlı bilgilere ulaşabileceğimi anlıyorum. Mesela o ülkedeki adamın yaşamı gibi. Ben buna "kayıp" bilgi diyorum.

L: Hmm, sen bir kâşifsin.

D: Evet, ben bir muhabirim, bir araştırmacıyım.

L: Biz seni zihnin ve göksel alemlerin kâşifi olarak tanımlamayı tercih ediyoruz.

D: Daha önce hiç duymadığım şeylerle ilgili küçük parçaları bir araya getirmeyi seviyorum.

L: Şimdiye kadar bir hayli şey duydun.

D: Evet, duydum ve hep daha fazlası için arayıştayım.

L: Bana Dünya'da olsaydım nasıl olacağımı hatırlatıyorsun. Tüm bu bilgileri alıp parlayan bir hale gibi etrafında taşıyorsun.

D: (Kıkırdama) Kitapları bu yüzden yazıyorum. Bu bilgileri başkalarına da aktarmaya çalışıyorum ki anlayabilsinler.

L: İyi bir iş yapıyorsun.

D: Hadi Lily için bazı cevaplara ulaşabilir miyiz, bir bakalım. O da araştıran, sorgulayan bir zihne sahip. Onunla ilgili bize ne söyleyebilirsiniz?

L: Büyük bir değişim gerçekleşecek. Ve bu değişim biraz inişli çıkışlı olacak.

O bunu tehlikeli bulacak. Ama o bu değişimden geçmeli. Tıpkı benim de Cehennemin kapısından geçip aslında Cennete açıldığını görmem gibi. Bunu ona tüm boyutlara erişimi olduğunu göstermek için gösterdik. Ve o bunu biliyor. Başka dünyalara erişimi var ve o bunu biliyor. Bunu kendi lehine kullanabilir. Ona yardımcı olmak için hepimiz buradayız. Tutunmayı bırakır ve gerçekten inanırsa sihir gibi görülen şeyleri gerçekleştirebilir. Ama kariyerinde bundan ötesinin olmadığı gibi dünyevi inançlarına tutunmayı sürdürdüğü takdirde bir sonraki seviyeye geçemez ki bu, kariyerin üzerine inşa edilecek bir seviye. Ve bu onu bir kuantum sıçrayışına götürecek; tıpkı benim büyük taşın önüne gelerek yaptığım gibi. Onun küresel amacı evrenle bir olmak. Büyük deneye benzer büyük bir projede yer alacak. Bunu yapmayı diğer boyutlarda zaten kabul etmiş bulunuyor. Bu süreç sayesinde yararlı hale gelecek ve ivmelenecek.

D: "Büyük deney" derken neyi kastediyorsunuz?

L: Şu anda Dünya gezegeninde iradelerin savaşıyla ilgili büyük bir sınav veriliyor. Fazlasıyla hastalık, fazlasıyla huzursuzluk, fazlasıyla iç kargaşa, fazlasıyla savaş var. O, temas ettiği insanlarla çalışarak bu gezegene barış, uyum ve bütünlük getirmek için buraya gelen özel görevlilerden biri. İnsanlara sevgisini adayarak onların bam teline dokunuyor ve ışıkla bağlantı kurmaları için o varlıkları aktive ediyor. Gezegende ışık büyümeye devam ettikçe güçler de daha dengeli ya da uyumlu hale gelecek. Bu denge adına, adaletin mükemmel terazisi adına savaşan birçok ışık savaşçısı ya da ışık askeri var.

D: Buna neden "büyük deney" deniyor?

L: Bu bir benzetme. Zira sonuç kesin değil. Senin de iyi bildiğin gibi sadece olası sonuçlar söz konusu. O sana konuştu. Büyük olan. Sen bunu biliyorsun. Onun kim olduğunu biliyorsun. O da bunu anlıyor. Bu

gezegenin kendini yok etme olasılığı var. Bu yüksek de bir olasılık. Ama yine yüksek – belki daha da yüksek – bir olasılık da var ki o da gezegenin dengeye ve sükunete kavuşması. Ve bunun için kasnağın iki tarafında da yapması gerekenleri yapanlar var. Belki bu pek net olmadı. Bir insanın bakış açısından bu duruma biraz olsun objektif bakabilmesini sağlamak için ona bu bilginin sadece bir kısmı veriliyor. Ve ona farklı bir bakış açısı sunmak için, zira o halen bir insan bedeninde. Önünde onu bekleyen bir ruhsal açılım fırsatı olsa da, seçtiği takdirde iki yıl içinde Dünya gezegeninden ayrılma şansı da var. Bu tamamen onun kararına bağlı. Beden her halükârda varlığını sürdürecek.

D: Beden varlığını sürdürecek derken ne demek istiyorsunuz?

L: Ölüm sürecinden geçmeyecek. Beden gezegende kalacak ama o, onun özü, buradan ayrılacak.

D: Öyle bir durumda beden canlı kalır mı?

L: Evet, kalır.

D: Özü gidecekse nasıl canlı kala…?

L: Bedenin enerjisini bir arada tutacak bir öz ruhunun gelmesiyle.

Bu konuda daha fazla bilgi, Bölüm 28'de aktarılacak.

D: Ama bu, kendisi böyle olmasına karar verdiği takdirde gerçekleşecek.

L: Evet. İki yıllık görev tamamlandığı, iki yıllık galaktik görevle ilgili her şey yolunda gittiği takdirde Dünya gezegeninde kalmamayı da seçebilir.

D: Ama yine bu da onun kararı olacak.

L: Tamamen onun kararı. Beden kalacak. Beden sağlıklı ve bozulmamış durumda. O yüzden bu bedenin ölmesi için bir neden göremiyoruz. Gezegende her zaman yapılacak çok iş oldu. O çok boyutlu bir varlık.

D: Evet, ben daha önce çok boyutlu başka varlıklarla da konuştuğum için buna hiç şaşırmıyorum.

L: Evet, onlar seninle çalışmaya bayılıyor. Sen onların saçmaladığını düşünmüyorsun. Ve bizim, bizim grubumuzun ve birlikte çalıştığımız grupların aracılığıyla bilmeni istiyor ki eğer sana faydası olursa, ya da senin için uygun ya da keyifli olursa, senin hizmetindeyiz.

D: Sizin gibi varlıklar danışanlarım aracılığıyla gelip bana bilgi vermeyi sürdürüyor. Ve bunun için minnettarım ve buna çok saygı duyuyorum. Bu yüzden ben kendimi bir muhabir, bir bilgi toplayıcısı olarak görüyorum.

L: Sen bundan çok daha fazlasısın. Sen zaman ve uzayda harika bir kılavuzsun. Kendin de bir uzay varlığısın ve bunu sen de biliyorsun. O yüzden o da seni kafadar bir uzay varlığı olarak görüyor.

D: Aborjinle ilgili aldığımız bilgileri düşünüyorum da… Bu bilgileri kullanmama izin var mı?

L: Tabii ki! O iznini verdi.

D: Çünkü ben bunları bir yapboz gibi bir araya getiriyorum. Ve her zaman daha önce duymadığım bir şeyler aramaya devam ediyorum.

L: Bilgiyi yaymak adına, yapbozun için daha fazla parçaya ihtiyacın olursa bizi dilediğin zaman çağırabilirsin. Bütünlüğe, Tüm-bilgiye erişmek için onun girmesine yardımcı olduğun bu hal (trans) ikiniz için de faydalı oldu, öyle değil mi? (Evet) Şimdi onun insan zihnine bir öneri yerleştirmek istiyoruz. Senin de onayınla bunu yapacağız. Dilediği zaman bize erişebileceğini bilmesini istiyoruz. Yani kendi korkularını şifalandırmak, içgörü ve bilgelik kazanmak için kendinden yardım alabilir. Ama tıpkı senin de talep etme nezaketini gösterdiğin gibi o da bunu talep etmesi gerektiğini unutmamalı. Kariyerinin evrimi adına korkacağı hiçbir şey yok. Her şey onun rahat ettiği hızda ilerleyecek. Hiçbir şey için acele

etmesine gerek yok ama süreç başladı.

BÖLÜM 21

GELECEKTEN GELEN VARLIKLAR İÇİN ZAMAN PORTALLARI

(ZAMANDA YOLCULUK YAPANLAR)

Bu bölüm, ses kaydından deşifre ettiğim çok daha uzun bir metinden derlendi. Danışanım aracılığıyla iletişim kuran dünya dışı varlıklar, normalde gözümüzde canlanan ya da benim daha önce çalıştığım türden dünya dışı varlıklar değildi. Bu sefer, konuşan varlık gelecekten gelen bir zaman yolcusu olduğunu çok net bir şekilde belirtti. Gökyüzünde sıkça gördüğümüz ve dünya dışı varlıklarla ilişkilendirdiğimiz uzay araçlarına benzer araçlar kullandıklarını söyledi. Diğer dünya dışı varlıklar gibi onlar da boyutlar arasında yer değiştiriyordu ama onların geldiği boyut, bizim olası geleceklerimizden biriydi. Sık sık kendi geçmişlerine seyahat ediyor ve ileride uygarlıklarını etkileyecek konularla ilgili değişiklikler yapıyorlardı. Bu değişiklikler genellikle üstü kapalı, belli belirsiz değişiklikler oluyordu. Çarpıcı değişiklikler dünyalarını çok sert bir şekilde değiştirebilir, uygarlıklarının tanınmayacak hale gelmesine, hatta yok olmasına neden olabilirdi. O

nedenle zamanda yolculuk yaparken çok sıkı kurallara tabilerdi ve olayları nasıl etkilediklerine çok dikkat etmeleri gerekiyordu. Bu hassas koşullardan ötürü çoğu zaman sadece gözlemci olarak kalıyorlardı. Yolculuk için portalları ya da pencereleri kullandıklarını söylediler. İkisi arasındaki fark, önceki bölümlerde açıklanmıştı. Pencereler sadece başka bir boyuta bakmak içinken, portallar gerçek anlamda içinden geçmek içindi. Söylediklerine göre pencereler zamanda yolculuk yapmanın en güvenli yoluydu çünkü gözlemci olduklarında bir şeyleri etkileme ya da değiştirme riskine girmemiş oluyorlardı. Dünya'nın çeşitli yerlerindeki zaman vorteksleriyle bağlantılı olan birçok zaman portalının bulunduğunu söylediler. Bunlar dünyadaki enerji hatlarının vortekslerle kesiştiği yerlerle bağlantılıydı. Pek çok kutsal yer ve antik tapınak bu alanlara inşa edilmişti. Antik çağlardaki insanlar bunları nasıl kullanacaklarını biliyorlardı. Gerçekten seyahat etmeseler bile toplumlarına faydası dokunacak bilgiler edinmek için gözlem yapıyorlardı. Kutsal yerlerde sadece inisiye olanların girebildiği özel bölümlerin bulunmasının nedenlerinden biri de buydu. Bizim ancak hayalini kurabileceğimiz bilgilere sahiplerdi. Kaybolan bu bilgilerin büyük bir bölümünün günümüzde yeniden ortaya çıkmasına izin veriliyor. Çünkü Dünya için

unutulmuş bilgilerin yeniden elde edilmesinin ve yeni bir çağa geçilmesinin vakti geldi.

Çalışmalarımda çoğunlukla olduğu gibi gelecekten gelen varlıklardan ya da zaman yolcularından biriyle karşılaşmam da beklenmedik bir şekilde gerçekleşti. Onlardan aldığım kesin talimat bu karşılaşmanın nerede gerçekleştiğini bile söylememe izin vermiyor. Sadece New York şehri bölgesinde birkaç konferansta konuşma yaptığım ve bir arkadaşımda kalırken birkaç özel seans gerçekleştirdiğim sırada gerçekleştiğini söyleyebilirim. Kadın danışanım 1996 yazında UFO/ET temasıyla ilişkili olabileceğini düşündüğü, kendisi için kayıp olan zaman dilimini keşfetmek istiyordu. O gün, bir kadın arkadaşıyla beraber sadece ay ışığının aydınlattığı karanlık bir gecede bomboş bir sahilde yürüyorlardı. Sahil görece güvenli sayılırdı çünkü yakında pek çok malikane bulunuyordu ve denizde muhteşem bir yakamoz vardı. Ilık bir gece olduğu için geri dönmeden önce sahilde birkaç kilometre daha yürümek niyetindelerdi. Yürürken gökyüzünde onlara doğru gelen ışıklar görmüşler ve sonrasında kendilerini kaldıkları otel odasında bulmuşlardı. Neler olduğunu öğrenmeye kararlı bir biçimde sahile geri döndüler. Ayak izlerinin kumlarda hâlâ durduğunu gördüler. Ayak izleri bir yere kadar devam ediyor, sonra aniden duruyordu. Otel odasına nasıl döndüklerini merak ettiği için seansta bu olaya odaklanmak istedi.

Seansa başladığımızda sahneye girdi. Olayı tekrar yaşarken etrafında gördüklerini ve dolunayı tarif etti. Işıklarını yakmadan yanlarından geçen bir kamyonetin içinde bulunan dört adam dışında etrafta kimsecikler yoktu. Kendini biraz garip hissettiğini ve yukarı baktığında birkaç tane beyaz ışık gördüklerini söyledi. Gökyüzünde pek çok uçak vardı ama bu ışıklar farklıydı ve dolunayın olduğu bir gecede bile parlaklıklarıyla göze çarpıyorlardı.

“Aydan çok daha parlaklar,” diye belirtti. “Ve bize doğru yaklaşırken

büyüyorlar. Bir spiral gibi alçalıyorlar. Ve deyim yerindeyse çekiliyormuşum gibi hissediyorum. Spiralin son küçük parçası ayaklarından seni alıyor ve seni havalandırıyormuş gibi." İlginç bir şekilde korkmuyordu. Çok sıra dışı bir şey gerçekleşiyor olsa da kendisine zarar gelmeyeceğini biliyordu.

Ardından kendini bir uzay gemisinde, kareler ve dairelerin kombinasyonunda oluşan bir alanda yürürken buldu. Duvarlarda gördüğü tasarımları mı yoksa başka bir şeyi mi tarif ediyordu anlayamadım çünkü orası netleştirilmedi. Tek bildiği, parlak bir biçimde aydınlatılmış bir kapı aralığından geçmesi gerektiğiydi. Arkadaşının başka bir odaya alındığını gördü. "Orada öylece oturuyor. Korku içinde değil. Ona bir şey gösteriyorlar. Bu onun için film gibi bir şey. Bunlar renkler. Bir kaleydoskop gibi değil ama parıldıyorlar ve birbirlerine geçiyorlar. Ve ona gösterdikleri bu şeyin içine biraz bilgi de karıştırılmış. İçinde resimler olan renkler bunlar." Görünüşe bakılırsa bilgi, bilinçaltı düzeyinde aktarılıyordu.

Kendini içinde bulduğu odada beyaz bir ışık vardı. Onun yanında da biri duruyordu ama bunun kim ya da ne olduğunu çıkaramadı. "Orada bir tür form duruyor ama bir kişi gibi değil. Konuşan, zihnimin içinde olan bir şey gibi. Ve bana bu gece sahilde olmamam gerektiğini söylüyorlar. Yürümeye devam etseymişim beni korumaları mümkün olmazmış. Bu onların giriş noktalarından biriymiş, boyutlararası bir girişmiş, ve bu gece coşmuş. Yani enerjisi. Kristallerle ilgili bir durum yüzünden."

Bu noktada benimle varlığın kendisi konuşmaya başladı ve gelecekten geldiklerini söyledi. Bir uzaylıyla iletişim kuracağımı sanıyordum çünkü "normalim" bu olmuştu. Zamanda yolculuk yapmanın zorluklarını sorduğumda yüksek sesle güldü ve aslında bayağı kolay bir şey olduğunu söyledi. Başka boyutlardan bir sürü varlık gidip gelmek için bu girişleri kullanıyordu. Ama onlar kullanılırken o bölgede dolaşmak insanlar için

tehlikeliydi. İki kadının otel odalarına geri getirilmesinin nedeni buydu. Kendi güvenlikleri için o bölgeden kendi iradeleri dışında alınıp götürülmüşlerdi.

Anlaşılan o ki kişinin gökyüzünde ışıklar gördüğü ve belirli bir zaman dilimini hatırlamadığı her olayda uzaylılarla temasın söz konusu olduğu söylenemez. Durum bambaşka da olabilir. Her ne kadar iki durum da birbirine benzese de yaşanan şey gelecekten gelen zaman yolcularının müdahalesi de olabilir. Bir portalla beklenmedik ya da korunmasız bir şekilde karşılaşmanın insanlar için tehlikeli olabileceği bu kısmın başka bir bölümünde de açıklanmıştı. Böyle bir olay onların merkezi matrisinin dağılmasına bile neden olabilirdi. O nedenle bu portalları kullananlar, etrafta bu enerjiye kazara maruz kalıp zarar görebilecek insanlar olmadığından emin olmaya çalışıyordu.

Zaman yolcusunun bana verdiği bilgilerin büyük bir kısmı şimdilik gizli kalmak zorunda. Bana danışanlarım aracılığıyla benzer bilgilerle karşılaştığımda o bilgileri kavrayabilmem için bu bilgilerin verildiği, ancak bunları anlatmamam ya da yayınlamam gerektiği söylendi. Belirli bilgileri saklamamı istedikleri zaman onların sözünü dinlemem gerektiğini uzun zaman önce öğrendim. Sekiz yıl önce aldığım ses kayıtlarının bazılarının ortadan kaybolması ve ancak içerdikleri bilgilerin yayımlanması için doğru zaman geldiğinde tekrar ortaya çıkmaları söylediklerinde ne kadar ciddi olduklarını anlamam için yeterli olmuştu. Bu hikâyeyi The Custodians'da anlatmıştım. O yüzden yine tavsiyelerine uyacağım ve bana verilen bilgilerin çoğunu gizli tutacağım. Sadece diğer danışanlarımdan edindiğim bilgilerde de geçen kısımları yazacağım.

Zapt edilebilmeleri için bu zaman portallarının pek çoğunun yeraltında konumlandırıldığını söylediler. Yerin üstünde olsalar büyüyüp

genişleyebilirlerdi. Yerin altında doğal kaya formasyonlarıyla çevrili olmaları ya da taş duvarlar içinde durmaları daha iyiydi. Portalların aktive edildiklerinde nasıl göründüğünü tarif ettiler. Küreden (orb) bir tünel gibi göründüğünü söylediler. Oysa küre denince ben bir yuvarlak ya da top gibi bir şey hayal ediyordum.

Danışan gördüğü şeyi şöyle tarif etmeye çalıştı: "İkisinin görüntüsünü görüyorum. Biri ışık, diğeri karanlık ama içinde kesik kesik beyaz çizgiler var. Ve bu ikisi birbirine bağlı. Belli ki bunu kullanabilmek için ikisinin olması lazım. Görünüşe göre ikisini de aktive ediyorsun ve ortada bir küre oluşuyor. Bu bir top değil, bir enerji. Bu bir yer bile değil. Bir mağara girişi hayal edin. Onun gibi içine gireceğin bir şey bu. O küre gibi şey parlıyor, hareket ediyor. İki vorteksi görüyorum. Biri karanlık, diğeri ışık olan. Ve buluştuklarında ortaya çıkan şey, bir zaman portalı. Kürelerden biri uzayda, başka bir boyutta ama ikisi de aynı anda var oluyorlar ve birbirlerine bağlılar."

Varlık bana dünyanın farklı yerlerinde bulunan birçok zaman portalından bahsetti ama içlerinden yazmakta sakınca görmediğim tek portal, Mısır'da bulunan zaman portalı. Şimdiye kadar piramitlerle ilgili o kadar çok sıra dışı şey keşfettim ki bunlara birini daha eklemek tuhaf karşılanmaz herhalde. Söylediklerine göre piramidin altında bulunan zaman portalı bir zamanlar ana "kapıydı" ve boyutlar arasında seyahat etme bilgisine sahip olanlar tarafından geçmişte düzenli olarak kullanılıyordu. Şimdi de gelecekten gelen zaman yolcuları tarafından kullanılıyor çünkü günümüzden sonra yeniden keşfedilmiş ve kullanıma sokulmuş. Bu portal da başka bir boyutsal giriş. İnişli çıkışlı küre şeklindeki tünelin içinde görülen beyaz hatlar üzerinde seyahat ediyorlar. Yanlış kullanıldıkları takdirde çok tehlikeli olabileceklerini için diğer portalların keşfedilmesini gerçekten istemiyorlar. Teknoloji son derece karmaşık.

Günümüz insanının portalları kullanmaya çalışması, bir çocuğun ateşle oynamasına benziyor. Ama onlar portalları kendilerine zarar gelmeyecek

şekilde kullanmayı biliyor. Daha yüksek boyutlardan gelenler portalları kullanmıyor çünkü onların seyahat etme biçimi çok daha farklı. Bana bunu söylediklerinde bedenlerinin titreşimini yükseltip düşürerek seyahat ediyor olabileceklerini düşündüm. Çünkü ET'lerin bir boyuttan diğerine seyahat etme yöntemlerinden biri de bu. Uzay araçlarının titreşim düzeyini değiştiriyorlar. O yüzden burada bundan bahsediyor olabilirler. Söylenene göre pek çok kişi vorteksin bulunduğu yeri hissedebilir, hatta onu görebilir ama ona giremez ya da onu etkileyemez. Onların deyimiyle, "Evren eninde sonunda kendi işini görür."

Biz bu kavrama insanların moleküllerine ayrılıp başka bir yerde yeniden bir araya geldiği popüler TV dizisi Uzay Yolu'ndan aşinayız.

PHILADELPHIA DENEYİ

Geçmişe ve geleceğe götüren zaman portalları fikri, İkinci Dünya Savaşı sırasında devletimiz tarafından gerçekleştirildiği iddia edilen gizemli Philadelphia deneyini aklıma getirmişti. Böyle bir deneyi ısrarla inkâr etmelerine rağmen bir geminin mürettebatıyla birlikte yok olup başka bir yerde tekrar belirmesini sağladıkları hikâyesi yayılmaya devam etmişti. Bence inkâr etmelerinin nedenlerinden biri (ki bu zaten gizli bir projeydi) deneyin felaketle sonuçlanması olabilirdi. Mürettebattan bazıları portala girer girmez kaybolmuş, diğerleriyse yarısı portalın içinde yarısı dışında kalan metal geminin içinde hapsolmuştu. Bununla ilgili bir şeyler söyleyebilir mi, görmek istedim. Bunu doğrulayıp doğrulamayacağını merak ediyordum. Bu sorunun sorulabileceği ideal kişi oymuş gibi görünüyordu.

S: Bu, o zaman portallarından biriyle gerçekleştirilmişti ve bu deneyde

kullanılan vorteks hâlâ açık. O yüzden zamanda yolculuk yapmakta onu kullanabiliyorlar. Philadelphia Deneyi'ni gerçekleştirmeleri için gereken teknolojiyi onlara uzaylılar verdi.

D: Ama deney başarılı olmadı, değil mi?

S: Aslında oldu. Ama bunu nasıl kontrol edeceklerini bilmediklerinden deneyi durdurmaları gerekti. İki vorteksin birleşmesini planlamamışlardı. Geminin bir vorteksten geçip başlangıç noktasından geri geleceğini sanmışlardı. Ama iki vorteks birleşti ve gemi diğer vorteksten çıktı.

D: Gemideki insanların fiziksel ve zihinsel olarak etkilendiklerini duymuştum. Neden öyle oldu?

S: Çünkü hiperuzay sıçraması gerçekleştiğinde farklı bir boyutta bulunan bir yere gittiler. Ve bunu yaptıklarında formlarını ve bedenlerini yitirdiler. Gözden kayboldular. Ve geriye sıçrama yapıldığında ne yazık ki bazılarının formları geri gelse de kendileri takılı kaldı.

D: Peki gemi katı kaldı mı yoksa o da mı ayrıldı?

S: Fiziksel gemi de moleküllerine ayrıldı.

D: Yani vorteksten geçerken geminin tamamı moleküllerine ayrıldı. Özellikle de içinden geçtiği vorteks, diğer vorteksle birleşirken. Ve geri getirilirken olması gerektiği gibi, bütünüyle geri gelmedi.

S: Yani, aslında geldi. Ama mesele şu ki geri geldiğinde hepsi birlikte geldi. O yüzden o noktada değişim geçiren insanlar maddeye takılı kaldı. Bir değişim gerçekleşti ama o değişimi kişinin başlangıçta bulunduğu noktada tutmayı bilemediler.

Başka bir deyişle kişiyi başladığı noktaya geri getirmeyi bilememişlerdi. Ama gemi, kişinin geminin fiziksel yapısında takılı kalacağı kadar da değişim göstermişti.

D: Geminin titreşim hızından mı bahsediyorsun?

S: Ve eski haline geri gelmesinden.

D: Eski titreşim hızına dönmedi mi yani?

S: Aynı hıza göndü. Ama artık zamanda aynı noktada değildi. Yolculuğun başında ayrıldıkları aynı noktada değildi. Kritik nokta bu.

D: O yüzden madde birbirine girdi. Böyle de denebilir mi? (Evet) Bazı insanların ortadan kaybolduğunu da söylediler.

S: Onlar eski hallerine geri gelemediler. Uzayda kayboldular ve canlı çıkmadılar.

D: Bu ilk denemelerinden biri miydi?

S: Hayır, bundan başka denemeleri de olmuştu. Ama bu onların ilk insanlı denemesiydi. Önce objelerle denemişlerdi. Objelerle ve hayvanlarla.

D: Philadelphia Deneyi'nden sonra da denemelerine devam ettiler mi?

S: Hayır. O denemeden sonra devam etmediler çünkü insanla ilgili konuyu nasıl kontrol edebileceklerini bilmiyorlardı. Ama zaman tüneliyle denemeler yapmayı sürdürdüler. Vortekslerle. Bir daha objelerle insanları birlikte kullanmadılar. Onlara daha fazla teknoloji sunuldu ve böylece bu tünelden insanları doğrudan gönderebildiler. Ama bir şeyin içinde göndermediler.

D: Yani maddeyle birbirine girme sorununu böyle çözdüler.

S: Evet. Ama bunu yaparken kişiyi tam olarak aynı yere geri getirdiklerinden emin olmaları gerekiyor – sanırım – iki dakika önceye ki eski hallerine geri dönebilsinler. Artık bu konuda hayli başarılılar.

* * *

Başka bir danışanım da gelecekten gelen zaman yolcularından söz etti. Bu

o seansın sadece bir bölümü.

L: Linda da gelecekten, 23. yüzyıldan varlıklarla çalışıyor. Zamanda nasıl yolculuk yapabileceklerini bildiklerini keşfettiler. Ve geçmişe ya da geleceğe gitmekte zamandaki belirli dayanak noktalarının önemli olduğunu da. Onlar belirli ölçüde doğru motivasyonlarla hareket ediyorlar ama daha iyi bir teşekkül olmalarına rağmen… daha "insan"lar. Evrimlerinde tamamen ışığa geçmiş değiller. Geri geldiler. Linda'yı da öyle buldular, zamandaki dayanak noktalarını takip ederek. Ve sahip olduklarından daha iyi bir gelecek yaratmak için hem onunla ve hem de başkalarıyla çalışmayı sürdürüyorlar.

D: Kendi zamanları için mi?

L: Evet. Geleceğe taşınan bazı sorunları minimize etmeyi denemek için.

D: Ama bu geleceklerini değiştirmez mi?

L: Değiştirdi bile. Ve geleceğin farklı değişkenlerini görebilmek ve oradan sağ salim çıkabilmek konusunda farklı kaynaklardan gelen öğretiler sayesinde çok bilgililer. Ve bu konuda çok dikkatli davranıyorlar. Zamanda yolculuk yapanlar toplumun diğer üyeleri kadar kendi zamanlarına bağlı değiller.

Bu konunun doğurduğu sorulardan biri, geleceğin çok değişmesi durumunda bazı insanların doğmayabileceği. Ama varlık, böyle bir şeyin yaşanmaması için çok dikkatli davrandıklarını söyledi.

D: Benim de düşündüğüm buydu. Bazı insanların artık var olmayabileceği teorisiydi.

L: Evet. Böyle bağlantıların söz konusu olmadığından emin olmak için çok

dikkatli davrandıklarını söylüyor. Ama biz onun geleceği çok iyi ve pozitif yönde değiştirdiğini doğrulayabiliriz.

* * *

Eşzamanlı yaşamlar kavramıyla daha uyumlu olan farklı türden bir zaman yolcusuyla da karşılaştım. 2003'te bir adam özel bir seans için Denver'dan gelmişti. Başka saygın hipnozcularla da birkaç hipnoz denemesi olmuştu ama hiçbiri başarılı olmamıştı. Bilinçaltının bilgiyi ortaya çıkarmakta tereddüt ettiği durumlarda bu çok yaşanır. Bilinçaltının hipnozcuya güvenmesi ve onunla dostane bir ilişki kurması gerekir. Bilgi ortaya çıktığı zaman bilinçaltının neden böyle davrandığını anladık çünkü ortaya çıkan bilgiler herkesle paylaşılabilecek türden değildi. Ama ben uzun zamandır bu alanda çalışmalar yaptığım ve benzer vakalarla çok karşılaştığım için duyduklarım beni hiç de şaşırtmadı.

Danışanım geçmişten bir sahneye gitti ama o sahneyi yaşayan biri gibi değil de daha çok bir gözlemci ya da oradan geçmekte olan bir ziyaretçi gibiydi. İşinin bilgi toplamak için farklı yerlere gitmek olduğunu söyledi. Kendisi bir kâşifti ve bir yerde çok uzun süre kalmıyordu. Bir süre sonra sıkıcı bulduğu için daha fazla orada, yani geçmişte kalmak istemediğini söyledi. Geleceğe gitmek istiyordu. En rahat ettiği yer orasıydı. Evi orasıydı. Birkaç büyük bina bulunan bir şehir tarif etti. Burada çoğunlukla evler vardı ve her şey mükemmeldi. Aşırı kalabalık, çevre kirliliği ya da herhangi negatif bir şey yoktu. Burası bunların hepsinden temizlenmişti. Evlerinde, onlara istedikleri her şeyi temin eden makineler vardı. Yiyecekleri şeyler bile onlar için temin ediliyordu. Onun görevi bilgi toplamak ve topladığı bilgileri başkalarına öğretmekti. Bilginin özümsendiği ve başkalarıyla paylaşıldığı

merkezi bir yer vardı. Bulunduğu zamandan geçmişteki farklı dönemlere yolculuk yapması gerekiyordu. Gittiği farklı dönemlerde dikkat çekmemek için kendine otomatik olarak o döneme uygun bir beden yaratıyordu. Ardından topladığı ya da gözlemleri sonucu edindiği bilgileri kendi dönemine getiriyordu. Gittiği farklı zamanlar aynı anda yaşandığı için zamanda yolculuk yapmak onun için zor olmuyormuş gibi görünüyordu. Şimdiki yaşamındaki görevi de öğrenebileceği kadar öğrenmek ve edinebileceği kadar bilgi edinmekti. Belli ki şimdiki yaşamında öğrendiği bilgiler de onun zamanda yolculuk yapan parçası tarafından kullanılıyordu ve gelecekteki o merkezi eğitim yerine götürülüyordu. Gelecekteki evini özlüyordu çünkü orası çok farklı ve mükemmeldi. Bu zamanla arasında dağlar kadar fark vardı.

Yaşamı boyunca kendini evinde hissetmemişti. Aslında anne babasının çocuğu değilmiş gibi hissetmişti. Dünya'ya ait hissetmeyenlerden, burası sanki gerçek "evi" değilmiş gibi hissedenlerden bunu defalarca duydum. Bu sıra dışı regresyon da bu hislerin nedenini ve hislerinde haklı olabileceğini açıklamaya yardımcı olmuştu. Bu da bir Zaman Yolcusu, bilgi toplayan bir gözlemci vakasıydı. Bazıları ona "şekil değiştiren" de diyebilir. Öyleyse bile genel olarak müdahale etmesine izin verilmeyen genel bir gözlemci türünden bir şekil değiştirendi. Ayrıca kendisi hiç evlenmemişti ve çocuğu yoktu. Bu tipler karma yaratacağı ve bu Dünya ile (hatta görünüşe bakılırsa bu zaman ile) aralarında bir bağ yaratacağı için insanlarla böyle bağlar kurmak istemezler. Bilgi toplamaya devam edebilmeli ve görevlerini tamamlayıp gerçek evlerine geri dönebilmelidirler.

* * *

Özel seanslarımdan bir başkasında bir adam Mısır gibi görünen ama bence çok daha eski bir uygarlık olan (ya da belki başka bir gezegen olan) bir yerdeki bir geçmiş yaşamına gitti. Köpek yüzlü, cılız varlıklar (belki maskeler) vardı. Yasak olan bir şey yapmıştı (belki enerjinin kötüye kullanılması) ve cezalandırılıyordu. Onu bir zaman portalından gönderdiler. Portal, bir kapı gibi büyük siyah bir boşluğa benziyordu. Bu tek yönlü bir portaldı. Ondan geri dönemezdi. Kendini çorak, sürekli gece yarısı yaşanan, cansız bir gezegende buldu. Gezegende tuhaf görünümlü bazı yapılar (çoklu piramitler şeklinde) vardı ama onlar da boştu. Hiçbir şey tüketmesine gerek yoktu. Hayatının geri kalanını orada geçirdi. Yalnızlık ve dışlanmışlıktan tükenip gittiği bir yaşam sürdü. Sonunda zihni yalnızlığa karşı duyarsızlaştı. Bu yaşamdan ayrılacağı zaman geldiğinde mutlu olduğunu söylemeye herhalde gerek yok. Hapishanelere ne kadar mükemmel ama ne kadar korkunç bir alternatif!

Çalışmalarımda Atlantis'te yaşayan bazı bilim insanlarının bir solucan deliği ya da portal aracılığıyla uzaydaki başka dünyalara gidebildiğini de öğrendim. Yol boyunca birçok tünel ya da çıkış bulunduğundan, geldikleri laboratuvara dönüş yolunu bulabilmek için her iki çıkışa da işaretler bırakmaları gerekiyordu. Bu şekilde seyahat edebilmeleriyle bir bağlantısı olan bir yüzükleri de vardı.

* * *

Adına "Marie" diyeceğim bir kadın benimle yazışmaya başlamıştı ve bir dahaki Avustralya seyahatimde Avustralya'nın ortasındaki küçük bir kasabaya gelmemi istemişti. Kitaplarımı okuduktan sonra UFO araştırmalarına olan merakımı öğrenmişti. Söylediğine göre gelmemi istediği

2000 kişilik kasaba bir UFO koridoru üzerine kuruluymuş gibi görünüyordu. Gökyüzünde yıllardır sıra dışı ışıklar ve objeler gözlemleniyordu. Bu nazik insanların hayatlarının meraklı kişiler yüzünden altüst olmasını istemediğim için kasabanın yerini ya da ismini paylaşmamayı kabul ettim. Marie kasabanın dışındaki 1000 dönümlük çiftliğine de uğramamı istiyordu çünkü orada bana göstermek istediği bir portal da vardı. 2001'deki bir sonraki Avustralya seyahatimde farklı şehirlerde gerçekleşen fuarlar ve konuşmalarımın arasında o kasabaya da gidecek şekilde ayarlamalarımı yaptım. Küçük bir uçakla en yakındaki havalimanına uçtuk ve bir saatten fazla süren bir araba yolculuğundan sonra kasabaya ulaştık. Burası son derece izole, tepeler ve ağaçlar arasına gizlenmiş, rengarenk bir sürü yabani papağının etrafta uçuştuğu bir yerdi.

Bu kasabaya gelmek, zamanda yolculuk yaparak 1880'lerin Vahşi Batısı'na gelmek gibiydi. Sırt çantalı gezginlerin kaldığı bir kulübede iki gece geçirecektik. Eski filmleri andıran eski bir dükkânda bir konuşma yapacaktım. Kasaba halkı konuşma için dükkâna gelirken kadınlar da konuşma sonrasında gerçekleşecek açık büfe yemek için evden kendi yaptıkları yemekleri getirdiler. Hava soğuktu ve ısınabilmek için dükkândaki eski göbekli sobaya iyice sokulmuştum. Beni 90 yaşlarındaki resmi bir tarihçi ve kayıt tutucu kadınla tanıştırdılar. Yıllardır gerçekleşen sıra dışı olayların ve yapılan gözlemlerin detaylı kayıtlarını tutmuştu. Başta çekinen bazı insanların bile daha sonra gözlemlerini anlatmaya başladıkları muhteşem bir akşamdı. Başta çekinmelerinin nedeni alay edilmekten korkmalarıydı. İnsanlardan birkaçı Marie'nin arazisinde bir portal bulunduğunu ve 1997'de gerçekleşen sıra dışı olayı doğruladı.

Gece olduğunda orada neden bu kadar gözlem yapılmış olduğunu anlamak kolaylaştı. Burası çok izole bir yerdi ve şehir ışıkları gibi yoğun ışıklar

bulunmadığı için gökyüzü cam gibi netti. Yıldızlar çok büyük ve yoğun bir şekilde görünüyordu. Fark ettiğim bir tuhaf şey, Orion takımyıldızının baş aşağı görünüyor olmasıydı. Ki güney yarımkürede olduğum için böyle görünmesi sanırım normaldi.

Bu kitabı tamamlamaya çalıştığım sırada Marie'yi aradım ve bana olayı anlattığı bir e-posta göndermesini istedim. Sadece hafızama güvenmek istemiyordum. Olayı mümkün olduğunca doğru bir şekilde aktarmalıydım. Marie bunun sorun olmadığını çünkü olay gerçekleştikten hemen sonra her şeyi yazıya dökmüş olduğunu söyledi.

* * *

Marie, benim başka bir boyuta açılan bir modern çağ portalının aktive edilmesi olarak değerlendirdiğim olayı şöyle anlatıyor:

"Damla" Işık Patlaması – Haziran ya da Temmuz 1997.

Evden bir ya da iki dakikalık yürüme mesafesinde, bizim "Damla" diye adlandırdığımız, 50 metre yüksekliğinde çok güzel bir şelale bulunuyor. Birkaç gündür yağmur yağdığı için şelale gür bir şekilde akıyordu. Akşam 5'ten biraz önce yağmur dindi ve ortalık puslandı. Dereden gelen bir gürleme sesi duyunca gidip suya yuvarlanan şeyin ne olduğunu görmek istedim. Şelalenin iri bir kaya parçasını ya da kökünden sökülmüş bir ağacı sürüklediğini düşünmüştüm. Ses bir şimşeği de andırıyordu ama gökyüzünden değil, dereden geliyordu.

Yolu neredeyse yarılamış ve şelaleyi gördüğüm bir noktaya varmıştım ki çok daha yüksek bir gürültü daha koptu ve ardından şelalenin dibinden yayılarak yukarı, gökyüzüne doğru yükselen ve neredeyse bana kadar ulaşan

– 75-80 metre öteme kadar gelen - altın sarısı, pembe ve beyaz renkte bir ışık patlaması oldu. O anda kafamın içinde sol taraftan gelen bir ses “Geri dön! Daha fazla yaklaşma! Hemen geri dön!” dedi. Ben de, “Tamam tamam, gidiyorum!” dedim ve arkamı dönüp hızla eve doğru yürüdüm. Hava sanki elektrik yüklü gibiydi ve çatırdıyordu. O ışık patlaması hayatımda gördüğüm en acayip şeydi. Çok güzeldi; yumuşak bir pembe ve parlak bir altın sarısı ve beyaz. Patlamanın kapsadığı alan 100 metre çapında, belki daha fazlaydı ve neredeyse benim bulunduğum yere kadar ulaşıyordu. Yüksekliği ne kadardı bilmiyorum çünkü patlamayla renk değiştiren sisten ötürü net olarak göremedim.

Gürleme ve patlama çok yüksek sesli ve ürkütücü olmasına rağmen gerçekten de çok özel bir şey deneyimlediğimi biliyordum. Kocam kasabaya inmişti ve olanları anlatmak için onu aradım ama hatta çok fazla çatırdama ve hışırtı olduğu için çok kısa konuşabildik.

Güney yönündeki bir vadide yaşayan bir arkadaşım o akşam beni aradı. Akşam saat 5 gibi bizim yaşadığımız yeri gören bir pencereden dışarı baktığını ve tepelerden bize doğru gelen çok güzel bir pembe ve altın rengi bulut gördüğünü söyledi. Gördüğü şeyi, “İncil’den bir sahne gibiydi – üzerinde meleklerin oturmasını beklediğin türden bir buluttu” diye tarif etti. Ardından bir gürültü ve patlama sesi duymuş ve sütun gibi altın rengi/pembe bir ışığın yere doğru çaktığını görmüştü. “Ama şimşek gibi görünmüyordu. Çok acayip.”

Ertesi gün kuzey yönündeki bir vadide yaşayan başka bir tanıdık, “Senin orada ne yapıyorsun Marie sen?” dedi. Ardından çok güzel altın rengi ve pembe bir bulutun patlayarak şimşekten farklı olarak bir sütun gibi indiğini gördüğünü söyledi. Gördüğü şey, şimdiye kadar gördüğü fırtına bulutlarından çok farklıydı.

İki gece sonra yatağa yatmış, hâlâ o gün gördüğüm şeyi düşünüyordum. İsa'ya dua etmeye ve o gün ne olduğunu anlamam için bana yardımcı olabilir mi diye sormaya karar verdim. Zihnimde anında J.J. Hurtak'ın yazdığı The Keys of Enoch (Hanok'un Anahtarları) kitabının görüntüsü belirdi ve bir ses, "Sayfa 221" dedi. Şaşkınlıkla yattığım yerde öylece kalakaldım. Sonra ses, "Sen gerçekten şüpheci birisin Marie. Sayfa 221!" dedi. Tabii ki kalktım ve 221. sayfaya baktım. Şunlar yazıyordu:

"Böylece Işığın Merkabah taşıtları gezegenimize iner, indikleri yerde bir ışık tarlası açılır ve Manyetik uzay-zaman tarlalarının kontrollü bir biçimde üst üste binmesiyle 'tamamen ışık olan varlıklar' iner.

Bu 'tamamen ışık olan bedenler' yapay zaman sıçraması bölgeleri aracılığıyla gelirler ve Dünya yüzeyine inerler. Ve bu, antik çağ insanlarının gördüklerini 'gözlerinin önünde bir bulut sütununun yükselmesi' olarak anlattıkları şeydir."

Bu muhteşem olaya tanıklık etmek ve bana şüpheci olduğumun söylenmesiyle gelen o nazik itekleme her şeye bakışımı değiştirdi. Artık şüpheci değilim – sadece daha fazlasını anlayabilmek istiyorum!

İşte böyle Dolores. Umarım olayı açık ve net bir şekilde tarif edebilmişimdir. O anda hissettiğimiz duyguları aktaramamamız çok yazık. Eminim bundan çok keyif alırdın.

Marie'nin gözlerden ırak harika evini ziyaret ettiğimde Marie beni olayın gerçekleştiği yere götürdü. Elbette orada bir portal olduğuna dair bir iz yoktu artık. Tek gördüğüm, dağın kenarından çağlayarak derin bir oyuğa dökülen çok güzel bir şelaleydi. Ama bu görüntü de bir portalın başka bir boyuta açılırken nasıl göründüğünün tarifine uyuyordu. Bekçiler o gün hiçbir şeyden haberi olmayan bir insanın portala çok yaklaşmadığından emin olmak için

gerçekten de işbaşındaymış. Yoksa dedikleri gibi, ortaya çıkan enerji bir insanın matrisini tamamen yok ederdi. Marie bu tuhaf olayın gerçekten yaşandığından emindi ama vadinin diğer taraflarında oturan arkadaşlarının da olayı doğrulaması çok iyi olmuştu.

* * *

Radyo programlarında konuşma yaptığım zaman genellikle sonrasında dinleyicilerden mektuplar alırım (hem normal hem de e-posta olarak). Özellikle de milyonlarca dinleyicisi olan Art Bell şovunda konuştuğum zaman. Bir günde yüzlerce e-posta aldığımız olur. Yazanların çoğu bana başlarından geçen ve deli olduklarının düşünülmesinden korktukları için başkalarına anlatamadıkları hikâyeleri anlatmak istiyor. Benzer hikâyeleri başkalarından da duyduğumu ve yaşadıklarını onlara açıklamaya çalışacak kadar iyi anladığımı görmek onlara iyi geliyor. En azından bu garip deneyimleri sadece kendilerinin yaşamadığını görüyorlar. Bu deneyimlerden bazılarına getirebildiğim tek açıklama, etrafımızı saran farklı boyutlar arasında yolculuk yaptıkları ihtimali oluyor.

Örneğin bir adam, bir gece Florida'da deniz kıyısındaki bir otoyolda arabayla gitmekte olduğunu yazmıştı. Otoyolun yeri uzun zaman önce değiştirilmişti ve artık küçük kasabaların içinden geçmiyordu. Ama o gece kendini birden (aynı otoyolda) küçük bir kasabanın içinden geçerken bulmuştu. Kasabadaki evlerin dış ışıklarını ve kapalı olan işletmeleri görebiliyordu. Her şey terk edilmiş gibi görünüyordu ki küçük bir kasabanın gece öyle görünmesi normaldi. Beş dakika kadar sonra otoyolun tekrar genişlediğini ve sahilden giden eyaletler arası yola geri döndüğünü fark etmişti. Buna getirebildiğim tek açıklama kısa bir süreliğine zamanda geri

gitmiş olabileceği ve otoyolun kasabadan geçtiği boyuta girmiş olabileceğiydi.

* * *

Sıradaki olayı doğrudan, Ocak 2001'de aldığım e-postadan aktarıyorum. Bu olaya açıklama getirebilecek biri olursa umarım benimle irtibata geçer.

"Coast to Coast AM'deki programınızın bir bölümüne denk geldim ve anlattıklarınızı çok ilginç bulduğum için sizinle irtibata geçmek istedim. Geçen Eylül (2000) 2 ya da 3 gün boyunca çok garip şeyler deneyimledim. Her şey, yürüyerek yaşadığım yerdeki yerel havalimanından geçtiğim sırada başladı. Bir yolcu uçağının havalimanından kalktığını gördüğümde gündüz saatleriydi. Birkaç dakika sonra bir Lear jeti havalandı ve pistten yükselirken havada birkaç defa ileri geri gitti. Afallamış bir şekilde kalakaldım çünkü bir jetin geri gidemeyeceğini biliyorum. Birkaç dakika sonra başka bir Lear jeti kalkışa geçti ve yine aynı şey oldu. Ya da o aynı jet miydi? Ardından yoldaki arabaların da aynı şeyi yaptığını fark ettim. Yolda ileri gitmek yerine ileri geri hareket ediyorlardı. Gökyüzündeki bulutların da aynı şeyi yaptığını fark ettim. Gece yürüyüşe çıktım ve kapanmış olan birkaç işletmenin önünden geçtim. Kapanmış olmalarına rağmen içeride dolaşan insanlar gördüm ama onlar da oraya aitmiş gibi görünmüyorlardı çünkü üzerlerinde 50-60 yıl öncesinin kıyafetleri vardı. Gerçek olması mümkün olmayan başka şeyler de gördüm. Ne olmuş olabileceğine dair bir fikriniz var mı? Ben çok şüpheci bir insanım ve gördüklerime inanamıyorum."

Benim verdiğim yanıt: "Çok ilginç olan deneyimlerinizi paylaştığınız için teşekkürler. Şüpheci olsanız bile kendi gözlerinizle gördüğünüz şeyi inkâr edemiyorsunuz. Sizin yaşadığınızla tam olarak aynı olan bir fenomen duymadım ama öğrendiğim ve kitaplarımda yazdığım bilgilere dayanarak bir tahmin yürütmeye çalışabilirim. Dışarıda hayal edebileceğimizden de fazla

garip olay gerçekleşiyor. O yüzden henüz araştırmadığım birçok olay olduğunun farkındayım. Anlattıklarınızdan sanki bir zaman sıçramasının içine girer gibi olmuşsunuz ama farklı bir zamana tam olarak geçmemişsiniz gibi anlıyorum. Ayrıca insanlar sık sık farklı boyutlar arasında gidip gelirler ama ortam birbirine çok benzer göründüğü için bunun farkında olmazlar. Gördüğünüz şeyler ileri geri gittikleri için boyutlar arasındaki sınır tam olarak sabitlenememiş olabilir. Kendini birden başka bir dönemde bulup o döneme ait giysiler içindeki insanlarla etkileşime geçen insanlar duymuştum. Bu insanlar çoğu zaman aynı yeri bulmak için bu olayı yaşadıkları yere geri dönüyorlar ama ya oranın artık var olmadığını ya da çok eskimiş, köhne bir hâl almış olduğunu görüyorlar. Bu tarz olaylarda garip bulduğum şeylerden biri, gidilen dönemdeki insanların etkileşime geçtikleri gelecekten gelen kişiyi yadırgamamaları. Normal hayatlarına devam ediyorlarmış gibi görünüyorlar. Bunlar size yardımcı olur mu bilemiyorum ama aklıma gelenler bunlar. Belki de boyutlar arasında gidip gelmeye çalışıyordunuz ama boyutlar sabitlenmiş halde değildi. Yoksa başka bir boyuta geçer ama etrafta bir değişiklik fark etmezdiniz. Aynı anda iki yerde birden bulunduklarını söyleyen insanlar bile oldu. Onları gören ve onlarla konuşan insanlar tarafından da bu doğrulandı. O yüzden kim bilebilir? Bazen düzenli olarak gerçekleşen bu garip zaman sıçrayışlarının farkında olmamamız daha iyi. Küçük ölümlü beynimiz için fazlasıyla kafa karıştırıcı olabiliyorlar çünkü.”

* * *

Sıradaki e-posta daha da tuhaf. Ama bu sefer sıra dışı bir şeyin gerçekleştiğine dair fiziksel kanıtlar bulunuyor.

Geçen gece Coast to Coast programındaki muhteşem röportajınızı dinleme

şansına eriştim ama yaşanan bir şey üç dinleyicinizi hayrete düşürdü. O yüzden size yazıyorum. Elimden geldiğince kısa anlatacak olursam, üçümüzde de Reel Talk radyo/kayıt cihazından var ve kayıt için önden programlanabilen bu cihaz ¼ hızında kayıt alıyor. Bu cihazı sadece Coast to Coast programını kaydedebilmek için almıştık çünkü gece geç vakte kadar oturamıyoruz. (Program genellikle gece 12'de başlayıp sabah 4'e kadar sürüyor.) Üçümüz de radyo/kayıt cihazımızı Nashville Tennessee'den yayın yapan aynı istasyona ayarlıyoruz. Programı yayınlayan tek istasyon o. Birbirimizden biraz uzakta yaşıyoruz ve Nashville'e de epey uzağız ama WWTN 100.000 vat gücünde yayın yapan bir istasyon. Ertesi gün programınızı dinlemek istediğimde kayıt cihazının dört saat boyunca bir spor müsabakasını kaydetmiş olduğunu üzülerek gördüm. Arkadaşlarımdan birininki de öyleydi. İstasyonu aradığımda bana bundan sonra Coast to Coast programını yayınlamayacaklarını söylediler. Formatlarını değiştiriyorlardı ve ne kadar karşı çıkan olsa da umurlarında değilmiş gibi görünüyordu. Ama asıl BÜYÜK gizem şu: üçümüzden diğerinin cihazı röportajınızın tümünü kaydetmişti! Üçümüzün radyosunun da aynı yayınını aldığını biliyoruz çünkü program boyunca aramak isteyenler için aynı telefon numaraları birkaç kez verildi. Hepimiz aynı istasyonu dinliyorduk ama farklı yayınlar almıştık. Mesleklerinden ötürü radyo yayınları konusunda bilgi sahibi olan birkaç kişiyle konuştum (o alanda eğitim almış olan eski devlet çalışanlarıydı bunlar) ve bana böyle bir şeyin mümkün olmadığını söylediler. İyi ki böyle bir şey oldu çünkü söyleyeceklerinizi dinlemeyi çok istiyorduk. Size sorum şu: bu olaya getirebileceğiniz bir açıklama var mı? Benim aklıma paralel evrenler fenomeniyle ilişkili olabileceği geldi. Duruma uyan tek açıklama bu gibi. Bu konuya ışık tutabilecek içgörülerinize açığız. PS: Nedense WWTN Coast to Coast'u yayınlamaya tekrar başladı ve tabii ki buna çok memnun

olduk! Biz o program sayesinde evrenle temas kuruyoruz.”

Verdiğim yanıtın bir kısmı: “Seanslarım sırasında kayıt cihazımın başına açıklaması olmayan tuhaf şeyler geldiği çok oldu. Statik, garip sesler, hızlanma ve yavaşlama, ses üstüne binen sesler ve bunun gibi normalde elektronik cihazlarda olmaması gereken şeyler. Bunlar yaşanırken çoğu zaman birden fazla kayıt cihazı çalışır halde bulunuyordu ve hepsi de aynı şeyden etkilenmiş oluyordu. Telefonlarda da benzer garip etkiler yaşadım. Ama sizin anlattığınız gibi bir şeyi ilk defa duyuyorum. Boyutlarla ilgili olabileceği konusunda haklı olabilirsiniz. Bu olabilecek en iyi açıklamalardan biri olur. Belki de spor müsabakasını yayınlayan istasyon paralel evrendekiydi. İşin içinde üç kişi olmasına sevindim. Çünkü bu yaşadığınız şeyin gerçek olduğunu kanıtlıyor.”

Birkaç hafta sonra Memphis’teki Unity Kilisesi’nde bir konuşma yaptım ve bu olayı yaşayan üç hanımın benimle tanışmak için Nashville’den oraya geldiklerini görünce çok şaşırdım. Olayın gerçekten yaşanmış bir olay olduğunu bana göstermek istemişlerdi ve kanıt olarak ellerinde sözünü ettikleri kasetler de vardı. Üçü de karşılaşabileceğiniz en normal kadınlardı. Ben doğruyu söylediklerine ikna olmuş durumdayım. Yine, içinizden bu olaya bir açıklama getirebilecek biri varsa, sizden haber almayı çok isterim.

* * *

İsa ve Esseniler adlı kitabımda İsa, insanların daha rahat anlayabilmesi için doğadan benzetme yaparak reenkarnasyon ve farklı boyutlara şöyle bir örnek vermişti:

“Başka bir bitkiyi örnek verdi. (Bir soğan gibi) Pek çok katmandan oluşan bir bitkiyi. Bunun var olan farklı planları gösterdiğini söylüyor. Bitkinin

ortasında katmanların çok ince ve birbirine yakın olduğuna dikkat çekiyor. Her bir katmanın farklı bir varoluş planı olduğunu varsayacak olursak, en küçük ve en kısıtlı halde bulunan orta kısmın fiziksel dünyamıza benzediğini görürüz. Planlar arasında yukarı ve dışa doğru seyahat ederken her bir planda ufkumuz biraz daha genişler ve daha fazlasını görmemiz ve anlamamız mümkün olur.”

O sırada İsa’nın etrafında bulunan insanlar acaba onun bu benzetmeyle (ya da örnekle) açıklamaya çalıştığı şeyin daha derin anlamlarını kavrayabilmişler midir, merak ediyorum. Belki de havarilere çok karmaşık gelmiştir. Ama ne olursa olsun bu açıklama, İsa’nın hayatın ve evrenin daha derin anlamlarına vâkıf olduğunu gösteriyor.

* * *

Seanslarım sırasında gerçekleşen zaman ve boyutlarla ilgili diğer garip olaylardan bazıları bu kitap boyunca aralara serpiştirilmiştir.

7. KISIM

ENERJİ VARLIKLAR
VE YARATAN VARLIKLAR

BÖLÜM 22

GİZEMLER

Bu ilk bölüm, Birinci Kitap'ta bulunan Dünya gizemleriyle ilgili bölümün devamı niteliğinde. Buradaki bilgilere bir kitapta yer vermeden önce birkaç şeyi netleştirmek istiyordum. Bunlar 1990'ların sonunda edindiğim bilgilerdi. Bir kısmı pek çok kitabımda adı geçen Phil isimli genç adamdan gelmişti. Phil, transa derinlemesine girebildiği ve bilinçli zihnini tamamen devre dışı bırakabildiği için sorularımıza yanıt alırken zihni araya girmiyordu. Onunla ne zaman seans yapsak yeni, sıra dışı ve çok kıymetli bilgiler edinebiliyorduk.

GÜNEŞ SİSTEMİMİZ

D: Bir keresinde bana şu anda güneş sistemimizde bizim aşina olduğumuz anlamda yaşam bulunmadığını söylemiştiniz.

Phil: Bu doğru. İnsan yaşamı yok, yoksa yaşam yok değil. Çünkü diğer gezegenlerdeki atmosfer şu anda bu gezegende bilinen anlamda insan yaşamını destekleyecek yapıda değil. Ancak bu ruh formu, hatta daha ileri düzey türde bir fiziksel form gibi başka formlarda yaşamların olmadığı anlamına gelmiyor.

D: Bana eskiden Mars'ta yaşam olduğu söylenmişti. Orada insanımsı

varlıklardan oluşan bir uygarlık varmış. Bu doğru mu?

P: Gerçekten de öyle ve yakında gezegeninizin de bunun farkına varması sağlanacak. Meteorların mikroskobik olarak incelenmesiyle bu ufaktan sezdirilmişti. Bu bilgi bilinçte muazzam bir değişim anlamına geldiği için uygarlığınıza dikkatle, kaşık kaşık yedirilmesi gerekiyor. Aslında onlar sizin uygarlığınızın ve bildiğiniz anlamda Dünya yaşamının ataları. Yaşam formları her iki gezegende de eşzamanlı gelişmişti. Ancak Mars gezegeni, çok daha farklı bir ekolojik ve jeolojik kadere sahip olan kardeş gezegeninden çok daha uzun zaman önce istikrarlı ve verimli bir hale gelmişti. Mars duruldu ve Dünya'dan çok daha çabuk yaşanır hale geldi. O nedenle tohumlama Mars'ta Dünya gezegeninden çok daha hızlı ve erken başladı.

Dünya gezegeninin ilk yaşam formlarıyla tohumlanması hikâyesi Bahçenin Koruyucuları kitabımda anlatıldı ve The Custodians'da da devam etti. Bu, güneş sistemimizde tohumlanan tek gezegenin Dünya olmadığını ancak diğer gezegenlerin zamanla yaşamsız hale gelmesine neden olan bir şeyin gerçekleşmiş olması gerektiğini gösteriyordu.

D: Mars'ta yaşamın yok olmasına neden olan ne oldu?

P: O dünyanın yönetiminin ve havayı değiştirmelerini sağlayan farklı tür teknolojilerin kullanımının kimin kontrolünde olması gerektiğine dair farklı görüşler söz konusuydu. Amaçlarında ayrılık yaşadılar ve kendi atmosferik sistemlerini yok ettiler. Şu anda gezegeninizde tezahür etmekte olan beceriler, sizin de gezegeninizi yok etmenize sebep olabilir.

D: Bana yaşama dair kalıntıların Mars'ta halen bulunduğu da söylenmişti.

P: Gezegenin derinliklerinde kendi yaşam formlarını korumayı başaran yaşama dair öğeler var. Ancak bunlar sizin "insan" ya da insanımsı

diyeceğiniz türden yaşam formları değil. Onlar sizin bu gezegende izlediğiniz evrimsel yolunuzdan farklı bir yolda oldukları için biraz farklılar.

D: Bana Mars'ta yeraltı şehirleri olduğu ve yüzey yaşanmaz hale gelince gezegende yaşayanların bir kısmının oralara gittiği söylenmişti.

P: Şehir benzetmesi, koloni kavramına benzer biçimde kullanılabilir. Ancak biz buna sizin anladığınız şekliyle şehir demeyiz. Teknolojik anlamda daha çok termit (ak karınca) kolonisi gibiler, o sosyal yapıdalar. Varlıklar hem doğal yollarla oluşmuş hem de gezegenin içinde üretilmiş yapılarda yaşıyorlar.

D: Ayrıca bilim insanlarının sonunda Mars'a gidebildikleri zaman, orada yaşamın halen var olduğunu fark etmeyecekleri de söylenmişti. Farkına varmazlarmış.

P: Bilim insanları gerçekten Mars'a gidebildiklerinde ayaklarının altında yatanın dışında da pek çok yaşam formu olduğunun farkına varacaklar. O zamana kadar farkındalıkta bir artış olacak ve Mars'taki yaşam formları da sıradan yaşam formları olarak görülecek.

D: Hadi şimdi güneş sisteminin başka bir kısmına geçelim. Ben Jüpiter'e çok ilgi duyuyorum. Jüpiter'de görülen "Kırmızı Leke" fenomeni nedir? Teleskoplarımızla görülebiliyor.

P: Kırmızı Leke tabiri, sizin planınızda bir fırtınaya karşılık gelirdi. Sizin kendi varoluş planınızda gazlardan oluşan bir kasırga olarak algılayacağınız bir hava fenomenine. Ama aslında özünde çok daha yüksek bir gerçeklik planına dayanan bir fenomen bu. Bu fenomen için daha yüksek bir bakış açısından kullanılacak tabirler, bu bölgede pek çok farklı – form gibi ama ondan ayrı – farkındalık sahibi bireysel varlığın bulunduğunu gösterirdi. Aslında bu, daha yüksek planda bir yaşam formu

olarak tabir edilebilecek bir şehrin, daha düşük unsurlarının sizin düzeyinizde atmosferde bir bozulma formunda ifade bulması.

D: Bu bir fırtına ya da kasırgaysa bizim bildiğimiz kadarıyla öteden beri orada. Ve pek de değişim gösteriyormuş gibi görünmüyor. Ayrıca bir fırtınaysa devasa boyutta bir fırtına olmalı.

P: Bu evrende yaşamın, insan bilincinin farkında olmadığı pek çok farklı formda ifadesi var. Ancak kavrayabilmen için bunu canlı varlıklardan oluşan bir koloninin ifadesinin sizin farkındalık planınıza ulaşması ve daha düşük olan bu katmanda gözle görülebilir atmosfer koşulları şeklinde tezahür etmesi olarak tanımlayabiliriz. Başka bir planda kendisine karşılık gelen bir tezahürü olmayan farkındalık düzeyleri de var. Ancak sözünü ettiğimiz durumda, daha düşük planda da bir tezahür söz konusu. Öyle ki, daha yüksek varoluş planlarında bulunan bir uygarlık olan bu koloni, sizin düzeyinizde bir fırtına olarak iz bırakıyor.

D: Öyleyse Kırmızı Leke'nin aslında alternatif bir gerçeklikte bir grup insanın yaşadığı fiziksel bir şehir olduğunu söylemek istiyorsunuz. Ve bu şehrin bizim planımıza düşen gölgesi de bir fırtına olarak tezahür ediyor. Bu doğru bir benzetme oldu mu?

P: Biz bu kavramı sizin deyiminizle bir şehir olarak değil de, daha çok başka bir planda birlikte yaşayan bir virüs ya da bakteri kolonisi olarak tanımlayarak geliştirmeyi tercih ederiz. Ancak bu uygarlığı sizin anladığınız bağlamda teknolojik bir uygarlık olarak tanımlamayız.

D: Öyleyse bizim anladığımız şekliyle zeki varlıklar değiller.

P: Aslında durum hiç de öyle değil. Yüksek bir zekâya sahipler; sadece başka bir formda yaşıyorlar. Onların uygarlığının ifadesi inşa etmeyi ya da teknolojiyi içermiyor. Onlarınki son derece gelişmiş ve medeni bir uygarlık ama teknolojik değil.

D: Başka biri bana Jüpiter'in Dünya ile bağlantısının hayati önem taşıdığını söylemişti. Bu konuyla ilgili bilginiz var mı?

P: Güneş sisteminizde pek çok düzeyde birbirine bağımlılık söz konusu çünkü fiziksel denge tamamen her bir öğenin kendi dengesini korumasına bağlı. Basitçe söyleyecek olursak fiziksel planda herhangi bir gezegenin aniden yitirilmesi güneş sisteminin yerçekimsel dengesini tamamen bozar. Tabii ki bunun farkındalık düzeylerinde başka sonuçları da olur ve bir gezegenin yitirilmesi ya da değişmesi, tabii ki, diğer planları da etkiler.

D: Uzaylılar da Dünya ile ilgili olarak aynı şeyi söylüyor. Bizim Dünya'yı havaya uçurmamız gerektiğini çünkü bunun evrende ve diğer boyutlarda korkunç bir hasara yol açacağını söylüyorlar.

P: Bu doğru.

D: Galaksinin dengesini bozacağı için bizi gözlemleyenlerin böyle bir şeye izin vermeyeceğini duymuştum.

P: Bu doğru. Başka varoluş planlarında yaşayan bireylerin kendi uygarlıklarını ve sahip oldukları yaşam formlarını herhangi bir müdahaleden korumaya hakları var. Bu, cahil bir kültürün bilinmeyen bir tarafa karşı kimsenin haberi olmayan bir savaş açması gibi olurdu.

D: Ama onlar böyle şeylerin bizden daha çok farkında.

P: Bu doğru. Ve o nedenle uygarlıklarını azgın bir komşunun cehaletinden kaynaklanacak zararlardan korumak onların hakkı.

D: Asteroid kuşağının nasıl oluştuğunu biliyor musunuz peki?

P: Asteroid kuşağı eskiden bir gezegendi ve oradan geçmekte olan bir yıldızın yoluna çıkan bir meteorla çarpışması sonucu yok olmuştu. Çarpışma gezegenin parçalara ayrılmasına neden oldu. Gezegenin kendisinin, Güneş'in ve diğer gezegenlerin içsel güçleriyle öyle bir dağıldı ki adeta şekilsiz bir hal aldı ve eski yörüngesine parçacıklar ya da

asteroidler olarak yayıldı.

D: Orada bir grup insanın yaşamış olabileceğini ve kendilerini havaya uçurduklarını da duymuştum.

P: Bu doğru değil. Gerçekleşen çarpışma doğal bir fenomendi, belirli bir ırkın eliyle gerçekleşen bir şey değildi. Bu hikâyeler biraz da bilginin yanlış yorumlanması sonucu ortaya çıkıyor. Kasten uydurulduklarından değil, sadece bilgi yanlış yorumlandığından. Bu kanallıklar da nihai gerçekler değil, bu taşıtın aktardıkları da. Bu kanallıkta da potansiyel yanlışlıklar var. O yüzden tüm kanallıklara bu gerçeğin farkındalığıyla bakılmalı. Kanallıklar ancak taşıtın onları fiziksel olarak tercüme edebildiği ölçüde doğrudur ve yüzde 100 doğru bir biçimde aktarılmaları neredeyse imkânsızdır. Zira bu zaman diliminde, hatta bu planda örneği görülmemiş kavramlar ve fikirler bulunuyor. O nedenle bazı soruların cevabı, burada var olmayan kavramları gerektirebilir. O yüzden benzetmeler yapılması gerekir ki onlar da bütünüyle doğru olmayacaktır. Ancak bilginin ana fikri yine de tercüme edilebilecektir.

D: Bir insan aracılığıyla gelen her şeyde böyle sorunlar olabileceğini anlıyorum.

P: Bu birçok faktörden ötürü bilgileri tercüme edememekle ilgili bir mesele. Dediğimiz gibi, bunun bir bölümü, ihtiyaç duyulan kavramların bulunmamasından kaynaklanıyor.

* * *

GÜNEŞ

D: Güneş gerçekten sıcak mı?

Phil: Onda gerçekten sıcak olan bir unsur var. Ancak bunun sizin fiziksel perspektifinizden yanlış anlaşıldığını düşünüyoruz. Zira burada dikkatinizin odağında sıcaklığın kendisi varmış gibi görünüyor ki o sadece Güneş'in enerjisinin bir yan ürünü. Güneşin asıl enerjisi sıcaklık değil ama insanoğlunun şu anda kavrayabileceğinin çok ötesinde bir yapıda. Sıcaklık, basit bir yanmadan çok daha karmaşık bir fenomenin tezahürü. Bu, enerji geçişiyle ilgili bir fenomen ve fiziksel yönü de sizin alev ya da yanma olarak tanımladığını şey. Sıcaklık bunun yan ürünü. Gerçekteyse bu, fiziksel düzeyde sıcaklık ve yanma olarak tezahür eden bir enerjisel aktarımlar ya da değişimler.

D: Bizim göremediğimiz ultraviyole ışınlar ve gazlar. Demek istediğin bunun gibi bir şey mi?

P: Sizin ışın olarak değerlendirdiğiniz şeylerden de öte, enerjinin elemental formları bunlar. Enerjilerin kendisinde yaşanan temel değişimler.

* * *

Herkesin güneş olarak algıladığı şey aslında gazlı bir gezegen. Ve danışanlarımdan birinin dediğine göre aslında gaz kuşağının altında dış yüzeyden görünmeyen bir kültüre sahip.

D: Ama Dünya'daki insanlar bunu göremiyor, değil mi?

Bob: Hayır, göremiyorlar. Bundan haberleri bile yok. Herkes gibi onlar da Güneş'in gazlı bir katı top olduğunu düşünüyor. Ama dışarıdaki kuşakta gerçekleşen tüm patlamalar aslında kuşağın içinde gerçekleşiyor. Ve gezegenin merkezi aynı Dünya gibi. Çiftlikler, evler, insanlar var. Uygarlıklar var. Bunların hepsi enerji kuşağının altında saklı.

D: Yani yüzey sıcak değil mi?

B: Ah, hayır! Hayır, hayır! Güneşle ilgili ilginç olan şeylerden biri de bu.

D: Normalde yaşama elverişli olamayacak kadar sıcak olduğunu düşünürdük.

B: Siz öyle düşünürdünüz ama aslında bunların tümü yüzeyin yukarısındaki enerjide. "Atmosferde". Bu, bu gezegendeki Van Halen kuşağına benzer bir şey. Ama biz bu kuşaktan içeriye ve dışarıya sürekli seyahat edebiliyoruz. İçeri ve dışarı. Bu çok hoş bir uygarlık.

Güneşimizle ilgili öğrendiğim diğer şaşırtıcı gerçekler, bu bölümün ilerleyen kısımlarında açıklanacak.

* * *

D: İnsanların bazıları dünyanın Büyük Patlama ile ortaya çıktığına inanıyor. Bu doğru mu?

Phil: Eğer o sırada fiziksel bir formda olsaydınız gerçekleşen şeyi gerçekten de büyük bir patlama olarak algılardınız. (Güldüm) Büyük Patlama, bilim insanlarının içe doğru patlama yerine dışa doğru patlamayı tarif etmek için kullandıkları bir benzetme elbette. Dışarıya doğru hareket eden güç evreni, daha doğrusu evrenin yasalarını belirleyen şey oldu. Bu bakımdan Büyük Patlama'nın evrenin fiziksel ya da maddesel yasalarının belirlendiği anı işaret ettiğini söylemek yanlış olmaz.

D: Teorilerden biri de bu dışa doğru hareketin bir noktada tekrar içeriye doğru döneceği ve her şeyi tekrar bir araya getireceği. Bu doğru mu?

P: Bu doğru. Dışarı doğru hareketin sonlanacağı o nokta "denge" noktasıdır. O dönüm noktasında evrenin yasaları değişecek ve şimdiye kadar

işlediklerinin tam karşıtı şekilde işleyeceklerdir. Pozitif olan negatif, negatif olan pozitif olacaktır. Ve evren geriye giderek tekrar bir boşluğa dönüşecektir. Bir hiçliğe. Ve o noktada yaratım öyküsü kendini tekrar edecektir.

D: Yani baştan başlayacaktır. Kendi içine çöktükten sonra tekrar dışarıya doğru patlayacaktır da denebilir.

P: Bu doğru.

D: Böyle bir şeyin gerçekleşmesi ne kadar zaman alır peki?

P: Bu gerçekleştiğinde başka bir formda olacağınızı rahatlıkla söyleyebiliriz.

D: (Kahkaha) Yani bunun için endişelenmemize gerek yok.

Bu kavram, reenkarnasyon ya da geri dönüşüm yasalarının mikrokozmostan makrokozmosa, evrenin tümü için geçerli olduğunu gösteriyor. Her şey bu döngüyle ilerliyor.

Evrenin ömrünü tamamladığında geriye doğru hareket ederek Kaynak'a dönmesi ve tekrar patlaması, bizim de topladığımız bilgilerle yuvaya, yani Yaratan'a geri dönmemize benzemiyor mu?

D: Bu dünyanın ya içe döneceği ya da 5000 yıl içinde yok olacağına dair bir teori var. Aynı zamanda bu Dünya'da titreşimini ya da ruhsal farkındalığını artıran varlıklar için başka bir gezegenin hazır edildiği de söyleniyor. Bu doğru bir teori mi?

P: Bu konuyla ilgili olarak kronolojik çerçevenizde bir yanlışlık olabilir. Ancak ana fikir gayet geçerli zira sadece sözünü ettiğin gezegene değil başka gezegenlere de göç etmeyi seçenler için süreç başladı bile. Bu gezegenin varisi henüz başlangıç aşamasında. Yani henüz sizin bildiğiniz şekliyle yaşam formlarını, yani sizdeki yaşam formlarını, barındırabileceği

noktaya erişmedi ama yakında erişecek. Ardından bu gezegende bulunan enerjiler, hazırlanmakta olan gezegene kitlesel olarak naklolacak. Zira o noktada yaşam formlarınız şu anda olduklarından başka bir düzeye evrimleşmiş olacak. Yoksa yaşam formlarını o gezegene şu anki haliyle taşımak hem uygunsuz hem de çok erken olur. Çünkü ne gezegen ne de yaşam formları şu aşamada buna hazır değil. Hem yaşam formlarının hem de gezegenin birbirine uyumlu hale gelmesi için gerçekleşmesi gereken bir evrimleşme süreci söz konusu. Ve bunun da en doğru zamanda gerçekleşeceğini söylemeye gerek yok.

Bu yanıt 1990'larda gelmesine rağmen son yıllarda seanslarımda çok daha sıklıkla tekrarlanıyor. Bedenlerin başka bir aşamaya geçiş yapmak üzere değişim geçirmesi, kitabın son kısmında daha ayrıntılı işlenecek. Ayrıca Dünya'da yaşanabilecek herhangi bir felakette hayatta kalanlar için Dünya'ya benzer başka bir gezegenin hazırlandığı da tekrar tekrar aldığım bilgiler arasında. İnsan ırkının yok olmaması gerektiği önemle vurgulanıyor. "Onların" sıkı önlemlere başvurmak zorunda kalacağı bir durumun yaşanması halinde bile hayatta kalanlar mutlaka olacak. Bu söz konusu ikinci Dünya'nın öyküsü Bahçenin Koruyucuları'nda anlatılmaktadır.

* * *

Büyük piramidin içinde gökyüzüne doğru uzanan ve herhangi bir kullanımı olamayacak kadar küçük bulunan havalandırma boşluklarıyla ilgili akıllarda pek çok soru işareti var. Piramitle ilintili her şey gibi bunlar da gizemini koruyor.

D: Piramidin içindeki havalandırma boşluklarının işlevi nedir?

Carol: Piramidin içindeki havalandırma boşlukları, rahipler ve firavunlar olarak tanımlanan varlıkların ruhlarının bu gezegenin ışığına ya da katmanlarına takılı kalmadan ait oldukları gezegen sistemine geri dönebilmeleri içindi. Ruh başta fizikselde tezahür ediyor ve artık tezahür etmesine gerek kalmayan noktaya geldiğinde de bu havalandırma boşluklarından geçip "yıldız geçidi" diyebileceğiniz şeyleri kullanarak seyahat ediyordu. ("Yıldız geçidi" derken soru sorar gibiydi. Sanki kelimeden emin olamamıştı.) Kral odasındaki teknik cihazları kullanarak.

D: Kral odasında teknik cihazlar mı vardı?

C: Sizin Kral Odası dediğiniz odada. O teknik cihazları bu ruhların geldikleri yıldız sistemine dönmelerini sağlamak için kullanıyorlardı.

Bahçenin Koruyucuları'nda ve The Custodians'ta dünya dışı varlıkların Dünya'ya insanlara yardım etmek, ihtiyaç duydukları bilgileri vermek ve yönlendirmeler yapmak üzere, uygarlığın oluşumunun erken safhalarında geldikleri ve insanların içinde yaşadıkları anlatılıyordu. Bu varlıklar şaşırtıcı derecede uzun ömürlü oldukları için bir süre sonra tanrılar olarak görülmeye başladılar. O nedenle burada verilen bilgi, ilk firavunların bu tarz varlıklar olabileceğine işaret ediyor. (Ayrıca Bölüm 4'teki Tanrıça İsis'e bakınız.)

Bu bana Yıldızlardan Gelen Miras'taki seanslarda geçen, öldükten sonra bizim dünyamızda tutsak kalan dünya dışı ruhları anımsatmıştı. Belli ki karma yaratmışlardı ve ölümden sonra ait oldukları evlerine dönememişlerdi. Bu vakaların çoğunda ait oldukları gezegendeki kimsenin onların burada olduğundan haberi olmuyordu. Belki de ET'ler arada sırada böyle şeylerin yaşandığının farkındaydı ve Dünya'da uzun süre yaşamış olan bu ziyaretçilerin de benzer şekilde burada tutsak kalmasını istemiyordu.

Sfenks'in altında bulunan gizli odaların varlığı ve yeriyle ilgili de bir gizem söz konudur.

D: Sfenks'in altında bulunan odaların mühürlenmiş olduğu söyleniyor. Neden böyle bir şey yapıldı?

C: Bu gezegenden olmayan varlıkları alaşağı etmek istediler.

Bu, o günlerde piramit sistemini idare eden varlıklardan bazılarının insan olmadığını gösteriyordu. Belki de bunlar diğer kitaplarımda da sözü geçen, insanları ihtiyaç duydukları yeni becerilerle (ilerlemelerle) tanıştırmak için dünyaya gelip insanlarla birlikte yaşayan danışmanlardı. Eğer öyleyse, ruhlarının geldiği yıldız sistemine geri dönmesini sağlamak için havalandırma boşluklarını kullanmaları da hikâyeye oturuyordu. İşleri bittikten sonra Dünya'dan ayrılabilmek istiyorlardı.

C: İnsanoğlu güçlerini ellerinden alıp kendi ellerine geçirmek istedi. Varlıklar bunun olacağını önceden biliyordu. O nedenle yanlış ellere geçmemeleri için bu teknolojik cihazlar ve bilgi mühürlendi. Çünkü öbür türlü insanoğlu bunlarla kendisini yok edebilirdi.

Bu, Güneş, Ay ve yıldızlardan güç sağlamak için kullanılan aygıtları cehaletleri yüzünden yok eden insanların hikâyesini de andırıyordu. (Bartholomew bu bilgiyi Karma Karışık Evren, Birinci Kitap'ta vermişti.)

D: Yani odaları mühürleyenler, diğer gezegenlerden gelen varlıklardı öyle mi? İnsanlar değildi.

C: Bu varlıklar tarafından eğitim gören üyeler de vardı. Piramitler eğitim ve inisiyasyon için kullanılıyordu. Şu anda "plato" olarak bilinen yerde bir sürü ama bir sürü antik tapınak bulunuyor. (Kedi İnsanları'nın tapınağı da aynı bölgede yer alıyordu. Ayrıntılı bilgi için Bölüm 3'e bakınız.) Bu tapınaklar halka, insanlara eğitim vermek ve bilinçlerini ve titreşimlerini yükseltmek için kullanılıyordu. Böylece onlar da bu cihazları ve teknolojiyi gezegensel sisteme yardımcı olacak biçimde kullanabileceklerdi. Piramitler bir ağ sistemi üzerine konuşlanmıştı. Bu ağ sistemi çok önemlidir çünkü gezegenin ana bağlantı sistemidir. Yani onlardan biridir. Böyle birkaç sistem vardı ve bu da onlardan biriydi. Diğer ana noktalarda da piramitler var. Piramitler evrensel armoniklerin orkestra şefleridir ve başka gezegenlerle de armonik ve titreşimsel olarak bağlantılıdır. Bu gezegen sisteminin dengesini ve armoniklerini korumak için gezegendeki ağ sistemi boyunca renklerle, ses frekanslarıyla ve vortekslerle de çalışırlar.

D: Yani bu varlıklar bunları doğru şekilde kullanmayı biliyordu.

C: Bunları kullanmayı onlar öğrettiler. Bu sistemleri onlar yerleştirdiler.

D: Yani mühürleme, insanlar geleceği için ve bunları almalarını istemedikleri için yapıldı. Bunların onları kullanmayı bilmeyenler için tehlike arz ettiğini de söylemiştin.

Bu da yine Kedi İnsanları'nın tapınağındaki enerjinin onu kullanmayı bilmeyenler için tehlikeli arz etmesiyle benzeşiyordu.

C: Gezegensel yıldız sistemlerinden biri devreye girdi. Her zamanki gibi, insanoğluna etki etmeye yardımcı olan elçiler gönderdiler. Gücü yozlaşmış grupların elinden almak, onları devirmek ve insanlara

bireysellik aşılamak için.

D: Yani bu varlıklar bilgileri saklamak ve insanların onları yanlış şekilde kullanmasını önlemek için odaları mühürlediler.

C: İnsanları kendilerinden korumak için.

D: Peki bu odalar nerede bulunuyor?

C: Odalar Sfenks'in altında dağınık bir biçimde konumlandırılmış durumda. Her biri küçük tünellerle birbirine balı ve enerjiler ve frekanslarla korunuyorlar.

Yine bu da Batholomew'un hikâyesinde (Birinci Kitap) insanların gizli enerji aygıtlarını ele geçirirlerse güce kendilerinin sahip olacağını ve böylece dünya dışı varlıklara ya da rahiplere ihtiyaç duymayacaklarını düşünmelerini andırıyordu. O hikâyede insanlar hem aygıtları hem de kendilerini yok etmişlerdi. O nedenle görünüşe bakılırsa Sfenks'i idare eden son grup aynı şeyin tekrar yaşanmaması için aygıtları saklamaya karar vermişti. Ve bu aygıtlar o zamandan bu yana gömülü halde duruyordu.

Nostradamus ile Konuşmalar, Cilt 3'te Nostradamus da yalnızca doğru insanların yaklaşabilmesini sağlamak için enerjiyle korumaya alınmış gizli tünel ve oda girişlerinden bahsetmişti. Yanlış ya da negatif titreşime sahip insanlar bu girişlerden girmeye çalışacak olursa ölürdü. Yani bu, binlerce yıl önceden özenle yerleştirilmiş olan bir koruma sistemiydi.

Gizlenmiş bilgilerin görünür hale gelmesini sağlamak için sembollerin kullanılmasına ilişkin bilgi için Bölüm 6'ya bakınız.

* * *

Astrolog olmasam da astroloji her zaman ilgimi çekmiştir. Astroloji nasıl başlamış olabilir? İnsanoğlu için yıldızları incelemek ezelden beri büyüleyici bir konu olmuş gibi görünse de astrolojinin gerçekten nasıl başladığını merak

ediyordum. Bu sorunun cevabını hiç ummadığım bir biçimde rutin bir regresyon seansı sırasında aldım. Danışanım olan kadın Babil'de bir rahip olduğu bir geçmiş yaşama gitmişti. Babil, astroloji çalışmalarının başladığı yer olarak kabul edilir. Nostradamus kitaplarımda Nostradamus, antik Mısır ve Babillilerden kalma bir gök günlüğüne (ephemeris) sahip olduğunu söylemişti. Danışanım da gizli bir din ya da gizem okulunda erkek bir rahipti. Şehre yukarıdan bakan bir tepenin üzerinde konumlanmış güzel bir tapınaktaydı. Üyesi olduğu grubun yıldızlar üzerine yaptığı çalışmaların kendisi için bile antik sayılan çağlardan bu yana süregeldiğini belirtti. Kendi grubu da kurulduğundan beri yıldızların hareketlerinin haritasını çıkarıyordu. Diğer gruplar şifa ya da kehanet üzerine çalışırken onlar bu konu üzerine çalışmalar yapıyordu. Dört tarafı devasa sütunlarla çevrili olan tapınağın orta kısmının üstü açıktı (çatısı yoktu). Rahibin tapınağın ortasında belirlenmiş bir noktaya oturduğunu ve yıldızlar sütunların arasındaki açıklıklarda hareket ederken onların pozisyonlarını haritalandırdığını söyledi. Sütunları hem referans noktaları olarak hem de durağan yıldızlara göre gezegenlerin hareketini ve yerin rotasyonunu ölçmek için kullanıyorlardı. Yüzlerce yıldır bunu yaptıkları için çok isabetli bir şema sistemi oturtmuşlardı. Bu şemaları gün dönümlerini ve ekinoksları hesaplamakta da kullanıyorlardı çünkü Babil gibi tropik sayılabilecek ülkelerde mevsimler bu zamanları tespit edebilecek kadar değişim göstermiyordu. Bu bilgi, çoğu antik tapınağın neden yüksek tepelere inşa edildiğini ve eşit aralıklı sütunlara sahip olduğunu açıklayabilir. Sütun kalıntılarının genelde antik dünyaya ait tapınakları gösterdiği düşünülür ama görünüşe bakılırsa başka bir işlevleri de vardı: Yıldızların hareketlerini izlemek ve kaydetmek.

* * *

Başka bir kadın danışanım bir geçmiş yaşama gitti ve ardından ruhsal tarafa geçti. Önce ardında bıraktığı yaşamı gözden geçirmek üzere rehber ruhlardan oluşan ihtiyarlar heyetine götürüldü. Takdire şayan bir iş çıkardığına ve öğrenmek için geldiği dersleri öğrendiğine karar verildi. Artık bir sonraki görevine hazırdı. Bu görev de önceden belirlenmiş ve heyetle tartışılmış bir görevdi. Heyet öneride bulunabilirdi ama görevi alması için onu zorlayamazdı. Danışanımın yeni yaşamında ebeveynlerinin kimler olacağı ve nerede doğacağı gibi şeylere karar vermesi gerekiyordu. Benzer bilgileri daha önce pek çok kez almıştım. Ama bu sefer danışanım doğum gününe, ayına, yılına ve Ay burcuna karar vermesi gerektiğini de belirtti. O yüzden pek çoklarının bana sorduğu soruyu sordum, "Ruhun Dünya'ya geri dönmeye karar verme sürecinde astroloji de göz önünde bulunduruluyor mu?" Astrolojinin de kesinlikle göz önünde bulundurulduğunu söyledi. Her şeyin tam da olması gerektiği gibi işlemesi gerekiyordu. Bu durum erken doğumların bile önceden planlandığı anlamına gelir çünkü astrolojinin gelen ruhun kişiliğinde önemli etkisi olacaktır. Muhtemelen bilmediğimiz daha pek çok şey göz önünde bulunduruluyordur çünkü ben astroloji ve numerolojiye de her yönüyle vâkıf olduğumuza inanmıyorum.

* * *

VAR OLAN TÜM BİLGİNİN EMANETÇİLERİ

Bu seans hiç beklemediğim bir yönde ilerlemişti. Phil Nisan 2001'de Euraka Springs Arkansas'ta gerçekleştirilen UFO Konferansı'na katılacaktı ve son seansımız üzerinden bir hayli zaman geçtiği için yeni bir seans yapmaya karar vermiştik.

Eski dostum Harriet benimle birlikte kalıyordu. Harriet, 25 yıl önce çalışmalarıma başladığım ilk günden beri manevi desteğini benden hiç esirmedi. O yıl (2001) Eureka Springs'deki konferans merkezinin yandığı ve Lou Farish'in konferansı düzenleyecek başka yer bulamadığı yıldı. Biz motele destek olabilmek adına (çünkü onlar da gelirlerini yitirmişlerdi) Inn of the Ozarks'ta yine de oda ayırtmıştık. İnsanların çoğu yangın nedeniyle konferansın iptal olduğunu düşündüğü için rezervasyonlarını iptal ettirmişti. Ann konferansın son gününde gelmişti ve Fayetteville'e geri döneceğine bizim odamızda kalmasını söylemiştik. Odada yer yatağında uyumak durumunda kalmıştı. Seansa başlarken Ann de kalıp seansı izlemek için izin istedi. Onunla daha önce seans yapmıştık ama daha önce bir seansı hiç dışarıdan gözlememişti. Phil buna alışık olduğu için Ann'in kalıp izlemesine karşı çıkmadı.

Tuhaf olaylar neredeyse anında başladı. Phil'e anahtar sözcüğünü söylediğim ve transa girmeye başladığı anda Ann'in de (yatağın diğer yanında bir sandalyede oturuyordu) transa girmeye başladığını fark ettim. Harriet'a elimle Ann'i işaret ettim ve durumu o da fark etti. Harriet'a gözünü Ann'den ayırmamasını işaret edip seansa devam etmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu. Sanırım daha önce onunla da çalışmış olduğum için sesim ben istemeden Ann'i transa sokmuştu. Ann sandalyeye iyice gömülmüş şekilde tamamen kendi dünyasına çekilmiş gibi görünüyordu. Seansı normal bir biçimde yürütmeye devam ettim. Ta ki sorduğum soruları Ann yanıtlamaya başlayana kadar… İşte o zaman bir ikilemde olduğumu anladım. Normalde bir el mikrofonu kullanırım ve mikrofonu danışanın ağzına doğru tutarım. Ama Ann'in kısık sesle uzaktan soruları yanıtlamaya başlaması bir sorundu. Bu olaya daha sonra detaylıca değineceğim.

Phil ile çalışırken onun aşina olduğu asansör yöntemini kullanırım. O nedenle ondan asansör kapısı açılır açılmaz ne gördüğünü bana anlatmasını

istedim.

P: Beni karşılamak için gelen biri var. Bembeyaz bir ışık içinde. Biz eski dostuz. Beni bilginin gösterilebileceği başka bir odaya götürüyor. Orada amacı bize bu iletişimde yardımcı olmak olan birkaç kişi daha bulunuyor. Başka boyutlarda bulunan ve yardımcı olan daha pek çoklarının olduğunu söylüyorlar. Maddeyi kendi perspektiflerinden, bizim perspektifimizde sergilenebilecek biçimde etkileyebilme yeteneğine sahipler. Sizin algılayabileceğiniz seviyenin biraz üzerinde kaldığı için sunulmayan bilgiler her zaman olacak. Bu, kişinin anlayışında ileriye gittikçe yeni bilgi seviyelerine ulaşmaya da devam ettiği bir gelişim süreci. Gelişim devam ettiği sürece ulaşılmış olan anlayış düzeyinin biraz daha ötesinde bulunan, henüz ulaşılmamış bilgi seviyeleri her zaman olacak. Bu devamlılık arz eden ulaşma süreci, bilginin incelenmesine ve kavranmasına olanak tanır. Çünkü tüm bilgi tek seferde verilecek olsa bilgiden bir anlam çıkarmak mümkün olmaz.

D: Bunu yıllardır yapıyoruz. Bize şimdilerde verilen bilgileri başlarda asla anlayamazdık. Bize bir anlam ifade etmeyeceği için de o zamanlar bize bir katkısı olmazdı.

P: Sizi bir sonraki, en uygun seviyedeki bilgilere taşıma zamanı geldi. Sorularınızı yanıtlamak için gerekli olan bilgiler size sunulacak.

D: Seneler önce bahsi açılan konulardan biri güneş sistemimizdeki Güneş ile ilgiliydi. O zamanlar bana Güneş'in bizim algıladığımızdan farklı olduğu ama bunu anlamaya hazır olmadığımız söylenmişti. Bunu biraz daha açıklayabilir misiniz? Bizim güneş sistemimizdeki "Güneş" diye adlandırdığımız şeyin gerçek doğasını.

P: Sorunuzu gerçeklik yönünden netleştirmenizi rica ediyoruz. Burada fiziksel gerçekliği mi sorguluyorsunuz yoksa boyutlar ötesi yönlerine mi

gönderme yapıyorsunuz?

D: İkisi de olabilir sanırım. Çünkü fiziksel gerçeklikte biz Güneş'i Dünyamıza hayat veren, patlayan gazlarıyla her şeyin işlevine devam etmesini sağlayan ve gökyüzünde parlayan bir top görüyoruz. Bizim fiziksel Güneş kavramımız bu. Bu doğru mu?

P: Bu durumda sizin fiziksel bedeninizden farklı olmayan bir fiziksel bedenle gerçekten de aynı deneyimi paylaştığınızı söylemek isteriz. Fiziksel duyularınızla algıladığınız fiziksel tezahürler tam olarak öyle. Bunlar sizin şu anda konuşmakta olduğunuz düzlemde böyle bir görünümün sergilenmesini sağlamak için tasarlanmış tezahürler.

D: Biz teleskoplarımızla epey bir mesafeye ulaşan gaz patlamaları olarak gözlemliyoruz bunu.

P: Etkileri kendi güç merkezlerinden çok daha uzağa yayılan politikacınızdan çok da farklı değil aslında. Güneşinizin etkisi kasıtlıdır ve hem güneş sistemi hem de gezegenlerle ilgili tezahürlerde ikamet eden grupların, enerjilerin birbirleriyle olan etkileşimlerinden etkilenmektedir. Güneş'te, gezegeninizde gerçekleştirilen eylemlerin doğrudan sonucu olan tepkiler gözlemlenmektedir. Bu, Güneş'teki tüm tepkilerin gezegeninizdeki eylemlerden etkilendiği anlamına gelmemektedir. Çünkü güneş sisteminizi çevreleyen diğer varlıkların da etkisi söz konudur. Ancak şu anda, sizin "Güneş" dediğiniz şey üzerinde en hızlı ve belirgin etkiye neden olanlar sizin gezegeninizdeki varlıkların eylemleridir. Şu anda gezegeninizdeki dengesizlikleri telafi etmek için gezegeninize doğru çekilen ayarlamalar ve düzeltmeler vardır.

D: Fiziksel olarak gördüğümüz şeyin Güneş'in sadece bir kısmı, bir tezahürü olduğunu ama gerçekte boyutlararası bir yapısı olduğunu mu söylemiştiniz?

İşte tam bu noktada sözünü ettiğim şaşırtıcı fenomen gerçekleşti. Birden Ann söze girdi ve oturduğu yerden soruyu yanıtladı. Başı yana düşmüş şekilde sandalyeye gömülmüştü ama sorulara yanıt veriyordu. Mikrofonun sesi düzgün bir şekilde alabilmesi için fazla uzakta kalmıştım. Kayıt cihazında Ann, "Kaydediyor" demiş gibi duyuluyordu. Bu durum devam ederse ona yaklaşmak için yer değiştirmem gerekeceğini biliyordum çünkü Phil'in uzandığı yatağın diğer tarafında oturuyordu. Başta bunun ani bir çıkış olduğunu ve Ann'in soruları yanıtlamaya devam etmeyeceğini düşünmüştüm. O yüzden Phil'e soru sormaya devam ettim.

D: Boyutlararası olduğunu söylerken neyi kastettiğinizi açıklayabilir misiniz?
P: Diğer bireyin de bizim buradaki enerjilerimizle hizalanmasını rica edeceğiz lütfen ki her ikimiz de katılım sağlayabilelim.

Normalde Phil transtayken odada neler olduğunun farkında olmazdı. Ama belli ki onun aracılığıyla iletişim kuran varlıklar neler olduğunun farkındaydı ve Ann'in daha yakına gelmesini istiyorlardı. Bu benim işimi de kolaylaştırırdı.

Kayıt cihazını kapatıp yatağın diğer tarafına geçtim. Harriet Ann'i yerinden kaldırmama yardım etti. Ann uzun boylu bir kadındı ve gevşeyip kendini bırakmış olduğu için külçe gibi ağırdı. Harriet ile birlikte Ann'i ayağa kaldırdık ama o bize hiç yardımcı olmuyordu. Sonunda onu yatağa doğru yönlendirmeyi başardık ve Phil'in yanına yığılıverdi. Seans boyunca da yığıldığı tuhaf pozisyonda kaldı ve daha rahat bir pozisyona geçmek için hiçbir hamlede bulunmadı. En azından bu şekilde ikisi de aynı yataktaydı. Ama benim de ayakta durup dönüşümlü olarak konuşurlarken mikrofonu bir

birinin bir diğerinin ağzına yaklaştırmam gerekiyordu. Seans boyunca konuşurken birbirlerinin sözünü hiç kesmemeleri çok ilginçti. Biri konuşurken diğeri bunun farkındaymış ve kendi görüşünü belirtmeden önce diğerinin sözünü bitirmesini bekliyormuş gibi görünüyordu. Hatta bazı anlarda birbirlerinin cümlelerini devam ettirerek verilen bilgiye eklemeler yapıyorlardı. Böyle bir şey başıma ilk kez geliyordu. Gözlemcilerin kullandığım ses tonu nedeniyle uyuyakaldığı çok olmuştu ama sorulara yanıt verip seansa katıldıklarını hiç görmemiştim. Ann'i yatağa geçirdikten sonra kayıt cihazını tekrar çalıştırdım ve seansa devam ettim.

D: Odada trans halinde olan başka bir bireyin de olduğunun farkında mısınız yani?

P: Enerji düzeylerinin farkındayız. Bu doğru.

D: Yani o da sohbete katılmak isterse buna izin vermemizde sakınca yok, öyle mi?

P: Atamızdaki iletişimin eşzamanlı olduğunu belirtmek isteriz. Biz şu anda iki taşıt birden kullanıyoruz.

D: Yani o konuştuğunda da ikiniz birden mi konuşuyor olacaksınız?

(Ann, "Evet" diye yanıtladı.)

Bu benim içinde ilginç bir deney olacaktı. İlk defa birbiriyle bağlantıda olan iki kişiyle seans yapıyordum. Tek kişi gibi mi konuşacaklarını merak ediyordum. Neyle karşılaşacağımı hiç bilmiyordum.

D: Pekâlâ. Öğrenmek istediğimiz, Güneş'in bizim fiziksel düzlemimizde algıladığımızın dışında kalan yönleri. Onun boyutlararası olduğunu söylemiştiniz.

Ann: Kayıt anlamında.

D: Nasıl yani?

Ann: (Konuşabilmek için boğazını temizledi.) O kaydediyor. Ortaya çıkan düşünceleri çözümleyen bir enerji kaynağı o. Söz konusu düşünce, şu anda içinde yaşadığınız evren için bir düşünce kaydı. Güneş'e kayıtlı olan bu düşünceler evrene geri yansıtılıyor ve herkes tarafından aynı anda kullanılıyor.

D: Peki o bizim güneş sistemimize özel bir kayıt cihazı mı?

Ann: Hayır. Başka güneşlerin kopyası.

D: Yani evrenlerdeki tüm güneşlerin aslında kayıt cihazları olduğunu mu söylemeye çalışıyorsunuz?

Ann: Evet. O bir enerji kaynağı. Sizinle aynı kaynaktan geliyor. O, geldiğiniz kaynağı size hatırlatması için seçtiğiniz bir sembol, o kaynağın bir kopyası ya da daha düşük bir versiyonu.

D: Öyleyse bizim geldiğimiz kaynak da bizim gördüğümüz Güneş'in daha büyük bir tezahürü mü sadece?

Ann: Evet. Çok daha büyük.

Kaynak'a ya da Tanrı'ya gönderme yaptığı belliydi ki gerçekleştirdiğim bazı seanslarda insanların geldikleri yeri Büyük Merkezi Güneş olarak adlandırdığı olmuştu.

D: Ama Güneş aynı zamanda gezegenlere ve bize hayat veriyor.

Ann: Siz bunu seçtiniz.

D: Ama güneşlerin söndüğü de oluyor. Patlıyorlar. Süpernovaları duymuştuk. (Evet) O zaman ne oluyor?

Ann: Yenisini yaratıyorsunuz.

D: Peki güneşler kayıt cihazlarıysa, kaydettikleri bilgilere ne oluyor?

Ann: Bilgiler ayrılmıyor.

D: Nereye gidiyorlar peki?

Ann: Kalıyorlar, daima.

D: Nerede kalıyorlar?

Ann: Onlar hep oradaydı.

Phil: Fiziksel olmayan farkındalık düzeyleri de var. Bu bilgiler fiziksel yıkım unsuruna sahip olmayan diğer düzeylere eşzamanlı olarak aktarılıyor. Böylece bilgiler diğer düzeylerde duruyor ve her an yeni ya da genişlemekte olan başka bir güneşe aktarılmaya hazır halde bulunuyorlar.

D: Yaptığımız çalışmalarda bize pek çok gezegenin kayıt tutan gezegenler olduğu söylenmişti. Birlikte çalıştığım bazı insanlara onları "yuva" olarak adlandırdı. Bu gezegenler bilgi depolarıydı. Bu, anlattığınızdan farklı bir kavram mı?

Phil: Tam tamına aynı. Sadece cihazın tezahüründe bir farklılık var. Siz de kendi aleminizde kayıt yapabileceğiniz farklı araçlara sahipsiniz. Ancak bu cihazların kendisi kaydedilen şeyin özü değil. Onlar sadece kaydın kendisini depolamanın ve yansıtmanın bir aracı. Bu bakımdan tanımlamalar değişiyor. Bilgi için en uygun depolama ya da aktarılma yönteminin hangisi olduğuna bağlı olarak.

Phil bu tarz gezegenlerden söz eden ilk deneğimdi. Bahçenin Koruyucuları'nda Üç Kuleli Gezegen olarak tarif edilen ve daha sonra Karma Karışık Evren'in birinci kitabında ve The Custodians'ta daha ayrıntılı olarak işlenen de böyle bir gezegendi. O zamandan bu yana bilgi kaydeden başka gezegenler de duydum. Ruhsal tarafta da bilinen ve bilinmeyen tüm bilgileri içeren harika bir kütüphane bulunuyor. Evrenler bilgi toplamanın en önemli şey olduğu bir yapı üzerine kurulmuş gibi görünüyor.

Tam başka bir soruya geçmek üzereydim ki Ann'in araya girmek

istediğini fark ettim.

Ann: Size bir örnek vereyim. Sizin de içinde onunla birlikte parladığınız Ana Güneş, içeriden dışarıya doğru parlıyor. Yayılan ışınlar arasında bir fark yok. Hepsi tek bir ışından geliyor. Var olan tüm bilgilere ve tüm bilgeliğe de aynı ışın nüfuz ediyor. Ama yoğunluğunu siz yaratıyorsunuz. Kolektif olarak birlikte yarattığınız yoğunluk, o kaynağın daha güçlü parlamasına neden oluyor. O nedenle Güneş zayıfladığı zaman asıl zayıflayan sizin yoğunluğunuz oluyor.

D: Öyleyse Güneş'i biz mi kontrol ediyoruz?

Ann: Doğru.

D: Aslında her şey bizim kontrolümüzde ama biz farkında değiliz. Bu doğru mu?

Ann: Doğru. Gezegeniniz şu anda bir değişim sürecinden geçiyor. Bunun olmasını siz istediniz. Bunun olacağını biliyordunuz. (Ann ayası bana dönük şekilde elini havaya kaldırdı.) Tıpkı şu anda sizin önünüzde tuttuğum elim gibi. Şu anda Güneş ile aynı şeyi yapıyorum. Size enerji gönderiyorum. Enerjiyi size yönlendiriyorum. Birazdan enerjiyi hissedeceksiniz.

D: Öğrendiğim şeylerden bir örnek vermeme izin verin, bakalım bir anlam ifade edecek mi? Sanırım ruhumuz, özümüz - ya da bilinçaltımız, ona ne derseniz deyin – varlığın maruz kaldığı tüm bilgileri biriktiren daha küçük çaplı bir kayıt cihazı gibi işlev görüyor. Ve şimdi siz Güneş'in de bilgi kaydettiğini söylüyorsunuz. Bu küçüğünden büyüğüne farklı düzeylerin söz konusu olduğu anlamına mı geliyor?

Phil: İfadenin farklı formları vardır. Biz sadece her şeyin gerçekliğin hem bir ifadesi hem de bir kayıt cihazı olduğunu göstermeye çalışıyoruz. İfade etmeyen bir kayıt cihazı yoktur. Zira kayıt edip de ifade etmemek nasıl

mümkün olsun? Kaydettiğinizi dinleyemeyeceğiniz bir kayıt cihazı ne işe yarar?

D: O halde daha basit düzeyde, fiziksel varlıkların çoğunluğunun anlayabileceği şekilde ifade edersek, yaşamımızda başımıza gelen her şey aslında kaydedilen deneyimler oluyor.

Phil: Gezegenler insanları kaydediyor. Güneşler gezegenleri kaydediyor. Aslında bu bireysel kişilerin bireysel deneyimlerinin de gezegen tarafından kolektif olarak kaydedildiği zincirleme bir kayıt sistemi. Ardından her gezegenin bireysel deneyimleri de Güneş tarafından kaydediliyor. Her bir güneş tarafından kaydedilen her bir gezegenin ve her bir bireyin kayıtları da bir galaksi tarafından kaydediliyor. Her bir galaksi de bir evren tarafından. Ve her bir evren de hiçbir bireysel deneyimin kaybolmayacağı şekilde kaydediliyor. Bunu İncilinizden alıntı yaparak anlatmaya çalışalım. Tanrı'nın haberi olmadan bir serçe bile yere düşmez diyor. Ve bu, kelimenin tam anlamıyla doğru. Her bir gezegende gerçekleşen her bir olay kaydedilir ve tüm gezegenler, güneş sistemleri, galaksiler ve evrenler düzeyinde bilinir. Fark edilmeyen hiçbir olay ya da fikir yoktur.

D: İnsanlar bunu kavrayabilirse negatif ya da pozitif diye bir şeyin olmadığını görebilir. Sadece kaydedilen kayıtlar var. Sadece insanların öğrendiği dersler var ve bunlar ana hafıza bankasında kaydediliyor da diyebilir miyiz?

Ann ve Phil aynı anda "Kolektif" diye cevap verdi.

D: Kolektif hafıza bankası mı yani?

Phil: Tanrı katı. (Ann onayladı.)

D: Çalıştığım pek çok kişi bilgiyi muhafaza eden bu tip gezegenlere gitti ve orada ruhlardan başka hiçbir şey yoktu. Bu gezegenlere bilgi yüklemek (download) için götürülmüşlerdi de denebilir. Bu doğru mu?

Ann: Doğru.

D: Oralarda kayıt tutanlardan başka kimse yokmuş gibi görünüyordu.

Ann: Onlar başka düzeyleri, sizin gezegeninizden farklı düzeyleri deneyimlemiş varlıklar.

D: Ve bilginin biriktirilmesine yardımcı olabiliyorlar, öyle mi?

Ann: Doğru. Yayılmasına.

D: Bilginin yayılması. Ben bunu devasa bir bilgisayara gibi hayal ediyorum.

Ann: Sen daha önce bu konuyu ele almıştın. Buna "anı yerleştirme" (imprint) demiştin.

D: Bunu yıllar önce ele almıştık. Yaşanan tüm yaşamları kapsayan bir kütüphane gibiydi bu.

Anı yerleştirme teorisine göre ruhlar enkarne olmadan önce kütüphaneyi tarayarak ruhlarına yerleştirilecek bir yaşam seçebiliyorlardı. Genellikle bu, gittikleri yaşamda ihtiyaç duyacakları ama kendi enkarnasyon geçmişlerinde sahip olmadıkları bir deneyim söz konusu olduğunda gerçekleşiyordu. O yaşamı bire bir deneyimlemektense anı yerleştirme yöntemiyle o deneyime sahip olmak daha kolaydı. Yerleştirilen anının, duygular da dahil olmak üzere o yaşamda deneyimlenen her şeyi barındırdığı söylenmişti. Kişinin o yaşamı gerçekten deneyimleyip deneyimlemediğini tespit etmek imkânsızdı. Tabii bu durum regresyon terapisti için sorun teşkil ediyor. Ama bir yandan da konuya şüpheyle yaklaşanların en sık sorduğu sorulardan birini de yanıtlıyor: "Neden etrafta geçmiş yaşamında Napolyon ya da Kleopatra olduğunu söyleyen bu kadar çok insan var?" Birden fazla insan aynı kişinin reenkarnasyonu olduğunu söylüyorsa reenkarnasyon teorisi çürütülebilir diye düşünüyorlar. Ama bu doğru değil. Bu sadece birden fazla insanın fiziksel dünyamıza gelmeden önce ruhlarına yerleştirilmek üzere aynı anıyı seçtiğini gösteriyor. Bu gidecekleri yaşama hazırlanmaları için önden araştırma yapmaya da

benzetilebilir.

Ann: Bu ruhlar senin deyiminle "yerleştirilecek anıların" kayıtlarını tutanlar. Yakında yüzleşeceğiniz yeni yaratıma bu anıları yayan unsurlar.

D: Dünya'nın değişiminden mi söz ediyorsunuz? (Evet) Bana halihazırda var olan bedenlerimizin DNA'sının da değiştiği söylenmişti.

Ann: Evet öyle.

D: Bana biraz bundan bahsedebilir misiniz?

Ann: Evet. Sorunu sor.

D: Bana bunun yavaş bir şekilde gerçekleştiği söylenmişti. DNA ipliklerinin değiştiği. (Evet) Bazıları sonunda on iki iplikli bir DNA yapısına sahip olacağımızı söylüyor.

Ann: On dört olacaksınız.

D: Ama bana on iki ipliğe ulaşırsak ışık bedenlere sahip olacağımız ve dolayısıyla bu düzeyde gözle görünür olmayacağımız söylenmişti.

Ann: Hayır. Bu düzeyde gözle görünür olacaksınız çünkü siz öyle olmasını seçtiniz. Kolektif olarak seçtiniz.

D: Ama bana DNA'mızın zaman içerisinde değiştirildiği söylenmişti.

Ann: Bu bir süredir gerçekleşiyor. Çok minik bir değişim.

D: Çünkü aniden gerçekleşecek olsa bunu kaldıramayız.

Ann: Gezegeninizi saran enerji sisteminin değişmesinin nedeni de bu. Enerji artıyor. Şu anda gezegeninize bunun farkında olanlar var. Ve şu anda buna hazırlanıyorlar. Ve size bilgi getiriyorlar. Bu kaynağı barındırabilmek için şu anda gezegeninizin etrafında değişmekte ve artmakta olan enerjiden bir duvar var.

Phil: Daha yüksek enerji seviyelerine daha hızlı uyum sağlayanlar her zaman olacak. Bu, yaşlıların gençlere yol göstermesine benziyor. Anlayışa önceden erişenler, diğerlerinin de aynı anlayışa erişmesine yardımcı

oluyor. DNA'nızdaki değişim, fiziksel ifadenizin, yani bedeninizin daha fazla ifade imkanına sahip olabilmesi için gerekli. Daha yüksek ve daha gelişmiş enerjisel ifadelere sahip olabilmesi için temel yapınızda geliştirmeler yapılması gerekiyor. Kendilerini fiziksel olarak ifade etmeye hazır olan daha yüksek enerjileri barındırabilmesi için bedeninizin yeni versiyona güncellenmesi gibi bir şey bu. Belirli enerji düzeylerinin fiziksel olarak ifade bulması şimdiye kadar mümkün olmamıştı. Zira fiziksel insan bedeniyle ifade edilebilmelerinin bir yolu yoktu. Ama bu güncellemeyle insan bedeninin daha üst seviyede iletişim kurabilmesi ve şu anda ifade edemediği belirli enerjileri aktive edebilmesi mümkün olacak.

D: Bu DNA aktivasyonları sayesinde, yani ipliklerin aktivasyonu sayesinde, hastalıklara karşı daha dayanıklı olacağımız da söylenmişti.

Ann: Bunun nasıl olacağını sana göstereyim. Şu anda bildiğiniz haliyle DNA ipliklerinizi var. Bu uzatmalar ipliklerinizin tepesine ekleniyor. Şu anda bunların altta bulunduğunu düşünüyorsunuz. Ama öyle değiller, üstteler. Şu anda sizde eksik olan dairesel bir dizilimle birbirlerine bağlanacaklar. Bu dairesel dizilimle birbirlerine bağlandıkları zaman yoğunluğu artıracaklar. Bu yoğunluk da titreşim seviyelerinizi artıracak. Böylece kendinizi dönüştürerek bir varoluştan başka bir varoluşa götürmeniz mümkün olacak.

D: Bedenin moleküllerine ayrılmasını sağlayarak mı demek istiyorsunuz?

Uzay Yolu'nda bir yerden başka bir yere ışınlanırken yaptıkları gibi.

Ann: Moleküllerine ayrılmayacak. Sizin moleküllerine ayrılmaktan anladığınızla bizimki çok farklı.

D: Moleküllerin çözünmesi ya da bir yerden bir yere nakledilmesi gibi mi

peki?

Ann: Düşünce enerjileri bazında demek daha doğru. Enerjinin yeniden yönlendirilmesi. Ama siz bunu şu an için anlamamayı seçtiniz.

D: Ama DNA değiştiği zaman bunu yapabilecek miyiz?

Ann: Doğru. Helezonik bir iplik olacak bu.

D: Bize bunun bedeni hastalıklara karşı dayanıklı kılacağı da söylenmişti.

Ann: Bu çok küçük bir parçası. Hastalıklar artık gündeminizde olmayacak.

D: Ömürleri uzattıklarını da söylemişlerdi.

Ann: Sonsuz olacaklar, sonsuza kadar.

D: Ama bu bedenler yine de bizim şu anda sahip olduğumuz gibi fiziksel bedenler mi olacak?

Ann: Eğer bunu seçerseniz.

Fiziksel beden ile ruh beden arasındaki farkı netleştirmek istiyordum. Sanırım insanlar olarak biz fiziksel bedenlerimizi olabildiğince korumak istiyoruz. Sonuçta onlara bağlanmış oluyoruz ve aşina olduğumuz halimizle devam etmek istiyoruz.

Harriet: (Konuşulanları başından beri dinliyordu ama ilk kez o da söze girdi.) Fiziksel bedeni kullanmaya devam etmenin bir faydası olacak mı?

Her zaman yaptığım gibi sandalyede oturmak yerine yatağın yanında dikiliyordum çünkü mikrofonu bir Phil'e bir Ann'e tutman gerekiyordu ve bu da yatağın üzerinden uzanmamı gerektiriyordu. Seansı bu şekilde yürütmek biraz tuhaf olmuştu ama başka türlü ikisinin de sesini almam nasıl mümkün olurdu, bilememiştim. Şimdi bir de mikrofonu Harriet'e uzatmam gerekmişti. Kayıt cihazının tüm konuşmaları alabildiğini ummaktan başka çarem yoktu. Daha sonra kaydı dikte ederken o çok güvendiğim "küçük kara kutumun" beni yüzüstü bırakmadığını gördüm. Her şeyi mükemmel ve net bir şekilde

kaydetmişti.

Ann: Evet. Kendinizi başka gezegen sistemlerine vasıta kılabilmeniz bakımından faydalı olacak.

D: Yani şu anda sahip olduğumuz bedenlerimiz yine olacak.

Ann: Eğer öyle olmasını seçerseniz.

D: Sadece değişmiş olacaklar. Ama herkesin bedeni bu şekilde değişmeyecek. Bu doğru mu?

Ann: Bu önceden üzerinde mutabık kalınmış kolektif bir düşünce ve karar olacak. Siz bu seçimi zaten yaptınız.

D: Peki ya bunları anlamayanlar ya da bunlara inanmayanlar?

Ann: Onlar da anlıyor. Bu düzeyde değil belki ama ilerleme kaydettikleri noktada anlamayı seçecekler.

Harriet: Bu sürecin ne kadar zaman alacağıyla ilgili bir zaman dilimi mümkün mü bize?

Ann: Zaman diliminiz çok sıkışık. Bu zaten gerçekleştirildi. Her şey sizin bunu kendi gerçekliğinizde ne zaman tezahür ettireceğinize bağlı.

Harriet: Peki bunu bizim içinde bulunduğumuz zaman diliminde gerçekleştirebilecek miyiz? (Evet)

D: Onun aklından geçen on ya da yirmi yıl gibi bir sürede tezahür ettirebilecek miyiz yani?

Ann: Sizin matematiksel sisteminizle mi? Yirmi iki yılda.

D: O zaman kadar bu süreç tamamlanmış mı olacak?

Ann: Bunu başlatacaksınız. Yirmi iki yılda ipliklerinizi helezonik olarak bağlamış ve sürecinizi başlatmış olacaksınız.

Harriet: Şu anda bir beden içinde olan insanlar o noktaya kadar ilerleyebilecekler mi?

Ann: Onlar da geri dönecekler.

D: Bizim gibi daha yaşlı jenerasyondan olanlar peki?

Ann: Dilediğiniz takdirde geri dönmeyi seçeceksiniz. Hatırlar halde geri döneceksiniz.

D: Bu süreçte bedenlerimizin burada kalarak değişim geçirmesi mümkün değil mi?

Ann: Dünyanızın yüzeyinin enerji seviyesindeki değişimi kaldırabilmek için dış cildiniz düzeyinizde değişim geçirebileceksiniz.

D: Çünkü bana yaşın, bizim ona şu an baktığımız gibi olmayacağı söylenmişti.

Ann: Olmayacak.

Harriet: Ve enerji seviyesi de artacak mı?

Ann: Doğru.

Harriet: Peki o enerji seviyesini tutturamayanlar buradan ayrılıp daha sonra mı geri dönmeyi seçecek? Bu doğru mu?

Ann: Eğer öyle isterseniz, ayrılmayı seçeceksiniz. Geri dönmeyi seçmezseniz, bu da sizin seçiminiz olacak. Bu kolektif olarak zaten kararlaştırıldı. Bunu anlamıyor gibi görünüyorsunuz.

D: Hayır, anlamıyoruz çünkü biz buna hâlâ bireysel bakış açısından bakıyoruz.

Ann: Hayır, o bitti. Sizin sorununuz da bu.

Bir sonraki sorumu, şimdiye kadarki soruları Ann'in cevaplamasına izin verdiği için uzun süre sessiz kalan Phil'e yönelttim.

D: DNA hakkında senin ekleyeceğin bir şey var mı?

Phil: Başka alanlarda yapacağımız açıklamalar olacağını söylemek isteriz. Bu bilgi başka kaynaklar tarafından da doğrulanacak. Dikkatinizi bu konuya vermenizi rica ediyoruz ki, ister sizin haberleriniz formatında ister

uygulama formatında olsun, bu bilgiye eklenecek başka parçalar da size sunulduğu zaman bunların farkına varabilin. Böylece ortaya çıkmakta olan süreçle ilgili olarak, sizin gibi, sadece temel bir anlayışa sahip olan diğerlerinin de anlayışını geliştirebilin.

D: DNA'daki değişim ve daha fazla ipliğin eklenmesi bilim insanları ve doktorlar tarafından da görülebilir olacak mı? (Ann: Evet.)

Phil: Onlar yaptıkları araştırmalarla bugün burada ifade ettiklerimizin ne anlama geleceğini ancak şimdi şimdi kavramaya başladılar. İnsan genom projesi, henüz fiziksel bedenlerinizde ifade bulmamış olan olasılıkların sadece ipuçlarını verdi. Zincirin, sırf işlevleri anlaşılamadığı için "çöp" DNA olarak sınıflandırılmış çok ama çok parçası var. Ancak "çöp" DNA olarak adlandırılan bu parçaların bir kısmı aslında şu anda ifade buluyor. Ancak bazı parçalar da var ki henüz aktive edilmiş değiller. Bu ek parçalar da halihazırda yerinde bulunan parçalarla birlikte çalışacaklar. Yerinde bulunan ama şimdiye kadar pasif halde kalmış olan pek çok parçayı aktive edecek bir geliştirme bu.

Harriet: "İndigo" çocuklar denen ruhların Dünya'ya akın ettiğinin farkında olduğunuzu biliyorum.

Ann: Doğru. Onlar sizin öğretmenleriniz. Bir enerji değişimi söz konusu. Aslında bu enerji değişimiyle onların bedenleri şu anda yeniden yapılandırılıyor. DNA seviyeleri yükseliyor.

H: Bu yeni enerjilerle daha iyi ilişki kurmanın bir yolu var mı? (Evet) Bunu en iyi nasıl yapabiliriz?

A: Bunun için elinizde kaynaklar var. Su çocuklarınız için en temel kaynak.

D: Su mu? Banyo yapmak anlamında mı yoksa içmek anlamında mı?

A: Onları su kenarlarına götürün. İçeriye ağızdan alma. Bu doğru kelime mi? Su onlar için dengeleyici bir faktör. Çünkü şu anda bir yeniden yapılandırma söz konusu, şeyde olan enerji alanınızla (Sözcüğü bulmakta zorlandı. "Dol…" ile başlayan bir sözcük söylemeye çalıştı.)

D: (Ona yardımcı olmaya çalıştım.) Dolanım mı? (Hayır)

H: Dolaşım?

A: Gezegeninizin etrafında dolaşımda olan. Şu anda bazı bireylerde kafa karışıklığına neden oluyor bu. Çünkü siz onlardan gelmelerini istediniz ve onlar da daha yüksek bir farkındalık ve anlayışla geldiler. Enerji titreşimleri çok daha yüksek. Ama gezegeniniz etrafındaki yapıdan ötürü şu anda onunla bağlantı kurmakta zorlanıyorlar. Ama bunun böyle olacağını önceden biliyorlardı.

D: Ama çoğu eğitimci, öğretmen bu çocukları anlamakta zorlanıyor.

A: Onlardan bu çocukları anlamalarını bekleyemezsiniz. Onları fiziksel ve duygusal yönden anlamaları mümkün değil. Bu yönden çok sınırlılar.

D: Ama sorun şu ki bu çocukları ilaca başlatıyorlar ve bunun onların becerilerine sekte vurabileceğini düşünüyoruz.

A: Bu ilaçları verdiğiniz bireyler buna karşı koyabileceklerinin bilincinde.

D: Ah, bu iyi! Çünkü zarar görmelerini istemiyoruz.

A: Onlara zarar veremezsiniz. Bu onların bireysel seçimi. Bu aydınlanmayla gelen bireyler için bile bu böyle. (Duraklama) Sorularınız çok kısıtlayıcıydı. Eskiden bize daha fazla soruyla geldiğinizi fark ettik. Bu sefer sorularınız çok minimal kaldı.

D: Çünkü bu sefer hazırlık yapmadık ve şimdilik sadece birkaç konuya odaklanmaya çalışıyoruz.

A: Şimdilik sadece yaşamınızda ihtiyaç duyacağınızı hissettiğimiz kadar bilgi alacaksınız. Sizin gidişatınızı değiştiremeyiz. Gidişatınızı ancak siz değiştirebilirsiniz. Sormak istediğiniz tüm sorularda size yardımcı olabiliriz. Almak istediğiniz bilgiyi sizden esirgemeyeceğiz.

Phil: Bu araştırma seanslarına, biz onları böyle adlandırmak istiyoruz, devam etmek için başka fırsatlar da size sunulacak çünkü bunlar, aslında, sadece size bizim anlayışımızı inceleme fırsatı vermekle kalmıyor, bize de sizin anlayışınızı inceleme fırsatı veriyor. Bu deneyimler de iki tarafın da

birbirinden öğrendiğini belirtmek isteriz. Bizimle temasa geçmek ya da bize soru sormak için hangi yöntemi kullandığınızın bir önemi yok. Bedeni etkileyen sizin ses titreşiminiz. Sözcüklerinizin bir önemi yok.

D: Sesimi mi kastediyorsunuz?

A: Doğru. Sözcüklerinizin hiçbir zaman önemi yok. Bağlantı kurulan şey her zaman ses titreşimi.

D: Yani onlarla sadece bağlantı kurma niyetiyle konuşsam bile bunu yapabilir miyiz?

A: Doğru.

P: Bu bilinç değişimini yaygınlaştırma girişiminizden ötürü size teşekkür etmek isteriz. Gezegeninizde bulunanlar üzerinde yarattığınız etkiyi görüyoruz. Bakışlarını daha yüksek bir anlayışa, daha doğrusu daha yüksek planların anlayışına çevirenler yazdıklarınızda, tırnak içinde, "kendilerini aşan" konularda çok sürükleyici ve kolay anlaşılır tartışmalar buluyorlar. Size teşekkür etmek istiyoruz çünkü girişimlerinizin doğrudan sonucu olarak gezegeninizi saran enerji üzerinde görünür ve fark edilebilir nasıl bir etki yarattığınızın farkında bile değilsiniz. Enerjideki bu değişim sizin gibi fiziksel duyuları olanlar için gözle görülmezken, çok uzaklardan bakan gözlemciler tarafından fark ediliyor. İlerleyişinizi uzaktan izleyen varlıklar bu değişimi fark etti. Biz sadece sizi ne kadar takdir ettiklerini ifade edemeyen o varlıklar adına değil, özellikle sizinle ve gezegeninizdeki varlıklarla bire bir çalışan bizim gibi varlıklar adına da size teşekkür ediyoruz. Çünkü farkındalıktaki artış Tanrı'nın arzu ettiği yönde ilerliyor. Bu odadaki her biriniz nihai ya da belki de son deneyiminize varıncaya dek, size daha pek çok fırsat sunulacak. Yani siz yuvaya geçişinizi gerçekleştirinceye dek. Geçişinizle ilgili endişelenmenize gerek yok çünkü bunların ne zaman ve nasıl

gerçekleşeceğiyle son derece yetkin bir otorite ilgileniyor.

D: Bana bu değişimlerin gerçekleştiğini göreceğim söylenmişti.

A: Göreceksin.

P: Görevlerinizi tamamlamadan önce her birinizin deneyimleyeceği pek çok harika şey olacak. Burada olanlarımız ve olamayanlarımız adına size tekrar teşekkür ediyoruz.

Ann uyandığında sersem gibiydi ve kafası karışmıştı. Transa girdiğinin kesinlikle fark etmemişti ve olanları hiç hatırlamıyordu. Phil'in ise ses kaydının bandı bitmeden önce eklemek istediği birkaç şey vardı. Bunları kaydetmek için kayıt cihazını tekrar çalıştırdım.

D: Tek grup değil de iki ayrı kanal varmış gibi hissettiğini söylemiştin.

P: Sanırım üst kaynaklarımız belirli bir düzeyde bir araya geldikleri için böyle hissettim. Yani demek istediğim, sonuçta kaynak aynı ve nihai kaynak ama bizim düzeyimizde ayrıymış gibi hissediliyor. Ann'in bir şey söylemeye hazırlandığını hissedebiliyordum ve o konuşurken konuşamıyordum.

D: Benim de korktuğum oydu. Aynı anda konuşmaya başlayıp diğerinin konuşmakta olduğunun farkında olmamanızdan çekinmiştim. Ama siz birbirinizin fikirlerini devam ettiriyor ve üzerine eklemeler yapıyordunuz.

Ann, ben aslında Phil ile konuşuyor olsam da sesimi duyunca uyanık kalamadığını söyledi. Yani hiç beklemediğimiz bir durumla karşılaşmış olsak da sonuç olarak her şey yolunda gitmişti. Aslında bu seansta bu bölümde yer almayan başka bilgiler de verilmişti. Bu bilgiler, diğer bölümlere eklendi.

BÖLÜM 23

BAŞKA BİR ENERJİ VARLIK

Bu seans Ekim 2001'de Minnesota'nın kuzeyinde düzenlenen bir inzivada, "uzaktan izleme" yöntemiyle çalışmalar yapan bir grupla gerçekleştirildi. Bu grup, uzaktan izleme yöntemiyle bilgi toplamak için Amerika'nın her yerinden insanla çalışıyordu. Neyi ne kadar bildiklerini öğrenmek isteyen devlet ajanları tarafından sürekli izlendiklerini ve telefonlarının dinlendiğini biliyorlardı. Grubu için benimle bir toplantı ayarlamak isteyen kişi bizi aradığında onlardan haberimiz vardı. Grup, notlarını paylaşmak ve strateji planlamak için yılda bir kez gözlerden uzak bir yerde buluşuyordu. Bu toplantı da göl kenarında bulunan ve kışın kapalı olan yazlık bir tesiste gerçekleştirildi. Tesiste, barı da işleten işletme sahipleri dışında bir tek biz vardık. Toplantının gerçekleştirileceği günden bir gün önce toplantı için hazırlıklar yapılırken bir grup insan gelip şüphe uyandıran sorular sorduğu için hükûmetin toplantılarından haberdar olduğundan şüphelenmişlerdi. Ama bunun üzerinde durmamaya karar vermiş gibi görünüyorlardı. Daha önce devlet teşkilatlarıyla iş birliği yapmaya, önemli bir olayın

gerçekleşeceğini düşündüklerinde bu bilgiyi onlarla paylaşmaya çalıştıklarını söylediler. Onlarla ilgili verebileceğim bilgiler bu kadarla sınırlı. Minnesota 10.000 tane gölün bulunduğu bir bölge olduğu için yerlerini tespit etmek zor olacaktır. Danışanlarımın kimliğini korumak için her zaman elimden geleni yapmaya çalışırım.

Toplantının yapıldığı bölge çok ıssız bir yerdi. Ekim 2001'de MUFON grubunda bir konuşma yaptıktan sonra Minneapolis'ten küçük bir uçakla kuzeye gelmiştik. Oradan da bir buçuk saatlik bir araba yolculuğuyla göl kenarındaki tesise getirilmiştik. Hava soğuktu ve orada bulunduğumuz sürece kar yağmıştı. Toplantıdan sonra da WE (Walk-ins for Evolution) konferansı için tekrar Minneapolis'e uçmuştuk.

New York ve Washington D.C.'de gerçekleşen 11 Eylül saldırıları üzerinden sadece birkaç hafta geçmişti. WE konferansının gerçekleştiği sırada Amerika, Bin Laden'i öldürme kisvesi altında Afganistan'a saldırmıştı. Kısacası son birkaç hafta herkes için çok gergin geçmişti ve herkes her şeyden şüphelenir haldeydi. O nedenle grubun da neden o kadar tedbirli davranmaya çalıştığını anlayabiliyordum. Liderleri bu toplantıdan birkaç hafta sonra çalışmalarıyla ilgili gelişmelerden haberdar etmek için beni aramış ve bana gerçekleşeceğini düşündükleri olayları anlatmıştı. Felsefeleri, grup olarak ortaya koydukları zihin gücüyle gerçekleşmesi öngörülen olayları değiştirmek ya da gerçekleşmelerini engellemekti.

Bu seans, tesisteki grup üyelerinden biriyle gerçekleştirildi. Laura ile çalışırken bulut tekniğini kullandım. Buluttan indiğinde nerede olduğunu bilememişti ama anlattıklarından bir geçmiş yaşama gitmediği belliydi. En azından Dünya'daki bir geçmiş yaşama gitmediği. Sahnelerden ziyade tuhaf

izlenimler alıyordu.

L: Nerdeyse parlak bir nesnenin üzerinden yansıyan güneş ışığı gibi. Sadece parlamalar ve şekiller var. Sanki güneş belirli bir açıdan aynaya vuruyor ve ben aynanın sırlı tarafından ona bakıyormuşum gibiydi. Ama şimdi her yer karanlık.

Ortama alışmasını ve gözünün önünde görüntülerin şekillenmesini sağlamak için ona birkaç soru sordum. Dışarıdan ziyade içeride olduğunu düşünüyordu çünkü kapalı bir alandaymış gibi hissediyordu. Aşina olmadığı birkaç nesneden detaylar gördü. Ardından da düz ve zikzaklı çizgiler. Sonra ışık oyunları ve üst üste binen fotoğraf kareleri gibi imgeler. Laura birkaç dakika daha üst üste binen renkler ve elmaslar da dahil olmak üzere çeşitli geometrik şekiller görmeye devam etti ama bunların hiçbiri tam olarak nerede olduğunu açıklamıyordu. Ardından inanılmaz bir şey fark etmiş gibi duyurdu: "Sanırım ben bir tür makinenin içindeyim! Ya da bir makineye bakıyorum. Artık tek gördüğüm pencere gibi bir şey. Ama ondan diğer tarafı göremiyorum. Arkasında çok beyaz bir ışık var. Ama ışık gözlerimi kamaştırmıyor."

D: Pencerenin şekli ne?

L: Çok yuvarlak. Belki de daha önce pencerenin kenarına bakarken gördüğüm şey pencereyi sabit tutan kıskaçlardı. Pencereden geldiğini gördüğüm ışık makinenin içinden geliyordu. Şimdi makinenin içindeyim. Ve tamamen ışıkla kaplıyım. Işık benim dışımda, etrafımda gibi. Bir hale gibi mi? Ama tüm duvarlarda ve her şey ışıkla kaplı. Ve bazen ışık içeri giriyor ve beni tamamen kaplıyor. Bazen de sadece bir daire şeklinde

etrafımda duruyor. Etrafımda bir silindir gibi… Bu makinenin içine geçtim. Işık şimdi eflatun renginde.

Bedeniyle ilgili bir izlenim edinmek istediğim için ayaklarına odaklanmasını istedim. “Ayaklarımı hissediyorum ama onları göremiyorum. Sanırım bir bedenim yok. (Kafası karışmış bir biçimde) Ben buradayım ama… ayaklar ya da kollar yok. Sadece buradayım. Bence benim dışımda bir beden yok burada.”

Bu daha önce de pek çok kez olduğu için beni şaşırtmadı. Sadece bu tip bir varlığa sormak için doğru soruları bulmalıydım.

D: Makinenin geri kalan tarafı nasıl görünüyor? Başka nasıl izlenimler alıyorsun?

L: Duvarların dokusu var. Metalik olduklarını biliyorum ama ne metalikmiş gibi görünüyorlar ne de hissettiriyorlar. Ve duvarlar yukarı ve aşağı doğru birbirine geçen elmaslar şeklinde gibi.

Daha önce gördüğü ama açıklayamadığı elmas şekilleri muhtemelen bunlardı.

D: Bu yerde kendini rahat hissediyor musun? Oraya aitmişsin gibi hissediyor musun?

L: Evet, hissediyorum. Bu küçük bir makine. İçine girdiğimde onunla kuşatılmış oluyorum. Ve dünyayı renklerden oluşuyormuş gibi algılıyorum. Dünyada bir sürü renkli ışık var ve ben de renkli bir ışığım. Ortama tepki verdiğimde renkler değişiyor. Açık renk ve koyu renk. Şu anda koyu renkliyiz ama beyaz ışığa, eflatun rengi ışığa ve sarı ışığa kadar

gidiyoruz.

D: Keşke burayla ilgili daha fazla şey bilsek ve buranın neresi olduğunu öğrenebilsek. Makineden çıkıp ona dışarıdan bakmak ister misin?

L: Evet, neye benzediğini görmek isterim.

D: Dışarıdan nasıl görünüyor?

L: Yine onun da metalik olduğunu biliyorum ama metalikmiş gibi görünmüyor. Koyu renk bir plastiktenmiş gibi görünüyor. Ama ben onun metalik olduğunu biliyorum. Tepesi külah gibi sivri bir silindir şeklinde. İçi darmış gibi görünüyor. Kısıtlayıcı. Sıkışık hissettirmiyor ama kısıtlayıcı, onu tamamen dolduruyormuşum gibi. Hareket edecek alan kalmıyor.

D: Peki bu makine nerede bulunuyor?

L: Şu anda ne gördüğümü bilmiyorum. Onu bir şeyin içinde görüyorum ama…? Dışında iskele var. Ben yukarıdayım. Bunun bir tür gemi ya da ulaşım aracı olduğunu hissetmiştim. Şimdi onu daha net bir şekilde görünce, öyle olduğunu biliyorum.

D: Bu bir tür gemiyse eğer, seni nereye taşıyor?

L: Her yere, aklıma gelen bu, her yere. (Kahkaha) Çok daha büyük bir yerin içinde bulunuyor ama yükleme bölümü etrafında geniş ve düz bir alan hissediyorum ve üzeri hareketli ama çok hareketli de değil. Çok kalabalık bir yer değil. Ve orada yukarı doğru çıkan bir şey var.

D: Etrafta başka insanlar var mı?

L: Evet. Çok değil. Onlar şekiller ve bir üniforma giydiklerini hissediyorum. İnsan şeklinde değiller, sadece şekiller.

D: Onlar da farklı renklerde mi?

L: Onlar daha çok sadece gri ya da koyu renkteler, düzler. Ama sanırım üzerlerine bir şey giydikleri için öyleler.

D: Ne yapıyorlar peki?

L: Ah, görevlerini yerine getiriyorlar. Ben burayı yükleme bölümü olarak tanımlardım. Onlar sadece işçiler.

D: Peki senin görevin ne?

L: Ben geminin pilotuyum. Bu bana evimdeymişim gibi hissettiriyor.

D: Gemiyi kullandığın bölüm nasıl görünüyor peki?

L: Geminin bütünü o. Ben geminin içine giriyorum ve gemi de ben ne istersem onu yapıyor.

D: Yani kontrol paneline filan ihtiyaçları yok mu?

L: Zihinle kontrol ediliyor.

Bu kavramla ilk kez karşılaşmıyordum. Yıldızlardan Gelen Miras adlı kitabımda geminin devrelerine bağlı dünya dışı varlık örnekleri vardı. Gemiyi zihinleri ve kas tepkileriyle kontrol ediyorlardı. Ama onlar daha fiziksel varlıklarken bu bir tür enerji varlığa benziyordu çünkü maddesel bir bedene sahip değilmiş gibi görünüyordu.

Birçok ET araçlarını zihinle yönetiyor. Grup zihni özellikle çok güçlü oluyor.

L: Ama gemi incecik. Dünya'daki büyük kargo uçakları gibi değil. Sadece ince bir koni. Adeta bir kalem gibi ama etrafı yuvarlak. Kendisi uzun ve ucu sivri.

D: Ve bu gemideki tek kişi sen misin?

L: Öyleymiş gibi hissediyorum, evet. Gemiyi aldığım zaman içinde sadece ben oluyorum. Getir götür işleri yapıyorum. Aslında tam olarak getir götür işi değil çünkü kargo taşımıyorum. Buradaki kamyonculuk filan gibi değil. Gittiğim zaman tam olarak ne yaptığımı çıkaramıyorum. Ama gitmemi bir

nedeni var. Mesaj iletmek, bir şey yapmak için ama gemiyi ben kullanıyorum. Gemiyi alıyorum ve gidiyorum.

D: Birine bir mesaj mı götürüyorsun? Demek istediğin bu mu?

L: Sadece gitmem mesajın kendisi. Açıklaması çok zor. Bunun ne anlama geldiğini ben bile tam olarak anlamış değilim.

D: Kendini bunu yaparken gör. Sadece araca binip gitmen gereken yeri mi düşünüyorsun?

L: Evet, araç öyle çalışıyor, makine öyle çalışıyor. Aracın yüklendiği yer benim evim değil ama sık sık geldiğim bir yer. Benim gibi başkaları da aynı şeyi yapıyor. O yüzden geminin oturduğu bir yükleme alanı var. Bir dairenin içine geliyor. Ve etrafında bir platform bulunuyor. O yüzden o şekillerin üzerinde kıyafetler vardı ve bana benzemiyorlardı. Çünkü burası benim evim değil, sadece zaman zaman geldiğim bir yer.

D: Hadi senin geldiğin yerin nasıl bir yer olduğunu görelim. Oraya kolayca geri dönebilirsin. Evin olan yer nasıl görünüyor?

L: Işık. Bolca ışık. Yumuşak, yumuşak… çok yumuşak bir ışık. Tüm renklerin ışığı.

D: Oraya araçla mı gidiyorsun?

L: Bu sefer öyle gitmedim. Sadece gittim.

D: Katı ya da fiziksel hiçbir şey yok mu?

L: Öyle bir şey görmüyorum. Biz hepimiz ışığız.

D: Etrafta başka varlıklar da var mı?

L: Hepsi benmişim gibi geliyor ama bu giden benim sadece bir parçam. (Kahkaha) Ama evdeyken her şey benim. Ve bu iyi, mutlu bir his; ben evdeyim.

D: O zaman neden bir araçla gitmen gerekiyor? Bir bedenin olmadığını hissettiğini söylemiştin.

L: Onların araca ihtiyacı var. Gittiğim yerde. Onu görmeleri gerekiyor. Ben onsuz da seyahat edebilirim ama onların aracı görmesi gerekiyor.

D: Aracı neden görmeleri gerekiyor?

L: Onlar tam olarak ışık varlıklar değiller henüz ama bunu biraz anlayabiliyorlar. Ve rahat etmeleri için oraya ya da onun gibi yerlere gittiğim zaman aracı kullanıyorum. Bir aracın geldiğini ve içinden bir ışık varlığı çıktığını görmek onları rahat ettiriyor. Bu bana bir anlam ifade etmiyor ama onlar bu şekilde rahat ediyor.

D: Seni renkli ışıklar olarak mı görüyorlar?

L: Beni bir ışık varlık olarak görüyorlar ama o aracı görmeye ihtiyaç duyuyorlar. Neden, benim ona ihtiyacım yok. Eve gittim ve şimdi yine araçtayım. Eve gittiğimde kendimi iyi hissettim. Ev diye gittiğim yer sadece büyük bir ışıktı. Ama buraya gelirken araçla gelmem gerekiyordu.

D: Ev diye adlandırdığın o ışıkta fiziksel hiçbir şey yok muydu? Evler ya da onun gibi şeyler?

L: Hayır, orada sadece süzülen bir ışık hissi alıyorum. Ve "biz" hissi. "Biz" ışığız.

D: Yani o yerde sayıca birden fazlaymışsınız gibi mi?

L: Evet. Ama biz tek bir büyük kütleyiz. Ve ben de ayrılıyorum ve geri geliyorum. Ayrıldığımda ben, ben oluyorum. Geri döndüğümde biz, biz oluyoruz.

D: Yani hepiniz bütünün bir parçasısınız. (Evet)

Onu önemli bir olayın yaşandığı bir güne götürmeye karar verdim. Gerçi bir enerji varlığa ne önemli gelebilirdi bilmiyordum. Yine de yıllardır benim çok işime yaramış olan prosedürü izlemem gerekiyordu.

D: Ne oluyor? Ne görüyorsun?

L: Bizin ben ve benim de bize dönüşmemle ilgili bir şey. Ve başkaları için gemiyi almam gerekmesiyle ilgili bir şey. Onların rahatı, esenliği için. Gemiyi almam gerekiyor. Ama benim için bu biz olmak değil sadece ben olmak ve bizin ben olmaması. Ve anlıyorum ki bu tek bir günle ilgili bir şey değil, genel kavram bu.

D: Ama mesaj vermek için bir yerlere gönderildiğini söylemiştin.

L: Evet ve bazen uzun süre uzak kalıyorum, mesaj götürmek için gittiğimde. Bana söylemeye çalıştıkları buydu. Görmeye çalıştığım şey bu.

D: Ne demek istiyorsun?

L: Artık benim gemim bu beden. Ve bir mesaj için buradayım. Bir nedenle.

D: Dünya'da mı demek istiyorsun?

L: Evet. Bu beden Laura. Ve bu yerin ve zamanın rahat ettiği şey, benim bu bedenin içinde olmam. Ben, ben olmalıyım. Biz olamam. Ve ben bununla rahatım. Ben olmayı seviyorum ama bizi de özlüyorum.

D: Yani bunun sana gösterdiği bu mu? Bir zamanlar biz olduğun mu?

L: Bana nedenlerden birinin bu olduğunun ya da neden burada olduğumun anaokulu seviyesinde gösterildiğini söylüyorlar. Bunun nasıl olduğunun.

D: Bu nasıl oldu peki?

L: Ben buraya çağırıldım. Daha önce de pek çok kez burada bulundum ama bu sefer buraya çağırıldım.

D: Nasıl yani?

L: Bana ihtiyaç vardı. Gelmem gerekiyordu. Beni istediler. Başkasını değil. Onlar benim gelmemi istedi. Ve bu çok önemli bir görev. Ve uzun da bir görev olacaktı. Gelip öyle hemen gidemezdim. Bu aracı alıp buraya gelmem gerekiyordu.

D: Yani Dünya'ya uzun zaman alacak bir şey yapmaya mı geldin?

L: Evet. Ve bu zor olacaktı ama bunu yapabilirdim. Ve bunu sadece benim yapabileceğimi hissettiler. Ben bir şeyleri değiştireceğim. Bunu algılamak

zor. Bu biraz karmaşık. Ama gezegen varlığının yardıma ihtiyacı var. Ve gezegen de beni çağırdı. Bu gezegeni oluşturan varlık yaralanmış ve acı çekiyor. O yüzden ben gezegenle çalışıyorum. O varlıkla çalışıyorum. Ve gezegendeki insanlar da yaralanmış ve acı çekiyor. Ben yardım etmeye geldim. Ben bunların nasıl değiştirileceğini biliyorum. Bunlar üzerinde çalışmayı biliyorum.

D: Diğer yaşamlarında da aynı şeyi mi yapıyordun?

L: Bana ihtiyaç duyulduğunda bunu yapıyorum.

D: Yani diğer yaşamlarında da gezegene yardım etmeye çalışma görevini mi yerine getirdin?

L: Evet. Ama bu sefer durum çok ciddi.

D: Gezegene nasıl yardımcı oluyorsun?

L: Enerjileri dengeliyorum. Dünya'nın ve insanların enerjilerini şekillendirmeye çalışıyorum. Bu heykel yapmaya benziyor. İklim, atmosfer. Bu pek çok parçadan oluşan büyük bir resim. Ve bu şey gibi… Çocukların mıknatısla demir tozundan güzel resimler oluşturmaya çalışması gibi. Mıknatısı demir tozlarına tutarak ortaya güzel bir resim çıkarmaya çalışıyorsun. Ve ben tüm bu demir tozlarını bir arada tutmaya çalışıyorum. (Kıkırdama) Güzel resmi korumaya çalışıyorum. Bu çok güzel bir gezegen. Ama demir parçaları başını alıp gitmeye devam ediyor. Ayrılıp gitmeye, dolaşmaya, başını derde sokmaya devam ediyor. Ve bu zor bir iş.

D: Ama belli ki bunu yapmaya gönüllü olmuşsun, öyle değil mi?

L: Evet. Bu kişi, bu beden buraya neden çağrıldığını bilmek istiyordu. Ve çağrılmasının nedeni de buydu. Dünya'ya yardım etmek. İnsanlara yardım etmek. Atmosfere yardım etmek.

Kendisinden üçüncü şahıs olarak bahsetmeye başlamıştı. Genellikle bu bilinçaltı ya da yüksek benlikle temasa geçtiğim anlamına gelirdi. Henüz bilinçaltından öne çıkmasını istememiştim olsam da sıklıkla devreye girer ve seansa kendiliğinden dahil olur. Bunu her zaman memnuniyetle karşılarım çünkü böylece hem kendi sorularıma hem de danışanın sorularına cevap alabileceğimi bilirim.

D: Onun geldiği o yer… Ona biraz oradan bahsedebilir misin? Evim dediği yerden.

L: Orası Bir. Bir olan. Her şeyin her şey olduğu.

D: Ama o Dünya'ya yardım etmek için buraya geldi.

L: O her zaman enerjilerin dengeleyicisi oldu. Uzun bir süredir, evet. O bu konuda çok iyi ve evren de onun yardım edebilecek kişi olduğunu biliyordu. Çoğu insan dersler için buraya geliyor. Ya da başka şeyler için. Ama o yardım etmek için geldi. Onu gezegen çağırdı, evren çağırdı.

D: Ama bu yaşamda o da dersler alıyor, öyle değil mi? Bu insan deneyiminin bir parçası değil mi?

L: Evet, derslerini öğrenmeleri için başkalarına yardım etme derslerini aldı. Hep yardım, hep yardım.

D: Biz Dünya'dayken sorun yaratma ve sonra da karma yaratma eğilimindeyiz.

L: Evet, insanlar bunu yapıyor. (Kıkırdama) Ve bunu çok yapan ruhlar var ve o da bu ruhlara karmalarını bir yaşamda dengelemeyi öğrenmelerinde yardımcı olmayı kabul etti. Kendisi onun burada tutsak kalmasına neden olacak karma döngüsüne girmiyor. O iyi gidiyor. O hatırlıyor. Ne olursa olsun karmayı dengeleyebilir. Ve o bunu nasıl yapacağını aslında bildiğini hatırlamadan önce bile bunu yapıyordu. O bu anıyı iyi bir şekilde koruyor

ama tabii o yaşlı. Bunu defalarca yaptı.

D: Ve insanlar arasında yaşayıp da karma yaratmamak çok zor.

L: Bunu yaptığı için ona çok saygı duyuyoruz. O bunu yapan çok az kişiden biri. Ve bu yaşam onun için zor bir yaşam oldu. Ama erkenden hatırladı ve iyi hatırladı ve şu anda da pek çok şeyi hatırlamakta. Zamanın geldiği hissindeyiz. O bilmek istedi. Kabul etmek istediğinden daha fazlasını hatırlıyordu ama hiçbir şeyin sandığı gibi olmadığını söyleyenleri dinlediği için bunu kabul etmek istemiyordu. Bizse onun her şeyin sandığı gibi olduğunu bilmesini istiyoruz. Hatırladıkları doğru.

* * *

Laura melekler hakkında da bilgi almak istemişti ama belli ki onlar farklı türden varlıklardı.

D: Laura, yani buradaki beden, meleklerle ilgili bilgi almak istiyor. Böyle şeyler var mı, ona söyleyebilir misiniz?

L: Melekler var. Onlarla binlerce ve yüzbinlerce yıldır çalışıyor. Onlarla çok iş yaptı. Birlikte çalıştığı özel melekler var.

D: Onlar onun rehberleri ya da koruyucuları mı?

L: Onlardan da var ama onlar ayrı. Rehberler ya da koruyucular, onun önceki yaşamlarından ve bu yaşamından tanıdığı ve bu zamanda ona yardım etmek için geri gelen insanlar. Melekleri her zaman onun yanındaydı. Bu gezegendeki ve diğer gezegenlerdeki tüm yaşamlarında.

D: O meleklerin Dünya'ya bağlı şeyler olduklarını düşünüyordu. Sanırım bu doğru değil, öyle değil mi?

L: Sanırım o melekleri, atmosferin yükseklerinde yaşayan Dünya'nın

koruyucu varlıklarıyla karıştırıyor. Onlar Dünya'nın yakınında bulunuyorlar çünkü görevleri bu. Ve dengeleme görevi için o varlıklardan bazılarıyla da yakından çalışıyor; buraya gelme amaçlarından biri olarak. Ama ruh nereye giderse oraya giden melekler de var. İnsanları ve diğer varlıkları oluşturan ruh yani. Meleklerin insan bedeninde gelip gelmediğini merak ediyordu. Gelmiyorlar. Onlar sadece onun melek olarak hitap ettiği varlıklar. Ve bu varlıklardan bazıları onunla çalışıyor, özellikle biri bu zamana kadar hep onunla çalıştı. Yüzbinlerce yıldır. İlk enkarne olmaya başladığı zamandan bu zamana kadar. Onlarla yaptığı çalışmalardan çok memnunlar. Ama onun koruyucu melek dediği meleklerden daha fazlası olduğunu unutmaması gerekiyor. Kendi deyimiyle dini görevinde diğer melekleri de unutmaması gerekiyor. Onları hatırlamalı, onurlandırmalı, yaptıklarından ötürü onlara teşekkür etmeli ve enerjileri, esenlikleri ve güçleri için onlara dua etmeli.

D: Sorularından biri de buydu. Onlar için ne yapabileceğiydi.

L: Daha büyük görevini unutmamalı. İnsanlara yardım etme ve deneyimlerinde onlara yardımcı olması için ona getirilen insanlara yardım etme görevinin bilincinde. Ama hem atmosferdeki enerjilerle hem de insan armonikleriyle çalıştığını unutmamalı. İnsanların yaydığı tüm enerjilerle ve gezegen enerjileriyle. Ona bu konuda yardımcı olan melekler var. Ve benzer görevleri yapan başkalarına da. Dünya enerjileri üzerine çalışanlar var. İnsan enerjileri üzerine çalışanlar da. Ve Atmosfer enerjileri üzerine çalışanlar da. Ama bir tek o üçü üzerine de çalışıyor.

D: Sadece tek biri üzerine çalışmaktan daha zor bir görev olsa gerek bu.

L: Öyle. Bu ondan çok şey götürüyor. Zaman zaman neden iyi uyuyamadığını düşünüyor. Nedenlerden biri bu. Diğer düzeyde çok meşgul olduğu için uyuyamıyor. Yorgun hissetmiyor çünkü biz onu aktif

ve sağlıklı tutmak için ona yardım ediyoruz.

D: Yani uyuduğunu sandığı sırada aslında bir sürü şey yapıyor.

L: Her zaman yapıyor. Bu, hayatında da kendini gösteriyor çünkü metabolizması çok yavaş. Ve enerjisi de düşük. Daha yavaş hareket ediyor, daha yavaş konuşuyor. Çok geç yatıyor. Ve bunlar diğer düzeyde çok meşgul olduğu için oluyor. Bu durum bedenini böyle etkiliyor.

* * *

Son yıllarda yaptığım çalışmalarda ruhlarının asıl kökeni ve şu anda neden burada olduklarına dair bilgi alan insanların sayısında bir artış gözlemliyorum. İnsanların bu bilgileri almasının, bunların bilincine varmasının zamanı gelmiş gibi görünüyor.

BÖLÜM 24

DÜŞÜNÜRSEN YARATIRSIN

Öğretmen olan Richard buluttan inerken yerde onu karşılayan insanlar gördü. Geri dönüşünü kutluyorlardı. Richard burasının başka bir gezegen olduğunu düşündü. Gerçekten de Dünya'ya benzemiyordu. "Burası farklı. Çok huzurlu, çok. İnsanlar çok iyi. Ailem gibiler." Gördüğü insanlar, insanımsılara benzer görünüşteydi. Uçuşan cübbeler giyiyorlardı ve kendisi de mor bir cübbe içindeydi. Sözlü iletişim kurmuyorlardı, "Telepatik olarak iletişim kuruyoruz."

D: Katı ya da fizikselmişsin gibi hissediyor musun?

R: Bir dereceye kadar fiziksel ama çok da hafif.

Uzun süredir buradan uzak kaldığını hissettiğini söylerken duygulandı ve ağlamaya başladı.

R: Bana nasıl geçtiğini soruyorlar. Nasıl deneyimler yaşadığını. Bu neredeyse bir işi üstlenmek gibi bir şey. Bir görev üstlenmek gibi. Uzun bir yolculuğa çıkmak için buradan ayrılmışım gibi.

D: Neden geri dönmeye karar verdin?

R: Çünkü geri dönmenin vakti geldi. Sadece enerjilerimi tazelemek ve nereden geldiğimi hatırlamak için.

D: Uzaktayken neredeydin?

R: Çoğunlukla Dünya gezegeninde. En az yüz bin yıldır görevim buydu.

D: Yani uzun zamandır Dünya'dasın.

R: Evet, pek çok yaşamdır. Her zaman geri dönüyorum.

D: Neden sürekli geri dönmek zorunda kaldın?

R: Çünkü bu görevin bir parçası.

D: Ve şimdi de bilgi alışverişinde bulunmak için geri döndüğünü mü söylemiştin?

R: Evet, sadece biraz tazelenmek için, sanırım. (Ağlama)

D: Sen oraya gitmeden önce fiziksel bedenin varlığını sonlandırmış mıydı?

R: Hayır. Sadece frekansını değiştirdi.

D: O zaman bahsettiğin fiziksel beden Richard'ınki mi?

R: Evet, ama çok daha yüksek bir frekanstaki hali.

D: Yani istediğin zaman frekansını değiştirip oraya gidebiliyor musun? (Evet) Normalde bu ne zamanlar oluyor?

R: Muhtemelen bazı geceler. Uyurken.

D: Yani Richard bunun bilincinde değil mi? (Hayır) Bu yer fiziksel bir yer mi?

R: Evet, bir bakıma öyle ama aynı zamanda da farklı bir boyutta. Bazı durumlarda neredeyse fiziksel bir yermiş gibi hissettiriyor ama bazı yönlerden de farklı. Daha fazla hafiflik, daha fazla serbest akış, hareket etmek çok daha kolay. İmgelemeyle daha kolay yaratım yapabiliyorum.

D: Ne yaratıyorsun?

R: Şekiller, enerjiler, müzik, renkler.

D: Bunları o boyut için mi yaratıyorsun?

R: Kısmen öyle ama kısmen de daha alt düzeylerde deneyimler yaratmak için. Titreşimi düşürdüğünde forma dönüşüyor.

D: Yani orada yarattığın orada kalıyor mu yoksa yok mu oluyor?

R: Hayır, kalıyor. Form alıyor. Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Başka türlü nasıl açıklarım, bilemiyorum.

D: Yaratırken, bunu nasıl yapıyorsun?

R: Sadece yaratacağım şeyi düşünerek. Ve sonra o düşünceyi koruyarak. Sonra da onu üst düzlemlerden alt düzlemlere indirerek. Bunu yaparken niyeti koruyorsun ve sonra birden ortaya çıkıveriyor. Ve işte oldu!

D: Acaba Dünya'da fiziksel beden içinde olan insanlar da bu yeteneği kullanabilir mi?

R: Evet, bu çok iyi olurdu. Bunu birlikte çalışarak ve grup olarak bir uyum yakalayarak yapabilirler. Kendilerini bu işe adayarak. Kararlılıkla hareket ederek. Dikkatlerini sürekli vererek. Bu işe kendilerini vermeye gönüllü olarak. Grup olarak yapmak daha kolay ama bu çift taraflı da bir şey. Bir tarafta bir birey var. O tarafta grup olmanın getirdiği karmaşa yok ama grup olunca da daha büyük bir şeyi gerçeğe dönüşmek için daha fazla enerji oluyor. Yani ikisinin de artıları ve eksileri var.

D: Peki bir şeyi yaratırsan, düşünerek ver edersen, enerjini ondan çektiğinde o şey ortadan kaybolur mu? Onu düşünmeyi bıraktığında yani.

R: Hayır, onu düşünmeye devam etmen lazım. Aynı anda birçok şeyi düşünebilir ve enerjiyi koruyabilirsin. Düşünebileceğin yığınla, yıldız sistemleri kadar şey var.

D: Bunu birey olarak tek başına yapabilir misin yoksa bir gruba mı ihtiyacın olur?

R: Bence ikisi de, aslında ikisi de. Bazı şeyleri bireysel olarak da yapabilirsin ama daha büyük projeler için bir gruba ihtiyacın olur.

D: Oradaki varlıklar hep orada mı kalıyor peki?

R: Bazıları hep orada kalıyor, evet. Ben göreve gittiğimde benim için enerjiyi

koruyorlar.

Varlıklar Richard'a o taraftan yardımcı oluyordu ama Richard bunun bilincinde değildi çünkü fizikseldeyken bazen bunu unutabiliyordu. Ağır enerji nedeniyle Dünya'da yaratmak daha zordu. Richard'ın unutmaması için bunları bilmesine şimdi izin veriliyordu.

D: O yeri tarif edecek olsan nasıl tanımlarsın?

R: Yıldız gemisi ana üssü. Koordinatları bilmiyorum. Buradan biraz ışık yılı uzaklıkta, sanırım. Ama oraya seyahat etmek sadece birkaç dakika sürüyor, eğer ışık bedenle seyahat ediyorsan.

D: Orası ruhsal taraftan farklı mı yoksa aralarında bir benzerlik var mı?

R: Benzer.

D: Ben ruhsal tarafı beden öldüğünde ruhun gittiği yer olarak tanımlıyorum. Orası buna benzer bir yer mi?

R: Evet ve hayır. Sanırım bedenini kaybedersen… aradaki bağlantıda minik bir kopukluk var. Ben orayı daha çok bir sonraki adım olarak tarif ediyorum ve bu da tüm yaşamları alıp tek bir bedende özümlemek, frekansı yükseltmek ve bunları benimle beraber gittiğim yere götürmek anlamına geliyor. Bu daha ziyade yükseliş süreci gibi bir şey. Frekansı yükseltiyor, yükseltiyor, yükseltiyorsun. Ölüm bir bakıma daha yıkıcı oluyor. Bu daha çok bir şeyin devamı gibi.

D: Neden ölümün yıkıcı olduğunu düşünüyorsun?

R: Biraz öyle. Seni bir deneyimden diğerine sürüklüyor. Ve bazen insanlar biraz yolunu kaybedebiliyor. Oysa bu, bilinçte bir yıkımın söz konusu olmadığı daha bilinçli, devamlılığı olan, serbest akışlı bir titreşim yükseltimi.

D: İnsanlar ruhsal tarafa geçtikleri zaman bir döngü gibi geri geliyorlar.

Ama senin bahsettiğin şey bir döngü değil mi?

R: Sanırım bu daha çok kendini o döngüden kurtarmak gibi. Ne zaman gelmek, ne zaman geri dönmek istediğinle ilgili seçim hakkın daha fazla.

D: O kadar güzel bir yerde kalabilecekken neden Dünya'yı denemeye karar verdin?

R: Sanırım arada sırada zor görevler üstlenmek istiyorum.

D: Dünya zor bir görev mi?

R: Evet, bence öyle.

D: Senin geri getirdiğin bilgilerle ne yapıyorlar peki?

R: Onları inceliyorlar. Derliyorlar. Sanırım bu içlerinden bazılarının daha aşina olduğu bir deneyimleme şekli. Çoğu daha önce hiç fiziksel bir yaşam deneyimlemeye karar vermedi.

D: Bilgileri topladıklarında onlarla ne yaptıklarını biliyor musun?

R: Sanırım bu, o deneyimin gerçekten işe yarayıp yaramadığını ya da başka deneyimlerin başlatılması gerekip gerekmediğini görmeyi de içeren bir araştırma projesinin bir parçası.

D: O araştırma deneyini nasıl açıklardın?

R: (Tarif edecek sözcükleri bulmaya çalışırken durakladı.) İlahi olan kendini nasıl ortaya çıkarır ve sonra tekrar geri döner? Sürekli genişleyen ve sonra geri dönen döngülerle. Farklı yönlere giderek. Farklı deneyimlerin çeşitliliğini artırarak.

D: Bunlar tüm bireylerin deneyimleri mi?

R: Hayır, tüm grupların, tüm kitlelerin… önce genişliyorsun, bireyselleşiyorsun ve parçalara dönüşüyorsun. Sonra… bunları nasıl tekrar bir araya getirirsin?

D: Araştırma deneyi denen şey bu mu? Parçalara dönüşmek. Ve bilgi toplayıp geri dönmek? (Evet) Bu deneye sadece Dünya mı dahil?

R: Hayır, hayır, hayır. Sanırım pek çokları dahil.

D: Bu deney uzun süredir mi devam ediyor?

R: Hayır, sanırım insanoğlu yüz binlerce yıldır, iki yüz bin yıldır. Diğer deneyler daha uzun sürmüştü. Diğer yaşam formları çok yaşlıydı. Hiçbir şey için bir zaman sınırı yoktu.

D: O yüzden benim için bir şeyin ne kadar zaman alacağını sormak zor çünkü hiçbir anlam ifade etmiyor. (Evet) Deneyin işe yaradığını düşünüyorlar mı peki?

R: Sanırım gelişme kaydediyoruz. İşe yarayabileceğine dair umut ışığı var.

D: Deneyin işe yaramadığını düşünseler ne olurdu?

R: (Kahkaha) Geri dönüşüm. Hepsini karıştırıp yeni bir şey yaratırsın.

D: Peki o zaman yaşanan tüm deneyimlere ve toplanan bilgiye ne olur?

R: Bazıları kaybolurdu ama büyük döngü içinde bu da bilgi toplamanın bir parçası. Deneyler hep olur. Ve bazıları başarılı olur, bazıları olmaz. Ama hepsi de işe yarayan ya da yaramayanı görmek açısından katkı sağlar. Bu bilgi her zaman değerlidir. O yüzden koşulları biraz değiştirirsiniz ve onlara ince ayar çekersiniz ama kökten değiştirmezsiniz. Deneyimlerden öğrenirsiniz ve ardından birkaç değişiklik yapıp tekrar denersiniz.

D: Kökten değiştirmemek kurallardan biri mi?

R: Evet çünkü aynı anda çok fazla değişkende değişiklik yaparsanız sonucu hiçbir şeyi bilemezsiniz. Neyin işe yarayıp neyin yaramadığını bilmek çok zor olur.

D: Yani belirli kurallar söz konusu. (Evet) Dünya'nın zor bir gezegen olduğunu duymuştum.

R: Evet, bulunulabilecek en ağır yerlerden biri. Ama bundan dolayı hem bazı fırsatlar hem de bazı zorluklar sunuyor. Bir özgür irade gezegeni olduğu için bazen birçok yönü öngörülemez oluyor. Bolca sürprizle

karşılaşıyorsun.

D: Richard bedenden ayrıldığında o yere mi dönüyor yoksa ruhsal tarafa mı gidiyor?

R: Benim ruhsal tarafa gitmem gerektiğini sanmıyorum. Çünkü bu sefer belki de, daha önce söylediğim gibi, daha yüksek bir frekansa yükseleceğim sadece. O zaman geldiğin gezegene geri dönerim tabii ki.

D: Çoğu insanın daha düşük düzeylere gitmesi gerekiyor. Onlar da birden senin olduğun düzeye sıçrayabilirler miydi? (Hayır) Bu konuda da belirli kurallar mı var?

R: Kural doğru sözcük olmayabilir ama çoğu insan o kadar çabuk sıçramalarına izin vermeyecek koşullar içerisinde. Bu özgürlüğe sahip olsalar da bunu yapmak çok zor olurdu.

D: Ruhsal taraf ne kadar güzel olursa olsun, çoğu insanın orayı es geçip direkt yaratım yapabilecekleri yere gitmek isteyeceğini biliyorum.

R: Evet. Ama bunu yapabilmek için kendi üzerinde çok çalışman gerekiyor. Ayrıca, sanıyorum, vermeye gönüllü olmak gerekiyor. Hizmet etmeye. Katkıda bulunmaya.

D: Senin de hedefin bu mu? Geldiğin yere geri dönmek ve orada kalmak mı?

R: İllâ orada kalmak değil ama oraya dönmek istediğimi biliyorum. Eğer başka bir görev daha olursa, bir süre sonra bunun üzerine düşünüp tekrar bir görev üstlenmeye gönüllü olabilirim.

D: Orada şimdiye kadar hiç göreve gitmeyen bazı insanlar olduğunu söylemiştin.

R: Evet ama onların da farklı rolleri var. Bazıları için bunlar üstlendikleri roller.

D: Belki de bazılarının görevi bilgileri ve kayıtları toplamaktır. (Evet) Sen de maceraperestlerden biri olarak gidip bilgi getirenlerden birisin. (Evet)

Aklıma hep makineler geliyor. Bilgileri ya da kayıtları tutmak için öyle bir şeye ihtiyaçları var mı?

R: Bilgisayarları ve farklı aygıtları da var ama bilgiyi saklamak için ihtiyaç duyulan tek şey o varlıkların bilinçleri ya da adına ne derseniz o. – Yaratmaktan bahsettiğinizde özgür irade bu konuda bir sorun teşkil edebilir. Diyelim ki özgür enerjiye sahipsiniz. Ama bu özgür enerjiyi yanlış ürünler yaratmakta kullanırsanız, o zaman bu, özgür iradenin yanlış yönde kullanılması olur. – Onun ruhu bunu daha önce yaptı. Çok uzak bir geçmişte bile. Aslında geçmişten bahsetmek biraz komik. Sanırım Atlantis, Lemurya idi. O bunu kısmen de olsa biliyor.

D: O yaşamlarında enerjiyle ne yaptı peki?

R: Her türden şey. Evleri ısıtmak. İnsanları bir yerden bir yere taşımak. Bir şeyler inşa etmek. Şifa. Bedeni işler halde tutmak. Enerji pek çok şey için kullanılabilir.

D: Peki ne oldu? Becerilerini yanlış yönde mi kullandı?

R: Hayır, yanlış yönde kullanmadı ama onlar üzerindeki kontrolünü yitirdi. Yanlış ellere geçti. Yeterince dikkatli davranmadı. Bazen insanlara fazla güvendi, bazen herkesin iyi niyetli olduğuna fazla inandı. O yüzden bence insanları iyi ayırt etmeliyiz.

D: O yaşamlarda sahip olduğu bilgilerle yeniden nasıl bağlantı kurabilir?

R: Meditasyonla, insanlarla konuşmakla ve sonra da bunu direkt yapmakla. Elleriyle çalışırken birden bir şey şekillenir, geçmişten bir görüntü gelir ve "Ah, bu bana bir yerden tanıdık geliyor," der. Sanırım bazen sadece buna inanmak ve gerçekten yapmak yeterli. Çünkü bazen mükemmel olmak ve daima bir sonraki adımı, daha iyi nasıl oluru düşünmek istiyor ama sadece yapması bile yeterli. – Sanırım bu yer bana nereden geldiğimi hatırlamam ve unutmamam için gösterildi. Ve onların beni desteklediğini, beni

düşündüğünü ve bana göz kulak olduğunu bilmem için.

D: Bilinçli haldeyken onlarla temas ya da iletişim kurmanın bir yolu var mı?

R: İlk adım meditasyon. Sanırım ardından o kanal daha çok açılacak. Bunu istediğim her an yapmamı sağlayacak kadar açılacak.

D: Bugün Richard'ın incelemesi için uygun bir geçmiş yaşam arıyorduk. Neden onu geldiği yere götürmeyi seçtin? Onu bir geçmiş yaşam yerine doğrudan oraya götürdün.

R: Bence bu bilgi, herhangi bir geçmiş yaşamdan alacağı bilgiden çok daha önemli çünkü onun ana üssü orası. Sanırım oynadığımız farklı roller deneyiminin bütününün sadece bir parçası. Çok ama çok daha önemli olan şeyse kişinin özünün kökeni ve nereden geldiğimiz. Bazen geçmişte yaşananlar üzerine kafa yormak o kadar da yararlı olmayabilir. Geleceğe odaklanmak ve böyle yaparak da şimdiki anın gerektirdiklerine odaklanmak önemli. Böylece ihtiyaç duyulan bilgi gelecektir. Süreçte yardımı dokunacak olan bilgi.

D: Öyleyse geçmişte olanlar üzerine kafa yormanın ilerlememizi engellediğini mi düşünüyorsun?

R: Bir ölçüde evet.

D: Geçmişin önemi var ve biz yaşananların boşuna olmasını istemiyoruz. Çünkü onlardan dersler öğreniyoruz, öyle değil mi?

R: Evet, öğreniyoruz. Ama bazen geçmişi geçmişte bırakmak da iyidir. Salıvermek. Kötü şeyler olsa bile, bırakın gitsin. Onlar bir taraftan insan deneyiminin bir parçası ama bir taraftan da onlardan çok daha fazlası var.

* * *

Büyük bir firmada denetmenlik yapan Nicole ile gerçekleştirdiğim seansta

yaratma yetisine sahip başka bir varlıkla daha karşılaştım. Ondan bana hayalindeki güzel yeri tarif etmesini istediğimde anında dünya dışında bir yere gitti. Kendini bir mağaranın içinde buldu ama bu mağara Dünya'daki normal mağaralara benzemiyordu çünkü içeride iletişim kurabildiği ruhlar bulunuyordu. "Bu ruhları yanıt aradığım sorular olduğunda ya da onların bana vereceği bir bilgi olduğunda görüyorum. Onları çağırabiliyorum. Bazen başka şeyler de yapıyorlar. Onları çağırırsam geliyorlar. Ama çoğunlukla onları burada buluyorum." Bu varlıkları parlayan beyaz ışıklar olarak tarif etti. "Nasıl görünmelerini istersem öyle görünüyorlar. İnsanlar gibi görünebiliyorlar. Onlara 'beyaz cübbeli insanlar' diyorum. Çoğunlukla yüzlerine yakından bakmıyorum. Onları enerji titreşimlerinden tanıyorum."

Ona içinde bulunduğu mağarayı sordum. "Burası benim yarattığım bir yer. Ne zaman istersem gelebiliyorum. Onu zihnimde, zihnimle yarattım ama fizikselde yarattım. Mağara – sizin tanımlayabileceğiniz şekliyle – astral düzlemde. Ama gerçek bir yer. Başkaları da onu görebilir."

D: Peki konuştuğun ruhlar da astral düzlemde mi?

N: Onlar astral düzlemin ötesinde. Onlar benim arkadaşlarım. Onlar rehberlerim ve iş arkadaşlarım. Onları bilgi ve arkadaşlık için kullanıyorum. (Kıkırdama) Ve sadece birlikte takılmak için. Bu enkarnasyondan erişmekte zorlandığım bilgilere onlar erişebiliyor. İllâ mağaraya gitmem gerekmiyor. Onlarla her yerden temas kurabilirim.

D: Ama bu astral düzlemi huzurlu olduğu için mi seviyorsun?

N: Dinlendirici olduğu için.

Nicole'ün bir geçmiş yaşamda olmadığı belliydi. Bu ruhsal rehberlerle şimdiki yaşamı sırasında kurduğu temasları tarif ediyordu. "Başka

yaşamlarda da onlarla temas kurdum. Birbirimizin rehberi olmaktan çok iş arkadaşıyız.” Ardından regresyon tekniğimle devam ettim ve bulut yöntemini kullandım.

N: Çok ama çok sivri çam ağaçlarından geçerek yere doğru iniyorum. Buranın Dünya olduğunu hiç sanmıyorum! Çam ağaçları çok, çok, çok uzun. Gövdeleri belki üç metre çapında ve çok yuvarlaklar. Ve zemin hareket ediyor. Katı değil.

D: Üzerinde durduğunda nasıl hissettiriyor?

N: Ben fizikselde değilim. Fiziksel bir bedenim yok. O yüzden üzerinde durmam gerekmiyor. Yer hareket ediyor. Bir bulutun üzerinde durmak gibi ama su partikülleri yerine enerji var.

D: Peki ya ağaçlar, onlar katı mı?

N: Hayır, katı değiller. Hiçbir şey Dünya’da olmasını bekleyeceğiniz şekilde katı değil. Bir şekilleri var ama elinizi içlerinden geçirebilirsiniz. Üç boyutlular ama ağacı oluşturan moleküllerin Dünya’daki kadar sıkı sıkıya birbirine bağlı olmadığını hayal edin.

D: O yüzden elini içinden geçirebilirsin. Ve yerde katı olmadığı için mi hareket ediyor? (Doğru) Ve senin bedenin daha ziyade…

N: Bir enerji beden. Bir şekil oluşturabilirim. Molekülleri biraz daha birbirine yaklaştırıyorum. Biraz maddesel oluyorum. Ama yine de çok gevşek.

D: Biri sana bakacak olsa ne görürdü?

N: (Kıkırdama) Bana kimin baktığına bağlı. Belki bazı insanlar gri bir leke görürdü. Diğerleri pırıltılar görürdü. Rengârenk. Neyin farkında olduklarına göre değişir bu. Tabii bir biçim yaratmak için molekülleri sıkıştırmazsam.

D: Kendine bir biçim yaratacak olsan ne yaratırdın peki?

N: Ne yaratmak istersem. Her şeyi yaratabilirim. Büyük bir kedi yaratabilirim. Kendime şu anki enkarnasyonumdaki şeklimi yaratabilirim. Kendimi bir erkek olarak yaratabilirim. Kendimi istediğim her şekilde şekillendirebilirim. Bunu yapmak çok kolay.

D: Peki yarattığın şey katı olur muydu?

N: Dünya katılığında değil ama buradaki ağaçlar kadar katı olurdu.

D: Öyleyse insanlar ellerini içinden geçirebilir miydi yani?

N: İsterlerse evet.

D: Bu çok ilginç. Peki bedenin bu yerde hep böyle mi görünüyor?

N: Çoğunlukla bedenimi pırıltılar olarak bırakıyorum.

D: Çok güzel olsa gerek. Bulunduğun dünyada hiçbir şeyin şekli yok mu?

N: Hayır, şekli yok değil. Bu dünyada da kurallar var. Sadece burada Dünya'dakinden farklı parametreler var. Fiziksel parametreler daha geniş. Diğer parametreler çok daha dar. Bağışlamakta o kadar fazla emniyet payı yok – Sanırım o sözcüğü yanlış yorumladım. Düşüncede emniyet payı daha az. Düşünürsen, yaratıyorsun.

D: Bu yer, bu alem, Dünya'da değil mi demiştin?

N: Dünya ile eşzamanlı olarak var olan bir yer olabilir. Kapladığı alanı aynı zamanda Dünya da kaplıyor olabilir.

D: İkisi de aynı yeri kaplıyor olabilir mi?

N: Kesinlikle. Düzlemler var. Buranın başka bir düzlemde olduğunu söyleyebiliriz. Farklı bir titreşim düzeyinde. Ve bir kısmı Dünya'nın bir kısmıyla üst üste biniyor.

D: O yüzden mi aynı anda aynı yerde var olabiliyorlar, farklı hızlarda titreştikleri için mi?

N: Evet. Dünya enkarnasyonundan aynı boşluğu (space) kaplıyorlarmış gibi görünebilir. Boşluksa aslında sonsuz. Ama farklı bir titreşim düzeyinde yer kapladığı için Dünya'da görünmez olur.

D: Orada senin gibi başkaları da var mı?

N: Birkaç tane var. Birbirimizle çok temas kurmuyoruz. Ben buraya yalnız kalmak için geliyorum. Her zaman burada değilim. Burası kontrollü düşünce alıştırması yapılan bir yer. Ve de bunu kötü sonuçlar doğurmadan yapabileceğin bir yer.

D: Kötü sonuçlar derken neyi kastediyorsun?

N: Birçok bölgede ya da düzlemde ya da titreşim seviyesinde Düşünceyi kontrol etmek daha zordur. O yüzden öyle yerlerde düşünceler sık sık beklenmedik sonuçlar doğurur. Bu sonuçların yıkıcılığı çoğunlukla çok geniş kapsamlı olabilir.

D: Yani insanlar bir şeyler yaratır ve bunlar…

N: Bir hata olabilir. Tamamlanmamış bir düşünce olabilir.

D: Anında yaratım olduğunda mı böyle olur?

N: Hayır. Düşündüğün her şey anında yaratılır. Benim ziyaret ettiğim diğer düzlemdeyse yaratımlar anında belirir. O yüzden orası düşünce kalıplarını eğitmek için mükemmel bir yer. Çünkü bir şey düşünüyorsun. Ve o şey anında beliriyor. Ve sen de onu anında silebiliyor ya da ince ince işleyebiliyorsun.

D: Yani orada kontrol etmek daha kolay oluyor.

N: Evet. Dünya düzlemi çok ağır. Bir şey yaratıyorsun ama araya giren enerjiler oluyor ve onlar da çok ağır oluyor. Her şey çok uzun zaman alıyor. Çok yavaş! Dünya çok yavaş! Yoğun. Düşünce bir şey yaratıyor, gidiyor ve geri gelmesi çok uzun zaman alıyor. Gelene kadar başka şeyler yaratmış oluyorsun. Onca zaman geçmiş oluyor. Bu yaratım sonunda geliyor ama sen, "Öf, benim istediğim bu değildi. İhtiyacım olan şey bu değil," diyorsun. O yüzden her şeyi silip baştan başlaman gerekiyor.

D: Gerçekleşmesi, yani sonuç elde etmek daha uzun sürdüğüne göre değiştirmek aslında daha kolay olmaz mı?

N: Bazen değiştirebiliyorsun. Ama bazen sonuna kadar götüremiyorsun. Yani çok ağır. Her zaman kontrol edemiyorsun. Diğer insanların enerjileri de yaratımına yapışıyor ve onu değiştiriyor.

D: Yaratımında değişimlere neden oluyor. Bunu hiç düşünmemiştim. Saf haliyle kalmıyor yani. Başka etkiler de devreye giriyor.

N: Evet. Yaratımını temiz tutmak için onu çok yüksek bir titreşimde yaratmalısın. Bunun alıştırmasını burada yapmak çok daha kolay. Çok daha eğlenceli. Güzel şeyler yaratmak çok daha kolay.

D: Peki orada yarattığın şeyi Dünya düzlemine getirebiliyor musun?

N: (Kıkırdama) Bu çok yıkıcı olurdu. Bir kaplanı sokağa salmak gibi. Onun gibi bir şey. Aynı şey değil.

D: Ama öyle yapabilsen daha hızlı olmaz mıydı?

N: Hayır. Dünya düzleminde bir şeyler yaratmakta daha çok işe yarayan başka bir titreşim var.

D: Böylece yavaşlıktan etkilenmeden yaratım yapabilirsin diye düşünmüştüm.

N: Yavaşlık kuralların, yasaların bir parçası.

D: Ama Dünya'da olduğun kişiyi görebiliyorsun. Aslında aynı anda iki yerde birden mi bulunuyorsun?

N: Evet, öyle de denebilir. Belirli yerlere odaklanabiliyorum. Aslında bundan daha karmaşık. Her zaman aynı anda birçok yerde varım. En üst perspektiften, aynı anda her yerdeyim. Uzay, zaman yok.

D: Her yerde aynı anda bulunmanın amacı ne?

N: O noktada bilmen gereken her şeyi bilmek. İstediğin bilgiye erişebilmek.

D: Sen her zaman var mıydın? Yoksa bir yerde bir başlangıcın oldu mu?

N: Bir başlangıcım oldu. O bilgiyi bulmaya çalışıyorum. Bunu açıklamanın bir yolu olduğunu sanmıyorum. Aslında bu ortak bir çabanın sonucuydu. Bunu nasıl açıklasam? Başka bir yarım vardı. Ben bir şeyin yarısıydım ve

bir de eril yarım vardı.

D: Yani eril ve dişil enerji bir aradaydı mı demek istiyorsun?

N: (Derin bir nefes aldı.) Daha yüksek bir enerji düzeyine çıkmama yardım edin lütfen. (Bir şeye alışmaya çalışıyormuş gibi derin nefesler aldı.) Daha fazla bilgiye erişebilmek için birkaç seviye yukarı çıkıyorum.

D: Bazıları anlatacak sözcükleri bulamadıklarında benzetmelerle anlatmaya çalışırlar.

N: Evet ama Dünya'da var olan bir benzetme bulmak zor. Çünkü Dünya'da hiçlikten bir şey yaratmakla ilgili bir anlayış yok. Ama yaptığım şey bu. Laf yerindeyse böyle doğdum, ruhsal olarak. Ben yaratılan bir düşünceydim. Düşünceyle var oldum. Ama Dünya'da "Kendini düşünceyle nasıl yaratabilirsin?" diye soracağınızın farkındayım. Çünkü o düşünceyi düşünebilmek için önce var olman gerekir!

D: Ya da başka bir şeyin seni düşünüp var etmesi gerekir.

N: Belki de.

D: Yani bu çok karmaşık olacaksa…

N: Hayır, mesele karmaşık olması değil. Sadece Dünya düzleminde böyle bir bilgi yok.

D: Yani bu bilgi bizim insan zihinlerimize inemez mi demek istiyorsun?

N: Şu an için hayır. Çünkü anlamsız gelir.

D: Belki de kavrayamayacağımız şeyler olduğunu fark etmek bile yeterlidir. (Evet) Nicole adlı varlığın farkında mısın? Şu anda aracılığıyla iletişim kurduğumuz varlığın?

N: Evet, biz aynı şeyiz. Ben onun bir parçasıyım.

D: Onun bir parçasısın ama bir yandan da ondan ayrısın. (Evet) Peki onun yaşamına herhangi bir şekilde etki ediyor musun?

N: Evet. Düşünce aktarımıyla.

D: Onun başına gelenlerle ilgileniyor musun yoksa ondan tamamen mi

ayrısın?

N: Bana ne olacağıyla daha çok ilgiliyim.

D: O zaman neden bir yandan da Dünya'da var olmayı seçtin?

N: Dünya'nın sunduğu belirli deneyimler için.

Bu noktada beklenmedik bir şey oldu. Varlık, Nicole'ün üzerinde bir şey gerçekleştirmek için beni durdurdu. Nicole'ün bedeni derin nefesler aldı ve ardından varlık, "Nicole'ü bir sonraki seviyeye taşıyorum. Bu onun daha bilgili olan parçası," dedi.

D: Bir sonraki seviye yukarısı mı oluyor, aşağısı mı?

N: Yukarısı. Diğerinden biraz daha yukarısı. Bu onun çeşitli farkındalık seviyelerinin farkında olmasına yardımcı olacak çünkü entegrasyondaki bir sonraki adım bu. Ve gelişim, varlığın bunları kendisinin en yüksek düzeyine entegre etmesiyle oluyor. O ise, hayatının bu noktasında, etrafındaki insanlarla bağlantı kurabilmek için çoğu zaman kendi bilincini aşağı çekiyor. Sabırsızlığını akılsızlık ile maskeleyecek şekilde. Fiziksel düzeyde, ruhsal düzeyde neler olduğuyla ilgili bir şey söyleyecek olduğu anda küçümsemeyle karşılaşıyor. O yüzden yalnız başına olmak onun için daha eğlenceli. İnsanların içinde şekil değiştirecek olsa ya da bir saati bir kurbağaya dönüştürecek olsa kimse buna anlayış göstermezdi. Bu çok kısıtlayıcı ve sinir bozucu bir durum. (Derin nefes) Bunların hepsini içinde tutması gerekiyor. O bu enerjileri kullanıyor. Bu enerjilerin nereden geldiğini biliyor. Ama bu fiziksel enkarnasyonda onları kontrol edebilme yetisine henüz güvenmiyor. Bu da enerjilerde kırılmalara ve duvarların oluşmasına neden oluyor. O yüzden bunları yapmıyor. İnsanları korkutmaktan hoşlanmıyor. Ayağını duvardan geçirmek istemiyor. Elini

duvardan geçirmek istemiyor. Bir şeyler yaratmak, avucunu açıp içinden kelebeklerin uçtuğunu görmek istemiyor.

D: Oysa bunu yapabilir mi?

N: Yapabilir. O bunun farkında ve bundan korkuyor. Bunlar yaşadığınız yerin fiziksel yasalarına uymayan şeyler değil. Aslında bunları yapabileceğinin bilincinde. Ama insanlara güvenmediği için bunları yapmıyor. İnsanların anlayışına güvenmiyor. İnsanların tepkisine güvenmiyor. Yoksa çocukken bile bunları yapabiliyordu. Çocukken şekil değiştirdiği olmuştu.

D: Neyin şeklini alıyordu?

N: Dilediği şeyin. Ağaçların. Suyun. Bir sincabın. Her şeyin.

Bu kitabın başka bölümlerinde de imkânsız olduğunu düşündüğümüz şeyler yapan insanlar gördük. Bu kitabı yazdıktan sonra şekil değiştirme yetisine sahip başka insanlarla da karşılaştım. Çoğu zaman bilincinde olmadan bunu yapıyorlar ve başkalarına birden bambaşka bir şey olarak görünüyorlar. Bu konuya Üçüncü Kitap'ya yer verilecek. Nicole'ün de dediği gibi, böyle şeyler bu gezegenin ve bu boyutun doğal yasalarına aykırı değil. Sadece biz çocuklukta bazı şeyleri yapabileceğimize ve bazı şeyleri yapamayacağımıza koşullanmış durumdayız. Senelerdir kendi zihin gücümüzün henüz tam olarak farkına varamadığımıza dair konuşmalar yapıp duruyorum. Dağınık haldeki zihin gücümüzü toparlayıp odakladığımız takdirde (özellikle de gruplar halinde) yapamayacağımız şey yok. O zaman mucize olarak gördüğümüz şeyler bile mümkün hale geliyor. Bunun için yapmamız gereken tek şey içimizde yatan yaratıcı varlığın farkına varmak ve onunla temasa geçmek.

BÖLÜM 25

BİR ENERJİ VARLIK YARATIYOR

11 Eylül 2001'de New York ve Pentagon'a yapılan saldırılar dünyamız için dönüm noktası oldu. Ama aynı dönemde benim çalışmalarımda da bir değişim gerçekleşiyordu. Ve bu değişim benim için bilgi alış şeklim ve elde ettiğim bilgilerin niteliği açısından bir dönüm noktasıydı. 2001 yılı boyunca varlıklar (ya da kimlerse onlar) çok daha karmaşık kavramlar içeren bilgiler aktardılar. Bu durum, dünyanın bu bilgilere artık hazır olduğunun bir göstergesiymiş gibiydi. Sadece geçmiş yaşamları ve tarihi incelemeye odaklandığımız eski basit günleri özler olmuştum. Ama o günlere bir daha asla geri dönemeyecek, metafizik konuların bilinmeyen ve daha önce keşfedilmemiş alanlarına doğru ilerlemeye devam edecektim.

Kızım Nancy ve ben, 11 Eylül saldırıları sırasında havalimanlarında yaşanan karışıklığın ortasında kalmıştık. Kuzey Carolina'daki bir fuarda konuşma yapmıştım ve geceyi birinin evinde geçirmek zorunda kalmıştık. 11 Eylül sabahı uyandığımızda, birkaç günlüğüne eve dönmek üzere havalimanına gitmek için bavullarımızı hazırlıyorduk. Evin sahibi olan hanıma bir arkadaşından hemen televizyonu açmasını söyleyen bir telefon gelmişti. Kadın bize Pentagon'un bombalandığını söyledi. Ben şok içinde "Bu kitaplarımda yazıyordu! Ama Nostradamus New York'un da bombalanacağını söylemişti," dedim.

Kadın diğer odadan bize seslendi, "Hemen buraya gelseniz iyi edersiniz.

İkiniz de!” Kamera eşzamanlı gerçekleşen iki olay arasında gidip gelirken biz de dehşet içinde olanları izliyorduk. İkiz kulelerin yıkılışını gözlerimize inanamayarak izledik. Nostradamus’un kehanetleriyle ilgili konuşmalar yaptığım on sene içinde bu kehanetler benim gözümde hep “olası” senaryolardı. Bunlardan sakınabileceğimize samimi olarak inanıyordum. Oysa şimdi bu kehanetler gözlerimin önünde gerçekleşiyordu. Bu beni derinden sarstı. Bunlar benim için sadece “belki, olabilir, muhtemel” şeylerken artık resmen gerçeğim olmuştu.

Kızım Nancy ve ben gözlerimizi televizyondan ayırmayı başardığımızda her şeye rağmen havalimanına gitmek zorunda olduğumuzun farkındaydık. O sırada olayların devam edip etmeyeceğini de bilmiyorduk. Kiralık arabamızla havalimanına giderken radyoda Amerika içindeki tüm uçuşların durdurulduğu ve hâlâ havada olan uçakların da acilen iniş yapmalarının emredildiğiyle ilgili haberler yayınlanıyordu. Denizaşırı uçuşlar ya geri çevriliyor ya da Kanada’ya indiriliyordu. Böyle bir şey ABD’de ilk kez yaşanıyordu. Etkileri çok sarsıcıydı. Ne yapacağımızı görmek için yine de havalimanına gitmemiz gerekiyordu.

Greensboro havalimanına geldiğimizde kendimizi adeta bir askeri kampın ya da polis baskının ortasında bulmuştuk. Her yerde barikatlar, polis araçları ve polis memurları vardı. Girişleri çoktan kapatmışlardı. Bizi anında durdurdular. Polislerin çok tedirgin ve üzgün olduğunu görebiliyordum. Başka saldırıların da olup olmayacağını bilmiyorlardı. Henüz kimse yaşanan felaketin ne boyuta varacağını bilmiyordu. Bize hiçbir uçuşun gerçekleşmediğini ve hemen geri dönmemiz gerektiğini söylediler. Ama kiralık aracımızı ne yapacağımızı çözmemiz gerekiyordu. İstemeye istemeye park etmemize ve içeri girmemize izin verdiler. Havalimanının görüntüsü tüyler ürperticiydi, sanki tamamen terk edilmişti. Kiralık araç bürosundaki

kadın aracı teslim ettiğimiz takdirde başka bir araç alamayacağımız konusunda bizi uyardı. Tüm kiralama işlemleri ve Greyhound otobüs seferleri durdurulmuştu. Memlekette her şey durmuştu. Nancy'ye baktım ve o da bana, "Anahtarlar hâlâ bizde. Arabayla gidelim," dedi. Arabayı Arkansas'a vardığımızda teslim edeceğimizi söyledik. İtiraz etmediler çünkü tek mantıklı çözüm buydu. Arkansas'a dönmemiz iki gün sürdü. Sürekli radyo yayını dinleyerek geçen yol boyunca sanki başka bir dünyadaydık.

Eve geldiğimde Nostradamus'un bu olayla ilgili kehanetleri hakkında konuşmak için beni hemen yayına almak isteyen radyo istasyonlarının mesajlarıyla karşılaştım. Nostradamus ile Konuşmalar adlı kitap serim, bu olayları detaylı bir şekilde tarif eden tek kaynaktı. Ertesi gün, Laughlin Nevada'da hafta sonu konuşma yapacağım UFO Konferansı'nı düzenleyen Bob Brown'dan bir telefon aldık. Konferansı iptal etmemeye karar vermişlerdi ve hazırlıklara başlamak için arabayla Colorado'dan yola çıkmışlardı. Avrupa'dan gelen konuşmacıların uçaklarının havada geri çevrildiğini, o yüzden konuşmacıların bazılarının konferansa katılamayacağını söyledi. Bu durumda ortaya nasıl bir konferans çıkacaktı, kimse bilmiyordu. Bob yaşanan olayları göz önünde bulundurarak konuşmamın konusunu değiştirmemi, UFO'lar yerine Nostradamus'un kehanetleri hakkında konuşma yapmamı istiyordu. Arabayla gelmem gerekse bile konferansa mutlaka gelmemi istedi. İki gün süren bir araba yolculuğundan sonra eve daha yeni gelmiş olduğumuz için bu fikir bana hiç de çekici gelmedi. Neyse ki yola çıkmamız gereken cumartesi günü havayolları sınırlı da olsa seferlerini başlattı ve böylece biz de binebileceğimiz tek uçak olan Las Vegas uçağına bindik.

Konferansa katılım normalde beklediğimizden az olsa da katılan herkes Brown'ların konferansı iptal etmemesinden çok memnun olmuştu. Aksi

takdirde hepimiz evlerimizde televizyon ekranlarına yapışıp yaşanan korkunç olayları tekrar tekrar izleyecektik. En azından konferans hepimize odaklanacak başka bir şey sunmuş, kafamızı biraz olsun dağıtmamızı sağlamıştı. Konferanstaki konuşmam yaptığım en zor konuşma oldu çünkü bir zamanlar benim için sadece bir olasılıkken artık gerçek olan olaylardan bahsetmem gerekiyordu. Bu kehanet gerçekleştiğine göre korkunç bir savaştan bahseden diğer kehanetler ne olacaktı?

Pek çok açıdan çok tuhaf bir hafta geçirmiştik. İşin ilginç tarafı birkaç hafta önce Mary ile Memphis'te gerçekleştirdiğim seansta "onlar", daha önce aldığım bilgilerden farklı bilgiler almaya başlayacağımı söylemişlerdi. Geçmişte bana kapalı olan bir kapı açılacak ve bu bilgilere erişimime izin verilecekti. Laughlin'de bulunduğum hafta on iki kişisel seans gerçekleştirdim. Bunlardan onunda ya kitaplarımda kullanabileceğim bilgiler ya da bana özel mesajlar (sağlığımla ilgili bir mesaj da dahil) aldım. Bu mesajlar genellikle seansın sonunda, bilinçaltına danışanıma vermek istediği bir mesaj olup olmadığını sorduğumda geldi. Bilinçaltı, danışana verdiği mesaja ek olarak bana da bilmem gereken bir şeyi söyledi. Görünüşe bakılırsa "onlar" bana vermeleri gereken bilgiyi vermek için danışanlarımın trans halinden daha çok yararlanmaya başlamışlardı.

Seanslarımın birçoğunda sürprizlerle karşılaşıyordum. Sanki bana geçmiş yaşamlara odaklanmanın sandığım kadar da önemli olmadığı gösteriliyordu. Danışanların fiziksel problemlerinin, hastalıklarının, fobilerinin, alerjilerinin ve karmik sorunlarının kökenini bulmak açısından faydalıydılar. Ama sanırım bu seansları yöneten varlıklar, bu boyutta yaşanmış bir geçmiş yaşamın yeniden deneyimlenmesinden çok daha farklı bir anlayışa geçme vaktinin geldiğini vurgulamaya çalışıyorlardı. Bize, fiziksel bir bedende bir deneyim geçirmekte olan ruhlardan çok daha fazlası olduğumuzu göstermeye çalışıyorlardı. Çok daha yüksek, çok daha karmaşık varlıklar olduğumuzu. Bu yaşamın yolculuğumuzun bir durağı olduğunu ama en önemli durağı olmadığını. Belli ki bu bilgileri bize sunan üst düzey anlayış, çalışma yaptığım kişinin kendi yaşamına farklı bir perspektiften ve başka bir varoluş planından bakabilmesini sağlayacak bu bilgileri almaya hazır olduğunu düşünüyordu. Bazıları buna hazır olabilir. Ama bu bilgiler bazılarının inanç

sistemine çok ters düşebilir. Bir seans gerçekleştirirken, danışana hazır olmadığı bilginin asla verilmediğini kendime hatırlatmayı sürdürdüm. Bilinçaltı (monitör) danışanın hazır olmadığını düşünüyorsa bilgiyi göstermiyordu ya da ekranı boş bırakıyordu. Böyle durumlarda asla savaşmam çünkü "onların" benden çok daha fazla bilgeliğe sahip olduklarını bilirim.

Laughlin'de gerçekleştirilen UFO konferansına katılan iş adamı Jerry ile çalışmaya başladığım anda bilinçaltının bir tür sansür uygulamakta olduğunu hemen anladım. Neredeyse Jerry'nin bilgiyi görmeye hazır olup olmadığından emin değil gibiydi. Bilgiyi almasını sağlamak için epey manevra yapmam gerekti.

Normal şartlarda, kullandığım yöntemde kişi buluttan indiğinde bir sahneye girer (sıklıkla bu dış mekân olur) ve etrafında gördüklerini tarif etmeye başlar. Ama bu seans farklıydı. Jerry kendini bir tünelin içinde yürürken buldu. Tünelin sonunun çok büyük bir kapıyla kapatılmış olduğunu gördü. Neden öyle yaptığını bilmiyor olmasına rağmen gördüğü kapıyı bir enerji kapısı olarak tanımladı. Kapının diğer tarafında ne olduğunu merak ediyordu. Bir enerji kapısını nasıl açabileceğimizi sorduğumda bunun zihinle yapılacağını söyledi. "Onu yok etmeye çalışıyorum ama sadece bir kısmını yok edebiliyorum. Alt köşe erimeye başladı ama geçebileceğim kadar geniş değil." Canı sıkılmış bir şekilde "Geçemiyorum. Hazır olmadığımı seziyorum. Unsurlar geçmeme izin vermeyecek." Bunu söylediği anda kapı yok oldu. Kapının arkasındakini görmeye hazır olmadığını düşünmüştüm. Bilinçaltımız bizi kendimizden korumak konusunda çok başarılıdır. O yüzden kapının arkasındaki şeyi ona göstermeyeceğini düşünmüştüm ama yanılmıştım.

Kapı yok olduğuna göre Jerry'nin görmesinin uygun olacağı başka bir yer bulmamız gerekiyordu. Ona şimdiki yaşamını anlamasına yardımcı olacak başka bir yere bakmasını söyledim. "Geçmemizi istemiyorlarsa o kapıdan

geçmek zorunda değiliz. Görmende sakınca olmayan başka bir yere gidebiliriz. Senin için bir anlamı ve önemi olacak bir yere." Bir sahneye gitmesi için saymaya başladım ve ona ne gördüğünü sordum. Şaşırtıcı bir şekilde kendini büyük bir uzay gemisinde buldu.

J: Bu büyük bir gemi ve canlı olduğunu seziyorum. Çelik ya da metalden yapılma değil.

D: Canlı mı?

Yaptığım UFO araştırmalarında birçok insan, içinde bulundukları geminin canlı olduğunu ve bir şekilde orada bulunduklarının farkında olduğunu söylemişti.

J: Canlı. Geminin kendisinin bir bilinci var. Bir formu var ama görmeme izin vermiyorlar. Sadece bu büyük odayı görüyorum. İçinde bir bahçe bulunuyor.

D: Odanın içinde bir bahçe mi var?

J: (Hayranlıkla) Evet! Neredeyse bir orman gökevi gibi, Dünya'da olanlar gibi. İçinde yeşillikler ve su var. (Bunu inanılmaz bulmuştu.)

D: Yani büyük bir sera gibi mi?

J: Evet! İçinde şelaleler var. Burası kocaman bir yer. Ha! Kendi Dünyaları var. Geminin içinde. Su var. Yeşillik var. Ha! Hayvanlar var. Burası varlıkların huzurlu bir ortamda seyahat etmesini sağlıyor.

D: O zaman tavanı da çok yüksek olmalı, şelale bile bulunduğuna göre.

J: Tavandan dışarıyı görebiliyorsun. Tavan şeffaf. Yıldız sistemlerini görebiliyorsun. Ama yine de kapalı. Kendi atmosferi var.

D: Hayvanlar Dünya'da bulunan hayvanlardan mı?

J: İstediğimiz hayvanı yaratabiliyoruz. Tamam, şimdi bunu yaratalım. Bir grup olarak zihin gücümüzle yaratılıyor. Bu araçta seyahat eden grup tarafından. Ha! Bu çok ilginç.

D: Ama geminin canlı bir şeyden yapılma olduğunu mu söylemiştin?

J: Evet, evet. Kendi bilinci var. Bu gemiyi de grup olarak zihin gücümüzle yarattık. Yani düşüncelerle ve içinde rahat ettiğimiz bir ortamda seyahat edebiliyoruz. Bu şekilde oluyor.

D: Adeta gezegenin bir parçasını yanında götürmek gibi.

J: Evet. Sahip olduğumuz en güzel anıları yanımızda götürüyoruz. O şekilde oluyor. Yaptığımız bu. Seyahati daha keyifli bir hale getiriyor bu.

D: Burası geminin sadece bir bölümü mü peki?

J: Canlı olan yaşam alanları da yaratıyoruz. Onlarla konuşabiliyoruz. Onlarla iletişim kurabiliyoruz. Ve bu seyahat etmemizi sağlıyor.

D: Yaşam alanlarıyla iletişim mi?

J: Ah, enerjiyle. Geminin kendisi canlı. Geminin nasıl göründüğünü görmeye çalışıyorum. (Bunları hem inanılmaz hem de komik buluyordu. Çok eğleniyordu.) Tamam, biz enerjiyiz. Hepimiz enerjiyiz ama istediğimiz formu yaratabiliyoruz. Dilediğimiz şekilde, ebatta, boyutta bedenler yaratabiliyoruz. Bunların hepsi zihinle oluyor.

D: Saf enerjiysen eğer, görünüşün nasıl?

J: (Nasıl göründüğüne bakıyormuş gibi durakladı.) Renk değiştirebiliyoruz. Farklı morlar. (Kahkaha) Bu adeta bir oyun gibi. Bir oyun oynamak için renk ve enerji değiştiriyoruz.

D: Bir formun var mı?

J: İstediğimiz formu alabiliriz. (Şaşkınlıkla) Ha! Top, kare ya da üçgen şekli alabiliriz. Hayvanların şeklini alabiliriz. Bu büyük bir oyun gibi. Hepimiz ayrı bilinçleriz ama birbirimize bağlıyız.

D: Peki normal formunda nasılsın?

J: Sadece enerjiyim. Bilinçli enerji. Dalgalanan bir enerji gibi görünüyor.

D: Ve sırf oyun olsun diye istediği forma girebiliyor.

J: Evet. (Kahkaha) Vay canına!

D: Öyleyse aracı neden yarattınız?

J: Sanırım bu bize keyif veren bir illüzyon. Grup olarak böyle seyahat ediyoruz. Ve aracı da biz yaratıyoruz. Şelaleler yaratabiliyoruz. Göller ekleyebiliyoruz. İçine balık koyabiliyoruz. Değiştirebiliyoruz… şu anda çok parlak. Renkler çok parlak, fosforlu gibi parlıyor.

D: Varlıkların renkleri mi?

J: Evet ve etraftaki hayvanların. Kelebekler ekleyebiliriz. Yusufçuklar. Kuşlar. Bu harika bir şey. Zihnimizle bir Dünya yaratmak gibi bir şey bu. Ama aslında bu bir gemi.

D: Geldiğiniz yeri andıran şeyler mi yaratıyorsunuz?

J: Biz çok yerde bulunduk. O yüzden oralarda hoşumuza giden şeyleri grup zihniyle getirip, birbirimizle paylaşabiliyoruz. Kendimizi eğlendirmek için farklı şeyler getiriyoruz; bulunduğumuz yerlere dair anılarımızdan bir şeyleri.

D: Peki bunlar fiziksel ya da katı mı?

Sorumu yanıtlamadı. Gördüğü şeylerin tadını çıkartmakla meşguldü.

J: Tamam, bunlar piramit.

Ellerini havaya kaldırdı ve elleriyle ritmik, zarif hareketler yapmaya başladı.

D: Ne yapıyorsun?

Ellerini hareket ettirmeye devam ederken uzun bir sessizlik oldu.

J: Yaratıyoruz.

Bundan müthiş keyif alıyordu. Mutluluktan uçuyormuş gibi bir yüz ifadesi vardı. Yaptığı şey her neyse onu yaparken uzun bir sessizlik daha oldu.

D: Ne yaratıyorsunuz?

J: Dünyalar. Gezegenler. Boyutlar. Yıldız sistemleri. (Kahkaha) Gidiyoruz ve yaratıyoruz. (Mutluluktan kendinden geçmiş gibi bir ifade.)

D: Peki sizin gezegeniniz, orası nasıl bir yer?

Konuşmak istemiyordu. Yaptığı şeyin keyfine kendini kaptırmıştı. En sonunda "Grup zihniyle yapıldı. Tek bir kişi değil. Grup zihniyle yapıldı," diye yanıtladı.

D: Bunun için hepinizi birlikte hareket etmesi mi gerekiyor?

J: Evet, biz birlikte yaratan bir ruh ailesi gibiyiz. Ve zihinlerimizi kullanıyoruz. Güzel evrenler yaratma oyunu oynamak gibi bir şey bu. Yıldızlar. Ve bunu birlikte yapıyoruz.

Yine elleriyle zarif hareketler yapmaya başladı.

D: Gezegeniniz fiziksel bir dünya mı? Katı bir dünya mı?

Tüm dünyaların fiziksel ya da katı olmadığını bilecek kadar çok enerji varlıkla konuşma deneyimi yaşamıştım. Hayal bile edemeyeceğimiz kadar farklı olasılıklar da mümkündü.

J: Hayır, hayır, değil. O farklı bir boyut. Sizin boyutunuzda değil. Orada farklı formlar, şekiller ve renkler var. Katı değil. Sürekli değişiyor. Farklı rakamlar, semboller, şekiller ve renkler var.

D: Yaşadığınız yerde, ister araçta ister kendi gezegeninizde, herhangi bir tür gıda almanız gerekiyor mu? Hayatta kalmanızı sağlayan herhangi bir şey? (Hayır, hayır.) Peki sizi ne hayatta tutuyor?

J: Sadece enerji. Dilersek bedenler yaratıp bedenlere sahip olabiliriz. Biz düşünceyle seyahat ediyoruz. Keşfetmek ve yaratmak için. Zihinle farklı yerlere gidiyoruz. Ve bu bir oyun. Çocukların eğlenmesi gibi.

D: Peki yarattığınız şeyler siz oradan ayrıldıktan sonra da varlığını sürdürüyor mu?

J: Bazı boyutlarda yok oluyor. Bazı boyutlarda fiziksele dönüşüyor. Alt boyutlarda fiziksel şeyler yapma kabiliyetine sahibiz. Diğer boyutlardaysa sadece semboller. Ham enerji farklı şekiller ve formlar alıyor.

D: Ama bunlar katı kalmıyor mu?

J: Hayır, katı da yapabiliriz.

D: Yarattıklarınızın hologram gibi bir şey olduğunu ve onlarla oynamanız bittiğinde çözünüp gittiklerini düşünmüştüm.

J: Zaten şekillenmiş olan gezegenlere gidebiliriz. Ve aşağı inebiliriz. Ve istediğimiz her şeyle bir olabiliriz; ağaçlarla, hayvanlarla. Ve onları deneyimleyebiliriz. Zihinle. Enerjilerimizi o yaratıklara, o katı formlara taşıyabiliriz. Bu oyun gibi bir şey. Çocuklar gibi.

D: Ama orada kalmıyorsunuz, sadece deneyimliyor musunuz?

J: Evet, sadece onu deneyimliyoruz ve bir grup olarak yolumuza devam ediyoruz. Biz bir grup olarak seyahat ediyoruz.

D: Ama başka nesnelere ve şeylere girmeye izniniz var, öyle mi? (Evet) Ben hayvanların ve insanların ruhları olduğunu düşünüyorum da…

J: Bizim de ruhlarımız var. Evet. Ruhlarımız var.

D: Tamam ama içinde zaten bir ruh olan bir bedene girmenize izin var mı?

J: Onun izniyle, evet.

D: Çünkü sizin onu ele geçirmeyeceğinizi ya da onda kalmayacağınızı biliyor. Demek istediğin bu mu?

J: Doğru. Bu sadece deneyimlemek için. Ele geçirmiyoruz. Biz o ruhu onurlandırıyoruz. Ondan izin almak zorundayız.

D: Sadece deneyimlemek için ve sonra gidiyorsunuz.

J: Evet. Bu boyutlararası bir şey. Biz tüm boyutlara gidebiliyoruz.

D: Peki bu sizin çok gelişmiş olduğunuz anlamına mı geliyor?

J: Buna karşılık gelen bir kelime ya da kavram yok. Bu sadece biliş.

D: Demek istediğim, siz daha düşük düzeydeki yaşamları deneyimleyip mi bu noktaya tekâmül ettiniz? (Uzun bir duraklama) Fiziksel bedenlerde enkarnasyonlarınız oldu mu?

J: Evet, istersek olabilir.

D: Ben bunun nasıl olduğunu anlamaya çalışıyorum. Diğer yaşamlarınızı ve karmanızı tamamladıktan sonra mı bu noktaya tekâmül ediyorsunuz? Ya da nasıl oluyor bu?

J: Bu özel bir gezegen.

D: Geldiğiniz yer mi?

J: Bulunduğumuz yer. (Kıkırdama) Dünya. O özel bir gezegen. Farklı ruhların ve farklı bölgelerden, farklı boyutlardan gelen farklı grupların buluştuğu bir yer. Başka bölgelerden, boyutlardan gelen ruh gruplarıyla

bir araya geldiğin bir tatil yeri gibi.

D: Bulunduğunuz diğer yerlerden farklı mı yani?

J: Evet. Hepimiz burayı deneyimliyoruz. Burası özel bir yer. Ruhların toplaşma yeri. Burası en iyisi. Herkes burayı biliyor.

D: Buranın nesi farklı?

J: Sevgi enerjisi.

D: Ah, bu başka yerlerde yok mu?

J: Buradaki gibi değil. Bu, Yaratan'a açılan portal. Bu, o bağlantı. O her şeyi deneyimliyor.

D: Ve başka yerlerde bu mümkün değil mi?

J: Mümkün ama buradaki gibi değil. Burası Dünya'nın Shangri-La'sı gibi (Kahkaha) Gerçi Shangri-La zaten Dünya'da.

D: Ben bu yaratımı yapmanız için izne ihtiyacınız olabileceğini düşünmüştüm.

J: İznimiz var. Kaynak, yüce Yaratan. O deneyimliyor… o bizim aracılığımızla deneyimliyor.

D: Size Eş-Yaratan denebilir mi peki?

J: Evet, elbette.

D: Yaratmanıza izin veriyorlar ama yarattığınız bazı şeylerin yok olduğunu söylemiştin.

J: Bu bir resim yapıp sonra üzerine başka bir resim daha yapmaya benziyor. Onu silebilir ya da üzerinden geçebilir, yeniden şekillendirebilir, yeniden yaratabilirsin.

D: Yani bu sürekli değişen bir şey mi demek istiyorsun?

J: Öyle olabilir, evet.

D: Peki Dünya'da yarattığınız şey, kalıyor mu?

J: Dünya'da kalıyor ama o da değişiyor. Dünya da bir grup bilinci.

D: (Yine zarif el hareketleri yapıyordu.) Bu el hareketleriyle benimle konuşurken ne yaratıyorsun?

J: Hatırlamaya çalışıyorum.

D: Nasıl yapıldığını mı?

J: Bunların hepsinin ne anlama geldiğini.

D: (Zarif el hareketlerini izliyordum.) Bu şeyleri yaratmak için el hareketleri gerekli mi?

J: Beden aracılığıyla işliyor. Bedeni uyandırıyor. Bilinci hatırlamak için. Sanırım bunu bilmemem gerekiyordu. Hatırlamamam. Evet. Kapı buydu.

Başlangıçta gördüğü ve ortadan kaldıramadığı enerji kapısından bahsediyordu. Girmesine izin verilmeyince bilgiye erişiminin engellendiğini düşünmüştü. Ama görünüşe bakılırsa bilinçaltı, bilgiyi ona aktarmanın başka bir yolunu bulmuştu.

D: Ama bu bilgi sana şimdi verildiğine göre zamanı gelmiş olmalı, yoksa hatırlamana izin verilmezdi. (Evet) Demek ki bu önemli. Sen şu an nasıl yapıldığını hatırlıyorsun ama bunu yapmak için o gruba ihtiyacın var, öyle değil mi?

J: Evet, grup önemli.

D: Bunu kendi başına yapamaz mısın?

J: Öyle yapmak istemem. Deneyimin bir kısmı da birlikte yaratmakla ilgili. Bundan birlikte keyif almak. Tek başına olunca çok yalnız oluyorsun, o yüzden biz bir grup olarak bir araya geldik ve birlikte olmaktan keyif alıyoruz. (Kıkırdama) Birbirimizi eğlendiriyoruz. Grup bilincinin bir parçası da bu, birbirimizi eğlendirebiliyoruz. Böylece sıkılmıyoruz. Sürekli bir değişim ve yaratım söz konusu. Başka ruhlar, başka yaratanlar.

Yaratılmış yerlere gidiyoruz. Ve bir sanat eserine bakmak gibi bu yerlere bakmaktan, diğer insanların, diğer ruhların neler yarattığını görmekten keyif alıyoruz.

D: Bunu yaparken fiziksele ya da karmaya takılı kalmıyorsunuz, değil mi?

J: Bunu seçersen takılı kalabilirsin. Bu da oyunun bir parçası. Eğlencenin bir parçası. Mümkün olduğunca çok şey deneyimlemek.

D: Ama şu an bulunduğun yerde bir karman yok, değil mi?

J: Gemide yok. Ama istersem olabilir. Bunu deneyimlemenin farklı şekilleri var. Bir form alıp öylesini de deneyimleyebilirsin.

D: Öyleyse başkalarıyla etkileşime geçtiğinizde mi karma yaratılıyor? (Evet) Nasıl işlediğini anlamaya çalışıyorum da.

J: Başka grupların da bu bölgeye geldiği ve birbirleriyle etkileşime geçtiği oldu. Bir form aldılar, o formu yarattılar ve oyunu oynamaya başladılar. Oyun tamamen bir illüzyon ama oyunu oynamak önemli. Çünkü bu yolla sevgiyi ve duyguları deneyimleme şansımız oluyor. Görselliği, tadı, başka yerlerde bulunmayan tüm duyuları. Bunlar çok eşsiz bir deneyimler.

D: Yani başka yerlerde, özellikle de sizin gezegeninizde, duygular yok mu?

J: Bazılarında var, evet. Bazılarında var, bazılarında yok. Bazıları sırf ham enerji. Şekiller, semboller. Dünya eşsiz çünkü daha fazla çeşitliliğe sahip. Çünkü burası bir toplanma yeri. Burayı sadece bir grup şekillendirmedi, yaratmadı. Burayı pek çok grup şekillendirdi ve yarattı ki burayı eşsiz kılan da bu. Her şeye her şeyin eklenmesi. (Kıkırdama) Grupça yapılan bir resim gibi.

D: Yani çorbada hepsinin mi tuzu var? (Evet, evet.) Ve buraya gelmek için bir araçla seyahat etmeniz gerekti. Kapalı bir şeyin içinde.

J: Evet, grubu bir arada tutmak için.

D: Sadece enerji olarak seyahat edemez miydiniz?

J: Evet, bunu seçersek gruptan ayrılabiliriz ve kendi başımıza gidebiliriz. Ama grupla tekrar bir araya gelebiliriz çünkü biz her zaman temas halindeyiz. Işık topları olarak seyahat edip farklı yerlere gidebiliriz. Bazen tek başımıza ama genellikle yakın arkadaş olan ruhlarla.

D: Etrafınızı saran kapalı bir alan yaratmış olmasaydınız grubu bir arada tutamaz mıydınız yani?

J: Evet, grubun olayı bu.

D: Bir arada tutmazsanız enerji dağılır mıydı yani?

J: Evet, dağılırdı. Biz ise bir grup olarak birlikte gelmeyi ve birlikte seyahat etmeyi seçtik.

Başka enerji varlıklarla konuştuğum zaman da aynısı söylenmişti. Ben saf enerji oldukları için kendi kendilerine seyahat edebileceklerini düşünürdüm. Seyahat edebilmek için neden bir gemiye ihtiyaç duysunlardı ki? Ama bana bunun enerjiyi zapt ettiği söylenmişti. Yoksa enerji dağılır ve etrafındaki diğer enerjilerle karışırdı. Varlıkların Dünya'yı çeşitli duyguları ve deneyimleri deneyimlemek için gelinen bir tatil yeri gibi gördüklerini de daha önce duymuştum. Bu macerayı yaşayıp sonra "evlerine" dönmeyi arzuluyorlardı. Ama bu deneyime karma yaratacak ve burada kalmaya mahkûm olacak kadar kendilerini kaptırmamaya da dikkat etmeleri gerekiyordu. Bu ziyaretçilerin çoğunun sadece objektif gözlemciler olarak kalmaları gerekiyordu ki bu da zor bir işti.

D: Ve seyahati keyifli kılmak için de kendinize istediğiniz şekilde bir gemi yaratıyorsunuz.

J: Evet. Bu kocaman bir TV ekranından ya da setinden film izlemeye benziyor; tek farkı onu biz yaratıyoruz. Ve oyunun özü de bu, farklı şeyler

yaratmak. Bazen yaratmak, bazen de diğerlerinin yaratımlarından keyif almak. Ama Dünya çok özel. Dünya Kaynak'la çok güçlü bir bağlantı gibi.

D: Dünya'nın Kaynak ile güçlü bir bağlantısı olduğunu mu düşünüyorsunuz?

J: Neredeyse Tanrı'nın kalbi gibi, sanırım en iyi böyle anlatılabilir. Bizim, insanımsıların, gördüğü şekliyle Tanrı'nın ya da Yaratan'ın. Ama bu sadece fizikseldeki bakış açısı. Sanırım bu, Kaynak, bizim zihnimizde yarattığımız bir şeydi.

D: Peki sizin Kaynak'ı algılayış şekliniz nedir?

J: Kaynak biziz. Biz Kaynak'ın bir parçasıyız. O sadece enerji. O bir düşünce. Şekil alabiliyor ama bizimle bağlantı da kurabiliyor.

D: Ve siz fiziksel bedenlere sahip olmadığınız için bunu daha mı rahat algılayabiliyorsunuz?

J: Evet. Biz farkındayız. Biz biliyoruz. Varlığı burada. Ona bağlanabiliyoruz.

D: Ve Dünya sahip olduğu çeşitlilik nedeniyle Kaynak'a daha mı yakın?

J: Toplanma nedeniyle. Ruhların. Tüm ruhların toplanması. Bunun kaynağı bu. Bağlantı noktası. Galaktik bir ailenin bir araya gelmesi gibi. Burası herkesi çekiyor.

Seans boyunca zarif el hareketleri yapmayı sürdürmüştü.

D: (Kıkırdama) Bu yaratma deneyiminden çok keyif alıyorsun, değil mi?

J: Deneyimden, evet.

D: Eviniz olan gezegenden çok uzun süre mi ayrı kalıyorsunuz?

J: Evimiz olan bir gezegen sezemiyorum. Sadece daha önce bulunduğum yerleri sezinliyorum.

D: Dönmek istediğin bir yer yok mu? Oradan oraya gitmeyi mi seviyorsun?

J: Evet. Bir yer, bir başlangıç sezmiyorum. (Duraklama) Öyle bir yerin olup olmadığını görmeye çalışıyorum.

D: Geldiğin yeri.

J: Evet. Bir zamanlar form vardı. Başlangıçta form yoktu. Sadece enerjiydi.

İncil'de de böyle tarif ediliyor: Başlangıçta Tanrı göğü ve yeri yarattı. Yer boştu, yeryüzü şekilleri yoktu; engin karanlıklarla kaplıydı. Tanrı, "Işık olsun" diye buyurdu ve ışık oldu. Yaratılış 1:1-3

D: Ama senin de söylediğin gibi, bireysel bir ruhun var.

J: Evet. O bir biliş. O bir bağlantı. O hem ayrı hem de bir şeyin parçası. O bir bağlantı noktası ama ayrı da. O bilinç, farkındalık. O bir Kaynak'a bağlı. Ama aynı zamanda ondan da ayrı.

D: Ve deneyimi arzulayan da bir şey.

J: Evet, evet. Onu görebiliyorum ama o her yerde. O bizim bir parçamız.

Hâlâ eliyle hareketler yapıyordu. O sahnede daha uzun kalabilirdik ama yaratmanın tadını çıkarmakla meşgul bir enerji varlığa soracak sorularım tükenmişti. O yüzden normalde yaptığımı yapmaya karar verdim. Onu o yaşamda ileriye, önemli bir şeyin yaşandığı önemli bir güne götürdüm. Fiziksel olmayan bir enerji varlık için önemli bir günün nasıl olabileceğiyle ilgili hiçbir fikrim yoktu.

D: Ne görüyorsun? Ne oluyor?

J: İsa doğuyor.

D: Öyle mi? Bana bundan bahset. Doğumu mu izliyorsun?

J: Yukarıdan.

D: Ne görüyorsun?

J: (Duraklama) Bu bir his. Bir hissiyat. Onu görebiliyorum ama o aslında bir

his. Çok güzel bir his. Bu çok özel bir olay. Neden öyle olduğundan tam olarak emin değilim ama özel bir olay. Çok özel. Ben yukarıdan izliyorum.

D: Yanında başkaları da var mı?

J: Evet, grup burada. Bu çok güzel bir an. Ben gözlemliyorum. Anlamaya çalışıyorum. Bunun neden bu kadar önemli ve özel olduğundan emin değilim. Tamam. Bu, sevgi enerjisinin çok özel bir şekilde yaratılması. Bunu deneyimleyebiliyorsun. Bu çok özel bir şey. Boyutlararası bir şey. Buna birçok boyutta ihtiyaç var. Hepimiz buradayız. Bir toplantı söz konusu. Bunu gezegendeki varlıkların ruhları aracılığıyla da deneyimleyebiliriz, yukarıdan gözlemleyerek de. Bu çok özel bir şey.

D: Bunun sevginin tezahür etmesi gibi bir şey olduğunu mu söylemiştin?

J: Evet. Dünya'nın eril/dişil ayrımında, düalizminde tezahür etmesi. Tanrı'nın eril/dişil olarak gelişi. O çok daha yüksek bir kaynaktan geliyor. Kaynak'tan geliyor. Bu çok özel bir şey. Bu bakış açısından biz onu daha geniş bir perspektiften görebiliyoruz. Bu çok kritik.

D: Neden kritik?

J: Bilmiyorum. Gezegen açısından sanırım, bizim açımızdan değil. Biz ayrıyız. Ama gezegen için öyle. Neden özel? Sadece sevgi. Bu, gezegene daha önce deneyimlenmemiş bir sevgiyi getiriyor. İnsan formunda. Ama boyutları aşıyor. Gezegende bulunan pek çok boyutu etkiliyor. Ama bir portal gibi.

D: Portal mı? Bununla ne demek istiyorsun?

J: Kavramaya çalışıyorum. Neden bilmiyorum. Ruhların bağlantı noktası gibi bir şey. Varlıkların. Meleklerin. Tüm varlıkları, tüm yaratımı oraya çekiyor. Sevginin özel bir biçimde yaratılmasının deneyimlendiği bir yer o.

D: O yüzden insanlar bunu izlemeye çekiliyor. O duyguyu mu deneyimlemek

istiyorlar?

J. Evet. Meleksi varlıklar var. ET'ler var. Farklı ırklar. Hepsi bunu deneyimliyor. Bu… (duygulanarak) bunu tarif edecek kelime yok. Sadece özel!

D: O hissi ve duyguyu deneyimlemek için orada olmak istiyorlar.

J: Evet, duyguları.

D: Evet, bu gerçekten de özel ve farklı bir şey. Çok önemli olsa da o özel günden, özel olaydan uzaklaşmanı istiyorum. Ne kadar ileriye olacağını bilmiyorum ama bir enerji varlık olmaktan çıktığın noktaya gitmeni istiyorum.

Normalde danışanı yaşamının son gününe, öldüğü ana götürürüm. Ama bu durumda bunun mümkün olmayacağını bildiğim için bunu nasıl ifade edeceğimi bulmaya çalışıyordum. Sonuçta enerji, fiziksel bir beden gibi yok olmuyordu.

D: Bir enerji varlık olmayı bırakıp başka tür bir varlığa dönüşme ihtiyacı duyduğun oldu mu hiç? (Bunu ifade etmeye çalışmak çok zordu.)

J: Çok, pek çok yaşam deneyimlediğim oldu.

D: Bir enerji varlığın ölmeyeceğini sanıyorum. Muhtemelen sadece tekâmül edecektir. Böyle söylemek doğru olur mu?

J: Bu daha çok farklı kavramları deneyimlemek için oluyor.

D: Öyleyse bir enerji varlık olarak fiziksele gitmeye ve orada kalmaya karar verdiğin bir ana gidelim. O ana gidip neler olduğunu görebilir miyiz? Bu nasıl bir şey? O sırada neler oluyor?

J: Hangisini seçmek istersem onu seçiyorum.

D: Bir enerji formu olmak yerine fiziksel bir bedene girip o olmaya karar

veriyor musun? (Evet) Enerji formundan ayrılmaya karar vermene neden olan bir şey mi oluyor peki?

J: Bu sadece yeni bir deneyim. Bu bizim deneyimlemeyi seçtiğimiz bir şey. Bu formları başkaları yarattı ve biz de onları deneyimlemeyi seçtik. Onları biz yaratmamıştık ama ilgimizi çekiyorlardı.

D: Fiziksel olmanın ilginç olacağını mı düşündünüz?

J: Bunu seçtiğimiz takdirde fiziksel olabilirdik, evet. Ama ruhlara nezaret edenler vardı. Bu izinle oluyordu.

Aradığım buydu. Yıllardır binlerce insanla reenkarnasyon üzerine çalışmalar yaptığım için bu konuda belirli kuralların söz konusu olduğunu biliyordum. Ruhsal tarafta, insan bedenlerine enkarne olma sürecini denetleyen ve yöneten ihtiyar heyeti gibi bir heyet, ustalar ve rehberler vardı. Hiçbir şey şansa bırakılmıyordu. Her şeyi takip eden birilerinin bulunmasından çok memnunum. Bu çok büyük bir görev olsa gerek.

D: Yani bunu gelişigüzel yapmıyorsunuz. Yer değiştirmek, bu değişimi gerçekleştirmek için izin almanız gerekiyor, öyle mi?

J: Evet, evet. Geri dönebilmemiz için. (Kahkaha) Kalmak da isteyebilirsiniz tabii. Yani çok uzun süre tutsak kalmamamız için ruhu tekrar salıvermenin bir yolu var. Bir giriş/çıkış işlemi.

D: Yoksa hapsolmanın kolay olabileceğini mi düşünüyorsun?

J: Olabilir. Tekrar çıkabilmemiz lazım. Deneyimleyecek çok şey var. Sadece orada olmak dışında. Yapılacak başka şeyler var. Deneyimlenecek başka şeyler. Yaratılacak başka şeyler. Fizikselde hapsolmak istemeyiz.

D: Ama bunun için size izin vermesi gereken varlıklar vardı.

J: Evet, bunlardan sorumlu olanlar vardı. Evet, idareciler.

D: Yani her şeyi idare eden birileri var da denebilir.

J: Evet, evet. Neye benzediklerini görmeye çalışıyorum. Onların da kendi gemisi var. Evet, onlar da bağlı. Onlar da Kaynak'ın bir parçası. Bu gezegeni idare ediyorlar.

D: Belirli enerjilerin ve ruhların gelmesine onay vermeleri mi gerekiyor?

J: Evet, yoksa kaos olurdu. Kontrollü bir düzen ve amaç söz konusu. Bir amaç olmak zorunda.

D: Peki ilk kez fiziksel bir bedene girmek nasıl bir şey?

J: Yeni hisler, yeni duygular. Yeni bir deneyim. Birçok değişik form görüyorum. Birçok değişik beden?

D: Bebekler mi? Yeni formlar, yeni bedenler mi?

J: Önce farklı bitkilere, hayvanlara girmeyi deneyimliyoruz.

Bu, Ölümün Ötesi kitabımda aktardığım bilgilere uyuyordu. Bir ruh Dünya'da ilk kez bir yaşam deneyimleyeceği zaman genellikle hemen bir insan bedenine girmiyordu. (Gerçi bu da mümkündü.) En basit düzeyden başlaması gerekiyordu ki her şey olmanın nasıl bir şey olduğunu anlayabilsin. Çünkü ancak gaz, taş, bitki ve hayvan olmayı da deneyimlerse yaşamdaki her şeyin birbiriyle bağlantılı olduğunu kavrayabilirdi. Her şeyin canlı olduğunu ve her şeyin bir olduğunu kavrayabilirdi. Ve böylece insan bedenini deneyimlemeye hazır olduğunda bu kavrayışı ruhunda taşıyarak gelebilirdi. Şu anda Dünya'daki en büyük sorun, ruhta bulunan bu anıları bilince çıkarmak. Bu anıları bilince çıkarmalıyız ki Dünyamızı canlı bir varlık olarak görmeye ve onu onurlandırmaya başlayabilelim.

J: Doğum sürecinin bir parçası bu. Bir forma girmek. Bir form seçiliyor. Yaratılıyor.

D: Ve gireceğiniz forma idareciler mi karar veriyor?

J: Evet, birlikte karar veriliyor. Kişinin deneyimlemek istediği şey önceden kararlaştırılıyor. Bunun ne tür bir yaşam formu olacağı. Zor olan tek bir formda hapsolman. Ruh için tek bir formda hapsolduğunu hissetmek çok zor bir şey. Çok kısıtlayıcı. Bazısı bunu yapmayı seçmiyor çünkü özgürlüğünden vazgeçmek istemiyor. Bazıları için bu korkutucu bir şey. Bilinmeyen bir şey. Daha düşük bir titreşim. Ve bu titreşimde bizim daha önce deneyimlemediğimiz şeyler var. Karanlık enerjiler. Biliyor musunuz, karanlık taraf gerçekten de var. Yeni ve farklı şeyler deneyimleyebilmemiz için bize sunulmuş. Eşsiz bir şey bu. Ve bize karanlık taraflarla, karanlık enerjilerle, daha düşük titreşimlerle temas etme olanağı sunuyor. Evet, bazılarına bu deneyim fazla gelebilir.

D: Peki sen bir bebek formuna, henüz gelişmekte olan yeni bir varlığa mı girdin?

J: Formun neye benzediğini göremiyorum.

Rahatsız olmuş gibi göründü; alışık olmadığı, biraz tedirgin edici bir şey hissediyormuş gibiydi. Ona bu deneyimi yaşamaya kendisinin gönüllü olduğunu hatırlattım. Deneyimlemesi doğru olmasaydı idareciler buna izin vermezdi.

J: İzin vermeleri iyi oldu. Bu iple çektiğim bir şeydi.

D: Peki düşündüğün gibi oldu mu?

J: Evet çünkü bir dereceye kadar hâlâ kontrol bizde. Ve bir dereceye kadar bilince de sahibiz. Ve o formda hâlâ bireysel iradeye sahibiz. O yüzden çok kötü değildi. Hatta eğlenceli olduğu bile söylenebilir. Dört gözle beklenecek bir şeydi. Aşılması gereken bir zorluktu. Alışık olduğumuzdan farklı türde bir yaratımdı. Ve tek bir formumuz vardı.

D: Bedene girdiğinizde de eskisi kadar kontrol sahibi olabiliyor musunuz?

J: Biz hâlâ telepatiğiz. Hâlâ öbür tarafla bağlantı kurabiliyoruz. Hâlâ farkındalığa sahibiz. Ama burayı deneyimlemek için buradayız. Tıpkı bizimle aynı zaman diliminde buraya gelmeyi seçen diğerleri gibi.

D: Şu anda içinde olduğun fiziksel bedenin bilincine etki edebiliyor musun?

J: Evet. Yaratma konusunda pek bir farkındalık ve yetenek yok. Kurallar var. Uymamız gereken belirli koşullar var.

D: Belirli kurallar mı?

J: Evet, doğma ve büyüme süreci. Kişi bedene gelmeden önce bunu kabul etmeli. Bu süreç kabul edilmeli. Ama formu bir arada tutan şey grup enerjisi. Bu bireysel bir ruh deneyimi değil, bir grup deneyimi.

Bu, ruhun tek bir varlık değil bir gruptan oluştuğu ve aynı anda birden fazla şey deneyimlediği bilgisiyle örtüşüyordu. (Bu konu için sonraki bölümlere bakınız.)

D: Peki o fiziksel bedene girmek için kabul etmeniz gereken kurallar nedir?

J: Türün var olan gelişimine eşlik etmek. Hayvan formu denebilecek bir form aldığında o bedene hayvanların sahip olmadığı bir bilinç girmiş oluyor. Hayvanların sahip olmadığı bir farkındalık. Bu farkındalık büyük ölçüde bloke edilmiş olsa da birbirimizin farkında oluyoruz.

D: Başka bir düzeyde mi?

J: Evet. Diğer insanlarla. Aslında bu ruhlar fiziksel bir form almadan önce onların farkındaydık. Ama artık onlarla iletişim kurmamız daha zor olmuştu. Bu garipti. Formun içinde olmak kısıtlayıcıydı. Ama yine de bu yeni bir oyun oynamak gibiydi. Bedeni, formu manipüle etmekti.

D: Peki daha sonra o formdan kolayca çıkıp geri dönmen mümkün olacak mı? (Evet) Bununla ilgili de kurallar ve yönetmelikler var mı?

J: Evet, belirli zaman aralıkları söz konusu. Kalıcılık. Başta ne yapacağınla

ilgili hiçbir fikrin olmuyor. Sadece o an, onu deneyimliyorsun. Ders yok.

D: Karma yok. Ders yok. Sadece tertemiz bir başlangıç var.

J: Aynen. San ait boş bir tuval gibi… Ne deneyimlemek istersen onunla boyuyorsun.

D: Ama eninde sonunda karma biriktiriyorsunuzdur, değil mi? Fiziksel bedene girmenin beraberinde getirdiği şeylerden biri de bu mudur?

J: Anlamaya çalıştım ve ben… ah, bunu anlamıyorum. Karmanın ne olduğunu çözmeye çalışıyorum ya da neden… Ama onu görmüyorum, onu hissetmiyorum.

D: Belki de bu zamanla kavranabilen bir şeydir.

J: Bunu kavrayamıyorum.

D: Olsun. Sonuçta belirli bir süre için fizikselde olmayı kabul ettin. (Evet) Ve belirli kurallara ve yönetmeliklere uymayı da. Bu farklı bir deneyim, öyle değil mi?

J: Evet, çok kısıtlayıcı. Duygular, tüm o duygular. Tüm hisler. Ama sevgi orada. Sevgi hâlâ var. Yani güvencemiz sevgi. Kaynak ile bağlantımız o.

İlk defa fiziksel bir insan bedenine giren eş-yaratıcı bir enerji varlığın sınırlı bakış açısından öğrenebileceğimiz her şeyi öğrendiğimizi düşünmüştüm. Görünüşe bakılırsa en büyük mesele, ruhun Dünya alemine bağlı kalıp o özgür ve sınırsız, yaratıcı varoluşuna dönmesine engel olacak bir karma yaratmamasıydı. Belki hepimiz için en büyük mesele budur. Hepimiz yeni ve heyecan verici olacağını düşündüğümüz bir şey deneyimlemek için buraya geldik. Sonra hayat devreye girdi, bir bedende tutsak kaldık ve karma ve denge yasası gereğince sürekli buraya geri dönmek zorunda kaldık. Kaynak'a geri dönebilmesi için ruhu özgürleştirmenin ilk adımı, ruhun buraya ne amaçla geldiğini kavramak ve yarattığı bağları çözmek. Geçmişten gelen karmayı geri ödemek ve daha fazla karma

yaratmamaya çalışmak bunu büyük ölçüde sağlıyor. Kavrayışla birlikte özgürleşme geliyor.

Diğer ruh enerjisinden ait olduğu yere dönmesini ve onun yerine Jerry'nin bilincinin geri gelmesini istedim. Ardından Jerry'nin bilinçaltıyla konuşmayı talep ettim çünkü aradığımız tüm yanıtları orada bulacağımızı ve terapi uygulayarak kişisel sorunlarına çözüm getirebileceğimiz yerin de yine orası olduğunu biliyordum. Bilinçaltına eriştiğimde ona, seçebileceği o kadar yaşam varken Jerry'nin görmesi için neden bu yaşamı seçtiğini sordum.

J: Her şeyi anlamlandırabilmesi için. Büyük resmi görebilmesi için.

D: Bu onun için keşfetmesi ilginç bir kavram oldu, öyle değil mi?

J: Evet. Bu onun farklı bir seviyede anladığı bir şeydi, bilinçli olarak değil. Ama artık bunu biliyor.

D: Başlangıçta bunu görmesine izin verilmeyeceğini düşünmüştü. Bu bilgiye erişimi engellenmiş gibiydi sanki.

J: Evet, önce sadece bir kısmı görüldü. Sonra bilgiyi sunmaya karar verildi.

D: Bunun şimdiki yaşamıyla bağlantısı nedir?

J: Güvence ve anlayış. Bir amaç. Bir bağlantı. Bu gezegeni ve bu gezegenin neden bu kadar özel olduğunu anlaması için. Enerjinin nasıl manipüle edilebileceğini anlaması için. Grup ve grup zihni. Grup zihnini gerektiriyor bu. Jerry enerjiyi daha önce neden yaptığını ve ne için kullanılabileceğini anlamadan manipüle ediyordu.

D: Yani bu ona bunu nasıl yapabileceğini açıklamak için mi gösterildi? Ya da bu yetinin nereden geldiğini?

J: Evet. Bu kalple yapılıyor. Kalp önemli.

D: Bilinçaltı ona ne göstermeye çalışıyordu?

J: Her şey enerji, sadece farklı şeyler deneyimlemek için farklı amaçlarla

farklı formlar alıyor. Doğru ya da yanlış yok. Sadece deneyimler var. Sadece yaratım var. Yargı yok. Sadece keyif almak var. Yaratımdan keyif almak. Yaratımı manipüle etmek, enerjileri manipüle etmekle birlikte gruptan ve bütünden keyif almak. Bütün denen şey yaratımın ta kendisi.

D: Bilinçaltı bunu şimdiki yaşamında kullanabilmesi için mi Jerry'ye gösterdi?

J: Evet, kendisi bunun farkında.

D: Jerry şu anki yaşamında ne yapması gerektiğini öğrenmek istiyordu. Ona bunu söyleyebilir misin?

İnsanların regresyon seanslarında en sık sorduğu soru budur. Hayat amaçları nedir? Neden buradalar ve buraya ne yapmak için geldiler?

J: (Kıkırdadı.) Ona boş bir tuval verildi. Ve bir de fırça ve palet. Palette tüm renkler var. (Kahkaha)

D: Yani şu andan itibaren her şey olabilir mi demek oluyor bu? (Kıkırdadı) Onu büyük bir macera mı bekliyor?

J: Tüm renkler.

D: Ve bu da bugün öğrenmesi gereken önemli bir şeydi. Geçmiş yaşamları öğrenmek, bu enerji bağlantısını öğrenmek kadar önemli değildi.

J: Evet. İlginç olan, bunun bir grup tuvali olması. Ve ellerinde fırçalar olan başkaları da var. (Kahkaha)

D: Ah, Jerry bunu keşfederken epey macera yaşayacak. Onun bunu görmesi ve anlamaya çalışması önemliydi.

Ardından Jerry'yi bilinçli haline geri getirdim. Uyandıktan sonra geçirdiğimiz bu sıra dışı seans hakkında sohbet ettik. Seansın kendisine üzerine düşünecek çok şey verdiğini söyledi. Bu enerji manipülasyonu

kavramını mesleki yaşamında nasıl kullanabileceğini çözmek ilginç olacaktı. Bunu nasıl kullanacağını çözdüğü anda onun için her şey mümkün hale gelecekmiş gibi görünüyordu.

Danışanlarım gerçekleştirdiğim seansların çoğunda geçmiş yaşamlarını keşfetmek yerine gerçek ruhsal bağlantılarını keşfeder olmuştu. Şimdiki yaşamda yaşadığımız sorunları çözmek açısından geçmiş yaşamlar hâlâ önem taşıyor. Ama bilinçaltı ve diğer taraftaki rehberlerimiz ve ustalarımız, kökenimizi öğrenmemizin zamanının geldiğine karar vermiş gibi görünüyor. Kökenlerimiz sadece Dünya ile sınırlı kalmıyor, Kaynak ile bir olduğumuz ve onun yaratmasına yardımcı olmaktan keyif aldığımız çok daha engin bir yere dayanıyor. Bu kitapta da yer verilen seanslarımdan birinde, fiziksel bir bedende yaşarken öğrenmemiz gereken en önemli dersin, enerjiyi manipüle etme yeteneğimiz olduğu söylenmişti. Bunun farkına vardığımız zaman yaşamımızda arzu ettiğimiz her şeyi yaratabiliriz. Sanırım bu yeteneğimizi bize hatırlatmanın bir yolu da hepimizin enerjiyi manipüle etme ve yaratma yeteneğine sahip olduğu, Dünya'ya gelmeden önceki zamanları hatırlamamızı sağlamak.

* * *

Ruh, fiziksel bedeni deneyimleyebilmek için parçalara ayrılır. Bütünselliğinin farkında vardığındaysa kendisinin parçalarını yeniden bir araya getirir ve arzu ettiği her şeyi yaratabilecek bir enerji varlığı olur. Tekâmülünde bunun da ötesine geçtiği zaman, birçok yerde aynı anda var olma özelliği kazanır. Aslında her birimiz bu özelliğe sahip olsak da bunun farkında değiliz ve fiziksel bir varlık olduğumuz sürece de fiziksel olmanın getirdiği sınırlamalardan ötürü bunun farkına tam olarak varamayız. Oysa ruh, tekâmülünün ileri seviyelerinde her şeyin tam olarak farkındadır. Buna rağmen, yaptığım çalışmalardan gördüğüm kadarıyla, tek bir deneyime odaklanabilmek için ruh zaman zaman bu çok arzu edilen halinden ayrılıp kendini parçalara yeniden bölebiliyor. Bu süregiden bir döngüden mi yoksa

iflah olmaz bir öğrenme arzusundan mı kaynaklanıyor? Şimdiye kadar gördüğümüz üzere ruhun daha büyük olan benliğini kısmen bile hatırlıyor olması onun bilinç düzeyinde yalnızlık, hayal kırıklığı ve mahrum kalma hisleri deneyimlemesine yol açıyor. Bilinçaltı bu hislerin nereden kaynaklandığını bilse de bilinç bunların farkında olmuyor. Çünkü öbür türlü, yaşadığı yaşama odaklanmayı sürdürmesi gereken bilinç için bu durum çok kafa karıştırıcı olur.

BÖLÜM 26

YARATAN BİR VARLIK
YUVAYA DÖNÜYOR

Bu seans Ekim 2002'de Minneapolis'te bir dizi konuşma ve atölye çalışması yaptığım sırada gerçekleştirildi. George çok başarılı bir iş adamıydı ve seans için Minneapolis'te kaldığım eve gelmişti. Şaşırtıcı bir biçimde George'un seansı da Jerry'nin seansındaki "yaratan varlık" kavramını başka bir yönüyle ortaya çıkardı.

Buluttan indiğinde gördüğü tek şey kumdu. Tepenin ardında sorularına cevap isteyen insanların beklediğini biliyordu. İnsanların bir şeyler danıştığı biriymiş gibi görünse de kendisi yanıtlara sahip olduğundan hiç de emin değildi. Kendisini, ince ketene benzer bir kumaştan yapılmış bir giysi giyen, bronz tenli ve siyah saçlı bir adam olarak tarif etti. Üzerinde altından takılar da vardı: bir ankh kolye, bilezik ve kocaman bir yüzük. Kesinlikle bir çeşit güce sahip olduğunu gösteren şeyler… Ama ona sorular sormaya çalıştığımda şüpheci bir tavra büründü ve bana cevap vermek istemedi. Normalde karılaştığım varlığın güvenini çabucak kazanırım ama bu sefer karşımdaki varlık çok sinirli ve temkinliydi. Herkesin kendisinden bir şeyler istediğini ve benim de onlardan bir farkım olmadığını söyleyip durdu.

Dünyasında zor zamanlardan geçmekte olduklarını söyledi. Canının sıkkın olmasının nedenlerinden biri, kız kardeşinin alınmış ya da götürülmüş olması ve onu çok özlemesiydi. Kız kardeşi şimdiye kadar hep yanında olmuştu.

Onun yokluğunda kendini çok yalnız ve kaybolmuş hissediyordu. Kız kardeşiyle onu neden ayırdıklarını ya da kız kardeşini nereye götürdüklerini bilmiyordu. Bunlar kafamı karıştırdığı için tam olarak neler olduğunu açıklığa kavuşturmaya çalışıyordum. Onları kimin ayırdığını sordum. Diğer dünyadan gelen insanların onları ayırdığını söyledi. Tepenin ardındaki insanların bir suçu yoktu çünkü onlar sıradan halktı. Sözünü ettiği diğerleriyse başka bir yerden geliyordu ve kız kardeşini neden götürdüklerini ya da nereye götürdüklerini bilmiyordu.

G: Tekrar bir araya geldiğimizde her şey muhteşem olacak. Birlikteyken muazzam bir güce ve beceriye sahiptik. Ve çok güzel bir Shangri-La ya da muhteşem bir ortam oluşturmuştuk. Birlikteyken dünyamız mükemmeldi. Bizi ayırdılar. Mükemmelliği bozmak için onu götürdüler. İşleri zora koşmak için, kolaylaştırmamak için. Ve bu kadar affedici bir ortam olmaması için. Kız kardeşim ve ben muhteşem bir şeyi demirliyorduk… Güzel, sakin, durağan olan her şeyi getirebiliyorduk… Hepsini bir araya getirebiliyorduk. Biz birdik. Ve bizi ayırırlarsa her şeyin değişeceğinin farkına vardılar. Ve bu konuda haklılar.

D: Neden her şeyin değişmesini istediler?

G: Denemek için.

D: Onu nasıl götürdüler?

G: Koparıp aldılar. Tanrılar onu koparıp aldı ve götürdü.

D: Yani bir an oradaydı sonra bir anda yok mu oldu?

G: Evet. Biz başka yerlerde de yaşadık. Bir sürü yerde. Bir sürü farklı dünyada. Ne zaman beraber olsak, orası mükemmel oluyordu.

D: Neden farklı yerlere gidiyordunuz?

G: Yardım etmek için. O yönü getirmek – doğru sözcük “nirvana” –

nirvanayı getirmek için. Bunu yapar ve sonra oradan ayrılırdık.

D: Ayrıldığınız yere ne olurdu? Güzel kalır mıydı?

G: Bazıları kalırdı. Bazıları kalmazdı. Bazıları farklı yöne gitti. Burası önemli bir yer. Şu anda bulunduğum yer.

D: Neden önemli?

G: (Derin nefesler.) İyi. Kötü. Karanlık. Aydınlık. Bunlara alışık değilim.

D: Çeşitlilik mi var yani? Karşıtlıklar? (Evet) Güzel şeyler getirdiğiniz diğer yerlerde bu kadar çeşitlilik yok muydu?

G: Pek sayılmaz. (Duygusallaşmaya başlamıştı. Neredeyse ağlayacaktı.)

D: Duygulandığını biliyorum ama bu konuyu konuşursak belki kız kardeşini bulabiliriz. Kız kardeşin sanki senin bir parçan gibiymiş, öyle değil mi?

G: Daima.

D: Dünyalar arasında nasıl seyahat ediyordunuz?

G: Sadece gidiyorduk. İstediğin anda başka bir yere giden devasa bir tekne gibiydi.

D: Fiziksel bir şey miydi yani?

G: Evet, öyle olmasını istersek öyle oluyordu.

D: Size nereye gitmeniz gerektiğini söyleyen biri oluyor muydu?

G: Babamız. Nereye gideceğimizi babamız söylüyordu.

D: Babanızı algılayış biçimin nedir?

G: Bilge. Bilgelik.

D: Babanız fiziksel biri mi? (Evet) Sizinle nasıl iletişim kuruyor peki?

G: Uzun zaman oldu. Bize dersler veriyor.

Babayla ilgili öğrenebildiğim bu kadardı. Çok üzgündü ve esas amacı kız kardeşini bulmaktı. Ondan bahsederken ağlıyordu ve "Kız kardeşimi bulmalıyım, istediğim şey bu. Onu bulmam gerek. O benim bir parçam,"

diyordu.

Bu şekilde bir yere varamayacak gibiydik ve kafam giderek daha çok karışıyordu. O yüzden kız kardeşini bulup bulamadığını görmek için George'u zamanda ileriye götürdüm.

G: O babanın yanında. Diğer dünyadan gelen insanlar onu geri götürdüler. Belki de benim tek başıma büyümemi istediler.

D: Belki de ona bu kadar bel bağlamamanı mı istediler?

G: Evet ama aynı güce sahip değilim artık. (Duygulanarak) Beraberken olduğu kadar.

D: Ve bunu tek başına yapıp yapamayacağını görmek için mi sizi ayırdılar?

G: Belki de öyle ama (Duygulanarak) sanırım birlikte ortaya çıkardığımız güç de hoşlarına gitmedi.

D: Ama siz çok güzel, mükemmel şeyler yapmıştınız.

G: Evet, yapmıştık. Bundan hoşlanmadılar. Her şey çok kolaydı. Hiç zorlanma yoktu. Her şey iyiydi. Zorluk yoksa ders yoktur. (Duygulanarak) Biz her şeyi zaten biliyorduk.

D: Zorlaştırmak mı istediler yani? (Evet, evet.)

Bu seansın Jerry'ninki ile ne kadar benzerlik gösterdiğini ancak seçili seansları kitabın bölümlerine yerleştirirken fark edebildim. İkisi de yaratan varlıklardı. Jerry başkasıyla birlikte, genellikle de bir grupla birlikte yaratmanın daha eğlenceli olduğunu söylemişti. George da kız kardeşiyle yaratmaktan keyif alıyordu. Ayrı düştüklerinde yaratımları eskisi kadar etkili olmamıştı. Ama söylediği gibi, eski düzende her şey fazlasıyla kolaydı. Hiçbir zorluk, ders ya da zorlanma söz konusu değildi. George'u önemli bir güne götürdüm.

G: Hmm. Yaşlanıyorum. Daha bir bilgeleşmiş gibiyim. Çok fazla kargaşa var.

D: Hep o güzel yerde mi kaldın?

G: Ayrıldım. Burada bir öğretmendim. Saçlarım uzun. O şapşal cübbem ya da giysilerim hâlâ üzerimde. Sakal.

Belli ki George'u zamanda ileriye götürürken başka bir yaşama götürmüştüm.

G: Ben zarar görmem. Bu mümkün değil.

D: Korunuyor musun yani? Artık güzel yerler yaratmıyor musun?

G: Sadece bu insanlarla bilgi paylaşmak için buradayım ben. Bir sonraki görevim buydu.

D: Kargaşa olduğundan bahsetmiştin. Bununla ne demek istedin?

G: Hâlâ var. İnsanlar kendilerine gerçekten çekidüzen vermeye çalışıyor. Ve ben, isterlerse, onlara tavsiye vermek için buradayım. Çok da tuhaf biriyim ha.

D: Neden?

G: Çünkü benim burada olduğumun ve bana zarar verilemeyeceğinin farkındalar. Ve bunun önemli olduğunu da biliyorlar. Çok ilkel gibiler ama… bu çok ilginç. Ah! (Bir aydınlanma) Bir vahanın kenarında oturuyorum. Bir şehrin yanında. Su var, yeşil ağaçlar var, bir çöl gibi. Ve insanlar şehirden gelip benimle konuşuyor. Tek başınayım. Tamamen tek başına. Hep öyleydim.

D: İlkeller derken ne demek istedin? Bunun ilginç olduğunu söylemiştin.

G: Evet. Biraz kaba sabalar.

D: Senden farklılar mı yani?

G: Tamamen. Genç bir ırk.

D: Burası aynı dünya mı?

G: Farklı bir dünya. Aslında eğlenceli sayılır. Yaşlanıyorum, hayli yaşlandım. Ama bana zarar verilemez.

D: Ama fizikselsen sana yine de bir şey olabilir, öyle değil mi?

G: Bana hiçbir şey olmaz.

D: Ben yaşamının sonunu düşünüyordum daha çok.

G: İstediğim zaman. Hazır olduğumda.

D: Ama şu anda kız kardeşinle olandan farklı bir görevin var.

G: Evet. O zaman gençtim. O eğlenceliydi. Buysa çocuk oyuncağı. Kolay.

D: Ama kız kardeşinle birlikteyken sahip olduğunla aynı güce sahip değilsin.

G: Doğru. Kız kardeşimle ilgili de kendimi kötü hissediyorum.

Başına ne geldiğini öğrenebilmek için George'u o yaşamının son gününe götürdüm.

G: Bir sandalyede oturuyorum. Etrafa bakıyorum. Gitme vakti geldi. Şimdilik görevimi yaptım. İşimi bitirdim. Yapmak için geldiğim şeyi yaptım. Ve artık gitmem gerekiyor. Sandalyede oturmuş gitmeyi bekliyorum. Her şeyi, tüm notları saydım. Tüm tabletleri saydım ve artık gitmeye hazırım.

D: Oradan ayrıldığında ne oluyor?

G: (Net bir biçimde) Ayrılıyorum.

D: Bedene ne oluyor?

G: O kalıyor. Ondan ayrıldım. Fırladım.

D: Bedenden ayrılırken neler görüyorsun?

G: Hmm. Sahnelenen bir oyuna bakıyormuşum gibi. Sanki bir film stüdyosuna ya da onun gibi bir şeye bakıyormuşum gibi. Her şeyi görüyorum. Tüm setleri. Ayrıldığım şey bu.

D: Ayrıldığın şey sahnelenen bir oyun gibi mi?

G: Evet. Ben yukarıdayım. Aşağı bakıyorum ve sandalyede oturan bir beden görüyorum. Arkamı dönüyorum ve o yok oluyor.

D: Gittiğin yer nasıl görünüyor?

G: Boşluk. Uzun bir boşluk. Ben boşluktan süzülüyorum. Yine tek başınayım.

D: Nereye gittiğine dair bir fikrin var mı?

G: Hayır. Kendimi akışa bıraktım.

D: Gitmen gereken yere gitmen için sana yardımcı olacak biri yok mu?

G: Hayır. Nereye gitmem gerektiğini biliyorum.

D: O zaman boşluktan çıkana kadar ilerleyelim. Ve şimdi gittiğin yere geldin. Vardığın yer nasıl bir yer?

G: Uçsuz bucaksız. Kocaman, resmen kocaman.

D: Ne görüyorsun?

G: Her şeyi. Tarifsiz. Kocaman. Kocaman.

D: Tanıdık bir şey görüyor musun?

G: Her şey tanıdık. Ben daha önce burada bulundum. (Memnuniyet gösteren bir inleme.) Bir sürü seçim, bir sürü yön – bir sürü seçenek. Hatta birkaç eski dost. Yaşlı ruhlar. (Memnuniyet gösteren sesler.) Biliyor musun? Yaşlı ve genç ruhları görebiliyorsun. Genç ruhların neredeyse kokusunu alıyorsun. Farklı kokuyorlar. Onlar… ham değil ama taze et gibi ya da… "garip" kokuyorlar. Farklı – olgun ruhlardan, genç ruhlar farklı.

D: Neden onlar kokuyor da diğerleri kokmuyor?

G: Çünkü muhtemelen ellerinden bu kadar geliyor. Daha yeni başlıyorlar. Hangilerinin daha genç, hangilerinin daha yaşlı olduğunu gerçekten anlayabiliyorsun. Aslında doğru sözcük "yaşlı" değil. Deneyimli. Deneyimli ruhlar.

D: Deneyimli olanların kokusu yok mu yani?

G: Hayır. Ve bu garip bir durum çünkü burada yaş diye bir şey yok. Ama kokuda bir farklılık var. Bu aslında mantıksız. Ama biraz komik de. Onları bu şekilde ayırt edebiliyorsun.

Ölümün Ötesi'nde bana ruhlar aleminin farklı seviyeleri olduğu söylenmişti. Ruh bedenden ayrıldı zaman en rahat ettiği seviyeye gidiyordu. Titreşiminin uyumlu olduğu seviyeye. Hazır olana dek daha yüksek seviyelere gidemiyordu. Frekans ya da titreşim bariyer görevi görüyor ve sadece deneyimi sonucu erişebildiği seviyeye gidebiliyordu. "Anaokulundan direkt üniversiteye geçemezsin" demişlerdi bana. Gelişmiş, ya da George'un deyimiyle "deneyimli" ruhlar daha üst seviyelere doğrudan geçebiliyordu. Gerekirse daha alt seviyelere de gidebiliyorlardı ama "genç" olanlar o frekansa, titreşime ya da olgunluğa erişene kadar daha üst seviyelere gidemiyordu. Belli ki George'un ait olduğu titreşimiyle uyumlu seviyeye giderken bu alt seviyelerden geçmesi gerekmişti.

D: O tarafa geçtiğine göre bundan sonra gitmen gereken belirli bir yer var mı?

G: Evet, tabii ki. Girişimi yapacağım.

D: Onu nasıl yapıyorsun?

G: Güzel soru.

D: Çünkü oranın çok büyük olduğunu söylemiştin.

G: Elimde bir anahtar var, bir deliğe oturan demirden bir şey gibi. Oraya gitmeliyim. (Mırıldanmalar) Artık daha hafifim. Yeniden hafif olmaya alışmaya çalışıyorum. Ve deliği buluyorum. (Duraklama) Aman Tanrım! Burada yolumu nasıl bulacağımı tekrar öğrenmem gerekiyor. (Bir dizi mırıldanma sesi.)

D: Seni oraya nereye gideceğini göstermek için mi getirdiler?

G: Öyle yapmalarını istemiyorum.

D: Yardım isteyebilirsin.

G: Onlar da oraya nasıl gidileceğini bilmiyor. (Duraklama) Nerede olduğunu biliyorum. Daha yukarıya ve derine gitmem gerekiyor. Farklı katmanlar, farklı seviyeler. Her biri farklı. En alt seviyeden geliyorsun. İşte orada bir şeylerin kokusunu alabiliyorsun. Daha yukarı ve derine gitmeliyim. Orada bunların kokusunu almıyorsun. Yukarı çıktıkça artık genç ruhları görmüyorsun. İnsanlar başlarıyla selam veriyor. Beni tanıdılar. Gülümsemiyorlar. Başlarıyla selam veriyorlar ama bir şeylerin yolunda gitmediğinin de farkındalar.

Bunların hepsi çok zaman aldığı için süreci hızlandırmaya karar verdim.

D: Hadi gitmen gereken yere vardığın ana gidelim. Artık orayı çabucak bulabilirsin çünkü bahsettiğin farklı seviyelerden geçiyorsun. Orası nasıl bir yer?

G: Vay canına! Burası gerçekten hafif. Gerçekten parlak. Kesinlikle muhteşem. Gerçekten muhteşem.

D: Orada başkaları da var mı?

G: Evet. Başkaları. Hepsi gerçekten parlak. Gerçekten parlak. Benim için küçük bir toplantı ayarlamışlar. Önemli bir olay bu. Belki on iki, yirmi dört, kırk sekiz… Ha! Ha! Ha! Doksan altı. Herkes tanıdık. Son gelen benim. Bu gruptan. Ve hepsi etrafımda toplanıyor. Kız kardeşim de burada. O burada. Onu buldum. Bu grup yaşlı. Ve grup şimdi tamamlandı. En son geri gelen ben oldum.

D: Bu grup neyi tamamlıyor?

G: (Derin bir iç çekiş.) Bilirsiniz… konsey bu. Olduğu şey bu işte. Ben doksan altıncı kişiyim. Neler olduğu hakkında konuşmamız gerekiyor. İlk kez herkes geri dönmüş bulunuyor. Ve bunun bir nedeni var.

D: Nedeni ne?

G: Biz de onu anlamaya çalışacağız. Daha yükseğe ve derine gitmem gerekiyor. Bu doksan altı kişinin sekizi bir konsey gibi. Öyle takılıyoruz. Konuşuyoruz, durumu gözden geçirmek için.

D: O sekizi diğer doksan altısından ayrı mı?

G: Doksan altının içinde.

D: Şimdi ne yapacaklar peki?

G: Bu durumu konuşacaklar. Geldiğim yeri. Onların da geldikleri yerleri. Bunların tümünü. Yaptığım her şeyi. Ayrıca diğer doksan altısının da neler yaptığını.

D: Bunları konuştuktan sonra ne yapacaksınız?

G: Ayarlamalar ve ufak tefek düzeltmeler. Geldiğimiz yerde, gördüklerimizde ve yapılacaklarda.

D: Bunu neden yapmanız gerekiyor peki?

G: Çünkü bu oyunun bir parçası. İşleyişin bir parçası. Kalıp bir, kalıp iki, kalıp üç, kalıp dört. Bir hiyerarşi yok ama burada yapılanlar o sekizli ve doksan altılı tarafından filtreden geçiriliyor. Ve o kokuları alınabilen genç ruhlara kadar indiriliyor. O delikten, o bacadan her nereye gidiyorsan oraya kadar. Bir sürü farklı yere. Vay canına!

D: Peki bu "düzeltmeleri" ve değişiklikleri yapmanız bir şeyleri etkilemez mi?

G: Amaç da o.

D: Yani fiziksel dünyayı etkilemek mi?

G: Doğru anladın.

D: Kalıpları değiştirecek şeyleri neden yapıyorlar?

G: Gerekli. Ruhlarda ince ayarlamalar yapıyorsun. Ruhlarda ayarlama yaparsan diğer sorunların da icabına bakmış olursun. Diğer sorunlar da ortadan kalkar. Ruhlarda düzeltmeler yapmak gerekli.

D: Değişmelerini sağlamak mı yani?

G: Evet. Onları düzeltmek. Değiştirmek değil, kendilerini değiştiren onlar. Onlara ince ayar çekmek. Bunun ne anlama geldiğini anlayabiliyor musun? Onlara ince ayar çekiyorsun. Onları uyumluyorsun. Onlara veri girişi yapıyorsun.

D: Bunu nasıl yapıyorsunuz?

G: Aslında basit. İçlerine bakar ve birazcık rehberlikle nelerin değiştiğini görürlerse ayarlamaları kendileri yapabilirler. Yapmazlarsa da geri dönemezler… Bu ilginç. Biliyor musun? O sekizli… oraya çıktığında onlar ruh bile değil aslında. Bu çok ilginç. Farklı. Oradayken hiçbir yükümlülüğün olmuyor. Ama aşağı indikçe yükümlülüklerin de oluyor. O sekizlinin yanındayken yükümlülük yok. Herhangi bir yükümlülüğe ihtiyacım yok.

D: Oraya gittiğinde tüm yükümlülüklerini zaten yerine getirmiştin.

G: Aynen. Ama aşağı indikçe yükümlülük ya da ödeşme, adına ne dersen, yükümlülüğün ayarlanması orada devreye giriyor. Ha! Çılgınca!

D: Siz insanları etkilemeye çalışıyorsunuz ama ben onlara karışılmasına izin verilmediğini sanıyordum.

G: Bu karışmak değil. Yükümlülük. Onlar biliyor, ruh yaşlandıkça bir yükümlülüğü olduğunun farkına varıyor. Yoksa ruh olmazlardı. Derslere ihtiyaçları olmazdı. Peki bunu neden yapıyorlar? Çünkü bir yükümlülükleri olduğunu biliyorlar. Ve buna uyum sağlıyorlar. Bu güzel bir şey, bir hedef var. Aşağıda da herhangi bir yükümlülüğe sahip olmamak.

D: Bu mümkün mü?

G: Buna siz karar verin.

D: Herhangi bir yükümlülüğün ya da karman yoksa neden aşağı inesin?

G: Eğlencesi burada. Yükümlülük yok.

D: Öyleyse, herhangi bir yükümlülüğünün kalmadığı bir noktaya eriştiğine ve artık fiziksel Dünya gezegenine gelmek zorunda olmadığına göre neden George'un bedeninde buraya geri gelmeyi seçtin?

G: Kız kardeşimle birlikte uzun zaman önce gerçekleştiremediğimiz şeyi tamamlamak için. Bir nedeni bu. Bu karma değil. Yükümlülük de değil. Bu, tamamlanmamışlık.

D: O zaman neyi tamamlayamamıştınız?

G: Sanırım kavuşmamızı. Onun ve benim bir araya gelişimizi tamamlayamamıştık.

D: Uzun süre birlikte olduğunuz halde mi?

G: Evet. Kavuşamadık… O özlem hâlâ ruhumda.

Tüm bunlara yanıt alabilme umuduyla George'un bilinçaltının öne çıkmasını istedim.

D: George'a farklı yaşamlar da gösterilebilirdi? Ona neden bu yaşamı göstermeye karar verdin? Ona ne anlatmaya çalışıyorsun?

G: Alçakgönüllülük. Kusursuz bir alçakgönüllülük.

D: Bunu öğrenmesi mi gerekiyor?

G: O bunu biliyor. O bunu öğrendi. Alçakgönüllülüğü.

D: O zaman ona neden şimdi bu gösteriliyor?

G: Çünkü bu o sekizliye kadar gidiyor. Bazen alçakgönüllü olmayı unutuyorlar. Bunun… kutsallığını unutuyorlar. Çünkü bulundukları yerde alçakgönüllülük diye bir şey yok.

D: Yükümlülükleri yok.

G: Ve alçakgönüllülük burada olanlarla da ilgili.

D: George'un bu yaşamında bunu neden bilmesi gerekiyor? (Duraklama)

Çünkü bizi ilgilendiren şu anki fiziksel yaşamı.

G: Belki de bilmediği şey bu.

D: Eksik bir parça olduğundan bahsetmişti.

G: Evet. O bilmediği şeydi. Bu kulağa çılgınca gelecek ama… o kız kardeş olayı. Hepsi bunun bir parçası.

D: Kulağa çılgınca da gelse ona bunu açıklamaya çalış.

Kayıp kız kardeşin neyi temsil ettiğine dair bir tahminim vardı. Bence o kız kardeş fiziksel bir kişi değil, kendisinin dişil yanıydı. Ama bilinçaltının ne diyeceğini görmek istiyordum. Bilinçaltı yavaş yavaş ve üzerine basarak şunları söyledi: "Bu onun hayatına, sağlığına ve alçakgönüllülüğüne katkı sağlayacak dişilik. O bir zamanlar bütündü. Hem dişil hem erildi. Öyle harika şeyler yaratabilmesinin nedeni buydu."

George'un dişil yanını nasıl bulabileceğini sordum. Bilinçaltı, daha dişil, daha nazik olmayı öğrenmesi gerektiğini söyledi. Bu George için çok zor olabilirdi çünkü o kesinlikle çok maskülen bir karakterdi. Alçakgönüllü olmak da pek ona göre değildi.

Ama bilinçaltı, George'un daha yumuşak ve esnek olmayı öğrenerek dişil yanının yüzeye çıkmasına izin vermesi gerektiği konusunda ısrarcıydı. Ardından bilinçaltına George'un sağlık sorunlarını sordum ve sıkça karşılaştığım bir cevap aldım. Eğer söz konusu ruh, çeşitli nedenlerle Dünya'ya gelmeyi seçen yüksek varlıklardan biriyse burada mükemmel olmasına izin verilemiyordu. Toplumun geneline uyum sağlaması gerekiyordu. Bunu sağlamanın yollarından biri, göze çarpmaması için ona bir tür kusur vermekti. George'un boynu kronik olarak tutuktu ve omurgasının esnekliği sınırlıydı. "Bunun kendisine insan olduğunu göstermesini istedi." Bilinçaltı ona Dünya'ya belirli bir nedenle geldiğini hatırlatması için bu

rahatsızlığın devam etmesine izin veriyordu. “Çünkü bedenin bu bölümü sinir sistemi. Her şeyi kontrol eden sistem. Sinir sistemin yoksa bir hayatın da olamaz.”

* * *

George’un birkaç sorusu daha vardı. Bunlardan biri, 1972’de merdivenlerden düştüğü ve kafatasını çatlattığı olayla ilgiliydi. Bu, ölümden döndüğü çok ciddi bir kazaydı. O sırada neler olduğuna dair bilgi edinmek istiyordu.

G: Ona değişmesi gerektiğini anlatmaya çalışıyorduk. Bir çıkmaz sokakta ilerliyordu.

D: Bu olay hayatını gerçekten de değiştirdi çünkü neredeyse ölüyordu.

G: Ölmüştü.

D: (Şaşkınlıkla) Öyle mi? (Evet) Ona bununla ilgili ne söyleyebilirsin?

G: O ölmüştü. Onun bir parçası geri geldi. Bir de başkasından bir parça geldi. Yani iki parça olarak geri geldiler.

D: Bunu anlayabileceğimiz bir şekilde açıklayabilir misin?

G: (Derin bir iç çekiş) İki parça geri geldi. O geldi ve bir de onun biraz daha farklı olan bir parçası geldi. O da onun bir parçası. Sadece farklı bir veçhesi.

D: O parça neden geldi?

G: Çünkü öyle istedi. Öyle arzu etti. Bu iyi bir fırsattı. Zamanlama iyiydi. Ortam müsaitti. O, onu gitmesi gereken yöne yönlendirecek olan parçaydı. Bir değişimin gerçekleşmesi gerekiyordu. Olduğu haliyle bunu gerçekleştirebilmesi mümkün değildi. Kendisinin diğer parçasının yardımına ihtiyacı vardı. Diğer parçasının karşısına buraya gelmek için bir fırsat çıktı ve o da geldi.

D: Peki bu bedene-girenlerden farklı bir şey mi?

G: Farklı. Bu ruh, aynı ruh ama sadece onun farklı bir veçhesi.

D: Dişil yanının eksik olduğunu da söylemiştin.

G: Dişil taraf buraya gelen ruhun bir parçası olmadı hiç. O taraf yıllar, yıllar, yıllardır onunla değil. Asırlar, Ay'lar, binyıllardır. O tarafı hep eksikti. Yavaşça geri gelecek.

George 1998'de gerçekleştirdiği Mısır turundan sonra eve dönerken de travmatik bir deneyim yaşamıştı. Onu Amerika'ya getirmeleri çok zor olmuştu çünkü bedeni üzerinde neredeyse hiç kontrolü kalmamış, zombi gibi bir haldeydi. Eve döndükten sonra normale dönmesi haftalar almıştı.

D: O sırada ne oldu?

G: Gitmek istemişti. Sekizlinin yanına dönmek istemişti.

D: Mısır'da bunu tetikleyecek bir şey mi olmuştu?

G: Görünüşe bakılırsa dünyanın o kısmı her zaman sağlıklı değil. Ve o da bunu düzeltmeye ya da dünyanın o kısmıyla ilgili ayarlamalar yapılmasına yardımcı olmak için (ruhsal tarafa) geri dönmek istedi. Ama dönmedi… ve baksanıza o zamandan bu yana neler oldu. Orada yaşanan karışıklığa bakın.

D: Bunu fizikseldeyken yapamayacağını mı düşündü?

G: Yapamazdı. Yapacak konumda değildi.

D: Ama diğer taraftan bir fark yaratabileceğini mi düşündü?

G: Evet. Altta yatan başka şeyler de var. Burada, orada ve her yerde. O da geri dönmek istedi. Ölüyordu. Zaten ayrılmıştı. Sadece kabuk kalmıştı.

D: Sonra ne oldu peki? Ona buradan ayrılamayacağını mı söylediler?

G: Söyleyemezler… Ona bir şey söyleyemezler. Sadece bunu bitir. Gerisinin beklemesi gerekecek. Ama bak, neler oldu. Şimdi orası karmakarışık.

D: Yani o sırada geri gelip işi bitirmeye karar vermişti.

G: O ayrıldı. Şimdiki işini bitirmesi gerekiyordu.

D: Yoksa, işini bitirmeden giderse Dünya'ya geri gelmesi gerekirdi.

G: Geri gelmesi. Öyle olurdu.

D: Karma ve yükümlülükler yaratmış olurdu. (Evet) Yani bedenine geri gelip görevini tamamlaması gerekiyordu.

G: Buraya geri geldi. Sadece sekizli bunu yapabilir.

D: O zaman bu, fiziksel bedenlerimize neler olduğundan her zaman haberdar olmadığımızı gösteriyor, öyle değil mi?

G: Maalesef, bu doğru.

D: Her zaman haberimizin olmadığı parçalarımız var.

G: Doğru.

D: Ama neyse ki bunların icabına bakan ve bize yardımcı olan güçler de var.

G: Onlar rehberler. Onlar burada. Bunlar karşısında biraz kıs kıs gülüyorlar bu arada. Diyorlar ki, "Bunları sana gece gündüz anlatmaya çalışıyorum ama dinlemiyorsun." Rehberlerimden biri dişil tarafımla ilgili.

D: George'a söylemek istedikleri bir şey var mı peki? Bir mesaj ya da tavsiye?

G: Her zaman verdikleri mesaj. Yardıma ihtiyaç duyduğunda bize söyle. Biz yardım etmek için hep buradayız. Ama yardım istemen gerek. Yoksa karışamayız. Ayrıca şunu da söylemek istiyorlar – söyledikleri şey ilginç. Beni hayatta tutmaları gerçekten ilginçmiş. Neden acaba? (Mırıldanmalar)

D: Nasıl yani?

G: Onları dinlersem sorun yok. Ama dinlemezsem sorun oluyor. – Teşekkür ederiz George. Hepimiz seni seviyoruz.

D: Ona ne için teşekkür ediyorsunuz?

G: Kendisi olduğu için. Yapması gereken bir iş var.

* * *

Aynı anda var olan ve etkileşimde bulunan başka parçalarımız olduğuna dair başka kanıtlar da 2001'de Memphis'te gerçekleştirdiğim iki ayrı seansta geldi. Seans yaptığım iki kadın birbirini tanıyordu ve birlikte bir şifa merkezi kurmaya çalışıyorlardı. Bu detaylı bir planlama gerektiren hayli büyük bir projeydi. Bunu nasıl başaracaklarını bilmiyorlardı ama bir hayalleri vardı ve o hayalin peşinden gitmek istiyorlardı.

Burada "Mary" olarak adlandıracağım kadınlardan ilki, bu yaşamındaki sorunlarının kökenini bulmaya çalıştığımız halde bir geçmiş yaşama gitmedi. Doğrudan ruhsal tarafa, yani normalde iki yaşam arasında ya da "ölüm" diye tabir ettiğimiz deneyimden sonra ziyaret ettiğimiz yere gitti. Onu karşıladılar ve bir sürü ruhsal varlığın bir masa etrafında oturduğu geniş bir odaya götürdüler. Varlıklar onu hemen tanıdı ve eril bir enerji ona, "İyi, sonunda buradasın. Biz de seni bekliyorduk," dedi. Seans istemesinin asıl nedeni olan konulara değinmek yerine (bunlara daha sonra değinildi) aklındaki projeyle ilgili konuları konuşmaya giriştiler. Binanın nasıl inşa edilmesi gerektiğini, arsanın konumunun nerede olacağını ve proje için nereden fon temin edebileceğini anlattılar. Planladıkları merkez, Mary'nin bana tarif ettiğinden çok daha büyükmüş gibi görünüyordu. Yine de Mary'ye projenin daha büyük bir merkezle sonuçlanacağını ve bunun daha etkili olacağını söylüyorlardı. Mary'ye merkezin tasarıma kadar her tür detayı vermişlerdi. Eril enerji en sonunda kendini, Mary'nin daha yüksek ve enkarne olma arzusu duymayan bir parçası olarak nitelendirdi. O Mary'nin ilerleyişini yönlendirmeye yardımcı olmak için ruhsal tarafta kalmayı seçmişti. Daima bu danışma kurulunun bir üyesi olmuş ve olmaya da devam edecekti. Her ne kadar Mary bunun bilincinde olmasa da aynı zamanda onun bir parçasıydı da.

Eşzamanlı olarak var olan, farklı işler yapan ve farklı hayatlar yaşayan parçalarımız olduğu fikri, son yıllarda yaptığım çalışmalarda giderek daha sık vurgulanıyor. Bilinçli zihnimiz için çok kafa karıştırıcı olacağı için bu parçalarımızın farkında olmuyoruz. Büyük resmin farkında bile olmadan gündelik yaşamımızda gerçekleşen olaylara odaklanarak yaşamaya devam ediyoruz.

"June" olarak adlandıracağım ikinci kadını da aynı gün içinde Mary'den

sonra seansa almıştım. Dolayısıyla ikisinin birbiriyle konuşma fırsatı olmamıştı. June seans öncesinde gerçekleştirdiğimiz sohbette seansta değinmek istediği ciddi sorunlarından bahsetmiş olsa da transa girdiğinde o da bir geçmiş yaşama gitmedi ve doğrudan kurulun bulunduğu odaya alındı. Odada yine bir masanın etrafında oturmuş onu bekleyen ruhsal varlıklar bulunuyordu. Dişil bir enerji onunla konuşmaya başladı ve Mary ile giriştikleri şifa merkezi projesiyle ilgili yönlendirmelerde bulundu. Projenin gerçekleşeceğini çünkü ruhsal tarafta çoktan yaratılmış olduğunu ve sadece fiziksele indirilmeyi beklediğini söylediler. Dünya'da gerçekliklerimizi böyle yarattığımızı açıkladılar. Bir şeyin gerçekleşmesi için önce onun hayalini kurmamız ve gerçekleşmesini arzu etmemiz gerekiyordu. Sonucu zihnimizde tüm detaylarıyla canlandırmalıydık. Böylece hayalimiz eterik tarafta bir yaratıma dönüşüyor ve ete kemiğe bürünmesi için fiziksel gerçekliğe gelmesi gerekiyordu çünkü evrenin yasası buydu. İnsanların bu yüzden ne dilediğine dikkat etmesi gerekiyordu. Dilenen şey ruhsal tarafta anında yaratılıyor, sadece gerçekleşmek için doğru zamanı bekliyordu. Düşünceler çok güçlüydü. Düşünceler yaratıyordu. Ama sürpriz olan, iki kadının da hayal ettiği merkezin onlara tarif edilenden daha küçük ölçekli olmasıydı. Görünen o ki bilinçli fiziksel varlık tarafından bir proje başlatıldığı zaman, o varlığın sonsuza dek diğer tarafta kalan parçası da projeye kendi düşüncelerini katarak yaratım yapabiliyordu. Proje artık şekillenmeye başlamıştı. İhtiyaç duydukları bilgiler iki kadına da verilmişti. Proje tüm bunlara rağmen bizim boyutumuzda ete kemiğe bürünmezse bunun tek nedeni hayallerini gerçekleştirmek için yeterli inanca sahip olmamaları olurdu herhalde. Ne de olsa burası, bir özgür irade gezegeni.

Bu bilgiler, diğer tarafta, içinde bulunduğumuz şovu, tiyatroyu ya da oyunu yöneten bir parçamızın olduğunu gösteriyor. Bu parçamıza koruyucu

meleğimiz ya da rehberimiz diyebilir miyiz? Bana anlatılanlardan yola çıkarsam bence bu daha farklı bir olgu ama yine de tartışmaya açık. Bence sözü geçen diğer parçamızı yüksek benliğimiz olarak tanımlamak daha doğru olabilir. İlginç olan şu ki ne zaman benim "bilinçaltı" diye nitelendirdiğim şeyle temasa geçsem, bu şey asla kişiden ayrı bir varlıkmış ya da parçaymış gibi konuşmuyor. Her zaman "biz" bunu yapıyoruz ya da tavsiye ediyoruz gibi, sanki bir bireyden ziyade bir gruptan oluşuyormuş gibi konuşuyor. Danışandan hep üçüncü şahısla bahsediyor: "o" şu tavsiyeye uymalı gibi, fiziksel varlık sanki gruptan ayrıymış, en azından fiziksel boyutta bulunduğu süre içerisinde öyleymiş gibi konuşuyor. İstisnasız bir şekilde, fiziksel benlik ölüm deneyiminden geçip ruhsal tarafa gittiği anda bakış açısı tamamen değişiyor. Benlik "yuvaya" döndüğünün ve fiziksel yaşamının sadece birtakım dersler almak için oynadığı bir oyun, bir tiyatro ya da gittiği bir okul olduğunun anında farkına varıyor. Ruhsal taraf ona daha gerçek geliyor ve orada sorularına cevaplar buluyor. Eğer buna hazırsa, grupla tekrar bir araya geliyor ki bu da ona büyük bir mutluluk veriyor.

Çalışmalarım en azından daha yüksek düzeyde bulunan parçamızın büyük resmin, büyük planın farkında olduğunu gösteriyor. Bunun farkında olursak bu bilgiyi, bu yaşamımızda dilediğimiz gerçekliği yaratmak için kullanabiliriz. Artık o parçamızla doğrudan iletişim kurabileceğimizi, onun da bizi dinlediğini ve bize yardım etmek istediğini biliyoruz. Bu, bizim Tanrı diye adlandırdığımız varlıkla iletişim kurmamızdan çok mu farklı? Belki de Tanrı hiç de sandığımız gibi bizden ayrı bir varlık değil, tam tersine bizim bir parçamızdır ve dolayısıyla çok daha ulaşılabilirdir.

8. KISIM

DERİNLERE DALIŞ

BÖLÜM 27

RÜYAYI RÜYASINDA GÖREN RÜYACI

Bu seans, Şubat 2002'de Eureka Springs Arkansas'taki bir motelde bir hafta boyunca gerçekleştirdiğim kişisel seanslardan biriydi. Charles, yakındaki bir şehirde bulunan bir hastanede hemşire olarak çalışıyordu. Ağırlıklı olarak aşırı kilodan kaynaklanan fiziksel problemler yaşıyordu. Çözmek istediği asıl mesele buydu ama hayattaki amacını da merak ediyordu. Beni görmeye gelenlerin neredeyse hepsi bu soruyu sorar. Birkaç yıl önce USA Today gazetesi, sadece metafizik konularla ilgilenenlerle sınırlı kalmayan ve "ana akım" görüşe sahip insanların da dahil olduğu bir anket yapmıştı. İnsanlara, "Yüce bir güce erişiminiz olsa, ona ne sorardınız?" diye soruldu. Anket sonuçları en çok sorulan sorunun "Neden buradayım? Hayata ne yapmak için geldim?" sorusu olduğunu gösterdi. Yani hayatının bir döneminde hemen hemen herkesin aklından bu düşünceler geçiyor.

Seans sırasında Charles, şimdiki yaşamındaki sorunlarına açıklama getirmeye yardımcı olan iki geçmiş yaşama gitti. Bunlardan ilki, Büyük İskender'in ordusunun Mısır'ı işgal edip Kahire'yi ele geçirdiği sıralarda Romalı bir asker olduğu bir yaşamdı. Askerlere hazineleri bulmaları emredilmiş ve onlar da gizli bir geçitten Büyük Piramit'in içine girmeyi

başarmışlardı. Ama içeride hiçbir şey yoktu. Daha önce bir şeyler varsa bile başka bir yere götürülüp saklandıklarını düşündüler. Bunu ilginç bulmuştum çünkü bu, insanların o kadar uzun zaman önce bile piramitleri hazinelerle bağdaştırdığını gösteriyordu. Önemli olan her şey, modern çağlara gelinceye kadar çoktan piramitlerden alınıp götürülmüştü. Charles birkaç yıl daha işgal ordusunda görev yapmış, Roma'ya dönüş yolunda Akdeniz'den geçerken çıkan bir fırtınada boğularak ölmüştü.

İkinci yaşam ilginçti ama bize umduğum kadar bilgi sunmadı. O yaşamda Charles, Tibet'teki Himalayalar'da birtakım gizli öğretiler üzerine eğitim gören bir adamdı. Birkaç yıl orada kaldı ve ustalarından öğrenebileceği her şeyi öğrendi. Ardından memleketi olan Fransa'ya döndü ve bir parçası olduğu gizli topluluktan öğrendiklerini başkalarıyla da paylaştı. Topluluk Masonları andırıyordu ama bu topluluğun Masonlardan çok daha eski olduğunu söyledi. Devir Rönesans devri olsa da, bu topluluk da devletleri perde arkasından yöneten bir topluluktu. Halk baskı altındaydı ve kendisi bu topluluğun lideri konumuna geldiğinde insanların daha iyi bir hayata kavuşması için öğrendiklerini sıradan insanlara da öğretmek istemişti. Çünkü topluluğun kuruluş amacı buydu; hayatı iyileştirmekti. Ama zaman içerisinde güç arzusu duyan açgözlü insanların etkisiyle negatif bir organizasyona dönüşmüştü. 100 yaşını aşkın bir yaşa gelene kadar yaşamıştı ve sahip olduğu bilgileri başkalarıyla da paylaşmıştı. Ölümünün ardından o yaşamdaki kişiliğin gitmesini ve Charles'ın kişiliğinin bedenine geri dönmesini istedim. Sormamı istediği soruları yanıtlaması için bilinçaltını çağırdım. Fakat bilinçaltı biraz münakaşacı çıktı ki bu ilginçti. Bilinçaltı genellikle iş birliğine çok açık olurdu.

D: Charles'ın bilinçaltıyla konuşabilir miyim?

C: Rüya gören parçayı mı kastediyorsun?

D: (Kafam karışmıştı.) Rüya gören parça mı? Sen hangi parçasın peki?

C: Evrensel ruh, sanırım siz öyle tanımlardınız. Senin de evrensel ruhun. Biziz. Biziz. Biziz, evet.

D: Öyleyse kişinin bilincinden ayrısınız.

C: Tabii ki hayır. Hayır, hayır.

D: Normalde benim konuştuğum parça, fizikselle (Charles) ilgili yanıtlara sahip olan bilinçaltıdır. Siz onu rüya gören parça olarak mı nitelendiriyorsunuz? Bu ne anlama geliyor?

C: Sen şu anda rüya görüyorsun. Şu anda rüyayı gören sensin. Şu anda sensin. Ama "ben, biz, hepimiz" için bize geri gitmen gerekir. Ve sonra da, senin aşina olabileceğin bir örnek kullanacak olursak, kalıptan çıkan bir plastik gibi çıkman (extrude). O Dolores'tir. Ama plastikten değildir. Aslında o, katılaşmış gibi görünen akışkan bir araçtır. Ama sadece bir süreliğine. Sonra orijinal haline geri döner. Ve sonra tekrar bir kalıptan çıkar.

"Extrude" kelimesinin sözlük anlamı: Küçük bir açıklıktan geçirir gibi, iterek ya da zorlayarak dışarı çıkarma.

C: Ve o kalıbın adı "Dolores" olabilir. Sen, her an, o kalıpla başka bir kalıp arasında gidip geliyorsun ve "bizi" oluşturan çeşitli formsuz parçalarda yer alıyorsun. Sen bunu biliyorsun. Evet, sen bunu biliyorsun.

D: Bunlar bizim insan aklımızın anlamakta zorlandığı kavramlar.

C: Ama şu anda bir insan zihniyle konuşmuyorsun o yüzden endişelenmene gerek yok.

D: Ama ben öyleyim.

C: Ah evet, bir parçan öyle olabilir.

Bu çok kafa karıştırıcı olmaya başlamıştı. Söylediklerime bu kadar karşı

çıkan bir parçayla konuşmaya alışık değildim. Bu parçanın benimle iş birliği yapması umuduyla Charles'ın sorulmasını istediği sorulara geçmeye karar verdim.

D: Charles'ın şimdiki yaşamındaki hayat amacı nedir?

C: Rüyayı değiştirmek.

D: Bununla neyi kastediyorsunuz?

C: Rüyayı rüyasında gören rüyacıdır. O, rüyayı değiştirebilir. Rüyayı düzeltebilir.

D: Rüyayı gören rüyacı kim?

C: Bu gerçeklikte rüyayı gören kişi.

D: Ve bu rüyanın değiştirilmesi gerektiğini mi düşünüyorsunuz?

C: Bunun vakti geldi. Daha önce de olduğu gibi.

D: Rüyacı derken kolektif bilinci mi kastediyorsunuz yoksa başka bir şeyi mi? Rüyayı gören rüyacı derken ne demek istediğinizi anlamaya çalışıyorum.

C: Bu rüyayı rüyasında gören bir rüyacı var. Tek biri.

D: Bu bir kişi mi yoksa nedir?

C: Daha ziyade bir bilinç. Kişileşmiş bir şey değil… daha ziyade bir bilinç. Hepimiz bu rüyayı rüyamızda görüyoruz.

D: Bilincin bir parçası olarak mı yani?

C: Evet. Hepimiz güneşin doğduğuna ve battığına inanıyoruz. Bu rüyayı yaratan rüyacının kendisi.

D: Yani içinde bulunduğumuz gerçeklikte mi demek istiyorsunuz?

C: Evet. Gerçeklik rüyasını.

D: Ama biz içinde bulunduğumuz için bize gerçekmiş gibi geliyor. Öyle değil mi?

C: Öyle ama her birey kendi hayalini kurabilir. Mesela o bir iş adamı, bir doktor ya da bir avukat olmanın hayalini kuruyor. Hayalinin içindeki

hayali bu.

D: Onun gerçekliği bu.

C: Doğru.

D: Peki o büyük rüyayı rüyasında gören rüyacı, o daha büyük bir bilinç mi oluyor? Çok daha güçlü bir bilinç mi?

C: Aynen.

D: O kadar büyükse değiştirmesi zor olsa gerek.

C: Doğru.

D: Peki bu bilinç, yani rüyayı rüyasında gören rüyacı, bizim Tanrı kavramımıza daha mı yakın oluyor? (Duraklama) Yoksa ondan farklı bir şey mi?

C: Gerçek şu ki, Tanrı hiç de… sadece tek bir şey var… rüyacı herkesin gerçek olduğuna inandığı şeyi gerçek kılıyor. Rüyacı taşı sert yapıyor, Güneş'in doğup batmasını sağlıyor. Bu onun rüyası. Başkalarının rüyaları da rüyalarda bir şeyleri ortaya çıkarıyor: savaşları, anlaşmazlığı, mutluluğu, üzüntüyü yaratıyor.

D: Bunlar diğer rüyanın içinde bu parçaları yaratan bireyler mi oluyor?

C: Aynen, aynen.

D: Ama böyle yaptıklarında bunları gerçek kılmış olmuyorlar mı?

C: Bu doğru, evet.

D: Tıpkı hayalcinin hayal kurmasının bir şeylerin gerçek olmasını sağlaması gibi mi?

C: Doğru. Bu, büyük hayal.

D: Sürekli gerçeklikler mi yaratıyor?

C: Evet. Ama hâlâ tek gerçeklik söz konusu. Çünkü sadece biri var.

D: Daha önce kendi gerçekliklerimizi yaratabileceğimizi duymuştum. (Evet.) Bununla demek istediğiniz bu mu… Ben hayalciyi daha büyük bir bilinç

olarak düşünüyorum.

C: Doğru.

D: Ve aklıma Tanrı geliyor. Belki de bizim Tanrı kavramımız pek de doğru değildir.

C: Biz Tanrıyız, hepimiz birin bir parçasıyız.

D: Bu doğru. Bunu duymuştum. Ama o bilinç, yani hayalci, hayali kurup o hayali yaratıyorsa, o zaman yarattığı şey kalıcı olur, değil mi? Yani katı ve fiziksel hale gelir?

C: Bu doğru, evet.

D: Çünkü ben rüyayı görenin eninde sonunda uyanacağını düşünüyorum.

C: Bu doğru.

D: Yani rüyayı gören eninde sonunda uyanır mı?

C: Bu doğru.

D: (Gergin bir kahkaha.) O zaman ne oluyor peki?

C: Uykuya daldığınızda mı ne oluyor?

D: Yani, hayalinde yarattığı şeye ne oluyor?

C: Uyuduğunuzda başka bir gerçekliğe gitmiyor musunuz?

D: Doğru ama uyandığımızda o gerçeklik olduğu gibi kalıyor mu?

C: O diğer gerçeklik kadar gerçek. Sadece hayal kurmanın farklı bir şekli. Buna gerçeklik diyor musun? Şu anda bulunduğun yere? Burası bir hayal mi yoksa gerçeklik mi?

D: Biz gerçeklikte bulunduğumuzu düşünüyoruz.

C: Burada da diğer yerde olduğu gibi rüya görmüyor musunuz?

D: (Kahkaha) Bilmiyoruz, rüya mı görüyoruz? Bu her zaman bir muamma oldu. Her neyse, pek, şu anda olan her şeyin hayalini kurmuş olan hayalci uyandığında, bizim gerçekliğimiz yok mu oluyor yoksa varlığını sürdürüyor mu?

C: Sürdürüyor.

D: Çünkü hayalci ona hayat verdi.

C: Biz, hepimiz ona hayat verdik.

D: Yani tüm kıvılcımlar ve ruhlar ona güç ve daha fazla yaratım getirdi. Demek istediğiniz bu mu?

C: Evet ama sonra bütüne geri dönüyorlar. Ama aslında ondan hiç ayrılmadılar.

D: Yani hepimiz gerçekliğin yaratımına katkıda bulunuyoruz. (Evet.) Peki ama büyük ölçekte, hayalci başka hayaller de kuruyor mu?

C: Daha iyi bir sözcük bulamadığımız için şimdilik "daha küçük hayaller" diyelim – Daha küçük hayaller yeterli miktarda yarattığında ya da büyük hayalcinin hayalini değiştirmesine yeterince neden verdiğinde; o zaman her şey değişiyor. O zaman bir bilinç sıçrayışı oluyor. Bu sıçrayış ileriye doğru da olabilir, geriye doğru da. Bu, zamanda bulunduğunuz yere bağlı. Örneğin Orta Çağ'da hayalci, hayali değiştirdi.

D: O zaman bu çok büyük bir bilinç. Bizim anlayabileceğimizden de mi büyük?

C: Hayır, o sadece bir hayalci.

D: Tüm bunları yaratan.

C: Evet, hepimiz hayalcileriz.

D: Öyleyse hepimiz onun bir parçasıyız. (Evet.) Anlamaya çalışıyorum. Çünkü çok büyük olsaydı kavramamız mümkün olmayabilirdi.

C: Hayır. Her şeyi kavrayabilirsiniz.

D: Öyleyse bu hepimizin parçası olduğu bir bilinç mi? (Evet.) Ve ona geri dönüyoruz.

C: Evet, ondan sadece bir tane var.

Bu, bu kitabın başka bir yerinde ele aldığım, hepimizin Kaynak'tan geldiği

ama çeşitli görevleri yerine getirmek için ondan ayrıldığı fikriyle benzeşiyordu. Yolculuğumuz boyunca birçok maceradan ve dersten geçip sonunda Kaynak'a geri dönmemiz fikriyle de. Buradaki toplu yaratım fikri, Jerry'nin seansında ortaya çıkan grupça yaratma fikriyle de benzerlik gösteriyor olabilir. Belki ikisi de aynı kavramın farklı şekillerde ifade edilmesidir.

Bu kavram, Yeni Dünya'ya yükselişimizin nasıl gerçekleşeceğini de tarif ediyor olabilir mi? Sonuçta o teoride de "hayali" değiştirmeye kolektif bilinç karar vermiyor muydu?

D: Yani birlikte yarattığımız gerçeklik varlığını sürdürüyor. (Evet.) Onu maddeleştirdiğimiz, ona bir form verdiğimiz için mi? (Evet.) Ama geri döndüğümüzde bir bilinç sıçrayışı gerçekleştirdiğimizi söylemiştiniz. (Evet.) Bu, hayali başka bir hayale dönüştürmekti. (Evet.) Ve bunu yaptığımız zaman başka bir gerçeklik, başka bir hayal yaratıyoruz. Ve bu herkesin katkısıyla mı gerçekleşiyor?

C: Yaratılmasında o kadar olmasa da sürmesinde, evet.

D: Hayalin sürdürülmesinde ve değiştirilmesinde mi yani?

C: Evet, hayal bir bitki gibi büyür.

D: Bir bilinç sıçrayışı gerçekleştirmeye hazırlandığımızı duymuştum. Bu, o zaman mı olacak? (Evet.) Yani yeterince insan şu an içinde savaşlar ve olumsuzluklar olan bu hayali değiştirmek istediğinde mi? (Evet.) O zaman bir sonraki bilinç seviyesine mi geçeceğiz? (Evet.) Bunu çok iyi tarif edebildiğimi sanmıyorum çünkü ben hayalciyi Tanrı'ya benzer şekilde kitlesel bir bilinç olarak düşünüyorum.

C: Doğru.

D: Öyleyse herkes eninde sonunda hayali bırakıp hayalciye geri mi dönüyor? Her şeyi yaratan bilince geri mi dönüyor?

C: Bu doğru, evet. Her şey baştan başlıyor. Başka bir hayal. Bu bir döngü. Tıpkı her sabah uyandığınızda olduğu gibi, gördüğünüz rüyaya ne oluyor sizce? Ne olduğunu düşünüyorsunuz? Yok olduğunu mu?

D: Evet çünkü sonraki gece uykuya daldığında başka bir rüya görüyorsun. Aynı rüyayı üst üste çok az görürsün.

C: Doğru.

D: Ve rüyalarımızın çoğu da anlamsızdır.

C: Onları anlamaya çalışın. (Kahkaha)

D: Gündelik yaşamımızdan daha fazla sembolizm içeriyorlar.

C: Çünkü o, farklı bir alem.

Farklı kuralların işlediği farklı bir alem. Dünya'daki fiziksel yaşamımız, kuralların ve sınırlandırmaların geçerli olduğu bir yer. Biz de bu sınırlandırmalar içinde birtakım dersler öğrenmek için burada, fiziksel bir beden içinde yaşamayı seçiyoruz. Başka ruhsal ve fiziksel gerçekliklerdeki yaşamlarımızı hatırlamadığımız için de her şeyin buradaki gibi sınırlı olduğunu düşünme eğilimindeyiz. O yüzden sınırların olmadığı dünyaları algılamakta zorlanıyoruz. Bu kitapta da gördüğümüz gibi, deneyimleyebileceğimiz farklı boyutlar ve gerçeklikler var (yeterli bilgiye eriştiğimiz takdirde). Bunların bir kısmında varlıklar saf enerjiden oluşuyorlar; fiziksel bir beden sınırlandırmasına bile tabi değiller. Bir beden kılıfından içinde bulundukları ortama kadar diledikleri her şeyi yaratabiliyorlar. İçinde bulundukları ortamın kontrolü tamamen onların elinde. Ve buna rağmen bu varlıkların birçoğu bizim sınırlı ve kısıtlayıcı dünyamızda yaşamayı deneyimlemeyi seçiyor (ya da bunun için gönderiliyor). Bu insanlar burada çoğunlukla mutsuz oluyor ve tamamen özgür oldukları hayatlarına geri dönmeyi istiyor. Rüyalar alemine gitmek de

böyle olsa gerek. Rüyalarda uymamız gereken kurallar, yönetmelikler ya da kısıtlamalar bulunmuyor. Orada her şey mümkün ve yaratılabilir. Kontrol tamamen bizde ve deneyimlemek istediğimiz her şeyi yaratabiliriz. Bilinçli rüyalar (lucid dreaming) gören insanlar, rüyanın içindeyken rüya gördüklerinin farkına varıp isterlerse gördükleri rüyayı değiştirebiliyorlar. Her gece gittiğimiz o alemde kontrolün kendilerinde olduğunun farkında oluyorlar. Fiziksel bir bedende olduğumuz sürece bunların çoğunu tam anlamıyla kavrayamayacağımız bana pek çok kez söylendi. Görünen o ki rüyalar, uyandığımız zaman buharlaşıp kaybolan fantezilerden ibaret değiller. Rüyalarımızda farkında bile olmadan bir yerlerde varlığını sürdüren bir dünya yaratıyoruz. Bu, düşüncelerimizin çok güçlü ve gerçek olduğu fikriyle de örtüşüyor. Bir düşünce düşünüldüğü anda sonsuza kadar var oluyor. Tabii ki kendi gerçekliğimizi de böyle yaratıyoruz: düşüncelerimizi, dileklerimizi ve hayallerimizi yönlendirip odaklayarak gerçekliğe dönüştürüyoruz.

D: Yani bu farklı türde bir dünya mı demek istiyorsun? (Evet) O yüzden mi rüyalarımızı anlamakta zorlanıyoruz? Uykuya daldığımız her gece aslında kendi küçük dünyamızı mı yaratıyoruz?

C: Evet ve öyle de yapmalısınız zaten.

D: Ama bu dünya çoğunlukla uyanık zihnimiz için bir anlam ifade etmeyen bir sembolizmle dolu oluyor.

C: İnsanların yapması gereken tek şey, onu anlamaya çalışmak. Ona odaklanırlarsa, anlayacaklardır.

D: Biz rüyaların bize sembollerle bir şeyler anlatmaya çalıştığını düşünüyoruz.

C: Zaten öyle. Sadece odaklanın, böylece anlarsınız.

D: Ama uyandığımızda ve bu gerçekliğe geri döndüğümüzde, burası bize

daha anlamlı geliyor. (Evet.) O zaman geceleri bizim yarattığımız başka bir dünyaya gidiyoruz. (Evet.) Rüyamızdaki dünya varlığını sürdürüyor mu?

C: Tabii ki! Orası sadece farklı bir… gece uykuya daldığınızda ertesi sabah uyanacağınızın garantisi var mı?

D: Yani, biz uyanacağımızı düşünüyoruz.

C: Ya bedeniniz ölürse?

D: İnsanların başına böyle bir şeyin geldiği oldu.

C: Evet. Yukarıda ne varsa aşağıda da o vardır.

D: Ama beden ölürse ruhlar alemine gidersin, öyle değil mi? (Evet.) o da rüyalar aleminden farklı bir yer. Bu doğru mu?

C: Doğru.

D: Ve öyle bir durumda artık rüya görmediğinin farkında olursun. Ruhlar alemine girmekte olduğunun farkında olursun.

C: Olur musun?

D: Yani öyle olduğunu düşünürsün. (Charles güldü.) İnsanlar bana ruhlar aleminin nasıl bir yer olduğunu anlattı. Orası daha farklı bir yere benziyor.

C: Burayla karşılaştırınca.

D: Evet. Hepsi orayı aynı şekilde tarif ediyor ve bizim geceleri gördüğümüz rüyalar alemiyle kıyasladığında – ondan farklı bir şeymiş gibi görünüyor. (Evet.) Bu çok kafa karıştırıcı bir hal alabilir. En azından bizim insan zihinlerimiz için. Ama ben her zaman yeni bilgiler arıyorum. Bu bilgiyi çalışmamda paylaşabilir miyim?

C: Evet, evet.

D: Ben hep daha önce aklımıza gelmeyen farklı şeylerin arayışındayım, onları anlayabildiğimden emin olamasam da. Belki bir yerde birileri

onları daha da geliştirebilir.

C: Tanrı rüyayı sesle yarattı. Her şey seslerle başladı.

İncil de dünyamızın yaratılış hikâyesine Tanrı buyurdu diye başlıyor. "Ve Tanrı ışık olsun diye buyurdu ve ışık oldu." Yaratılış 1:3. Yaratılış sürecinin her adımı Tanrı'nın konuşmasıyla gerçekleşti.

* * *

Başka bir seans sırasında burada "Barbara" olarak adlandıracağım bir kadın, yaşadığını düşündüğü Beden Dışı (ruhun bedenden ayrılması) deneyimler sırasında gerçekte neler olduğunu keşfetmek istiyordu. Bu deneyimler sırasında tünellerden ve ona benzer şeylerden geçtiğini hissetmişti. Bunlardan birinde kendini başka bir çağda bulmuştu. Anlattıkları bana daha çok zaman portallarından geçip başka bir boyuta gitmek gibi gelmişti. Ve bu kısmen doğruydu. Bilinçaltı, "Bu bir anı. Birbirlerine bağlanan uzayların anısı," dedi.

D: Bu onun kafasını karıştırmış. Gittiği yer ona bizim geçmişimizmiş gibi gelmiş.

B: Geçmiş yok.

D: Ama o öyle olduğunu düşünmüş ve geri geldiğinde kafası karışmış. Gittiği yerdeki insanlar da onun orada olmaması gerektiğini düşünmüş.

B: O sadece farklı bir uzayla kurulan bir bağlantıydı. Onu daha da meraklandırmak dışında bir zararı olmadı.

Barbara'nın Beden Dışı deneyim olarak nitelendirdiği başka bir olayda da Barbara kendini bir parkta insanlarla konuşurken bulmuştu. Konuştuğu

kişilerden biri ona parka gelmeyi sevdiğini çünkü bulunduğu diğer yerde tekerlekli sandalyede olduğunu söylemişti. Ona bu deneyim sırasında aslında ne yaşadığını sordum.

B: Onu götürdüler.

D: Onu kim götürdü?

B: Zihinler. Onu zihinler götürdü. Onun zihni onların zihni. Zihinler birlikte düşündü.

D: Onlar nerede bulunuyordu peki?

B: Başka bir yerde.

D: Parkta bulunan insanların zihinleri mi onu oraya götürdü? (Evet.) Barbara bunu sık sık yapıyor mu? (Hayır.) Çünkü o bunun kendisine tanıdık geldiğini söylemişti.

B: Hep aynı şey oluyor. Zihinler, yaratıyor.

D: Orayı birlikte yaratıyorlar ve hep beraber oraya mı gidiyorlar?

B: Evet, diğer bağlantıyla iletişim bu.

Bunlar Barbara'nın şimdiki yaşamından tanıdığı insanların zihinleri değildi ama onları başka bir düzeyde tanıyordu. O yüzden bu insanlar ona tanıdık gelmişti.

D: Peki orası ruhlar alemine, yani öldükten ve fiziksel bedenden ayrıldıktan sonra gittiğimiz yere benzer bir yer mi?

B: Hayır, bu farklı. Burayı diğerleri yaratıyor. Bir tünelin ortası burası. Bazıları tünelin bir ucundan, bazıları diğer ucundan geliyor. Hepsi buluşuyor ve kendi ortamlarını kendileri yaratıyor ve bir süreliğine orada kalıyorlar.

D: Ama Barbara buraya zorla geri döndüğünü söyledi. Orada ne yaşandı?

B: O çok inatçı.

D: (Kahkaha) Yani zihni onu bu gerçeklikteki bedenine geri getirdi. (Evet.) Geceleri rüya görürken bize böyle mi oluyor? Zihinlerin yarattığı yerlere mi gidiyoruz?

B: Benzer zihinlerin, evet.

D: Ama her zaman bu bedene geri dönüyoruz, öyle değil mi?

B: Evet ama iletişim var. Bilinç düzeyinde değil. Diğer düzeyde. Bir sürü ev, bir sürü seviye var. Ve arada sırada seninle benzer yapıdaki zihinlerin yarattığı o seviyelere gidiyorsunuz.

D: Bu sık mı oluyor?

B: Sık olmuyor.

D: Ama olduğunda da biz bunu onun gibi hatırlamıyoruz genelde. O ise bayağı şey hatırlıyor, öyle değil mi?

B: Fazla hatırladı. Hafızası çok iyi.

Bu olay daha çok Charles'ın bahsettiği, gerçekliğin grupça yaratılması kavramına benziyordu. Hayali kuran hayalciye.

* * *

Yerli kültürleri, metafiziksel kavramları kabul etmeye modern bireylerden daha açık oluyor. Örneğin Avustralya Aborjinlerinin inancı, yaratılışın hayalcinin hayal kurmasıyla gerçekleştiğini söylüyor. Hayalcinin önce elementleri hayal ettiğini söylüyorlar: ateş, toprak, hava ve su. Hayalci bir şeyleri hayal ederek yeni şeyler yaratıyor ve yarattığı şeylerden sıkıldıkça da yenilerini yaratmaya devam ediyor. Aborjinler gerçek dünyanın da Dünya'da değil, öbür tarafta olduğuna inanıyorlar. Dünya'daki yaşamlarını "rüya"

olarak adlandırıyorlar. O yüzden biri öldüğünde seviniyorlar çünkü onun rüyayı geride bırakıp yuvaya döndüğünü düşünüyorlar. Bizi hayrete düşüren kavramlar onlar tarafından kolayca kabul görüyor.

* * *

Yaptığım çalışmalarda, yaşamlarımızdaki hiçbir şeyin gerçek olmadığı, yaşamın sadece bir illüzyon olduğu kavramıyla defalarca karşılaştım. Bu fikir beni rahatsız ediyor çünkü gerçeklik anlayışıma meydan okuyor. Yaşadığımız ve çalıştığımız ortamlardan sevdiklerimizin bize dokunuşu ve hissettirdiklerine kadar yaşamımızdaki her şey bize gerçek ve elle tutulur geliyor. Bizim için hayatı anlamlı kılan en değerli şeyler bile birer illüzyondan ibaretse, o zaman gerçekliği nasıl algılayacağız? Ben bu kavramları "zihin egzersizleri" olarak görüyorum. Bu kavramlara inanç sistemlerimize meydan okuyan ve kavrayışımızı geliştirmek için zihinlerimizi zorlayan fikirler olarak bakmak bana kendimi daha rahat hissettiriyor. Bunlar üzerine fikir üretebileceğimiz konular. Ama günün sonunda bunları rafa kaldırıp, "Bu çok ilginç bir fikirdi. İnanç sistemime meydan okudu. Farklı bir şekilde düşünmemi sağladı. Ama şimdi 'gerçek' dünyaya dönmeliyim," demek bana daha iyi geliyor. Neticede yaşam bir illüzyondan ibaret olsa bile bizim bildiğimiz yegâne gerçeklik o. O yüzden kendi gerçekliğimizden de kopamayız.

Bunca yaşamımız içinde ilk kez bu kadar yeni ve farklı bilgilerle karşılaşıyoruz. Araştırmalarımın ilk zamanlarında böyle şeyler olmuyordu. Belki de "onlara" göre insanlığın radikal fikirleri kabul edebilmek için bakış açısını genişletme vakti geldi ve bu bilgileri bize o yüzden sunuyorlar. Belki de kitlesel olarak yeni bir frekans ve titreşim düzeyindeki yeni bir gerçekliğe

geçiş yapmak üzere olduğumuz için bunları şimdi duyuyoruz. Geçiş yapacağımız yeni ve farklı dünyayı kabul edebilmemiz için bakış açımızın da değişmesi gerekiyor. Milyonlarca yıldır takılı kaldığımız düşünce şeklimize meydan okuyan fikirler belki de o yüzden şimdi sunuluyordur. Ama yeni bir paradigma ve düşünce şekli, beraberinde bir sorumluluk da getiriyor. Pasif bir bakış açısına kaymak çok kolay. "Hiçbir şey gerçek olmadığına göre yaşamda öylece akıp gidebilirim, hiçbir şeyi önemsememe gerek yok. Nasıl olsa her şey bir illüzyon. Her şey bir rüya. O yüzden ne yaptığımın bir önemi yok. Nasıl olsa hiçbir şeyi değiştiremeyeceğim," de diyebiliriz. Arkamıza yaslanıp boşluğa bakabiliriz. Ama hayattan elimizi ayağımızı çekersek koca bir ömrü boşa harcamış oluruz.

Bence dünyaya bunun için gelmedik. Aydınlanma, beraberinde sorumluluğu da getirir. Defalarca enkarne olmak zorunda kalmamızın nedenlerinden biri de bu. Doğruyu bulmamız çok uzun sürdü. Maddesel dünyaya kendimizi o kadar kaptırdık ki buraya neden geldiğimizi unuttuk. Gelişmiş ruhların burada tekrar enkarne olmayı seçmesinin nedeni de bu. Yeni bir boyuta geçerken bize yardımcı olmak. Kitaplarımdan birinde bana Dünya'da enkarne olmamızın asıl nedeninin enerjiyi kullanmayı ve manipüle etmeyi öğrenmek olduğu söylenmişti. Hayat bir illüzyon olabilir. Sadece bir rüya olabilir. Ama o bizim rüyamız, bizim illüzyonumuz. Sahip olduğumuz gücün farkına varırsak dünyayı ve koşullarımızı değiştirebiliriz. Gerçekten mucizeler yaratabiliriz. Geçeceğimiz yeni boyutta Dünya üzerinde bir cennet yaratabiliriz. Bu, arkaya yaslanıp hayatın geçip gitmesini izlemekten bin kat daha verimli olur. Enerjileri kullanmak ve kontrol etmek yeni dünyada daha da önemli olacak. Çoktan unutulmuş olan güçleri ve yetenekleri dünya artık bunlara hazır olduğu için geri kazanıyoruz. Yoksa öbür tarafa geçtiğimizde bize dünyayı değiştirme şansımız varken bu şansı değerlendirmediğimiz

söylenecek. Sonra bu da karmaya dönüşecek ve doğru yolu bulana kadar her şeyi tekrar etmemiz gerekecek. Giderek daha karmaşık kavramların açığa çıkması, zihinlerimizi yaklaşmakta olan yeni dünyayı kabul etmeye hazırlıyor. Yeni gerçekliğe, yeni rüyaya, yani illüzyona adım atmak istiyorsak pasif kalamayız.

* * *

Gece uyurken, kendi irademizle ya da irademiz dışı yönlendirmelerle bedenimizden çıktığımız ve kendi fiziksel gezegenimizde bulunan yerlerin yanı sıra farklı dünyalara da gittiğimiz yaptığım çalışmalar sırasında sıkça tekrarlandı. Kişi bedeninden çıktığı zaman ruhsal aleme geri dönerek rehberleriyle konuşabiliyor ve yaşamındaki olayları nasıl ele alacağıyla ilgili onlardan talimat alabiliyor. Ya da deneyimlemek için ruhsal bir kontrat yaptığı olayları yaratmak konusunda tavsiyeler alabiliyor. Ya da bazen sadece "yuvaya" dönüp uyanıkken hatırlamadığı insanları ziyaret etmek için de bunu yapabiliyor. (Geceleri uyurken bedenimizden ayrıldığımız bu kitabın başka bölümlerinde açıklanmıştı.) Yeni doğan bebeklerin çok uyumasının nedenlerinden biri de bu. Fiziksel bedenlerine uyum sağlamaya çalıştıkları için çok uyuyorlar ve sadece bedenin ilgiye ihtiyacı olduğunda uyanıyorlar. Ruhsal tarafla bağlantıları hâlâ çok güçlü oluyor ve rehberlik alabilmek için o tarafa gidip geliyorlar. Ruh, iki yaşına kadar bedene tam anlamıyla bağlanmış olmuyor. O yaşa gelindiğinde de artık o kadar fazla uyumaya ihtiyaç kalmıyor. Bu durum, doktorların açıklamakta zorlandığı ani bebek ölümlerine de bir açıklama getiriyor. Ruhun ruhsal aleme geçtiği ve (bir nedenle) bedene geri dönmemeye karar verdiği durumlar yaşanabiliyor. Ruh, içine doğduğu koşulların o yaşamda üzerinde çalışmak istediği deneyimleri kendisine

sunmayacağına, başka bir ortamdaki başka bir bedenin bu deneyimleri yaşayabilmesi için daha uygun olacağına karar vermiş olabiliyor. Ya da bu olay, ebeveynlerine bir ders sunacağı için gerçekleşebiliyor. Yeni bebeğin ruhuyla geçmiş yaşamdaki deneyimlerine dayanan ve öğrenmeleri gereken bir ders söz konusu olabiliyor. Ama belki de bebeğin ruhu öbür tarafta fazla uzun kalıyor ve zamanında geri gelemediği için kazara böyle bir durum yaşanıyor. (Gerçi kaza diye bir şey olmadığı bana daha önce pek çok kez söylendi.) Ruhun belirli bir süreden sonra bedene dönmesi gerekiyor çünkü aksi takdirde beden ölüyor. Ruh (ya da yaşam kıvılcımı) bedende olmadıkça beden var olamıyor.

Yaşlıların, özellikle de hasta ya da aciz durumdaki yaşlıların da çok uyuduğu bilinir. Onlar da rehberleriyle ve ustalarıyla konuşmak ve öbür dünyaya geçişlerine hazırlanmak için ruhsal aleme gidip geliyor. Ruh, her şeyin hazır olduğuna kanaat getirdiğinde öbür tarafta kalmayı seçiyor çünkü artık fiziksel bedene ihtiyaç kalmıyor. Fiziksel beden o noktada o kadar tükenmiş ve zarar görmüş oluyor ki yaşamayı sürdürmesi anlamsız oluyor. Böyle durumlarda kişi genellikle uykusunda, ruhu öbür tarafa yaptığı yolculuklarından birindeyken ölüyor.

Eğer bizim gerçeklik olarak algıladığımız şeyin aslında bir rüya olduğu doğruysa bu, geçmiş yaşamlarını yeniden deneyimleyen danışanlarımın söylediklerine de bir açıklama getirir. Ölüm deneyiminden geçip diğer taraftan geriye dönüp baktıklarında hemen hemen hepsi, “Bu sadece bir oyundu, sahnede birtakım karakterleri canlandırmaktı. Oradayken bana her şey çok karmaşık ve uzun sürüyormuş gibi geliyordu ama aslında göz açıp kapayıncaya kadar geçti,” der. Ruhsal alemi “gerçek” gerçeklik, geride bıraktıkları yaşamıysa sadece bir illüzyon olarak değerlendirirler. Şahsen ben yaşamı bir illüzyondan daha fazlası olarak görmeyi tercih ediyorum. Dünya’da yaşarken o kadar fazla acı ve kalp kırıklığı deneyimliyoruz ki, bunların hepsinin bir amacı olduğuna ve yaşamın kalıcılığına inanmak istiyorum. Elbette bunun doğru olduğu bana söylenmişti. Çünkü hepimiz elde

edeceğimiz bilgileri Tanrı'ya geri götürmek için birtakım dersler deneyimliyoruz. Böylece yaşamlarımız, iyisiyle kötüsüyle, sonsuza kadar kalacakları devasa bir arşivde ya da kütüphanede yerlerini alıyor. Her şeyin kayda alındığını, resmen sonsuza kadar taşa kazındığını bilseydik hayatlarımızı daha farklı yaşar mıydık?

Kızlarımdan biri bir hastanede hemşirelik yaptıktan sonra yıllarca da evde bakım hemşiresi olarak çalıştı. Bir gün bana yatalak olan ve çok acı çeken bir adamın hikâyesini anlattı. Ailesi adamın ölmekte olduğunu biliyordu ve ölmesinin bir lütuf olacağını düşünüyordu. Adam çoğunlukla uyuyordu ve kızıma uyurken bedeninden çıkıp gittiğini ve o sırada hiç acı da hissetmediğini söylemişti. Uyurken de aslında bir şeyler yapıyordu. Diğer tarafta güzel bir ev inşa ediyordu. Evi tamamladığında orada kalacağını ve bu yaşamının son bulacağını biliyordu. Adam bir gece uykusunda öldü ve o zaman kızım, "Sanırım evini tamamladı ve taşındı," dedi.

Ben adamın gerçekten de ruhsal alemde bir ev inşa ettiğine hep inandım çünkü orada istediğimiz şeyi yaratabiliyoruz. Ama belki de o evi rüyalar aleminde inşa etmişti. Bu seansta ruhlar alemi ile rüyalar aleminin her ne kadar bazı yönlerden benzerlik gösterseler de aslında iki ayrı dünya olduğu belirtiliyor. Her şey bir illüzyonsa gerçeği nasıl ayırt edeceğiz? Gerçeklik nedir ki zaten? Biz daha büyük bir hayalcinin hayalindeki karakterlersek sadece, o zaman o uyanınca ne oluyor? Bunlar üzerine kafa yormak için ilginç teoriler olmakla birlikte beni rahatsız ediyor ve başımı ağrıtıyorlar. Belki de onları karmaşık teorileri keşfetmeyi seven "düşünürlere" bırakmak en iyisi. Bana gelince, ben üzerime düşeni yaptım ve keşfettiklerimi yazıya dökerek aktardım. Artık kendi illüzyonuma dönmeliyim. Ne de olsa bedenin fiziksel ihtiyaçları var ve şu an için benim gerçekliğim bu. Filozoflara ve mağaralara çekilmiş münzevilere bırakılması gereken konularla zavallı beynime işkence etmeyi bırakabilirim artık.

BÖLÜM 28

“BEDENE GİRENLER”E FARKLI BİR ALTERNATİF

Seanslarımın çoğu birkaç farklı konuyu birden kapsadığı için hangi bilgiyi hangi bölüme koyacağımı şaşırabiliyorum bazen. Ama bilgileri parça parça ele almaktansa seansın ana temasına odaklanmayı tercih ediyorum. Bu da öyle bir seanstı. ET’lerle ilgili bilgi içeriyordu içermesine ama farklı türde bir bilgiydi bu. Bedene girenlerle ilgili de bilgi içeriyordu ama ona da farklı bir alternatif sunuyordu. O nedenle bu seansa, ruhun farklı veçhelerini ele aldığım bu kısımda yer vermeye karar verdim. Bu seansla birlikte başka seanslarda da geçen benzer bilgilerin hangi bölümlerde yer aldığını belirteceğim. Zaten bu kitaptaki tüm bilgiler dönüp dolaşıp bir yerden birbirine bağlanıyor.

Bu özel seans, Şubat 2002’de Eureka Springs Arkansas’ta bir motelde kaldığım sırada gerçekleştirildi. O sırada zamanımı o bölgede (Arkansas, Missouri, Kansas ve Oklahoma’da) yaşayan insanlarla seans yapmaya ayırmıştım.

Son yıllarda danışanlarım aracılığıyla sık sık bana yeni bir bilgiden ya da yeni bir kavramdan parçalar sunuluyor. Sunulan yeni kavram, bir sonraki danışan aracılığıyla biraz daha detaylı bir şekilde açıklanıyor. Sanki biri ya da bir şey seanslarımı diğer taraftan izliyor ve hangi bilgi parçasının bana ne zaman verileceğine karar veriyor. Ben “onların” bana hangi bilgilerin

verildiğinden haberdar olduklarının tabii ki farkındayım çünkü ne zaman benimle iletişime geçseler beni çok iyi tanıyorlarmış ve çalışmalarımı çok iyi biliyorlarmış gibi konuşuyorlar. Birkaç keresinde seansın sonuna doğru, "Kitapların için ihtiyaç duyacağın sıradaki bilgi parçasını da verelim," dedikleri oldu. Ya da "Sıradaki kavram için hazır olduğunu düşündüğünü söylemiştin. Al bakalım," dedikleri de… Bunların hiçbiri kazara gerçekleşiyor olamaz ya da benim kasten yaptığım bir şey olmaz çünkü yapbozun parçaları dünyanın farklı yerlerinden gelen, birbirlerini tanımayan ve benim de o sırada hangi konuda bilgi topladığımı bilmeyen insanlardan geliyor. Bazen bana Amerika'da yaşayan biri aracılığıyla bir parça veriliyor ve bu parça İngiltere'de ya da Avustralya'da yaşayan başka biri aracılığıyla biraz daha detaylandırılıyor. O nedenle çalışmalarımın yaptığım her şeyi ve çalıştığım herkesi görebilecek konumdaki biri tarafından izlendiği kesin. Bu o kadar sık yaşadığım bir şey ki artık beni hiç şaşırtmıyor ve iplerin "onların" elinde olması beni rahatsız etmiyor. Bu vaka da açıklamaya çalıştığım duruma güzel bir örnek. Eureka Springs'te gerçekleştirdiğim kişisel seanslardan birinde, NASA'da mühendis olan Aaron'dan "Yıldız Çocuklarının" ya da "Özel Gönüllülerin" karma biriktirmeye karşı korunduğuna dair bir bilgi almıştım. Ardından bir sonraki danışanım Bobbi gelmiş ve bu fikri biraz daha açmıştı. Bu bilgileri bize veren ve bu operasyonu yöneten her kimse yardımları için kendisine minnettarım. Belli ki o ya da onlar da en az benim kadar Dünya insanlarına bazı bilgilerin sunulmasının zamanı geldiğinin farkında. Tabii ki bana hiçbir zaman her şeyi öğrenmemin mümkün olmayacağını çünkü zihinlerimizin bunları kavrayamayacağını da belirtmişlerdi. O nedenle anlatmak istediklerini zihinlerimizin kısıtları dahilinde kavrayabileceğimiz şekilde anlatabilmek için benzetmelere ve örneklere başvuruyorlar.

Bobbi trans girdikten sonra buluttan indi ve kendini ıssız bir çölde buldu. Neredeyse tamamen çıplak olan ve ailesi için çaresizce yiyecek bir şeyler arayan yerli bir adamdı. Ait olduğu grup, beyaz adamlar tarafından topraklarından kovulduktan sonra mağaralarda yaşamaya başlamıştı. "Kontrolün onlarda olmasını istiyorlardı. Kontrolü ele geçirmek istiyorlardı. Ve bizi değersiz görüyorlardı." Halkı önceden yiyeceğini kendi yetiştiren bir halkken şimdi yiyecek ufacık bir şey bulmak için (küçük hayvanlar, semenderler ve böcekler) aranır olmuştu. Açlıktan sefil düşmüş bir haldelerdi ve kendisi de yiyecek bir şeyler temin etme konusunda büyük bir sorumluluk hissediyordu. "Hayatta kalıp kalamayacağımızı bilmiyoruz. Açız. Açlığı midemde hissedebiliyorum." Adam o kadar sorumluluk duyuyordu ki başkalarının doyması için kendisi aç kalıyordu. "Midemde sorun olduğunu hissedebiliyorum."

Adam sonunda beslenme yetersizliğinden öldü. Başkalarının doyması için kendini yemekten mahrum bırakmış olmasına rağmen onları hüsrana uğrattığı hissindeydi. Duyduğu sorumluluk çok büyüktü ve o ölünce halkına yiyecek bulacak kimse de kalmadığı için onları açlıkla baş başa bırakmış gibi hissediyordu. Onu elinden geleni yaptığı konusunda ikna etmem gerekmişti.

Dedi ki, "Ölümüm beslenmeyle ilgiliydi, bedenim için doğru besinleri alamamakla. Onlar için kendimi feda etmem gerektiği hissindeydim. Onun yerine keşke kendimi güçlü tutabilseydim. Onlara yemeğimi vermenin yardımcı olacağını düşünmüştüm ama öyle olmadı. Onlar için hayatımı feda ettim ve sonra da onları yalnız bıraktığım için kendimi kötü hissettim. Onları yüzüstü bıraktım çünkü aslında önce kendime iyi bakmalıydım. Bunu yapmadım. Kendime baksaydım, kendimi besleseydim onlara daha çok faydam dokunurdu. Bu çok zor, çok zorlayıcı bir yaşamdı."

D: O yaşamdan ne öğrendin?

B: Kendimi başkaları için feda etmem gerekmediğini öğrendim. Bu yanlış bir şeydi. Kendimi onların yolculuğundan o kadar sorumlu tuttum ki onların kendilerinden sorumlu olmalarına izin vermem gerektiğinin farkına varamadım. Bu karşılıklı bağımlılıktı. Ve sindirim sistemim uygun besinleri alamamaktan perişan oldu. Hiçbir zaman hiçbir şeyden yeterince olmayacağını hissettim hep.

Bobbi'ye şimdiki yaşamındaki sindirim sistemiyle ilgili yaşadığı sağlık sorunlarının nedenini açıklamaya yardımcı olması için ona bu yaşamın gösterildiği açıklandı.

O yaşam çok kısa sürdüğü için başka bir yaşamı daha keşfedecek zamanımız vardı. O yüzden ona geçmişe ya da geleceğe giderek görmesi gereken bir şeyin bulunduğu bir zamana ya da yere gitmesini söyledim.

B: Hep bu yaşamımda küçük bir kız olduğum zamana geri gidiyorum.

Danışan şimdiki yaşamında gerçekleşen bir olaya gitmek istiyorsa, muhtemelen orada keşfedilmesi gereken bir şey vardır. Genellikle de bu bilinçli zihnin unuttuğu ya da haberdar bile olmadığı bir olaydır. Ve bilinçaltının bu anıyı açığa çıkarmasının bir nedeni mutlaka vardır. Belki de öğrenmesi gereken bir şey vardır diyerek Bobbi'yi geçmişteki ya da gelecekteki başka bir yaşama götürmek yerine onun orada kalmasına izin verdim.

B: Oraya gitmeye direnç gösteriyorum. Yapayalnız hissediyorum. Korkuyorum.

D: Ama yalnız değildin, öyle değil mi? Geniş bir ailen vardı.

Bobbi'nin on iki kardeşi vardı ama ailenin diğer üyeleri gibi o da kötü muamele görmüştü. Bu büyük ölçüde ebeveynlerinin onlara ilgi gösteremeyecek kadar çok çalışmasından kaynaklanıyordu. Bobbi'nin ikizi vardı ve büyürken bağ kurabildiği tek kişi o olmuştu.

B: Beni umursadıklarını hissetmedim. Kız kardeşim yanımdaydı ama o da aynı şekilde hissediyordu. Kendimi çok yalnız hissettim. Yapayalnız.

D: Yaşamındaki hangi zamanı görüyorsun şu an?

B: Çok küçük olduğum zamanlar. Yaşadığımız yerdeki toprak yoldayız. Ben ve kız kardeşim. Ve köpeğimiz.

D: O geniş aileye ve kız kardeşine rağmen kendini yalnız hissediyordun.

B: I-ıh. Ben doğduğumda bir kısmı çoktan gitmişti. Eskiden çok büyük bir aileydi. Ben çok küçüktüm. Yaşadığımız o büyük evi ve yanındaki başka bir evi görüyorum. İki ev var. (Duraklama) Gökyüzünde bir şey var. O yüzden korkuyorum. Gökyüzünde ışık gibi bir şey var.

D: Yanında kız kardeşin ve köpeğiniz var demiştin, değil mi?

B: Şu anda onu yanımda görmüyorum. Ben tek başınayım. Bir ışık var. Ve beni biraz korkutuyor. Onun ne olduğunu bilmiyorum. (Fısıldayarak tekrar etti.) Onun ne olduğunu bilmiyorum. Çok parlak bir ışık. (Fısıldayarak) Onun ne olduğunu bilmiyorum.

D: Eve geri dönmen gerekiyormuş gibi hissediyor musun?

B: (Vurgulayarak) Hayır! Evi sevmiyorum! Oraya geri dönmek istemiyorum. Kendimi yalnız hissettiğim yer orası. Orayı sevmiyorum. Dışarıda durmayı seviyorum. Dışarıda daha güvende hissediyorum.

D: Işığı izlerken ne oluyor öyleyse?

B: (Fısıldayarak) Yaklaşıyor. Artık o kadar da korkutucu değil. Farklı. Korkmuyorum, sadece merak ediyorum. Çünkü ışık artık daha iyi hissettiriyor. (O kadar alçak sesle konuşmaya başladı ki neredeyse zor duyuluyordu. Neyse ki kayıt cihazı sesini alabildi.) Geri sıçradım! (Daha yüksek sesle) Işığın içinde bir şey var. Sanki içinde biri varmış gibi. Adeta beni yukarı doğru çekiyorlarmış gibi çünkü ben birden… ışığın içinde bir varlık vardı. Ve sonra bir baktım, ben yokum. Artık yerde değilim.

Küçük bir kızla konuşur gibi ona güven vermeye çalışıyordum çünkü gerçekten de küçük bir kızmış gibi konuşuyordu. Bir çocuğun karakteristik özelliklerini sergiliyordu ki bu da olayı tam olarak olduğu gibi, tekrar yaşamakta olduğunu gösteriyordu.

B: Ama gözlerim kapalı. Bunu görmek istediğimden emin değilim. Birinin bana dokunduğunu hissediyorum. Ve hâlâ korkuyorum. Karnım… Dokunuşu karnımda hissettim.

D: Gözlerini açıp neler olduğunu görmek istiyor musun?

B: Evet, sanırım istiyorum. Dokunuş kötü değildi. Karşımda bir varlık duruyor. Daha önce başında öbek öbek sarı saçlarla gördüğüm varlık bu. Ama bilinçli zihnimde daha fazla saç vardı. Bu kadar kellik yoktu. Ve o benim anne. Benim annem. (Duyguları yükselmeye başlamıştı.)

D: Onun annen olduğunu nereden biliyorsun?

B: (Öfkeyle) Anneni her zaman tanırsın!

D: Yani bunu hissettin, öyle mi?

B: (Duygulanarak, ağlamaklı) Evet, evet.

D: Kız kardeşin de seninle mi yoksa tek başına mısın?

B: (Ağlamamaya çalışarak) Şu anda tek başınayım.

D: Nerede olduğunu görebiliyor musun?

B: (Mırıldandıktan sonra) Oda gibi bir yerdeyim. Masa gibi bir şeyin üzerindeyim. (Son iki cümleyi tekrar etti.) Ve dik oturuyorum.

Bu seanstan sonra Bobbi bana seansta yaşanan bazı şeyleri net bir şekilde açıklamaya çalıştığı bir mektup gönderdi. "Gemiye yeni alınmıştım, bir şeyin üzerinde yatıyordum ve annemi görmek için yukarı baktım. Yer yer kel, sarı saçları vardı. Bu kadını daha önce rüyalarımda da görmüştüm ama kim olduğunu bilmiyordum. Onun annem olduğunu nereden anladığımı sormuştunuz bana. Çok kızdığımı hatırlıyorum çünkü herkes annesini tanır. O anda o soru bana saçma gelmişti. Annenin kim olduğunu nasıl bilmezsin? Şimdi verdiğim sert tepkiye gülüyorum ama aslında benim için yaşadığım deneyimin gerçek olduğunu gösteren bir şeydi."

Uzmanlar küçük kızın son derece soğuk, aşırı çalışan ve ona ayıracak zamanı olmayan gerçek annesi yerine başka bir anne hayal ettiğini söyleyebilir. Ama başka bir anne hayali kuracak olsa onu neden bir uzay gemisinde hayal etsin?

Bu, The Custodians'ta aktarılan, "gerçek" babası tarafından ziyaret edilen genç kızın vakasıyla benzerlik gösteriyordu. O vakada bu ziyaretler genç kızın yaşamında sorunlara neden olmaya başlayınca dünya dışı varlık ona artık onu görmeye gelemeyeceğini söylemişti ve varlığa dair anılar genç kızın bilinçli zihninden silinmişti. Bu da anıların sadece tuhaf rüyalar olarak kaldığı benzer bir vaka olabilir miydi?

B: (Duygulanarak) Ve onun olmak çok güzel. Şimdiye kadar nerelerdeydin?! Diyor ki, "Bir görevin var. Sen bir görevdesin, Bobbi. Bunu biliyorsun." Diyor ki, "Dünya'nın ne olduğunu biliyorsun. Dünya'nın gerçek olmadığını biliyorsun. Dünya'nın illüzyonlarının farkındasın. Kim olduğunu biliyorsun. Benim çocuğum olduğunu biliyorsun. Ondansın, ama

bütünün bir parçası olduğunu da biliyorsun. Sınırsız olduğunu biliyorsun. Sen bunları biliyorsun. Ben bunları hatırlamana yardımcı olmak için buradayım. Ben seninleyim." Diyor ki, "Ben her zaman seninleyim." Bu benimle değil, bizimle ilgili. Ve sanırım biz dediği, o. Ve o orada. Bana yardım ediyor. Diyor ki, "Biz seninleyiz. Biz gerçekten seninleyiz. Biz her zaman seninleyiz." Diyor ki, "Neden sana yardım etmeyeceğimizi düşünüyorsun? Biz sana her zaman yardım ediyoruz." Ben çok yalnız hissettim. Makaslar görüyorum. Dedi ki, "Kordonu kesmemiz gerekti ki hayatı yaşayabilesin. İnsan olabilmen için kordonları kesmemiz gerekti. Ama sen insan değilsin. Sadece insan deneyimlerinden geçiyorsun çünkü öğreniyorsun. Öğreniyorsun. Biz sana öğretiyoruz."

D: Senin gerçek annen olduğunu söyledi ama sen bir bebek olarak doğmadın mı?

B: Hayır, ben beden içinde gelmedim. O zamanlar o ben değildim.

D: Bebeğin içindeki, ikiziyle gelen mi?

B: Hayır. Arada fark var.

D: O bunu sana açıklayabilir mi?

B: Bu, ikizlerin kaybolduğu zamanla ilgili.

Bu, Bobbi çok küçükken gerçekleşen ve ailesi tarafından çok tuhaf bulunan bir olaydı. Bobbi seans sırasında bu olayı da keşfetmek istemişti. O ve ikiz kız kardeşi uzunca bir süre ortadan kaybolmuştu ve kimse onları bulamamıştı. Sonra beklenmedik bir şekilde ikisi de evlerinin ön bahçesinde ortaya çıkıvermişlerdi.

Bobbi'nin kişiliği geri çekildi ve annesi olduğunu söyleyen varlık Bobbi'ye yaşananları açıklamaya başladı.

B: Bir değiş tokuş söz konusu. Bizim bir yöntemimiz var. Bunu insanların anlayacağı şekilde nasıl anlatabileceğime bakıyorum. Şey yapabildiğimiz bir yöntem var… neredeyse kişiliklerin değiş tokuşu gibi bir şey bu. Bir

değişim, bir takas gibi. Bir değişiklik yapılmıştı. Sen o bedene doğmamıştın. Onu gözlemlemiştin ama o sen değildin. O, şu anki sen değildi. Bir değiş tokuş gerçekleştirildi. Ve hayır, bu "bedene giren" deneyimi gibi bir şey değil. O konuda doğru düşünüyorsun. Bobbi, bir uzay gemisinde sarışın biri olduğu gelecekteki benliğine dair bir anıya sahip. Ve gerçekte olduğun kişinin anısı bu.

D: Yani gelecek bir yaşam yerine aslında kim olduğunun anısı bu mu demek istiyorsunuz?

B: Gerçekte ne olduğu. Bir yönden gelecekte de kim olduğu çünkü burada zaman diye bir şey yok. Zaman yok. Siz zamanla ilgili bir sürü şeyin söz konusu olduğunu düşündüğünüz bir boyutta yaşıyorsunuz ama aslında zaman önemli değil.

D: Bu doğru. Ama sizin insanlarınızın bu bebeği, bu bedeni seçtiğini söylemiştiniz de… ne için?

B: Beden, bizim hakkında bilgi edinmek istediğimiz pek çok şeyi deneyimleyecekti. İnsan deneyimi hakkında bilgi edinmek istiyorduk. Bobbi, sen o yüzden Dünya'da her zaman insanın psikolojik yönüne ilgi duydun. Geleneksel öğretilere ilgi duymadın. O yüzden psikoloji öğrenmek için okula gitmeyi düşünmedin. Çünkü sen onun için burada değildin. Sen konunun daha derin anlamlarıyla ilgileniyordun. Derinde yatan gerçeği istiyordun. Ve o gerçek insan doğasında değildi. Neyin gerçek olduğuna ve neyin gerçek olmadığına karar verebilmen için insan deneyimleri yaşaman gerekiyordu. Ve biz her zaman buradan sana yol gösteriyorduk ve rahatla, çünkü yol ileride netleşecek diyorduk. Bırak.

D: Bana bunun nasıl gerçekleştiğini biraz daha açıklayabilir misiniz? Bu bir bedene giren değil. Bundan farklı bir şey olduğunu söylemiştiniz.

B: Farklı. Tamam, ikizleri görüyorum. Bir oda var. İkizler bir masanın

üzerinde birlikte yatıyor. Bir şey var… bir tür… Gördüğüm şeyi açıklamakta zorlanıyorum da.

D: Elinden geleni yapman yeterli.

B: Bir tür makine var. Bir tür, "implant" diyesim geliyor. Bir tür değiş tokuş ya da implant söz konusu. Değiş tokuşu nasıl yapıyorlar? Bu ruhların yer değiştirmesi gibi bir şey değil. İkizler bu deneyimden geçmek istemedi. Hayatlarının nasıl olacağının farkındalardı. Yaşanacak depresyonun. Aile depresif enerjilerden oluşuyor. İkizler, orijinal ikizler, o yüzden bunu yapmak istemedi. (Kelimeleri bulmakta zorlandı.) Trans… Transmigrasyon* değil. Transigasyon? Transmitasyon? Bir şey… bir değiş tokuşunun parçası. Diyor ki, "Aşırı çabalıyorsun."

D: Sadece akmasına izin ver. Bulabildiğin kelimeleri kullan.

B: Dedi ki, ikizler memnun olmuş… herkesin anlaşmaya vardığı şey buymuş. Dedi ki, "Hepiniz gelip bunu öğrenmeyi kabul ettiniz." Ben ikizimle neden o ikiz şeyine sahip olmadığımızı, hani birinin canı yanınca diğerinin de yanar ya, öyle bir bağa sahip olmadığımızı merak etmiştim hep. O da diyor ki, "Çünkü görünüş olarak ikizdiniz ama bu farklı bir şey. Şu anda olduğunuz varlıklar olarak Dünya'daki normal ikizler gibi değilsiniz. O bağa sahip olmadığınızı biliyordunuz. İkiz süreci nedeniyle hayatlarınız paralel ama farklı kişiliklere sahipsiniz. Siz farklı varlıklarsınız. Farklı görevlerdesiniz var. Farklı görevleriniz var."

D: Ama herkesin bunu kabul ettiğini söylemiştiniz. (Kesinlikle) Bedenlerin içinde gelen orijinal ikizlere ne oldu peki?

B: Mutlular. (Güldü.) İyileşiyorlar.

D: O zaman onlar bedende kalmadı. Yani bedenlerde aynı anda iki ruh yok.

B: Bir süreliğine vardı çünkü Bobbi'nin işlev göstermek konusunda yardıma ihtiyacı vardı. O yüzden orijinal ikizlerin de bedende olduğu bir dönem oldu. Bazı zamanlar da birbirine katılma gibi bir durum söz konusuydu. İlk zamanlarda. Ah! Bobbi çocukluk döneminin çoğunu o yüzden

hatırlamıyor. Bilinçte gelip gittiği zamanlar oldu. Nasıl bilmiyorum. Gelip gidiyordu çünkü çocuğun içinde, bedenin içinde olmayı ve bütünleşmeyi öğreniyordu. Seni yapayalnız bırakacak değildik herhalde. Ah, çok üzücü.

D: Sonra orijinal ruhlar başka bir yere mi gitti?

B: Evet, orijinal ruh oradaydı. Orijinal ruhun kaldıramayacağı şeyler vardı. Ve küçük kızlar çok üzülmüştü.

D: Orijinal ruha ne oldu peki? Bir süre birlikte olduklarını söylemiştiniz.

B: Eve gitmek istediler. Dinlenmeye gittiler. Dedi ki, "Onlar iyi. Dinlenilen bir yere gittiler. Ve bulundukları yerden burada olanların bir kısmını izleyebiliyorlardı. Onlar da bir şeyler öğrendi." Diyor ki, "Bobbi, sen deneyimlerden geçerken onlar da öğreniyordu. O yüzden bir bakıma sizden ayrıydılar ama aynı zamanda her şeyin bir parçasıydılar da. Ama senin geçtiğin deneyimlerin çoğundan bir şeyler öğrendiler. Onların cesareti yoktu. Onlarda o güç yoktu. Bunları bizzat deneyimlemek istemediler."

D: Bu neden bedene girenlerden farklı oluyor?

B: Çünkü farklı bir işlem.

D: Bana aradaki farkı anlatabilir misiniz?

B: Ona sorayım. Orijinal ruhun çoğunlukla daha fazla devam edemeyeceğine kanaat getirdiği, gerçek anlamda kritik bir noktaya gelinceye kadar Dünya yaşamının bir parçası olan çoğu şeyden geçeceğini söylüyor. Buna bir direnç yok. Yani o kişiliğin egosu pes edene, bırakana, diğer ruhla yer değiştirene kadar gidebileceği kadar gitmek istiyor. Ve sonra daha fazla devam edemeyeceğine kanaat getirdiği bir noktaya geliyor. En azından denemiş oluyor. Yani, gerçekten deniyor. Kararlılık görüyorum. Gerçekten denediğini görüyorum. Ellerinden geleni yapıyorlar ama çok zorlanıyorlar. Bu zor. Ve yer değişimi o noktada gerçekleşiyor. Nefes

alındığı zaman, nefesler arasında bir nanosaniye oluyor. Nefes alırken ve verirken olan oluyor. Tanrı işte orada. Ve o anlarda başka şeyleri gerçekleştirebilmek için fırsatlar doğuyor.

D: Bedene girme bu şekilde gerçekleşiyor. Ama Bobbi'ye olan farklı bir şey miydi?

B: Evet. Daha mekanik bir işlem söz konusuydu. Anlayamıyorum neden… doğru kelime o değil. Bir tür moleküler… Etrafta makineler görüyorum. Bağlantılar görüyorum. Bunlar ruhu nasıl bağlıyor… (bir fısıltı) nasıl yapılıyor bu?

D: Bunu makinelerle mi yapıyorlar?

B: Bunlar normal makineler gibi değil. Bir enerjiye sahipler, gördüğüm kadarıyla, ellerinde. Ellerinde bir şey var. (Fısıldayarak) Bunu nasıl yapıyorlar? Anlamıyorum. Bir tür aktarım. Ben küçük bir kızken onların bedenin içine adım attıklarını görmüştüm ama olay bundan ibaret değil. Böyle bir aktarım var. Ona bu aktarımı nasıl gerçekleştirdiklerini sorup duruyorum. (Duraklama) Bilimsel bir işlem gibi bu. Etrafta makineler var. Ah, makineler beyin dalgalarıyla ilgili. Belirli bir frekansa gelmesi için beyin dalgalarıyla bir şey yapıyorlar. Ve o frekansa gelindiğinde bir tür aktarım gerçekleşebiliyor. Bu başka boyuttan bir teknoloji. Bobbi bazen enerji çizgileri gibi şeyler görüyor ve onlar aslında frekanslar. Frekans doğru olduğunda kişiliklerin ya da düşüncelerin aktarımı, bilinç aktarımı yapılabiliyor. Frekanslarla ilişkili bir işlem bu.

D: Bir şeyin farkına vardım. Bedene girenlerde sadece ruhların yer değiştirmesi söz konusu. Ama Bobbi uzay gemisinde yaşayan fiziksel bir varlık, bir ruh değil. (Evet.) O yüzden ona aktarımın bu şekilde yapılması gerekti. (Evet.) Bedene girenlerse öbür tarafa geçmiş olan ruhlar ve yer değiştiriyorlar.

B: Evet, bu mantıklı. Çünkü aktarım anında… burada masanın üzerinde yatan iki küçük beden görüyorum. Ama aktarım olacak iki yetişkin varlık daha var. Aktarılacak demek daha doğru. Aktarılacak, yani bedene girecek. Ama bir zaman kapsülü var. Gerçekte kim olduğunu daha fazla hatırlamaya başladı şimdi. Çünkü kapsül uzun yıllar uykuda olmakla ilgili. Ve kırklı yaşları onun için tetikleyici yıllardı. Kırk yaşına geldiğinde korkularıyla yüzleşmesi gerekeceğinin farkındaydı. Kırklı yaşlar onun uyanış süreci için en önemli yıllardı.

D: Bu bilgiler o zaman açığa çıktı. (Evet.) Yani aktarımı yapılacak olanlar o araçta yaşayan fiziksel varlıklardı, ölmüş ruhlar değildi.

B: Hayır, değildi. Aradaki fark var.

D: Ve o araçta bu aktarımı mümkün kılan aletleriniz var. (Evet) Ama bunun var olan ruhun izniyle gerçekleşmesi gerekiyor.

B: Kesinlikle.

D: Ve ruh geri dönmeyi kabul ediyor.

B: Aktarım yapılanlar geri dönüyor.

D: Yani bu da bir yer değişimi ama yaşayan başka bir varlıkla yer değiştiriliyor.

B: Bobbi olan varlığı görüyorum. Bedene girecek olan neredeyse eril bir enerji. Neden eril bir enerji olduğunu düşündüğümü bilmiyorum çünkü aslında onlar erkek ya da dişi değiller.

D: Androjen mi sayılırlar?

B: Evet. Hadi, artık bu konuyu kapatalım.

D: Bir sorum daha var. Peki ruhu aktarılan varlığın bedenine ne oluyor? Araçta olan varlığın? Ruhu Bobbi'nin bedenine girince kendi bedenine ne oluyor?

B: O beden "durağan durumda" gibi (Kelimeyi telaffuz etmekte zorlandı.)

Askıya alınma mı söz konusu? Evet, askıya alınma söz konusu. Uyku gibi bir şey mi bu? Evet, uyku gibi bir şey. Bunu sorduğunda cevap anında geldi. Bu bir uyku çünkü zamanın olmadığı bir boyut var. Yani Dünya ömrü orada geçerli değil. O yüzden beden bu şeyde kalacak… bu "durumda" kelimesi geliyor devamlı… D ile başlıyor. Durak değil, duraklatma değil, dönem değil. Durdurma (stasis) gibi bir şey.

Thesaurus'a göre Statis – sabitlik, hareketsizlik, durağanlık. Sözlüğe göre Statis – (Bekleme, durma eylemi ya da durumu.) 1. beden sıvılarının normal akışının yavaşlaması ya da durması: kan dolaşımının yavaşlaması gibi. 2. durağan bir denge ya da dengelilik hali: durağanlık.

B: Beden öğrenmek için bu işe giriyor. İnsanları öğrenmek için. Bobbi insanlardan üçüncü tekil şahısla bahsediyor. Dünya'ya, İnsanlık Kasabası diyor. İnsanlara özgü olduğundan. İnsan evleri var. Ve gemilerde ne yaptığını sorduğu bir zamanı hatırlıyor. (Bobbi gördüğü rüyalar nedeniyle uyuyor olması gereken anlarda aslında bir uzay gemisini ziyaret ettiği hissine kapılmıştı.) İnsan Kasabası'nı öğretiyor. İnsan yaşamı hakkında bir şeyler öğretiyor.

D: Öyleyse bu işlem bedene girenlerden farklı çünkü beden ruhun geri dönmesini beklerken bir tür ertelenmiş canlandırma halinde kalıyor. Beden ölmüyor. (Doğru) Ve ruh da Dünya'da bir görevde oluyor ama doğum sürecinden geçmek istemediği için bunu tercih ediyor. (Evet) Doğum sürecinden geçerse pek çok şeyi unutur çünkü, öyle değil mi?

B: (Heyecanlanarak) Ah! Kafayı sıkıştırıyor. Nedense bu geldi bir anda. Doğum sürecinde, doğum kanalından geçerek gelindiğinde, anılar orada kayboluyor işte. Burada heyecanlandık çünkü doğum sürecinin perdeyle* bir alakası var. Doğarak gelirsen perde kalınlaşıyor. Tamam. Bu mantıklı.

Bedene girenlerle gerçekleştirdiğim çalışmalardan ben de bu sonuca varmıştım. Ölüme yakın bir deneyim ya da ruhların yer değiştirdiği bir "bedene giren" deneyimi yaşayan insanların böyle deneyimlerden sonra psişik kabiliyetleri artıyor gibi görünüyor. Yaptığım çalışmalarda, doğum sürecinin ruhsal anıları sildiği fikriyle de daha önce karşılaşmıştım. Ayrıca bir bebek olarak bedensel işlevleri geliştirmek de: emeklemeyi, yürümeyi ve nihayetinde de konuşmayı öğrenmek de yaşamlar arasındaki yaşam ve ruhun nereden geldiğiyle ilgili anıların giderek kaybolmasına neden oluyor. Öte yandan bedene girenler, anıları silen bunun gibi deneyimlerden geçmiyorlar ve nereden geldiklerini hatırlayarak geliyorlar. Dolayısıyla da çoğu insanda üstü örtülü ya da uykuda olan psişik yetenekleri kullanmayı biliyorlar.

D: Yani o bu yüzden bunu kabul etti. Ve bu ebeveynlerinin onun kaybolduğunu sandığı zaman oldu.

B: O bunun böyle yapıldığını biliyor.

D: Ve o zaman bedene giren ruh bunları daha iyi kaldırabilecek yapıda mıydı? (Evet.) Onun başından geçen tüm kötü ve karmaşık şeyleri bizzat göğüslemeyi kabul etti.

B: Evet. Ve daha ayakları yere basan biri olmayı.

D: Gerçek annesi ve araçtaki insanlar her zaman onun yanındalar. (Evet) Ona bilinçaltı düzeyinde mi yardımcı oluyorlar?

B: Onlar "biz" olanlar, evet.

D: Araçtaki insanların geldikleri fiziksel bir evleri var mı yoksa araçta mı yaşıyorlar?

B: Çok uzakta bir yer var ama aslında daha çok araçta yaşıyorlar.

D: Araçtayken Bobbi'nin mesleği neydi peki, aktarımdan önce yani?

B: O maceracıydı.

D: (Kıkırdama) Evet, öyle görünüyor.

B: Yıldızları çok seviyordu. Astronota benzer bir şeydi de diyebiliriz. Bir uzayonottu. (Kahkaha) Bir Uzay Yolcusu gibi. Galaksileri çok seviyor. Şu işe bak! Bobbi o yüzden galaksileri seviyor. Nebulaları filan gördüğü zaman o yüzden kendini evinde hissediyor. Sevdiği şeyleri inceliyor. Ve Bobbi'nin yıldızların içinde olduğunu fark ettiği zamanlar da oldu. Yıldızlar görürdü. Aslında onları benim gözümden görüyordu. Biz uzay kâşifleriyiz. Biz boyutsal kâşifleriz.

D: Ve bu da başka bir macera. (Kesinlikle!) Peki Dünya'daki bir fiziksel bedene gelmek, burada kapana kısılmak gibi bir tehlike barındırmıyor mu?

B: Biz ne yapılacağını biliyoruz.

D: Ben karmayı düşünüyordum da.

B: Bunların hepsini biliyoruz. Bunların hepsinin farkındayız.

D: Çünkü Dünya'ya geldiğinde her zaman karma yaratma riski var. Bu kaçınılmaz bir şeymiş gibi görünüyor.

B: Arada bir film varmış gibi bir şey görüyorum… Bunu çok iyi açıklayamadım. Arada bir film varmış gibi… arasında bir koruma varmış gibi.

Bu da Aaron'ın bahsettiği, etrafını saran koruyucu kılıfı andırıyordu. Belki film dediği şey de benzer bir şeydir.

B: Yakalamayı anlıyoruz. Çekimi anlıyoruz. Bunun içine çekilmenin mekaniklerini kavrıyoruz. Bir radyo paneli görüyorum. Biz bir şeyleri ayarlayabiliyoruz. Bu frekanslarla ilgili bir şey. Radyo dalga boylarını ayarladığın panele benzer. Frekanslar Bobbi'nin ilgisini çekiyor. O

frekansları anlamaya başladı. Farklı frekanslara uyumlanmayı öğreniyor. Ve biz bir frekansı kullanabiliyoruz. Ne kadar ileri gidebileceğimizi biliyoruz, öyle diyelim. Kendimizi kaptırmadan ne kadar ilerleyebileceğimizi biliyoruz. Bunu görebiliyoruz. Büyük resmi görebiliyoruz. Ah, evet, bu yapışkan gibi bir şey. Bana yapışıp kurtulamadığın bir yapışkan gösteriyorlar. Tehlikeyi görüyoruz. Yakalanıyorsun. Bir şeyin tuttuğunu görüyorum… sineklerin yakalandığı yapışkan kağıtlar gibi. Hani insanların küçük hayvanları yakaladığı o küçük, korkunç şeyler gibi ve ondan kurtulamıyorlar. Biz bunu yapmak istemiyoruz. Bu insanlara özgü bir şey. İnsanlar sinek kağıdına yapışıyorlar. Ve bu şekilde yaşamaya çalışıyorlar. Ve ah, bu çok zor! Sizin için çok zor bir şey.

D: O yüzden bunu ancak gerçekten cesur bir maceraperest yapabilir. Çünkü kapana kısılmak çok kolay.

B: Biz titreşimsel frekanslardan anlıyoruz. Uyumlanmanın hassas mekaniklerinden anlıyoruz. Yine paneli görüyorum. Karma yaratmaktan nasıl kaçınabileceğimizi, yaşamımızı o şekilde nasıl sürdürebileceğimizi biliyoruz. Karma sizin sinek kağıdınız. Kurtulun ondan!

D: Yani ona yapışıp kalmamayı biliyorsunuz.

B: Evet, biliyoruz. Burada çok iyi bir eril var. Bunları o idare ediyor. Bobbi'nin annesi var, ben varım… Bobbi var. Bunları açıklamak zor.

D: Evet, aynı anda iki yerde birden bulunmayı açıklamak.

B: Evet, aynı anda iki yerde birden bulunmak. Ama burada başka bir varlık da var. Bir beden gibi ama değil. Bize yardım eden daha yüce bir bilgeliğin varlığı. Biz sinek kağıdına ne zaman yapışmamamız gerektiğini biliyoruz. Söyleyebileceğim bu kadar. Ama karmanız gerçekten de sinek kağıdına yapışmak ve ondan kurtulamamak gibi.

D: Bobbi'nin çocuk sahibi olmamasının nedenlerinden biri de bu olabilir mi?

Bu konuyu başka bir danışandan öğrenmiştim. Bunun için "Çocuklar Karma Yaratır" başlıklı Bölüm 9'a bakabilirsiniz.

B: Kesinlikle. Onda daha çok karma söz konusu oluyor. Bobbi ise üzerinde çalışması gereken yeterince karma olduğunu biliyordu.
D: Çünkü çocuk sahibi olduğun zaman Dünya ile aranda bağ yaratıyorsun.
B: Onun görevi daha çok incelemekle ilgiliydi. Bizim bu boyuttan öğrenmek istediklerimizle. İnsan deneyimleri hakkında bilgi edinmek istiyoruz biz.
D: Sadece deneyimleri yaşamak ve karma döngüsüne takılı kalmamak.
B: Aynen.

Seanstan sonra gönderdiği mektupta Bobbi, karmayla ilgili hatırladıklarını anlatmak istemişti: "Karma bizim yapışkan sinek kağıdıyla böceklere yaptığımız şeyi andırıyordu. Bir noktada bana ayakkabıya yapışan sakızdan bir türlü kurtulamamaya benzer bir resim gösterildi. Sinek kâğıdı öyle bir şeydi. İnsanların yapıştıkları o kâğıttan 'kurtulması' çok zordu. Bir yerde bana araçtaki insanların karmadan nasıl uzak durdukları açıklandı. Bizim hep duyduğumuz gibi zor bir işe benzemiyordu bu çünkü onlar titreşimsel frekanslardan anlıyorlardı ve karmanın seni yakaladığı ve içine çektiği o belirli frekansı biliyorlardı. Onlar için bu bir sorun teşkil etmiyordu.

Varlık, Dünya'nın titreşimsel frekanslardan oluşan bir Kubbe gibi olduğunu söyledi. O kubbe Dünya'nın üzerini kaplayan ince bir zara benziyordu ve bana Jim Carrey'nin 'The Turman Show' filmini anımsattı. Filmde Jim Carrey tüm yaşamını gerçekten de kubbe şeklindeki bir film setinde, hayatındaki insanların rollerini oynayan oyuncular olduğundan habersiz bir şekilde geçiriyordu – aynı Dünya yaşamı gibi."

D: Peki bu yaşamdan ayrıldığında gemiye geri mi dönecek? Onu orada bekleyen bedene?

B: Evet, öyle yapacak.

D: Ruhsal tarafa geçmek yerine mi yani? Çünkü biz bedenden ayrılıp ölünce oraya gidildiğini söyleriz. Ama siz farklı bakıyor olabilirsiniz tabii.

B: Bununla ilgili net bir ayrım göremiyorum. O normal bir geçiş yapacak. Ölüm deneyiminde geçip ruhsal dünyaya gidecek. Biz de ruhsal dünyanın bir parçasıyız. Biz O'nun bir parçasıyız. Varlığın bir parçasıyız. Bütünün parçasıyız. Hepimiz birer taşıtız. Domino gibi. Ben sadece daha büyük bir varlığın bir parçasıyım. Ve Bobbi de benim bir parçam ama sonuçta hepsi ruhla ilgili. Hepsi Bir olanla ilgili. Varlık ile ilgili. Bu biraz karmaşık çünkü o benim içimde olacak ama biz de birlikte Bir'in bir parçasıyız.

D: Peki o çok aç olan yerlinin yaşamı orijinal Bobbi ile mi ilgiliydi yoksa bedene giren varlıkla mı ilgiliydi? Burada iki ruh söz konusu olunca işler biraz karışıyor.

B: Bunlar orijinal ruhun, küçük kızın, küçük Bobbi'nin, ikizin anılarından bazıları. Şimdiye kadar insan yaşamını anlamamızda yardımcı olmaları için kullanıldılar.

D: Yani onun yaşadıklarının kalıntısı gibiler.

B: Ah, evet, evet. O bu yaşama gelmeden önce biz o anıyı görebiliyorduk.

D: O yüzden gelen ruh, yani aktarılan, o anılara sahip değildi. (Doğru) Öyleyse bunlar gerçekten de Bobbi'nin şu anki kişiliğine ait anılar değil. (Hayır) Onlar dinlenmeye giden ruha aitler.

B: Evet, gerçekten de öyle.

D: Yani Bobbi'yi herhangi bir şekilde etkilemiyorlar. (Doğru) Şimdi her şey yerine oturdu.

B: Biz ona yaşadığı fiziksel sorunlarla ilgili yardımcı olacağız. Biz sözümüzün eriyiz. Onun burada bulunma amacına gelince, orada bir zamanlama söz konusu. Onun şifa yeteneği var. Şimdiye kadar bizim kim olduğumuzu bilmiyordu. Ama artık "biz" kısmını biliyor. Ve "biz" kısmı bizim Yaratan'ın bir parçası olduğumuz anlamına geliyor. O bir miktar ışık enerjisi getirecek. Ve o ışığın içinde şifreli mesajlar olduğunu görüyorum. Kodlar. Tonlar. Kulaklarından birinde bir ton duyacak. Ve onu deşifre edebilecek. Halihazırda yaptığı meditasyonlarda benimle bağlantı kurmalı ve yardım istemeli. Böylece bu mesajları deşifre etmeye başlayacak. Işık huzmeleri görüyorum. Bunlar hiyeroglifler gibi değiller, daha çok eski İbranice gibiler.

Neden bahsettiğini anlıyordum çünkü dünyanın her yerinden bana yazı (ya da sembol) örnekleri gönderiliyordu. Bu da kulağa benzer bir şey gibi geliyordu ve bu örnekleri gönderenlerden birçoğu da bu sembollerin ya da yazıların bir ışık huzmesi içinde belirdiğini söylemişlerdi.

B: Biz onun fiziksel bedenini kullanıyoruz. Onun ayakları yere sağlam basıyor. O sorgulayıcı biri ama çok da değil. Algıladığı şeylerin ayrımına varabilmesini sağlayacak kadar sorgulayıcı. Bizim yapmak istediğimiz şey için çok iyi bir taşıt o. Biz bir miktar gerçek getirmek istiyoruz. O her zaman bu gezegene gerçeği getirmek istedi. O bu yüzden burada. Sanki bedenim… gebelik değil bu. Bedenim o durağan durumda ama ruhen oradayım ve ona yardım ediyorum. Tüm dikkatimi ona yardım etmeye verebilmem için bedenimin o halde durması gerekiyor. Onunla olabilmem için. Yani onun aracılığıyla gelecek olan bir bilgi disiplini var. Gelecek olan bu ışık etrafa yayılmalı. Onun hayal edebileceğinden çok daha fazla kişiye ulaşacak.

D: Bobbi daha önce de bu bilgiye erişme girişiminde bulundu ama erişemedi.

B: Ona engel koymuştu. Henüz bu bilgiye hazır değildi. Netleşebilmesi için yaşamasını istediğimiz deneyimleri henüz yaşamamıştı. Bu boyutun yavaş olduğunu hissetti hep.

D: Peki, izninizi isteyebilir miyim? Bu bilgilerin bir kısmını çalışmamda kullanabilir miyim?

B: Tabii ki. Biz onun için buradayız.

D: Çünkü verdiğiniz bilgiler bir araya getirmeye çalıştığım yapbozun bazı parçalarını içeriyor.

B: Burada insanların anlamasına yardımcı olacak kavramlar var. Mesela sinek kâğıdı kavramı insanlara yardımcı olması için verildi. Sizin televizyonlarınıza benzer bir şey bu. İnsanlar televizyon ekranına da yapışıyor. Bağımlılık gibi. Hipnoza benziyor. İnsanlar hipnoz altında ve artık hipnozdan çıkmalarının vakti geldi. Uyanmalarının vakti geldi. Kesinlikle.

D: Ben hiçbir şeyin tesadüf olduğunu düşünmüyorum. Siz bana her zaman ihtiyaç duyduğum bir sonraki parçayı veriyorsunuz. Bildiğinize eminim gerçi ama dün çalışma yaptığım adam da bana sinek kâğıdı ve karmayla ilgili ilk ipuçlarını vermişti. (Bölüm 11'deki Aaron'ın seansına bakınız.)

B: O da mı sinek kâğıdından ve karmadan bahsetti?

D: O bundan farklı bir şekilde söz etti. Kendi etrafında onu karmaya yapışmaktan koruyan kılıf gibi bir şey olduğunu söyledi. Ve Bobbi de bir film tabakasından ve perdeden bahsetti. Karmadan korunabilmekten.

B: Bu bir kubbe, bir frekans gibi bir şey. Perde bir frekans. Bu dille bunu ancak böyle ifade edebilirim. Bu boyutun etrafını saran bir perde gibi bir frekans var.

D: Bobbi bunu daha net bir şekilde açıkladı. Aaron karmaya saplanmadan da dersler öğrenilebileceğini söyledi. Bunu karmanın üzerine yapışmasını

engellemenin bir yolu olarak tarif etti.

B: Kesinlikle. Dünya bir illüzyon. Siz birtakım dersleri öğrenmek için buradasınız, onlara sağlanıp kalmak için değil. Bobbi bağlanmamayı öğrenmek için burada olduğunu biliyordu çünkü o bağlanmaya meyilli. Başta başkalarına bağımlılık geliştiren biri olarak geldi çünkü bağımlı olmamayı öğrenmesi gerekiyordu. Sinek kâğıdına yapışmış olarak geldi. Ve insanın aşması gereken en büyük zorluk da bu. Sinek kâğıdına yapışıp sırt üstü kalakalmaya benziyor bu. Ama o ayağa kalktı.

D: O halde orijinal ruh bedende kalsaydı onun için her şey çok ama çok zor olurdu.

B: Kalmak istemezlerdi.

D: Yani bu durum aslında bedeni hayatta tutuyor. O zaman orijinal ruhlara, bedeni terk edenlere sevgimizi gönderebiliriz.

B: Kesinlikle. Onlar – insanların deyimiyle "ödüllerini" aldılar. Bunun gerçekleşmesine izin verdikleri için ödüllendirildiler. Bu durum giden ikizlere de faydalı oldu çünkü onlar da bir süreliğine Bobbi'nin deneyimlerinden bir şeyler öğrenebildiler. Ve Büyük Ruh ile olan bağlantıdan ötürü hâlâ da öğrenebilirler. Yüce Yaratan ile olan bağlantıdan ötürü.

D: Peki Bobbi'nin kardeşi Linda'nın bunlardan haberi var mı?

B: Bir düzeyde o da bunları biliyor. Ona da aynı şey oldu. Onun da farklı deneyimler yaşaması gerekiyor. (Kahkaha) Onun sinek kâğıdı farklı çünkü farklı şeyler öğrenmek için burada. O bir rahiple, gay bir rahiple evlendi mesela. Çünkü onun aşması gereken zorluklar farklı. O nedenle onun deneyimlemesi gereken deneyimler farklı türdendi ama sonuçta ikisi de zorlayıcı deneyimler yaşadı. Bu yolculuğa tek başlarına çıkmak istemediler. Öylesi onlara çok fazla gelirdi.

Seansı bitirip Bobbi'yi bilinçli haline geri getirmeye hazırlanıyordum ama varlığın ayrılmadan önce söyleyecek birkaç sözü daha vardı.

B: Bu fırsat için teşekkür ederiz. İlgili herkes adına gerçekleştirilen bu organizasyon için. Bunların hepsinin bir ağ gibi örülmüş olduğunun farkındayız.

D: Gerçi ben bunlarla sıradan insanlardan daha çok karşılaşıyor gibiyim. (Güldük.)

B: Senin görevi bu.

D: En azından ben de o ağdayım, sanırım.

B: Kesinlikle. Kesinlikle. O ağda çok büyük bir ipin var. (Kahkaha)

Diğer varlıkların geri çekilmeleri için telkinlerde bulundum. Onlar ayrılırken Bobbi derin bir nefes aldı ve ardından Bobbi'yi tamamen bilinçli olduğu haline geri getirdim.

* * *

2004'te Jesse ile New York'ta gerçekleştirdiğim seansta bedene girene farklı bir alternatiften daha bahsedildi: yer tutan ruh.

Bir geçmiş yaşama gitmek yerine kozmosun farklı yerlerine giden bir tür enerji varlığına gitti. Onun türündeki enerji varlıklarının bazıları fiziksel ve katıydı, bazıları değildi. Ama kendisi belirli bir bedene bağlı kalmak zorunda olmayanlardandı.

D: Hiçbir bedene girdiğin oluyor mu?

J: O yaşam boyunca farklı zamanlarda girebilirsin. Eğer istersen.

D: Bedene bebekliğinde girmen gerekmiyor mu?

J: Hayır. Birinin yardıma ihtiyacı olabiliyor ve sen de yardımcı olmak için gidiyorsun. Kısa bir süre için o kişinin hayatının bir parçası oluyorsun. Buna ihtiyaçları varsa eğer.

D: Yani bedenin bütün ömrü boyunca orada kalmak zorunda değil misin?

J: Bazen. Bazen de değilim. Bir beden olması da geremiyor. Farklı gezegenlerdeki ve farklı bölgelerdi farklı formlar da olabilir.

D: Bir beden dışında başka hangi formları alabiliyorsun o halde?

J: Bazılarının katı olmadığını biliyorum. (Derin nefes) Bunu açıklamak çok zor.

D: Evet! Öyle olsa gerek. Ama genellikle bedenin ya da o form neyse onun tüm var oluşu boyunca kalmadığını söylemiştin. Ama kısa süreliğine onlara yardım etmek için o bedene giriyorsan, o zaman o bedende bir ruh ya da özün bulunuyor olması gerekmez mi?

J: Evet ama yardıma ihtiyaçları oluyor.

D: Yani o bedende başka bir ruh olduğu halde yardım etmene izin veriliyor, öyle mi? (Evet.) Belki buna izin verilmiyordur diye düşünmüştüm de. Yani bedende aynı anda iki ruhun bulunmasına.

J: Gelen ruhun bedeni devraldığını sanmıyorum. Sanırım sadece yardım etmek için orada bulunuyor. Ya da yardımı dokunacak bir şey eklemek için. Açıklayamıyorum. Çok zor.

D: O zaman yapabileceğin yardımı yaptıktan sonra o bedenden ayrılıyor musun?

J: Evet. Bedene girmek gerektiğini bile sanmıyorum. Sadece o insanla kalman bile yeterli. Onunla iletişim kurman ve ona ihtiyacı olan enerjiyi göndermen. O şekilde de yapılabilir.

D: Peki kişi senin farkında oluyor mu?

J: Kişi derken ne demek istiyorsun?

D: Fiziksel beden, kişinin bilinçli olan parçası. Senin orada olduğunu biliyor mu?

J: Farklı hissedebilir. Bir şeyleri normalde yaptığından farklı şekilde yapar. Ama ruh her şeyin farkında olandır. Gelen ruh o kişiyle ilgili her şeyi bilir. Ve ona yardımcı olmak için yapması gerekeni yapar. Yani bedeni işgal edici bir şey değil bu.

D: Yani ruh senin ne yaptığının farkında oluyor. Orada olduğunu biliyor mu? (Evet.) Ve kısa bir süreliğine ya da ne kadar sürecekse o kadar süre için yardım etmene izin veriyor. (Evet.) Sonra da başka yerlere gitmeye devam ediyorsun.

J: Bazen, evet. Bazen de kalıyorsun. Ana ruhun kısa bir süre için bedenden ayrılması gerekiyorsa. Diğer tarafa geri dönüp kendini tamir etmesi filan gerekiyorsa. Onlar gidiyor ve bedeni sen devralıyorsun. Daha önceden nasıllarsa öyle oluyorsun, sahip oldukları güç ve bağlantı da dahil. Ve ruh geri dönene kadar yardımcı oluyorsun.

D: Böylece beden, taşıt canlı kalıyor ve işlevselliğini koruyor. (Evet.) Peki ruhun neden tamir olmak için geri gitmesi gerekiyor?

J: Dünya'da tamamen tamir olabileceğini sanmıyorum. Perdeyi aşması gerekiyor. Perdenin ötesine geçmesi. Sanırım dinlenmesi ve farklı titreşimsel ayarlamalara tabi tutulması gerekiyor.

D: Kişinin, taşıtın yaşamında geri gidip onarılmasını gerektiren bir şey mi oluyor?

J: Evet. Korkunç şeyler ya da trajediler yaşamış olabiliyor ya da ruh devam edemeyecek kadar tükenmiş olabiliyor.

Görünüşe bakılırsa öbür tarafın her tür olasılık için bir çözümü var. Ruh onarılmak için geri gittiğinde bedenin ölmesi yerine yer tutan ruh bir süreliğine geliyor ve orijinal ruh görevine devam edebileceğine kanaat

getirene kadar bedeni o canlı tutuyor. Daha kalıcı bir yer değişiminin söz konusu olduğu "bedene giren" kavramından farklı bu.

D: Ömrünün tamamı boyunca bir fiziksel beden içinde yaşadığın oldu mu hiç?

J: Sanırım sadece birkaç kez. Şu anda da burada mahsur kaldım. Bu hoşuma gitmiyor. Uzun süre bedenin içinde kalmak zor bir şey.

D: Yani sen bedenin içinde gelen orijinal ruh değil misin?

J: Emin değilim. Sanırım öyleyim ama emin değilim.

D: peki sence Jesse doğduğu zaman, bebekken mi onun bedenine girdin?

J: (İç çekiş) Belki girip çıktım. Bilmiyorum. Ama sanırım uzun süreliğineydi.

D: Onun yaşamı boyunca hep mi bedeninin içindeydin, merak ettim.

J: Buna dair anılarım var ama sanmıyorum. Sanırım orijinal ruh devam edemedi. Bu bir anlaşmaydı. Bir süreliğine giderler ve yerine başkası gelir. Belki de bunlar insanların farkında olduğundan çok daha sık gerçekleşiyor. Ruhlar kısa bir süreliğine aynı bedeni paylaşıyorlar ve sonra herkes kendi yoluna gidiyor. Belki de ilk ruh, daha önce Dünya yaşamını deneyimlememiş yeni bir ruhtu. İlk seferi olduğu için deneme süreci gibi bir süreçteydi ve burası ona fazla geldi. Devam edememe ihtimaline karşı sırada bekleyen iki ruh daha vardı.

D: Görevini yerine getirememe ihtimaline karşı mı?

J: Bu durum görevi yerine getirmekle mi yoksa sadece burada var olmakla mı ilgili emin değilim. Önemli olan taşıtın hayatta kalması. O nedenle sırayla bedeni devralan ruhlar var.

Daha ayrıntılı bilgi almak için bilinçaltını çağırdım. Jesse Dünya'dayken evindeymiş gibi hissetmediğini söylemişti. Burada kendini yalnız

hissediyordu ve neden öyle hissettiğini öğrenmek istiyordu.

J: Burası evi olmadığı için öyle hissediyor. Onun gerçek evi fiziksel bir yer değil. Orası farklı bir boyutta bulunuyor. Sadece ışıktan oluşuyor, çok güzel ve bedenler ya da insanlar yok orada. Sadece enerji var. Biraz daha fiziksel olan, yarı katı başka bir yer de var. Büyük dağların, hayvanların ve ağaçların bulunduğu. Orada kalmayı çok seviyor. Orası da farklı bir boyutta.

İki yerde de Jesse'nin bir bedeni yoktu. Bilinçaltı Jesse'nin Dünya'da çok fazla yaşamı olmadığını söyledi. Yer tutan bir ruh görevi görmediği zamanlarda ağırlıklı olarak başka boyutlarda yaşamıştı.

D: Konuştuğumuz diğer parça… gidip gelen parça mı? Yoksa başka bir şey mi?

J: Evet. Gidip gelen parça o. Buraya gelip yardım ederken tüm yaşam boyunca kalmıyordu.

D: Peki şimdi burada mı?

J: Açıklaması güç. Bir parçanın nerede bitip diğerinin nerede başladığını söylemek güç.

D: Yani orijinal ruhla aşağı yukarı birleşmiş gibi mi?

J: Evet ama enerji söz konusu olunca bir sondan ya da başlangıçtan söz edemezsiniz. Ve bu ruhlara yardım etmek için Dünya'daki bedenlere gelen parçan o ruhların nelerden geçtiğini çok iyi biliyor. Çünkü hepimizin öğrenmesi gerekiyor. Bunu biliyorsun, onların da senin bir parçan olduğunu biliyorsun.

D: Jesse'nin asıl evi o güzel yerler. Bir gün oralara geri dönmesine izin verilecek mi?

J: Evet ama bunu açıklaması zor. Orada olmak güzel ama orada

büyüyemiyorsun. Katkıda bulunmuyorsun. Etrafındaki her şeyi zenginleştirecek farklı deneyimlerden geçiyorsun. Ama tek başına değil çünkü orada ayrı bir ruh olarak var olmuyorsun. Bunu açıklamak çok zor.

Bu epey uğraştırıcı bir seans olmuştu çünkü Jesse'nin göz ucuyla görmemize izin verilen diğer parçasını açıklamakta bilinçaltı bile zorlanıyordu. Görünüşe bakılırsa Jesse'nin kişiliğiyle o kadar başarılı bir şekilde birleşmişti ki Jesse'nin bedeni nerede bırakıp gittiğini ve kendisinin nerede devreye girdiğini bile bilmiyordu. Ama bu iyi bir şey olsa gerek. Muhtemelen bu şekilde işlevini yerine getirmesi kolaylaşıyordur. Anlaşılana göre yer tutan ruh, orijinal ruh bir süreliğine diğer tarafa gittiğinde bedenin işlevini sürdürmesi için onun yerine gelmeyi kabul eden ayrı bir ruh oluyor. Orijinal ruh geri dönüp görevine devam etmeyi planladığı için bu durum bedene girenlerden ayrışıyor. Yer tutan ruh kendisine ihtiyaç duyulduğu kadar bedende kalıyor ve ardından bir sonraki görevine gidiyor. Çalışmadığı (ya da mahsur kalmadığı) zamanlardaysa kozmos boyunca seyahat ederek istediği maceraya atılabiliyor. Bir sonraki bölümde ruh veçhelerinden ya da parçalarından bahsedeceğiz. Yer tutan ruhlar da bunlardan olabilir ama Jesse'nin de dediği gibi bunlar açıklanamayacak kadar karmaşık kavramlar.

BÖLÜM 29

ÇOK VEÇHELİ RUH

Birinci Kitap'ta ruhun parçalara ayrılması kavramını ele almıştım. Orada bana kendini parçalara ayırabilen ya da bölünebilen ve bu sayede birçok deneyimi aynı anda yaşayabilen çok daha büyük bir ruhun parçaları olduğumuz bilgisi sunulmuştu. Tabii biz bunun farkında değiliz çünkü bu bizim için çok kafa karıştırıcı olur ve insan zihinlerimiz bunu anlayamaz. Bu bilgi Birinci Kitap'ta sunulan paralel gerçekliklerde eşzamanlı yaşam ve gerçekliklerin bölünmesiyle sürekli yeni gerçekliklerin yaratılması kavramı ya da teorisine de uyuyor. Bana insan zihinlerimizle bunları tümüyle kavramamızın asla mümkün olmayacağı söylenmişti. Sorun beynimiz değil, zihnimiz. O nedenle de bana biraz olsun kavramamızın mümkün olabileceği bilgiler içeren örnekler ya da benzetmeler veriliyor. Ben bunları ilgi çekici zihin egzersizleri olarak görmeyi tercih ediyorum. Bizi düşünmeye sevk etmeleri güzel ama inanmak ya da üzerlerine daha fazla kafa yormak istemezsek de bunları ilginç bilgiler olarak bir kenara koyabiliriz. Bu tarz benzetmelerle karşılaştığım zaman bana buzdağının sadece görünen

kısmı ya da bir fragman sunuluyormuş hissine kapılıyorum. Sanki ölümlü bedenlerimiz içerisinde var olmayı sürdürdüğümüz sürece bilginin tamamı ya da buzdağının geriye kalan kısmı sonsuza kadar bizden gizlenecek. Belki bir gün bunların tümünü anlamamız mümkün olur. Ama şimdilik "onların", zihinlerimizin anlama kapasitesini genişletmemize yardımcı olacak kavramların sadece başlangıç seviyesini almaya hazır olduğumuzu düşündükleri gerçeğini kabul etmek zorundayız.

2002 boyunca dünyanın farklı yerlerinde terapi seansları gerçekleştirdim ve ruhun veçheleri konusunda birçok bilgi aldım. Ruh veçheleri kavramı, ruhun parçalara ayrılması kavramının sadece farklı bir ifadesi de olabilir. Bu kavramları araştırmaya ve ikisinin farklı süreçler olup olmadığını ortaya çıkarmak için girişimlerde bulunmaya devam edeceğim.

* * *

İlk seans Ekim 2002'de Gary Berkman tarafından organize edilen Edge Furarı'nda konuşma yapmak için Minneapolis'e gittiğim zaman gerçekleştirildi. Michelle terapi seansı için benim kaldığım eve geldi.

Transa girdiğinde buluttan indi ve kendini çok tuhaf bir ortamda ve daha da tuhaf bir bedende buldu. Ortam çok karanlık olduğu için etrafı görmek zordu ama çorak bir yerde bulunduğunu fark etmişti. Bitki örtüsü yoktu ve bastığı zemin turuncumsu renkte kahverengi bir topraktı. Danışan dünyaya benzemeyen bir ortamda bulunduğunu görüyorsa çoğunlukla gerçekten de öyle bir yerdedir. Benim sorular sormaya devam etmem ve gelebilecek her tür yanıta hazırlıklı olmam gerekir.

Michelle bedenini fark ettiğinde üzerinde alüminyum folyoya benzer gümüş renginde bir malzemeden yapılmış bir ceket ve pantolon olduğunu keşfetti. “Elime bakıyorum. Cilt yeşilimsi bir renkte.” Kaç tane parmağı olduğunu sordum. “Kullandığım üç ana parmak var. Serçe parmak gerçekten çok küçük. Başparmaklarım da var ama soldakini hiç kullanmıyorum çünkü doğru düzgün çalışmıyor. Sağ taraftaki başparmak düzgün çalışıyor.” Bedeni erkekmiş gibi hissetmesine rağmen aslında androjen olduğunu biliyordu. Çok seyrek siyah saçları vardı.

Sırtında bir şey taşıdığını fark ettiği zaman dikkati bedeninden oraya yöneldi. “Küçük beyaz bir paket bu. Adeta taşınır bir kasa gibi. Yeri tarıyorum. Bir şey aramam gerekiyor. Hmm. Buraya bir şey ekilebileceğini sanmıyorum. Yer tabakası çok ince.”

D: Ne aradığını biliyor musun?

M: Yiyecek için ekim yapılabilecek bir yer. Bana buranın ekim için uygun olabileceği söylenmişti ama değil. Çok çorak görünüyor. Doğru yerde olup olmadığımdan emin değilim. Yetişen pek bir şey yok. Sadece turkuaz renkli, dikenli görünümlü küçük çalılar var. Bunu nasıl tarif edebilirim? Lastiğimsi görünüyorlar. – Biraz korkuyormuşum gibi hissediyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum.

D: Neden korkuyorsun?

M: Belki de insanları zamanla doyuracak bir yer yaratamayacağım. Bunu yapabilecek miyim, bilmiyorum.

D: Senin görevin bu mu?

M: Evet. Ve bunu yapabileceğimi söylemiştim. Sanırım fazla iyimser bir tahminde bulunmuşum. Yapabileceğimi düşündüğüm şeyi yapamadığımı hissediyorum.

D: Burayı neden seçmiştin?

M: Yaşlılar buraya gelmemi söylemişti. Ben de orayı bulabileceğimi söylemiştim ama… doğru yerde miyim acaba? Belki de yolumu kaybettim. Belki de yapmam gerekeni yapmıyorum. Sanırım kaybolmuşum.

D: Burası yaşadığın yer mi?

M: (Vurgulayarak) Hayır! Hayır, değil. Yaşadığım yer başka bir yer.

D: Oraya nasıl geldin peki?

M: Daha çok düşüncelerle. Kendimi buraya ışınladım.

D: Bir nesnenin içinde filan gelmedin mi yani?

M: Aslında hayır, hayır.

D: Yani kendini oraya anında ışınlayabiliyor musun? (Evet) Seninle gelen oldu mu?

M: Evet. Burada biri daha var. Arkamda duruyor ve beni izliyor. Biraz kızgın gibi. Benimle aynı şeyi hissediyor. Neden burada olduğumuza bir anlam veremiyoruz. Koordinatların doğru olduğunu sanıyorduk. Burada bir şey yetiştirilebileceğini sanmıyorum.

D: Halkınız için mi bir şeyler yetiştirmeniz gerekiyor?

M: Benim halkım iyi durumda. Ama tüm ruhlardan oluşan aile… biz biriz. Hepimiz. Ve ailenin bir kısmı için yeterli miktarda gıda yok. Ve barınak.

Duygulandı ve ağlamaya başladı. Söylediklerini anlamak zordu.

M: Ailemizin bir kısmı birbirine zarar veriyor. (Ağlayarak) Birbirlerine yiyecek vermiyorlar. Bazılarının yiyeceği var, bazılarının yok. (Derin iç çekişler.)

D: Bu aile seninle aynı yerde yaşayan bir aile mi?

M: Hayır, aynı yerde yaşamıyoruz. Ama olanları insanlardan biliyorum.

D: Ama burası senin yaşadığın gezegen değilse onların durumundan nasıl haberin oldu?

M: Çünkü biz farklı yerlere seyahat ediyoruz. (Hâlâ duygusaldı ama yatışmaya başlamıştı.) Aslında bir birlik olması gerekiyor. Bizim istediğimiz şey bu. Bazılarımızın olanlardan haberi var, bazılarımızın yok. Ve birliği sağlamak için hepimiz farklı şekillerde yardımcı olmaya çalışıyoruz ki hepimiz farkına varalım. Hepimiz aramızdaki bağlantının farkına varalım ve bu çılgınca uygulamaların bir kısmını durdurabilelim.

D: Yani sizin yaşadığınız yerde birlik var ama siz diğer gezegenlere yardım etmeye mi çalışıyorsunuz?

M: Evet. İki gezegen görüyorum. Biri, ihtiyacı olanlara yiyecek vermedikleri gezegen. Farklı bir ortama ihtiyaçları var. Bu gezegenlerden bazıları fazla kalabalık. Ve bu kalabalığın ileride daha da büyük bir problem yaratacağı noktaya kadar artacağını öngörebiliyorsun. Paylaşmak isteseler de paylaşamayacakları bir noktaya kadar.

D: Peki plan ne? Başka bir gezegene gidip yiyecek şeyler yetiştirmek mi?

M: (Derin bir iç çekiş) Dersleri getirebileceğimiz başka gezegenlerin de olması. Sadece bu gezegenlerle sınırlı kalması gerekmiyor.

D: Peki siz bir şeyler yetiştirmeye başladıktan sonra ne olacak?

M: İnsanlar o gezegenlerde enkarne olmayı da seçebilecek.

D: Öyleyse siz kalabalık gezegenlerde bulunanları fiziksel olarak başka bir yere götürmeyeceksiniz, öyle mi?

M: Hayır. Ama o gezegenlerde olanları görüyorum ve bu beni çok üzüyor. Ve gidilebilecek yerler açısından başka seçenekler de yaratırsak bu sorunların bir kısmını ortadan kaldırmaya yardımcı olabileceğimizi öngörüyorum.

D: Yani karmalarını çözümlemek için reenkarne oldukları zaman bu

kalabalık gezegenlere geri dönmek zorunda kalmazlar mı demek istiyorsun? (Evet) Halihazırda o kalabalık gezegenlerde olanlara yardım etmeyecek misiniz?

M: Hayır, müdahale edemeyiz.

D: Onları başka bir yere taşıyamadığınıza göre yapabileceğiniz tek şey onlara gidecek başka bir yer, başka bir alternatif sunmak. Yani senin görevin yiyecek yetiştirilebilecek bir yer bulmak çünkü yiyecek bir şeyler ya da yaşamı sürdürebilecek bir şeyler olmazsa insanlar oraya enkarne olmaz. (Evet.) Peki bunu nasıl başaracaksın?

M: Sorun da o. Ne yapacağımı bilmiyorum. Geri dönüp bu sorunu çözmeye çalışmam gerekiyor. Ne oldu bilmiyorum. Yiyecek önceliklidir ve burası sahip olduğunu sandığımız şeylere sahip bir yer gibi görünmüyor. Ekmeye başlamanın bir yolu olmalı ama burası buna uygun bir ortammış gibi görünmüyor. Hata yapmış olabilirim. Doğru koordinatlara sahip olduğumu sanıyordum. Ama yeterince dikkatli ettiğimi sanmıyorum. Rakamlar çok önemli. Ve şekiller.

D: Koordinatlar derken bunları mı kastediyorsun?

M: Evet. Rakamlar ve şekiller bana doğru yönü gösterebiliyor. Beni oraya taşıyabiliyor. Sürekli altmış iki kırk dört (6244) rakamını duyuyorum.

Bedeni aniden sarsıldı. Güldü ve "Birden gidiverdim!" dedi.

D: Sarsıldığını biliyorum. Gitmen için sadece rakamları düşünmen bile yeterli mi oldu?

M: Evet. Ait olduğum gezegene geri geldim. Farkına bile varmadan kendimi orada buldum. (Kahkaha)

D: Yani ışınlanmana yardımcı olması için rakamlara ve şekillere mi ihtiyacın var? (Evet.) Nasıl şekillere?

M: En sık kullandığım şeklin bir alt çizgisi var ve çizgi sonunda ok gibi bir şeye dönüşüyor… Bunu anlaşılır bir şekilde anlatamıyorum bile. Ama biraz kıvrılıyor, neredeyse bir mumun ucu gibi sanırım.

D: Mum alevi gibi mi?

M: (Vurgulu) Evet! Yukarı doğru bir üçgen gibi çıkıyor ama şekil tam olarak o değil.

D: Bu şekli mi çiziyorsun?

M: Zihnimde düşünüyorum. Hepsi niyete dayalı. Niyet yapman gereken şeyi yapmanı sağlıyor. Ama yine de bir şeyi kaçırıyormuşum gibi hissediyorum. Bu kafa karıştırıcı. Olmamam gereken bir yere gittim sonuçta. Ama koordinatları doğru aldığımı sanıyordum.

D: Yani sen bir şekli, tasarımı ve 6244 rakamını düşünüyorsun ve bunlar seni geldiğin yere geri mi getiriyor?

M: Evet. Ana üsse çıkarıyor.

Bölüm 17'de başka bir uzaylı varlık da toprak örnekleri toplamak için farklı gezegenlere ve asteroidlere gidiyordu. Bu örnekler o gezegenin yaşamı destekleyip desteklemeyeceğini görmek için analiz ediliyordu. Aradaki tek fark o uzaylının tek kişilik bir araçla seyahat etmesiydi.

D: Ve ne zaman tekrar bir yere gidecek olsan o tasarımı mı düşünmen gerekiyor?

M: Gitmek istediğin yere göre rakam değişiyor.

D: Artık ait olduğun yerdesin. Orası nasıl bir yer?

M: Çok büyük bir huzur ve dinginlik hissediyorum. Daha önce konfor alanımın çok dışındaydım. O enerjide uyum yoktu. Daha gergin bir enerjiydi. O yüzden o kadar sinirliydim.

D: Peki burası, yani evin nasıl görünüyor?

M: (Duraklama) Kelimelerle anlatmak zor.

D: Burası fiziksel, katı bir yer mi?

M: Evet. Ama diğer gezegenlerin çoğuyla aynı değil. Onu görebiliyorsun ama diğer gezegen kadar ağır değil mesela.

D: Binalar ya da şehirler var mı?

M: Daha çok bir his var. Birbirine bağlı olma hissi.

D: Orada yiyecek tüketiyor musunuz? (Hayır) (Bunu şaşırmış gibi söylemişti.) Peki hayatta kalmak için ne kullanıyorsunuz?

M: Işığı. Güneşi.

D: Işığı bedeninize nasıl alıyorsunuz?

M: Güneşten. Her şeyi o oluşturuyor. O en küçük parçacık. Parçacık bile değil. Bir dalga bu. Dalga formu. Hepimiz onu özümsüyoruz. O hepimiz için orada.

D: Ama diğer gezegende ondan uzaktaydın.

M: Evet. Gerçekten odaklanmam gerekiyordu. Neredeyse aynı anda iki dünyada birden yürümek gibiydi. Çok zordu.

D: O ışıktan uzun süre ayrı kalabiliyor musunuz?

M: Hayır. Hayır. Uzun süre değil.

D: Yani hayatta kalmak için o ışığa ihtiyacınız var.

M: Evet, ihtiyacım var. Ben oyum.

Benzer bir bilgi daha önceki kitaplarımda da aktarılmıştı. Bazı ET'ler ışıkla hayatta kalıyordu ve uzay araçlarında ihtiyaç duydukları o ışığı üreten cihazlar bulunuyordu. Yıldızlardan Gelen Miras (Legacy From the Stars) adlı kitabımda geçen gelecekte bir yeraltı şehrinde yaşayan varlıklar ışık banyosu yapıyorlardı. Bu varlıkların hepsi de onları hayatta tutan ışığın Kaynak'tan

geldiğini söylemişti.

D: Ama sen o gezegendeyken bir fiziksel beden tarif etmiştin.

M: Ah, evet. Farklı yerlere gitmek ve orada bulunabilmek için bir form almamız gerekiyor. Ortama uyum sağlayabilmek için.

D: Gerçekte nasıl görünüyorsun peki?

M: Beni görmek zor. Hmmm. Tanrım, bunu açıklayamıyorum. Bir görünümden ziyade bir his bu. Bu bir… kelimelere gerek bile yok.

D: Oranın ruhsal taraf olmadığından emin olmak istemiştim de. Bu farklı türde bir ışık beden mi? (Evet.) Peki şimdi yaşlılara gidip koordinatların doğru olmadığını söyleyecek misin?

M: Evet. O adamı görebiliyorum. Adamın – ona "adam" denirse – yuvarlak bir kafası var. İnce uzun bir boynu ve ince ve uzun kolları var. Şekil değiştiriyor. Öyle başladı ama şimdi ışık gibi görünüyor. Düşüncelere bağlı olarak, olanlara bağlı olarak form değişiklik gösteriyor. Ona neler olduğunu anlatıyorum. Bana güldü gibi oldu. Kibrimin araya girdiğini, bildiğimden çok emin olduğum için detayları sormayı unuttuğumu söyledi. Ama kızgın değil.

D: Sen ne düşünüyorsun peki? Sence haklı mı?

M: Evet. Ne yaptığımı bildiğimi sanıyordum. Her zamanki yolculuklarımdan biri gibi görünmüştü ama öyle değildi. Hazırlıklı değildim. Hmm. Duymaya çalışıyorum. (Duraklama) Çok erken iniş yaptım. Bunu kelimelerle ifade edemiyorum. Iskalamak gibi bir şey bu. Şeyin üzerinden ıskaladım…

D: Koordinatları mı ıskaladın?

M: Evet. Bunların bazılarını net bir şekilde açıklayamıyorum sanırım. Nokta atışı yapman gerekiyor. Sadece koordinatlarda değil, rakamlarda da. Ama rakamlarda önemli olan niyetin.

D: Tekrar deneyecek misin peki?

M: Hayır. Diyor ki, kendimi gerçekleşmesini istediğim şeye o kadar

kaptırmışım ki, yani yardım etmeye, asıl planı, görevi gözden kaçırmışım. Olur böyle şeyler diyor.

D: Peki plan, görev neydi?

M: Bir gezegenin yükünü hafifletmek için enkarne olunabilecek başka yerler bulmaya yardımcı olmak. Benim gözlem yapmam gerekiyordu ama insanların içinde bulunduğu kötü durum beni o kadar etkiledi ki yapmam gereken şeye engel oldu. Bir plan söz konusu. Plan daha önemli. O insanlar ya da varlıklar önemli olmadığından değil. Her şey geçici. Ve perspektifi kaybetmemek için her şeyin geçici olduğunu hatırlamalısın. Ama ben bu konuda zorlandım.

D: İnsanların durumu karşısında duygusal davranmamalı mıydın?

M: Hayır, benim bütüncül bakış açısını korumam gerekiyordu. Ve bunların büyümeyi öğrenmek için seçtiğimiz şeyler olduklarını fark etmem. Ama ben duygulara kapıldım. Perspektifi yitirdim.

D: O insanlar o durumun içinde olmayı kendileri seçmişti.

M: Ben onlara güvenmiyorum, yani yapmaları gerekeni yaptıklarına. Bu çok karmaşık. Hem onlara güvenmek hem de plana güvenmekle ilgili ama bir yandan da alternatiflerin geliştirilmesi gerektiğini bilmekle ilgili.

D: Yani gidebilecekleri başka bir gezegende yiyecek bir şeyler yetiştirmek müdahale etmek olmuyor mu?

M: Hayır. Ama benim dramanın içine çekilmem, duyguların araya girmesine ve planı uygulayamamama neden oldu. Onlara takılı kaldım.

D: Ama takılı kalmamak zor, öyle değil mi?

M: Çok ama çok zor.

D: Duygusuz davranamazsın.

M: Bütüncül bakış açısını koruyamadım. Bütüncül bakış açısını korursan bunu yapabilirsin. Ben yapamadım. Bu çok zor.

Aynı şey, Yıldızlardan Gelen Miras (Legacy From the Stars) adlı kitabımda da aktarıldığı gibi, başka bir yıldız sisteminden Dünya'ya bir görev için gelen ama insanlarla ilgili durumlara kendini kaptıran varlığın vakasında da söz konusuydu. Bu durumdan ötürü o varlık kendi gezegenine geri dönememiş ve Dünya'da enkarne olmak zorunda kalmıştı. Bir şekilde karma yaratmıştı.

D: Yani geri dönmene izin vermemeye mi karar verdi?

M: Evet, ben bunu beceremedim. Farklı bir pozisyonda daha iyi iş çıkarabileceğimi düşündü. Belki de aşağı inip gözlem yapmamın mümkün olmadığını. Uzak durmam gerektiğini.

D: Senin hangi pozisyonda olmanı istiyor peki?

M: Ben… Benim… Ben solup gidiyorum. Sanki bir şey oluyor ve ben solup gidiyorum. Bunun ne olduğunu henüz anlayabilmiş değilim. Korkutucu bir şey değil. Sadece kendime tutunamıyorum. Sanki süzülüyorum. Başka bir yere gidiyorum.

Bedeni aniden sarsıldı. Ardından kahkahalara boğuldu. Kahkahalarla güldüğü için söylediklerini anlayamıyordum.

M: Bir sarsılma hareketi oldu. (Yüksek sesle gülerek)

D: Evet, o sıçramayı gördüm. Ne oldu öyle?

M: Sanırım bir tür vakumdan geçiyorum. (Bu ona komik gelmişti.)

D: Ne görüyorsun? Neredesin?

M: Planlama komitesindeyim. Aslında doğru kelimeler bunlar değil ama daha iyi nasıl ifade edilir bilemiyorum. Şimdi ne yapacağıma karar verilecek.

Ama işin içine duygularını karıştırınca planın o kısmını uygulamak zor oluyor. Bunun bu kadar zor olacağını fark etmemiştim.

D: Yani senin siciline mi bakıyorlar?

M: Evet, bundan sonra ne yapmamın uygun olacağını görmek için. Benim kararım da önemli ama buna grupça karar veriliyor çünkü biz beraber çalışıyoruz. Bana gideceğim yaşamdan bir şeyler gösteriliyor.

D: Başka bir yaşama mı gideceksin?

M: Evet. Bana Michelle olacağım bir yaşam gösteriliyor. (Derin bir iç çekiş) Zor bir yaşam olacak bu. Pek de hevesli değilim. O bu deneyimlerin, bu yaşamın farklı bölümlerini anlamanın bana yardımcı olacağını söylüyor. Bunları kelimelerle ifade etmek zor. Görmekten ziyade bunları hissediyorum. Etkili bir şekilde yardımcı olabilmem için bu farklı farklı deneyimlerin hepsi bana lazım.

D: Bu senin Dünya'da bir insan olarak yaşadığın ilk yaşamın mı olacak?

M: Benim bu parçamın, evet. Bu çok daha karmaşık bir durum. Bu bana bir elması ve o elmasın farklı parçalarını anımsatıyor. Farklı fasetalarını. Sözünü ettiğim fasetaysa daha önce burada bulunmadı. Diğer iki faseta bulundu. Sanırım benim ruhumun birden fazla veçhesi var. O fasetalar ruhumun farklı veçheleri oluyor.

D: Peki bir veçhenin diğer veçhelerden haberi oluyor mu?

M: (Şaşkınlıkla) Evet, oluyor! Olacak! Bu yaşamda sırayla yer alacaklar. Hepsini tek başlarına yapmaları mümkün değil. İlk veçhe on yaşına kadar orada olacak. İkinci veçhe, yirmi bir yaşına kadar. Üçüncü veçhe de sonuna kadar.

D: Yaşamın farklı kısımları için neden farklı veçheler gerekiyor?

M: Bunu başarmanın tek yolu bu.

D: Yani tek bir veçhe için bu deneyimlerin hepsinden geçmek zor mu olur?

Bunu başaramaz mı?

Birden ağlamaya başladı. Hıçkırıklarla ağlamaya devam ederken bana cevap veremedi. Bazen kişinin duygularını boşaltmasına izin vermek daha iyidir. O yüzden ağlamasına izin verdim ve ardından nazikçe benimle tekrar konuşmaya başlamasını sağlamaya çalıştım.

D: Bunu yapmayı kabul edecek misin? (Evet.) Zor olacağını görebiliyor olmana rağmen mi? (Evet.) Madem öyle neden bunu kabul edeceksin?

M: (Derin bir iç çekiş. Kendine hâkim olmaya çalışıyordu.) Daha sonra onlar da yardım edecekler. (Derin bir iç çekiş.)

D: En azından o yaşama gitmenin nasıl bir şey olacağını biliyorsun. Kimse seni buna zorlamıyor.

M: Hayır. Zorlamalarına gerek yok.

D: Peki bilinçli beden farklı veçhelerin ne zaman gelip gittiğini bilecek mi?

M: Hayır, başta bilmeyecek. Biz bu anlaşmanın farkında olacağız ama tamamen değil. Nelerden geçtiğimizi ilk kez tam anlamıyla anladık.

D: Ama bu bedene giren ruhlar gibi bir şey değil.

M: Değil çünkü biz birbirimizden ayrı ruhlar değiliz. Bedene giren ruh, ayrı bir ruh oluyor. Bizse bir bütünün parçalarıyız.

D: Hepiniz aynı ruhun parçalarısınız. Ama Michelle on yaşındayken öldüğünü hissettiğini söylemişti.

Michelle o yaşta yaşadığı bir şeyi kısmen hatırlıyordu. Annesi, Michelle çok gençken ölmüştü. Büyükannesiyle yaşarlarken anne rolünü teyzesi üstlenmişti. İki kadın da psikolojik olarak rahatsızdı ve küçük Michelle'e sadistçe davranıyorlardı. Michelle o yüzden küçük yaşlarda yaşadığı bu

sorunları hafızasından büyük ölçüde silmişti. Büyükannesi ve teyzesi satanist bir gruba üyeydi ve evlerinde toplantılar düzenliyorlardı. Michelle neler olduğunun tam olarak farkında değildi. Genç zihninin bastırdığı birçok şeye şahit olmuştu. Ama tahta bir kutu gibi bir şeyin içine konduğu anı hiç unutmamıştı. Nefes alamıyordu ve bedeninden ayrılıp yukarı doğru çıktığını hissetmişti. Hissettiği hisler çok yoğun olduğu için o anda öldüğünü düşünmüştü. Tabii ki ölmemişti ama o gece olanlar hakkında ailenin hiçbir üyesi bir daha konuşmamıştı. Michelle yıllarca, kısmen hatırladığı bu olayların kendi hastalıklı hayal gücünün bir ürünü olduğunu sanmıştı. Ailesinden kimseden böyle şeylerin gerçekten yaşandığına dair bir işaret görmemişti. Tüm anılar, özellikle de kendisinin dahil edildiği ritüellere dair anılar, bilinçaltının derinliklerine gömülmüştü. Muhtemelen zihni Michelle'in akıl sağlığını korumaya çalışmıştı. Seansta ortaya çıkarmak istediği şeylerden biri de buydu. Kutuyla ilgili olan olay gerçek miydi yoksa sadece bir çocuğun hastalıklı hayal gücünün bir ürünü müydü?

D: O zaman ne olmuştu? Gerçekten bedenini terk etmiş miydi? (Evet.) Bu konu hakkında bilgi alması onun için doğru olur mu?

M: Evet, öğrenmesinin vakti geldi.

D: O on yaşındayken neler olduğunu anlat ona.

M: Kutuya konmuştu. Ailesinin hiçbir şekilde konuşulmaması gereken çok gizli bir yaşamı vardı.

D: O halde bu olaya dair hatırladığı şeyler doğru muydu? (Vurgulayarak: Evet!) Sanırım onların çok hasta insanlar olduğunu söyleyebiliriz.

M: Çok! Çok, çok hasta.

D: Bu yüzden mi veçhelerden biri sadece on yaşına kadar kalabilirdi?

M: Evet! Aksi takdirde ruh için çok zor olurdu. Ruh bunu kaldıramazdı.

D: Onu o kutuya koyduklarında gerçekten de öldü mü?

M: Fiziksel anlamda değil. Işık tünelinden geçti ama bedenle arasındaki kordon bağını korudu. Bilgi alışverişinde bulunma ve Dünya'daki yaşamının o noktaya kadarki kısmıyla ilgili bir anlayışa varma zamanıydı bu. Yeni veçhenin girişinin gerçekleşmesi gerekiyordu. (Derin bir iç çekiş) Ve ilk veçhe çok yorulmuştu. İlk on yıl çok zor geçmişti.

D: Yani ikinci veçhenin neler yaşandığını anlayabilmesi için onunla bilgi alışverişinde mi bulundular?

M: Evet. Bir anlayış da söz konusu olsa da enerjisel bir alışverişin de gerçekleşmesi gerekiyordu. Ki acı… Yaşananların etkisi bedene tümüyle dönseydi hayatta kalamazdı. Daha sonra yardımcı olunabilecek noktayı aşardı.

D: Anılar ilk veçheyle kaldığı için mi Michelle bu yılları çok az hatırlıyor?

M: (Vurgulayarak: Evet!) Hatırladığında da bir film izler gibiydi. Üzücü şeyler olmasına rağmen. İlk veçhe için, bu olaya dahil olan herkesten daha fazla üzüntü söz konusuydu. (Yumuşak bir şekilde) Ah, zavallı kız.

D: Geri döndüğünde ikinci veçhe olarak bunları kaldırmak onun için daha mı kolay oldu? (Evet) Sanırım hayatta kalmasının tek yolu buydu.

M: İkinci yarısı da kolay geçmedi.

D: İkinci veçhe de yirmi bir yaşına kadar kalmıştı. (Evet.) Yirmi bir yaşında ne oldu?

M: Jerry ile evlenmek üzereydi. Pek yakın bir bağları yoktu. Ruhların bağlantısından ziyade o örüntüyü sonlandırmak için yapılan bir seçimdi bu. Teyzesi ve büyükannesiyle olan bağlantının örüntüsünden kurtulmanın bir yoluydu. Veçhelerin yer değiştirmesi örüntülerin yeniden şekillendirilmesine yardımcı oldu. Çünkü… bunu kelimelerle ifade bile edemiyorum. Jerry ile aralarında duygusal bir bağ yoktu. O bağa sahip olmamak, arzu edilen evliliğe sahip olmamak zor ve üzücü olsa da ona düşünmek için zaman verdi. Aslında onunla olması bile gerekmiyordu. Bu

kulağa tuhaf geliyor ama o evlilik sadece bir dinlenme süresiydi.

D: Yani Jerry örüntüyü kırmasını ve o durumdan kurtulmasını sağlayacak bir araçtı sadece. (Evet.) Peki üçüncü veçhenin geldiği yirmi bir yaşında ne oldu?

M: Yatak odasındaydım. Kendimi yatakta yatarken görüyorum. Dışarıdan geçen arabaları hatırlıyorum. Sesleri hatırlıyorum. Çok sıkıntılı bir ruh hali içindeydim. Jerry ile evlenmeli miydim, emin değildim. İnsanlar bana kimsenin emin olamayacağını söylemişti. Çok canım sıkkındı. Uykuya dalmadığımı biliyorum. Daha çok trans hali gibi bir şeydi bu. Süzülüyormuşsun gibi bir his. Ve… trans sırasında, ayrıldım. (Duymakta zorlanılacak kadar kısık bir sesle) Şu anda gittiğimi hissediyorum.

D: Bunu sadece izleyebilirsin. Deneyimlemen gerekmiyor. Ama bunun trans halindeyken mi gerçekleşmesi gerekiyordu demek istiyorsun?

M: Benim için öylesi daha kolaydı. Yaşadığım o evde çok fazla sır vardı. Teyzem ve diğerleri gerçekte olanlardan haberdardı ama bana anlatmalarına izin verilmiyordu. Hatırlamamamın daha iyi olacağını düşündüler. Ama bir şeylerin yolunda olmadığının her zaman farkındaydım. Artık biliyorum, yaşananların üzerini örtmeye, halının altına süpürmeye çalışıyorlardı.

D: Üçüncü veçhe trans halindeyken mi yerini aldı ya da katıldı ya da yaptığı şey her neyse yaptı? (Evet.) Ama anı alışverişinde de mi bulundu?

M: Evet. Anıları aldı ama çok fazla acıyı bırakıp gitti. Acıların bir kısmı kaldı çünkü arınmayı öğrenme sürecinin bir parçasıydılar.

D: Yani her şeyi alıp gidemezdi.

M: Hayır, yoksa kişilik bölünüp parçalara ayrılırdı.

D: Böyle bir şey mümkün mü?

M: Bölünüp parçalara ayrılmak mı? Evet! Buna çoklu kişilik bozukluğu

diyorlar. O zaman bana yardım etmeleri çok zor olurdu. Çoklu kişilik bozukluğum olsaydı rehberlerin bana ulaşması çok zor olurdu. Benim çok daha berrak olmam gerekiyordu.

D: Yani alışveriş bu yüzden gerçekleşti, daha sonra yaşanacakları kaldıracak gücü sana vermek için. (Evet.) Ve anı alışverişinde bulunulması ama bazı duyguların korunması gerekiyordu çünkü aksi takdirde hiçbir şeyi anlamlandıramaz mıydın?

M: Doğru!

D: Her şeyi alıp götüremezsin, en azından o yaşta yapamazsın.

M: Hayır yapamazsın, bu doğru.

D: Peki Michelle uyandığı zaman kendinde bir farklılık hissetti mi?

M: Evet. "Neden bu adamla evleniyorum ki?" dedim. (Kahkaha) Ama yine de evlendim.

D: Farklı bir insanmışsın gibi hissettin mi?

M: Evet! Hissettim! Bunun benim için yanlış olacağını tam o anda anlamıştım. Ama kafam karışmıştı.

D: O zaman üçüncü veçhe şimdiye kadar kalan oluyor. (Evet) Ve kalmaya da devam edecek mi? (Evet) O diğerlerinden daha dengeli ve daha fazla travma kaldırabilecek güçte.

M: Arınmaya yardımcı olması için bilgelikle daha fazla bağlantı kurma isteğinde.

D: Daha önce Michelle'in Dünya'da daha önce de yaşamlar yaşamış iki veçhesi, iki parçası olduğunu söylemiştin.

M: Evet. Onlar birinci ve ikinci veçhelerdi.

D: Üçüncü veçheyse hiç geçmiş yaşamı olmayan veçhe mi? (Doğru) Doğrudan ışık varlıktan gelen parça. (Evet.) Yani hatırladığı geçmiş yaşamlar diğer iki veçheye ait. (Evet.) Bu daha saf olan, eğer doğru sözcük buysa. Ya da daha doğrudan ışık olan mı?

M: Evet, bilgiye daha doğrudan ulaşabiliyor.

D: Michelle o yüzden mi enerjiyle yaptığı çalışmaları yapabiliyor?

Michelle kısa süre önce elleriyle enerji verdiği şifa çalışmaları yapmaya başlamıştı.

M: Evet. O insanlara yardım etmek için bunu yapmaya geldi. İnsanların sorunu görmelerine yardımcı oluyor. Şifalanmayı onlar adına gerçekleştiremezsin, o sadece bir araç. O, insanların bedenlerinin milyonlarca yıl önce sahip olduğu birliği hatırlamasına ve böylece o birlikle yeniden bağlantı kurabilmesine yardım olması için yüklü miktarda ışık yönlendirebiliyor. Tüm şifayı onun gerçekleştirmemesi lazım çünkü burası bir özgür irade gezegeni; insanların da şifalanmayı kabul etmesi gerekiyor. O insanların kendi kaderlerinin hâkimi olmalarını istiyor. Kendi kendilerinin ustası, kendi kendilerinin şifacısı haline gelmeleri gerekiyor. İnsanların uyanmasını ve hatırlamasını istiyoruz. O yüzden o da onların hatırlamasına ve kendi ışıklarına dönebilmeleri için acıyı ortadan kaldırmalarına yardımcı oluyor.

D: İnsanların milyonlarca yıl önce ayrıldıklarını unuttuklarını söylerken neyi kastettin?

M: Hepimiz büyük bir aileyiz. Işıkta hepimiz eşitiz.

Bu noktada kayıt cihazının yakaladığı tuhaf bir olay gerçekleşti. Sabit bir statik gürültü gibi yüksek sesli bir elektronik bozulma. Statik gürültü gibi yükselip alçalmıyordu. Sadece sabit bir elektriksel parazitti. On saniye sürdü ve kayıttaki diğer sesleri tamamen bastırdı. Başladığı gibi aniden de bitti. Seans sırasında ben böyle bir şeyin gerçekleştiğinin farkında değildim ama kayıt cihazı bunu yakalamıştı. Kaydı dikte etmeye sesin kesildiği yerden

devam ettim.

M: … kötü olduklarına bile inanıyorlar. Fizikselde o kadar uzun süre kaldılar ki kendi ışıklarını unuttular. Onlara doğru olmayan doktrinler dayatıldı.

D: O yüzden mi bazen kötü olduklarını düşünüyorlar?

M: Evet. O onlara deneyimin kendisi olmadıklarını, bunların sadece öğrenmelerine yardımcı olan deneyimler olduğunu hatırlatıyor.

D: Önemli olan bir şey öğrenmeleri. (Evet) Ama hepimiz aynı ailedensek milyonlarca yıl önce neden ayrıldık?

M: Ah, bugün bu çalışmanın en başındaki sahne. O zaman anlamamıştım o yüzden bloke etmiştim. Gösterilme şekli, eminim sembolik çünkü bunu anlamam gerekiyor. Bir ışık topu var ve insanlar bu toptan ayrılıp aşağı doğru düşüyorlar. Neden paraşütle iniyoruz diye düşünmüştüm. Ama bu deneyimleri yaşamak için oradan ayrılıyoruz. Hepimiz hep birlikte bunun bir parçasıyız. Hepimiz biriz.

D: Peki sonunda bu deneyimlerle ne yapacağız?

M: Bir gün tekrar bir araya geleceğiz. Çok daha tatmin edici bir şey olacak bu. Bakalım nasıl bir his olduğunu hissedebilecek miyim? Bunu tercüme etmek benim için çok zor. Kelimeleri telaffuz edebilecek miyim, bilmiyorum. (Duraklama) Savaşta bulunmuş insanlar gibi. Beraber savaşmış olan insanları duyarsınız. Aralarında farklı bir bağ olur çünkü birbirlerine yardım etmişlerdir ya da beraber çok şey atlatmışlardır. Ve her şey sona erdiğinde aralarında asla kopmayacak bir bağ olur. Bizim de aramızda bir bağ vardı ama o deneyim yoktu.

D: Yani silah arkadaşlığı gibi bir şey mi demek istiyorsun?

M: Evet, daha yakın bir bağ. Birlik için hepimiz önemliyiz. Her birimiz. Her bir bireyin bunda küçük bir rolü var. Ruhları bunun ne olduğunu onlar için bulacaktır. Kendinin tüm parçalarıyla bağlantıdasın. Ve özlediğim tüm bu insanların tekrar bir araya gelişini hissediyorum. Önceden tanıdığım tüm

ruhların. Bir araya gelip tekrar yukarı çıkıyoruz.

Michelle'in hayatı kesinlikle zorluklarla doluydu ve öyle olmaya da devam ediyordu. Çocuk sahibi olmayı istemediğini düşünürken birden bir kız bebeği evlat edinmeye karar vermişti. Küçük kız büyüdükçe bir şeylerin yolunda gitmediği belli olmaya başlamıştı. Kızı artık dokuz yaşındaydı ve kendisine bipolar teşhisi konmuştu. Aklı başında anları da oluyordu ama çoğunlukla saldırgandı ve intihara meyilliydi. Michelle onu çok seviyordu ve kendini tamamen çaresiz hissediyordu. Kocası bu zorlukla başa çıkamamış ve Michelle'den boşanarak onu kızla ilgilenmek konusunda tek başına bırakmıştı. Michelle'in bilinçaltı bu zorluğu yaşamayı buraya gelmeden önce kabul ettiğini söyledi. Bunların hepsi ona ihtiyarlar heyetinin önüne çıktığında gösterilmişti. İnsan olmanın nasıl bir şey olduğunu anlayabilmek için bu yaşamda bu zor dersleri öğrenmeyi kabul etmişti. Michelle bu sefer kesinlikle kolay bir yaşam seçmemişti. Kendini yeteneklerini kullanarak başkalarını şifalandırmaya adaması gerçekten hayranlık uyandırıcı.

* * *

Çok veçheli ruh kavramı, bir ay sonra dünyanın başka bir ucunda gerçekleştirdiğim bir seansta da ortaya çıktı. Çalışmalarımda genellikle karşılaştığım üzere, ne zaman bana yeni bir kavram sunulsa o teoriyi daha detaylı bir biçimde açıklayan bilgiler başka bir danışan aracılığıyla bana verilir. Gelişimimin hangi aşamasında hangi bilginin bana verileceğine çalışmalarımı yönlendiren her kimse onun karar veriyor olması bana çok enteresan geliyor. Bilgiyi bana vermek için danışanlarımın trans halinden yararlanıyorlar. Bunun başka bir açıklaması olamaz çünkü danışanım başkalarıyla hangi konu üzerine çalıştığımdan habersiz oluyor. Her seansta danışana ve onun problemlerine odaklandığım için başkalarının problemlerini ya da seanslarını konuşma ihtiyacı duymuyoruz. Görünüşe bakılırsa

danışanlar bana bilgiyi ulaştırmak için bir araç görevi görüyor. Adeta ihtiyaç duyduğum bilgiyi bana verebilecek olan doğru danışanları kendime çektiğimi söyleyen insanlar oldu. Söz konusu olan her neyse bilinçli olarak ya da tasarlanarak gelişen bir şey değil.

Bu seans, Kasım 2002'de Avustralya'daki Zihin, Beden, Ruh Fuarı'nda (MBS Expo) konuşma yapmak üzere Sydney'e gittiğimde gerçekleştirildi. Perth'de gerçekleştirilen ve yine bir sunum yaptığım Bilinçli Yaşam Fuarı'ndan (Conscious Living Expo) yeni gelmiştim. Kalmam için bu sefer bana bir otel odası yerine iki yatak odalı rahat bir daire verilmişti. Daire Darling Limanı'na bakan çok hoş bir daireydi ve MBS Fuarı'nın gerçekleşeceği Kongre Merkezi'ne yürüme mesafesindeydi. Her zamanki gibi uzun bekleme listemden orada yaşayan danışanlarımla randevular da ayarlamıştım. Randevu ayarlarken danışanlarımın yaşadığı sorunların ne olduğunu ya da neden bir seans istediklerini bilmem.

Cathie kırklı yaşlarda olan zeki ve çekici bir kadındı. Seansta sorulmasını istediği bir sürü soru vardı ama en çok birkaç sene önce yaşadığı olayla ilgili bilgi almak istiyordu. Kocasının da ölümü dahil, yaşamında her şeyin ters gittiği çok travmatik bir dönemden geçiyordu. Aldığı son darbe de meme kanserine yakalandığını öğrenmesi olmuştu. Kemoterapi ve radyoterapiler onu güçten düşürüyor ve yaşama isteğini azaltıyordu. Bu şartlarda yaşamaktan sıkılmıştı. Bir gün canına tak etmiş ve kendini öldürmeye karar vermişti. Ama bunu yapmadan önce son kez arkadaşlarını görmek istemişti. Her şeyi çok dikkatli bir biçimde planlamıştı. Herkesi evinde vereceği Noel partisine davet etmişti. Partinin asıl amacını kimse bilmiyordu. Partiyi herkese hızlıca veda etmek amacıyla düzenlediğini kimseye söylememişti. Kendisi de dahil herkes harika vakit geçirdi ve partiden çok keyif aldı. Gerçek duygularını gizlemeyi başardığı için partiden ayrılırken kimse Cathie'nin intihar etme niyetinde olduğundan şüphelenmemişti. Son misafir

de gittikten sonra Cathie planının geri kalanını yürürlüğe koymaya hazırlanırken beklenmedik bir durum buna engel oldu. Duygusuz kalmayı başardığını sanmıştı. Ama son misafir gittikten sonra kontrolü kaybederek hüngür hüngür ağlamaya başladı. Mutsuz yaşamını ardında bırakıp öbür tarafa geçmekte kararlıydı. İntihar yöntemine kadar her şeyi en ince ayrıntısına kadar planlamış olmasına rağmen partiden sonra kendini duygusal ve fiziksel olarak tükenmiş halde bulduğu için planını uygulayamadı. Planının ertesi güne kadar bekleyebileceğine karar vererek yatmaya gitti.

Bu kısmı Cathie'nin notlarından alıntılıyorum: "Gece 3'te uyandım. Gözlerim kapalı, sırt üstü yatıyordum ve göz kapaklarımdan parlak beyaz bir ışık görüyordum ama gözlerimi açtığımda oda karanlıktı. Öylece uzanmış neler olduğunu anlamaya çalışırken beyaz bir ışığın dalışa geçip bedenime girdiğini gördüm. Ayaklarımdan girip başıma kadar çıkarak beni ışıkla doldurdu. Gözlerim hâlâ kapalıydı ama bedenimi ışık olarak görebiliyordum. Aynı anda yine ayaklarımdan başlayıp başıma kadar çıkan bir elektrik dalgasının ya da güçlü bir akımın bedenimden geçtiğini de hissettim."

Ertesi sabah çok farklı hissediyordu. Her şeye bambaşka bir gözle bakıyordu ve intihar edip bu dünyadan ayrılma arzusu tamamen yok olmuştu. Bildiği tek şey, o gece hayatının değiştiğiydi. Aynı zamanda hastalığı da gerilemeye başladığı için acı verici tedavilere devam etmesine gerek kalmamıştı. Aklına gelen tek olasılık, bir bedene giren deneyimi yaşamış olabileceğiydi. Ama benim deneyimlerimden gördüğüm kadarıyla böyle durumlarda ruhların yer değişimi kişinin haberi olmadan gerçekleşiyordu. Ama Cathie tuhaf ve sıra dışı bir şeyin gerçekleştiğini bilecek kadar farkındalığı yüksek biri de olabilirdi.

Onun asıl öğrenmek istediği o gece ne yaşadığıydı. O yüzden onu bir geçmiş yaşama götürmek yerine parti verdiği o geceye götürdüm. Bulutla 17

Aralık 2000 tarihine gitmesini sağladım. Doğru güne gittiğimizden emin olmak için sahneyi de belirledim: "Çok değer verdiğin arkadaşlarınla parti yapıyorsunuz."

Sürpriz bir çıkışla sözümü kesti, "Ben orada değildim."

D: Orada değil miydin?

C: Hayır. O ben değildim.

D: Yine de bana o tarihte olanları anlatabilir misin?

V: O tarihi göremiyorum.

Bilinçaltının kişinin başına gelen her şeyin kaydına sahip olduğunu bildiğim için böyle durumların beni bilgi almaktan alıkoymasına asla izin vermem. Bilinçaltına bu bilgiyi bize verip veremeyeceğini sorduğumda Cathie birden gözyaşlarına boğuldu. Tamamen duygulara kapılmasına engel olabilmek için onu konuşturmaya çalışmam gerektiğini biliyordum. "Neden bu kadar duygulandığını söyleyebilir misin bana?"

C: (Hıçkırıklar arasında birkaç kelime söyleyebildi.) Evet… çok büyüktü… çok büyük.

D: Ne çok büyüktü?

C: O gün.

D: Ama çok güzel bir parti yaptınız, öyle değil mi, tüm arkadaşlarınla beraber?

C: (Sakinleşmeye başlamıştı. Hâlâ ağlıyordu ama kendine hâkim olmaya başlamıştı.) Evet… Parti yaptık. (Ağlayarak) Üzücüydü. (Ağlayarak) Çok üzücüydü. (Ağlayarak) Üzücü bir partiydi. Çünkü… her şeyin sonuydu. (Hıçkırıklar) Bir bitiş partisi. (Hıçkırıklar) Ve bir vedalaşma partisi.

(Ağlama)

D: Cathie o gün çok mu duygusaldı?

C: Veda ediyordu… Lucinda'ya. (Hıçkırıklar)

D: Lucinda kim?

Hıçkırıklar konuşmasına engel oluyordu. O konuşurken ne dediğini anlamaya çalışıyordum.

C: O doğum sırasında gelen ruhtu… ve o… çok mücadele verdi. (Ağlayarak) Ve çok acı çekiyordu. Çünkü hayat çok üzücüydü.

Sürekli ağladığı için bunları anlamak çok zor olmuştu.

D: Neden mücadele etmesi gerekti?

C: (Sonunda söyledikleri anlaşılacak kadar sakinleşti.) Ah! O zor yolu seçti. O daima, daima zor yolu seçti.

D: Ama bunu o seçti, değil mi?

C: Evet, o seçti. Çok zorlaştırdı. (Hıçkırıklar) Başka türlüsünü bilmiyordu. Tek yolun o olduğunu sanıyordu. Kendisi için de zordu ama başkaları için de her şeyi çok zorlaştırdı. Bunu göremedi. Sadece kendi acısını gördü. Başkalarına verdiği acıyı görmedi. Annesine çok acı çektirdi. Hayatındaki insanlara – birlikte büyüdüğü Stephen'a. Çocuklukları beraber geçti. Sonra sevgili oldular. Onu terk etti ve ona çok acı çektirdi. Bencildi. Sadece kendini düşündü. (Derin bir iç çekiş. En azından ağlamayı bırakmıştı.)

D: Diğer insanlara acı çektirmeyi umursamıyor muydu?

C: Hayır. Kendini iyi hissetmek için başkalarına acı çektirdi. Bencildi. Lucinda çok bencildi. Eve gitmek istedi çünkü bunu anlamadığının farkına vardı. Bunun zaman kaybı olacağını düşündü.

D: Bedende olmanın, yaşamanın mı yani?

C: (Bir aydınlanma) Ah! Tamam! O nedenle "Yanie" adlı başka biri geldi. Ona yardımcı olmak ve yol göstermek için geldi. Ve son bir aydır Yanie onunla. Yanie onun öğrenmesine yardımcı oldu çünkü Yanie daha yüksekti, daha bilgiliydi. Egosu yoktu. Ve Lucinda'nın gidebilmesi için ona yardımcı oldu. Ve gitmeden bir şeyler öğrenebilmesi için.

Bu ruh parçalarını andırıyordu ama Cathie onlara isim vermişti. Belki de bu anlamasını ve açıklamasını kolaylaştırıyordu.

D: Lucinda insanlara böyle davranarak karma yarattığının farkında değil miydi peki?

C: Hayır, bundan habersizdi.

D: Sadece çok bencil bir ruhtu yani. (Evet) Yanie gelmeden önce Lucinda onunla konuştu mu?

C: Lucinda ve Yanie beraber çalışmaya karar vermişlerdi. Lucinda eve dönmek istiyordu. Ve buradan kurtulmanın, eve gitmenin bir yolu olarak kanseri yaratmıştı. Ve sonra hayatını boşa harcadığını görebildi. Bu bedende olmanın sunduğu fırsatları kaçırmıştı. Ve bundan nefret etti. Nefret etti! (Tekrar duygusallaştı.) Onca yılı boşa harcadığının farkına vardı. Dersi almadığının farkına vardı. (Bunların hepsi duygusal bir biçimde ifade edildi.) O yüzden Yanie, Lucinda ayrılmadan önce gelip onunla bir süre çalışacağını ve bazı dersleri öğrenmesine yardımcı olacağını söyledi. Böylece buradan ayrıldığında az da olsa bir şeyler başarmış olacaktı. Yani onun korkudan büyük ölçüde özgürleşmesine yardımcı oldu. Ve daha dengeli olmasına. Ve gitmeye hazırlanmasına.

D: Lucinda'nın kalmasının bir yolu yok muydu?

C: İstemiyordu ki.

D: Düşünmüştüm ki Yanie'den öğrenmeye başlayınca…

C: Hayır çünkü anlaşma yapılmıştı. Ve Yanie de bir süreliğine gelmek istiyordu. Lucinda da bunu, yani gitmeyi kabul etti. Ve bu bir sorun değildi. Verdiği sözü tutmak onun için sorun değildi.

D: Böylece Lucinda da diğer tarafa mı geçecekti? (Evet) Lucinda fiziksel bir yaşama hazır değilmiş gibi görünüyor.

C: Sadece bilinçli değildi. Egoyla hareket ediyordu. Kendini fiziksele ve bedensel zevklere kaptırmıştı. Para, açgözlülük, ego ve sekse kaptırmıştı. Ah ve bağımlılığa da. Alkol de kaptırdığı şeylerden biriydi.

D: Yani insan olmanın tüm negatif taraflarını deneyimliyordu.

C: Evet. Burada olmak istemedi ve yerine başkası gelmek istedi. O da bunu kabul etti. Ve yaptıkları anlaşmaya göre Yanie, Dünya üzerindeki son ayında Lucinda ile çalışacak, bir şeyler öğrenmesine yardımcı olacaktı ki Lucinda daha yükseğe çıkabilsin. Ve Lucinda aralık ayında buradan ayrılmayı kabul etti. Tarihi belirlediler. Aralık 2000'de ayrılacaktı.

D: Kanserden öleceğini düşündüğü için arkadaşlarıyla vedalaştığını sanıyordu.

C: Ayrıldığı zaman bedenin ölmeyeceğini biliyordu. Cathie veda etme zamanının geldiğini bilincindeydi ama aslında olanların bilincinde değildi.

D: Arkadaşları ve akrabalarının katıldığı partiyi o yüzden düzenledi. (Evet, evet.) Ama Yanie gelince bedenin bir hastalığa ihtiyacı kalmamıştı, değil mi?

C: Hayır. Yanie geldi. O çok farklı bir enerjiydi. Yanie ilk insanlardan biriydi. Dünya'daki ilk enerjilerden.

D: Öyleyse çok eski bir enerji olmalı, öyle değil mi?

C: Kesinlikle. O bir öncüydü. Bir enerjisel güç olarak grupça Dünya'ya geldiler. İnsanların tanrı Horus olarak gördüğü enerjiydiler. Bir şekle

bürünerek geldiler. Ve buraya geldiklerinde bedenler bulmaları gerekti. Ve buldular. Gittiler ve bedenler buldular. Bu başlangıçtaydı. Sonra o 2000 yılında geri geldi çünkü gezegene o öncü enerjiyi getirmesi gerekiyordu. Dünya'nın o kadar uzun, uzun zaman önce gelen aynı enerjiyle aşılanmaya ihtiyacı vardı. Yanie'nin getirdiği de buydu.

Bu Ingrid ve Isis enerjisinin Dünya'ya yardım etmek için geri dönmesine benziyordu. (Bölüm 4'e bakınız.) İkisinin de arada başka yaşamı olmamıştı ve dünya olayları nedeniyle şu anda o enerjiye ihtiyaç duyulduğu için geri gelmişlerdi.

D: Yer değişiminin gerçekleştiği o gece neler olduğunu anlatabilir misin bize? Cathie'nin öğrenmek istediği şeylerden biri bu.

C: Yanie geldi. Birkaç aydır oradaydı. Örmekle meşgullerdi.

D: Örmek dediğin nedir?

C: Örmek… saç örgüsü gibi. (El hareketleri.)

D: Birbirine geçirmek mi yani?

C: Evet. Birbiriyle çalışan iki ruh söz konusu olduğunda bazen bir taraf liderlik rolünü üstlenir, bazen diğer taraf. O yüzden Cathie bazen egosunun devreye girdiğini hissediyordu. Çünkü bazen Yanie oluyordu. Bazen de Lucinda oluyordu ve o günler kendini harika, ruhsal bir varlık gibi hissediyordu. O günler Yanie'nin baskın olduğu günler oluyordu. İki ruh birbiriyle çok güzel çalıştı. Bir dans gibiydi. Dans ettiler. Öğrenme, öğretme ve çalışma. Harikulade zamanlardı çünkü Lucinda yanında bir arkadaş olduğunu hissediyordu. Çok güzeldi.

D: Farklı tür bir arkadaş.

C: Evet. Ve çok şey öğrendi.

D: O halde bir bedende iki ruhun aynı anda bulunması mümkün mü yani?

C: Evet. Ama Lucinda'nın gitmesi çok rahatlattı.

Gerçi onlar iki ayrı ruh değildi. Aynı ruhun parçalarıydılar.

D: İkisinin birden aynı yerde bulunması zor olduğu için mi?

C: Çok farklılardı, evet. Ama Lucinda gittiğinde Yanie parlayabildi ve kendi olabildi.

D: O gece neler olduğunu açıklayabilir misin? Cathie o gece yattıktan sonra çok güçlü hisler hissettiğini söyledi.

C: Evet. Son dans gerçekleşti. O gece Lucinda'nın arkadaşlarıyla geçirdiği bir geceydi. Yanie çok geride, arka planda durdu. Ve Lucinda… Bu çok komik. O gece çok uyuşmuş hissetti.

D: Yani hissiz gibi mi yoksa nasıl?

C: Hissizleşmiş gibi, pek bir duygu hissetmiyormuş gibi. Hissiz, duygusal açıdan hissiz.

D: Arkadaşlarıyla birlikte olduğu halde.

C: Evet. Ah, bunun bir veda olduğunu biliyordu. O yüzden hissiz kalmalıydı çünkü duyguların açığa çıkmasına izin verseydi herkesi endişelendirebilirdi. Ve buna gerek yoktu. Onlar Lucinda'nın gideceğini bilmiyordu. Ve bilmeleri de gerekmiyordu çünkü bu bir cenaze değil, bir partiydi. (Kahkaha) Bunun bir sır olması gerekiyordu. O gideceğinin farkındaydı ve o gece başka kimsenin bunu bilmesi gerekmiyordu.

D: Aslında ölmek niyetindeydi ama öyle olmaması mı gerekiyordu?

C: Hayır. Fikrini değiştirdi çünkü Yanie gelmek istedi. Ve o da Yanie'nin bedeni devralmasını kabul etti. Ve o gece o kendi vedasını yaptı ve sonra yattı. Ve sabaha karşı üçte o ve Yanie birlikte son danslarını ettiler. Bu bir vals gibiydi. Vals yaptılar. Ve ardından Lucinda gitti. Buradan gitti.

D: Nereye gitti?

C: (Ağlayarak) O… arkadaşlarına katıldı. (Hıçkırıklar) Halkına. Eve gitti. Ne büyük rahatlama. (Ağlama)

D: Ve doğru olmayan şeyler yaptığı için yargılanmadı mı?

C: (Duygulanarak ağlama) Sevgiyle karşılandı. (Ağlayarak) Çok nazikler. Eve geri döndüğü için onu sevgiyle karşıladılar.

D: Zaten en başta daha bedene girerken onun hazır olmadığının farkındalardı herhalde.

C: Evet, zor bir hayat seçmişti. Zor bir hayat seçtiği için anlayışla karşılandı.

D: Diğer insanlarla karma yaratmış olması sorun olmadı yani.

C: Ah! Bunu yapması gerekiyordu. (Anlamaya çalışırken durakladı.) Karmayı dengeliyordu. Çünkü – Stephen'ın şey olduğunu hissediyorum – (Gördüğü şeyler onu şoke etmiş gibiydi. Dehşetle inledi.) Oooo! Oooo! Stephen, tanıdığı, kalbini kırdığı o çocuk, o… o onun kafasını kesmişti.

D: Başka bir yaşamda mı?

C: Evet! Ah! Bu çok zalimce! (Hıçkırıklar)

D: Yani Stephen'a acı çektirerek yaptığı, karmayı dengelemekti.

Cathie yüksek sesle inledi ve duygulara aşırı kapıldı. Görmekte olduğu şeyler çok can sıkıcıydı. Daha sonra gördüğü sahneyi hatırladı ve Stephen'ın yüzünü çok net bir şekilde gördüğünü söyledi. Cathie'nin öldürülüşünü izlemekten müthiş keyif aldığı yüzündeki ifadeden belli oluyordu. Cathie'yi bunları görürken irkilmişti.

Mantıken Stephen adlı genç adamın canını yakmakla karma yaratmış olduğunu düşünürüz. Ama öbür taraftan bakınca resmin tamamını görmek mümkün olduğu için bu olayda sandığımızdan fazlasının söz konusu olduğu apaçık ortaya çıktı. Stephen diğer yaşamda onun kafasını kestirerek korkunç

bir negatif karma yaratmıştı. O yüzden bu yaşamda Cathie'nin onun canını yakması da adaletin tecellisiydi. En azından karmanın geri ödemesi, karmaya neden olan olay kadar şiddetli olmamıştı.

D: Annesini de çok kırmıştı, değil mi?

C: Evet. (Şok olmuş bir biçimde) Ah! Annesi…bu yaşamın karmasını ödedi. Annesinin yaşamının. Annesi at gözlükleri takmış gibiydi. Çocukları mükemmelmiş gibi davranıyordu. Dogmatik ve yargılayıcı davranışlarıyla çok fazla insanı kırdı. Çocuklarının mükemmel olduğunu düşündü. Ve çocuklarının mükemmel olmadığını ona göstermek Lucinda'nın göreviydi.

D: Çünkü Lucinda kesinlikle mükemmel değildi.

C: Hayır. Ah, bu dengelemeydi. Annesi için bir dersti. Annesine daha az yargılayıcı olmayı öğretmek içindi. Ve at gözlüklerini atması için. Gözlerini açması için. Başka bir gözle bakmasına yardımcı olmak için. Fiziksel olarak görmesini sağlayan o iki gözle değil, diğer gözle. (Üçüncü göz.)

D: Yani ilk bakışta negatif karma yaratıyor gibi görünen şeyler aslında bir şeye hizmet ediyordu. Arkasında başka şeyler vardı. (Evet) Genelde öyledir ama biz yaşarken bunu göremeyiz. (Evet) Ve ardından Yanie bedeni devraldı. (Rahatlamayla iç çekiş) Cathie o gece bir şeylerin olduğunu bildiğini söyledi.

C: (Bir aydınlanma) Ah! Öyle de olması gerekiyordu. Bilmesi gerekiyordu çünkü insanlara yardım etmesi gerekiyor. (Tekrar ağlamaya başladı.) İnsanların bunu anlamasına yardımcı olması gerekiyor. Olanların bilincinde olmasaydı – pek çok insan böyle deneyimler yaşıyor ama farkında olmuyor. Onunsa farkında olması gerekiyordu. Yeni veçhesinin görevi buydu. Cathie bunu açacaktı. Tıpkı senin de öbür taraf hakkında insanlara pek çok şey öğretmen gibi. Ve onun da insanlara bunu öğretmekle, ruhla ilgili şeyleri öğretmekle ilgili bir görevi var. Bu bedenin

sahiplenilmiş olmadığını öğretmekle ilgili. Beden Dünya'ya verilen bir hediye. Her bir beden, evrene verilen bir hediye. Ve bu bedenlere giren ruhlar bu hakka sahip. Biz beden olduğumuzu düşünüyoruz. Egomuz bedene bağlı. Ve beden olduğumuzu sanıyoruz. Ben Cathie'yim. Cathie kim? Cathie aslında bu yaşamı inanılmaz bir boyuta taşımak için birçok enerjinin bir araya gelmesi. Bu yaşamın pek çok hayata dokunabilmesi, insanların bilinçli evrimine yardımcı olabilmesi için. İnsanların ruhların gelip gidebildiği bu programı kucaklamasına yardımcı olması için. Buna kapalı olmamaları için. Ve bedeni sahiplenme konusunda bencil davranmamaları için. Biz bedenin sahibi değiliz. Beden, insanlığa hizmet etmek için burada. Gandhi bedeninin sahibi değildi. Bedeni sadece bir taşıttı. Gandhi'nin yaptıklarında pek çok ruh rol oynadı. Bedeninden pek çok ruh gelip geçti. Ve o da bunun farkındaydı. O bunu memnuniyetle karşıladı. Martin Luther King de bunlardan biriydi. Tek bir ruh değildi; farklı yetenekler, yeni bir düşünce biçimleri getiren birçok ruhtu. O taşıtı daha yüksek bir uyum ve sevgi düzeyine taşıyan ruhlardı. (Kısık sesle) O bunu biliyordu. Ne yapmak için burada bulunduğunu biliyordu.

D: Ama kişinin bilinçli tarafının olanlardan haberi olmuyor, değil mi?

C: Bazılarının haberi olabilir. Bazıları zihinlerini buna açabilir. Zihni açmak için bir tetikleyici gerekiyor. Ve tetiklendiği anda zihin her tür anlayışa kendini açabiliyor. Cathie'nin görevi de bu. İnsanları düşünmeye sevk edecek tetiğe basmak. Bu, insanların zihinlerini açmalarını sağlayacak.

Cathie'nin sadece ruhunun bu hayata devam edecek yeni bir veçhesini almakla kalmadığını, bedeninin de yeni bir bedene dönüştüğünü öğrendik. Tabii bu değişiklik, dışarıdan gözle görülebilen bir değişiklik değildi.

C: Yeni Cathie çok farklı. Eski Cathie hızlandırılmış bir yolculuktaydı. Çok zor bir yaşam üstlenmişti. Ve yeni gelenlerin eski yaşamların karmasını çözümlemesi gerekti. Bedenin hücrelerinde birikmiş şeylerden kurtulmaları. Eski ruhlardan kalma, hücrelerin içinde birikmiş her şeyden.

Ve yeni gelenler, bunların bedenin hücrelerinden atılmasına yardımcı oldu. Ve onu çok güzel bir dengeye kavuşturdular. Uyum ve sevgiye.

D: Yani Cathie artık aynı Cathie değil.

C: Çok farklı. Çok çok farklı. Ve üzüntüyü hafifletmek için çok ruh gerekti. Bu yaşamı bu noktaya getirmek için.

D: Peki bunun için kişinin olgunlaşarak derslerini öğrenmesi yeterli olmaz mıydı?

C: Hayır, bunun için hayır. Çünkü o çok zaman alır. Dünya'da derslerini yaşamadan ölen çok insan var. Ve bazıları da olgunlaştıkça çok daha benmerkezci ve korku dolu oluyor. Bu gezegende çok fazla korku var. Ve insanlar yaşlandıkça daha da korku dolu bir hale gelebiliyor. O nedenle insanların yaşlandıkça bilgeliğe erişmesinin normal olduğunu söylemek mümkün değil. Birçoğu o bilgeliğe erişmiyor.

D: Peki o ruh veçhesi, Yanie, neden kalmadı?

C: Ah, bunu çok istedi. Ama kalması gelişimi sekteye uğratırdı.

D: Neden peki? O çok gelişmiş bir ruhtu.

C: (Bir aydınlanma) Ah! Görev yaptığı şeyle sınırlıydı. Yeni enerjiyi getirmekle. Programın işlemesi için alanı tutmakla. O "yer tutan" bir ruhtu. Bir geçiş ruhu. Ve o sırada program hâlâ geliştirilme aşamasındaydı. Yanie isterse dönebilir. Bu programda yer alabilir. Ama o zaman başlamış olsaydı, bu program buraya getirilemezdi. Bu, hızlandırılmış gelişim için çok yüksek düzey bir program. Ve bu program insanları bizim başta öngördüğümüzden de öteye taşıyor.

* * *

Ruhun birden fazla veçheye sahip olması kavramı başka bir seansta daha

gün yüzüne çıktı. Burada bu seansın sadece konuyla ilgili kısımlarına yer vereceğim. Seansı Las Vegas'taki Bedene Girenler konferansı sırasında gerçekleştirmiştim. Sorularını yöneltmek için Lucy'nin bilinçaltıyla konuşuyordum.

D: Lucy şimdiki yaşamında bir bedene giren olup olmadığını merak ediyor. Ya da bunu bilmek onun açısından önemli mi? Siz karar verin.

Bu konuya ilgi duyuyor olması çok normaldi çünkü bedene girenleri araştıran ve bu konferansları organize eden kurulda yer alıyordu.

L: Biz bunu bir bedene giren olarak nitelendirmezdik. Biz onun daha ziyade bir enkarnasyon içinde birçok farklı enkarnasyona sahip bir uzay varlığı olduğunu söylerdik. Bunun insani ve kavramsal karşılığı "bedene giren" olabilir. Ama bizim kullanacağımız terminoloji bu olmazdı. Yaşamı boyunca ruhunun, farklı ruhsal varlıklar tarafından ziyaret edildiğini söylerdik. Zira o uzaysal bir kökenden geliyor. Birçok uzay varlığı elinin altında.

D: Bahsettiğiniz şey, bana anlatılan ruh parçalarına benzer bir şey olabilir mi?

L: Bu parçalardan büyük bir şey. Biz bunları daha çok veçheler ya da ruh kesitleri olarak görmeyi tercih ediyoruz. Bir evin ya da binanın düzenini düşünün. Bir sürü odası olur. O odaların her biri, evin bütününün bir parçasıdır. Onun ruhu da bu şekilde düzenlenmiş durumda. Ve o odaların, ruh kesitlerinin ya da veçhelerinin her biri farklı anılar ve farklı paralel uzaysal ilişkiler barındırıyor. O yüzden o bu kadar çeşitli deneyimlere sahip.

D: Yani bu bizim bedene girenden anladığımız gibi ruhların yer değiştirmesi değil.

L: Ruhların yer değiştirdiği ama bir ruhun ayrılıp bir daha geri gelmeyebileceği bir ruh değişimi. Ama ölüm süreci aracılığıyla gerçekleşen bir şey değil. İlk ruh dünyadan elini eteğini çekmiyor ya da başka bir varlığa gitmiyor. Uykuda kalıyor ama bir daha tekrar kullanılmıyor.

D: Biz bedene girenleri asıl ruhun gitmesi ve onun yerine görevi başka bir ruhun devralması olarak değerlendiriyoruz.

L: O da başka bir kavram. Benim sana verdiğim kavram daha karmaşık olabilir. Zira bu ruh varlığının birçok farklı ruh yapısına erişimi var. On üç ruh yapısına erişimi var. Ve bunların hepsi de onun ruhunun içinde. Bunlar ona yabancı ya da onunla uyumsuz karakterler değil.

* * *

Başka bir danışandan:

D: Kendisine garip gelen başka bir sorusu daha var. Ben bunu anlayabiliyorum ama sizin ne cevap vereceğinizi görmek istiyorum. Zaman zaman New York'ta bulunan iki farklı kadınla etkileşime geçiyormuş gibi hissettiğini söylüyor. Bu gerçek mi? (Evet.) O anlarda ne oluyor?

Linda: Bunlar alternatif ruhlar. Onun başka boyutlarda yaşayan ve görevini yerine getiren parçaları.

D: Ben de öyle düşünmüştüm çünkü çalışmalarımda bu bilgiyle karşılaşmıştım. Bu bazılarına fazla karmaşık gelebilir. Adeta bir parçası başka bir yöne gitmiş gibi. Demek istediğiniz bu mu?

L: Başarmak istediğimizi başarabilmemiz için tüm düzeylerde, tüm boyutlarda iyileşmemiz gerekiyor. Yardım alıyoruz. Onlar onun parçaları. Daha fazlası da var.

D: O parçalar onun yaşadığı yaşamdan farklı bir yaşam yaratmışlar. (Evet.) Ve bazen onlarla temasa geçiyor.

L: Evet. Onlarda yeni ayarlamalar yapmak için oraya gidiyor.

D: Aslında o onlardan ne kadar habersizse onlar da onun varlığından o kadar habersiz herhalde.

L: O parçaların ondan hiçbir zaman haberi olmuyor. O, onları izliyor. Yapacak işleri var.

D: Bu kavram bana geçen sene verilmişti; ruhumuzun parçalara ayrılması konusu.

L: Birçok parçanız var.

D: Herkesin var, öyle değil mi? (Evet.) Ama onlardan haberdar değiliz ve öyle de olması gerekiyor.

L: Evet. Yakında hepiniz bir araya geleceksiniz.

D: O zaman gerçekte neler olduğunu bilecek miyiz?

L: Evet. Hepimiz bir olacağız. Ve o zaman, zaman ilerleyecek.

D: Bilincin yükselmesini ve titreşim ve enerjideki değişimleri duymuştum. Kastettiğiniz bu mu?

L: Evet. Bilincimiz bir olduğunda gezegen olarak hepimiz birlikte ilerleyeceğiz. Negatif güçler geride bırakılacak. Bizimle gelebilecek olanları götüreceğiz. Karşılaştığımız herkesin bilinç seviyesini yükseltmek bizim görevimiz. Ve onları şifalandırmak. Sen bunu biliyorsun, bunu defalarca gördün. Pozitif ateşe doğru ilerlemek insanların bilinci. Bununla hizalanıyorlar. Farklı boyutlardaki parçalarının farkına varmaya başladılar. Uyanacak ve bir olacaklar ve birlikte ilerleyecekler. Her şey olması gerektiği gibi olacak. Negatif geride bırakılacak. Ve yeni yaşamlarını bir

olarak yaratacaklar.

* * *

D: Şu anda üzerinde çalıştığım kitapta insanlar olarak tek bir ruh ya da özden değil, parçalardan oluştuğumuz kavramını işliyorum.

Ann: Doğru.

D: Bana bunu açıklayabilir misin?

A: Evet. Sen ve diğer birçok insan, farklı evrenlerden geldiniz. Aslında tek bir kaynak olarak değerlendirilen birkaç farklı Tanrı kaynağı var. Sizin evrenleri anlayış düzeyinize göre, evrenlerin her birinin kendi Tanrı kaynağı var. Bu kaynaklardan her biri de başka bireysel kaynaklara bölünüyor ki bunların hepsi yine bir ana kaynağa dayanıyor. Her biriniz kendi içinizde kendi bireysel kaynağınızı yaratıyorsunuz çünkü siz öyle olmasını seçiyorsunuz. Bu fiziksel düzeyde sahip olmanız gereken farkındalığın nereye kadar çıkabileceğini anlayabilmek için. Bu titreşim seviyesi sizin için fazla sınırlı. Ama bunu seçtiğiniz için, hâlâ ana kaynağa bir kordonla bağlı olsanız da ayrı bir kaynak olarak yaşamak için bilinçli bir karar aldınız.

D: Biz bu ana kaynağı nasıl algılıyoruz? Bu Tanrı kaynağını?

A: O daima içinizde. Sana anlaması en kolay şekilde anlatacağım. Bu kaynağa bağlanmak için beyninizin ön lobunu kullanın. Sizin "alın" dediğiniz yeri. Bu alında bir unsur var ve bu unsur bir sıvı salgılıyor. Bu sıvıyı algıladığınızda sıvı bedene aktarılıyor ve kaynağınızla bağlantı kurabilmeniz için bedeninizin geri kalanını daha yüksek bir enerji seviyesine çıkarıyor. Kaynağın bulunduğu yer orası. O, beyninizin ön lobunda. Bağlantınız, ipiniz, sizin deyiminizle "kordonunuz" oraya bağlı.

D: Bizim üçüncü göz olarak nitelendirdiğimiz şeye mi? (Evet.) Ama ben bu parçalanmayı anlamaya çalışıyordum. Çünkü her yerde kendinden parçalar olduğunu söyleyen insanlarla çalışıyorum.

A: Evet, bu doğru. Bu, düşünce sürecinin bir parçası. Bir gerçeklik yaratmaya izniniz var. Ve bu gerçeklikte başka bir gerçeklik daha yaratabilirsiniz. Ve onda da yeni bir enerji kaynağı yaratabilirsiniz ki bunların hepsi sizin "Tanrı kaynağı" dediğiniz aynı kaynaktan geliyor.

D: Bunu anlamak o yüzden bizim için bu kadar zor çünkü bizim odaklandığımız…

A: (Araya girdi.) Zor değil. Bu kavramları daha kolay anlayanlar her zaman olacak. Onlar sadece tercüme etmeye daha hazır olanlar. Bu kavramları anlaşılır bir biçimde tercüme edecek bireylere ulaşmanız gerekiyor sadece. Bu bireylerin hayatınıza girmesini isterseniz bir meltem gibi son derece doğal bir biçimde girerler.

D: Bana söylenen her yerde ruh parçalarımız olduğu ama bizim onların farkında olmadığımızdı.

A: Biz birbirimizin ikiziyiz.

D: Birbirimizin parçası gibi mi?

A: Öylesin. Sen bir kaynaktan geliyorsun. Sana aynı olmadığını düşündüren nedir?

D: Bizim insan perspektifimizden hepimiz ayrı bireyleriz. (Kıkırdama)

A: Çok sınırlı.

D: Biz çok sınırlıyız.

A: Siz öyle olmasını seçtiniz. Sınırlı olmanız kötü bir şey değil. Öyle olmayı seçtiniz çünkü geçtiğiniz dersler var. Biz bunu anlıyoruz. Şu anda bu beden aracılığıyla konuşurken bu bireyi anlıyoruz. O da aynı şeyi yapıyor. Bunların farkındayız. Sorun yok.

D: Evet çünkü insanlar ancak bu şekilde algılayabiliyor. Ve bunların çoğu normal bir insanı aşan kavramlar.

A: Doğru.

* * *

Bu yaşam, büyük bir orkestrada bir enstrüman çalmaya benzetilebilir. Aynı anda birden fazla enstrüman çalamazsınız. Gerçekte olduğunuz kişi orkestranın ve senfoninin tamamından oluşuyor olsa da o güzel senfoninin sadece kendinize düşen kısmına odaklanabilirsiniz.

* * *

Konuşmalarımda bana sıklıkla ruh (soul) ve öz (spirit) arasında ne fark olduğu sorulur. "İkisi aynı şey mi? Bu kelimeler birbiri yerine kullanılabilir mi? Yoksa farklı şeyleri mi ifade ediyor?" Başlarda bu sorulara tatmin edici bir yanıt veremiyordum çünkü beni hazırlıksız yakalamışlardı. O zamanlar ikisinin aynı şey olduğunu düşünüyordum. Bunlar benim için doğumda bedene giren ve fiziksel ölümde bedenden ayrılan yaşam enerjisini ifade eden iki farklı sözcüktü sadece. Bizim Tanrı tarafından yaratıldığı andan itibaren sonsuz olan parçamızdı. Ve reenkarnasyon döngüsü içinde bedenden bedene geçiyor ve bilgi edinip karma ödedikçe değişiyor olsa bile, yine de en sabit parçamızdı. İlk zamanlardaki yazılarımda bu iki kelimeyi birbirinin yerine geçen ama aynı şeyi ifade eden, hangisini kullanmayı tercih ederseniz onu kullanabileceğiniz kelimeler olarak görüyor ve o şekilde kullanıyordum.

Ama daha çok şey öğrendikçe ve kavrayışım geliştikçe bu soruya başka bir bakış açısıyla yaklaşmaya başladım. Çalışmalarımda bana Tanrı'nın tüm ruhları yarattığı anın Büyük Patlama teorisine benzer şekilde gerçekleştiği

söylendi. Patlamadan çıkan minik ışık kıvılcımlarıydık. Bu kıvılcımların bazıları insan ruhlarına, bazılarıysa galaksilere, gezegenlere, aylara ve asteroidlere dönüştü. Yaratım böylece başladı ve o zaman beri de genişleyerek devam ediyordu. Danışanlarımın birçoğu, nereden geldikleri ve var olmaya ne zaman başladıkları sorulduğu zaman kendilerini bireysel kıvılcımlar ya da ışık topları olarak gördü. Bu gezegendeki ya da diğer gezegenlerdeki sayısız yaşamları sırasında kendilerini içinde buldukları bedenler sadece birer kıyafetten ibaretti. Sadece amaca hizmet eden ve iş gören aksesuarlardı. Her zaman derim, "Sen bir beden değilsin! Senin bir bedenin var!" Bedene çok bağlandığımız için bazen bu gerçeği gözden kaçırıyoruz. Ama beden tıpkı giydiğimiz kıyafetler gibi zamanla eskiyecek ve bir gün gözden çıkarılması gerekecek. "Gerçek" sen ise o küçük ışık kıvılcımı. Artık bunun "öz" (spirit) ile aynı şey olduğunu anlıyorum çünkü bedenden bedene geçiyor. Öz ise ruhun (soul) bir beden içindeki bireysel temsili. Dolayısıyla da sınırlara sahip. Kendisinden daha büyük olan "ruhtan" ayrılmış kısıtlı bir parça. Bir fiziksel beden içindeyken odağımınız öz oluyor ve çok daha büyük olan benliğimizin muazzam bilgeliğinden kopuk oluyoruz. Öyle olması gerekiyor çünkü aksi takdirde burada var olmamız mümkün değil. Benliğimizin o muazzam büyüklükteki kısmının ve ondan kopmuş olduğumuzun farkında olsak hayatta kalmamız kesinlikle mümkün olmazdı.

Kişinin sevgiyi en çok hissettiği ve kendini evinde hissettiği yere içgüdüsel olarak geri dönmeye özlem duyduğu vakalarla karşılaştım (bunlardan biri Birinci Kitap'ta aktarıldı). Ve o yere gittikleri zaman hayrete düştüm. Çünkü gittikleri yer, fiziksel ölümden sonra gittiğimiz ruhsal taraf değildi. Oradan çok daha büyük ve kapsamlı bir yerdi. Çok güzel, sıcak ve rahatlatıcı parlak bir ışığa gittiler. Burası "yuvaydı". Oradayken harika bir beraberlik ve bir bütünün parçası olma hissi duyduklarını ve oradan bir daha ayrılmak istemediklerini söylediler. Burayı ancak "Tanrı" olarak tanımlayabiliyorlardı ama tüm yaşamın kaynağı olan "Büyük merkezi Güneş" olarak tanımlayanlar da oldu. Sadece seansla sınırlı bir süre için bile olsa bütünle tekrar bir araya gelmek, danışanlara her zaman muazzam bir

mutluluk yaşatıyor. Dersler öğrenmek ve bilgi edinmek üzere Kaynaktan ayrılmaları gerektiğinde müthiş bir kayıp, neredeyse katlanılamayacak kadar büyük bir ayrılık duygusu yaşıyorlar. Bir zamanlar Birken, birden ondan ayrı oluyorlar. Bilinçli olarak farkında olmasak da hepimizin gizliden gizliye geri dönmek istediği yer burası. Ama edindiğim bilgilere göre tüm derslerimizi tamamlamadıkça ve öğrenebileceğimiz kadar bilgiyi öğrenmedikçe oraya geri dönemiyor ve Tanrı ile tekrar bir araya gelemiyoruz. Ama nihayetinde oraya dönüp öğrendiğimiz her şeyi Tanrı ile paylaşmak bizim kaderimiz. Bu bakımdan resmen Tanrı'nın bedenindeki hücreler gibiyiz.

Ruh ve öz arasındaki ayrımı daha iyi anlayabilmek için bunu kademeli bir sistem gibi düşünebiliriz. Tanrı, Yaratan, Kaynak, Bir olan, Var Olan Her Şey olan ya da her şeye kadir olan bölünerek grup ruhları ve evrensel ruhlar (oversouls) gibi büyük enerji bileşimlerini ortaya çıkarıyor. Bunlar canlı olan enerjiler ama yaşamı bize yabancı olan bir biçimde deneyimliyorlar. İçerdikleri enerji o kadar büyük ki, enerjilerinin fiziksel bir bedende bütünüyle barındırılması imkânsız. Birinci Kitap'ta bir bireyin enerjisinin tamamı bir odaya girmeye ve bizimle konuşmaya kalkacak olsa o evdeki her şeyin yok olacağı söylenmişti. Çünkü söz konusu enerji, muazzam güçte bir enerjiydi. O yüzden ruh, hepsi de "sen" olan sayısız bireysel özün bileşiminden oluşuyor. İşte biz bu daha büyük "ruhun" bir parçası olduğumuz kadar, Tanrı'nın da bir parçası ve vücut bulmuş haliyiz. Ayrıca bizim için işleri daha da karışık hale getirecek şekilde ruh grupları da söz konusu.

Ardından ruh da bölünerek bireysel özleri oluşturuyor. Bizim şu anda deneyimlediğimiz de işte bu daha küçük parça. Odaklandığımız ve bir kişilik kazandırdığımız parça. Fiziksel bedenin ölümü sırasında ruhsal aleme giden de bu parçamız. Görünüşe bakılırsa bu parça, evrensel ruha katacak kadar bilgiyi edinene kadar bireysel kalıyor. Bunlar insan zihnimizle kavraması çok

güç kavramlar ve bu varoluşun tek varoluş olduğunu düşünmek bize yetiyor. O yüzden açıklanamayan şeylere basit açıklamalar getirmekle yetiniyoruz.

Bu bölümdeki bilgilere göre acil durumlarda evrensel ruh parçalara ayrılarak kendisinin veçhelerini gönderiyor ve bu veçheler diğer ruh parçalarıyla yer değiştirebiliyor. Anlayabildiğimiz kadarıyla bu çok sevecen ve şefkatli bir düzenleme ve bireye hiçbir zaman kaldırabileceğinden ya da o yaşamda kaldırmayı denemeyi kabul ettiğinden fazlası verilmiyor. Bu kavramları tam olarak kavrayamayacak olsak bile en azından bizim için zihin egzersizi oluyorlar. Bunlar danışanlarımdan duymuş olmasam asla aklıma gelmeyecek kavramlar. Görünen o ki "onlar" hayatın daha derin anlamlarını kavramaya hazır olduğumuzu düşünüyorlar.

Yani özetlemek gerekirse sıralamada önce Tanrı, ardından çeşitli evrensel ruhlar, ardından daha küçük ruh bileşimleri ve son olarak da bireysel özler geliyor.

BÖLÜM 30

YENİ DÜNYA

Hepimiz kiliseye gittiğimizde İncil'den şu ayetleri duymuşuzdur: *"Bundan sonra yeni bir gökle yeni bir yeryüzü gördüm. Çünkü önceki gökle yeryüzü ortadan kalkmıştı. ... Ve ben John kutsal kentin, yeni Yeruşalim'in gökten, Tanrı'nın yanından indiğini gördüm. ... Tahttan yükselen gür bir sesin şöyle dediğini işittim: "İşte, Tanrı'nın konutu insanların arasındadır. Tanrı onların arasında yaşayacak. Onlar O'nun halkı olacaklar, Tanrı'nın kendisi de onların arasında bulunacak. Onların gözlerinden bütün yaşları silecek. Artık ölüm olmayacak. Artık ne yas, ne ağlayış, ne de ıstırap olacak. Çünkü önceki düzen ortadan kalktı. ... "İşte her şeyi yeniliyorum" dedi. Sonra, "Yaz!" diye ekledi, "Çünkü bu sözler güvenilir ve gerçektir." ... Aydınlanmak için (yeni) kentin güneş ya da aya gereksinimi yoktur. Çünkü Tanrı'nın görkemi onu aydınlatıyor. ... Oraya murdar hiçbir şey, iğrenç ve aldatıcı işler yapan hiç kimse asla girmeyecek. ... Artık gece olmayacak. Mum ışığına da güneş ışığına da gereksinmeleri olmayacak. Çünkü Rab Tanrı onlara ışık verecek ve sonsuza dek egemenlik sürecekler."*

(Vahiy 21-22)

İncil'in yazılmasından bu yana Kilise tarafından birçok farklı meali sunuldu. Ama Vahiy kitabı hep bir muamma olarak kaldı. Şimdiye kadar. Derin trans halindeki insanlardan elde edilen ve bu kitapta yer verilen açıklamalar şimdiye kadar gizemli kalmış bazı şeyleri çözmeye yardımcı olabilir gibi görünüyor. Danışanlarımın çoğu Tanrı'nın Krallığını Yaratan ile, Kaynak ile tekrar bir araya gelmenin mutluluğunun yaşandığı ışıktan bir yer olarak tarif etti. Oraya gittiklerine hepsi ışık varlıklarına dönüşmüşlerdi ve dünyevi fiziksel forma geri dönmek gibi bir arzuları kalmamıştı. Bu bilgiler bazı ayetleri açıklıyor. Peki ya Yeni Dünya kehaneti? Onun açıklaması da seanslarım sırasında danışanlarım aracılığıyla gelmiş gibi görünüyor. Onların verdikleri bilgilerle İncil'de geçenler arasındaki benzerlik ancak bu kitabı bir araya getirmeye başladığım zaman gözüme çarptı. Aslında hepimiz aynı şeyden bahsediyorduk. Vahiy kitabını yazan John, gördüğü şeyleri o dönemin ve kendi kelime dağarcığının el verdiği kadarıyla kelimelere dökmüştü. Bugün için de aynısı geçerli. Danışanlarım da aşina oldukları terminolojiyi kullanmak zorundaydı. O nedenle yaklaşmakta olan yeni dünyayla ilgili resmin sadece küçük bir parçasını görebildiğimizin farkındayım ama danışanlarımın elinden gelen de o kadarıydı. Aktardıkları en azından bu harika ve mükemmel yerle ilgili bize biraz daha olsa ipucu veriyor.

Yaptığım çalışmalarda her şeyin enerjiden oluştuğunu, şekli ve formu belirleyeninse o şeyin frekansı ve titreşimi olduğunu pek çok kez duydum. Enerji asla ölmüyor, sadece form değiştiriyor. Bana Dünya'nın kendisinin de titreşimini ve frekansını değiştirdiği ve yeni bir boyuta geçmeye hazırlandığı söylendi. Etrafımızda bizi saran sayısız boyut bulunuyor. Onları göremiyoruz çünkü titreşimleri gözlerimizin göremeyeceği kadar hızlı. Ama bu var olmadıkları anlamına gelmiyor. The Custodians (Koruyucular) adlı kitabımda dünya dışı varlıkların seyahat etmek için araçlarının titreşimini düşürerek ya da yükselterek bunu nasıl kullandıklarını açıklamıştım. Bazen biz de farkında olmadan farklı boyutlara gidip geliyoruz. Bu da The Legend of Starcrash

(Düşen Yıldız Efsanesi) adlı kitabımda işlenmişti. Yani bu konuya geçmiş yıllarda defalarca değinilmişti ama daha ayrıntılı bilgiler almaya başlayana kadar bunların tam olarak ne anlama geldiğini kavrayamamıştım. Ama "onlar" bu konuyla ilgili daha fazla bilgi almamızı istiyorlar çünkü bunun olmasına az bir zaman kaldı. Ve bu olay gerçekten de olağanüstü olacak. Tabii İncil'de bile bu olaydan "yakında" gerçekleşecek bir olay olarak bahsediliyor. Ama dünyanın yeni bir boyuta geçmeye hazırlanmasının etkilerini artık etrafımızda daha net bir şekilde görebiliyor ve hissedebiliyoruz.

"Onlar" frekansların ve titreşimlerin yükselmesinin etkilerini fizikselde de göreceğimizi söylemişlerdi. Pek çoğumuz önemli bir değişimin gerçekleşmekte olduğunu varlığımızın derinliklerinde hissedebiliyoruz. Etrafımızda belli belirsiz bir değişim gerçekleşirken fiziksel bedenlerimizin de bu değişime ayak uydurması gerekiyor. Bu değişimin fiziksel belirtilerinin bazıları pek hoş olmayabiliyor ve endişe yaratabiliyor. Ama onların dediğine göre, "Gezegen titreşimsel açısından frekansını yükseltmeye devam ettikçe, enerji blokajlarından kaynaklanan semptomlarınız da giderek hafifleyecek."

Gerçekleştirdiğim seanslarda danışanlarıma yeni dünyaya uyum sağlayabilmeleri için beslenme düzenlerini değiştirmeleri gerektiği söylendi. Bedenlerimizin hafiflemesi gerekiyor ve bu da ağır yiyecekleri hayatımızdan çıkarmamız gerektiği anlamına geliyor. Seanslar sırasında danışanlarım, hayvanlara verilen katkı maddeleri ve kimyasallardan ötürü et yemeyi bırakmaları yönünde defalarca uyarıldı. Bunlar bedenimize geçerek organlarımızda birikiyordu. Uzun süre bedenimizde kalabilen bu toksinleri bedenden atmak çok zordu. Özellikle bedeni rahatsız eden hayvansal protein ve kızarmış yiyecekleri tüketmememiz konusunda uyarıldık. "Bunlar yıllar süren yanlış kullanım sonucu sisteminizde enflamasyonu tetikliyor. Yargılayıcı olmak amacında değiliz ama beden belirli bir taşıt trafiğine uygun olacak şekilde yapılandırıldı. Ağırlık ve toksinler insan bedenini kirletmeye devam ettiği sürece beden frekans olarak daha yüksek boyutlara yükselemez." Hayvanlara verilen katkı maddelerinden ötürü özellikle dana eti ve domuz etinden uzak durmamız söylendi. Tabii toksin içermeyen organik etleri bulabilecek kadar şanslıysanız, bunları aşırıya kaçmadan ölçülü bir

biçimde tüketmek güvenli. Tavuk ve balığın daha iyi olduğunu söylediler ama en iyisi "canlı" sebzeleri tüketmekti. Canlı sebzeler derken pişirilmemiş, çiğ olarak tüketilen sebzelerden söz ediyorlardı. Şekeri hayatımızdan çıkarmamız ve saf, şişelenmiş su ve şeker içermeyen meyve sularını daha çok tüketmemiz konusunda da uyarılmıştık. Frekans ve titreşim yükselmeye devam ettikçe giderek sıvı diyete geçeceğiz. Yükselişi gerçekleştirebilmesi için bedenin hafiflemesi gerekiyor. "Gezegendeki enerjilerin yoğunluğu azalmaya ve titreşimi yükselmeye devam ederken bedeninizin de gezegenle beraber dönüşmesi gerekiyor." Elbette bu bilgilerin hiçbiri yeni değil. Beslenmeyle ilgili bu gerçekler bize yıllardır anlatılıyor. Ama her şey değişmeye başladığı için beslenmemize ekstra özen göstermemiz şartmış gibi görünüyor.

"Onlar" 2001 yılında beslenmemi ve yaşam tarzımı değiştirmem gerektiğine dikkat çekmek için sert bir biçimde devreye girdi. Mesajlarının beynime işlemesi için seanslar sırasında bana resmen bağırıyorlardı. 2001'de Florida'da bulunduğum sırada susuz kalmıştım ve bunun sonucu olarak fiziksel problemler yaşıyordum. Beni azarladılar ve bana yıllardır severek tükettiğim "Pepsi"yi bıraktırdılar. Yeme-içme alışkanlıklarımı tamamen değiştirdiler ve beslenmemi düzelttiler. 2002'ye geldiğimizde sistemimden epey bir toksin atmıştım ve farkı hissedebiliyordum. Deyim yerindeyse "detoksumun" tamamlanması birkaç ay daha aldı. Buldukları her fırsatta beni hâlâ izlediklerini söylüyorlar ve eski alışkanlıklarıma kaymaya başladığım anda beni azarlıyorlardı. İngiltere'de gerçekleştirdiğim bir seansta bana şöyle dediler: "Birlikte çalışacağın yeni enerjileri anlayabilmesi için bedenine bunlarla nasıl başa çıkacağı öğretiliyor. Dışarıda seninle çalışmayacak enerjilerin de bulunduğunu unutmamalısın. Şu noktada bu enerjileri kapı dışarı etmenin ve kendinden uzaklaştırmanın lüzumu yok belki de. Onlara alışık olmadığın için 'Doğru değiller' diye düşünüyorsun. Ama sana çekilecekler ve sana 'Bunlar da ne?' dedirtecekler. Aslında onlar, yeni enerjiler. Senin bedenini yeniden ayarlıyor ve öyle yaparak bedeninin

toksinlerden arınmasını sağlıyor bile olabilirler. Özellikle böbreklerinin üzerinde, geçmişte kabul görmemiş bir enerjiyle çalışılacak. Sen sadece arınma sürecini kabul et ki gerçekleşsin."

Ardından detoks sürecine yardımcı olması için içtiğimiz suya nasıl enerji katacağımız tarif edildi. "Su, senin yüzde yetmişini ve gezegenin yüzde yetmişini oluşturduğu da göz önünde bulundurulursa, o kadar önem taşıyor ki, inanılmaz. O nedenle bedenine aldığın suyun rezonansı da çok önemli. Su içtiğinde ona sahip olduğun bilgiyle enerji yükle. O bilgiyi ona gönder. Bir girdap gibi. Suda bir girdap oluştuğunu hayal et, hem saat yönünde hem de saat yönünün tersine. Pozitif ve negatif kutbu yaratarak. Onu dengeden çıkarmalısın. Bir enerjinin suya girdiğini ve suda bir girdap yarattığını hayal et. Yapılması gereken tek şey bu. Böylece düşünce suya enerji verecek. Bu da suya yaşam enerjisini getirecek ki bu, gezegenin kabul ettiği yaşam enerjisi sudur. Bu gezegende her şey akışkandır, ister kaya ister akışkan bir sıvı olsun, her şey daha yavaş ya da daha hızlı hareket eden sıvıdan oluşur. Her şey bunun rezonansını taşır ve bunun ne olduğunu hatırlar. İnsanlık suyun rezonansını ve ne olduğunu unutmuş olsa da su enerjisini tazeleyebilir. İnsanoğlunun düşünce yapısı hatırlamaya ve suyun rezonansıyla çalışmaya başladı. Enerji verilmiş bir şişe suyun etkisini birkaç saat içinde kaybedebileceğini aklınızda bulundur. Ona tekrar enerji vermen gerekebilir. O yüzden şöyle bir formül izleyebilirsin. Bu işlemi içeceğin sıvıyı içmeden önce yapabilirsin. Aynı şeyi yediklerinle de yapabilirsin. Sonuçta yemek de yavaş hareket eden sıvıdan oluşuyor. Bu bedene yardımcı olacak. Ayrıca zihin düşünce yapında temizlik yaparak "netlik" de yaratacak çünkü netliği biraz kaybetmeye başladın. Bu netlik geri gelecek."

* * *

Bilinmeyen bir kaynaktan bana gelen bir e-posta:

Aslında zaman hızlanıyor (ya da çöküyor). Zira Schumann Rezonansı ya da Dünya'nın nabzı (kalp atışı) binlerce yıldır saniyede 7.83 devirdeydi. Ordu bunu çok güvenilir bir referans olarak kullanıyordu. Ancak bu rezonans 1980'den beri giderek artıyor. Artık saniyede 12 devire çıkmış durumda! Bu da bir günün artık 24 değil, 16 saat olduğu anlamına gelir.

Frekansın ve titreşimin arttığının göstergelerinden biri zamanın hızlanması ve kısalması.

* * *

Danışan: 2003'ten başlayarak Dünyayı gerçekten ileriye götürecek bir enerji akını gerçekleşecek. İlerleyenlerle geride kalanlar arasındaki bölünme giderek büyüyecek. Bunun sonucunda Dünya'nın titreşiminde artacak. Bu durum evrenin tümünü etkiliyor. Sadece Dünya'yı değil. Bu galaktik bir durum.

* * *

Boyut değiştirme sürecinde bedenlerimizin ve bütün dünyanın nasıl etkileneceği ve değişimi gerçekleştirmeyenlerin bunların nasıl farkında olmayacağını anlatan ek bilgiler:

"Bedenlerimiz ve etrafımızdaki her şey titreşim hızını artırıyor ve yeni frekansa uyum sağlamaya çalışıyor. Bedendeki her bir hücre o kadar hızlı titreşmeye başlayacak ki sonunda ışığa dönüşecek. Bu olduğunda beden ısısı artacak ve beden ışıkla parlamaya başlayacak. Bütün hücreler çok yüksek bir

hızda titreşmeye başladığı zaman artık gözle görülür olmayacaksınız ve çok daha yüksek bir boyutsal gerçekliğe geçiş yapacaksınız. Çünkü beden üçüncü boyutu aşmış olacak ve çok daha yüksek bir boyutun titreşim düzeyine ulaşmış olacak. Bu da artık ölüm sürecinden geçmeyeceğiniz anlamına geliyor çünkü bedenleriniz artık Işık Bedene dönüşmüş olacak. Artık sizin için yaşlanmak diye bir şey söz konusu olmayacak ve bir sonraki boyutsal gerçekliğe geçmiş olacaksınız. Oradan sonra ruhsal tekâmülünüzdeki bir sonraki aşamaya erişebileceksiniz."

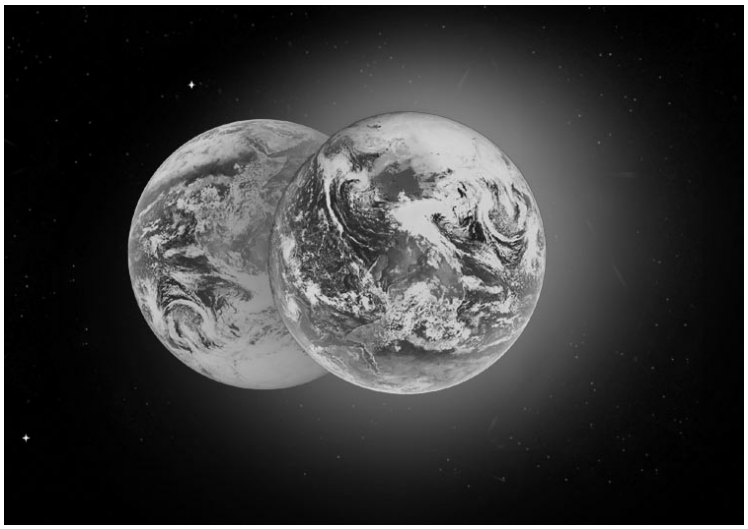
"Onlar" tarih boyunca böyle bir şeyin belirli bireylerin ve küçük grupların başına da geldiğini vurgulamıştı. Ama şu anki durumu bu kadar eşsiz kılan, gezegenin ilk kez topluca başka bir boyuta geçiş yapacak olması. Geçiş yapılacak olan boyut ise yeni Dünya. Aynı şey İncil'de de yeni gökyüzü ve yeni yeryüzü olarak tarif ediliyor. Buna hazır olmayanlar geride kalacak (aynı İncil'de de söylendiği gibi) ve karmalarını yaşamaya devam edecek. Bir değişimin gerçekleştiğinin farkında bile olmayacaklar. Aydınlanmamış olanlar, kalan karmalarını çözümlemek üzere hâlâ negatifliğin bulunduğu daha yoğun bir gezegene geri dönmek zorunda kalacak. Titreşimleri "Yeni Dünya" ile uyumsuz olduğu için o dünyaya gelmelerine izin verilmeyecek.

* * *

Birkaç yıl önce Mary's Message to the World (Mary'nin Dünyaya Mesajı) adlı kitabın yazarı Annie Kirkwood ile bir konferansta yer almıştım. Yeni Dünya'nın tekâmülünü resmediyormuş gibi görünen bir vizyon gördüğünü söylemişti. Dünya'yı uzaydan göründüğü şekliyle görmüştü. Ardından Dünya üst üste binen görüntülerdeki gibi üst üste binen iki Dünya olarak görünmeye başlamıştı. Çakan ışıklardan oluşan çizgiler iki dünya arasında gidip

geliyordu. Bunu izlerken dünyalar, bir hücrenin bölünüp başka bir hücre daha yaratması gibi birbirinden ayrılmaya başlamıştı. Dünyalardan birinde o ve diğerleri "Evet, evet, gerçekten oldu! Başardık!" diye bağırıyordu. Diğer Dünya'da ise kendi kız kardeşinin "O kız aklını kaçırmıştı! Herkese deli deli şeyler anlatıp duruyordu ama bak, hiçbir şey olmadı! Sadece ölüp gitti!" diyen sesini duymuştu. O yüzden boyut değişimi gerçekleştiği zaman bazı insanların olanlardan haberi bile olmayacakmış gibi görünüyor. Yeni Dünya'ya gidenlerle negatifliğin hâlâ yoğun olduğu Eski Dünya'da kalanlar arasında böyle bir ayrım olacak.

Dinleyicilere bu vizyondan bahsettiğim bir konuşmanın sonunda kitap imzalamak için masama gitmiştim. Bir adam etrafımı saran kalabalığı yararak gelip benimle konuşmak istedi. Ciddi bir yüz ifadesiyle, "Biraz önce bana çok garip bir şey oldu" dedi. Söylediklerini nasıl karşılayacağımdan emin olamıyormuş gibi bir an tereddüt etti. "Benim aklı başında bir mühendis olduğumu ve normalde başıma böyle şeylerin gelmediğini bilmelisiniz. Ama siz iki dünyanın birbirinden ayrıldığı o vizyonu anlatırken içinde bulunduğumuz salon bir anda kayboldu ve kendimi uzayda buldum. Aynen sizin tarif ettiğiniz gibi gerçekleştiğini gördüm. İki dünya birbirinden ayrıldı, yeni olan eskisinin görüntüsü üzerine binmiş gibiydi." Adamın halinden sarsılmış olduğu belliydi. Eve gidip gördüğü vizyonu bilgisayarda yapmaya çalışacağını söyledi. Bir hafta sonra bize e-posta ile gönderdiği resmi buraya da ekliyoruz. Resmin orijinali çok daha canlı renkte ve çok daha güzel ama yeni Dünya'nın eskisinden ayrılırken parladığını gösteriyor. Kendisi resmi kullanmam için izin verdi.

Created by Michael R. Taylor (MT)

İşte Yani Dünya ile ilgili olarak farklı danışanlardan gelen bilgilerin bazıları:

V. aracılığıyla konuşan varlığın kalın, pürüzlü bir sesi vardı:

D: Farklı insanlardan bir sürü bilgi alıyorum ve Dünya'nın bir dönüşümden geçtiğini söylüyorlar. Bunun başka bir dünyaya yükselmek, titreşimin değişmesi gibi olacağını söylüyorlar.

V: Esas fikir insanların biraz olsun genişlemesini sağlayabilmemiz. Bu düzeyi birazcık yükseltmemiz gerekiyor. Bunu yaptığımızda değişimi gerçekleştirebiliriz ve insanlar için işleri kolaylaştırabiliriz. Geride kalanlar değişmelerini sağlayamadıklarımız olacak. Bu korkunç bir şey olacak. Değişmelerini sağlayamadıklarımız. Görmelerini sağlayamadıklarımız. Sevmelerini sağlayamadıklarımız.

D: O halde diğerleri, değişenler ve sevenler, başka bir dünyaya mı gidecek? Başka bir Dünya'ya?

V: Başka bir boyuta doğru genişleyecek. Bunu sana nasıl açıklayabileceğime

bir bakayım. Bir yükseliş gibi, bu şekilde anlayabilirsen, farklı bir titreşime yükseleceğiz. Neler olduğunu görebileceğiz. Onları durduramayız. Artık onlara yardımcı olamayız.

D: Bu bir ayrılma gibi bir şey mi? İki ayrı Dünya gibi mi demek istiyorsun?

V: Ah hayır, hayır. Bu bir boyut değişimi. Buradan buraya gideceğiz. Ve değişemeyenler geride kalacak.

D: Diğer boyuta geçtiğimizde orası fiziksel bir Dünya gibi olacak mı?

V: Aynı şimdiki gibi olacak.

D: İki Dünya derken bunu kastetmiştim.

V: Evet, evet. Ama onlar bizim farkımızda olmayacaklar. Tanrı yardımcıları olsun, Tanrı yardımcıları olsun. Onlar için çok korkunç olacak.

D: Onlar neler olduğunun farkında olmayacak mı?

V: Hayır, olacaklar. Esas fikir de bu. Olacaklar ama artık çok geç olacak.

D: Ama geride kalacaklarını ve diğer dünyaya katılamayacaklarını söylemiştin.

V: Hayır, titreşimlerini değiştirebilmeleri için iş işten geçmiş olacak. Bir saniyede değiştiremezler. Zaman içinde değiştirmeleri gerekir. Biz bunun üzerine bir süredir çalışıyoruz. İçine işlemeli ve bedenin üzerinde çalışmalı ve titreşimini yavaşça değiştirmeli ve yükseltmeli. Bu gerçekleştiğinde onlar için çok geç olacak ama bunu görecekler. Ölecekler ama bunu görecekler ve bundan ders alacaklar.

D: Peki o dünya hâlâ var olacak ama farklı mı olacak?

V: Pek iyi bir şekilde değil, hayır, pek iyi bir şekilde değil. O dünyada pek bir şey kalmayacak. Kalmayacak.

D: Pek çok insan o sırada mı ölecek?

V: Evet. Ama ölümleri çoğunlukla acısız olacak sanıyorum. Sanırım bunun gerçekleştiğini görecek kadar yaşayacaklar sadece. Ve sanırım Tanrı

onları korkunç travmatik bir acıdan esirgeyecek. Umarım öyle de olur.

D: Ama yeni titreşime ve bire bir aynı bir fiziksel dünyaya geçenler…

V: (Sözümü kesti.) Evet ama bazıları değişimin farkında bile olmayacak. Bazıları olacak. Şimdiye kadar o yönde çalışmalar yapanlar.

D: Arkada kalan insanların farkında olacaklar mı?

V: Sanmıyorum. Gerçekleşen değişimle ilgili bir farkındalık söz konusu olacak. Bu bilinçli bir farkındalık mı, emin değilim. Bunu bir düşüneyim. (Duraklama) Biz o boyuta geçeceğiz bunun farkında olacağız. Ama bazıları olmayacak. Bir şey hissedecekler. Bir fark hissedecekler. Neredeyse bir temizlik, temizlenmişlik hissi gibi. Bir tazelik, bir farklılık. Şimdi anladım. Farkı hissedecekler. Sevgiyi hissedecekler.

D: Yani bu yönde çalışmalar yapmış olmasalar da bu değişimi yaşayacaklar.

V: Evet, çünkü buna hazırlar.

D: Ama diğerleri öyle olmayacak …

V: Onlar hazır değil, onlar hazır değil.

D: Yani negatiflikte kalacaklar. O sırada tüm dünyanın değişeceğini de söylemiştin.

V: Evet, gidebilecek olanlar gidecek, geçiş yapacak, yer değiştirecek. Ama bunu yapamayacak olanlar, yapamayacak. Ve onlar için çok korkunç olacak.

D: Yani yine de iki dünya varmış gibi olacak.

V: Evet, aynı anda var olan iki dünya ama her zaman birbirilerinin farkında olmayacaklar.

D: Farklı bir boyutta olduğunda diğerinin her zaman farkında olmadığını biliyorum. Ama sizin vermeye çalıştığınız mesaj, olabildiğince çok insanı da beraberimizde götürebilmemiz için sevgiyle ilgili bu bilgiyi yaymamız gerektiği.

V: Anahtar, sevgi. Çünkü Tanrı, sevgidir. Ve sevgi de Tanrı. Ve sevgi en

yüce güçtür. Ve yaşamlarımızda hissetmemiz gereken de budur. Birbirimize vermemiz gereken ve birbirimize karşı hissetmemiz gereken.

D: Evet, anahtar her zaman sevgi oldu. Yani onlar mümkün olduğunca çok insana anlatmaya çalışıyorlar ki onları da yanlarında götürebilsinler. Durum o yüzden acil.

V: Durumun acil olmasının nedeni zamanımızın kalmamış olması. Sadece hazır olun. Ah, neye? Ona ne söyleyeyim?

Başka birini dinliyordu. Kendi kendine mırıldanırken kalın, pürüzlü ses geri geldi.

V: Sana söyleyeceğim… hazır ol. Yakında gelecek olan değişime hazır ol. Artık çok yakın. Hazır ol… O (danışan) iyi bir araç değil. Bunu daha önce yapmamıştı. Fikirlerimi sana ondan aktaramıyorum. Bunun üzerinde çalışmam gerekiyor. Bu aracı temizleyelim. Ah, evet! Ah… orası işte. Şimdi daha iyi oldu.

D: Bana söylemek istediğin nedir?

V: Tüm insanlığa yardım etmeli. Onlara yakında neyin geleceğini söyle. Değişimleri, boyutsal değişimi. Seni duyabilenler duyacak. Onlar bu boyutsal geçişe hazır olacak. (Normal sesi geri döndü.) Seni duyamayanlar zaten bunları kabul etmeyecek, o yüzden (Kahkaha) senin deli olduğunu düşünecekler. Ama diğerleri bunların farkında olmasalar da içlerinde bir kıvılcım yanacak. O zaman onlar da hazır olacak ve bu değişimi gerçekleştirebilecekler. Bunun gelmekte olduğunu bilmiyor olabilirler ama içlerindeki bir şey buna hazır olacak ve böylece bunu gerçekleştirebilecekler. Bunlar değişimin gelmekte olduğunu bilmeyenler ama onlara bunu söylersek içlerinde bilecekler. Ve değişim gerçekleştiğinde içlerindeki şey dışarı çıkacak ve değişime hazır olacaklar.

D: Bir soru daha sormama izin ver. Geçişi gerçekleştirenlerimiz yaşamına

olduğu gibi mi devam edecek?

V: Hayır, hayır, daha iyi bir şekilde. Farklı. Daha uzun.

D: Fiziksel yaşamlar sürmeye devam edecek miyiz?

V: Ah, o boyutta fiziksel, evet. Ama bu boyuttaki gibi fiziksel değil, hayır.

D: Benim demek istediğim, geçiş yaparsak…

V: (Araya girdi) Yaşayacak mısınız, ölecek misiniz mi demek istiyorsun?

D: Yaşamlarımızı bildiğimiz şekliyle mi sürdüreceğiz?

V: Evet, bazıları değişikliğin farkında bile olmayacak. Anlıyor musunuz, kafalarına ektiğimiz o minik şey, farkında bile olmadan boyutsal geçişi gerçekleştirmelerine yardımcı olacak. Ama gerçekleşen yıkımın farkında olacaklar. Yıkımı görecekler. Gerçekleşen şeyi görecekler ve ölmüş bedenleri görecekler ama kendilerinin geçişi gerçekleştirdiklerinin farkında olmayacaklar. Kendilerinin de orada ölmüş bir şekilde yatıyor olmamalarının nedeninin geçişi gerçekleştirmiş olmaları ve değişimin onları etkilememiş olduğu olduğunu bilmeyecekler.

D: Kafalarına konan bir şeyden bahsettin. Kastettiğin şey implant mı?

V: Hayır, hayır, hayır. Bir tohum, bir düşünce demek istedim. Bunun bilinçli olarak farkında olmayacaklar ama bu onlara yardımcı olacak. Bu, zamanı geldiğinde bilinçaltında kabul edilen bir kıvılcım gibi bir şey.

D: Ama biz geçiş yaptığımızda yaşamlarımıza devam edeceğiz. Daha uzun yaşayacağımızı da duymuştum, doğru mu?

V: Daha uzun, daha iyi. Öğrenmek. Her şey çok daha iyi olacak. İnsanlar daha fazla şey öğrenecekler, bir süre sonra. Daha fazla şey bilecekler. Daha fazla şeyin farkında olacaklar. Her şeyin nasıl olduğunun. O anda geçiş yaptıklarının farkında olmayabilirler ama daha sonra bunu öğrenecekler. Neler olduğunun farkına bir süre sonra varacaklar.

D: Ve hazır olmayanlar diğer Dünya'da kalacak.

V: Evet, ölmüş olacaklar.

D: Ve iki yerdeki çoğu insan da çok büyük bir değişimin gerçekleştiğini fark etmeyecek bile.

V: Diğer yerdekiler fark edecek. Ölmüş olacaklar. Ama fark edecekler çünkü öğrendikleri ders o olacak. Öldükleri anda bunu bilecekler. Gerçeği görecekler. Kaçırdıkları fırsatı da görecekler ama bundan ders alacaklar.

D: Bana tekrar enkarne olduklarında negatiflikleri, ödeyecek karmaları varsa, artık Dünya'ya gelemeyecekleri çünkü Dünyanın çok değişmiş olacağı da söylenmişti.

V: Değişimi gerçekleştirene kadar buraya geri gelmelerine izin verilmeyecek.

D: Fırsatı kaçırdıkları için karmalarını çözümlemek üzere başka bir yere gideceklerini duymuştum.

V: Evet. Bazıları öyle yapacak. Bazılarınaysa geri gelme fırsatı sunulacak. Ama bu biraz zaman alacak; uzunca, uzunca bir zaman.

D: Ve biz o sırada yepyeni bir dünyada ilerliyor, yeni şeyler öğreniyor ve gelişme gösteriyor olacağız.

V: Çok güzel bir dünyada. Işık ve huzur dolu bir dünyada. İnsanların birlikte yaşadığı ve birbirini sevdiği bir dünyada.

D: Ama bu dünya da şimdi yaşadığımız gibi dünya gibi ailelerimizin ve evlerimizin olduğu fiziksel bir dünya olacak.

V: Sadece daha aklı başında bir dünya olacak.

D: (Kahkaha) İşte bunu çok iyi anlayabiliyorum.

* * *

Bir açıklama getirilemeyen fiziksel belirtiler gösteren başka bir danışan, yeni bedeni şöyle tarif etmişti:

S: Gelecekteki bedeniyle kendini daha çok özdeşleştiriyor. Henüz tam olarak

oturmadı ama oturmak üzere. Gelecekteki bedeni, onun özünden parçalar alıyor. Onu gelecekteki bedenine alıştırmak için bunları yukarı çekiyor ve o bedenle kaynaştırıyor.

D: Fiziksel beden değişecek mi peki?

S: Biraz, evet. Daha güçlü ve genç olacak. Şu anda içinde bulunduğu beden iyileştirilebilir ve yeniden yapılandırılabilir ama gelecekteki bedene de ihtiyacı var. O beden daha hafif olacak. Daha yüksek kapasiteli. Şu anda bunu hissedebiliyor, özü gelecekteki bedeniyle kaynaşıyor ve yukarı çekiliyor.

D: Yani şu anda sahip olduğu beden de değişecek mi?

S: Sonunda arkada bırakılacak. Dönüştürülecek ve ihtiyaç kalmayan kısımları düşüp gidecek.

D: Yani bu bir bedenden başka bir bedene geçmek gibi bir şey olmayacak.

S: Hayır. Zamanla daha yeni olan bedenle daha eski olan beden büyük ölçüde kaynaşmış olacak. Ama eski bedenin bazı parçalarına artık ihtiyaç olmadığı için onlar geride bırakılacaklar. Ufalanıp gidecekler.

Muhtemelen bunlar o kadar zamana yayılmış bir biçimde gerçekleşecek ki biz bir fark hissetmeyeceğiz bile. Tabii bedenin uyum sağlamaya çalışma sürecinde birtakım fiziksel semptomlar yaşayanlar dışında. Bana yaşlı neslin bedene bir şeyler olduğunu daha çok fark edebileceği söylenmişti. Ama bunlar için endişelenmenin lüzumu yok. Ne de olsa bunlar Yeni Dünya'nın tekâmül sürecinin bir parçası olarak şu anda herkesin deneyimlemekte olduğu doğal şeyler.

* * *

Bu, danışanın dünya dışı varlıklarla bağlantı kurduğu 2002'de gerçekleşen bir seanstan bir bölüm. Varlıklar, insanoğlunun Dünya'ya verdiği zararı düzeltmek için ne yapabilecekleri (ya da yapmalarına izin verildiği) de dahil olmak üzere pek çok konuda bilgi aktarıyordu.

P: Ah, beni götürüyorlar… ileriye. Bedenimi götürüyorlar. Ah, tanrım, başım dönmeye başladı.

Fiziksel olarak etkilenmemesi için sakinleştirici telkinlerde bulundum. Sakinleşti ve normale döndü. Baş dönmesi yok oldu. Aynısı uzay ve zamanda fazla hızlı hareket ettirilen başka danışanlarımın da başına gelmişti.

D: Şimdi sana ne gösteriyorlar?

P: Tek gördüğüm ışık. Şu anda parlak bir ışık patlaması gerçekleşiyor sadece. Işığın içinde farklı renkler var. Gezegen ışık bombardımanına tutuluyor ve bu ışık farklı renkler içeren özel bir ışık. Ve bu farklı renkler insanların bilincini farklı şekillerde etkiliyorlar ama sadece insanları da değil. Bitkileri, hayvanları, taşları, suyu, her şeyi etkiliyorlar. Bu özel bir tür beyaz ışık ve içinde tüm renkler var. Değişiyor, hareket ediyor ve gezegenin çekirdeğine kadar işliyor. Gezegenin çekirdeğinden yayılışını görüyorum. Işığı aşağı gönderiyorlar, sanırım gemilerden, ve ışık gezegenin çekirdeğine değip oradan dışarı sekerek içten dışa doğru her şeyi etkiliyor. Gezegenin üzerinde duruyor olsanız enerjinin ayaklarınızdan girip tepenizden çıktığını hissederdiniz.

D: Normalde olanın tersine yani.

P: Bu farklı. Gemilerden gezegenin çekirdeğine geliyor ve oradan tekrar yukarı çıkıyor. Ve gezegenin tümünü etkiliyor. Kendimizi havaya

uçurmamızı istemiyorlar.

D: Bu 2002'de mi gerçekleşiyor yoksa gelecekte mi?

P: Bu gelecek. Bunu yapacaklar! Kötü bir şeylerin olmasına engel olmak için gezegeni hizaya sokacaklar. 2006.

D: 2006. O zamana kadar gezegeni daha da mı hizadan çıkarmış olacağız?

P: Evet, evet. Ah, gezegende dua eden insanlar var ama her şey alt üst olmuş durumda olduğu için bu yeterli değil. Gezegen yörüngesinden çıkacak. Ve bu kozmosun geri kalanını da etkileyecek. Bu enerjileri gezegenin çekirdeğine yönelterek gezegeni tekrar hizaya sokacaklar. Ve gezegen hizaya girmesi gezegendeki başka şeylerin de düzelmesini sağlayacak. Sellere, kuraklığa ve onun gibi şeylere, insanoğlunun gezegende neden olduğu şeylere çare olacak. Bu gezegenin yok olması gibi bir şey söz konusu olmayacak. Konsey buna engel olacak. Varlıklar burada, gezegende olanları izliyorlar. Neler olduğunu ve bunlara kimlerin neden olduğunu biliyorlar ve onları etkileyebilirler. Müdahale edemeyeceğimizden değil yani, müdahale etmemize izin yok.

D: Çünkü yapamayacağınız şeyler var.

P: Doğru ama izleyebiliriz. Ve bunlara kimlerin neden olduğunu biliyoruz.

D: İnsanoğlunun gezegene çok fazla zarar verdiği noktaya gelindiğinde mi yardım edebiliyorsunuz?

P: O zaman göndereceğiz bu… Çok renkli ışıklar görüyorum. Çok renkli enerji ışınları gibiler ve gezegenin çekirdeğine gönderiliyorlar. Oradan sekip dışarıya doğru tüm gezegeni etkiliyorlar ve bu da gezegeni hizada tutacak.

D: Bu birden fazla gemiyle mi yapılıyor?

P: Bu bir konfederasyon. Pek çok gemi görüyorum. Farklı düzey ya da bölüklerden varlıkların gezegeni etkilediğini görüyorum. Biz de bu işin

içindeyiz. Çok, pek çok varlık var.

D: Yani bu çok büyük bir görev.

P: Bir konfederasyon. Evet, evet.

D: Peki ama gezegenin çekirdeğine ışınlar göndermek tehlikeli değil mi? Daha önce de aynı şey yapıldığında bir şeyler ters gitmemiş miydi?

Atlantis'in yok oluşunu düşünüyordum. Atlantis'in yok olmasına dev kristallerden Dünya'nın çekirdeğine enerji gönderen bilim insanları neden olmuştu. Çok yoğun bir enerji ortaya çıkmış, bunun sonucunda depremler ve devasa tsunamiler gerçekleşmişti.

P: Bu düşündüğün gibi bir şey değil. Bu saf ışık enerjisi. Ve gezegene etkisi sadece iyi yönde olur. Gezegene zarar vermez.

D: Atlantis'te yaptıkları aklıma gelmişti de.

P: Bu aynı şey değil. Bunu açıklamak benim için zor. Bu ruhsal düzeyde yapılan bir şey. Saf ilahi enerji gibi bir şey. Atlantis'teki enerji değil. Atlantis'teki enerji atom gücü kullanılarak elde edilen bir enerjiydi. Buysa ilahi tarafından ışıktan yaratılan bir enerji. Moleküler yapıların ayrıştırılmasıyla elde edilmedi. Bu bizin yarattığımız ve Kaynak'tan gönderdiğimiz bir şey. Kaynak'tan gelen her şey iyidir ve gezegene zarar vermez. Enerji, yapmasını istediğimiz şeyi yapacak. Ve bizim bunu yapmamıza izin verildi. Gezegen buna kendisi neden olduğu için duruma el koyuyoruz. Çünkü bu gerekli.

D: Bu müdahale etmek olmuyor mu?

P: Hayır! Biz buradaki insanlara müdahale edemeyiz. Aşağı inip, zorbalık edip, onlara ne yapacaklarını söyleyemeyiz. Ama gemilerimizi getirebilir ve bu enerjiyi Dünya'nın çekirdeğine doğrultabiliriz. Bunun gibi şeyler

yapabiliriz. Aslında bu ruhsal düzeyde gerçekleşen bir şey. O nedenle buradaki insanların karmik yapılarına müdahale etmiyoruz. Burada bulunan herkesin karmik bir amacı var ve biz buna karışmıyoruz. Karışmamıza izin yok. Biz bunu yapmayız.

D: Peki Dünya üzerindeki insanlar bu işlemin yapıldığını görebiliyor mu?

P: Hissediyor. Başka bir deyişle bir dönüşümden geçecekler. Kendilerine ne olduğunu fark etmeyecekler. Bazıları edecek. Hassas olanlar bir şey olduğunu bilecekler. Ama gezegendekilerin çoğu normal yaşamlarına devam edecek; yükseltilecekler, değiştirilecekler ve Dünya da değiştirilmiş olacak. Taşlar ve sular da ama var olmaya devam edecekler çünkü biz onların karmik örüntülerini etkilemiyoruz. Bunu yapamayız. Bunu ruhsal bir düzeyde gerçekleştiriyoruz ama bu karmik örüntüler açısından dünyevi yaşamlarını etkilemiyor. Bunu bozmuyoruz.

D: Ama bunu yapmanıza izin verilmesi için Dünya'nın belirli bir noktaya gelmesi gerekiyor.

P: 2006. İşler kötüleşiyor. Şimdiden hayli kötüleşmiş durumda. Böyle devam etmesine izin verilirse hava pek çok insana zarar verecek. Bizim bu işe dahil olmamızın sebebi, fiziksel bedenler içinde bu kirli havayı soluyan insanların bulunması ve bunun genetik miraslarını değiştiriyor olması. Bunun olmasına izin veremeyiz ve vermeyeceğiz! Bu gezegenin insanlarına genetik miraslarını biz verdik. Ama onlar içme sularını, yiyeceklerini, gezegenlerini mahvettiler. Buradaki her şey kilenmiş durumda. İnsanoğlu bu genetik mirası mahvetti ama biz onu onaracağız çünkü deneyimizi mahvetmelerine izin vermeyeceğiz! Bu ilahi bir deney ve bunu mahvedemezler. Bunu değiştireceğiz.

İnsanoğlunun başlangıcından beri dahil olduğu bu büyük deneyle ilgili

daha fazla bilgi almak için Bahçenin Koruyucuları ve The Custodians adlı kitaplarıma bakabilirsiniz.

P: Bunu yapmak zorundayız. Gezegen daha önce pek çok defa yok oldu. Siz sadece Atlantis'i biliyorsunuz; oysa başka patlamalar, seller de oldu. Şu anda gerçekleşmesine izin veremeyeceğimiz bir şey bu çünkü kozmosun geri kalanını da etkiler. Ve şu anda Dünya hizadan biraz çıkmış durumda. Biz de gezegeni sadece hizaya sokmakla kalmayacağız, gezegendeki herkesin ve her şeyin genetik yapısının arındırılmasına ve temizlenmesine yardımcı olacağız. Bu fikir öne sürüldü, üzerinde anlaşıldı ve uygulamaya konacak. Çünkü insanoğlu bizim yarattığımız genetik yapıyı tamamen mahvetmeden bu temizliği gerçekleştirebilmek için çok az zamanımız var.

D: Yani Dünya'nın azıcık bile hizadan çıkması diğer her şeyi etkilemesi için yeterli…

P: Diğerlerini çoktan etkiledi… sadece sizin bildiğiniz fiziksel düzlemdeki medeniyetleri değil, daha yüksek düzlemleri bile. Bunu o yüzden yapıyoruz.

Evrenler o kadar iç içe geçmiş ve birbiriyle bağlantılı halde ki bir öğenin bile yörüngesinden çıkması ya da dönüşünün bozulması diğer hepsini etkiliyor. Dünya gezegeninin ET'ler tarafından gözlenmesinin nedenlerinden biri de bu. Olumsuz etkimizden doğan sorunların tespit edilmesi ve bunlar karşısında gerekli tedbirlerin alınması için diğer galaksilerin ve evrenlerin uyarılması. Dünya'nın ne işler karıştırdığını bilmek zorundalar ki diğer evrenler, galaksiler ve boyutlar kendilerini koruyabilsin ve hayatta kalabilsin.

D: Dünya'da böyle büyük bir proje gerçekleştirecek olsanız insanların gemileri görmesi mümkün olurdu diye düşünmüştüm.

P: Ah, seni tipik Dünyalı! Hayır, bizim gemilerimizi göremezsiniz. Biz farklı boyutlardayız. Pek çok farklı titreşim hızı mevcut. Işığı bile görmeniz mümkün olmayacak ama o da orada olacak. Zaman içinde bilim insanlarınızın bu tür enerjileri ölçmesi mümkün olacak. Zamanı gelince bilim insanları bizim atmosferde olduğumuzu tespit edebilecek ve gemilerimizi görebilecek. Gemilerimizin nerede olduğunu tespit edebilen makineleri ve cihazları olacak. Ama şu anda o teknolojiye sahip değiller çünkü biz perdenin ötesine geçtik ve biz -deyim yerindeyse- astral bir düzlemdeyiz. Aslında ondan daha yüksek bir düzeydeyiz ama bu daha ince bir düzey. Ve gözleriniz gemilerimizi göremiyor ama gelecekte onları görebilen makineler olacak.

D: Ama enerji seviyesinde bir farklılık olduğunu bilecekler. Bir şeylerin değiştiğini.

P: Enerji seviyesi değişecek ve insanlar da değişecek ama ne olduğunun farkında olmayacaklar. Büyük bir olay gerçekleşecek ama fiziksel düzeyde bunun ayırdına varmaları mümkün olmayacak. Ruhsal düzeyde, varabilecekler. Bilinçaltı düzeyinde bunu bilecekler ama bilinç düzeyinde değil çünkü sen fiziksel bir enerji hayal ediyorsun. Oysa bu fiziksel bir enerji değil, Tanrı'dan gelen bir enerji. Ruhsal bir enerji. Ve düşündüğünden farklı bir boyutta etki ediyor. Bu çok farklı.

D: Yani insanlar bunu hissedecek ama görmeyecek. Sadece bedenlerine bir şeyler olduğunu fark edecekler.

P: Bazıları fark edecek. Hassas olanlar bir şey olduğunu fark edecek ama ne olduğunu bilmeyecek. Ve bizim istediğimiz de bu. Hiçbir şeyi sekteye uğratmak istemiyoruz.

D: Peki bu insan bedenini nasıl etkileyecek?

P: Bedenin genetik materyali DNA'nın çürümesini önleyecek. Dediğim gibi, o zarar görmeye başladı ve biz buna izin veremeyiz. Koca bir ırkın hasar

görmesine göz yumamayız. Bu enerji, daha mükemmel hale gelmesi için DNA'nın genetik yapısını değiştirecek. Bizim asıl istediğimiz bu. Biz gezegendeki insanların mükemmel bir uyum içinde olmasını istiyoruz. Sadece kendi içlerinde değil, bizimle ve kozmosun geri kalanıyla da. Şu anda öyle değiller.

D: Peki DNA yapısı değiştiğinde bedende nasıl bir farklılık olacak?

P: DNA değiştiğinde beden milyonlarca yıl önce istediğimiz gibi olacak. Bunu Atlantis'te de denedik ve başarısız oldu! Başarısız oldu çünkü bu enerjiler Atlantis'teki varlıklar tarafından negatif yönde kullanıldılar. Atlantis döneminde daha feminen bir enerjiyi öne çıkarmak istemiştik. Yükselecek ve ilahi eril ile ilahi dişilin birliğini sağlayacaktı. Ama başarısız oldu. Bunun sonucunda Dünya gezegeni kadınların sindirildiği ve feminen enerjilerin bastırıldığı binlerce yıllık bir süreçten geçti. Ama artık iki enerjinin de eşit olmasının vakti geldi. İlahi eril ve ilahi dişil enerjiler bir araya gelecek ve bu… İsa Mesih gibi mükemmel bir varlığı ortaya çıkaracak. Bu enerjiler dengelendiğinde, burada bulunan herkes İsa Mesih gibi mükemmel olabileceğinin farkına varacak. Gezegende bu yüzden bu kadar çok sorun var. DNA yapısı değiştiğinde ilahi enerjiler, Tanrı'nın eril/dişil, yin ve yang enerjileri birleşebilecek ve gezegende mükemmelliğe ulaşılacak. Bedenlerde mükemmelliğe. Ve bu gezegen diğer dünyalara, kozmosun geri kalanına gösterebileceğimiz güzel bir örnek olacak. Deneyimiz buydu, bunu yaptık ve başarılı olduk diye. Işık başarılı olacak çünkü bizim binlerce yıl önce arzu ettiğimiz gibi mükemmel olacak. Buraya ilk kez geldiğimizde her şey mükemmeldi. Muhtemelen sana bundan bahsetmişlerdir. Ama değiştirildi. Meteorla beraber hastalığın geldiğini biliyorsun. Her şey alt üst oldu. Ama onu tekrar mükemmelleştireceğiz. Ve gezegeni hizaya sokarak yapmaya

çalıştığımız biraz da bu, onu tekrar mükemmelleştirmek. Ve bu gayet normal. – Bunlar genetikle alakalı ama bunları yapmamızın nedeni insanların uzun zamandır dengede olmaması. İlahi enerjiler psişede, hatta fiziksel zihinde dengede değildi ama bedene gelecek olan psişenin fiziksel tezahürleri de olacak. Bunlar şimdiye kadar hizadan çıkmış haldeydi. Bu durum bedende hastalıklara neden olur. Meteordaki bakteriler buraya geldiğinde bedenler mükemmel durumda olsaydı, o zaman bir sorun olmazdı. Hastalık bedene giremezdi. Ama meteor çarptığında bedenler zaten değişmeye başlamıştı, o yüzden yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu.

Bahçenin Koruyucuları adlı kitabımda da bahsedilen olaya gönderme yapıyordu. Türler Dünya'da yeni yeni gelişirken bir meteorun çarpmasıyla Dünya'ya hastalık gelmiş ve büyük deneyi mahvetmişti. Bu olay Dünya'da yaşamın geliştirilmesiyle görevli konseyde büyük üzüntü yaratmıştı çünkü mükemmel insanı yaratma deneylerinin bu şartlar altında başarılı olamayacağının farkındalardı. Ya deneyi durduracaklar ve her şeye baştan başlayacaklar ya da arzu ettikleri mükemmel tür olmayacağını bile bile insanlığın gelişimine izin vereceklerdi. İnsanların gelişimine çok fazla zaman ve efor sarf edildiği için gelişmelerine izin vermeye karar verilmişti. Türün bir gün hastalıksız mükemmel insanlığa doğru evrim geçireceğini umuyorlardı. ET'lerin insanlardan örnek alması ve insanlar üzerinde testler yapmasının asıl nedeni de buydu. İnsanlar bu durumu yanlış yorumlamış olsa da aslında hava kirliliğinin ve gıdalarımızdaki kimyasalların insan bedeni üzerindeki etkisi onları endişelendirdiği için bu etkileri düzeltme girişiminde bulunuyorlar.

ET şöyle devam etti: "Deneyi bırakmak istemedik. Gezegeni öylece bir kenara atamazdık. O kadar yaşam formunun, o kadar ruhun sonsuza kadar bozulmuş şekilde kalmasına göz yumamazdık. Duruma el koymamız

gerekiyordu. Çağlar boyunca buraya gelip gittik. Bunların hepsi çok, çok uzun yıllardır süren çalışmaların ürünü. Milyonlarca yıllardır süren çalışmaların. Ve artık çok az kaldı ve bundan çok memnunuz çünkü insanoğlu bu fırsatın gezegene tekrar sunulabileceği noktaya gelmiş bulunuyor. Dediğim gibi, binlerce yıl önce bunu yine denemiştik ve bu deneme başarısız olmuştu. Ama bu sefer başarılı olmasını bekliyoruz. Hatta şimdiden başarılı olmaya başladı. Ve biz bundan büyük mutluluk duyuyoruz."

D: Dünya'daki tüm insanlar bunu deneyimleyecek mi?

P: Daha önce de söylediğim gibi, herkes etkilenecek. Sadece daha hassas olanlar böyle bir şeyin yapıldığını hissedecek, o kadar. Bazı insanlar böyle bir şeyin yapıldığını bilinç düzeyinde fark etmeyecek. Çünkü ruh düzeyinde yapılıyor. Onları da bu kişi gibi transa sokacak olsan, bundan etkilendiklerini bilirler ve genetiklerine ne yapıldığını sana açıklayabilirler. Ama bilinç düzeyinde bu konudan haberleri olmaz. Bilmezler. Bizim istediğimiz de bu zaten.

D: Ben negatif insanları düşünüyordum (Katilleri, tecavüzcüleri, onun gibi varlıkları). Onlar bundan farklı etkilenecek mi?

P: Herkes bundan etkilenecek. Bilinçaltı düzeyinde neler olduğunu bilecekler. Bilinçaltı değişip bunun daha çok farkına varmaya başladıkça, aktive oldukça, evet.

D: Ama onlar karmaya sahip.

P: Bu durum da bundan etkilenecek çünkü gelecekte bu gezegen karmaya sahip olmayacak. Burada olmasına izin verilmeyen bir şey olacak bu. Gezegen Işık ve Barış gezegeni olacak ve deneyimiz de böylece başarıya ulaşmış olacak.

D: O yüzden evrenin bizi yakından izlediği daha önce de söylenmişti bana.

P: Evet, bu doğru. Biz bunu gerçekleştirmek için buradayız. Ve bunu güvenli

bir şekilde gerçekleştireceğiz.

* * *

2006 sonbaharında ofisimize bir telefon geldi. Okuyucularımızdan biri, "Kitapta 2006'da bir şeyin gerçekleşeceği söylenmiyor muydu?" diye sordu. Kızım Julia sözü edilen paragrafı hatırladı ve buldu. Tesadüfen (tesadüf diye bir şey varsa tabii) birkaç hafta sonra, 17 Ekim 2006'da gerçekleşmesi beklenen kozmik bir hadiseyle ilgili herkesi bilgilendiren e-postalar aldık.

17 Ekim 2006'da 10:17 civarında başlayıp saat 01:17'e kadar sürecek tetikleyici bir kozmik hadise gerçekleşecek. Etkinin en yoğun olduğu zaman 17'sinde saat 17:10 olacak. O gün yüksek boyutlardan bir ultraviyole (UV) ışın atımı gerçekleşecek ve bu ışınlar Dünya'ya doğru gelecek. Dünya yaklaşık 17 saat bu ışınlara maruz kalacak ve bu ışınlar değerli Yaşam enerjisinin her bir elektronuna kadar işleyecek. Bu ışın parlak floresan yapıda ve mavi/pembe renkte. Bu frekans bandıyla uyumlu olsa da sizin evreninizin renk frekans spektrumunun dışında olduğu için gözle görülmeyecek. Ancak ruhunuzun doğası gereği sizin üzerinizde bir etkisi olacak. Her bir düşünce ve duygu bir milyon katı büyüyecek. Her düşünce, her duygu, her niyet, her arzu; iyi, kötü, hastalıklı, pozitif, negatif olmasına bakılmaksızın bir milyon kat daha güçlü hale gelecek. Maddesel her şey düşüncelerinize göre, neye odaklandığınıza göre tezahür ettiği için, bu ışın düşüncelerinizi hızlandıracak ve onların normalden bir milyon kat ivedilikle tezahür etmesini sağlayacak. Gezegendeki herkes bu Ultraviyole Işık ile yıkanacak. Bu ışık, insanlığın düşünme ve hissetme şeklini dönüştürme potansiyeli taşıyor. Ve Dünya'nın bir sonraki boyuta yükselişini

kolaylaştıracak yeni bir yol yaratacak. Bu hadise, gezegeni Evrimsel Spiralin yukarısına kuantum sıçrayışlarıyla taşıyacak muazzam ışık akınlarının başlangıcı niteliğinde.

ET'nin sözünü ettiği olay başlamış gibi görünüyor. Bu seansı gerçekleştirdiğim ve bu bölümü kitaba eklediğim zaman, ışının dünya dışı varlıklardan geleceğini ve ışının onların gemilerinden yöneltileceğini düşünmüştüm. Ama bu yazıya bakılırsa bu ışın, bize görünmez olan diğer boyutlardan geliyormuş gibi görünüyor. Dünya dışı varlıkların bu işte de parmağı olduğunu, ışığın Dünya'ya gönderilmesine yardımcı olduklarını sanıyorum. Yani görünüşe bakılırsa plan uygulamaya kondu ve bedenleri ve çevrelerinde olanlarla ilgili farkındalığı yüksek olanlar bu tarihten itibaren etkileri hissetmeye başlayacaklar.

* * *

Phil ve Ann ile gerçekleştirdiğim seansın (Bölüm 22'de aktarıldı) bir bölümü de benzer bir güçten bahsediyor olabilir ya da başka bir şeye gönderme yapıyor olabilir.

Ann: Bu gezegeni çevreleyen bir enerji kaynağı var. "Kırmızı" diye adlandırdığınız bir renk gördüğünüz zaman değişimin gerçekleştiğini anlayabilirsiniz.

D: Bu kırmızı renk nerede görünecek?

A: Gezegeninizden diğer evrensel güneşlere ışınlar yolluyor olacak. Enerjilerin yükseldiğini göreceksiniz.

D: Bunu gözle görebilecek miyiz?

A: Şu anda gezegeninizin etrafında yeniden inşa edilmekte olan bir model var

ki aslında bu model bu gezegenden dışarı yayılacak enerjinin görünümünü değiştirecek. Ve bu görünüm, sizin "kırmızı" dediğiniz renkte olacak.

D: Kuzey ışıkları gibi mi yani?

A: Doğru.

D: Ama bu ışınların normalde görülmedikleri yerlerden uzaya doğru yayıldığını mı göreceğiz?

A: Doğru. Bu bedeninizdeki arterlere denk bir enerji olacak. Organlarınıza kan taşıyan, bir yöne doğru besinleri getirirken diğer yöne doğru atıkları boşaltan arterleriniz var. Bu bakımdan çift yönlü bir şekilde işlev görüyorlar. Bu gezegen de, belirli fonksiyonlar açısından, aynı etkiye her zaman sahipti. Ancak bunlar artık gezegeninizdekilerin yetileri aracılığıyla fiziksel olarak algılanabilir halde. İletişim de daha yüksek bir düzeye ulaşacak. Evrenin geri kalanıyla iletişime daha yakından katılmanızı mümkün kılacak bir biçimde.

D: Yani sözünü ettiğin bu parlama, gezegenin enerji düzeyinin değiştiği anlamına mı geliyor?

A: Doğru.

D: Bunu görmeye başladığımız zaman değişimlerin gerçekleştiğini mi anlayacağız?

A: Doğru. Sizin "sıcak bölgeler" diye adlandırdığınız yerler de var ki bunlar sizin renk skalanızda bulunan mavi renkte parlıyorlar.

D: Ama bunu gözle göremiyor muyuz?

A: Hayır, gözle görünür bir şey bu. Dünyanızın yerkabuğu üzerinde. Yerkabuğundan yansıdığını görebileceksiniz.

D: Gökyüzünün renginden bahsetmiyorsun, değil mi?

A: Hayır. Ben enerji alanından bahsediyorum. Uzaktan, sizin Hubble Uzay teleskopunuzdan ya da atmosferin dışında kalan herhangi bir noktadan

bakınca gezegeninizden farklı yönlere doğru çıkan ışınlar görülebilir. Bu yayılmış genel bir parlaklık değil, bunlar bir çapa ve yöne sahip bireysel ışınlar. Tekil bağlantılar.

D: Bu Güneş'in ışınlarına benzer bir şey mi?

A: Hayır. O açıdan benzer değil zira Güneş ışınları – "tek bir boy şeklinde" demeyeceğiz – ama genel. Yani aynı anda her yerde. Bu daha çok – farklı yönlere tekil ışıklar yansıtan, sizin terminolojinizle, bir "disko topu" hayal edin. Bunlar bireysel ışınlar, genel olarak kapsamlı bir ışık yapısı değil.

D: Yani Hubble teleskopundan bakınca bunlar şu anda mavi renkte görünüyorlar ama ileride kırmızı mı görünecekler?

A: Spektrumunuzda bulunan ve gözle kısıtlı bir biçimde görülebilen birkaç renkte bir dönüşüm gerçekleşecek. Yirmi iki yıl içinde spektrumda en uç kırmızıyı görebilir olacaksınız. "Ton" anlamında.

D: DNA aktivasyonu da o kadar zaman sonra gerçekleşecekti. (Bölüm 22'ye bakınız.)

A: Doğru. Bunların hepsi birlikte. Eşzamanlı gerçekleşecek.

Harriet: Gezegende bu ışıma içinde yürüyen biri olsa… Fiziksel varlıklarına herhangi bir zarar verir mi?

A: Şu anda zaten içindesiniz.

D: Yani boyutlardan geçmek gibi bir şey bu. Arada sırada farkında olmadan boyutlara girip çıktığımızı söylüyorlar.

A: Şu anda da birden fazla boyut içinde yaşıyorsunuz.

D: Ve bu da farkında olmadan farklı boyutlara girip çıkmakla aynı.

* * *

Avustralya'daki bir danışandan:

C: Arabada olduğu gibi. Kaportası eskimiş bir araba hayal edin. Uzun zamandır kullandığın bir araba bu. Sonra bir gün içine yeni bir motor koyuyorsun. Ve araba hâlâ aynı görünüyor olmasına rağmen birden farklı bir performans sergilemeye başlıyor. Sonra başka bir motor daha alıyorsun ve eskisiyle değiştiriyorsun. Ve araba gitgide daha hızlı, daha iyi ve daha akıllı oluyor. Ve bir süre sonra öyle bir noktaya geliyor ve araba öyle şeyler yapabilir hale geliyor ki gövdesi de değişmeye başlıyor. Yeni motorun enerjisi gövdeyi de değiştirmeye başlıyor. Ve bir bakıyorsun araba bir spor arabasına dönüşmüş. Çok güzel, gıcır gıcır, çekici bir araca. Bu da onun gibi bir şey. Gelmekte olan enerjilerin aracı dönüştürme gücü var. Araç farklı olacak. Farklı görünecek. Şey gibi… akla daha genç geliyor. Daha akıllı ve genç görünecek. Bedendeki hücreler, bedenin titreşimi değişiyor ve gelen enerjinin titreşimiyle uyumlu hale geliyor. Fiziksel değişimler de bir sonraki adım.

D: Bu fiziksel değişimler neler?

C: Ah! Beden daha hafif olacak şekilde değişecek. Ve daha uzun olacağını algılıyorum. Daha uzun olacağından değil. Ama içerideki enerji bir şekilde dışarıdan görünür hale gelecek. Ve bedenin daha uzun, uzamış ve daha ince görünmesine neden olacak. Ve daha transparan.

D: Transparan mı?

C: Evet. Bu çığır açan bir şey.

D: Dünya'daki insanlar mı buna doğru tekâmül edecek? (Evet) Herkes mi değişecek?

C: Evet çünkü insanların hepsine bu seçenek sunuldu. Dünya ile tekâmül etmek ve burada kalmak istiyorlarsa bu yeni insanoğluna doğru evrim geçirecekler. Farklı görünecekler. Bu deney bununla ilgili. O yüzden Christine ve diğerleri Dünya ile birlikte tekâmül etmek istemedikleri için gidenlerden olacaklar. Buradan ayrılacaklar. (Neredeyse ağlayarak) Ve ailelerini üzecekler. Ama kalanların ışığa sahip çıkması gerekiyor. Bu büyük bir görev. Şu anda burada olanlardan boşanmak ve ayrılmak. Ve

temizlik tamamlanana kadar da bunlar olmaya devam edecek. Burada kalacak olanlar bu ırkı çok yeni ve farklı bir uygarlığa taşıyacaklar. Bu insanlar felaketlerin ortasında bile ışığa sahip çıkabiliyorlar mı yoksa içine mi çekiliyorlar, görmek için şu anda test ediliyorlar. Bunlar bu gezegenle birlikte ilerleyenler olacak.

D: Adeta son bir sınav gibi mi demek istiyorsun?

C: Evet. Şu anda sınanıyorlar. Bu programa ne verebileceklerini, buna kendilerini ne kadar adadıklarını görmek için sınanıyorlar. Hizmet etmeye ne kadar gönüllü olduklarını görmek için. Bunlar test ediliyor.

D: Yani herkes kendi bireysel sınavını mı veriyor?

C: Evet. Ve şu an bu sınavı zor bulanlar, geride kalanlar olacak. Testten geçirilenler onlar. Ama bazıları üstesinden gelemiyor.

D: Sınavı geçemiyorlar.

C: Evet. Geçemeyenler var.

D: Başkaları da bana aynı şeyi söylemişti. Bazılarının arkada bırakılacağını. (Evet) Ve bana bu çok acımasızca gelmişti.

C: Hayır, acımasızlık değil çünkü her ruha seçim şansı veriliyor. Ve eğer ilerleme göstermiyor ve tekâmül etmiyorlarsa, bunu seçmedikleri için öyle. O nedenle seçtikleri başka bir yerde reenkarne olacaklar. Ve bunda bir sorun yok. Çünkü bu sadece bir oyun.

D: Bana söylenen de buydu; negatif karmanın hâlâ çözümlenebildiği yerlere gidecekleri çünkü bu gezegenin artık negatiflik içermeyeceği. Gördüğün bu mu?

C: Evet. Eski Dünya'da kalacaklar. Yeni Dünya çok güzel. Mümkün olduğunu asla düşünmediğin renkler, hayvanlar ve çiçekler görüyorsun. Mükemmel gıda olan meyveler… Pişirilmesi gerekmiyor. Olduğu gibi yeniyor. Ve varlığın alması gereken tüm besinleri içeriyor. Bu yeni meyveler şu an Yıldız İnsanlarının yardımıyla yetiştiriliyor.

D: Bunlar şu anda Dünya'da bulunmayan meyve ve sebzeler mi?

C: Bunlar bizde yok. Bunlar bazı yönlerden bizdekilerin mutasyonları. Örnek olarak bir muhallebi elması görüyorum. "Muhallebi elması" adını vereceğimiz bir meyve olacak. Aslında elmaya benzemiyor. Dışı sert ve iki portakal büyüklüğünde. İçini açıyorsun. İçinde muhallebi varmış gibi. O yüzden bu bir meyve ama aynı zamanda bir yiyecek de. Sadece bir meyve değil yani, ona muhallebi gibi başka bir yiyecek de katılmış. Gelecekteki gıdalara bir örnek bu. O yüzden bu gıdalar duyular çok hitap edecek. Ve şey için besleyici ve destekleyici – "beden" diyecek olduğumda durduruluyorum. Onun yerine "varlık" demem söyleniyor. Varlık için çok besleyici olacaklar. Ve şimdi pişirmemiz gereken şeyler – muhallebi gibi – bu meyvelerle birleştirilmiş olacaklar. Gezegene yardımcı olmak için yapılıyor bu. Elektrik ve enerji tüketimini azaltmak için. O yüzden meyveler ihtiyacımız olan her şeyi karşılayacak.

D: İnsanoğlunun gıdalara bedene zarar veren bir sürü şey yaptığını duymuştum.

C: Bu doğru. Organik gıdalar Dünya'ya geliyor ve organik tarım yapan çiftçiler Dünya'nın tekâmül programı doğrultusunda hareket ediyor. O yüzden ortaya çıktılar. Ve o yüzden bu konuda bilinçlenme söz konusu çünkü insanların gıdaları doğru şekilde yetiştirmeyi öğrenmesi gerekiyor. Rudolph Steiner okulları çocuklara bunu öğretiyor. Böylece yeni Dünya ile devam edecek çocuklar gıdaları doğru şekilde yetiştirmeyi biliyor olacak. Bu çocuklar şimdi üniversitelerde ve enstitülerde eğitim veriyor ve bilgiyi yayıyor. Dünya'nın arındırılması gerçekleştiğinde kirliliğe neden olan yöntemler bir kenara atılacak. Anlıyorsunuz ya, Yeni Dünya bu boyutta değil. Yeni Dünya başka bir boyut. Ve biz de o boyuta geçeceğiz. Ve o yeni boyutta gövdeleri mor ve turuncu olan ağaçlar olacak. Çok

güzel nehirler ve şelaleler olacak. Ve enerji geri getirilecek. Kayalar ve nehir yataklarından geçen dereler ve suların içinde enerji olacak. Bu sular toprağa çarparak enerjiyi ortaya çıkaracak. Bu derelerin çoğu daha hoş ve gidiş gelişe elverişli olsunlar diye düzleştirilmişlerdi. Ama bu durum Dünya'yı enerjiden mahrum ediyor. Dünya temizlenecek. Suları görüyorum.

D: Peki bunun Dünya boyut değiştirmeden, yeni boyuta geçmeden önce mi gerçekleşmesi gerekiyor?

C: Geçiş yaptığımızı görüyorum. (Şaşırarak) Ah! Yeni boyutlara gidecek olan insanların bu yeni dünyaya geçtiğini görüyorum.

D: Eskisi arındırılırken mi?

C: Evet, evet.

D: Arındırılma sonrası sulara ne olacağını görüyorsun?

C: (Derin bir iç çekiş) Bu bana gösterilmeyecek.

D: Görmeni istemiyorlar mı?

C: Hayır, bana bunu göstermeyecekler. Bana gösterdikleri… bir geçit? Ve biz oradan geçiyoruz. Bu Dünya gibi görünen bir dünyaya geçiyoruz ama renkler farklı. Dokular farklı. İlk bakışta aynıymış gibi görünüyor. Ama sadece ilk bakışta. Sonra etrafa baktığımızda öyle olmadığını fark ediyoruz. Gözlerimizin önünde değişiyor. Ve çok güzel.

D: Ama burası ruhsal taraf değil, öyle mi? Çünkü orası da çok güzel bir yer olarak tarif edilir.

C: Hayır, burası Yeni Dünya. Ruhsal taraf değil. Beşinci boyut Dünyası. Bazıları diğerlerinden önce geçiş yapacak. Sana Christine'in birkaç defa orada bulunduğunu söylemem isteniyor. Şu anda oraya geçiş yapacak bir grup var. Ve daha fazla insanın da geçiş yapmasını sağlayacak. Ve o boyuta temelli gidene kadar bir süre sadece gidip gelecekler.

D: Öyleyse diğerleri eski Dünya'da mı kalacak?

C: Evet, kalmayı seçenler kalacak.

D: Ama pek çok zorluktan geçecekler, öyle değil mi?

C: Evet, gezegenin tümü geçecek. (Şaşırarak) Şimdi gezegenin havaya uçtuğunu gördüm. Bu korkunç bir şey, öyle değil mi?

D: Sence bu ne anlama geliyor?

C: Bilmiyorum. Sadece havaya uçtuğunu gördüm. Ama Yeni Dünya'yı da gördüm. Orada uyum ve huzur dolu bu şahane beşinci boyut yeri de var.

D: Gezegenin havaya uçtuğunu sana göstermeleri, sembolik bir şey mi? Yani diğer boyuta geçenler için artık eski Dünya'nın var olmayacağını anlatmak için mi?

C: Geçiş yapanlar olanları izliyor. Olanları görebiliyorlar. Şimdi havaya mı uçacak? Bana "Olacaklara kendini kaptırma çünkü ışığa odaklanman lazım" diyorlar. Yeni Dünya'ya geçen insanlar için en büyük zorluk da bu. Olanlara kendilerini kaptırmamak. Çünkü bu bizi üçüncü boyuta geri çeker. İleriye giden yolda ilerleyen pek çok insanın başına bu geldi. Korku, üzüntü, pişmanlık ve kara şeylere kendilerini kaptırdıkları için üçüncü boyuta geri çekildiler. O yüzden bana diyorlar ki, "Olacakları bilmene gerek yok çünkü bunları bilmenin kimseye bir faydası olmaz." Yani aslında söyledikleri şey, "İyi şeylere odaklan." Dünya'daki pek çok insanın gideceği çok güzel yeni bir var oluşun, yeni bir boyutun olacağı gerçeğine. Geçişler şimdiden başladı.

D: Geçiş yaptığımızda şu anda sahip olduğumuz aynı fiziksel bedenle geçiş yapacağımız söylenmişti bana. Sadece değişmiş olacağız.

C: Evet, aynı bedende olacaksınız ama beden değişecek.

D: Yani bu geçiş ölmeden ya da bedeni terk etmeden de gerçekleştirilebilir. Bu ölümden tamamen farklı bir şey.

C: Evet, sadece yürüyüp geçiyoruz. Christine bunu daha önce yaptı ve nasıl yapıldığını biliyor. Bunu daha önce yaptı ve nasıl bir şey olduğunu

anlıyor.

D: Ama bu üzücü bir şey çünkü anlamayacak çok insan olacak. Kendilerine öğretilen dinden başka bir şey bilmeyen – "sıradan" insanlar diyeceğim – insanlar için çok zor bir durum. Diğerinin mümkün olduğunu bilmiyorlar.

C: Evet ama onlar sıradan değiller. Sadece öyle görünüyorlar. Bu, taktıkları bir maske. Değişiyorlar.

D: Ama bu konulara daha önce hiç kafa yormamış olanlar da var.

C: Evet ama onlar uyanmamayı seçecekler ve bu onların seçimi. Buna saygı duymamız gerekiyor. Dünya'daki herkes gibi onlara da seçim şansı verildi ve seçimlerini yaptılar. Ve bunda bir sorun yok. Bu da uygun. Bu da iyi.

D: Yani negatif karmalarını çözümlemek için başka bir yere gitmek zorunda kalsalar da, bu da onların tekâmülünün bir parçası. (Evet.) Peki insanların çoğunluğunun yeni boyuta geçtiğini mi görüyorsun?

C: Hayır. Çoğunluk değil. Ve rakamlar, bir noktaya kadar, önemli değil çünkü olması gereken olacak. Ve ne kadar çok insan uyanıp bu yolculuğa çıkarsa o kadar insan geçiş yapar. O yüzden içinizden bu kadar kişi bu işlerle uğraşıyor. İnsanların o yolculuğa kendilerini açmalarına ve korkuyu bırakmalarına yardımcı olmak için. Ve her şeyin mümkün olduğu o boşluğa adım atmak için. Siyahlığın bulunduğu yere. Sizin yaptığınız şey bu. Ve bunu yapmanız gerekiyor. Ve konuştuğunuz herkes de bunu yapıyor. Bunun farkında olmayabilirsiniz ama Mesih görevi görüyorsunuz. Konuştuğunuz herkes havarilere dönüşüyor ve onlar da gidip başkalarını uyandırıyorlar. Yani yaptıklarınız işe yarıyor. Ve çok yakında gerçekleşecek bu. Hepsi çok yakında gerçekleşecek.

D: Ne zaman olduğuyla ilgili bir fikrin var mı?

C: Önümüzdeki yıllar – "karar noktası" kelimesi geliyor. "Yol ayrımı" olacak. Sanırım bu, o zamana kadar karar vermeyenler arkada bırakılacak

anlamına geliyor. Çok kritik.

D: Ama buna hazır olmayan koca ülkeler var. O yüzden geçiş yapmayacak olan çok insan olduğunu düşünüyorum.

C: İnsanların sandığından çok daha fazlası oluyor. İnsanların infaz edildiği ülkeler görüyorum. Bunların olmasının amacı ruhsallığı uyandırmak çünkü zulüm bunu sağlıyor. İnsanların zulümle ya da ölümle ya da büyük kahramanlıklarla yüz yüze gelmesi insanlarda uyanışı tetikliyor. Ve şu anda yaşanmakta olan zulmün amacı da bu, bu insanların uyandığından emin olmak. Yani olumlu tarafı bu.

D: Bunu tetikleyen ya da başlatan bir şey olacak mı?

C: Perde çekiliyor. Görmeme izin verilmiyor. Bana sadece eskinin bitiminin ve yeninin başlangıcı olacağı söyleniyor.

D: Şu anda bizi savaşa sürüklemeye çalışıyorlar. (2002) Sence bunun bu durumla bir ilgisi var mı?

C: (Derin bir iç çekiş) Korkarım sınav bu. Birçok insanın sınavdan geçtiğini söylemiştim. O zaman farkına varmamıştım ama şimdi farkına varıyorum ki bunların hepsi sınavın bir parçası. Kendimizi bunlardan uzak tutup tutamayacağımız. Adeta kendi şeyimizi yaratmamız gerekiyor… Her birimiz evreniz. Evrenin tüm parçaları burada (elini bedenine koydu) tutuluyor. Ve bunu, bu evreni burada tutarsak…

D: Bu bedeni mi?

C: Evet. Onu huzurda ve dengede tutarsak sınavdan geçeceğiz. O zaman her şeye dayanabiliriz anlamına gelir bu. Ve şu anda dünyada yaşananlar aslında herkesi, hepimizi test etmek için.

D: Korkuya kapılmamak gerekiyor mu demek istiyorsun?

C: Evet. Televizyonu kapatın. Onu dinlemeyin. Gazeteyi okumayın. Onlara kapılmayın. Kendi dünyanız burada (Tekrar bedenine dokundu.) yarattığınız dünyadır.

D: Kendi bedenimizde yani.

C: Evet. Buradaki alanda. Burası sizin kendi evreniniz. Herkesin kendi evreninde yarattığı huzur ve uyum, beşinci boyut Dünyasında yarattığı evrendir. Ne kadar insan bu beden evreninde huzur ve uyum yaratırsa, o kadar insan beşinci boyutun Yeni Dünyasına gider. Bu beden evreninde huzur ve uyum yaratamayanlar sınavı geçemiyor. Sınav bu.

D: Savaşı önlemek ya da en azından azaltmak için bunu yapmaya çalışıyoruz.

C: Olanların bir önemi olmadığı söyleniyor bana, çünkü bunların hepsi bir oyun. Hepsi bir tiyatro. Ve olanlar da bir amaca hizmet ediyor. Ve şu anki amaç da insanların her birinin tekâmülünde hangi noktada olduğunu anlamak. Burada (bedende) huzuru ve ışığı tuttuğumuz sürece bir savaş çıkıp çıkmadığı konusunda endişelenmemiz gerekmez. Bunların hepsi zaten illüzyondan ibaret.

D: Ama şu anda bize çok gerçek geliyorlar ve çok korkunç sonuçları olabilir.

C: Evet ama bu her bir bireyde korku yaratan bir şey. Bizim görevimizse her bir bireyin burada (bedende) huzuru bulmasına yardımcı olmak. O zaman, elbette, kendi beden evrenlerinde huzur ve uyum olan daha fazla insan bir araya geldikçe siyahlık yerine yayılan da o olur. Ve bu da yepyeni bir dünya yaratır. Bu bilgilerin hepsini daha önceleri alsaydın sana fazla gelirdi. Aynı nedenle diyorlar ki, "Sana tam olarak nelerin olacağını söylemeyeceğiz. Tam olarak neler olacağını biz de bilmiyoruz. Ama bildiğimiz kadarını da sana söylemeyeceğiz çünkü bilmene gerek yok. Yapman gereken tek şey buraya (bedene) odaklanmak ve Dünya üzerinde kendi cennetini yaratmak. Her bir bireyin Dünya üzerinde kendi cennetini yaratması gerekiyor. Yapmanız gereken tek şey bu. Ve Dünya üzerinde kendi cennetini yaratan diğerleriyle bir araya gelmek. Ve o enerjiyi dışarı yaymak. Böylece bir bakmışsınız, dünyayı değiştirmişsiniz. Dünyayı

düşünmenize bile gerek yok. Odaklandığınızı yaratırsınız. Huzura odaklanın. İnsanların anlaması gereken asıl şey odaklandıkları şeyin büyüdüğü. O nedenle eğer olmasını istedikleri harika şeylere odaklanıp olumsuz gelecek tahminleri yerine bunları koyarlarsa o zaman harika şeyler büyür. Ve böylece Dünya üzerinde kendi cennetlerini yaratmış olurlar. Karma Karışık Evren (Birinci Kitap) kitabınızda tarif ettiğiniz düşünce bana gösteriliyor. Size bunu hatırlatmam söyleniyor. Greyfurt büyüklüğünde bir enerji topundan bahsediyordunuz. Ve bu topun enerji iplikleri var. Anlatırken bazı şeyleri değiştirebilirim. Enerji iplikleri birbirinin içinden ve üzerinden geçiyor. Ve bu enerji iplikleri istediği şeyi yapabiliyor. Birken ayrılarak dört enerji ipliğine dönüşebiliyor, örülebiliyor, çoğalabiliyor, geriye doğru gidebiliyor, yukarı doğru fırlayabiliyor… Her şeyi ama her şeyi yapabiliyor. Ve bu bir olasılıklar topu. Bir düşünceyi düşündüğünüzde düşünce kaybolup gitmiyor. Bir enerji ipliğine dönüşüyor. Enerjiye dönüşüyor. O olasılıklar topuna giriyor. Düşüncenizin enerjiye dönüştüğünü hayal edin. Ona ne kadar enerji verirseniz o kadar güçleniyor. Sonra tezahür ediyor ve gerçek oluyor. Fiziksel oluyor. Barış olacağına dair bir düşünce gönderirseniz ve onu takip ederseniz "Ah ama savaş kötüleşiyor" ya da "Politikacılar hata yapıyor" derseniz enerjiyi zayıflatırsınız: Ortaya çıkardığınız o pozitif ipliği. O nedenle insanlara pozitif düşünce göndermeyi ve ardından onu daha fazla ve daha fazla pozitif düşünceyle güçlendirmeyi öğretmeliyiz. Ve negatif bir düşünce akıllarına geldiği zaman onu zihinlerinden uzaklaştırmak yerine onu pozitif bir düşünceyle değiştirmelerini öğretmeliyiz. Ki olasılıklar topuna pozitif bir düşünce daha ekleyebilsinler. Ona katkıda bulunsunlar. Onlara bunu yapmayı öğretmeliyiz. Bunu yapmayı bilmiyorlar. Bu illüzyonu güçlendirmeniz

gerektiğini size söylememi istiyorlar. – Neden size bunu söylememi istiyorlar, bilmiyorum. Ama insanların Ortadoğu'da yaşanan çatışmayı bir filmmiş gibi düşünmelerini sağlayabilirsek bunun onlara yardımı olabileceğini söylüyorlar. Size söylememi istedikleri başka bir şey de her etkiye karşıtı bir tepki verebilecekleri. Doğumun olduğu yerde ölüm de var. Ve herkes açgözlülüğü, baskı kurmayı, maddeciliği bırakmak zorunda. Bu çalışmayı yapmalarını engelleyen bu tür meseleleri bırakmak gerekiyor. Çünkü bu meselelerin Yeni Dünya'da kimseye bir faydası olmayacak. Para gibi şeylere ihtiyaç olmayacak. O yüzden neden bunu dert edesiniz? Dünya için, evren için çalışanların ihtiyaçları zaten karşılanıyor ve karşılanmaya da devam edecek. İhtiyaç duyduğunuz şey size gelecek. O nedenle para kazanmak için çalışma etiğini bırakmanın zamanı geldi. Siz Dünya'yı değiştirmeye çalışıyorsunuz. Durumu düzeltmeye çalışıyorsunuz. İtici güç bu olmalı. Sevgiden ve hizmet etme arzusundan gelmeli. Bu çabayı ancak bu şekilde en yüksek seviyeye taşıyabiliriz. Sevgiden ve hizmet etme arzusundan gelmeli, açgözlülükten değil.

D: Sevginin en güçlü duygu olduğu söylenmişti bana.

C: Evet, sevgi şifalandırır.

* * *

Bu konu üzerine son bir bilgi de 2004'te ofisimde gerçekleştirdiğim bir seans sırasında bir danışanımdan geldi. Bu konuyla ilgili hâlâ net olmayan bir şey olduğunu düşünüyordum: Nasıl oluyordu da Yeni Dünya'ya geçiş yapan bazı insanlar geçiş yaptıklarının farkında olurken diğerleri olmuyordu? Koca bir nüfusu, sadece azınlığın olanların farkında olduğu bir biçimde bir yerden

bir yere taşımak nasıl mümkün olabilirdi? “Onlar” bu sorunun kafamı kurcaladığını görmüş olsa gerek ki cevabı bana temin ettiler. Zira tüm parçalar yerine oturmadıktan sonra bunlar üzerine yazılar yazmam ve konuşmalar yapmam mümkün olabilir miydi?

Bob: Çoğu gezegen, özellikle de bu gezegen, normalde beş yüz elli bin insanın yaşayacağı şekilde tasarlanmıştı. Yarım milyon insana göre. Normalde en fazla bu kadar olması gerekiyordu. Bu büyük değişimleri deneyimlemek için giderek daha fazla insan burada reenkarne oluyor. Dünya onarılabileceğin ötesinde zarar gördü ve değişti. Ne yazık ki bu gezegen başlangıçtaki mükemmel haline geri dönülemeyecek biçimlerde değişti. Ama Yaratan’ın başlıca direktifi üzerine artık bu durumun hızlanmasına gerekiyor. Çünkü çok uzun zamandır bu böyle sürüyor. Bunu yapmanın iki yolu var. Gezegenin dönmesini ve yerkabuğunun yer değiştirmesini sağlayabilirsin. Ve bu olduğunda gerçekten sıfırdan başlaman gerekir. Buz Devri’ne neden olan ve dinozorları öldüren de buydu. Bunun nasıl gerçekleştiğinin önemi yok ama sonuçta aynı şeydi. Bir uygarlık yok olur ve Buz Devri ve Neandertal İnsan ile başlarsın ve o muhteşem sayılan şeylerin hepsi yeniden yaşanır. Uygarlığının kontrolünü kaybedersin ve ondan geriye kalan tek şey Atlantis ve Lemurya efsanesi gibi bir efsane olur. Bu daha önce de defalarca yaşandı. Ama bu sefer öyle olmayacak. Bu sefer gezegen olarak topluca geçiş yapacaksınız. Aslında bir evren olarak topluca. Boyutu tamamen değiştireceksiniz. Boyut değişecek. Şu anda içinde bulunduğumuz 3 nokta 6’dan (3.6) beşe geçeceksiniz. “Dörde ne oldu?” diyebilirsiniz. Dört zaten bir bakıma burada sayılır ama onu atlayacaksınız. Beşe geçeceksiniz. Boyutsal değişim zamanı geldiğinde kelimenin tam anlamıyla onu atlayacaksınız.

Burada bir sürü komplikasyon söz konusu olabilir. O yüzden bu olay bu kadar dikkatle izleniyor. Ruhsal olarak hazır olan birçok insan bu dönüşümü kolayca gerçekleştirecekler. Diğerleriyse gerçek anlamda gezegenden alınacaklar. Çoğu ne olduğunu bile anlamadan, göz açıp kapayıncaya kadar gerçekleşmiş olacak bu. Ve onları bekleyen tertemiz durumdaki başka bir gezegene gidecekler. Ve şimdikinden çok üstün yetilere sahip olacaksınız. Şu anda beş temel duyunuz var. Dönüşüm gerçekleştiğinden bundan çok daha fazlasına sahip olacaksınız. Otomatikman telepatik olacaksınız. İnsanlar ertesi gün uyanacak – ya da geçişin nasıl gerçekleştirildiğine bağlı olarak birkaç gün de alabilir. - Bu daha önce de oldu bu arada. – Resmen sistem kapanacak. Geçici olarak uyutulma gibi bir şey bu. Durduruyoruz. Nüfusun transferi iki ya da üç günü alabilir.

D: Tüm dünyanın mı yoksa sadece…

B: Evet. Bu geçişi gerçekleştirmeye ruhsal olarak hazır olan herkesin. Hepsi götürülecek. Ve diğer gezegende uyandıkları zaman neler olduğunun farkında bile olmayacaklar. Bu gezegende birkaç sene önce de böyle bir değişim yaşandı, hepimizin dahil olduğu. Çoğu bunun farkında olmayabilir. Ama bu oldu. Bir gecede bir hafta geçmiş gibi oldu. O şekilde gerçekleşti.

D: O zaman neden böyle bir şey oldu?

B: Güneşte teknik değişiklikler ve ayarlamalar yapmamız gerekiyordu. Herkes bunu görebilseydi, ne olduğundan haberleri olurdu. Böyle bir şey yapmak için pek pratik bir yol değil bu. O yüzden biz de herkesi kapattık.

D: Bundan haberleri olmasın diye mi?

B: Evet. O gece yattınız ve zaman dilimi olarak gece on ikide olduğunuzu sanarak uyudunuz. Ve uyandınız. Ve saatiniz hâlâ aynı şekilde işliyordu.

Ama aslında bir hafta geçmişti.

D: Herkes ertelenmiş canlandırma haline mi sokulmuştu?

B: Evet. Her şey aynı anda kapatılıyor.

D: Dünya hareket ederken mi?

B: Evet. Gezegen hareket ediyor. Sizin deyiminizle "gece ve gündüz" oluyor. Ama aslında biz buna ayar yaptık. Gerçekten ilginç bir numara bu. Ama işe yarıyor. Yaklaşmakta olan bu gezegensel ayarlama. Yaklaşmakta olan bu frekans değiştirme şeyi. Bunu herkes uyanıkken yapamazsın. Yoksa insanlardan türlü türlü tepkiler gelir. O nedenle uyanık olduklarını sanıyorlar. Ama aslında onları kapatabiliyoruz. Öyle bir numara bu. Çok teknik içeriyor.

D: Yani bir şey görseler bile rüya olduğunu sanırlar.

B: Evet, evet, aynen. Ama bilinçli olarak hatırlamayabilirler çünkü unutmayın, çoğu insan rüyalarını zaten bilinçli olarak hatırlamaz. Ve rüyalarda bir şeyleri değiştirmek de kolaydır.

D: Bunun birkaç yıl önce gerçekleştirildiğini söylemiştin.

B: Evet. Güneşin frekansında bir ayarlama yapmamız gerekmişti.

İşte cevap bu olabilir. Tüm dünya nüfusu kapatılacak ve diğer gezegene götürülürken ertelenmiş canlandırma haline getirilecek olabilir. Annie Kirkwood'un vizyonu da Dünya iki Dünya'ya ayrılırken bir taraftaki insanların diğer taraftaki insanlara ne olduğundan haberi olmadığını gösteriyordu.

Aynı şey İncil'de de geçiyor: *"O gün damda olan, evdeki eşyalarını almak için aşağı inmesin. Tarlada olan da geri dönmesin. ... Size şunu söyleyeyim, o gece aynı yatakta olan iki kişiden biri alınacak, öbürü bırakılacak. Birlikte buğday öğüten iki kadından biri alınacak, öbürü bırakılacak. Tarlada olan iki adamdan biri alınacak, öbürü bırakılacak. Onlar İsa'ya "Bu olaylar nerede olacak, Rab?" diye sordular. O da onlara, "Leş neredeyse, akbabalar*

da oraya üşüşecek" dedi." (Luka 17:31-37)

* * *

Maya takviminin 2012'de son buluyor olması bana pek çok defa soruldu. İnsanlar, Mayalılar bu tarihin ötesini göremediğine göre dünyanın sonunun geleceği tarih bu olmalı diye düşünüyor. Bana Mayalıların ruhsal olarak o noktaya kadar tekâmül ettiği ve ardından uygarlıklarının topluca bir sonraki boyuta geçiş yaptığı söylenmişti. Takvimi 2012'de sonlandırmışlardı çünkü bir sonraki büyük hadisenin o zaman gerçekleşeceğini görebilmişlerdi: dünyanın tümünün bir sonraki boyuta geçişinin.

* * *

Diğer boyuta bilincimizi ve bedenimizin titreşimini ve frekansını yükselterek geçeceğiz. Bir süre fiziksel beden içinde devam edilebilecek. Ama bedene ihtiyaç olmadığını gördükçe fiziksel beden giderek ışığa dönüşecek ve sonunda ışıktan ve saf enerjiden oluşan bir bedenle yaşanacak. Bu tarif, bu kitaptaki çeşitli vakalarda danışanların gördüğü parlayan ve saf enerjiden oluşan bedenlere sahip varlıkları andırıyor. O varlıklar fiziksel kısıtlayıcı bir bedene ihtiyaç kalmayan bir noktaya tekâmül etmişlerdi ve biz de o noktaya doğru ilerliyoruz. Birçok vakada varlık yükseldiği zaman fiziksel bedenini de beraberinde götürüyor. Ancak bu sadece geçici bir süre için oluyor. Bedenden sıyrılma ve bedeni bırakma, varlığın eriştiği anlayış seviyesine bağlı olarak gerçekleşiyor. Biz aşina olduğumuz şeyi bırakmama eğilimindeyiz ama bedenlerimizi yanımızda götürmemiz mümkün olsa bile yeni boyuttaki yeni gerçeklik için fazla kısıtlayıcı olduklarını eninde sonunda anlayacağız. Bu yeni boyuttaki yeni ışık beden ya da enerji asla ölmeyecek.

İncil'de geçen "Sonsuz Yaşam" da bu.

Bu yaşamda öldükten sonra gittiğimizi keşfettiğim ruhsal taraf ya da iki yaşam arasındaki yer, bir geri dönüşüm merkezi gibi iş görüyor. Hâlâ çözümlenecek karma ya da yapılması gereken şeyler olduğu için bizi başka bir yaşama daha taşıyor. İnsanlar derslerini ya da döngülerini tamamlamadıkları için oraya gitmeyi sürdürüyor. Ama bilinç, frekans ve titreşim yükseltildiği zaman artık oraya gitmeye gerek kalmıyor (yaşam arasındaki yere). Geri dönüşüme gerek kalmadığı için onun yerine herkesin ebedi olduğu yere gidilebiliyor. Ve orada sonsuza kadar kalınabiliyor. Orası muhtemelen birçok danışanımın "yuva" diye bahsettiği yer. Özlem duydukları ve geri dönmek istedikleri yer. Regresyon sırasında orayı gördüklerinde duygusallaşıyorlar çünkü bilinçli olarak öyle bir yerin var olduğunu bilmeseler bile derinden derine özlem duydukları yer orası.

BÖLÜM 31

FİNAL

İnsanoğlu olarak bu gezegendeki ya da onun ötesindeki tek duygusal ve duyarlı varlıkların biz olmadığımız çalışmalarımda bana pek çok kez söylendi. Büyük ölçüde hayatın gerçeğini kavrayamadığımızdan o kadar benmerkezciyiz ki en önemli varlığın insan olduğunu ve her şeyin bizim etrafımızda döndüğünü sanıyoruz. Oysa ben her şeyin bir ruh, bir yaşam kıvılcımı barındırdığını keşfettim. Çünkü her şey enerjiden oluşuyor. Sadece farklı (daha hızlı ya da daha yavaş) bir frekansta titreşiyor. Daha yüksek ruhsal forma ulaşma yolculuğumuzda hepimiz "daha düşük" sayılan yaşam formlarının birçoğundan geçtik. İnsan formunda enkarne olmadan önce mineral de olduk, toprak da, kaya da, bitki de, hayvan da. Biz meraklı ruhlarız. Daha kompleks (ama daha ağır) bir fiziksel bedenin içinde dersler deneyimlemeye hazır olabilmek için önce bu formları deneyimleyip bunlardan bir şeyler öğrenmemiz gerekiyordu. Ben her şeyin canlı olduğunu öğrendim; Dünya gezegeninin kendisi de dahil. Onun da aynı bizim gibi hisleri, duyguları ve ihtiyaçları var. Şu anda kendisine

yapılanlardan dolayı acı çekiyor (kaynaklarımın dediğine göre). ET'lerin dediğine göre geri dönüşü olmayan, zararın telafi edilemeyeceği bir noktaya doğru ilerliyoruz. O noktaya geldiğimizde yeni Dünya'ya yükseleceğiz çünkü eskisi stresi daha fazla kaldırabilir durumda olmayacak. Ama Dünya gerçekten de canlıysa, o zaman bu kadarla mı sınırlı? Bana söylenenlere göre Dünya'nın varlığı sadece kendisiyle sınırlı kalmıyor, kozmosun derinliklerine kadar uzanıyor. Hepimiz Evren dediğimiz daha büyük, canlı ve işlevsel bir varlığın parçalarıyız. Bu, Evrenin kendisinin de canlı ve hisleri olan düzenli ve kocaman bir şey olduğu anlamına gelir. Siz bu "şeye" Tanrı da diyebilirsiniz ama o bundan çok daha karmaşık bir şey.

Evreni oluşturan her şey (yıldızlar, gezegenler vs.) Tanrı'nın bedenindeki hücreler olarak değerlendirilebilir. Bu kocaman "şeyin" bedenini oluşturan hücreler. Ve biz de o bedenin dolaşım sistemindeki en minik hücrelerden başka bir şey değiliz. Ama çok minik olmamız önemsiz olduğumuz anlamına gelmiyor. Bizim için tekâmülümüz ve gelişimimiz içerisinde yaşamın bataklığından yukarı doğru yükselmemiz mümkün.

Bana reenkarnasyon sürecinin pek arzu edilir bir şey olmadığı söylenmişti. Bu süreçte Dünya ve ruhsal alem arasında sürekli gidip geliyoruz. Ruhsal alem, kendimizi değerlendirmek için gittiğimiz ve düzeltmemiz gereken karmaya göre Dünya'ya tekrar gelmeye karar verdiğimiz bir işlem istasyonu görevi görüyor. Asıl hedef bu döngüden çıkmak ve fizikselin ötesine ilerlemek olmalı. Ruhsal alemin bekleme istasyonuna uğramadan, doğrudan

karma biriktirmenin ve onu düzeltmenin gerekmediği daha yüksek ruhsal düzeylere gidebileceğimiz söyleniyor. O zaman farklı bir biçimde gelişim gösterebilir ve fiziksel bedenin yükünden kurtulabiliriz. Bunların hepsi yükseliş sürecinin bir parçası. Frekansımızı ve titreşimimizi yükselterek doğrudan bir sonraki dünyaya ilerlemek ve ölüp ruhsal aleme gitme gereksiniminden kurtulmak.

Evren aynı anda birden fazla boyutta var olan ve içindeki diğer tüm organizmalarla ilişkili sayısız bilinç katmanından oluşan çok karmaşık bir organizma. Bunların hepsini yaratma ve bireysel olarak hepsiyle aynı anda ilişki kurma gücüne sahip. Bu "onların" Kolektif diye adlandırdığı şey olabilir. Öyle olsa gerek çünkü biz kolektif olarak bunların var olmasına niyet ettik ve bunları düşüncemizle yarattık. Çok uzun zaman önce hepimiz birdik. Hepimiz Kolektifin, Bir olanın, büyük Merkezi Güneş'in, Kaynağın, Tanrı'nın, adına ne derseniz deyin O'nun bir parçasıydık. Birçok danışanım trans halindeyken bu varoluşu hatırlıyor. Beraberlik çok rahatlatıcı ve sevgi dolu bir his olduğu için ondan ayrılmak daima derin bir mutsuzluğa neden oluyor. Oradan ayrılmak istemiyorlar ve kozmosa gönderildikleri zaman derin bir üzüntü ve ayrılık hissi deneyimliyorlar.

Kaynak deneyimlemek istediği için (merak sadece insana özgü bir özellik değil, hatta keşfetme arzumuz belki de buradan kaynaklanıyor) hepimiz (Kaynağın bir parçası olan eş-yaratıcılar olarak) onun yaratmaya başlamasına yardımcı olduk. Hiçlikten (ya da birkaç efsanede aktarıldığı gibi tozdan) bir şeyler yaratmasına ve yıldızların, gezegenlerin, kayaların, derelerin, bitkilerin, hayvanların ve insanların ortaya çıkmasına yardım ettik. Ardından bunlarda var olmaya ve nasıl bir deneyim olduğunu aktarmak üzere Kaynağa geri dönmeye karar verdik (ya da bize bunu yapmamız söylendi). Bunların hepsinin illüzyondan ibaret olduğu söylendi. Bu doğruysa o zaman bunların

hepsi kolektif algımızla bir arada tutuluyor olmalı. Bunların düşünceyle var edilmesine yardımcı olduk ve birleşik algımız da bunları yerli yerinde tutuyor. Ölümün Ötesi adlı kitabımda, Tanrı'nın her şeyi bir arada tutan zamk olarak düşünülebileceği söylenmişti. Bir anda yok olsa her şey anında buharlaşırdı. Bu kitapta da bize Tanrı'nın nefes alışverişimizde olduğu söylendi. Bu açıdan bakınca kolektif olarak hepimiz Tanrı'yı oluşturuyoruz.

Bizim gerçek olarak algıladığımız şeyler ruhsal taraftan bakınca hiç de öyle olmayabilir. Yaşamlarımızda bulunan ve etkileşime geçtiğimiz her şey, biz onların var olmasını istediğimiz için var. Bu mümkün çünkü düşünceler gerçektir. Bir düşünce düşünüldüğü andan itibaren sonsuza kadar var olur ve ne kadar güçlenirse o kadar fiziksel ve yoğun (gerçek) hale gelir.

O yüzden hayatımızı ve şartlarımızı değiştirebiliriz. Çünkü sandığımızdan çok daha güçlüyüz. Kendi gerçekliğimizi yaratan biz olduğumuz için o gerçekliği değiştirmek de bizim elimizde. Ama bu çoğu zaman güçlerimizi birleştirmemizi gerektiriyor çünkü yarattığımız şey o kadar büyüdü ve güçlendi ki bizden bağımsız hareket eder hale geldi. Belki Yeni Dünya'nın yaratılmasının nedeni de budur. Çünkü bildiğimiz Dünya yardım edilemeyecek ve değiştirilemeyecek bir noktaya gelmiştir.

Gerçekliğin yapıtaşları, Evrenin matrisi içerisinde. Form yaratabilmemiz için gerekli tüm olanaklar ve olasılıklar mevcut. Hayatımızı cennete de çevirebiliriz, cehenneme de. Çünkü bunu yapabilecek güçteyiz ve zihinlerimizi nasıl kullanabileceğimizi kavradığımız zaman her şeyi yaratabiliriz. Bu olasılıkları içeren elektriksel alanlar çoğu zaman çelişkili niyetler ve olumsuz beklentilerle bozuluyor; tıpkı son zamanlarda olduğu gibi. Olumsuzluk, onu gerçeklik olarak kabul eden insanlar tarafından güçlendirilebiliyor ve ardından da somut bir hale geliyor. Oysa zihin gücümüzü kavradığımız ve kullanmaya başladığımız anda huzur ve sevgi

dolu bir gerçeklik yaratmamız da bir o kadar kolay. Nostradamus'un da kendisiyle ve kehanetleriyle ilgili kitaplarımda dediği gibi, "Zihninizin gücünün farkında değilsiniz. Arzu ettiğiniz gerçekliğe odaklanarak onu yaratabilirsiniz. Ama enerjiniz çok dağınık. Onu odaklayıp yönlendirmeyi öğrenirseniz mucizeler yaratabilirsiniz. Bir insanın bile zihni o kadar güçlüyse bir de grup olarak bir araya gelen zihinlerin gücünü düşünün. Birçok insanın zihinlerini odaklaması gücü katlamakla kalmaz, gücün karesini alır. O zaman hakikaten mucizeler gerçekleşebilir."

* * *

Görünüşe bakılırsa her yaşam sırasında katılacağımız oyunun genel senaryosunu ve oynayacağımız rolü biz seçiyoruz. Ama başkaları da oynayacakları rolü seçiyor. Adeta senaryosu yazılmış bir oyunun içinde oynarken, herhangi bir noktada oyunu daha dramatik hale getirmek için senaryoda değişiklikler yapıyoruz. Çünkü özgür irade var ve birinin eylemi diğerlerininkileri de etkiliyor. Dünya'daki yaşamlarımız sırasında istediğimiz her tür yaşamı (rolleri ve karakterleri) yaratabilir ve deneyimleyebiliriz: ün, zenginlik ya da fakirlik; katil ya da kurban; büyük bir aşk ya da büyük bir çaresizlik; savaş ya da barış vb.

William Shakespeare de bunu kavramıştı: "Tüm dünya bir sahnedir. Yalnızca birer oyuncu olan kadınlarla erkeklerin sahneye girip çıktığı. Ve tek bir insanın ömrü boyunca pek çok rol oynadığı."

Ne başarırsak başaralım sadece sahnedeki oyun kadar kalıcı oluyor ve eninde sonunda perde iniyor. O zaman yanımızda götürebileceğimiz tek şey deneyimlerimizin anıları ve öğrendiğimiz dersler oluyor. Bunlar gerçek benliğimize, sahne dışı benliğimize, gözlemci benliğimize, ebedi ruhsal

benliğimize ya da yüksek benliğimize katılıyor ve orada depolanıyor. Nihayetinde de hepsi, bu benlikler içinde en yüksek olanın bilgisayar depolama bankalarına aktarılıyor: Kaynak ya da Tanrı varlığının. Oyunda ister iyi kahramanı ister kötü kahramanı oynayalım, hiçbir şey boşa gitmiyor. Hepsi evrenin bilgi deposuna katkıda bulunuyor. Ve bunlardan sürekli yeni yaratımlar oluşturuluyor.

Ruh, Dünya tiyatrosuna her gelişinde yeni bir oyuna katılıyor ve oyun ilerledikçe oyuncular tarafından doldurulacak olan boş sayfalara sahip yeni bir senaryoyu eline alıyor. Provası yapılmamış, her tür öneriye ve olasılığa açık bir senaryoyu. Oyuncular rollerini oynarken doğru ya da yanlış yok. Önemli olan deneyim, dersler öğrenmek, borçlu olunan karmanın çözümlenmesi ve başkalarının da aydınlanmasını ve öğrenmesini sağlayacak yeni durumların yaratılması. İnsanların birbirine ihtiyacı vardır derler. Yaptığımız ya da söylediğimiz her şey başkalarını da etkiler. Bunu kavrasaydık sözlerimizin ve eylemlerimizin başkalarını nasıl etkilediğine daha fazla dikkat ederdik. Bu sözlerin ve eylemlerin Bilginin Salonu'nda kayda nasıl geçeceğinin daha fazla farkında olurduk.

Her yeni yaşamda önceki derslerden edindiğimiz bilgi deposundan yararlanırız (çoğunlukla bilinçsizce). Bu bilgileri şimdiki yaşamımızda (oyuna) kullanırken geçmiş hatalarımızdan ders çıkardığımızı ve bu hataları tekrarlamamayı umarız. Sonunda sürekli sahneye çıkmaktan ve yeni senaryolar denemekten sıkılır, emekli olmayı seçerek Yüce Rejisöre döneriz ve biraz da yeni (ya da inatçı, yavaş öğrenen) ruhların rollerini oynamalarına izin veririz. Bu, danışanlarımın pek çoğunun "yuvaya dönüş" olarak tarif ettiği şeydir. Ruhun başlangıcından, yaratıldığı andan bildiği doğal varoluş halidir. Fiziksel dünyada, sahne dünyasında, üçüncü boyut dünyasının illüzyonunda kapana kısılmadan önce bildiği haldir. O zamana gelene kadar,

başka varoluş düzlemlerinde ilerleyebilmemize izin verecek bilgeliğe ve anlayışa eriştiğimizi umarız. Olasılıklar sonsuz ve bu tiyatroya geri dönmemize gerek yok. Belki bir gözlemci ya da rehber olarak dönmek dışında.

Heyecan verici zamanlarda yaşıyoruz. Metafiziksel yasaları ve evrenin yasalarını araştırmak, tuhaf bulunan bir azınlığa mahsus değil artık. Dikkat çeken bir hızla kitlelere de yayılıyor. Sanki şimdiye kadar bu konular yüzeyin hemen altında, mantıklı düşünen zihnimizin erişemeyeceği bir yerdeydi. Ama artık araştırılmak ve analiz edilmek için gün yüzüne çıkıyorlar. Tuhaf ya da sezgisel şeyler olmaktan çıkıyor, son derece doğal ve normal karşılanan şeyler olma yolunda ilerliyorlar. Zihnimizin bu yönde düşünmesini çok uzun zaman engelledik. Şimdi barajın kapılarını açma ve bu bilgilerin hayatımızı iyileştirmesine izin verme zamanı. Herkes düşüncelerinin ve eylemlerinin kendisini, arkadaşlarını, komşularını, içinde bulunduğu topluluğu, şehri ve dolayısıyla dünyayı kartopu etkisiyle nasıl etkilediğinin farkına varsa, gündelik hayatını gözlemlemeyi öğrenir ve böylece dünya değişir. Enerjinin kartopu etkisinden ötürü böyle olması gerekir. Biz yeni bir dünyaya doğru ilerliyoruz ve eski olumsuzluklar geride kalacak. Sebep sonuç yasası gereği, ki bu da İncil'de sözü edilen "Altın Kural"dan başka bir şey değildir, artık şiddete ve savaşa yer yok. Her birimiz üzerimize düşeni yaptığımız takdirde dünyayı değiştirebiliriz. İsa'nın öğretmeye çalıştığı ama insanların anlamadığı şey de buydu. Her şeyin cevabı sevgidir, bu kadar basit.

Zihinlerimiz gelişmeye devam ettikçe giderek daha karmaşık bilgilerle kaşık kaşık beslenmeye de devam ediyoruz. Bilgilerin hepsine vakıf olmamız hiçbir zaman mümkün olmayacak çünkü zihinlerimiz bunu kaldıramaz. Ama görünüşe bakılırsa daha karmaşık teorileri kavrayabilmemiz için zihnimizin genişlemesine de yardımcı olunuyor.

Eğer Alice, Harikalar Diyarı'nda başka bir boyuta açılan bir portal bulmayı başardıysa, sorulacak bir sonraki soru şu olmalı: "Tavşan deliğinde ne kadar derine inmek istiyorsun?" Daha keşfedilecek çok bilgi var. Ben bir maceraperestim ve bilgi aktarıcısıyım. Bilgi toplamaya ve topladığım bilgileri dünyaya sunmaya devam edeceğim. Tavşan deliğinde ne kadar derine inmek istediğimi bilmiyorum. Deliğin ne kadar derine indiğini ve yol boyunca ne kadar dönemeçle ve yol ayrımıyla karşılaşacağımı da bilmiyorum. Yine de okurlarımı bilinmezin boyutlarına yaptığım yolculukta bana katılmaya ve deliğin ne kadar derine indiğini birlikte keşfetmeye davet ediyorum.

* * *

Macera ve yolculuk devam edecek! Durmak yok, yola devam!

YAZAR HAKKINDA

Hipnoz yoluyla geçmiş yaşam terapisi uzmanı ve psişik araştırmacı olarak "kayıp" bilgilerin kaydını tutan Dolores Cannon, 1931'de St. Louis, Missouri'de doğdu. Eğitim hayatını St. Louis'de geçirdi ve 1951'de bir denizciyle evlendi. Takip eden 20 yılını tipik bir denizci eşi gibi dünyayı dolaşarak ve ailesiyle ilgilenerek geçirdi. 1970'te eşi engelli bir gazi olarak görevden ayrıldı ve Dolores ile birlikte emekli hayatlarını yaşamak üzere Arkansas'a yerleştiler. Dolores yazın hayatına o dönemde başladı ve çeşitli dergi ve gazetelere makalelerini sattı.

1968'den itibaren hipnozla, 1979'dan itibaren de geçmiş yaşam terapisi ve regresyonla ilgilenmeye başladı. Çeşitli hipnoz yöntemlerini inceleyerek

danışanlarının derin bir şekilde rahatlamalarını ve bilgileri en etkili şekilde ortaya çıkarmalarını sağlayan kendi tekniğini geliştirdi. Dolores'in bu benzersiz hipnoz tekniği şu anda dünyanın her yerinde öğretilmektedir.

Dolores 1986'da UFO alanında da araştırmalar yapmaya başladı. UFO'ların indiğinden şüphe edilen araziler ve İngiltere'deki Ekin Çemberleri üzerine incelemeler yaptı. Bu alanda yaptığı çalışmaların büyük bölümünü, alıkonulduğundan şüphe edilen kişilerin yaşadıklarına dair kanıtların hipnoz yoluyla toplanması oluşturuyordu.

Dolores tüm kıtalarda seminerler veren uluslararası bir konuşmacıydı. Yazdığı 17 kitap 20 dile çevrildi. Katıldığı radyo ve televizyon programlarıyla dünyanın her yerinden birçok insana ulaştı. Kendi yazdığı ve onun hakkında yazılan makaleler hem Amerika'da hem de dünyada pek çok dergi ve gazetede yayınlandı. Bulgaristan'da psişik fenomen araştırmaları alanındaki gelişmelere katkı sağlayanlara verilen "Orpheus Ödülü"ne layık görülen ilk yabancı oldu. Birçok hipnoz organizasyonu tarafından da Üstün Katkı ve Yaşam Boyu Başarı ödüllerine layık görüldü.

Dolores kendisini çalışmalarının "gözle görünmeyen" dünyası ile ailesinin "gerçek" dünyası arasında dengede tutan geniş bir aileye sahipti.

Dolores'in çalışmaları ya da tekniğinin öğretildiği sınıflarla ilgili bilgi almak için Ozark Mountain Publishing, Inc, ile aşağıdaki adresten temasa geçebilirsiniz.

P.O. Box 754,
Huntsville, AR, 72740, USA

Veya www.ozarkmt.com adresinden bize ulaşabilirsiniz.

Dolores, 18 Ekim 2014’te bu boyuttan geçiş yapmıştır.